

Giới thiệu Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối

Truyện Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối của tác giả Mạt Chi Ly là câu chuyện xuyên không của cô gái sau khi chết gặp được Hắc Bạch Vô Thường.

Một cô gái tự nhiên bị chết bất đắc kỳ tử từ khi chết gặp Hắc Bạch Vô Thường nhưng lại nhận được câu nói ta bất sai người. Nàng biết tìm ai để kêu oan đây, có sống lại được không?

So về cốt truyện và lối dẫn dắt tài tình, Mạt Chi Ly đã đưa tác phẩm vượt mặt Ngút Trời và Con Đường Dị Giới xinh đẹp, truyện hứa hẹn sẽ mang lại cái kết đầy thú vị và bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1: Đưa ra giải quyết chung, giải quyết riêng

Điện Quỳnh lâu, khói tiên lượn lờ

Tại đại điện thượng thiên cung, chúng tiên xếp thành hai hàng. Ngồi trên ngai vàng là một người đàn ông trung niên uy vũ, nghiêm nghị.

Chính giữa điện, một tiểu nữ tử nhỏ nhắn quỳ trên mặt đất, vẻ mặt nhàm chán. Đứng bên cạnh là một nam tử anh tuấn.

Thượng đế hừ nhẹ một tiếng:

”Tiểu quý người thật lớn gan. Có hai việc nhỏ đều làm không xong, địa phủ lưu lại người chẳng lẽ là vô dụng?”

Cô gái xem thường, đối với lời nói của Thiên đế không thêm để ý tới. Tựa hồ là đầu gối quỳ có chút phấm đau, khẽ cau mày, sau đó kéo kéo tay áo nam nhân đang đứng bên cạnh.

Nam tử cúi đầu nhìn nàng. Trong mắt mang theo ánh nhìn bất đắc dĩ và tràn đầy sùng nịnh.

Khụ, khụ. Nhẹ nhàng ho 2 cái để thượng đế chú ý.

Vậy mà dường như không để ý, thượng đế lại nổi giận nói: ”Tiểu quý người, vốn là một oan hồn nên sớm đưa vào luân hồi đi vào lục đạo. Thấy người nhu thuận, khôn khéo mới dễ dàng tha thứ, cho người làm một tiểu quý, không ngờ người nhiều lần gây đại họa, ta đối với người thực sự rất thất vọng.

Khụ, khụ, khụ. tiếng ho khan lần này lớn hơn. Tiểu nữ tử mang vẻ mặt vô tội.

“Người nói, nếu như bốn tôn không trừng phạt người thì lấy gì để giao phó với chúng tiên”

Thượng đế vừa nói xong, nam tử kia ngẩng đầu nhìn hai bên trái phải. Chỉ thấy chúng tiên đều cúi đầu xua tay, cùng đồng thanh: “Không cần giao phó, không cần giao phó. Thượng đế chính người định đoạt là tốt nhất”

Àch, sắc mặt Thượng đế có chút xấu hổ, nuốt nước bọt nói tiếp: ”Chúng tiên khoan dung với người, nhưng luật trời khó chống. Ta thân là thượng đế phải có trách nhiệm duy trì thái bình thượng giới”

Mới vừa mở miệng, liền bị tiếng nói cắt ngang

”Ta cái gì? Đủ rồi không cần nói nữa”

Chúng tiên cả kinh, thoáng ngẩn đầu, nhìn về hướng nam tử đang đứng. Trong lòng yên lặng rồi cuộc cũng đã bạo phát.

Thượng đế cũng cả kinh, sau đó hé miệng, dường như định nói lại bị cắt ngang

”Ta nói người gần đây bị táo bón nên bốc hỏa à, sao lại lớn tiếng như thế”

Thượng đế nghe vậy thoáng ngẩn người, suy tư một lát sau, nói: “Hình như là có chút táo bón.” Đang khi nói chuyện, một tiếng nổ đột nhiên vang lên, chúng tiên ngạc nhiên, té xỉu một loạt.

Nam tử tuấn tú khẽ lắc đầu, cúi xuống nâng tiểu nữ tử kia đứng dậy. Nàng đang dùng tay che mũi, sợ hít phải mùi ô uế.

Trong lúc khẽ mỉm cười với cô gái, quay sang thượng đế lại lạnh nhạt nói: ”Tiểu Vũ là người của ta, ta biết nàng thường gây ra họa. Nhưng ta thay người

quản chế toàn bộ địa phủ, áp chế cả đám cô hồn dã quỷ. Cũng giúp người quản lý nhân gian trật tự, nên chết thì chết, nên luân hồi thì luân hồi. Những thứ này không đủ so với lỗi của nàng sao?”

Thượng đế hơi méo miệng, không cam lòng nói thảm ” Vậy, những cái kia đều do người phân loại mà.”

Nam tử nhướng chân mày, nhếch miệng đầy châm biếm. Mọi người tâm thần hoảng hốt, kết thúc, người nào cũng lộ vẻ tức giận.

Trên mặt rõ ràng là dáng điệu tươi cười mê hoặc lòng người, nhưng thượng đế cảm thấy dựng tóc gáy.

” Ta nói người mắc nợ có đúng không? Ta hiện tại mang theo nàng là nể mặt người. Người trách móc một hai câu là được. Đã như thế người còn muốn đánh nàng? Hay là có ân ý muốn đánh ta một trận hả?”

Thượng đế thân thể hơi về phía sau lui, hai tay buông xuôi, lắc lắc đầu. Dáng điệu chỉ còn lại nửa phần uy nghiêm.

” Đừng cho rằng người giữ mặt trời thì cho rằng người đã rực rỡ, đốt cho người một nén nhang thì người tự cho mình là thần. Có tin ta đem hết mấy anh em trong mười tám tầng Địa Ngục toàn bộ thả ra hay không, mang đến Thiên cung của người du ngoạn một chút hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Đưa ra giải quyết chung giải quyết riêng 2

Lúc này thượng đế xua tay lắc đầu, chúng tiên hai bên trái phải đều khuyên can nói: ” Đừng, đừng, Diêm vương, ngài bớt giận, bớt giận đi”

Hừ, Nam tử phát ổng tay áo, ngang nhiên ôm tiểu nữ tử rời đi.

” Đi, Tiểu Vũ. Chúng ta về nhà. Thiên cung này đầy chướng khí, vẫn là ở địa phủ vẫn dễ chịu hơn”

Vâng, cô gái tên Tiểu Vũ rất tán thành.

Chúng tiên thấy hai người bọn họ rời đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng đế co người trên ngai vàng, cắn góc áo, trong mắt rung rung.

” Ô ô ô ô, thằng nhóc này một chút cũng không đáng yêu, thực sự là rất xấu rồi...”

Két! Đường phố vang lên tiếng thắng xe đinh tai.

Nghe âm thanh, mọi người bỗng nhiên hô hoán âm ỹ

” Á! Có người bị xe đụng... Hình như là một cô gái!”

Khi Tiểu Vũ mở mắt ra, chỉ thấy bốn phía đều là người. Đám người đó vẻ mặt đầy hoảng sợ, hai mắt nhìn về phía trước tò mò, vừa nhìn thấy nàng, che miệng bỏ chạy ra xa.

Chuyện gì xảy ra? Nàng tốt xấu cũng là rất xinh đẹp, là một thiếu nữ đang độ tuổi thanh xuân. Mặc dù không nói là một nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, quốc sắc thiên hương. Nhưng tốt xấu cũng không khiến người ta buồn nôn như vậy chứ?

Đi về phía trước một cách vô thức, tới đoàn người đang chen chúc, mở miệng nói: ” Nhường đường, nhường đường!

Mọi người không hề phát hiện, cũng không để ý tới nàng, vẫn cứ chăm chú nhìn về phía trước. Lúc này, chỉ thấy một chú cảnh sát bước nhanh tới, kéo giãn đám đông ra, đèn sát bên Tiểu Vũ đã chết.

Trong lòng cảm giác kinh hoàng, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Đó là một chiếc xe chở rượu vang nhỏ, đang bị cảnh sát bao quanh. Tài xế ngã nghiêng, hình như là đã say rượu.

Máu chảy ào ạt, chiếc áo sơ mi trắng trên người nàng nhanh chóng chuyển thành màu máu đỏ. Vây xung quanh là mọi người đứng nhìn, ánh mắt tràn ngập sợ hãi có phần thương tiếc, lại cảm thán, một thiếu nữ như hoa thế này rốt cuộc cũng đã chết.

Lúc này Tiểu Vũ có chút ngơ ngác! Khoan đã, chờ một chút. Người nằm trên mặt đất là một thiếu nữ? Mặc dù khuôn mặt bị va đập vô cùng thâm

nhưng cảm giác ngờ ngợ thân quen.

Xa xa truyền đến tiếng còi hự, xe cứu thương cũng đã chạy tới. Cửa xe vừa mở ra, mấy người mặc áo blu trắng chạy tới. Đi đến người thiếu nữ bị đụng xe, thoáng kiểm tra rồi cúi xuống lắc đầu.

Tiểu Vũ ngồi xồm xuống, mắt ngó kỹ càng thi thể. Đột nhiên như sét đánh ngang tai, cô gái này đây không phải chính là nàng sao?

Một chút giật mình, trong lòng hoảng sợ. Đi tới đám người đang vây quanh bên cạnh, tay hươu qua hươu lại trước mắt một người đàn ông. Quả nhiên, người đàn ông kia nâng thi thể nàng lên, không hề có chút phản ứng.

Đột nhiên, thắt lưng siết chặt, cúi đầu xuống nhìn, là một cái xiềng xích? Chưa kịp định thần, thân thể bỗng nhiên bị tách ra, để cho bảy tám người xuyên qua, cảm giác lúc này thật sự là một cú đá kích rất lớn.

Lực xuyên qua vừa dứt, Tiểu Vũ thấy dưới chân bất ổn, ngã trực tiếp xuống đất. Vô ý sờ sờ cái mông, a, vậy mà không hề đau?

Trước mặt xuất hiện 2 đôi giày, một đen một trắng. Là đồ hiệu nha.

Tiểu Vũ ngẩng đầu, a, cái gì đang phát ra ánh sáng?

Đó là một người rất đẹp trai mặc một bộ đồ trắng giản dị, vẻ đẹp giống như yêu nghiệt.

Một khuôn mặt xinh đẹp hoàn mỹ với đôi mắt điểm đậm, phẳng lặng như mặt nước hồ thu, Tóc dài lòa xòa trước trán, hàng lông mi dài dài và dài, khoe mắt hơi xếch lên quyến rũ, đôi mắt trong suốt cùng ánh nhìn mê hoặc lòng người hợp thành một loại nhan sắc phong tình bậc nhất.

Đôi môi mỏng, nhợt nhạt như mắc bệnh nhưng lại quyến rũ, kết hợp với vóc người cao lớn mảnh khảnh toát ra khí chất cao quý thanh nhã vô cùng.

Bất giác nuốt nước bọt, Tiểu Vũ nhìn về phía người còn lại.

Chỉ thấy hần vóc dáng to lớn ngạo mạn, màu da đỏ đồng phong cách cổ quái, Các đường nét trên khuôn mặt rất rõ ràng mà lại thâm thúy như một bước tượng điêu khắc thời Hy Lạp, cặp mắt băng giá, u ám, thâm thúy, bộc lộ vẻ cuồng không câu nệ, tà mị gợi cảm. Bộ hắc y hơi bó sát lấy thân mình lộ ra thân hình hoàn mỹ, mái tóc mây tuyệt đẹp khiến người ngẩn ngơ

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Đây là Địa phủ 1

Này... Trái tim bé nhỏ của Tiểu Vũ xao động, tuy nói soái ca khó gần, nhưng đường nét đẹp mắt, dường như xem hoài cũng không đủ

Lúc này, chỉ thấy hai gã soái ca kia rất ấn ý đồng thời cúi đầu, nhìn Tiểu Vũ ngồi dưới đất, ánh mắt lộ ra chút nghi hoặc.

“Là nàng ấy sao? Sao ta cảm thấy hình như không giống?” Hắc y soái ca nhăn mi lại, nghi hoặc hỏi.

Bạch y soái ca nghe vậy, cũng hơi hơi nhăn mi lại. Tay phát trong không trung một cái, đầu ngón tay vừa nhấc, ở trước mặt hần liền xuất hiện một cái giống như màn hình máy tính.

Tiểu Vũ nháy mắt mấy cái, Oa? Cái này là sản phẩm công nghệ cao? Thật là thần kỳ?

Bạch y soái ca vươn tay chỉ lên trên màn hình kia. Nhất thời, một hình tượng người nữ sinh liền nhảy vào hình ảnh.

Hai vị soái ca kia cùng xem một cách cẩn thận rồi nhìn lại Tiểu Vũ đang ngồi dưới đất.

Hướng mắt nhìn nhau, lập tức lại rất có ấn ý đồng thời nhún vai một cái, vẻ mặt vô tội nói.

“Sorry (xin lỗi), chúng tôi bắt sai người.”

Bắt sai người? Tiểu Vũ đầu còn ở trạng thái mơ hồ, nhưng vừa rồi thấy thi thể chính mình, lại để cho bảy tám người xuyên qua thân mình, nàng hơn phân nửa cũng hiểu biết đã xảy ra chuyện gì.

Linh hồn đã tách ra? Nàng đã chết?

Đứng lên, nhìn thẳng hai soái ca kia, trên sắc mặt không hề lộ ra sự sợ hãi bị thương, dù sao nàng cũng là cô nhi, chết thì chết, không có gì vướng bận.

Cúi đầu xem xiềng xích trên người, Tiểu Vũ mở miệng nói: “Này ! Hai người các ngươi là loại người nào a? Chẳng lẽ trên thế gian này thật sự có Quý Soa chuyên môn bắt hồn phách con người?”

Nam tử áo đen một mắt trắng, khinh thường nói: “Quý Soa nào chứ? Hai chúng ta là những người cầm đầu Quý Soa.”

A, Tiểu Vũ trong lòng cả kinh, thấy bọn họ 2 người một đen một trắng, thuận miệng nói ra suy đoán: “Các, các ngươi không phải chính là Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường đó chứ?”

Bạch y nhân cười ha ha, đánh giọng nói: “Biết đến đại danh chúng ta sao? nhưng mà trăm ngàn lần không được mê mẩn chúng ta, Truyền thuyết về 2 người bọn ta đúng là có thật.”

Tiểu Vũ cũng cười, nhưng một bên đuôi lông mày, sờ sờ bên hông xiềng xích, vươn ngón tay cái hướng phía sau chỉ chỉ, “Nghe các ngươi vừa rồi nói bắt sai người?”

Ách... Này... Hai vị soái ca kia vừa nghe lời này, sắc mặt lập tức nhợt nhạt, khó coi như nhau.

“Chúng tôi giúp ngươi hoàn dương được không?” Hắc vô thường về mặt lấy lòng, chớp ánh mắt ý đồ mê hoặc Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ tuy rằng đối với soái ca này không thờ ơ, nhưng sự tình liên quan đến mạng người. Lúc này, tuyệt đối không chấp nhận được một điểm qua loa.

“Đã làm cho mặt mày ta bị đâm te tua như vậy, ngươi muốn ta hoàn dương đi dọa người sao, hay cho ta một cái mặt quỷ? Thế nào thì ta cũng phải đứng lên từ kia, các ngươi hôm nay câu sai hồn không chừng chẳng phải một mình ta.”

Ách... Này... Hắc Bạch vô thường mặt lộ vẻ khó xử, hai người cúi đầu tới gần, không biết đang thương lượng cái gì.

“Tiểu Bạch, Chung lão ca đã muốn phạt ta hai cái thẻ vàng, nếu chuyện này lộ ra, ta không muốn danh dự bị tổn hại.”

“Tiểu Hắc. Lão đại đã muốn phạt ta uống hơn một tháng canh Mạnh Bà. Ta thật sự là không nghĩ có thể được tha thứ.”

Ai! Hai người đồng thời cảm thán lắc đầu, hốt hoảng, ngẩng đầu nhìn phía Tiểu Vũ. Mang điều bộ mong muốn thương lượng, mở miệng nói: “Ý ngươi như thế nào?”

Tiểu Vũ cười hắc hắc, hai tay siết chặt kêu răng rắc.

“Vậy thì các ngươi muốn giải quyết chung hay giải quyết riêng?”

Hắc Bạch vô thường hướng mắt nhìn nhau, lập tức đều lâm vào khổ não. Xem Tiểu Vũ mang vẻ mặt cười gian, Hắc Bạch vô thường cúi xuống châu đầu vào nhau ghé tai nói thầm.

“Tiểu Bạch a, ta cảm thấy con nhóc này không phải người bình thường. Ngươi xem, bị tai nạn xe cộ đâm chết, linh hồn thấy hai ta, thế nhưng một chút cũng không giật mình kích động, còn cùng hai chúng ta đưa ra giải quyết chung, giải quyết riêng? Ta cảm thấy yêu cầu của nàng hẳn là sẽ không thấp.”

Hắc vô thường gật gật đầu, đồng ý nói: “Đúng vậy! Ta vừa thấy nàng như vậy, chỉ biết nàng tuyệt đối không phải hồ ngôn loạn ngữ. Nếu không, trước hết nghe thử xem ý tưởng của nàng ra sao? Yêu cầu chỉ cần không phải quá mức, tốt nhất vẫn là cùng nàng giải quyết riêng đi. Bằng không hai ta trở về không có cách nào khác hồi báo.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Đây là Địa phủ 2

Bạch Vô Thường nháy mắt mấy cái, tỏ vẻ đồng ý. Nhìn Tiểu Vũ phía đối diện, không có chút hào ý. Mở miệng hỏi: “Này, ý ngươi phương pháp giải quyết riêng như thế nào?”

Tiểu Vũ ngần ra, trong đầu lập tức nghĩ trăm phương ngàn kế, vô số ý tưởng lướt qua. Lúc này cao hứng nói: “Các ngươi xem, ngươi đã bắt sai người rồi, ta nay cũng không trở về được. Cho nên a, các ngươi chỉ có thể đem ta đến một chỗ khác. Xuyên qua! Xuyên qua biết không? Đem ta đưa đến một cái quốc gia khác, tốt nhất là nữ vương của một thời đại. Để cho ta làm một công chúa hoặc là nữ hoàng, nhan sắc phải khuynh quốc khuynh thành. Tiếp đó là phải có số đào hoa thật cao! Cho ta đến mười tám mỹ nam, ăn cơm, uống nước, đấm lưng, xoa thắt lưng, một ngày 24 giờ đều phải có người hầu hạ.”

Bạch vô thường mặt mày choáng váng, Hắc vô thường không nói gì. Lại liếc mắt nhìn nhau một cái, lắc lắc đầu. Chỉ thấy Hắc Vô Thường đột nhiên cầm trong tay xiềng xích, Tiểu Vũ ngần ra, không rõ hành động ra sao.

Bạch Vô Thường về trên mặt đất một đóa hoa, nhất thời, bọn họ ba người đứng thẳng nhưng trước mặt lại mở ra các bậc thang? Tiểu Vũ cẩn thận nhìn lên, cái này dĩ nhiên là, thang máy!

Bạch vô thường thở dài một cái, dẫn đầu đi xuống phía dưới.”Đi thôi, trở về lại là một chút trách mắng. Ai, ta chẳng sợ đi chà toilet, chính là trăm ngàn lần đừng bắt ta uống canh Mạnh Bà.”

Hắc vô thường lôi kéo xiềng xích trong tay đi theo sau đó. Cũng là một tiếng thở dài, “Ai, hi vọng Chung lão đại có thể giúp chúng ta mà niệm tình van xin. Hiện tại Địa phủ đãi ngộ tốt như vậy, ta thật đúng là luyện tiệp quá đi.”

Tiểu Vũ bị kia Hắc Vô Thường tóm đi, trong lòng buồn bực.”Ủy ! Các ngươi mang ta đi đâu thế?”

Bạch Vô Thường đi phía trước chẳng quan tâm năng, Hắc Vô Thường tay cầm lấy xiềng xích nói: “Tiểu thư, yêu cầu giải quyết riêng của ngươi thật sự thái quá. Ngươi phải biết rằng, xuyên qua không phải tùy tiện liền có thể xuyên. Ngươi còn muốn thêm nhiều điều kiện như vậy, không ai giúp được ngươi.”

Tiểu Vũ vừa nghe lời này, có chút lo lắng nói: “Nè, chúng ta đang thương lượng. Chuyện này vốn là các ngươi không đúng. Ngươi xem xem ta chính trực tao nhã thanh xuân, liền để cho các ngươi như vậy một câu sorry, nhầm người. Ta có bao nhiêu yêu cầu cũng là không đủ!”

Hắc Bạch Vô Thường lại không để ý tới Tiểu Vũ, kỳ thật bọn họ trong lòng cũng không phải không muốn cùng nàng giải quyết riêng. Chính là vạn nhất bị lão đại phát hiện, hậu quả sẽ thật là thảm khốc. Cho nên vẫn là ngoan ngoãn trở về nhận sai, có lẽ kết quả còn có thể nhẹ nhàng.

Thang máy vẫn đi xuống, bốn phía đều hắc ám. Tiểu Vũ trong lòng có chút sợ hãi. Nàng cho tới nay đều sợ bóng tối, bởi vì trong bóng đêm, sẽ làm nàng cảm giác yếu ớt bất lực, sẽ làm nàng thật vất vả mới cố gắng kiên cường một chút, nháy mắt đã không chịu nổi đã kích.

Vừa định mở miệng hỏi lại sẽ đi đâu, đột nhiên một tia sáng chiếu đến.

Ba người đi xuống thang máy, chỉ thấy phía trước là một tòa nhà nhìn có vẻ rất cao sang quý phái, ở cửa còn có hai vị đứng tiếp khách. Ánh sáng bắt đầu từ trong cửa chiếu hắt ra.

Hắc Bạch Vô Thường mang theo Tiểu Vũ đến gần, hai vị tiếp khách kia vừa thấy Hắc Bạch Vô Thường, lập tức vui tươi hơn hớn nói: “Hắc lão đại, Bạch lão đại. Các ngươi đã về rồi!”

Tiểu Vũ giương hai mắt ngẩng nhìn. Đứng đầu quả không sai. Có điểm giống một người đón khách ở cửa một khách sạn cao cấp năm sao. Chỉ là sắc mặt lại trắng bệch. Chẳng lẽ là không đủ dinh dưỡng?

Hắc Bạch vô thường chỉ ừ một tiếng, liền tóm xiềng xích rồi đi vào. Tiểu Vũ bị kéo đi theo sau đó, bất mãn nhỏ giọng nói, các ngươi có phải dặt chớ đâu?

Hai vị đứng tiếp khách chỉ thoáng liếc mắt nhìn nàng một cái, liền tiếp tục đứng yên tại vị trí.

Đến gần đại sảnh, Tiểu Vũ liền ngây ngẩn cả người.

Sàn nhà làm bằng đá cẩm thạch màu đen, gạch men sáng bóng như gương. Đèn treo bằng thủy tinh sang trọng, một cái bàn gỗ hương đen mặt thủy tinh, đều là hàng hiệu nhập khẩu, lại còn có tủ sách điêu khắc tinh xảo? Toàn bộ phòng đều toát lên vẻ cao quý xa hoa, tươi mát rõ nét.

Này? Này? .

Tiểu Vũ cứng họng, nàng lớn như vậy chưa từng gặp qua một nơi xa hoa như thế ? Nơi này rốt cuộc là đâu?

Hắc Vô Thường ném xuống xiềng xích trong tay, cùng Bạch Vô Thường song song hướng về một cái xô pha màu đen nằm trên cao, cùng kêu lên cảm thán nói: “A! Vẫn là Chủ nhân cảm giác tốt nhất a.”

Chủ nhân? Đang lúc Tiểu Vũ kinh ngạc, trên lầu đi xuống một người. Mày rậm mắt to mặt như nước, làn da ngăm đen. Vẻ mặt chính khí, bộ dáng lại làm cho người ta nhìn có chút sợ.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Cái này gọi là nham hiểm 1

Hắc Bạch Vô Thường vừa thấy hắc đến, lập tức hướng xô pha nhìn lên. Bộ dạng mười phần ngoan ngoãn, cúi đầu cung kính kêu: “Chung lão đại.”

Chung lão đại kia thân nhiên nhận lấy, nhìn nhìn một bên Tiểu Vũ, mi mắt hơi hơi nhún lại. Một lát sau trầm giọng nói: “Hai tiểu quý các ngươi trăm ngàn

lần đừng nói cho ta biết các người lại mắc sai lầm nữa?”

Ách?... Hắc Vô Thường nhìn về phía Bạch Vô Thường, Bạch Vô Thường bắt đầu dĩ, ai kêu hắn là ca ca, lớn hơn Tiểu Hắc một tuổi chứ.

Mắt chớp chớp, vẻ mặt vô tội.”Đúng vậy, thưa ngài!”

Ngay sau đó, ba ba hai tiếng vang, Tiểu Vũ không đành lòng thoáng nhắm hai mắt. Khi mở mắt lại, Hắc Vô Thường cùng Bạch Vô Thường đã bị ném ra ngoài cửa sổ, ngã chổng vó.

Tiểu Vũ nhìn ra bên ngoài, nơi đó tựa hồ là một cái hành lang? Còn có không ít người xếp hàng ở đó?

Những người đó thấy Hắc Bạch Vô Thường ngã xuống, nhất thời cười vang lên một trận. Một tiếng nói vang lên chặn lại: “Nghiêm túc điểm danh! Xếp hàng đứng ngay ngắn!”

Chung lão đại hừ lạnh một tiếng, mặt không chút thay đổi nói: ”Tĩnh tĩnh Diêm vương thế nào chắc các người cũng biết, trật tự Địa phủ không được hỗn loạn. Hắn mỗi ngày phải xử lý Quỷ Hồn, còn có đã quỷ mười tám tầng địa ngục cần trấn áp. Đã sớm bức tức dồn nén trong lòng. Nếu không do muốn giúp đỡ Địa phủ chúng ta, sợ là hắn đã mặc kệ sớm chạy lấy người. Các người không giúp đỡ sắp xếp thì thôi lại còn để cho hắn sửa chữa việc này. Lần này ta cũng sẽ không giúp các người, các người tự mình ddenss nói chuyện với lão đại đi.”

Bạch Vô Thường cùng Hắc Vô Thường chật vật theo ngoài cửa sổ tiến vào, miệng khổ sở. Trên mặt biểu tình so với ăn đại tiện còn khó coi hơn.

Xong rồi, chuyện này thực xong rồi.

Tiểu Vũ đến gần, gần như đã quên bọn họ, nghi hoặc nói: “Này ! nam nhân cứng nhắc kia là ai a? Nơi này rốt cuộc là chỗ nào a?”

Hắc Bạch Vô Thường sớm không có tinh thần, nghe nàng hỏi, Bạch Vô Thường liền trực tiếp đáp: “Người ngu xuẩn sao, chúng ta là Quỷ Soa, người đã chết đương nhiên mang người đến Địa phủ. Tên cứng nhắc kia...! Không đúng không đúng. Người kia anh tuấn bộ dạng phong lưu phóng khoáng, nam nhân cường tráng, là người đứng đầu của chúng ta, danh tiếng hắn so với chúng ta còn vang dội hơn, hắn chính là Chung Quỷ!”

Địa phủ? Chung Quỷ? Tiểu Vũ không dám tin lại nhìn quanh bốn phía. Thật vậy sao? Nơi này như một biệt thự xa hoa lại là Địa phủ? ? ?

“Đi thôi...”

Hắc Vô Thường lười biếng túm lấy xiềng xích cột vào trên người Tiểu Vũ, cùng Bạch Vô Thường hai người đáng mặt ừ ừ, gọi Tiểu Vũ theo bọn họ cùng đi.

“Đi? Đi đâu?” Tiểu Vũ vẫn còn bị vẻ huy hoàng trước mắt này ảnh hưởng, bật thốt lên câu hỏi. Rồi định thần lại, kỳ thật cũng không cần hỏi, hơn phân nửa chính là đi thấy vị lão đại kia của bọn họ, Diêm vương.

Hắc Bạch Vô Thường lần này không hề quan tâm nàng, sửa sang lại quần áo trên người, thần sắc ra vẻ trấn định. Nhưng Tiểu Vũ thấy trong mắt họ rõ ràng nhận thấy cảm giác chết chóc.

Nhìn thấy dáng điệu bọn họ, lại nghĩ tới những lời vừa rồi của vị Chung lão đại kia. Tiểu Vũ trong lòng cũng đại khái tổng kết lại.

Vị diêm Vương đại nhân này là nam nhân mặt đen. Hoặc là một kẻ cơ bắp đầy người. Ách? Chẳng lẽ căn bản không phải là một nam nhân?

Vừa nghĩ vậy, Tiểu Vũ không khỏi cả người run bắn. Cho tới bây giờ, nàng chứng kiến hầu hết những người này, hơn phân nửa đều là diện mạo tuấn mỹ. Hắc Bạch Vô Thường, bộ dáng đó đã là rất xuất. Còn có hai vị canh cửa kia, diện mạo cũng là thượng đẳng. Bao gồm cả Chung Quỷ đại ca kia, tuy rằng mày rậm mắt to mũi thẳng, nhưng vẫn đầy nam tính. Không biết Diêm vương tôn vinh là người đứng đầu này, đã làm gì khiến những người này đều sợ hãi như thế?

Vòng qua đại sảnh tráng lệ, tay đặt trên thanh vịn cầu thang chạm trổ hoa văn đi lên lầu hai, Hắc Bạch Vô Thường đứng ở trước một gian phòng, do dự sau một lúc lâu, vẫn là Bạch Vô Thường kiên trì gõ cửa phòng.

“Lão, lão đại, ta cùng Tiểu Hắc đã trở lại.”

Một lát sau, bên trong truyền đến thanh âm, “Vào đi.”

Hắc Bạch Vô Thường đồng thời hít sâu một hơi, mở cửa, bước vào. Tiểu Vũ đi theo sau cùng, trong đầu rất tò mò. Bất quá vừa rồi nghe thấy được thanh âm, cuối cùng xác định được 1 điểm, Diêm vương này là một nam nhân!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Cái này gọi là nham hiểm 2

Đi vào trong phòng, mắt của Tiểu Vũ sáng ngời, phòng này trang trí kì thật rất đơn giản, chính là bốn phía toàn là giá sách, ở gần cửa sổ có một cái giường màu đen. Mà điều làm cho mắt của Tiểu Vũ sáng ngời chính là trên chiếc giường màu đen đó có 1 nữ nam đang say ngủ.

Áo trắng, tóc đen không búi không buộc, ngoài cửa sổ có vài ngọn gió khẽ thổi làm cho mái tóc phất phơ trong gió. Một bàn tay để lên đôi mắt, ánh mặt trời từ ngoài chiếu vào bóng dáng, thật giống như thần tiên tái thế. Da thịt của hắn lúc ẩn lúc hiện, có tia sáng bóng lưu động, thấy Hắc Bạch Vô Thường đến gần, đôi mắt tà mị chau lại, khẽ chớp loé lên như ngọc lưu ly. Dung mạo như tranh vẽ, xinh đẹp vô cùng, căn bản không giống người thường. Loại dung mạo ‘xinh đẹp tuyệt trần’ này làm cho Tiểu Vũ nháy mắt liên si ngốc ngẩn nhìn như thể mất hồn. Đây... Đây chả lẽ là Diêm Vương? Có phải là xinh đẹp quá mức hay không?

Ánh mắt liếc Tiểu Vũ một cái, cũng không ngồi dậy, vẫn thoải mái nằm trên giường, nữ nam mặt dày nói :

“Bất hồn phách từ trước đến giờ đều giao các người xử lý, nên trừng trị hay luân hồi thì đến hỏi Chung Quỷ. Sao hôm nay lại mang đến chỗ ta?”

Ách, Hắc Vô Thường đẩy Bạch Vô Thường, Bạch Vô Thường lại đẩy Hắc Vô Thường. Cả hai bên đều đùn đẩy cho nhau, không ai chịu nói lí do. Tiểu Vũ lúc này mới hoàn hồn, thấy vẻ mặt của cả hai bọn họ đều khó xử, liền hảo tâm giúp đỡ giải thích:

“Bọn họ câu sai hồn, đến đây chắc hẳn là để thỉnh tội với người!”

Một trận gió lạnh thổi qua, Tiểu Vũ thề, vừa mới thấy phong cảnh ngoài cửa sổ là ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi, chỉ trong nháy mắt, liền “hắc ám” một mảnh. Chiếc đèn bằng thủy tinh trong phòng cũng chớp tắt không ngừng. Hắc Bạch Vô Thường chột dạ, cả hai cùng quỳ rạp xuống đất

“Lão...Lão đại. Chúng tôi, chúng tôi cũng không phải cố ý. Hoàn toàn, hoàn toàn là sai lầm! Đúng! Nhất định là sai lầm!”

Trán của Hắc Bạch Vô Thường đã chảy đầy mồ hôi lạnh, quỳ gối dưới sàn, không dám ho he một tiếng

“Sai lầm?Ha ha.” Khoé miệng của nữ nam gọi lên một nụ cười tươi, làm cho Tiểu Vũ bất giác si mê.

Chậm rãi ngồi dậy, nhìn về phía Hắc Bạch Vô Thường đang quỳ dưới đất. Trên mặt nữ nam là nét biểu tình vô hại nhưng lại làm cho Tiểu Vũ đột nhiên cảm thấy lông tơ dựng đứng, trong lòng có dự cảm xấu.

“Theo như các người nói, nếu như ta hiện chặt tay chặt chân các người, sau đó mang một bát canh về cho các người uống. Chờ các người uống xong, nói với các người một câu ‘Sorry, vừa rồi canh mà các người uống chính là canh hầm tay chân các người’ thì các người cảm thấy như thế nào?”

Hắc Bạch Vô Thường nghe thấy lời này lập tức kinh hãi, mồ hôi nhỏ giọt. Lời này nếu đổi lại là người khác nói, bọn họ có lẽ còn không tin, nhưng những lời này lại từ chính miệng Diêm Vương nói ra, hẳn tuyệt đối là người nói được làm được. Lúc này, Hắc Bạch Vô Thường thờ còn không dám thờ thế nhưng Tiểu Vũ thì lại không sợ chết, cọt nhả với nữ nam “Này! Người nói đùa phải không? Ha ha, người quá lợi hại, làm cho người ta biết rõ là người đang đùa giỡn nhưng vẫn bị người hù một phen”

Nữ nam kia nghe thấy lời này, liền chuyển lực chú ý lên người Tiểu Vũ. Trước mặt là một bộ quần áo học sinh có dính tên Phần Tiểu Vũ, vóc dáng nhỏ nhắn, mặt mũi nhỏ nhắn, miệng anh đào nhếch lên, trông thực trẻ con, giống như thể tiểu hài tử còn chưa phát dục. Khoé miệng vẫn như trước mỉm cười, nữ nam mở miệng nói

“Phải không? Người thực sự cảm thấy ta rất buồn cười sao?”

Tiểu Vũ ngẩn ra, ngờ ngác nói: “Không, không buồn cười”

Hắc Bạch Vô Thường cũng ngẩn ra, trong lòng không khỏi cảm thán, nha đầu kia chính là đang tìm cái chết đi! Nữ nam khẽ đưa tay ve vuốt tóc trên trán, bỗng nhiên nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, hai tên thuộc hạ vô dụng này của ta câu sai hồn, đúng thật là có lỗi với người. Nói đi, người có nguyện vọng gì không? Ta tuy rằng chỉ là một Tiểu Diêm Vương nhưng dù thế nào cũng có đủ năng lực để giúp người thực hiện”

Tiểu Vũ nghe vậy, lập tức hớn hờ đứng lên. Suy nghĩ xem có nên nói ý tưởng xuyên qua một lần nữa không, nhưng lại sợ đối lấy kết quả như trước. Đang lúc do dự, Diêm Vương nữ nam bỗng lộ ra một bộ biểu tình khăng khải, chen vào nói:

“Ta xem hay là như vậy đi, hiện tại mọi người đều than là làm người mệt, kiếp sau đầu thai không bao giờ muốn làm người nữa. Ta hiện tại liền cho người cơ hội, Diêm Vương ta mở hai đạo luân hồi, một là người, một là súc sinh, sẽ đưa người đi đầu thai thành súc sinh nhé.”

A!? Tiểu Vũ ngây ngẩn cả người. Đưa? Đưa nàng đi làm súc sinh ư?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7: Canh Mạnh Bà 1

Tiểu Bạch và Tiểu Hắc lắc lắc cái đầu, vẻ mặt giống nhau, nàng biết như vậy là biểu tình gì.

Mĩ nam chậm rãi nâng tay lên, hứng thủ tựa hồ muốn tìm người tiến đến mang Tiểu Vũ đi luân hồi. Tiểu Vũ đâu chịu dễ dàng buông xuôi, ngay thức khắc lớn tiếng nói: “Này! Ngươi có làm hay không? Chính thủ hạ của ngươi làm việc không đúng câu sai hờn của ta? Cái này về tình về lý đều là các ngươi có lỗi với... Ta! Ta một tiểu thư phong nhã hào hoa, tinh thần phấn chấn, trẻ tuổi liên như vậy thua trên tay các ngươi! Các ngươi khinh bạc, nói một câu sorry, sau đó còn muốn tống ta luân hồi thành súc vật? Đầu óc ngươi bị cánh cửa đung vào sao, hay là ngủ đến đần độn? Hôm nay ngủ dậy quên uống thuốc hả?”

Hắc Bạch vô thường cả kinh, nghiêng đầu len lén nhìn nhau liếc mắt một cái, oa....., bọn họ không có nghe nhầm chứ? Nha đầu kia dám mắng Lão Đại a? Tuy rằng bọn họ đồng tình cái kết cục của nàng, nhưng mắng thật đúng là hả lòng hả dạ.

“Ngươi tên là gì?” Mỹ nam mặt không đổi sắc, vẫn như cũ cười đến mức điên đảo chứng sinh.

“Ta, ta là Tiểu Vũ! Sao?” Tiểu Vũ ra vẻ bình tĩnh nhưng nội tâm có chút hoảng loạn.

Ha ha, mỹ nam mặt giãn ra cười thích thú, lạnh nhạt nói: “Không sao, vậy ngươi có biết ta là ai không?”

Tiểu Vũ ngẩn ra, khó hiểu nói: “Ngươi không phải Diêm Vương sao? Hay nên gọi là Diêm La?”

Hắc Bạch quý vô thường nghe vậy, ra sức nắm chặt bắp đùi, chỉ sợ không cẩn thận cười ra thành tiếng, chịu khổ làm đau chính mình để duy trì thời cuộc. Nụ cười trên mặt mỹ nam có chút co quắp, chậm rãi đứng lên đi về hướng Tiểu Vũ.

“Ta gọi là Lưu Quang, tên này ngươi nên nhớ cho kỹ! Bởi vì từ thời khắc này trở đi, sợ là từ nay về sau ngươi đời đời kiếp kiếp cũng quên không được sự tồn tại của ta.”

Phất tay, thừa dịp Tiểu Vũ còn chưa kịp phản ứng, một cước đem nàng đá bay ra ngoài. Lực đạo to lớn, khiến cho Tiểu Vũ bay lên trên không, mắt thấy sẽ đụng trúng giá sách, Tiểu Vũ theo bản năng che đầu nhắm hai mắt lại, nhưng tại giây cuối cùng cả người liền xuyên qua giá sách và vách tường, thân thể của nàng rơi xuống thành hình đường parabol, lúc sắp rơi xuống đất thì có người kịp thời tiếp được nàng. Ôm cái mông bị đá đau, Tiểu Vũ vừa định bắt măn phản kháng. Đã thấy chính mình rơi xuống một cái địa phương khác rồi. Giống như hoa viên của biệt viện, phía trước có một cây cầu hình vòm, đầu cầu có một lão bà ngồi bưng bát canh. Dưới cầu người đi đường đang xếp thành hàng, mẹ ơi, đây lẽ nào chính là cầu Nại Hà và Mạnh Bà?

Người nọ tiếp được nàng diện mạo cũng coi như tuần tú, trên tay nắm một cái roi da? Đợi Tiểu Vũ đứng vững phía sau, liền chấp tay cúi đầu nói: “Không biết nên xử trí nàng thế nào?”

Tiểu Vũ khó hiểu, hắn đang nói chuyện với ai chứ? Nghi hoặc, liền nghe cách đó không xa truyền đến một âm thanh nhàn nhạt.

“Tùy tiện ném vào đạo súc vật là được.”

Thanh âm không tệ, rất có từ tính. Nhưng làm cho người ta muốn dè bẹp hẳn. Tiểu Vũ hai tay chống nạnh, lớn tiếng phản bác nói:

“Này! Ngươi sao lại đối đãi với ta như vậy? Còn có vương pháp không đây? Ta không phải oan hồn. Là người vô tội. Ngươi làm như vậy, cũng không sợ cấp trên tra xuống phạt ngươi một cái lạm dụng hình phạt riêng, đem ngươi đi cách chức sao?”

Thản nhiên cười nhạo, không hoảng hốt chậm rãi nói: “Oan hồn ở Địa Phủ này có hơn ngàn vạn, nhiều hơn một người không đáng kể chút nào. Ta còn hy vọng cấp trên có người đến tra ta đây, nếu như tăng thêm vài oan hồn có thể làm cho cấp trên đến tra ta, bãi chức của ta. Ta cũng thật vui lòng mỗi ngày để cho hắn câu sai thêm vài hồn.”

“Ngươi!” Tiểu Vũ không thể nói gì, không nghĩ tới mỹ nam này đúng là mặt người dạ thú, hỗn đản.

“Không muốn nói lời vô ích với ngươi! Đem nàng kéo đến cầu cho ta, sau khi cho uống hết canh, liền ném vào đạo súc vật!” Diêm Vương một tiếng trầm thấp mệnh lệnh, không nhiều lời một câu.

Mặc kệ Tiểu Vũ liều mạng giãy giụa thoát ra, quý soa dùng lượng lớn khí lực, một tay túm áo Tiểu Vũ, liền hướng đến cầu mà đi. Máy người xếp hàng thấy thế nhao nhao lắc lắc đầu, xem ra lại có người mang nghiệp chương bị phạt vào đạo súc vật.

Tiểu Vũ quơ tay, hét lên: “Ngươi mới là nghiệp chương, nghiệp chương chính là tên hỗn đản Diêm Vương ngươi!”

Quý soa mang theo Tiểu Vũ một đường đi tới dưới cầu, trực tiếp cùng lão bà hô: “Mạnh Bà, trước cấp cho nàng một chén canh đi. Xong rồi sẽ đưa nàng vào đạo súc vật.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.1 - Chương 8: Canh Mạnh Bà 2

Đằng sau người xếp hàng nghe vậy bất mãn, oán hận nói : “Nàng dựa vào cái gì! Dĩ nhiên đi cửa sau chen ngang! Thật là đê tiện !”

Một quỹ soa này dài giương lên, roi da trong tay vung, ba... Một thanh âm vang lên .

“Người nào đê tiện? Mẹ nó, ai thừa lời một câu, cần thận ta dùng roi da hầu hạ!”

Lời này vừa ra, mọi người ngay tức khắc im lặng xuống. Tiểu Vũ trong lòng cảm thán, ai, quả nhiên là cường quyền chính trị, bá quyền chủ nghĩa. Người thiện bị người khi (bắt nạt), quỷ thiện cũng bị quỷ khi.

Mạnh Bà cười ha ha, phát phát tay, thanh âm có chút khàn khàn nói: “Tiểu quý, không cần như thế hung ác thế. Bọn họ những người này đều phải đợi đầu thai luân hồi. Tuy nói uống canh Mạnh Bà sẽ phải quên hết thầy, nhưng trước khi đi, thái độ đối với bọn họ nên tốt một chút.”

Quỷ soa than nhỏ tiếng, giải thích nói : “Mạnh Bà, người không hiểu. Những người này được một tác lại muốn tiến một bước, người đối với bọn họ tốt một chút, bọn họ càng hung hăng can quấy. Được rồi không nói, khăn trương bụng bắt canh cấp cho nàng đi.”

Mạnh bà gật gật đầu, ngược lại vừa thấy bộ dáng Tiểu Vũ, lập tức liền giật mình . Không khỏi tò mò hỏi : “Nha đầu kia là phạm chuyện gì ? Ta thấy đáng vẻ nàng ta rất thông minh, động lòng người, sao lại bị phạt vào đạo súc vật?”

Quỷ soa lắc đầu, “Không biết, nghe nói là chống đối Diêm vương.”

Mạnh bà nghe vậy thán giọng nói, chỉ tay vào Tiểu Vũ nói “Nha đầu người a ! Về sau ghi nhớ kỹ, họa từ miệng mà ra, đặc biệt người có bề ngoài nhìn như nhả nhặn, người phải đặc biệt chú ý không thể chọc họ.”

Tiểu Vũ nhún vai một cái, tức giận nói: “Bà bà, bà khuyên bảo cũng quá chậm. Ai biết vị Diêm Vương này là người nham hiểm như vậy. Ta hiện tại cũng đã bị phán tội chết. Nói cái gì cũng vô ích. Ai, cho ta bát canh đi . Uống một hơi. Súc vật liền súc vật đi, có người còn không bằng súc vật đâu.”

Mạnh Bà cũng không biết như thế nào, thấy Tiểu Vũ hết sức bình thản. Bất đắc dĩ tính tình của Diêm vương kia, chuyện định rồi người bình thường không thể khiến hắn thay đổi. Có chút tiếc, đứng dậy từ phía sau nồi đun nước mức hai chén canh, bưng lại đây đưa cho Tiểu Vũ. Tiểu Vũ cúi đầu nhìn lên, nha, một loại là màu trắng, một loại là màu đen.

“Đây là canh âm dương, mùi vị không giống nhau, nhưng tác dụng đều như nhau, lão bà ta ưa thích khoe khoang, nha đầu thích uống cái loại nào?”

Tiểu Vũ hơi nhíu mày, suy tư một lát nói : “Màu trắng đi! Có điểm giống như sữa. Ta nhìn cái màu đen có chút buồn nôn.”

Khẽ ra hiệu, liền bưng lên trên bàn kia một chén canh màu trắng, há mồm uống xuống. Nhưng nước canh vừa vào miệng, Tiểu Vũ liền phun ra. Phi! Phi phi phi! mãnh liệt phun ra, xoa xoa miệng, Tiểu Vũ vẻ mặt buồn khổ nói:

“Bà bà, canh của bà quá khó uống.”

Mạnh Bà hé ra nét mặt già nua có chút xấu hổ, nhẹ giọng hỏi : “Ách, thực sự rất khó uống sao?”

Tiểu Vũ thấy Mạnh Bà vẻ mặt ủy khuất, cũng có chút động lòng. Suy cho cùng người nhiều tuổi, nhiều ít cũng nên nể chút mặt mũi. Coi như không có gì, bưng lên một chén canh màu đen khác trên bàn, lần thứ hai nhấp một ngụm. Một bên Quỷ Soa và mọi người xếp hàng, giờ phút này sắc mặt cũng rất khó coi. Một là đồng tình, một là sợ hãi. Tiểu Vũ cố gắng đem nước canh trong miệng nuốt xuống, nhưng mùi vị thật sự đủ kích thích. Cuối cùng không thể nhịn được nữa, toàn bộ phun ra. Mạnh Bà vốn là vẻ mặt mong mỏi, thấy Tiểu Vũ vừa phun, một chút tự tin liền sụp đổ xuống .

“Bà bà! Bà có biết nấu canh không? Thấy bà tuổi tác cũng lớn, sao kỹ thuật kém như vậy?”

Tiểu Vũ bất đắc dĩ, phóng qua cái bàn, đứng phía sau nồi đun nước, mở ra vờ nguì, thiếu chút nữa bất tỉnh .

“Ách, có thể nói cho ta biết, canh của bà là dùng nguyên liệu gì không?”

Về mặt Mạnh Bà có chút do dự nói : “Này, thuộc về cơ mật của Địa phủ, không thể nói cho người ngoài.”

Tiểu Vũ không có cách nào, muốn nàng uống bát canh khó uống như vậy, nàng cho dù làm súc vật mỗi ngày cũng oán hận... Bên trong gian phòng bên, Lưu Quang đem một màn ở bên đầu cầu Nại Hà đều xem ở trong mắt. Đôi mắt lóe ra ánh sáng nhạt, đại chương vung lên, nói với Hắc Bạch Vô thường vẫn quỳ trên mặt đất:” Đi! Đem nha đầu kia mang đến đây cho ta!”

Hả? Hắc Bạch Vô thường nhìn nhau, không rõ Diêm vương vì sao lại thay đổi ý kiến? Bất quá bọn họ cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng gật đầu xác

nhận, đứng dậy đi về phía cầu Nai Hà .

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Phải làm súc sinh

Khóe miệng Luru Quang nhếch lên, rõ ràng là khuôn mặt thiên sứ, lại nở nụ cười của ác ma.

“Có nàng ở đây, từ nay về sau Mạnh Bà sẽ không bao giờ nữa lấy ta làm thí nghiệm nữa. Ai, canh Mạnh Bà ...”

Trong đại sảnh, Luru Quang cùng Tiểu Vũ mắt to trừng đôi mắt nhỏ đối diện nhau. Chung Quý đứng thẳng một bên, ngẩng đầu ưỡn ngực, rất quy củ. Hắc Bạch Vô Thường cúi đầu đứng thẳng canh giữ ở bên cạnh, cho tới bây giờ Diêm vương vẫn chưa xử lý bọn họ, trong lòng thực kích động nha.

Khụ! Diêm vương ho khan một tiếng. Một bộ khăng khải mở miệng nói: “Bốn vương nhìn thấy dáng vẻ của ngươi có vẻ thông minh, cho nên mở lòng từ bi cho ngươi một con đường sống. Ngươi có thể không cần luân hồi đi làm súc sinh, về sau cứ ở lại Diêm Vương điện của ta làm đường sai đi.”

Tiểu Vũ không rõ cho nên ngơ ngác, vốn nghĩ rằng mỹ nam này đáng vóc tuấn tú, không nghĩ tới lại là một người nham hiểm như vậy. Bất giác sờ sờ lên cái mõng nhỏ vừa bị đá đau, nghe hắn đột nhiên thay đổi chủ ý, trong lòng bất chợt không yên.

“Cho ta lưu lại làm đường sai? Là làm cái gì vậy?”

Khóe miệng Luru Quang nở nụ cười tà ác, giải thích nói: “Không cần làm gì, chính là cùng Mạnh Bà đi bán canh là được. Như thế khi bà ấy có ý tưởng gì mới, ách, thí dụ như nói muốn thay đổi khẩu vị nước canh gì đó, ngươi liền thuận tiện giúp bà ấy ném thứ vị là được.”

Những lời này của Luru Quang vừa ra, mọi người nhất thời hiểu được. Luru Quang tuy là Diêm vương, kiêu ngạo hơn ai hết. Tính tình lại xấu xa, kém cỏi, không chút độ lượng, tâm địa độc ác, trừ bỏ dáng vẻ tuấn tú bề ngoài ra, cơ bản không có ưu điểm gì khác. Nhưng mấy ai không bị những thế tục ràng buộc, đối với việc kính già yêu trẻ, một ít mỹ đức tốt đẹp vẫn rất coi trọng. Cho nên phóng nhân toàn bộ Diêm vương điện, chỉ có bồi phận của Mạnh bà là có thể ép được hắn. Mà Mạnh Bà này, nghe nói là được các vị thần tiên trên trời rất mực yêu mến. Đi cửa sau đến Địa phủ này làm một việc nhân rồi nhất, mỗi ngày ngồi ở đầu cầu Nai Hà bán canh là được, có lẽ vì quá rảnh rồi, không có việc gì liền ngồi nghiền cứu khẩu vị của món canh này? Những quý hồn khi muốn đi qua cầu Nai Hà để đầu thai đều phải nhận một chén canh để uống, tiếp theo liền đi vào luân hồi đầu thai. Đầu thêm quan tâm chén canh kia có ngon hay không. Mạnh Bà bắt đắc dĩ, đánh đem tâm tư đánh vào trên người Diêm vương cùng với đám Quý Soa của Địa phủ. Dọa Hắc Bạch Vô Thường không có việc gì phải đi câu hồn, lần này câu sai lầm, nói không chừng cũng bị chén canh này của bà làm hại.

Đừng nhìn Diêm vương cả ngày dáng vẻ đều vô vị, nếu đã lên tiếng với Tiểu Vũ như thế này cũng đủ để thấy hắn đã chịu ghen khuất đủ. Không bao giờ muốn uống chén canh âm dương gì đó nữa. Hắc Bạch Vô Thường thờ dài một tiếng, đồng tình nhìn về phía Tiểu Vũ. Ai, đứa nhỏ này. Ngươi phải chịu khổ rồi.

“Ta muốn làm súc sinh...” Tiểu Vũ không sợ chết, nghe thấy lời nói của Luru Quang, cho dù ngu ngốc cũng biết chuyện này tuyệt đối không phải tốt, hơn nữa canh Mạnh Bà nâng cũng đã lĩnh giáo rồi, kia quả thực sẽ không phải để người uống, ách? Không đúng. Quả thực ngay cả quý cũng uống không được! Bảo nàng đến đó làm thí nghiệm nâng tình nguyện đi luân hồi làm súc sinh.

Luru Quang nhú mày, không nghĩ tới cô nàng này thế nhưng lại cự tuyệt! Ai, thôi! Vì hạnh phúc về sau, tạm thời thỏa hiệp cũng không mất mặt lắm! Chuyện gì cũng có thể thương lượng mà!

“Bao ba bữa! Bao ăn ở!”

“Ta muốn làm súc sinh.”

Luru Quang cái trán giắt một cái hắc tuyến. Hắn nhìn!

“Bao du lịch! Bao sức khỏe!”

“Ách... Ta muốn làm cảm thú “

Luru Quang cái trán giắt hai sợi hắc tuyến. Có thể nhẫn nhịn, mới là Thần trong các vị Thần! Nhịn nữa!

“Tiền lương một vạn Minh tệ! Một đồng phòng trong khu biệt thự này của ta mặc ngươi chọn lựa!”

“... Cái kia... Ta muốn làm nhân yêu.”

Cái trán Lưu Quang giăng ba sợi hắc tuyến, hẳn thật muốn bóp chết nữ nhân này! Hai tay dĩ nhiên nắm chặt phát ra tiếng vang răng rắc, Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch nội tâm không khỏi vì Tiểu Vũ sốt ruột, nha đầu a. Ngươi hãy theo hẳn đi. Lưu Quang vừa định nổi trận lôi đình, trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt tươi cười “Hòa ái dễ gần” của Mạnh Bà kèm theo một tiếng gọi thân thiết, “Tiểu Quang Quang, đến đây, bà bà hôm nay mới nấu canh mới, Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch không có ở đây, con ném thử đi?” Không khỏi cả người run run, Lưu Quang lại thỏa hiệp nói.

“Ngoại trừ ta, trong Diêm vương điện này không có ai có thể sai khiến ngươi! Hắc Bạch Vô Thường nghe ngươi sai phải!”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Bỉ Ngạn Vong Tình 1

A!? Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch ngẩn ra, không thể nào? Ngay cả hai người bọn họ đều tính vào? Xem ra sức ảnh hưởng của canh Mạnh Bà, thật đúng là cường đại.

“Ách. Cái này. Cái đó. Ta muốn.”

Hai chữ ta muốn Tiểu Vũ vừa nói ra khỏi miệng, Lưu Quang rớt cuộc cũng bạo phát. Đập bàn trà, từ trên ghế tràng kỷ đứng lên. Chung Quỳ cùng Hắc Bạch quý vô thường sùng sốt, nghĩ thầm. Xong rồi, núi lửa bạo phát.

“Ngươi muốn? Ngươi muốn cái gì? Ngươi nha còn chưa có xong đâu! Thật muốn đi làm súc vật, ta lập tức thành toàn cho ngươi! Ngươi có tin ta một cuộc trực tiếp đá ngươi đến đạo luân hồi? Bốn vương hạo ý nói với ngươi nhiều lời như vậy, ngươi còn không biết tốt xấu? Cấp trên một đám hỗn đản ngày ngày nịnh bợ bốn vương, bốn vương cũng không cam tâm tình nguyện đáp lại bọn họ! Ngươi phản đối? Vùng lên đáp trả bốn vương sao?”

Tiểu Vũ trong lòng thất kinh, kỳ thực nàng cũng không muốn như vậy a. Chỉ là nghe cái điều kiện càng ngày càng hấp dẫn kia, liền muốn nghe một chút xem phần sau còn có cái gì nữa, ai biết hẳn liền bạo phát đầu. Mà thôi, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, dù sao cũng đã trở mặt làm loạn. Không bằng liền cùng hắn đánh một cuộc lớn xem sao. Nếu như thành công, nàng Tiểu Vũ liền lời to rồi! Về sau tại Địa Phủ làm tiểu quý cũng vui vẻ, tiêu điều tự tại. Còn có Hắc Bạch Vô Thường để sai khiến! Nếu như không thành, cũng chính là bị đá nhập vào súc vật, đãi ngộ như vậy cũng khác nhau a.

Vừa nghĩ đến đây, Tiểu Vũ ngược lại trấn tĩnh không ít. Ho nhẹ một tiếng, cất cao giọng nói: “Ta còn có một điều kiện, nếu như ngươi đáp ứng ta. Ta đây liền đáp ứng ngươi, ở Địa Phủ làm Quý Soa!”

Chân mày Lưu Quang nhướng lên, nga? Hóa ra cô nàng này đúng là không nể mặt hắn. Còn dám cùng hắn đề ra điều kiện? Được rồi, hẳn thật cũng muốn nghe xem, nha đầu kia có thể đối với hắn giờ ra cái trò gì!

Đập bát đĩa giận, lạnh lùng nói: “Ngươi nói!”

“Ách. Là nói về sau ngươi không thể tùy tiện trút cơn giận lên ta, ngươi trước hết đáp ứng ta, không được vô cớ nổi giận với ta. Không được dùng cách xử phạt lên thể xác của ta, việc vật vãnh gì cũng làm cho ta. Không được phát sinh tâm lý phục thù, về sau trong cuộc sống không làm khó dễ ta!”

Khóe miệng Lưu Quang lại chậm rãi gọi lên ý cười rất là mê người.

“Hết rồi?”

Tiểu Vũ không có chú ý Lưu Quang có ý ẩn nhẫn sắc mặt, thoáng suy tư sau lại nói: “Tạm thời liền như vậy nhiều đã, cái khác vẫn còn phải suy nghĩ chu đáo. Bất quá trước tiên ngươi phải đáp ứng ta ba điều kiện. Về phần điều kiện gì ta hiện tại cũng chưa nghĩ ra. Đợi sau này sẽ nói cho ngươi biết.”

Lưu Quang nhắm hai mắt lại, ầm ầm! Bốn phía truyền đến một hồi sấm vang. Trong đại sảnh đèn treo thạch anh vụt sáng rồi chợt tắt ngấm. Cổng đón khách hai tiểu soái ca cùng thức thời tiêu sái đi ra ngoài, khép đại môn lại. Chung Quỳ cùng với Hắc Bạch Vô Thường, trên trán mồ hôi lạnh đầm đìa. Tiểu Vũ cũng trông thấy bọn họ nuốt nước miếng bộ dạng khẩn trương.

Thế này là sao? Địa Phủ cũng có sấm sét?

Chợt, Lưu Quang mở mắt. Hào quang màu đỏ chợt lóe lên rồi biến mất làm cho Tiểu Vũ kinh hãi không thôi. Trái tim nhỏ lập tức thót lên tới cổ họng. Không khí nhất thời ngưng trệ xuống.

A ha ha ha a ~ cách đó không xa truyền đến một hồi tiếng cười già nua. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người khôi phục lại trạng thái ban đầu, ánh sáng trong phòng khách cũng trở về nguyên dạng. Chỉ thấy Mạnh Bà bùng hai chén canh xuyên tường mà đến, thuật xuyên tường rõ như ban ngày khiến Tiểu Vũ mở rộng con mắt. Đang lúc Tiểu Vũ kinh ngạc, một đạo bóng dáng hiện ra, Lưu Quang cúi người ở bên tai nói nhỏ: “Điều kiện của ngươi toàn bộ ta đều đáp ứng, nàng ta giao cho ngươi đối phó! Giao người cho ngươi!”

Dứt lời, lác mình đi khỏi. Không để ý Mạnh Bà lớn tiếng kêu gọi! Chung Quỳ cùng Hắc Bạch Vô Thường vừa thấy Lão Đại lánh đi, lúc này không tránh thì đợi đến khi nào? Tất cả bọn họ đều từng bị canh Mạnh Bà hại rồi.

Hướng đến Tiểu Vũ. Mạnh bà cười hắc hắc, chân bọn họ như được bôi dầu, trong nháy mắt chuồn mất chẳng thấy bóng dáng. Tiểu Vũ đáng thương còn chưa biết những pháp thuật, đành phải để Mạnh Bà bắt lại. Quay đầu, đối mặt với dung mạo già nua kia mà cười ha ha, “Bà Bà ~ người nhanh như vậy liền nghiên cứu ra món canh mới a?”

Mạnh Bà vui vẻ cười, “Nha đầu, Diêm Vương đem người triệu hồi nói những gì?”

Tiểu Vũ gãi gãi vành tai, trực tiếp đáp: “Không có gì, chính là để cho ta lưu lại làm người hầu, không cần đi luân hồi nha.”

A? Mạnh Bà nghe vậy ánh mắt sáng ngời, lúc này đưa hai chén canh trong tay ra, đầy áp nhiệt lệ kích động nói: “Hoan nghênh người gia nhập tổ chức của chúng ta, vì bề ngoài Địa Phủ chúng ta đối với người mới rất nhiệt tình, uống trước hai chén canh nóng hồi này đi.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 11: Bỉ Ngạn Vong Tình 2

Tiểu Vũ cau mày, nhìn thấy màu sắc hai chén canh trong tay Mạnh Bà đã thay đổi, không khỏi hỏi: “Ách, Bà bà. Nếu ta đã là người Địa Phủ của các người rồi. Như vậy, người có thể nói cho ta biết canh này dùng nguyên liệu gì để nấu thành không?”

Mạnh Bà ngần ra, suy tư một lát rồi nói: “Àn! Nếu Diêm Vương đã nhận người làm Quý Soa, như vậy có thể nói cho người biết rồi. Nha đầu, người có hay không nghe qua một câu nói? Gọi là Nại Hà Kiều bên nhớ Tam Sinh, Bỉ Ngạn Hoa lộ nấu Vong Tình!”

Tiểu Vũ hai tay phát một cái, “Cái này, thật không có.”

Mạnh Bà cười ha ha, trên trán nếp nhăn có thể kẹp chết vài con muỗi.

“Theo những lời này ta chính là người nấu canh Vong Tình. Tục gọi là canh Mạnh Bà. Từ đó có thể biết, nguyên liệu chế biến chính là Bỉ Ngạn Hoa rồi.”

Bỉ Ngạn Hoa? Tiểu Vũ từng đọc trong sách biết được truyền thuyết về Bỉ Ngạn Hoa. Bỉ Ngạn Hoa, ác ma dụ dỗ. Trong truyền thuyết đóa hoa tự nguyện đi vào Địa phủ, bị Chung Ma sai khiến trở về, nhưng vẫn quanh quẩn trên đường Hoàng Tuyền, Chung Ma không đành lòng, đồng ý để cho nàng nở ở trên đường, một lòng dẫn dắt cùng an ủi hồn tách khỏi Nhân Giới. Tương truyền hoa này chỉ nở ở Hoàng Tuyền, bình thường chỉ nở trên bờ sông Tam Đồ ở cõi u minh, thế giới bên kia sông Vong Tình là nơi có hoa. Hoa như máu đỏ tươi rực rỡ, có hoa không có lá, là hoa duy nhất chỉ có ở cõi u minh này. Truyền thuyết mùi hoa có ma lực, có thể gọi lại ký ức người chết khi còn sống. Ở trên đường Hoàng Tuyền rất nhiều rất nhiều hoa nở, xa xa nhìn qua tựa như là nơi máu trải thành thảm, lại bởi vì đỏ giống như lửa mà được ví như “hỏa chiếu chỉ”.

Cũng là cảnh duy nhất chỉ trên đường Hoàng Tuyền mới có. Khi linh hồn vượt qua Vong Xuyên, liền quên mất những việc đã từng làm khi còn sống, tất cả đều lưu lại ở Bỉ Ngạn, người xưa liền đập hoa thông hướng tới ngục âm u.

Phật nói Vô Sinh Vô Tử, Vô Khổ Vô Bi, Vô Dục Vô Cầu, là quên hết thấy mọi thứ bị ai thống khổ đến Thế Giới Cực Lạc. Loại hoa vượt qua tam giới, không có trong ngũ hành, sống chết ở miền cực lạc, vô hành vô diệt, rực rỡ đỏ tươi, Phật nói, đó là Bỉ Ngạn Hoa.

“Bà bà. Bỉ Ngạn Hoa nở ở chỗ nào? Mang ta đi xem một chút đi.”

Mạnh Bà gật đầu một cái, tạm thời buông bát canh trong tay. Kéo theo Tiểu Vũ, xoay người hướng phía trước đi tới. Tiểu Vũ kinh hãi, vội vàng quát: “Bà bà, bà bà! Bên kia là tường! Cửa ở chỗ này!”

Mạnh Bà vẻ mặt khinh bỉ, vẫn túm ống tay áo của Tiểu Vũ đi về phía trước.

“Ai da. Hiện tại đang lưu hành đi Thiên Môn. Xuyên tường rất nhanh nha. Phía sau bức tường này chính là cầu Nại Hà. Tiết kiệm không ít công phu. Đi thôi!”

Đoán chừng là vẫn không tiếp thụ được những thử nghiệm mới lạ này, mắt thấy sẽ phải đụng vào bức tường dày, Tiểu Vũ theo bản năng khép mắt lại. Không cảm giác được bất kỳ đau đớn nào, mở mắt ra. Nhất thời trước mắt bị một màn thật hấp dẫn! Tiểu Vũ chưa bao giờ từng thấy Bỉ Ngạn Hoa, nhưng đã từng nghe người ta nói qua. Mạn Châu Sa Hoa, xưng Bỉ Ngạn Hoa. Bình thường sinh trưởng ở bên sông Tam Đồ. Truyền thuyết mùi hoa có ma lực, có thể gọi ký ức người chết khi còn sống. Đến mùa thu, liền nở rộ yêu dị, rực rỡ, màu hoa gần như là màu đỏ, nhìn khắp Bỉ Ngạn Hoa chỉ thấy một màu đỏ thắm, như lửa, như máu.

Cảnh sắc trước mắt, trong sách cũng có ghi như vậy, đỏ rực một mảnh, phủ kín toàn bộ mặt đất. Phật nói, Bỉ Ngạn Hoa, hoa nở một ngàn năm, hoa rụng một ngàn năm, hoa lá vĩnh viễn không gặp nhau. Tình không vì nhân quả, duyên nhất định sinh tử. Hoa nở nhìn không thấy lá, có lá không thấy được hoa, hoa lá không gặp gỡ, sinh tồn bỏ qua nhau. Cùng nhớ cùng tiếc vĩnh viễn cùng mất nhau. Như thế hoa lá không bao giờ gặp nhau, cũng không cách

nào lưu luyến bi thương.

Cho dù cảnh sắc trước mắt mê người, Tiểu Vũ trong lòng cũng không hiểu thoáng chút bi thương sâu sắc. Mà nàng nhớ truyền thuyết Bì Ngạn Hoa, đứng là chia lìa cùng đau thương.

“Nha đầu, làm sao thế?” Mạnh Bà thấy Tiểu Vũ thần sắc dị thường, không khỏi ân cần hỏi.

Tiểu Vũ lắc đầu một cái, đi tới tảng đá lớn trong bụi hoa ngồi xuống, nghi ngờ nói: “Bà bà, người chính là dùng hoa này nấu thành Vong Tinh sao?”

Mạnh Bà cười cười, đi đến bên cạnh Tiểu Vũ, lấy xuống một đóa Bì Ngạn Hoa đỏ tươi, thờ dài nói: “Nha đầu a, người nào khi còn sống, cũng đều rơi lệ. Bởi vì hi, bởi vì bi, bởi vì đau, bởi vì hận, bởi vì buồn, vì ái. Ta đây, đều đã thu thập từng giọt từng giọt nước mắt của bọn họ cùng Bì Ngạn Hoa này nấu thành canh.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Mượn giấy bút 1

Khi bọn họ rời khỏi nhân gian, phải đi qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh Bà để quên hết mọi việc của kiếp trước. Lần nữa tiến vào Lục Đạo luân hồi hoặc được trở thành tiên, người hoặc là thành súc vật. Cho nên... theo lời Mạnh Bà thì canh Mạnh Bà là nước mắt cả đời của con người lúc còn sống. Cả đời... chỗ này đều là nước mắt? Tiểu Vũ giật mình, ngay sau đó cũng hái xuống một đóa hoa Bì Ngạn, người Mạnh Bà tái nhợt sinh ra sinh ra kể hờ. Mạnh Bà kinh ngạc cầm lấy đóa hoa từ trong tay nàng tỉ mỉ ngắm nhìn cẩn thận.

Tiểu Vũ chợt cất tiếng nói: “Bà bà! những vật này nhìn đẹp như vậy, sao chúng ta có thể khiến chúng nó bị hủy ở trong tay chúng ta được. Ta quyết định... Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta đối với canh Mạnh Bà cải thiện nhiều hơn, để cho mọi người đi qua cầu Nại Hà này đều hài lòng, lưu lại ấn tượng đẹp nhất sau khi rời đi”

Mạnh Bà cặp mắt lóe sáng, thần sắc hết sức kích động. Hưng phấn cầm hai tay của Tiểu Vũ nói: “Đồng chí a! Ta cần phải nhờ đến sự giúp đỡ của người rồi.”

Tiểu Vũ cũng cầm lại tay Mạnh Bà, kích động nói: “Cách Mạng chưa thành công, đồng chí phải tiếp tục cố gắng mới được!”

Mạnh Bà đồng ý gật đầu. Hai người liền bắt đầu ở trong bụi hoa Bì Ngạn, Tiểu Vũ ở một bên hái liền ném thử mùi vị không có đắng không mặn còn mang theo vị ngọt đậm đậm. Theo đạo lý mà nói thì canh Mạnh Bà không thành khó uống như vậy được. Hay là... chẳng lẽ nước mắt có vấn đề? Hay độ lửa không thích hợp?

Tiểu Vũ thắc mắc lên tiếng khẽ hỏi: “Bà bà, hoa Bì Ngạn này thái nó ra, rồi người đem nó cùng nước mắt nấu thành canh à?”

Mạnh Bà ở một bên đang thái vui mừng trực tiếp trả lời: “ta đem hoa để chung một chỗ, nấu khi nào hoa ra nước rồi cho nước mắt vào nấu tiếp.”

Tiểu Vũ trên trán xuất hiện một giọt mồ hôi lạnh, không thể nào??? như vậy mà cũng uống được sao?

Tiểu Vũ chợt nhớ ra cái gì: “Vây lúc trước người cho ta uống canh Âm Dương, có hai màu trắng đen, sao lại biến thành như thế?”

Mạnh Bà lên tiếng: “Đơn giản mà, màu trắng là ta thêm nước dừa, màu đen là thêm nước dâu.”

Tiểu Vũ chưa chịu buông tha: “Địa phủ cũng có những món đồ chơi như thế?”

Mạnh Bà nghe vậy liền đứng lên, vỗ vỗ bả vai Tiểu Vũ, chỉ hướng cách đó không xa nói: “Bên này cầu là Bì Ngạn Hoa, bên kia là cây ăn quả. Đã không nói thì thôi chứ Địa phủ chúng ta đãi ngộ rất tốt, cái gì cũng có! Nha đầu người có thể ở đây làm người hầu cũng là phúc khí tu luyện mấy đời đó.”

Mạnh Bà nói xong còn không quên nói thêm: “Ta còn phải dựa vào quan hệ đi cửa sau mới được tiến vào đây này.”

Tiểu Vũ nghe xong bối rối không thôi, nơi này thật sự là Địa phủ sao? Như thế này nàng cũng quá choáng rồi. Bất giác, Tiểu Vũ nhớ công việc chính thức của mình ở đây là cùng Mạnh Bà nghiền cứu canh Mạnh Bà, như thế nào để không khó uống nữa. Kết quả là nàng chợt nhớ ra một vấn đề cũng khá là quan trọng nha. Ai sẽ là người thí nghiệm cơ chứ? Địa phủ này ai thấy nàng cùng Mạnh Bà cũng tránh thật xa. Hắc Bạch Vô Thường sau khi câu nhảm hồn của nàng thì bị phạt mất hết sạch ngày nghỉ, cả ngày đều chịu cảnh bận rộn bôn ba ở nhân gian, thường xuyên không thấy được bóng dáng. Chung Quý đại ca mặt lúc nào cũng cứng nhắc, nàng chả dám đắc tội. Mà Diêm Vương Lưu Quang đã nghiêm nghị thông báo là từ nay về sau, hẳn không bao giờ dính dáng gì đến canh Vong Tinh nữa!

Ai! Thật xui xẻo. Vừa mới nấu xong một nồi canh, Tiểu Vũ cau mày, thật khó làm. Ai muốn mình làm chuột bạch đầu, không lẽ chính nàng tới ném thử???

Nghiêng đầu nhìn lại, Mạnh Bà xống lại chỗ nàng haha cười không ngừng, nhất thời cả người nàng khẽ run rẩy. Còn không phải là muốn nàng ném thứ hay sao? Nàng vừa mới mất một cái mạng nha, cũng không muốn ném đi cái mạng quý nhỏ này.

Nhìn bên kia cầu Nại Hà, một hàng người thật dài, đi tới cầu, nhận lấy canh Mạnh Bà, một hớp lại một hớp uống hết, cái gì cũng không kịp nói liền trực tiếp có quỷ sai dẫn vào luân hồi. Một số người tựa hồ cũng có đôi chút do dự, không muốn tiếp nhận lấy chén canh kia. Người có biểu hiện này đều là do quyến luyến với kiếp trước. Lúc này Mạnh Bà ở bên cạnh vui vẻ nói cho hẳn biết: “Người vì nàng cả đời chảy lệ đều ở trong chén canh này, uống nó xong, chính là uống hết tình yêu của người dành cho nàng. Người cuối cùng mà người nhớ tới chính là tình cảm chân thành kiếp này của người. Uống xong canh, trong mắt người hình ảnh sẽ từ từ phai đi, để trở lại thanh khiết như trẻ con.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Mượn giấy bút 2

Để kiếp sau được gặp lại kiếp này người có thể không uống canh Mạnh Bà, vậy liền phải nhảy vào Vong Xuyên Hà, chờ thêm ngàn năm nữa mới có thể đầu thai. Trong ngàn năm, người sẽ phải chứng kiến người người yêu thương đi qua cầu, nhưng không thể mở miệng tương thông, người nhìn thấy nàng, nàng không nhìn thấy người. Trong ngàn năm, người nhìn thấy nàng đi qua cầu Nại Hà không biết bao nhiêu lần, uống một chén lại một chén canh Mạnh Bà, người mong nàng không uống canh Mạnh Bà, nhưng lại sợ nàng chịu không nổi Vong Xuyên Hà ngàn năm đau khổ dày vò. Ngàn năm sau nếu tâm niệm bất diệt, còn có thể nhớ được chuyện kiếp trước, liền được nhập lại trần gian, đi tìm người kiếp trước người yêu thương.

Tiểu Vũ không chỉ một lần bị những lời này làm cho cảm động, cũng đã gặp những mối tình làm cho rung động sâu sắc trên cầu Nại Hà. Thấy bọn họ do dự bung lên chén Vong Tình, suy tư là nên uống hay là không uống? Sau cùng, vẫn giữa đầu rớt xuống, mang theo vô hạn bi thương, đi vào vòng luân hồi. Dĩ? Tiểu Vũ trong đầu linh quang chợt lóe. Đúng rồi! Nàng thế nào lại ngốc như vậy? Ngày hôm nay nhóm quý hồn sẽ đi qua cầu Nại Hà, đó không phải đều là những người thử nghiệm cực tốt sao?

Ý định vừa động, Tiểu Vũ liền vui vẻ hào hứng hỏi: “Bà bà, ở đây có giấy bút không?”

Mạnh Bà khó hiểu, nghi ngờ nói: “Người cần giấy bút làm cái gì?”

Tiểu Vũ hưng phấn nhảy lên nói: “Đương nhiên là để viết rồi... nói mau nói mau, có giấy bút không?”

Mạnh Bà suy tư một lúc, tùy tiện nói: “Mấy thứ này bình thường không có, người đi hỏi Diêm Vương đi, hẳn đôi khi muốn báo cáo công việc với cấp trên, hẳn là có.”

A? Tiểu Vũ vừa nghe một hai chữ, đầu còn có chút mơ hồ. Từ sau ngày cùng Diêm Vương Lưu Quang đàm phán, bọn họ liền không có gặp qua. Mặc dù cùng ở một cái biệt viện, nhưng kỳ quái là chưa bao giờ gặp mặt qua. Lúc này để nàng tùy tiện đi tìm hẳn? Gặp mỹ nam phúc hắc đó, thực không phải là chủ ý tốt a.

Mạnh Bà tựa hồ nhìn ra Tiểu Vũ đang lưỡng lự, mỉm cười nói: “Nha đầu, người phải đi tìm hẳn mượn thôi. Không có chuyện gì đâu, Diêm Vương thật ra không phải là người xấu, rất dễ chung sống.”

Tiểu Vũ nghe vậy nổi hết cả da gà, mẹ nó, nếu hẳn dễ chung sống, heo mẹ liền có thể leo cây rồi. Thôi, dù sao lúc trước có nói qua điều kiện, không cho vô cớ nổi giận với nàng. Huống hồ chỉ là mượn chút giấy bút, nói vậy cũng không làm ra đại sự ầm ĩ gì. Nghĩ đến đây, Tiểu Vũ liền hấp ta hấp tấp hướng bên trong biệt viện chạy đi, đã quen với bố cục bên trong biệt viện, trực tiếp xuyên tường mà đi. Xuyên qua nhiều thành thói quen, không giống như mấy ngày trước lúc xuyên tường liền tim gan run sợ. Không do dự trực tiếp xông vào thư phòng, chỉ thấy trên nhuyển tháp màu đen, Lưu Quang nằm nghiêng đáng người ngang tàng, hai vạt áo trên cổ mở ra, ngoài cửa sổ từng đợt ánh mặt trời soi xuống, chiếu rọi trên khuôn mặt tuấn mỹ kia.

Tiểu Vũ bày ra cái vẻ mặt si ngốc, tuy nói không phải là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của Lưu Quang, nhưng vẫn không có bất kỳ khả năng miễn dịch nào. Theo bản năng che lỗ mũi, con bà nó, muốn phun máu mũi rồi.

Thừa dịp Lưu Quang ngủ, Tiểu Vũ rất tự giác không quấy rầy hắn, vẫn bịt mũi, bắt đầu đi vào tìm kiếm ở giá sách trong phòng. Vừa tìm vừa cầu nguyện. Thần a, con chỉ kiếm giấy bút mà thôi, ngàn vạn lần đừng khiến người nào đó tỉnh lại. Dựa vào tính cách xấu xa của hắn, không khỏi truy vấn đến cùng. A! Thần! khiến hắn ngủ như chết đi.

Trên nhuyển tháp, mỹ nam trên trán gân xanh hiện lên. Choáng nha, cô nàng này xông vào địa bàn của ta làm loạn cũng được thôi, không chào hỏi một tiếng liền lục lọi bừa bãi đồ vật này nọ ta còn chưa tính. Lại còn đáng chết dám rửa ta? Lưu Quang chậm rãi mở mắt, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Vũ kiễng chân, ở trên giá sách tìm kiếm cái gì đó. Vị trí cao nàng với không tới, giờ phút này cả thân thể nhỏ bé đã muốn treo trên giá sách.

Tức giận nhú nhú mày, mở miệng nói: “Này! Người tìm cái gì a?”

Phanh! Đây là thanh âm vật nặng rơi xuống đất. Ngay sau đó, rầm rầm rầm... phanh một hồi tiếng vang khổng lồ, toàn bộ hàng tủ sách phản ứng theo dây chuyền, cùng nhau rơi xuống đất.

Một trận sương mù bụi bặm tung bay, Tiểu Vũ lúng túng đứng yên một chỗ, nhìn một mảnh bùa bộn trên đất, cười khan hai tiếng.

“A, ha ha..... cái kia..... cái đó. Ngươi cứ tiếp tục ngủ đi ! Nơi đây ta liền thu dọn ngay!” Dứt lời, liền cấp tốc ngồi xuống cúi đầu thu dọn lại.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 14: Uống canh cho lời bình 1

Lưu Quang nằm trên nhuyễn tháp, hít một hơi thật sâu. Nội tâm không ngừng gào thét! Nhìn xuống! Nhất định phải nhìn xuống! Tốt xấu gì mình cũng là Diêm Vương, không thể cùng quý so đo! Đặc biệt không thể cùng loại quý mới làm mấy ngày so đo! Ngồi dậy, đưa tay vuốt lông mày, cố gắng bảo trì một loại thần sắc bình tĩnh. Mở miệng lần nữa nói: “Xin hỏi, người đến thư phòng của ta tìm cái gì vậy?”

Tiểu Vũ đang rút cổ cấp tốc nhất sách, nghe Lưu Quang hỏi định trả lời thì vừa vặn nhặt một cuốn sách. Đứng dậy nghi hoặc đáp.

“La li đường thành hoạch?” Đưa tay lại nhặt lên một quyển, “. . .”

Khụ, khụ! Lưu Quang có chút bối rối đứng dậy ho khan. Rất nhanh đi tới trước người Tiểu Vũ đoạt lấy cuốn sách trong tay nàng, lớn tiếng nói: “Ai cho người lục lọi đồ của ta ! Người rút cuộc là tới đây làm cái gì !”

Tiểu Vũ bị thét kinh ngạc không ít, nháy mắt đáp: “Không, không có gì. Chỉ là muốn tìm người mượn giấy bút thôi.”

Lưu Quang không nói gì, đem mấy cuốn sách kia ôm vào trong ngực, thấy ánh mắt Tiểu Vũ nhìn về phía hắn, chợt có chút đỏ mặt. “Người không có việc gì lại mượn giấy bút làm cái gì?”

Tiểu Vũ bị Lưu Quang hù dọa liền chẳng hiểu tại sao, nhưng là không dám hỏi nhiều, chỉ ngoan ngoãn đáp: “Ta, ta chỉ định viết mấy chữ thôi.”

Lưu Quang khẽ hé miệng, tùy tiện từ trên mặt đất lấy một cuốn sách xé xuống một tờ, đưa ngón trỏ ra đặt trên mặt giấy, đối với Tiểu Vũ nói: “Người muốn viết cái gì?”

Tiểu Vũ không hiểu cử chỉ kia nhưng vẫn đáp: “Liền viết bốn chữ, uống canh lưu bình!”

“Uống canh lưu bình?” Lưu Quang không hiểu nhìn về Tiểu Vũ, thấy nàng đang ngây ngốc nhìn lại mình, cảm giác bầu không khí có phần xấu hổ.

Để che giấu chút bối rối trong lòng, không hỏi thêm nữa, ngón tay khẽ vung, ở trên tờ giấy viết xuống bốn chữ. Liền sau đó lấy bàn tay che lại, trong miệng nhẹ giọng nói thầm, “Hiện!”

Nếu không phải sợ quyền uy cùng sức mạnh của Lưu Quang, Tiểu Vũ thật muốn tức thời phối hợp nói một câu “Kế tiếp, chính là chứng kiến thời khắc kỳ tích!” Mặc dù Tiểu Vũ không mở miệng nói ra câu này, nhưng một màn kỳ tích lại thật sự xuất hiện. Trên trang giấy trắng được xé xuống, thật xuất hiện bốn chữ. Chỉ là?

“Cái gì? Lão Đại, có một lỗi chính tả.”

“..... đúng rồi mà!”

“Không phải ăn canh lưu bình luận, mà là ăn canh lưu bình.”

“..... Choáng, ta liền muốn hỏi, thế nào là ăn canh lưu bình, quý hồn không đến lượt người lo liệu. Người muốn làm gì ? Tại sao không nói rõ ràng !”

“Ta tưởng rằng với chỉ số thông minh của người, chắc là sẽ không phạm phải loại sai lầm cấp thấp này. Người thật sự làm cho ta quá thất vọng rồi.”

Pằng! Một trang giấy dính vào trán Tiểu Vũ, tiếp theo cả người bị xóc lên, vô tình lần nữa bị ném ra ngoài.

Tiểu Vũ ôm cái mũi nhỏ bị đau đi tới cầu Nại Hà, Mạnh Bà thấy nàng bộ dạng đáng thương, không khỏi hiếu kỳ nói: “Thế nào nha đầu. Chỉ mượn giấy bút mà thôi, sẽ không bị Diêm Vương mắng lần nữa chứ?”

Tiểu Vũ lắc lắc đầu, giải thích nói, “Không có gì, chỉ là mới lĩnh ngộ một câu châm ngôn mà thôi.”

Mạnh Bà không hiểu, tò mò hỏi: “Câu châm ngôn gì?”

Tiểu Vũ nhún vai, lạnh nhạt nói: “Người cùng người không có văn hóa nói chuyện văn hóa, nhận được chỉ có thể là càng không có văn hóa !”

Lặng lẽ đi tới bên cạnh Quý Soa đảm nhiệm việc múc canh, pằng! Đem tờ giấy Lưu Quang viết chữ dán lên trên trán quý soa kia, không để ý tới biểu

tình kinh ngạc, chậm rãi ở bên tai nói: “Ngoan ngoan phối hợp tốt với ta, bằng không nổi nước hôm nay còn dư lại, liền toàn bộ trút cho ngươi.”

Quý Soa bị đe dọa như thế, lập tức gật đầu ứng tiếng, liền như vậy bận rộn dán tờ giấy. Tiểu Vũ cười đắc ý, ha ha, xem ra sức ảnh hưởng của Mạnh Bà thật không nhỏ. Hôm nay Địa phủ, vô luận là người nào nghe đến ba chữ canh Mạnh Bà, lập tức ngoan ngoãn thụ giáo. Lần nào cũng vậy. Cũng không muốn giải thích nhiều, Tiểu Vũ lôi kéo Mạnh Bà ngồi xuống, dặn dò Quý Soa đảm nhiệm việc duy trì trật tự thả một nhóm quỷ hồn lại đây lĩnh canh.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Uống canh cho lời bình 2

Người thứ nhất được đưa tới, người này có bộ dạng của một tú tài, đoán chừng ngã bệnh mà chết, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ. Chỉ thấy hắn đi tới trước bàn, cúi đầu yên lặng không nói, tựa hồ có chút khiếp đảm. Tiểu Vũ vỗ bàn một cái, thân thể vị tú tài kia run lên, sợ hết hồn.

“Ngẩng đầu lên, một nam nhân mà lại sợ hãi rụt rè như vậy làm cái gì? Hơn nữa, mọi người ở đây đều đã chết hết, coi như lúc sống ngươi còn uất ức, tội gì mà đến lúc chết cũng phải mang bộ dạng khiếp núp như vậy?”

Tú tài kia nghe vậy do dự trong chốc lát, rồi mới chậm rãi ngẩng đầu lên. Nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Vũ, sau đó ngược lại có chút bình tĩnh. Sao lại là một tiểu nha đầu nhỉ? Tiểu Vũ giơ tay lên, chỉ chỉ cái biển phía sau: “Thấy không, ăn canh rồi cho lời bình. Sau khi uống chén canh Mạnh Bà này phải nói xem có cảm giác gì? Tốt hay xấu? Cần cho thêm cái gì? Nói hay thì ta sẽ để ngươi an toàn đi đầu thai, còn nếu nói không tốt! Hừ hừ!”

Lời nói tuy du côn như vậy, thực ra thì toàn là giả vờ dọa suông. Nàng đành nói hai chữ hừ hừ là bởi vì thực sự không nghĩ ra, nếu hắn nói không tốt thì nàng sẽ đem những quỷ hồn này xử lý như thế nào. Nhưng những lời này đã khiến vị tú tài kia đủ hoảng sợ, chỉ thấy hắn ngoan ngoãn gật đầu một cái, sau đó nhận lấy bát canh mà Mạnh bà đưa cho, há mồm uống vào. Tiểu Vũ cùng Mạnh bà đồng thời trừng lớn cặp mắt với vẻ đầy mong đợi nói: “Thế nào?”

Tú tài gạt mình, tựa hồ là không nghĩ ra dùng cái từ ngữ gì để hình dung chén canh này, nhưng lại không dám không nói gì cả, chỉ đành vất hết óc, cuối cùng mở miệng nói: “Hoàn hảo, chỉ là... có chút mặn, lần sau nên cho ít muối hơn.”

Tú tài nói xong, cúi đầu mỉm cười, vội vàng bước lên cầu đi đến bờ bên kia.

Mặn? Tiểu Vũ buồn bực. Nàng căn bản là không hề cho muối vào a? Ngược lại nhìn về phía Mạnh Bà, thấy bà cũng lắc đầu vô tội, nhất thời trên trán xuất hiện ba đường hắc tuyến. Tiểu tử thôi, dám lừa ta! Có gan ngươi đừng chết để rồi xuống đây gặp ta nữa. Giận dữ ngồi lại vị trí, nàng vung tay lên, Quý Soa kia thông minh đưa tới một Quỷ Hồn khác. Vị thứ hai đi tới, cũng là một người có bộ dạng đàng hoàng, thần thái chất phác. Tự nhiên nhận canh mà Mạnh bà đưa cho, ngửa đầu uống một ngụm hết luôn, sau đó mỉm cười nói cảm ơn rồi chuẩn bị đi sang cầu bên kia

Tiểu Vũ kịp thời mở miệng nói: “Áy! Áy! Ngươi còn chưa phát biểu ý kiến!”

Người kia ngăn ra, dừng bước lại nghi ngờ nói: “Phát biểu ý kiến? Phát biểu ý kiến gì? Ta đây là một người thô lỗ, chỉ biết làm ruộng, sản bắt nên không biết nói lời hay đâu.”

Tiểu Vũ thấy người này thật thà, cũng không khỏi tốt bụng giải thích: “Đại thúc, ta không phải là muốn ngươi nói điều gì hay, chỉ là muốn hỏi ngươi một chút, chén canh này có vị như thế nào? Ngươi thấy ngon hay không ngon?”

Người đàng hoàng kia chớp mắt, dường như có chút không hiểu, nhưng ngay sau đó đã tỉnh ngộ, vui mừng nói: “Vị cô nương này, nói ra cũng không sợ ngươi chê cười, khi còn sống nhà ta rất nghèo, cả đời chả ăn được thứ gì ngon cả. Mỗi ngày chỉ cầu được ăn no mặc ấm mà thôi. Ngươi cho ta chén canh này, với ta thì nó đã là mỹ vị rồi, ta đây thực sự cảm ơn cô nương”

Dứt lời, người đàng hoàng kia liền bước lên đầu cầu, hướng bờ bên kia mà đi tới. Trong lòng Tiểu Vũ tự nhiên cảm thấy ảm áp, không cần người kia nữa. Mặc dù không nói ra nhưng nàng thực sự không muốn làm khó người này nữa. Mạnh Bà mỉm cười, hiểu rõ ý của nàng nên đưa tay gọi người kế tiếp. Người thứ ba này, diện mạo phúc hậu, tai to mắt lớn, xem ra khi còn sống là một lão gia nhà giàu. Đoán chừng là khi còn sống rất phách lối nên ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới trước bàn, nhận lấy bát canh của Mạnh Bà, uống liền một hớp. Sau đó, sắc mặt lập tức biến đổi, còn chưa chờ Tiểu Vũ mở miệng hỏi mà đã phun toàn bộ canh ra ngoài. Lau mặt dính đầy nước canh của hắn, Tiểu Vũ trấn định nói:

“Vị đại thúc này, lằng phí cũng là một cái tội, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Vị ‘trư ca’ kia hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của Tiểu Vũ, còn đang mãi nôn mửa. Ngay sau đó xoa xoa ‘môi heo’ của mình, sáng giọng nói:

“Mẹ kiếp! Đây là cái thứ đồ khủng khiếp gì thế? Lão tử ta cả đời chưa bao giờ uống phải thứ canh khó uống như vậy! Ta thấy Địa phủ này của các ngươi mọi thứ đều tốt, sao lại có một nữ đầu bếp kỹ thuật kém như vậy? Mau mau đến nhà ta cầu hôn nữ đầu bếp của ta xuống đây để nàng ta nấu chén canh cho ta, để ta uống lại”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Làm cướp.

Thật đúng là ‘thúc thúc có thể nhịn, thăm thăm không thể nhẫn nhịn! Coi như lần này thăm thăm nhịn, Tiểu Vũ nàng cũng nhịn không nổi nữa! Ngón tay run rẩy nâng lên, con giận của Tiểu Vũ thực sự đã bộc phát:

“Cô nãi nãi nguoi hôm nay không đánh nguoi đến hoa bay đầy trời thì chắc nguoi không biết tại sao hoa kia lại đỏ như thế!”

Vừa dứt lời, Tiểu Vũ lập tức bật lên, một cước đạp ngã vị trư ca kia, tay chân đầm đìa loạn xạ.

“TMD! Nguoi thật làm nguoi khác choáng mà! Nói nguoi mập đúng là không sai! Đã nể mặt nguoi đến thế rồi mà còn không biết điều! Phật đã nói :Nguoi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây! Dám phun vào nguoi Tiểu Vũ ta! Nguoi chán sống rồi phải không? Còn dám chê cạnh! Có tin hay không ta ném nguoi vào Vong Xuyên Hà làm mồi cho cá mập! Nguoi..”

Vị trư ca kia bị đạp một hồi chỉ biết la hét ầm ĩ kêu cứu. Thế nhưng, quỷ sai cũng bắt đắc dĩ giả điếc giả ngơ, ngược lại, Mạnh Bà lại có ý giải vây giúp hắn, nhưng lại sợ mình thân giả không cẩn thận tự đứng bị liên lụy. Cuối cùng cũng đành lắc đầu một cái, ý bảo con quỷ phía sau mang hồn tiếp theo tới. Tiểu Vũ nằm ở trên bàn, buồn bã nghĩ tới vấn đề kia. Đầu tiên, Tiểu Vũ cho là, cách làm của Bi Ngạn Hoa là không đúng! Quá phản khoa học, quá vô lý, tại sao có thể tùy ý nghiền ép thành nước chứ? Dù thế nào cũng phải dùng đến máy ép trái cây chứ? Tiếp theo, không thể cho bừa gia vị vào, nên mới lấy Bi Ngạn Hoa cộng thêm nước mắt, sau đó hòa lẫn vào nhau, tạo thành nước ép hoa tươi, hiệu quả phải rất tốt mới đúng chứ? Nghĩ như vậy, Tiểu Vũ nghiêng đầu nhìn về Mạnh Bà, thấy Lão Nhân Gia đang cười, nét mặt già nua một hồi rồi rầm, không khỏi xuất hiện 3 hắc tuyến trên đầu. Tức thật, nếp nhăn đã sâu như vậy rồi còn cười rục rờ thế nữa, mà cũng đâu có việc gì đáng để vui vẻ đến thế.

“Bà bà à, ở đây có máy ép trái cây không?” Tiểu Vũ mở miệng hỏi.

Mạnh Bà vẫn nở nụ cười rục rờ, vui mừng nói: “Thật xin lỗi, cái này thực sự không có”

Tiểu Vũ tức giận bùng bùng, hét lên: “Ngày đó ta còn nghe bà nói, địa phủ này cái gì cũng có, thế mà giờ hỏi bà cái gì, bà cũng đều nói không có là sao?”

Mạnh Bà ngưng cười, vẻ mặt rất vô tội nói: “Nhà đầu a, vậy cũng phiền nguoi có thể hỏi những thứ bình thường được không? Thí dụ như roi da, dung nham, bàn ủi hoặc là vàng mã, tiền giấy...Nguoi hỏi những thứ này, ta nhất định sẽ có. Cái gì mà máy ép trái cây? Địa phủ này sao có thể có máy ép trái cây đây? Chúng ta đều là những quỷ thần vô dục vô cầu (kun'xh: Đại khái là không có ham muốn, không có nhu cầu thiết yếu gì như ăn uống bla bla...) nên đâu cần những thứ linh tinh như thế”

Tiểu Vũ mím môi, buồn bực trong lòng. Vô dục vô cầu? Vô dục vô cầu vậy bà xây biệt thự, bể cá lớn như vậy làm gì? Còn cực kì xa hoa nữa chứ. Mới đầu còn tưởng rằng cái thứ đèn treo tường siêu cấp chói mắt ở phòng khách là do làm từ thủy tinh, ngày hôm qua nâng hỏi hai tiểu gia hỏa đẹp trai đứng cạnh ở cửa mới biết cái viên loá mắt kia là kim cương! Được rồi, những thứ này tạm thời không tính, thế nhưng, có thể giải thích vì sao một Diêm Vương tương đối có thẩm mỹ lại thích theo đuổi cuộc sống thanh cao hay không? Những cây ăn quả được trồng trong hậu viện chả lẽ là để làm cảnh hay sao? Như vậy sao có thể nói là vô dục vô cầu chứ. Dù sao thì Mạnh Bà cũng là một người lớn tuổi rồi, Tiểu Vũ cũng ngại không dám lớn tiếng với bà nên đành bảo quỷ sai gọi một vị quỷ hồn khác vào. Người này bộ dạng thanh tú, xem ra cũng là một người đàn ông hoàng.

“Nguoi! Bảo nguoi nhà nguoi đốt máy ép trái cây xuống.”

“.....A?”

“A cái gì a! Ta đây dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn mà nguoi không hiểu sao?”

“...Đốt? Đốt máy ép trái cây?”

“Không sai a..., đi mau mau chút. Chờ đem máy ép trái cây xuống, ta liền thả nguoi đi đầu thai. Nhanh đi nhanh đi!”

“...Làm thế nào để bảo nguoi nhà ta đốt máy ép trái cây cho ta?”

“Ta làm sao biết! Mặc kệ làm thế nào, nếu không có máy ép trái cây thì nguoi đừng nghĩ đến việc đầu thai!”

Mạnh Bà giật mình, thấy bộ dạng ngu dại của người kia, bất giác thận trọng lôi kéo ống tay áo của Tiểu Vũ.

“Nha đầu, nguoi đang...trắng trợn uy hiếp kiêm cướp giật đó!”

Tiểu Vũ thân nhiên nhún vai: “Thế nào? Đâu có ai quy định là chỉ có thể cướp của người? Bần cô nương từ nay về sau sẽ cướp của cả quý hồn! Không sai! Về sau, ta chính là thổ phi của Địa phủ! Muốn đi qua nơi đây, phải để lại tiền mua đường.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Tiểu Vũ tiểu Ngũ 1

Mạnh Bà hướng Tiểu Vũ giơ ngón tay cái lên, rất là sùng bái tán thưởng nói: “Thật là Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước biển mất trên bờ cát, nha đầu, người lợi hại!”

Tiểu Vũ hất mái tóc, bản thân thưởng thức nói: ”phù ~ như vậy mới tự tin!”

Một lát sau, quý hồn không biết từ đâu đến, đúng là lấy được cái máy ép trái cây, ngoan ngoãn đưa tới tay Tiểu Vũ. Tiểu Vũ vui cười hớn hở, đầu tiên tự mình bắt lấy cái máy như ăn cướp, từ nay về sau liền bước trên một cái tiền đồ tươi sáng rồi. Lưu Quang ở trong phòng thật sự có chút nhàm chán. Không biết tại sao, trong đầu hần thình thoảng liền nghĩ đến cái bóng dáng của tiểu nha đầu kia. Chợt đứng lên, nhúu mày lăm bầm chửi rủa một tiếng chết tiệt ! Xoay người đi ra ngoài cửa, hướng cầu Nại Hà mà đi. Xa xa, liền truyền đến một hồi cười đắc ý, Lưu Quang khó hiểu, núp ở một bên, len lén nhìn chăm chú hết thấy mọi thứ.

“Người cũng mê manga sao?”

“Ách, đúng vậy.”

“Thích xem Từ Thần Hỏa Ảnh cùng hải tặc sao?”

“Ách. Thích.”

“Trước khi chết có dặn dò qua người nhà của người kẻ tiếp đem đốt lễ cho người không?”

“Ách. Cái này. Quên mất.”

Cái gì !!! Tiểu Vũ đập mặt bàn, Mạnh Bà đang ngủ gà ngủ gật một bên sợ mất hồn. Giận dữ đưa ngón tay chỉ về phía bộ mặt vô tội của quý hồn, Tiểu Vũ bức xúc nói: ” Chuyện quan trọng như vậy làm sao người có thể quên chứ ? Chẳng lẽ người không còn một chút sức lực để đem chuyện này nhắc nhủ sao? Đi đi đi, khẩn trương báo mộng cho người nhà đi, đợi sau khi ta nhận được tập manga mới nhất, mới có thể thả người qua cầu!”

Thấy quý hồn quả nhiên ngoan ngoãn quay về, Lưu Quang không nói được lời nào. Uy? Thế này là sao đây?

Tiểu Vũ ổn định lại, tựa hồ cũng không nghĩ ra yêu cầu gì. Liền lớn tiếng hét lên : “Đến đây...đến đây! Coi một chút đi, canh Mạnh Bà hoa quả bảy màu mới ra là đây, mùi vị khác biệt các người tha hồ lựa chọn, nếu như uống hết còn muốn uống tiếp, chỉ cần người đem ra tờ ngân phiếu là có thể. Đến đây...đến đây, đã đi ngang qua là không thể bỏ lỡ...!”

Quý soa thả cho một quý hồn đi tới, quý hồn cúi đầu nhìn vào bát canh bảy màu trên bàn, vừa định mở miệng chọn một chén thì mặt của Tiểu Vũ trong nháy mắt phóng đại ngay trước mắt.

“Hắc hắc, người anh em. Thấy đáng vẻ của người, khi còn sống hẳn là có rất nhiều tiền a? Ta thấy mặt người đáng yêu, len lén nói cho người biết, bát màu vàng uống cũng tương đối ngon..., sau khi uống xong bảo đảm người phiêu phiêu dục tiên. Nếu không, tới thử một bát xem?”

Quý hồn bán tín bán nghi, nhìn thấy vẻ mặt nham hiểm của Tiểu Vũ, liền nuốt một ngụm nước bọt, thức thời bùng bát nước canh màu vàng lên. Tiểu quý hồn sắc mặt trắng bệch một hồi, miệng sùi bọt mép, cứ như vậy té xỉu.

A, Tiểu Vũ một tiếng cảm thán, “Ngày nay, chính là vẫn còn nhiều người thật thà a. Bảo hẳn uống bát canh hẳn liền ngoan ngoãn uống? Ta cũng chưa có nói xong, liền gấp rút như vậy. Ta là muốn nói a, chén màu vàng kia mặc dù uống cũng ngon..., nhưng người biết thưởng thức cũng không nhiều. Sầu riêng nha, không phải người người đều thích nha.”

Mạnh Bà đang ngủ gà ngủ gật chợt giật mình tỉnh giấc, lau nước miếng trên miệng, lăm bầm nói: “Nga? Đó là nước sầu riêng sao? Ta xem màu sắc chưa đủ tươi, vẫn nên thêm chút Hoàng Liên vào khuấy a.”

Tiểu Vũ trừng lớn hai mắt, vỗ vỗ bả vai Mạnh bà, gật đầu tán thưởng ” Bà bà! Xem ra cái người này đích thị là sóng trước bị đập chết ở trên bờ cát a!” Hai gã quý soa đi tới, rất là đồng tình nâng quý hồn đang té xỉu lên, thẳng tay ném vào vòng luân hồi.

Cách đó không xa trán của Lưu Quang đầy mồ hôi lạnh, choáng...đù tà ác, liều mạng giống hần. Ha ha, không biết đem một nha đầu như vậy đặt ở bên cạnh Tiểu Hắc Tiểu Bạch, sẽ có hiệu quả gì? Hai huynh đệ thường ngày cũng gặp không ít rắc rối, cô nàng này rõ ràng chính là một cái tai họa, ném cho

hai gã kia, nhất định sẽ làm bọn họ nhưc đầu không thôi. Trong lòng chủ kiến đã định, Lưu Quang liền tâm tình rất tốt cất bước rời đi. Cuộc sống không thú vị a, xem ra cũng nên vui vẻ một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Tiểu Vũ tiểu Ngũ 2

Máy ép trái cây mới cướp được kia, hiển nhiên đã thành đồ vật thuộc quyền sở hữu của Tiểu Vũ. Cho nên cứ khi nào nhân hạ thì Tiểu Vũ liền rất hưng phấn chạy đến vườn trái cây, mặc kệ là trái cây gì cứ thấy đã chín. Toàn bộ hái xuống ôm đi. Rửa một chút, ném vào máy ép trái cây. Nào là : nước táo, nước quýt, nước chanh... Dù mọi màu sắc, rất là vui tai vui mắt. Thoáng nhăm nháp một ngụm, ừ! Mùi vị thật tốt! Nước trái cây thuần khiết so với cái Vong Tình canh gì đó thật là khác xa một trời một vực. Cầm lên hai quả táo, dùng cái mâm bưng qua mấy chén nước trái cây, Tiểu Vũ liền trở lại đứng vị trí, cùng Mạnh Bà tụ tập. Cái gọi là đồ tốt phải cùng mọi người chia sẻ.

Mạnh Bà mới đầu nhìn một chút những thứ nước trái cây kia, lại nhìn bát nước Vong Tình trên bàn, có chút kinh ngạc. Đồng thời, từ nước trái cây màu sắc khác nhau bưng lên một bát, mới há mồm hớp một ngụm. Ừ! Mùi vị thật đúng là không tệ a.

Tiểu Vũ đắc ý hất tóc, cổ làm ra vẻ khinh bỉ nói: "Không cần mê luyến, ta vĩnh viễn chính là tiêu điểm~"

Từ đó về sau, sự nghiệp nấu canh của Tiểu Vũ phát triển rất thành công. Ngoài ra, nước trái cây cũng thu được rất nhiều lời khen. Quý Môn của Diêm Vương náo loạn, ai cũng rất là hiếu kỳ muốn nếm thử một phen. Thành thạo Chung Quỷ đại ca đi tuần tra ngang qua, cũng là vì lời truyền miệng mà tiêu sái đến bên cạnh bàn, bưng lên một bát liền uống vào bụng. Tiểu Vũ cùng đám quý soa xung quanh, đều trừng lớn hai mắt nhìn trộm hân. Một lát sau, chỉ thấy sắc mặt Chung Quỷ hơi thay đổi, chân mày bắt đầu nhăn lại.

Bốn phương một mảnh yên tĩnh, Tiểu Vũ rất tốt bụng giải thích: "Cái này? Chung lão đại là người cảm nhầm nha. Bát người đang cầm là canh Vong Tình."

Chung Quỷ im lặng, vì không muốn hủy hình tượng, vẫn là cổ làm ra vẻ trấn định gật đầu một cái, sau đó xoay người liền rời đi. Đi không tới hai bước, liền vèo một cái không thấy bóng dáng. Tiểu Vũ nhìn thấy bóng dáng Thần Chung Quỷ biến mất ngay sau đó, không nhận được mà cười một trận như điên. Mạnh Bà ở bên lắc đầu một cái, có chút bất đắc dĩ cười khổ nói: "Nha đầu, người thật là quá can quấy rồi. Ngay cả Chung Quỷ người cũng dám trêu."

Tiểu Vũ nghe xong lời này, trong lòng không vui. Ngưng cười, dí dỏm nhìn về phía Mạnh Bà nói: "Bà bà người cũng không thể xử oan ta a. Ta trêu hân cái gì? Và lại ta cũng không dám a. Ai bảo hân hỏi cũng không hỏi, liền trực tiếp bưng lên uống? Từ nhỏ cha mẹ hoặc là Lão sư đã dạy, không thể nói chuyện cùng người xa lạ, không thể ăn lung tung đồ ăn của người khác!"

Ha ha. Mạnh bà cười không nói gì, gắp phải nha đầu ác ma thiên phú. Sợ là từ nay về sau, Địa Phủ này lại nhiều thêm một vị nhân vật nổi tiếng không thể trêu vào. Tuy nói vị giác có thể thưởng thức được vị tốt xấu, nhưng quý không có cảm giác đói, điểm này Tiểu Vũ cũng là thâm sâu trong người. Nàng tới Địa Phủ khoảng chừng nửa tháng, từ lúc bắt đầu đã không có thói quen đường thành. Cho nên lúc ban đầu Lưu Quang đáp ứng các điều kiện của nàng, cái gì bao ba bữa cơm bao ăn ở, nói cách khác là nói nhảm. Bởi vì quý cũng không cần nghỉ ngơi. Về phần cái gì Hắc Bạch Vô Thường mặc nàng sai khiến, vậy càng là lời nói vô căn cứ. Từ lúc nàng bắt đầu cùng Mạnh Bà bắt tay hợp tác nghiên cứu nấu canh thì chưa hề gặp qua hai huynh đệ ấy lần nào. Giận dữ gặm một miếng táo, Tiểu Vũ tính ngó. Thì ra boss Lưu Quang đứng là lừa dối nàng? Đang lúc Tiểu Vũ nghĩ như vậy, âm thanh boss đột nhiên vang lên.

"Ê... người đó? Đến thư phòng gặp ta!"

Tiểu Vũ nhìn Mạnh bà bên cạnh một chút, rồi nhìn đám quý soa sau lưng. "Hân kêu ai đó?"

Mọi người ánh mắt rất là ăn ý toàn bộ tập trung trên người nàng, miệng mồm mọi người cùng kêu lên nói: "Người!"

Ở bên trong thư phòng có hai người mà Tiểu Vũ khó khăn lắm vẫn chưa có gặp qua là Hắc Bạch Vô Thường. Thấy hai huynh đệ hân một mực cung kính khom lưng đối với boss hành lễ. Vô vị nhún vai, hét lên: "Gọi ta tới làm chi?"

Đuôi lông mày Lưu Quang giương lên, tay vô tình vung lên, Tiểu Vũ chợt cảm thấy đầu gối một hồi bủn rủn, phốc một tiếng liền quỵ xuống. Chưa kịp lên tiếng, thân thể đã không thể nhúc nhích. Thân hình Lưu Quang như quý my, trong nháy mắt đi tới trước người Tiểu Vũ. Cúi người lấy tay nâng cằm nàng lên. Thấy ánh mắt nàng sáng quắc nhìn về phía mình, bất giác khoe môi nàng lên, mở miệng nói:

"Người nhớ, từ khoảng khắc bản thân người nguyện ở lại Diêm Vương Điện làm quý soa, người phải ngoan ngoãn phục tùng ta. Không được vô cớ xông vào trong tầm mắt ta! Không được cãi lại mệnh lệnh của ta! Thấy ta phải hành lễ, không cho phép lớn tiếng như vậy nói chuyện với ta! Nghe hiểu chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 19: Bức xúc 1

Uy hiếp! Đây chính là trắng trợn uy hiếp! Tiểu Vũ trong đầu thoáng qua ý niệm: dè vào miệng hùm, cảm giác mình hoàn toàn bị lừa. Xin hỏi, nàng khi nào thì tự nguyện lưu lại nơi này làm quỷ soa hả? Rõ ràng là hấn ngàn lần khẩn cầu, cùng nàng cò kè mặc cả nàng mới miễn cưỡng lưu lại? Trước mắt... có năng lực nói sai thành đúng sao? Ở dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu. Hôm nay Tiểu Vũ cũng cảm nhận được Địa phủ này rất tốt. Mỗi ngày đánh đánh cướp cướp, ép nước trái cây. Cũng vui vẻ, tiêu điều tự tại. Nếu lại để cho nàng đi đầu thai thành súc vật, nàng trái lại không có được cái dùng khí dứt khoát như lúc đầu. Thấy đôi mắt đẹp của Lưu Quang nhìn chằm chằm nàng, Tiểu Vũ khẽ cắn răng. Thôi thôi, nàng nhận tội là được chứ gì. Cúi đầu nhẹ giọng nói: “Biết!”

Lưu Quang nghe Tiểu Vũ há mồm tựa hồ nói cái gì, chẳng qua là thanh âm quá nhỏ, nghe không hiểu nói cái gì, lập tức nói: “Người nói cái gì?”

“..... Ta nói, ta hiểu rõ rồi.”

“Nói cái gì đó! Đại Thanh Điểm!”

Tiểu Vũ vẫn là nhìn không được bộc phát. Chợt ngẩng đầu lên, Lưu Quang cũng bối vì không nghe được mà đến gần. Ba... trán của nàng cộng vào cảm Lưu Quang. Tiểu Vũ bối vì không thể nhúc nhích, chỉ có thể cắn răng chịu đựng trên đau. Trong lúc nhất thời, mấy lời định chửi hấn, cũng quên mất. Hai huynh đệ Hắc Bạch vô thường thấy một màn khôi hài, cũng là ản nhẩn không dám lên tiếng. Đều là cúi đầu nắm bắp đùi.

“Tốt lắm tốt lắm!” Lưu Quang mắt bình tĩnh vung tay lên, phong độ cái gì cũng hầu như không còn. Xoay người trở về trên ghế, một tay chỉ Tiểu Vũ nói: “Người, bắt đầu từ hôm nay, cũng không cần phải ở lại Địa phủ nữa. Liên theo Hắc Bạch Vô Thường ra ngoài làm việc đi.”

A? Nói không sợ người chết không ngừng, những lời này đích thị là nói Lưu Quang. Tiểu Hắc Tiểu Bạch một hồi ngây người, nhanh chóng nghiêng đầu nhìn Tiểu Vũ đang quỳ trên mặt đất, thấy bộ dạng ngây ngốc kia, không khỏi cũng giật mình.

“Cái gì, cái gì gọi là đi ra ngoài làm việc?” Tiểu Vũ ngây ngốc hỏi ra câu này mà không biết chính mình bị điều động đi làm việc khác.

Trán Lưu Quang ba đường hắc tuyến, bắt đầu đi giải thích: “Chính là đi ra ngoài câu hồn! Đem những hồn phách của người vừa mới chết mang về Địa phủ. Nói cho đúng là ép buộc những hồn phách bởi vì còn chấp niệm mà vẫn ở nhân gian làm Cô Hồn Dã Quỷ mang về Địa phủ. Hiểu không?”

Tiểu Vũ gật đầu một cái, ngay sau đó lại lắc đầu. Bộ mặt vô tội nói: “Tại sao muốn ta đi câu hồn! Ta không phải bán canh sao?”

Lưu Quang một tiếng cười nhạo, “Sao? Người còn muốn bán canh? Không cần nhiều lời, cứ như vậy đi. Tiểu Hắc Tiểu Bạch, từ hôm nay trở đi, nàng chính là sư muội của các người. Dạy thêm cho nàng, bình thường làm việc thì mang theo.” Không cho Hắc Bạch Vô Thường bất kỳ cơ hội cãi lại, liền hướng Tiểu Vũ nói: “Đúng rồi, người tên gì?”

Tiểu Vũ vô lực suy sụp hạ vai, tên của nàng cứ như vậy làm cho người ta không nhớ được sao?

“Tiểu Vũ! Ta tên là Tiểu Vũ!”

Lưu Quang cả kinh, đối với Hắc Bạch Vô Thường thở dài nói: “Đúng là số mệnh. Nhìn xem, tên cũng giải thích rành mạch. Tiểu Ngũ. Thật duyên phận trùng hợp. Được rồi! Các người lui ra đi, nên làm gì thì làm.”

Phất tay, thân thể Tiểu Vũ khôi phục khí lực, thân thủ của Lưu Quang cũng thật lợi hại, vì vậy không dám phản bác lại. Hơi hơi quất miệng, ngoan ngoãn theo Hắc Bạch Vô Thường đi ra ngoài. Đến cửa, Tiểu Vũ không hiểu nhìn Hắc Bạch Vô Thường, nghi hoặc mở miệng nói: “Lão Đại mới vừa nói là có ý gì? Tên cái gì giải thích rành mạch? Còn duyên phận trùng hợp? Là cái gì a?”

Tiểu Hắc thở dài, vô lực giải thích: “Người không phải là Tiểu Ngũ sao! Lão Đại chính là lão đại, lão Nhị là Thần Chung Quỷ, Tiểu Tam Tiểu Tứ là Tiểu Bạch và ta, người vừa lúc chính là Tiểu Ngũ a!”

Tiểu Vũ bức xúc nghĩ, con bà nó, Tiểu Ngũ? Đã nhiều ngày, Tiểu Vũ rất là tâm lực tiêu tụy. Nguyên nhân chính là nhiệm vụ ở cương vị mới của nàng. Nếu là câu hồn bình thường thì còn đỡ, cứ mỗi lần theo Hắc Bạch Vô Thường đi ra ngoài, thì nàng đều gặp đúng thời khắc mấu chốt. Nói thí dụ như, bọn họ vừa đến nơi, chỉ thấy một chiếc xe con chạy như bay đến, lúc Tiểu Vũ còn chưa kịp phản ứng xem đã xảy ra chuyện gì thì tiếng thắng xe, tiếng thét chói tai đã truyền đến. Nhìn mặt đất máu tanh, Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc, ngược lại vô cùng bình tĩnh tự nhiên, vung dây xích trong tay một cái, hô to một tiếng, “Bắt đầu làm việc!”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 20: Bức xúc 2

Lại tỷ như, khi bọn họ xuất hiện ở đâu, đang lúc Tiểu Vũ không chú ý thì Tiểu Bạch rất là tốt bụng vỗ vỗ vai, ý bảo nàng nhìn lên. Tiểu Vũ ngẩng đầu, chỉ thấy mái nhà có một vật không rõ nhảy xuống, Nhanh chóng rơi xuống phía dưới. Đợi thấy rõ đó là một người thì Tiểu Vũ liền cả kinh. Vội vàng xông lên nghĩ sẽ đỡ được hắn, nhưng không nghĩ người nọ xuyên thấu qua cánh tay của nàng, hung hăng rơi trên mặt đất máu đỏ nhuộm một mảng. Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc đi tới nhẹ nhàng ho một tiếng, trầm ôn nói: “Bình tĩnh!”

Vào thời điểm bắt đầu, Tiểu Vũ còn chưa quen. Chung quy còn tưởng rằng chính mình cũng là người, cho nên mỗi khi vừa nhìn thấy có người nhảy lầu hoặc là nhảy sông tự vẫn, treo cổ các loại thì theo bản năng liền đi ngăn trở. Tay chạm đến thân thể người nọ liền xuyên thấu mà qua, lúc này mới tỉnh ngộ mình là một quỷ soa. Nên chỉ biết đứng nhìn những người đó nhảy xuống, nội tâm bức xúc.

Hắc Bạch Vô Thường cũng là nhìn thấu tâm tư của Tiểu Vũ, đều ăn ý xoa xoa đầu nàng. Việc an ủi nàng đã thành thói quen. Tuy nói Diêm Vương phái Tiểu Vũ cùng bọn họ làm việc với nhau, nhưng Hắc Bạch Vô Thường vẫn luôn không cho Tiểu Vũ thử nghiệm công việc câu hồn. Sinh lý từ biệt, cả hai bọn họ vốn đã nhìn thấu, cho nên có sức miễn dịch. Nhưng đối với Tiểu Vũ là người mới mà nói, hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút không tiếp nhận nổi. Mặt khác, Tiểu Vũ sở dĩ trở thành quỷ soa nơi Địa phủ, hai bọn họ cũng không tránh khỏi có liên quan. Nếu không phải bọn họ câu sai người, nàng cũng không đến mức trở thành tiểu cô nương trẻ tuổi không nhà, lưu lạc làm quỷ soa. Thiếu chút nữa bởi vì đắc tội với Diêm Vương mà bị quăng vào Đạo luân hồi làm súc vật. Từ trên tổng hợp lại, Tiểu Bạch Tiểu Hắc rất quan tâm đến tiểu sư muội này. Đối với nàng vô cùng chăm sóc.

Giờ phút này, Tiểu Vũ ngồi ở trong bụi hoa biểu tình ngây ngốc. Nhìn một mảnh Bi Ngạn Hoa đỏ rực, bất giác khép mắt lại, lại nhớ đến những màu đỏ tươi ghê người. Có chút phiền não đem đầu tóc vò rối, Tiểu Vũ bất lực. Không phải nói quỷ không có thất tình lục dục sao? Vì sao nàng lại rối rắm, bất an? Đồ Diêm Vương vô tích sự. Lại tìm việc này cấp cho nàng làm. Trơ mắt nhìn người chết đi, chơi rất vui sao? Không biết Tiểu Vũ năng lực chịu đựng tương đối kém sao? Không biết cô nài nài nàng tình cảm phong phú, nhìn người nhà khóc thê thảm như vậy nhìn không được! A, đồ cái rắm Diêm Vương, không có việc ác nào là không cho nàng làm, các loại thảm sự bị kịch đều cấp cho nàng gặp được!

Trong khi đó, quỷ bởi vì không có Thất Tình Lục Dục, cho nên cũng sẽ không chảy nước mắt. Bất đắc dĩ Tiểu Vũ trong lòng kịch liệt rối rắm, nghĩ muốn gào khóc một hồi, mím cái miệng nhỏ nhắn nửa ngày, một giọt nước mắt cũng không rơi được, làm cho nàng bức bối, sâu não. Một loạt tiếng bước chân truyền đến, Tiểu Vũ thờ ơ quay đầu lại liền đoán được là ai. Một mối, suy sụp hạ vai xuống, Tiểu Vũ hét lên: “Hai vị đại ca, có thể cho tiểu muội một con ngựa không? Coi như ta van cầu các người, đừng lôi kéo ta đi câu hồn nữa, ta thật sự sắp không chịu được rồi.”

Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch liếc mắt nhìn nhau, bất lực lắc đầu, xóc Tiểu Vũ vừa kéo đi vừa thờ dãi nói: “Muội tử, không phải là các ca ca không buông tha người, thật sự là không thể đắc tội với Lão Đại. Người cũng đã biết sự lợi hại của hắn, ở trên thế giới này, người dù là mạo phạm thần, mạo phạm quỷ, mạo phạm trư, mạo phạm chó! Cũng không thể đắc tội với Lão Đại của chúng ta. Muội tử, người phải hiểu một chút! Hơn nữa, cái cương vị này của chúng ta còn rất tốt. Được đi ra ngoài ngoạn ngoạn hồn, thời gian tự do vô cùng.”

Tiểu Vũ nghiêm mặt, không nghe bất kỳ lời giải thích nào, nhưng bất đắc dĩ đành để hai ca ca tùy ý kéo đi. Ngồi một chỗ trên lan can, Tiểu Vũ cầm trong tay một lon coca, trong miệng cắn một miếng Hamburger, có chút không rõ cho nên nhìn cảnh tượng người đến người đi dưới đèn neon náo nhiệt. Ngồi bên trái nàng là Tiểu Bạch, lắc lắc lon coca lạnh. Ngồi ở bên phải nàng là Tiểu Hắc, trong miệng cắn ống hút không biết đang suy nghĩ gì. Tiểu Vũ khó hiểu mở miệng nói: “Thứ này các người mua ở đâu?” Mẹ nó, ngàn vạn lần đừng có nói với nàng là Địa phủ cũng có bán KFC nha?

Tiểu Bạch nghe vậy, nâng gương mặt tuần tú vô tội lên, chỉ chỉ người bán hàng rong ven đường, mở miệng nói: “Nga, chính là mua ở đó. Thế nào? Ăn ngon không? Kỹ thuật chuyên nghiệp của hắn cũng là được học trong cửa hàng a, mùi vị cũng sẽ không tệ đâu.”

Tiểu Vũ ngẩn ra, theo hướng Tiểu Bạch chỉ ngây ngốc nói: “Hắn, bọn họ có thể nhìn thấy người?”

Tiểu Bạch sắc mặt càng thêm vô tội, “Dĩ nhiên có thể nhìn thấy, người bị ngốc?”

Bên kia Tiểu Hắc nghe không nổi nữa, tốt bụng giúp đỡ tiếp lời nói: “Ca, người nói toàn lời vô nghĩa, người như vậy mà nói, Tiểu Ngũ làm sao mà hiểu được? Đến đây, Hắc ca ca sẽ giải thích cho người.”

Tiểu Bạch vẻ mặt khinh bỉ, tiếp tục loay hoay lắc lắc, Tiểu Hắc vui vẻ cười một tiếng, hướng Tiểu Vũ giải thích: “Người nhìn thấy mấy cái tiểu thương kia a, cũng là tiểu quỷ của Địa phủ. Bọn họ không giống chúng ta ở tại Địa phủ, mà là ở nhân gian lâu dài. Tiểu quỷ của Địa phủ chúng ta trải rộng cả nhân giới, bọn họ gọi là thám tử. Nếu như quỷ hồn bởi vì một chút chấp niệm cùng oán niệm, mà lưu lại ở nhân gian, lúc này, chúng ta liền cần tìm những thám tử này giúp một tay, để cho bọn họ cung cấp đầu mối. Vô luận địa điểm nào, triều đại gì đều có thám tử của chúng ta, mạng lưới tình báo dày đặc vô cùng.” A? Tiểu Vũ có chút hiểu, thì ra địa phủ này còn có một đám tình báo viên? Trong đầu lại nghĩ tới cái gì, tiếp tục hỏi: “Vậy bọn họ tại sao lại mở quán ở đây? Không cần đi thu thập tình báo sao?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phức Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 21: Tức cảnh sinh tình

Tiểu Vũ đi sau lưng hai ca ca Hắc Bạch Vô Thường, trong lòng thoáng vui mừng. cuối cùng cũng có một người chết bình thường a. Lần này, không thấy những trường hợp máu me kia, tốt hơn một chút rồi. Nghĩ như vậy, tâm tình đỡ hơn rất nhiều. Thấy phía trước hai ca ca nhàn nhã lác lác, bất giác đôi mắt híp lại, vui vẻ nói: “Này! Ta tốt xấu gì cũng đi theo các người ra ngoài lần lâu như vậy. Còn không biết nên xưng hô với hai người như thế nào! Cái gì Đại ca, cái gì Sur ca ... Ta không có gọi, không bằng như vậy đi, đều là người theo Lão Đại, kêu các người là Tiểu Bạch và Tiểu Hắc nha?”

Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc nghiêng đầu nhìn lại, một lúc ”Người có gan nói lại lần nữa xem“

Tiểu Vũ vội vàng cười mĩa phát tay một cái, le lưỡi nói: “Nếu không, dựa theo thứ bậc, kêu các người là Tiểu Tam cùng Tiểu Tứ?”

Tiểu Bạch vừa nghe lời này, sắc mặt lại trầm xuống vài phần, thấp giọng mở miệng nói: “Người nói ai là Tiểu Tam?”

Ách, cái này là có nguyên do, Tiểu Tam hai chữ này đã là thay đổi vị từ rồi. “Tiểu” tương tự “Tiểu thư” “Đồng chí” là cùng một loại, cũng là không thể gọi qua quýt. Tiểu Vũ sờ sờ gáy, rất là vô tội nói: “Vậy, gọi là Bạch Bạch cùng Hắc Hắc?”

Hắc Bạch Vô Thường trán có ba đường hắc tuyến, lắc tay thờ dài: “Thôi, người gọi Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc là tốt rồi.”

Tiểu Vũ cao hứng gật đầu, đi lên phía trước lấy tay móc quéo với từng người. Làm cho Tiểu Bạch, Tiểu Hắc bất đắc dĩ nở nụ cười sùng sùng. Ở Địa phủ ngoại trừ quý soa Mạnh bà ra, còn lại tất cả đều là nam tử, hôm nay thêm một cái nha đầu nghịch ngợm, cũng có không ít cái thú trên đời. Hắc Bạch Vô Thường rất tự nhiên liền đem năng đôi đũa như muối muối. Ba người đi một đường, xuyên qua ngã tư đông nghịt, đi đến vùng ngoại ô yên tĩnh. Khi Hắc Bạch Vô Thường dừng bước. Tiểu Vũ nhìn lên phòng ốc trước mặt, vẻ mặt khó hiểu.

“Đây là đâu?”

Tiểu Hắc quơ ống khóa trong tay, mở miệng giải thích: “Đây là Cô Nhi Viện, hôm nay ta muốn câu hồn, chính là viện trưởng của cô nhi viện này.”

Nói xong, giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ một chút rồi nói tiếp: “Còn mười phút, chúng ta đi vào tìm hán thoi.”

Tiểu Bạch cùng Tiểu Vũ gật đầu một cái, trực tiếp xuyên tường đi vào, thấy ở cửa sổ có một ngọn đèn sáng nhạt, mắt nhìn nhau, đi tìm căn phòng kia. Ba người đi vào trong phòng, chỉ thấy một vị lão nhân tóc hoa râm, mang kính lão ngồi ở trước bàn đọc sách nhìn cái gì đó. Bởi vì thời gian còn chưa tới, hai huynh đệ Hắc Bạch Vô Thường liền tìm một vị trí ngồi xuống, lẳng lặng chờ. Tiểu Vũ ngược lại không chờ được, dù sao mình là quý soa, lão nhân kia cũng nhìn không thấy mình, liền to gan đi lên trước, muốn nhìn lão nhân kia một chút xem đang nhìn cái gì.

Ánh sáng nhạt, lão nhân sắc mặt hiền lành, khoe miệng khẽ cười. Trên tay hán cầm là một quyển photo album. Trong hình là một đám hài tử khuôn mặt tươi cười, còn có người sinh nhật thì bị kem bôi thành nhân vật tuồng bộ dạng đáng yêu. Lão nhân cứ như vậy lẳng lặng nhìn, thỉnh thoảng lật qua mấy tờ khá hứng thú, còn không nhìn được cười khẽ một tiếng. Tiểu Vũ đứng phía sau, cùng lúc mỉm cười theo, trong lòng dâng lên một nỗi bi thương. Lão gia này nhìn vẫn còn nhanh nhẹn, thực sự sẽ chết sao? Lật đến tờ cuối cùng, lão nhân bỗng nhiên đứng lên. Khẽ thờ dài, cất bước ra khỏi phòng. Hắc Bạch Vô Thường ngăn ra, Tiểu Vũ cũng khó hiểu. Ba người theo phía sau, muốn nhìn kết cục.

Lão nhân đi đứng có chút không thuận tiện, vịn cầu thang chậm rãi đi xuống lầu. Xuống tới dưới lầu đã có phần thờ dốc. Tới nay ánh trăng cực kỳ sáng ngời, lão nhân dường như vẫn còn tâm nguyện, vòng qua hành lang, đi tới căn phòng nghỉ phía sau. Cô nhi viện này không quá lớn, chỉ có ba tầng. Tầng một để cho mấy đứa nhỏ giải trí, chơi đùa, lầu hai là khu nghỉ ngơi, lầu ba chính là phòng viện trưởng và nơi dùng để xử lý công việc.

Giờ phút này, lão nhân chậm rãi đi tới phía cửa sổ, dừng chân ở đó, từ ngoài cửa sổ, nhìn chăm chú về mặt thuần khiết của đám nhỏ đang ngủ trong phòng. Tiểu Vũ đứng bên cạnh, thấy hán trong mắt biểu lộ sùng ái. Bất giác trong lòng đau xót, có chút không đành lòng nhìn tiếp. Tiểu Hắc lại giơ cổ tay lên, thần sắc có chút không hiểu, rõ ràng thời khắc sắp đến, sao người này vẫn còn đứng ở đây?

Lão nhân đi qua từng phòng từng phòng một, mỗi phòng đi qua đều dừng chân ở cửa sổ thật lâu. Cuối cùng đi hết toàn bộ các phòng, lúc này mới lại chậm rãi bước lên cầu thang đi lên. Nhìn lão nhân vất vả đi lên, Tiểu Vũ nhiều lần muốn đỡ hán. Định duỗi tay ra, liền nhớ là chính mình không đụng được vào người sống. Trong lòng thập phần khổ sở, cúi đầu nhủ mảy. Sau khi trở lại phòng của mình, lão nhân hài lòng mỉm cười. Tháo mắt kính đặt ở trên bàn, ngồi lên cái ghế ở bên cạnh bàn, đồng thời cái ghế chậm rãi lay động, mặt lão nhân khẽ mỉm cười nhắm mắt lại.

Một lát sau, một luồng hồn phách từ trên người lão nhân bức ra. Nhìn thấy Tiểu Vũ, thần sắc rõ ràng ngăn ra. Quay đầu nhìn lại thì thể chính mình dần dần lạnh băng, có chút kinh ngạc nói: “Tiểu nha đầu? Người?”

Tiểu Vũ cảm xúc còn chưa có khôi phục, thấy lão nhân nghi vấn, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười. Mở miệng nói: “Lão gia gia, ta là quý soa, đúng là tới mang người về Địa Phủ.” Tiếp đó lại chỉ chỉ sau lưng Hắc Bạch Vô Thường, tiếp tục nói: “Bọn họ và ta đi với nhau, người, người theo chúng ta đi thôi.”

Lão nhân nghe vậy đầu tiên là cả kinh, lúc sau chợt ha ha cười lớn.”Tốt, chẳng qua trước kia ta vẫn không tin, hôm nay gặp được, mới biết nguyên lai trên thế gian này thật sự có ma quỷ, ta theo các người đi.”

Thấy Hắc Bạch Vô Thường giơ ống khóa đi tới, Tiểu Vũ theo bản năng mở miệng nói: “Tiểu Hắc, lần này không xích được không?”

Hắc Bạch Vô Thường ngăn ra, nhìn Bạch Bạch Vô Thường liếc mắt một cái, cả hai người đều gật đầu đáp ứng. Xòe bàn tay ra đặt trên mặt đất. Thoáng chốc, mặt

đất tách ra, bậc thang xuất hiện. Lão nhân lần nữa nhìn bốn phía một cái, liền ung dung tiêu sái đi xuống. Bạch quý vô thường đi tới, vuốt tóc Tiểu Vũ, ba người cùng nhau đi theo ngay phía sau. Lão nhân bởi vì cả đời hòa nhã, chưa từng làm chuyện xấu. Hiên nhiên được đến vòng luân hồi. Tiểu Vũ còn lên lên nghe ngóng qua, lão nhân đời sau vô cùng hạnh phúc, sinh ra ở gia đình phú quý, thông minh, rất có tiền đồ .

Ngày kế, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Tiểu Vũ liền chạy đến cô nhi viện. Bởi vì lão nhân khi còn sống không có con cháu, bạn già cũng sớm đã qua đời, cho nên di thể liền do người trong viện mồ côi làm chủ mà hỏa táng. Hắn cuối cùng nằm xuống trên cái ghế kia, chính là bạn già khi còn sống tiền đưa hắn.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Đổi lại cương vị

Mấy đứa bé ở cô nhi viện vẫn như cũ thường ngày vui vẻ mỉm cười, mặc dù đều là cô nhi nhưng trên môi lại tràn đầy những nụ cười rực rỡ. Bởi vì đối với bọn chúng mà nói, cô nhi viện này chính là nhà bọn chúng, tất cả công chức nơi này, chính là ba mẹ của chúng. Tiểu Vũ đi lòng vòng quanh cô nhi viện, cuối cùng có chút không nở rời đi. Trước khi đi, một cô bé đột nhiên ngã nhào, một nhân viên phòng đào tạo liền vội vàng tiến lên đỡ bé, giúp bé phủi bụi trên người, lo lắng hỏi thăm có chỗ nào bị thương không?

Cú té không nhẹ, thế nhưng cô gái nhỏ không chút ní non, ngược lại mỉm cười lắc đầu một cái. Chợt hướng phía nữ công chức hỏi “A di, ta hôm nay sao vẫn không thấy viện trưởng gia gia a?”

Nữ công chức kia ngẩn ra, mắt có chút ửng đỏ. Mỉm cười sờ sờ gò má cô bé nói: “Viện trưởng gia gia thân thể mệt mỏi, đi chỗ rất xa để nghỉ ngơi rồi.”

Cô gái nhỏ nghe vậy, mỉm môi hỏi lần nữa: “A, vậy hắn còn có thể trở lại thăm Tiểu Tiểu không?”

Nữ công chức dùng sức gật đầu một cái, “Đĩ nhiên! Chờ viện trưởng gia gia thân thể tốt hơn, liền trở về bồi Tiểu Tiểu chơi đùa .”

Tiểu Tiểu cái hiểu cái không gật đầu một cái, lúc này mới ngoan ngoãn trở về chỗ các bạn khác cùng nhau nô đùa. Tiểu Vũ mắt thấy tất cả, trong lòng càng thêm thập phần khó chịu. Cô gái nhỏ được gọi là Tiểu Tiểu, chính là đứa bé trong album bị bồi thành nhân vật tưởng. Thờ dài, Tiểu Vũ tay đè mặt đất. Chậm rãi bước xuống bậc thang. Trong bóng tối, Tiểu Vũ tự cười mình. Làm sao bây giờ? Nàng không muốn nhìn cảnh sinh ly tử biệt này, nàng không có một chút tố chất làm quý soa câu hồn. Bên cầu Nại Hà, Mạnh Bà cùng quý soa phụ trách nấu canh, bồi rồi nghiêng đầu nhìn Tiểu Vũ đang ngồi rầu rĩ, không vui trên cầu .

Mạnh Bà một tay chống cằm, thì thầm nói: “Nha đầu này chỉ vì chút khuấy động đó? Sẽ không vì thế mà muốn nhảy sông tự vẫn chứ?”

Quý soa ở bên lắc đầu, cũng không rõ nguyên do. Mạnh Bà một tay gõ nhẹ lên mặt bàn, trên mặt lo lắng tiếp tục nói: ”Nga, Vong Xuyên Hà này không giống những con sông khác, muốn nhảy xuống sẽ phải ngủ ngàn năm a.”

Mới vừa nói như vậy, Tiểu Vũ ngồi trên cầu liền lão đảo một cái, nhìn thấy nàng sắp ngã xuống cầu. Mạnh Bà cùng quý soa xung quanh, tất cả sợ hét hồn. Mọi người đồng thời kinh ngạc, trên cầu xuất hiện bóng dáng, túm cổ áo của Tiểu Vũ kéo lại, dùng lực đem nàng kéo lên. Mạnh Bà cùng một đám quý soa thở phào nhẹ nhõm. Về mặt bị dọa cho sợ hãi giờ mới chậm rãi khôi phục lại bình thường .

Lưu Quang tức giận đem Tiểu Vũ ném ở trên cầu, hơi nhướng mắt, vô lực nói: “Người tính làm gì đây? Là muốn nhảy xuống bơi lặn với cá sao, hay là muốn xem Vong Xuyên Hà rốt cuộc có cá mập hay không?”

Tiểu Vũ cứ như vậy ngồi dưới đất, không làm ồn cũng không kêu đau, đầu nhỏ rũ xuống, bộ dạng muốn chết cũng chết không được, muốn sống cũng sống không xong. Lưu Quang thấy Tiểu Vũ không để ý đến hắn, tâm trạng liền buồn bực. Chỉ là thấy bộ dạng đau khổ của nàng thì kiên định nuốt xuống lời quở trách trên miệng. Kìm nén bực bội, vừa quay đầu, liền nhìn thấy Mạnh Bà cùng một đám quý soa thẳng tắp nhìn về hướng mình. Nhướng mày, quát to .

“Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy qua người ta nhảy sông tự vẫn sao? Ngứa da có phải không? Tất cả đều trở về làm nhiệm vụ của mình cho ta!”

Trong lúc nhất thời, mọi người tản ra, trốn trốn tránh tránh. Đối với phúc hắc Diêm Vương này không thể trêu vào, bọn họ căn bản cũng không có can đảm chọc giận hắn. Một quý hồn mới uống canh Mạnh Bà xong rón rén đi tới, đuôi lông mày Lưu Quang nhíu lên, trầm giọng nói, “Người làm cái gì ở đây? Ai cho người tới đây ?”

Quý hồn kia nhất thời giật mình, lắp bắp nói: “Ta...ta...ta muốn đi...muốn đi vòng...vòng luân hồi đầu...đầu thai a .”

Lưu Quang nghe vậy, khóe miệng kéo lên, lộ ra nụ cười mê người, thập phần quý dị. Quý hồn kia nhìn thấy tâm trạng nhộn nhạo, hoàn toàn đắm chìm trong đó. Bên cầu, Mạnh Bà cùng quý soa múc canh, cái trán bắt gặp giọt giọt mồ hôi lạnh. Cười, hắn lại cười rồi . Lưu Quang chậm rãi đi lên trước, một tay đặt trên bả vai quý hồn. Nụ cười phóng đại, nắm chặt tay. Dùng sức xóc quý hồn lên ném mạnh chuẩn xác vào vòng luân hồi. Phúi phúi hai tay, nụ cười trên mặt không giảm, vẫn như cũ cười rực rỡ. Ngẩng đầu lên nhìn đám quý hồn xếp hàng bên cầu, Lưu Quang thân thiết hỏi .

“Các ngươi, hiện tại còn vị nào muốn đầu thai không?”

Chỉ một thoáng, bảy quý hồn phối hợp ăn ý liền phát tay lắc đầu, ngay cả quý soa phụ trách duy trì trật tự đều cũng lắc đầu không thôi. Lư Quang cười gật đầu một cái, tiếp tục mở miệng nói: “Nếu không còn chuyện gì thì đến vườn giúp một tay hái trái cây đi, bằng không vào hoa viên nhỏ cỏ dại đi. Tóm lại, tại cái địa phương này, Diêm Vương ta không muốn gặp bất kỳ cái gì liên quan đến quý. Hiểu không?”

Phóng mắt nhìn đi, đám quý hồn đồng loạt gật đầu, ngay lập tức tản ra, người đến vườn trái cây, người đến hoa viên. Mạnh Bà cũng thức thời dọn dẹp cái bàn cùng quý soa, cất bước rời đi. Chỉ trong chốc lát, vùng lân cận cầu Nại Hà chỉ còn lại hai người Lư Quang và Tiểu Vũ đang ngồi dưới đất. Lư Quang chậm rãi thu hồi nụ cười, xoay người nhìn về phía Tiểu Vũ, khẽ mím môi ở bên cạnh Tiểu Vũ ngồi xuống.

“Này! Ta nghe Tiểu Bạch Tiểu Hắc nói, sau lần ngươi câu hồn phách của lão nhân ở cô nhi viện, ngươi liền có bộ dạng này? Thế nào, lão nhân kia là người thân của ngươi?”

Tiểu Vũ không lên tiếng, đầu nhỏ vẫn rũ xuống, lắc đầu một cái.

Lư Quang khó hiểu, “Nga, nếu không phải người thân của ngươi, ngươi tại sao lại có bộ dạng chết cha chết mẹ này? Mới vừa rồi còn muốn nhảy sông tự vẫn. Tiểu thư! Ngươi phải nắm rõ tình huống! Nơi này là Địa Phủ! Địa phương ngươi đang ngồi là cầu Nại Hà, trên cầu nhìn xuống là Vong Xuyên Hà. Nếu không phải vừa rồi ta kịp thời chạy tới, ngươi có biết ngươi té xuống sẽ có hậu quả như thế nào không?”

Tiểu Vũ vẫn im lặng, như cũ lắc đầu một cái. Lư Quang nổi giận, choáng... cũng không đem hấn để vào mắt? Hảo ý tìm đến nàng nói chuyện tâm tình? Cô nàng này không biết điều còn khiến hấn thêm buồn bực. Vươn tay nắm cằm của Tiểu Vũ, thô lỗ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên. Thấy nàng hai hàng lông mày nhíu chặt, quầng mắt thâm đen, thoáng cái giật mình.

“Này. Ngươi đừng làm ta sợ a? Làm thế nào thành ra cái bộ dạng này hả?”

Tiểu Vũ khóe miệng co quắp, nhào vào lòng Lư Quang khóc nức nở. Dĩ nhiên, tiếng sấm lớn mà không có hạt mưa, ai bảo quý hồn không có nước mắt chứ.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Đầu trâu mặt ngựa

Lần này, Lư Quang hoàn toàn bối rối. Uy? Thế này là sao đây? Lư Quang hấn, ở trên Thiên Đình không ai không biết không ai không hiểu. Cũng biết thủ đoạn cùng sự lợi hại của hấn, nhìn khắp cả Thiên Đình, Ngọc Hoàng còn đối với hấn nể mặt ba phần. Hơn nữa bởi vì đáng đáp vô cùng tuần mỹ, làm cho một đám tiên nữ tâm hồn rung động. Bất đắc dĩ hấn đối với những chuyện Phong Hoa Tuyết Nguyệt, từ trước đến giờ không có hứng thú. Cho nên mới chủ động xin từ chức, điều đến Địa Phủ đảm đương công việc này.

Hôm nay đối với hành động của tiểu cô nương này, theo lý mà nói, hấn theo bản năng sẽ đẩy nàng ra. Nhưng mắt thấy nha đầu này ôm mình thật chặt, đôi tay Lư Quang liền như vậy cứng ngắt trên không trung, không biết nên làm thế nào cho phải. Vô lực than nhẹ một tiếng, Lư Quang có chút không tự nhiên lấy tay vỗ vỗ lưng Tiểu Vũ, trầm tĩnh nói: “Được rồi... được rồi, có chuyện gì cứ nói cho Lão Đại ta, Lão Đại sẽ làm chủ cho ngươi. Là Tiểu Hắc Tiểu Bạch khi để ngươi, hay các quý soa khác đe dọa ngươi hả?”

Tiểu Vũ vừa khóc lớn tiếng, vừa hét lên: “Bọn họ không có khi dễ ta, là ngươi khi dễ ta. Cái tên khốn khiếp ngươi, là ngươi lòng dạ thâm độc, quý không có trái tim!”

Lư Quang trán ba đường hắc tuyến, bực tức nói: “Ta? Là ta khi dễ ngươi? Ngươi có làm hay không hả? Ta khi dễ ngươi lúc nào?”

Tiểu Vũ đẩy ngực Lư Quang ra, hai mắt đỏ ngầu, nhưng là không có đến nửa giọt nước mắt. Giơ tay bắt mạch trách móc nói: “Chính là ngươi! Chính là ngươi không nên sai ta đi câu cái gì hồn. Hại ta một lần ra ngoài, là một lần khổ sở, một lần chật vật, một lần phiền muộn, một lần sầu não, một lần muốn chết. Ngươi nói, đầu sỏ gây ra có phải là ngươi hay không?”

Lư Quang không nói gì, thì ra là như vậy, là bởi nha đầu này không hài lòng với cương vị hiện tại. Hơi nhún vai, Lư Quang bất đắc dĩ nói: “Được rồi, ngươi đã nói như vậy, ta đổi lại cương vị cho ngươi. Nói đi ngươi muốn làm công việc như thế nào?”

Trông mắt Tiểu Vũ chuyển động vòng tròn, mở miệng nói: “Nơi này của ngươi có công việc nào chơi vui không?”

Lư Quang nghe vậy, suy tư chốc lát.” Có... tất nhiên là có, nhưng đối với một quý soa mới như ngươi thì quá mức nguy hiểm. Không nên tùy tiện làm thì tốt hơn.”

Tiểu Vũ nghe xong lời này, liền cao hứng. Hét lên: “Có cái gì nguy hiểm chứ. Ngươi nói đó là cương vị gì? Phải làm những gì?”

Lư Quang hơi híp mắt lại, nghiêm túc nói: “Chính là đi tìm hiểu nguyên nhân tại sao những hồn phách kia muốn lưu lại nhân gian.”

Hồn phách lưu lại nhân gian? Tiểu Vũ có chút mơ hồ, không hiểu lắm ý tứ của những lời này.

Lưu Quang hiểu rõ, kiên nhẫn giải thích: “Đám quỷ soa ở Địa Phủ này căn bản mỗi ngày đều rất bận rộn. Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc là thủ lĩnh của bọn hắn, dĩ nhiên là càng thêm khổ cực. Người vừa mới chết, hồn phách rời thân thể thì Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc cũng không thể chạy tới đúng lúc, hơn nữa mỗi hồn phách cũng không tự nguyện theo quỷ soa trở về Địa phủ. Bọn họ vẫn còn lưu luyến người yêu, hoặc là không muốn rời người thân của mình, hay bị người ta hại chết, trong lòng tồn tại oán niệm, hồn phách liền muốn đi báo thù, các loại... vân vân và vân vân.”

Nga! Tiểu Vũ tỉnh ngộ gật đầu, thì ra là có chuyện như vậy.

Lưu Quang đứng dậy, gõ nhẹ lên đầu Tiểu Vũ, “Cho nên, người tuy là quỷ soa, nhưng chỉ có thể bằng với hồn phách còn oán niệm, người cũng không có pháp thuật để tự bảo vệ mình.” Sửa sửa quần áo, Lưu Quang vô lực nói: “Được, ta xem người nên trở về cùng Mạnh Bà bán canh thôi. Nghe nói người làm ra mấy cái nước trái cây không tệ, người liền chuyên tâm nghiên cứu cái đó thôi. Ngày nào đó bùng một bát cho ta nếm thử, nếu như mùi vị không tệ, ta liền mở một con mắt nhắm một con mắt, mặc người ở Địa phủ của ta làm một cái nhân soa.” Dứt lời, vừa muốn xoay người rời đi thì bấp chần bị người ôm lấy. Bối rối tròn trố mắt, Lưu Quang quay người lại, nhìn ánh mắt thêm muốn của Tiểu Vũ, chợt có chút dục cảm xấu, “Người muốn làm gì?”

Tiểu Vũ hai mắt lấp lánh, ánh mắt sáng quắc kiên định. “Lão Đại! để cho ta làm cái cương vị này đi. Người thanh xuân như ta có tư duy nhiệt huyết, nên làm những việc có ý nghĩa mới đúng. Trật tự Địa Phủ để ta duy trì. Oan hồn Địa Phủ sẽ do ta siêu độ!”

Phanh! Lưu Quang hướng trên đầu Tiểu Vũ hung hăng cốc cho một cái. Tiểu Vũ bị đánh ôm đầu chạy loạn.

Lưu Quang ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng giẫm cột nói: “Người có chịu suy nghĩ không hả? Trật tự Địa Phủ để cho người duy trì? Ta xem chừng đám quỷ hồn ở cầu Nại Hà liền đến Vong Xuyên Hà câu cá chơi rồi.”

Tiểu Vũ bậm cái miệng nhỏ nhắn, ôm đầu bất mãn nói: “Ta thế nào? Ta đâu có kém như người nói.”

Nét mặt chuyển động, bộ dạng nịnh hót ôm cánh tay Lưu Quang đang đưa, thập phần nịnh bợ.

“Lão Đại! Người liền đem cương vị vinh dự này giao cho ta đi. Ta thề! Ta nhất định không phụ sự kỳ vọng của người, hoàn hảo hoàn thành nhiệm vụ.”

Lưu Quang không nói gì, vốn không thoát được cái bộ dạng dây dưa, vướng víu của Tiểu Vũ chỉ đành nhú nhú mày, tạm thời qua loa nói: “Ta phải suy nghĩ đã.”

Rút tay ra, đang muốn lác mình rời đi thì chợt mở miệng hỏi: “Đúng rồi, đừng có nói với ta là người chính vì vấn đề cương vị, liền muốn nhảy sông tự vẫn chứ?”

Tiểu Vũ ngẩn ra, vô tội buông tay nói: “Ai muốn nhảy sông tự vẫn chứ?”

Lưu Quang mơ hồ, kinh ngạc nói: “Ăn no rồi việc không có việc gì làm sao, dám nghênh ngang ngồi ở cầu Nại Hà. Hiện nay trong Địa phủ, ngoài bốn vương ra, cũng chỉ có mình người thôi.”

Tiểu Vũ nghe vậy, sắc mặt càng thêm vô tội. “Ta không định nhảy sông tự vẫn. Ta đang suy nghĩ sự tình, liền có chút buồn ngủ thôi. A? Thật đúng là kỳ quái, không phải nói quỷ không cần ngủ sao? Người ta liền như vậy mệt mỏi?”

Lưu Quang hoàn toàn rối rắm, tức là hôm nay, nha đầu kia chỉ là bị mệt mỏi? Hắn còn tưởng nha đầu kia gặp phải chứng ngại tâm lý, mới hảo ý sang đây quan tâm. Kết quả là như vậy sao? Vô lực thở dài, Lưu Quang không nói gì. Lác đầu, không thấy bóng dáng. Mấy ngày tiếp theo, Tiểu Vũ mỗi ngày đúng giờ đi vào thư phòng báo cáo, làm cho Lưu Quang hoàn toàn phát cáu. Nếu đáp ứng nàng, lại lo lắng nha đầu này gặp bất trắc. Không đáp ứng, nha đầu này lại làm loạn không yên. Cuối cùng thỏa hiệp gật đầu một cái, chỉ thấy Tiểu Vũ vui như trúng số. Chỉ thiếu không bỏ nhào đến thơm hắn một cái.

“Người cứ ở Địa Phủ đợi một thời gian, chờ Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch về sẽ theo Chung Quỷ cùng bọn họ ra ngoài làm việc .”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Nói tiếng Anh

Làm việc? Tiểu Vũ khó hiểu, nghi hoặc hỏi: “Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch muốn làm cái việc gì?”

Lưu Quang khó có được yên ổn nằm xuống sofa màu đen, sau khi gật đầu, bên tai thanh tĩnh không ít.

“Về sau a, Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch sẽ đi theo Chung Quỷ bắt quỷ. Người a, liền đi theo bên người ba người bọn họ. Cũng sẽ an toàn.”

Tiểu Vũ hiểu rõ dạ một tiếng, trông mắt vừa chuyển, như là nghĩ tới cái gì. Lặng yên tới gần bên sô pha, chớp ánh mắt nhỏ một cái nhìn chăm chăm xem xét Lưu Quang.

Lưu Quang bị loại ánh mắt này nhìn chăm chú có chút sợ hãi, bất giác nói: “Ngươi nhìn cái gì?”

Hắc hắc! Tiểu Vũ cười có chút tà ác, mở miệng nói: “Lão đại! Ngươi có phải hay không bởi vì lo lắng an toàn của ta, cho nên mới thay đổi công việc của Tiểu Hắc Tiểu Bạch, sau đó bảo bọn họ và Chung lão đại cùng nhau bảo hộ ta?”

Lưu Quang trên mặt nổi lên ửng đỏ khả nghi, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy. Ánh mắt có chút lóe ra, bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Ài, ai lo lắng ngươi! Ngươi tự mình rất đa tình? Bốn vương đủ tư cách làm một thủ trưởng, quan tâm cấp dưới đó là bình thường! Đừng nghĩ cho ngươi chút ánh mắt trời ngươi liền sáng lạn! Đi đi đi! Không có việc gì tìm Chung Quỷ tìm hiểu tương quan công việc, đừng có ở trước mặt ta chạy qua chạy lại!”

Một đoạn hô quát này, làm Tiểu Vũ buồn bực. Không cam lòng mở miệng, xoay người đi ra. Miệng còn thì thào nói thầm, không có thì không có thôi, làm gì dữ vậy? Thật sự là tốc độ lật mặt như lật sách mà.

Tiểu Vũ đi khỏi thư phòng, đi vào đại sảnh. Liền nhìn thấy Chung lão đại theo cửa lớn đi đến, phía sau đi theo bốn người.

Hai đạo bóng dáng trắng đen kia, năng tự nhiên là quen thuộc. Chẳng qua phía sau Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch có hai gã nam tử, năng thật đúng là chưa có gặp qua.

Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc đến gần, rất là tự nhiên xoa xoa đầu Tiểu Vũ. Tiểu Hắc còn thực nhiều lời nói câu, “Tiểu Vũ a, hai chúng ta với ngươi thật đúng là hữu duyên. Bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ trở thành thành viên cùng chiến đội.”

Tiểu Vũ mỉm cười gật gật đầu, “Đúng! Đây là duyên phận trong truyền thuyết nha!”

Hai gã nam tử xa lạ kia đến gần, trong đó một người rất là sáng sủa hướng Tiểu Vũ tự giới thiệu: “Thì ra ngươi chính là người mà Bạch đại ca cùng Hắc đại ca thường nhắc tới Tiểu Vũ muội muội, xin chào! Ta họ Ngưu, mọi người đều hướng ta gọi là Ngưu đầu.”

? Ngưu, ngưu đầu? (=đầu trâu)

Một nam tử xa lạ khác cũng hướng Tiểu Vũ đi tới, vươn tay giới thiệu: “Xin chào! Ta họ Mã, mọi người đều hướng ta gọi là Mã diện!”

? Mã, mã diện? (=mặt ngựa)

Ngưu đầu nhiệt tình cười, “Từ ngày mai, ta cùng Mã diện bắt đầu tiếp nhận cương vị của Bạch đại ca và Hắc đại ca, mọi người về sau đều là đồng sự ở Địa phủ. Còn mong các ngươi chiếu cố nhiều hơn!”

Nói xong, cùng Mã diện song song xoay người cúi đầu, làm cho Tiểu Vũ hoảng sợ.

Không thể nào? Đây là Ngưu đầu cùng Mã diện trong truyền thuyết? Thì ra cũng không phải bộ dáng như tên kia, mà là họ Ngưu cùng họ Mã a? Chuyện lấy tên này cũng kỳ lạ đi? Đầu có liên quan gì đến đầu? Hoặc là mặt?

Tiểu Vũ thay đổi cương vị, tâm tình rất vui thích.

Không bao giờ quản mấy cái thăm án nữa, không bao giờ gặp trường hợp rồi rầm cảm động nữa.

Tiểu Vũ trong lòng cảm thán, aizzz ~ ta quả nhiên không thích hợp hai chữ bị kịch a. Ta trời sinh chính là người của hài kịch thôi!

Xem ra, cương vị mới này nhiệm vụ tuyệt đối gian khổ hơn. Bởi vì Chung lão đại tự mình chấp hành.

Phải biết rằng Chung Quỷ Chung lão đại này, là người quản lý Địa phủ, ngoại trừ Diêm vương, là người lợi hại nhất. Tiểu Vũ trước kia khi xem tiểu thuyết, biết hẳn là người chuyên đi bắt quỷ.

Hôm nay là ngày đầu tiên nhận việc, cũng là lần đầu tiên năng theo Chung lão đại còn có Tiểu Bạch Tiểu Hắc đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, trong lòng sợ hãi a.

Hung phấn nhìn hai huynh đệ quý quá tiếp khách ở cửa trước, gọi đi một cái hôn gió nhiệt tình. Tiểu Vũ vui rạo rạo theo ba người kia bước lên thang máy.

Thang máy trong quá trình bay lên, Chung lão đại đột nhiên trầm giọng nói: “Tiểu Vũ, cương vị này của chúng ta nhiệm vụ không thể thoái mái so với bình thường. Ngược lại, còn có tính nguy hiểm rất lớn. Ngươi tính tình hoạt bát hiếu động, thiếu kiên nhẫn. Đây là tối kỵ! Ngươi nhớ lấy, sau khi ra ngoài, ngươi liền luôn luôn đi theo bên người Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc, không thể chạy loạn khắp nơi, lỗ mãng làm việc, biết không?”

Tiểu Vũ âm thầm thề lưỡi, lớn tiếng đáp lại nói: “yes sir!”

Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc cùng cười, Tiểu Bạch ngạc nhiên nói: “A, ngươi còn có thể nói tiếng Anh?”

Tiểu Vũ khinh thường, ngẩng đầu nói: “Đương nhiên, ta nói tiếng Anh rất khá.”

Tiểu Hắc nghe vậy, thú vị nói: “Thật sự? Vậy ngươi nói thêm câu nữa cho ta nghe một chút?”

Tiểu Vũ thanh thanh cổ họng, lớn tiếng nói: “tnd!” (chửi bậy đó ^^)

Tiểu Hắc ha ha một tiếng cười gượng, kinh ngạc gật gật đầu, giờ lên ngón tay cái nói: “Tốt lắm, rất cường đại!”

Tiểu Bạch từ trong túi tiền lấy ra một cái khăn tay, lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm thán nói: “Xem ra Địa phủ chúng ta, thật sự là ngọa hổ tàng long a.”

Phịch một tiếng, phía trước phát ra tiếng vang kỳ quái của một vật nặng ngã xuống. Tiểu Vũ nghi hoặc nhìn lại, không gian tối om nhìn không thấy gì. Vô đầu, lúc này mới nhớ tới mấy ngày trước đây vừa học pháp thuật.

Miệng mặc niệm vài câu, ngón trỏ cùng ngón giữa bàn tay phải chụm lại, ở trước mắt vùng lên. Chỉ một thoáng, tất cả trong bóng đêm, cũng thấy rõ được .

Cái này gọi là mở mắt, là một loại phép thuật của Quỷ Hồn, có thể thấy rõ mọi thứ trong bóng đêm, đồng thời cũng có thể nhìn ra hồn phách trốn ở nhân gian.

Khi còn chưa hiểu được đã xảy ra chuyện gì, chợt nghe Tiểu Bạch thực không nể mặt hét lên: “Chung lão đại, ngươi cũng quá yếu đuối đi? Như vậy cũng có thể té ngã? Có phải hay không gần đây oan hồn nhiều lắm, khiến cho ngươi có chút buồn bực rồi rắm a?”

Chung Quỷ tức giận theo bò lên, phui phui quần áo. Ho nhẹ hai tiếng nói: “Đừng nói lời vô nghĩa! Tiểu tử ngươi có thời gian rảnh, đợi lát nữa đến mặt đất, thay ta đem cái hồn phách kia nhanh chóng thu hồi đến đây đi.”

Tiểu Bạch nghe vậy, vô vị nhún vai. Nghi vấn nói: “Là cái dạng oan hồn gì? Nam nữ ? Tra được nguyên nhân vì sao không chịu hồi Địa phủ với ngươi không?”

Chung Quỷ khó hiểu, ngược lại nghi vấn nói: “Oan hồn là nam hay là nữ? Có quan hệ gì sao?”

Tiểu Bạch còn chưa giải thích, Tiểu Hắc một bên liền chen vào nói: “Đương nhiên là có quan hệ ! Nếu oan hồn là nam, thật sự không cần nghĩ, chúng ta liền dùng võ lực làm cho hắn khuất phục! Trực tiếp đánh nhau một chút, ta cũng không tin hắn còn không ngoan ngoãn theo chúng ta trở về! Nếu là nữ tử, đương nhiên không thể đối đãi như vậy. Chúng ta sẽ hy sinh nam sắc, dụ dỗ nàng trở về !”

Tiểu Vũ ở giữa hai người giương mắt tròn trắng, tức giận nói thảm, ngươi chém đi! Cứ việc chém! Dù sao giết trâu không cần nộp thuế, các ngươi liền ra tay đi.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 25: Si hồn đáng thương

Chung Quỷ không thể nói nên lời. Vì không để cho hai người kia tiếp tục lừa dối, liền nói tiếp: “Oan hồn này là một cô gái là một nhân vật khó dây dưa. Hồn phách của nàng vừa rời thể thì ta liền tới hiện trường, liền muốn câu nàng trở về Địa phủ. Nhưng không nghĩ tới, trong phút chốc hồn phách của nàng lại biến mất. Giống như hư không tiêu thất, cho dù ta mở ra Thiên Nhân, cũng không tìm được tung tích của nàng. Sau đó ta lại ở gần đó mấy ngày, rốt cuộc cũng tìm được thời cơ, nhưng khi sắp thành công, hồn phách của nàng không ngờ biến mất không thấy gì nữa. Từ đó, ta liền đành phải trước mặt kẻ nàng, hôm nay tính ra cũng đã lâu lắm rồi.”

Tiểu Bạch đuôi lông mày giương lên, “Lại còn có chuyện này? Chẳng lẽ nàng có thuật thuật di hay sao?”

Chung Quỷ lắc đầu một cái: “Không thể! Một hồn phách sao lại có cái loại pháp thuật cao thâm đó. Trong đó phải có bí ẩn. Lần này vừa lúc có các ngươi ở đây, chúng ta liền chia ra ba đường coi chừng, ta cũng không tin không bắt được nàng.”

Tiểu Bạch Tiểu Hắc đồng thời gật đầu. Ngược lại Tiểu Vũ một hồi không hiểu,

“Đội đã nào...! Cái gì gọi là chia ra ba đường? Nếu gặp nàng nên làm gì?”

Chung Quỷ không để ý tới nghi vấn của Tiểu Vũ, tiếp tục mở miệng nói:

“Ta mấy ngày rồi điều tra một phen, nàng chết tương đối thâm, ngay cả thi thể cũng không để lại. Nàng đối với nhân gian còn cố chấp níu kéo. Hồn phách của nàng không thể rời bỏ địa phương nàng chết đi, rõ ràng, nàng cũng không muốn cùng ta trở về Địa phủ. Nếu như nàng hiện thân, các ngươi không cần hành động thiếu suy nghĩ. Tốt nhất khuyên nàng nói chuyện cùng chúng ta, nếu như không ổn, liền nhìn ánh mắt của ta mà làm việc!”

Tiểu Bạch Tiểu Hắc nghe vậy, nhìn nhau một cái, sau đó học giọng điệu Tiểu Vũ, ăn ý đồng thời hô to một tiếng. “Yes sir!”

Bốn người tới mặt đất, Tiểu Vũ theo bản năng nhắm hai mắt lại. Nàng hôm nay làm Quỷ Soa, mặc dù không sợ hãi ánh mặt trời. Nhưng sống trong bóng tối lâu thành thói quen, đối với ánh sáng chói mắt có chút không quen. Trên đầu bị một cái vỗ nhẹ, Tiểu Vũ vừa định la hét “Là ai?”, liền nghe một người mờ mờ nói: “Ta nói Tiểu Vũ, trước khi đến lão Đại không có nói với ngươi sao? Cường vị này không giống câu hồn. Đến mặt đất phải biến thân. Mặt trời lớn như vậy, ngươi không sợ chết?”

Hả? Tiểu Vũ kinh ngạc, nàng thật sự không biết chuyện này. Biến thân? Biến thể nào? Chung Quỷ lại một bộ dáng thất bại, cũng biết Diêm Vương lão đại đem nha đầu này giao cho hắn, đúng là không có chuyện tốt. Trong miệng nhẹ đọc chú ngữ, bỗng nhiên vỗ lên người Tiểu Vũ. Tiểu Vũ chợt cảm thấy một hơi thở tràn vào thân thể, chỉ một thoáng, lại có cảm giác làm người linh hoạt thoải mái. Mở mắt ra, thử dò xét đôi tay. Có cảm giác? Hắc hắc cười một tiếng khúc khích, lười biếng duỗi lưng một cái. Nàng không phải nên hô to một câu, “không khí mới mẻ, cuộc sống tốt đẹp?” Aizzz. Làm người vẫn tốt nhất.

Tiểu Vũ trong lòng còn chưa kịp có cảm giác vui sướng chốc lát, liền nghe Tiểu Hắc rất không thức thời mở miệng nói: “Không cần đắc ý như vậy chứ? Chúng ta ở nhân gian cũng chỉ có thể duy trì thân thể mấy canh giờ. Chủ yếu là vì tra tìm ra những oan hồn kia ẩn thân ở đâu, cho nên thời gian không thể quá dài. Ngươi liền thừa dịp trong khoảng thời gian này, hảo hảo phơi nắng đi.”

Tiểu Vũ bất mãn chu miệng, vừa định phản bác “Lúc nào?”, chợt bị phong cảnh trước mắt hoàn toàn hấp dẫn. “Mẹ ơi. Đây là nơi nào? Tại sao có thể có một biển hoa lớn lại xinh đẹp như vậy?” Tiểu Vũ cảm giác mình trở nên linh hoạt, không có không khí trầm lắng như Địa Phủ vậy. Chim hót hoa thơm, bướm bay nhẹ nhàng. Rõ ràng là một vách đá bên đỉnh núi, lại có một biển hoa xinh đẹp như vậy.

“Oa! Nơi này tại sao có thể có biển hoa lớn như vậy? Nhìn đáng đẹp cũng không có người quản lý, chẳng lẽ là có hoa tiên từ âm thầm làm phép hay sao?”

Tiểu Vũ hưng phấn vừa định bật lên nhìn đằng trước đến cuối cùng, lại bị Tiểu Bạch Tiểu Hắc một tả một hữu đưa tay ngăn lại. Tiểu Bạch bắt đắc dĩ đối với nàng mỉm cười nói: “Ta nói, nha đầu ngươi có thể an tĩnh một chút không? Mới vừa rồi Chung lão đại không phải nói ngươi không nên chạy loạn hồ nháo, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh hai anh em chúng ta?”

Chung Quỷ chợt trong đầu linh quang hiện ra, sắc mặt nghiêm túc trầm giọng nói: “Sao ta lại không nghĩ tới!”

Mọi người nghi ngờ không hiểu, Tiểu Vũ mở miệng nói: “Chung lão đại? Ngươi không nghĩ tới cái gì?”

Chung Quỷ giờ tay lên sờ sờ lên cái cằm, mặt suy nghĩ sâu xa nói: “Ta lòng bất hờn phách lâu như vậy, nhưng nàng có thể dễ dàng biến mất trước mắt ta. Hồn phách bình thường không thể có pháp thuật cao thâm như vậy. Cho nên ta vẫn không hiểu, nàng sao có thể biến mất trước mắt ta? Sao có thể ẩn nấp kĩ như vậy, không có chút sơ hở để ta phát hiện!”

Mọi người gật đầu một cái, rất có ăn ý nói: “Sau đó thì sao?”

Chung Quỷ vỗ tay phát ra tiếng, quay đầu nói: “Sau đó chính là Tiểu Vũ mới vừa nói lời nói kia! Nàng nói hoa nơi này không có ai chăm sóc, mà lại mọc nơi vách đá ở đỉnh núi này, nhưng vì sao có thể sống tốt như vậy, không bị suy tàn.”

Mọi người lại gật một cái, lần nữa ăn ý nói: “Sau đó thì sao?”

Chung Quỷ cái trán ba đường hắc tuyến, trong nháy mắt ra tay, gõ đầu ba người một cái. “Trong đầu các ngươi đựng những gì? Ta nói rõ ràng đến thế rồi, các ngươi vẫn không rõ ý ta?”

Ba người che đầu, bộ mặt vô tội. Tiểu Hắc thậm chí chỉ còn kém không chảy ra hai giọt lệ nam nhi, cho thấy Chung Quỷ hạ thủ nặng tay.

Chung Quỷ cũng là bắt đắc dĩ, dứt khoát trực tiếp giải thích: “Các ngươi nhìn hoa cỏ ở đỉnh núi này tươi sống như thường, ta nhớ được lần trước tới đây, nơi này cũng giống như vậy. Cái này nói rõ, nơi này nhất định có chuyện không tầm thường. Nếu không những thứ hoa cỏ này sao có thể duy trì tươi tốt?”

Chung Quỷ vừa nói như thế, Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch chợt hiểu. Tiểu Vũ mặt vẫn u mê, nghi ngờ nói: “Có chuyện không tầm thường gì?”

“Đàn!” Tiểu Bạch Tiểu Hắc trầm miệng một lời, vừa mới chuẩn bị mở miệng giáo dục một phen thì chợt thần sắc ngẩn ra, nhanh chóng kéo Tiểu Vũ lại, trong miệng niệm chú ngữ, nói câu, “ẩn!”

“Làm gì” Tiểu Vũ mới vừa há mồm, liền bị Tiểu Bạch che lại. Đối với nàng làm động tác khóa miệng ý bảo “chớ có lên tiếng”.

Chung Quỷ nhanh hơn một chút sớm đã ẩn thân. Thần sắc càng thêm ngưng trọng. Chợt, ở bên trong khóm hoa, một cái nhân ảnh phiêu phiêu lướt qua, dung nhan kiều mỹ, tư thái nhẹ nhàng. Trông mắt trong suốt, lộ ra chút kỳ ảo. Một thân bạch y, bên trên có văn hoa hình con bướm, một đầu tóc đen dùng Hồ Điệp để trang trí, vài lọn tóc nhàn nhạt tung bay. Mặc dù không phải đáng đáp cực mỹ, nhưng cũng là đẹp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Hoa Yêu mỹ nam

Tiểu Vũ chớp mắt, mắt hồn nhìn cô gái vừa đột nhiên xuất hiện. Trong lòng liên tục nghi ngờ. Đây...Đây là...Cô trang sao? Đang lúc Tiểu Vũ còn giật mình. Chung Quỷ đã nhanh chóng ra tay. Thoát cái liên biến mất. Khi hiện thân liền phát tay hành động. Nàng kia thân sắc cả kinh, thân thể liền lập tức biến mất. Chung Quỷ thấy thế liền hô to, “Tiểu Hắc!”

Tiểu Hắc cười khê, cất cao giọng, “Đã hiểu, lão đại.” Trong tay liền tung ra dải lụa có đính khóa, thẳng tắp đánh tới. Trong bụi hoa liền truyền ra tiếng rên đau đớn. Thân ảnh vừa biến mất khi này liền từ từ xuất hiện. Trên người bị dải lụa của Tiểu Hắc quấn chặt. Nàng kia bị đau ngã nhào trên đất. Chung Quỷ đi đến bên cạnh nàng ta. Cô gái tựa hồ nhận ra Chung Quỷ là ai, trong mắt liền mang nét thê lương. Mở miệng khẩn cầu, “Đại nhân, xin ngài giúp ta. Hãy để cho ta đi. Ta tình nguyện trọn đời không siêu sinh, hồn phi phách tán. Dù sao ta với hắn cuối cùng cũng là vô duyên, kiếp sau cũng không thể gặp nhau. Nhưng kiếp này ta đã nợ hắn quá nhiều. Chỉ mong có thể làm một linh hồn ngày ngày làm bạn bên hắn.”

Chung Quỷ lắc đầu, tốt bụng khuyên, “Cô nương, không phải chúng ta không buông tha ngươi. Ngươi phải biết chúng ta làm vậy chính là vì muốn tốt cho ngươi. Cô không chịu theo chúng ta trở về địa phủ đầu thai, cứ nhất quyết ở lại dương gian thì linh hồn của cô sẽ càng ngày càng suy yếu. Nếu để quá lâu thì cho dù cô có muốn đầu thai cũng sẽ không còn cơ hội. Trong chốn u minh có một thứ gọi là chủ định, nếu các người thật tâm thì nhất định sẽ cảm động thiên địa, kiếp sau chắc chắn sẽ có thể gặp lại. Cô không cần quá chấp nhất, cùng chúng ta trở về thôi.”

Cô gái ra sức lắc đầu, không để tâm bất kỳ lời nói nào của Chung Quỷ. Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc liền tiến đến gần, lôi kéo cái khóa trên lụa. Tiểu Hắc cau mày nói,

“Lão đại, xem ra nàng không chịu ngoan ngoãn nghe lời rồi. Thôi đi, dù sao nàng cũng đã bị khóa hồn, chúng ta cứ trực tiếp mang nàng về địa phủ thôi.”

Tiểu Bạch gật gật đầu đồng ý, hơi híp mắt lại, ngẩn đầu nhìn mặt trời đang chiếu sáng. Giọng đầy chán ghét nói, “Đúng đó, mau mau trở về thôi. Ở địa phủ lâu ngày đã quen, ta thật không thể chịu được mặt trời chiếu sáng như vậy.”

Chung Quỷ cũng gật đầu, thờ dãi nói, “Cũng được. Mang nàng ta trở về.”

Từ đầu tới cuối, Tiểu Vũ vẫn không hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Nàng chỉ nhìn thấy ba đại lão gia đang khi dễ một nữ tử yếu đuối. Giờ phút này, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của nàng kia, mặt tràn đầy vẻ uất ức. Tiểu Vũ liền không chịu nổi.

“Khoan đã.” Tiểu Vũ đứng chống nạnh, bộ dáng vô cùng hung hãn.

Ba người kia có chút nghi hoặc nhìn nàng. Cô gái kia liền ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ, ánh mắt kinh ngạc. Con gái cũng làm quỷ sai sao?

Thấy đáng về muốn giúp đỡ mình của Tiểu Vũ, cô gái liền nhào tới chân Tiểu Vũ, khẩn cầu, “Cô nương, xin hãy giúp ta. Giúp ta cầu xin bọn họ. Ta không muốn về địa phủ. Nếu ta cùng các người đi, sẽ không thể nào gặp lại hắn nữa.”

Tiểu Vũ ngồi xổm xuống, giọng có chút đồng tình hỏi nàng, “Hắn? Hắn là ai thế?”

Trong mắt cô gái lóe lệ quang, mở miệng nói, “Là tướng công của ta. Chúng ta thật vất vả mới có thể ở chung một chỗ. Nhưng thân ta lại mang cổ độc, cuối cùng đã phải chết thảm. Sau khi ta mất đi, tâm thần chàng liền hốt hoảng, luôn ở tại đây trông chừng hoa cỏ lúc còn sống ta đã trồng. Ta liền hóa thành hồn phách, luôn tránh né sự truy bắt, chỉ mong có thể ở bên cạnh chàng ấy, thấy chàng luôn mạnh khỏe.”

Nghe giọng nói của cô gái, lại thấy vẻ mặt bi thương của nàng. Trong lòng Tiểu Vũ bỗng thấy chua xót. Aizzz, nàng chính là không chịu nổi khi thấy người ta rơi nước mắt. Nhìn thấy tâm liền nổi thiện lương. Vừa quay quay đầu nhìn lại định mở miệng năn nỉ Chung lão đại, chung quanh liền đột nhiên phát sinh biến hóa. Hoa cỏ trên đất lập tức sinh trưởng tốt hẳn lên. Một cây hoa đột nhiên vươn ra bóp chặt cổ Tiểu Vũ. Mọi người liền kinh động, vừa định động thủ liền nghe được thanh âm lười biếng của một nam tử, “Các ngươi tốt nhất là đừng có hành động thiếu suy nghĩ. Nếu không đừng trách ta sao không khách khí.”

Là ai? Tiểu Vũ vô cùng kinh ngạc, lại thấy Chung Quỷ có vẻ chột tinh ngộ nói, “Ta vốn suy nghĩ tại sao si hồn này có thể năm lần bảy lượt trốn khỏi sự truy bắt của chúng ta. Thì ra là do tên yêu nghiệt ngươi làm loạn.”

Hắc Bạch Vô Thường cẩn thận đề phòng, chú ý động tĩnh xung quanh, mắt đồng thời chăm chú nhìn vào một chỗ. Chỉ thấy từ trong biển hoa, một làn khói hồng lơ lửng dâng cao. Từ bên trong liền xuất hiện một bóng người. Thân hình thon dài, toàn thân mặc áo khoác màu đỏ rực. Một đôi phượng màu thắm thuy, tản mát một loại ánh sáng đẹp đẽ chói mắt, hai hàng lông mày thon dài, sống mũi cao, đôi môi nở nụ cười tà mị. Rõ ràng là một nam tử vậy mà lại mềm mại đáng yêu còn hơn một cô gái. Bởi vì hắn đứng ở sau lưng nên Tiểu Vũ vẫn không thể biết được chuyện gì đang diễn ra. Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Chung Quỷ cùng với Tiểu Bạch và Tiểu Hắc, không khỏi tò mò muốn quay lại nhìn phía sau.

“Tiểu mỹ nhân, ngươi đừng có lộn xộn. Bản yêu mặc dù biết thế nào là thương hương tiếc ngọc, nhưng liên quan tới an nguy của Tư Tư, ta sẽ không thềm để ý tới.”

Ách... Tiểu Vũ vừa mới quay được nửa cổ liền lập tức cứng ngắc. Vì sự an toàn của bản thân, xem ra tốt hơn hết là đừng nên hành động thiếu suy nghĩ.

Chung Quỳnh giận tái mặt, tướng mạo vốn đã đe dọa nay càng thêm mấy phần lệ khí.

“Yêu nghiệt to gan, nguoi năm lần bảy lượt ngăn cản chúng ta hành sự. Nguoi có biết mình đã phạm tội lớn không thể tha thứ không?”

Nghe tiếng rống giận của Chung Quỳnh, lại nhìn sắc mặt không thoải mái của hắn. Ngay cả Tiểu Vũ cũng phải cúi đầu, không dám lên tiếng. Vậy mà sau lưng lại truyền đến tiếng cười to, hơn nữa hình như cười càng lúc càng lớn. Trán Tiểu Vũ đỏ mồ hôi. Mẹ ơi, thì ra trên đời này thật sự có người không biết thức thời.

“Ha ha. Tội lớn không thể tha? Vị huynh đài mặt đen này, nói chuyện thật đáng buồn cười. Aizzz, hằng ngày trên đỉnh núi làm bạn với hoa hoa cỏ cỏ, người bạn tri âm duy nhất lại luôn luôn ủ rũ mặt mày. Nghĩ lại đúng là cũng lâu lắm rồi mới có chuyện vui vẻ để cười. Còn nữa không? Nói cho ta nghe với.”

Phốc... Tiểu Hắc nhin không được liền cười một tiếng. Tiểu Bạch vội vàng kéo hắn, mặt nhìn hướng Chung Quỳnh mặt đen nói xin lỗi.

“Nguoi chính là tìm chết!” Chung Quỳnh hét to một tiếng. Giơ tay định cùng hoa yêu đánh nhau.

“Đừng!” hoa yêu mỹ nam còn chưa kịp lên tiếng, Tiểu Vũ liền la oai oái. “Chung lão đại! Bình tĩnh nha! Nhất định phải bình tĩnh nha! Cái mạng nhỏ của Tiểu Vũ ta vẫn còn đang trong tay hắn đó. Nguoi cũng nên để ý tới sống chết của ta nha.” Cỗ bị hoa yêu xiết chặt giờ đã có chút đau. Thấy Chung Quỳnh muốn nổi đóa, lập tức lên tiếng ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27: Ta cố ý

“Dĩ Hân, mau dừng tay. Hãy thả vị muội muội này ra đi.” Cô gái si hồn khi này lên tiếng khuyên bảo.

Mỹ nam than nhẹ một tiếng, nhủ vai thả lỏng, “Tur Tur a. Ta cũng đâu muốn làm khó vị tiểu mỹ nhân này. Nhưng mà nàng cũng nhìn thấy đó. Chính là do đại thúc mặt đen quần lấy nàng không tha, còn muốn bắt nàng đi. Ta không cho phép. Nàng nói xem, hai chúng ta cứ yên lặng ở trên núi này, sống cuộc sống của chúng ta, không phải rất tốt sao? Có phiền hà gì đến bọn họ chứ? Trước kia nàng cũng đã cản ta mấy lần, không để ta ra tay, ta cũng đã nhin xuống. Nhưng nàng xem, bọn họ vẫn không buông tha cho nàng. Nếu ta không đánh lại, chẳng phải là để bọn họ xem thường sao?”

Chung Quỳnh mặt lạnh hừ một tiếng, tận lực bỏ ngoài tai hai tiếng đại thúc tên mỹ nam vừa kêu mình. Đề nén cơn giận dữ xuống nói, “Cái gì mà an tĩnh sống qua ngày? Nơi này là nhân gian. Đối với một tên hoa yêu như nguoi, ta tạm thời không chấp nhất. Nhưng chính nguoi cũng phải hiểu, hồn phách mà ở lại nhân gian càng dài, sẽ càng ngày càng hư yếu. Sẽ hồn phi phách tán không bao giờ vào luân hồi được nữa. Ta xem nguoi chính là có tình ý với si hồn này, vậy thì nguoi nên thay nàng mà suy nghĩ. Không nên để nàng tiếp tục lưu lại nhân giới.”

Lần này sau lưng không có tiếng đáp lại. Tựa hồ như đã hiểu ý tứ của Chung Quỳnh, mỹ nam liền khẽ cau mày. Thấy bộ dáng suy tư của mỹ nam, cô gái lập tức lắc đầu lớn tiếng kêu, “Không! Ta không muốn về địa phủ! Ra không cần luân hồi! Ta muốn ở chỗ này chờ hắn, chờ hắn về.”

Mỹ nam nghe thấy, trong mắt liền thoáng nét đau lòng, “Tur Tur...”

Cô gái tiến lên nắm lấy ống tay áo của mỹ nam, thần sắc sợ hãi, cầu khẩn, “Dĩ Hân, ta không trở về. Ta không thể trở về! Nếu như ta tiến vào luân hồi rồi, sẽ không thể thấy hắn. Ta không bỏ được, ta không bỏ được.”

Khóe miệng nở nụ cười, mỹ nam dịu dàng lắc đầu, “Được. Tur Tur nói không về, vậy thì không về. Ta sẽ ở bên cạnh Tur Tur, cùng nàng chờ hắn trở về.”

Tiểu Vũ vẫn như cũ đứng cứng ngắc tại chỗ. Vừa mới nghe cách nói của Chung lão đại, sau lưng lại có thêm vị nam tử này, thì ra đây chính là hoa yêu. Yêu quái vì sao còn có nam nhân? Nghĩ lại đoạn đối thoại giữa hai người. Dĩ Hân? Tur Tur? Chẳng lẽ đây là chuyện tình tay ba? Hoa yêu kia là tiểu tam sao? Có được sự bảo đảm của Dĩ Hân, Tur Tur cuối cùng cũng yên lòng. Chợt một ngọn gió thổi qua, Dĩ Hân ôm lấy eo của Tur Tur, thân hình liền lập tức biến mất. Rồi hoa đang cuốn lấy chân cô của Tiểu Vũ run rẩy vài cái rồi bị cắt đứt. Sau khi được thả ra, Tiểu Vũ liền quay người nhìn lại phía sau. Chỉ tiếc đã không thấy bóng người, trong lòng không khỏi thất vọng. Xoa xoa cần cổ, xoay người lại vừa định nói gì lại nhìn thấy sắc mặt của Chung lão đại, nuốt một ngụm nước bọt, vuốt vuốt mũi ngoan ngoan đứng bên cạnh Tiểu Hắc và Tiểu Bạch.

“Tìm cho ta. Đỉnh núi này tuy lớn nhưng chỉ có một biển hoa này mà thôi. Ta không tin ngay cả một tên hoa yêu nho nhỏ ta cũng không thu phục được.” Chung Quỳnh trầm giọng nói. Trong lòng ngập tràn lửa giận.

Tiểu Bạch và Tiểu Hắc lần này không dám đùa giỡn nữa, lôi kéo Tiểu Vũ xoay người rồi đi. Tiểu Vũ vừa đi vừa ảo tưởng trong lòng. Hoa yêu? Nàng sống lâu như vậy, người và quỷ đều đã gặp qua, chỉ có yêu quái... là vẫn chưa gặp. Hơn nữa lần này là một hoa yêu mỹ nam? Tiểu Vũ là con người sống thiên về tình cảm, không chịu nổi một chút kích động. Vừa này khi nhìn thấy bộ dáng của cô gái tên Tur Tur kia thật đáng thương, cho nên mới ngăn cản muốn hỏi rõ chuyện gì. Không nghĩ tới nửa đường lại nhay ra một tên yêu nghiệt. Mà tên yêu nghiệt này hình như lại có tình ý sâu đậm với si hồn? Chuyện càng ngày càng phức tạp. Tur Tur cố chấp ở lại nhân gian đến cuối cùng là vì chờ ai? Làm sao Tur Tur lại biết tên hoa yêu kia. Và lại yêu pháp của tên đó không phải là yêu, có thể năm lần bảy lượt cướp người khỏi tay Chung lão đại.

Biển hoa không lớn, chỉ có điều mỗi đóa hoa đều tươi tắn một cách dị thường. Bướm bướm nhảy múa chập chờn, nhìn thật giống tiên cảnh. Tiểu Hắc và Tiểu Bạch chia ra đi tìm. Gương mặt của Chung Quỷ thì lạnh lùng, rất dọa người. Tiểu Vũ lần này ngoan ngoãn theo bên cạnh Hắc Bạch Vô Thường đi tìm người, không dám ho he hỏi han, nghĩ gì nói vậy nữa. Thuận tay ngắt một bông hoa đang lay động. Tiểu Vũ khẽ nói thầm “Tìm người sao? Ách, không đúng, là tìm quý hôn! Người ta nếu đã không muốn cùng người trở về vì sao lại cứ ép buộc chứ. Nhìn cái mặt đen thui của lão nhị, làm sao mà mỹ nhân chịu nghe lời chứ.” Hương Tiểu Hắc đang tìm kiếm kẻ bên hồi, “Tiểu Hắc, làm sao để tìm người?”

Tiểu Hắc đang tập trung nhìn vào mấy bông hoa, nghe câu hỏi của Tiểu Vũ, liền ngẩng đầu lên có chút mờ mịt trả lời nàng, “Ta không biết.”

Tiểu Vũ không khỏi tròn mắt, bất đắc dĩ nói, “Người không biết. Không biết vậy sao còn tập trung tìm kiếm cái gì vậy chứ?”

Tiểu Hắc trung về mặt vô tội, chỉ chỉ Tiểu Bạch đang đứng bên kia, “Ta thấy Tiểu Bạch tìm nên ta làm theo. Hơn nữa, người nhìn về mặt của Chung lão đại kia, người dám nói với hắn là không tìm sao? Chẳng phải chính là tìm rắc rối sao. Cho nên người cứ ngoan ngoãn tìm là tốt rồi.”

Tiểu Vũ không còn gì để nói, không nghĩ tới Tiểu Hắc và Tiểu Bạch còn có thể chơi chiêu này. Thôi kệ đi, Chung lão đại nàng không dám chọc, cứ vụng vụng về về lại tốt hơn, nếu tất cả đã làm vậy thì nàng cứ trôi theo dòng nước đi. Cau mày, cúi đầu, ngưng thần. Từ từ đi qua đi lại. Nàng đúng là có kỹ năng diễn xuất thiên phú a. Trong lòng Tiểu Vũ còn đang âm thầm đắc ý, chợt nghe giọng cười nhẹ.

“Ha ha, không nghĩ tới quý sai cũng có con gái a. Còn là một tiểu mỹ nhân thú vị như vậy. Từ Từ, không bằng chúng ta bắt nàng về đây bầu bạn với chúng ta, có được không?”

Trong lòng Tiểu Vũ liền cả kinh. Tiếng cười biếng nhác quen thuộc này. Không phải là từ trong miệng hoa yêu đã đấu với Chung lão đại khi nãy phát ra sao? Nàng còn đang kinh ngạc, lại nghe giọng nữ nói như vậy không được. Còn chưa kịp lấy lại tinh thần, bên hông đã bị thứ gì cuốn lấy, dưới chân liền mất điểm đứng. Tiểu Vũ còn chưa kịp phát ra tiếng thét chói tai đã bị nuốt vào trong đất. Tiểu Hắc đứng cách nàng không xa, không nghĩ tới sẽ xảy ra biến cố, nên không kịp trở tay cứu nàng. Nhào tới chỗ Tiểu Vũ vừa biến mất, ra sức vỗ vỗ đất. Thật đáng chết! Tiểu Bạch cùng Chung Quỷ đồng thời đi đến. Tiểu Bạch ngồi xổm xuống, bắt một nhúm đất đưa lên mũi ngửi thử. Chợt đưa ra xa, tức giận vuốt vuốt mũi. Vứt nắm đất xuống thờ dài, “Hương hoa, không cần suy nghĩ nữa, bọn họ nhất định là ẩn thân dưới lòng đất. Có thể năm lần bảy lượt cướp người khỏi tay Chung lão đại, hôm nay lại bắt trời Tiểu Vũ ngay trước mắt chúng ta. Xem ra tên hoa yêu này cũng có chút đạo hạnh.”

Tiểu Hắc có chút lo lắng, cau mày nhìn Tiểu Bạch hỏi, “Làm sao bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 28: Tư Huyền

Tiểu Bạch khoát khoát tay, lắc đầu, “Ta làm sao mà biết chứ?”

Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn Chung Quỷ. Sắc mặt của Chung Quỷ lúc này càng thêm khó coi. Hắn dù gì cũng được coi là số một số hai ở Địa phủ. Cô hồn đã quý ở nhân giới nghe đến tên hắn đều run như cây sậy. Hôm nay lại bị một tiểu hoa yêu nhỏ nhỏ lừa gạt, đã vậy lại còn ở trước mặt hắn mạng đi hai người. Chung Quỷ tức giận muốn phun lửa, “Cho dù phải đào lên ba thước đất, ta cũng phải bắt cho bằng được con yêu nghiệt kia.”

Tiểu Hắc nuốt nước miếng, mặc dù giờ phút này không hề muốn khiêu chiến với tính khí của Chung lão đại, nhưng mà có một chuyện cần phải nhắc nhở Chung Quỷ. Tiểu Hắc thận trọng mở miệng, “Cái đó... Chung lão đại... Tôi muốn nói... Chúng ta nhất định phải liều mạng tìm con hoa yêu đó mới được. Nếu không sau khi trở về, Boss mà biết chúng ta không chăm sóc tốt cho Tiểu Vũ, còn để nàng bị yêu nghiệt bắt đi. Tôi nghĩ, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đó.”

Vừa nghe Tiểu Hắc nói xong những lời này, Tiểu Bạch cùng Chung Quỷ liền nhất thời ngẩn ra. Tiểu Bạch cúi gầm đầu, cảm thán lòng người thật dễ thay đổi. Chung Quỷ nhìn không được mắng ra miệng, “TNND, tên hoa yêu kia đừng để ta bắt được, nếu không ta sẽ đem hắn...”

Trong bóng tối, Tiểu Vũ từ từ tỉnh dậy, đôi mắt nhỏ lưu lưu chuyển động. Tiểu Vũ có cảm giác cả người đang bị trói chặt, không động đậy được. Trước mặt lại tối đen như mực, không biết rốt cuộc mình đang ở nơi quái quỷ nào. Đột nhiên có âm thanh vang lên sau đó xuất hiện ánh sáng nhàn nhạt. Tiểu Vũ nghe có tiếng bước chân, trong bóng đêm âm thanh nghe có chút quỷ dị. Nhớ lại mấy bộ phim ma trước đây đã coi, suy nghĩ xem có nên lấy tay che mắt chỉ chờa khe hở nhỏ hay không. Trong lòng có chút sợ hãi. Chợt nghĩ lại, nàng hôm nay cũng là quý, còn sợ cái rắm gì. Phải là người khác sợ nàng mới đúng. Nghĩ đến đó, nàng mới có lá gan, mở đôi mắt tí hí, nhìn chăm chăm vào chỗ phát ra ánh sáng. Tiếng bước chân chợt dừng lại, thanh âm khi nãy liền vang lên, “Từ Từ à, ta xem lá gan của tiểu mỹ nhân này thật lớn. Tính tình có chút giống nàng đó.”

Tiểu Vũ nghe thấy giọng nói của nam nhân, ách..., thì ra là hoa yêu mỹ nam khi nãy.

“Được rồi mà Dĩ Hân, không cần trêu chọc nàng ta nữa. Khi nãy nếu không có cô nương này ngăn cản, không chừng bây giờ ta đã bị mang về Địa phủ rồi.”

Một giọng nữ dễ nghe vang lên. Tiểu Vũ liền biết đó chính là cô hồn si tình. Có tiếng than nhẹ, sau đó ánh sáng liền lớn hơn. Tiểu Vũ cảm thấy chói mắt,

theo bản năng nhắm chặt hai mắt lại. Một lát sau mới chậm rãi mở ra. Sau khi thích ứng với ánh sáng, lúc này nàng mới phát hiện mình đang ở dưới lòng đất. Vì sao lại là lòng đất? Khi này còn đang ở một biển hoa khá lớn mà. Nàng cũng phát hiện ra, giờ phút này nàng đang bị dây leo cột chặt vào tường. Chút hưng phấn khi được du lịch biển hoa nhất thời bị dập tắt. Trên mặt đất phủ đầy những bông hoa to lớn hơn bình thường. Nơi phát ra ánh sáng khi này cách Tiểu Vũ không xa. Nơi đó có đặt một bộ bàn ghế, có hai người đang ngồi ở đó. Một người là bạch y nữ tử, đang nhìn Tiểu Vũ với ánh mắt áy náy. Một người là hồng y nam tử, đang cầm trên tay một nụ hoa chớm nở, mỉm cười nhẹ nhàng hôn lên nụ hoa, trong chớp mắt đóa hoa liền nở rộ. Oaaa! Tiểu Vũ kinh ngạc tròn tròn đôi mắt, nhìn màn biến hóa trước mặt. Nếu không phải hai tay đang bị trói chặt, nàng thật muốn vỗ tay khen ngợi hẳn. Mặc dù tay bị trói, miệng nàng lại không có bị trói. Nên liền lớn tiếng hét lên, “Người thật là đẹp trai và xuất sắc. Làm lại đi.”

Dĩ Hàn nghe vậy, hứng thú nhướn mi nhìn về phía Tiểu Vũ. Thấy nàng mở to đôi mắt trong suốt nhìn mình, nụ cười trên môi càng sâu.

“Tur Tur, nàng ta thật thú vị đó. Nàng nên hào hào từ nàng ta học một ít thái độ lạc quan đi.”

Tur Tur không để ý đến lời trêu chọc của Dĩ Hàn, có chút bất mãn cau mày, “Được rồi, trước không nói đến chuyện này. Vì sao người lại bắt nàng mang về, mau thả nàng ta ra đi.”

Tiểu Vũ vui mừng cười một tiếng, không đợi mỹ nam đáp lại, liền cười nói, “Không cần, không cần. Nói thật, thứ đồ chơi này căn bản không trói được ta. Ta chính là cố ý để cho các người bắt ta xuống đây.”

Vừa nói chuyện vừa cố ý coi thường vẻ mặt kinh ngạc của Dĩ Hàn cùng Tur Tur. Trong miệng nói thầm. Giây kế tiếp, đã thoát ra khỏi đám dây leo đang trói nàng. Cười híp mắt nháy đến trước mặt hai người còn đang kinh ngạc kia. Hai tay nâng mặt, cười vô cùng đắc ý. “Ta có phép thuật. Có phải hay không cũng rất tài giỏi?”

Ánh mắt Dĩ Hàn kloe lên, khoe miệng lộ ra nụ cười mê người, đột nhiên ra tay. Từ trong biển hoa, vô số dây leo giống như có sinh mạng, ríu rít hướng Tiểu Vũ đánh tới. Tiểu Vũ vội vàng vẫy tay, hốt hoảng nói, “Này này mỹ nam. Động khẩu bất động thủ nha, có chuyện gì từ từ thương lượng, không cần phải bạo lực vậy chứ?”

Bạch y mỹ nữ cũng vội vàng khuyên nhủ, “Dĩ Hàn mau dừng tay. Không nên tổn thương nàng.”

Mắt nhìn thấy dây leo từ bốn hướng bủa tới, Tiểu Vũ sợ hãi nhắm chặt mắt lại. Đây không phải chuyện đùa nhà, đánh tới trên người rất đau đó. Đột nhiên tiếng gió dừng lại. Tiểu Vũ mở một con mắt ra nhìn. Theo nàng phân tích, đám dây leo này cách nàng chỉ khoảng 10m. Nếu mỹ nam kia không thu tay, sợ rằng khuôn mặt không đẹp như hoa nở của nàng, nhất định cũng sẽ nở hoa. Hắc hắc, Tiểu Vũ cọt nhả xông ra đứng đối diện hai người, vui mừng nói, “Ta đã nói rồi, chúng ta cần phải bình tĩnh. Không nên hồ tì liên đánh đánh chém chém.”

Giờ tay phải lên làm bộ dáng đang thề, Tiểu Vũ gương mặt thành khẩn nhìn cô gái kêu Tur Tur kia, nói tiếp, “Ta đã tỏ rõ thái độ từ trước rồi. Ta chỉ là hiểu kỳ tại sao cô lại không chịu cùng Chung lão đại quay về địa phủ thôi. Chứ không cố chấp như Chung lão đại nhất quyết muốn bắt cô về. Với lại Chung lão đại chính là muốn tốt cho cô thôi. Cô cứ ở lại nhân thế mãi thì sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào cảnh tan thành mây khói. Vì sao cô cứ phải cố chấp vậy chứ, nói cho ta nghe một chút thôi. Ta sẽ tận lực giúp cô đạt thành tâm nguyện. Như vậy cô sẽ không tiếc nuối gì nữa mà theo chúng ta trở về Địa phủ.”

Tur Tur nghe Tiểu Vũ nói thế, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền cảm kích hướng Tiểu Vũ gật đầu một cái. Nghiêng đầu trừng hoa yêu mỹ nam, mỹ nam liền hiểu ý vung tay lên. Dây leo bao xung quanh Tiểu Vũ liền rút xuống mặt đất. Uất ức nhìn Tur Tur, lại nhìn Tiểu Vũ với ánh mắt nghi ngờ. Tức giận nói, “Nàng là một quỷ sai, sao có thể tin tưởng được chứ? Nàng ta chỉ là muốn lừa gạt nàng, muốn bắt nàng đi mà thôi. Tur Tur, nàng đừng bị nàng ta lừa.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 29: Chỗ lông gà 1

Tiểu Vũ vừa nghe mỹ nam nói lời này, trong lòng liền thấy khó chịu. Nàng thật lòng thấy Tur Tur đáng thương, mới nhiều chuyện quan tâm một chút. Mỹ nam này, không hồ là yêu nghiệt, lời nói này không phải của người.

Tur Huyền ngược lại đối với Tiểu Vũ rất có thiện cảm, hướng Dĩ Hàn lắc đầu, mỉm cười nói: “Sẽ không, ta có thể cảm nhận được, vị cô nương này thật tâm muốn giúp ta. Bằng không nàng mới vừa rồi sẽ không ra mặt ngăn cản bọn họ mang ta đi.”

Tiểu Vũ gật đầu thật mạnh, đứng đứng, nàng là người tốt. Là người cực kỳ tốt. Còn thiếu điều trên mặt không có khắc lên hai chữ người tốt thôi. Chờ có thời gian sẽ thỉnh cầu Lưu Quang Lão Đại làm cái thẻ người tốt giắt trước ngực, như vậy về sau vào nam ra bắc, cũng thuận tiện hơn nhiều. Dĩ Hàn bộ mặt không tin nhìn Tiểu Vũ, ánh mắt có chút đề phòng. Nàng mới vừa rồi trong nháy mắt có thể tránh được công kích của cây ma, nha đầu này hình như biết pháp thuật. Bất quá nàng tốt nhất đừng để hẳn nhìn thấy âm mưu gì, cho dù là người phương nào, chỉ cần động vào một sợi tóc của Tur Huyền, hẳn sẽ cho bọn họ phải trả cái giá đắt .

Thấy Tiểu Vũ mong đợi nhìn nàng, Tur Huyền buông tiếng thở dài, mở miệng nói : “Tên của ta gọi là Tur Huyền, vốn là con gái Miêu Cuồng, ta sinh ra đã là cô nhi, được sư phụ nuôi lớn từ nhỏ, dạy cho ta cô độc thuật. Sau khi lớn lên, liền theo sư phụ bốn ba khắp nơi, nghiên cứu các loại độc thuật cùng cổ trùng. Có một lần, sư phụ lệnh cho ta đi Nguyệt quốc thi hành nhiệm vụ, mục tiêu là một gã gọi là Quân Thập. Nghe nói hẳn hành nghề dụng độc, không

muốn cùng sư phụ ta hợp tác, sư phụ liền sai ta đi giết hắn.” Tur Huyền nói đến đây, hơi hơi nhíu đôi lông mày, tựa hồ nhớ lại đoạn kí ức này mang lại cho nàng sự thống khổ. Nàng đứng lên, đi tới bờ ao, đưa lưng về phía Tiểu Vũ và Dị Hân. “Hắn là người ngu ngốc, rõ ràng cái gì cũng biết, lại giả vờ như không biết. Mặc ta ở bên cạnh hắn, cam tâm tình nguyện uống ly rượu độc ta đưa. Ta khi đó vẫn còn bối rối chưa hiểu rõ tình cảm của mình, chỉ thấy khóe miệng hắn tràn ra máu tươi, té ở trước mặt của ta. Trái tim của ta, liền giống như bị cỗ trùng hung hăng cắn vô cùng đau đớn. Hắn nói, nếu như đây chính là ý nguyện của ta, hắn sẽ thành toàn cho ta. Hắn nói, Tur Huyền, không cần lộ ra vẻ mặt không đành lòng ấy, bởi làm như vậy sẽ khiến hắn nghĩ là ta yêu mến hắn.”

Tiểu Vũ nghe nhập thần, thì ra còn có câu chuyện như vậy. Thấy Tur Huyền không nói lời nào, liền mở miệng hỏi: “Sau đó thì sao? Các người sau này như thế nào? Hắn đã chết sao?”

Tur Huyền lắc đầu một cái, vẫn như cũ đưa lưng về phía Tiểu Vũ. Nói tiếp: “Không có, hắn không có chết. Con gái Miêu Cương dám yêu dám hận, nếu ta biết rõ ta yêu hắn, dĩ nhiên sẽ không để cho hắn chết. Đó là lần đầu tiên ta làm trái ý sư phụ, mặc dù biết sau khi trở về, nhất định sẽ bị sư phụ trách phạt, nhưng ta một chút cũng không hối hận.” Tur Huyền vươn tay, nhẹ nhàng lướt qua bông hoa Sen nở trong ao, trên mặt hiện lên nụ cười âm ảm. “Ta cứu hắn, không có nghĩa là ta với hắn sẽ còn gặp mặt. Nếu ta trở về tìm sư phụ nhận tội, cũng đã sớm nghĩ tới kết quả xấu nhất, chết đối với ta mà nói, một chút cũng không đáng sợ. Chỉ là từ nay về sau sẽ không được gặp hắn, trong lòng có chút không cam lòng. Nhưng không nghĩ hắn vẫn đến tìm ta. Một đường phong trần chạy tới Miêu Cương, kiên quyết quỳ gối trước mặt sư phụ ta, cầu xin nàng thả ta, cầu xin nàng thành toàn cho chúng ta. Sư phụ tính tình cô quái, và lại đối với nam tử hận thấu xương. Vì vậy sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Quân Thập biết nàng là sư phụ của ta vẫn luôn không muốn động thủ với nàng, luôn luôn nhẫn nhịn. Cuối cùng ta nhìn không được, liền ra tay với sư phụ, phản bội sư môn, cùng hắn trốn thoát.”

“Sau đó thì sao? Sau đó các người ở cùng nhau? Thành thân rồi hả?” Tiểu Vũ say mê, thấy Tur Huyền không lên tiếng, không khỏi vừa lo lắng vừa hỏi.

Hoa Yêu mỹ nam quát miệng, mặt mày gục xuống bàn, tức giận hướng Tiểu Vũ tròn mắt nói: “Đứng ở cùng một chỗ, thành thân rồi. Sau cùng còn định cư ở ngọn núi này. Chỉ tiếc tiệc vui chóng tàn. Aizzz” Dị Hân than nhẹ một tiếng, tựa hồ cố kỵ cảm nhận của Tur Huyền, câu tiếp theo không nói ra miệng.

Tur Huyền xoay người, vẻ mặt thương tâm, buông tay làm bộ kiên cường nở ra nụ cười nhạt nói: “Về sau ta lại sinh bệnh rất nghiêm trọng, hắn mang theo ta đi tìm danh y, đáng tiếc không có bất kỳ hiệu quả gì. Cuối cùng tới nơi đây định cư, ngày ngày trông hoa ngắm trăng, thỉnh thoảng tinh thần tốt sẽ ra ngoài xem mặt trời mọc. Ngày trôi qua cũng miễn nguyện. Cứ như vậy, mãi cho đến khi ta chết đi.”

Tiểu Vũ rất cảm động, từ trong túi rút ra một bọc khăn giấy, chấm chấm nước mắt thờ dài nói: “Quá cảm động, thật sự là quá cảm động. Các người trải qua nhiều trắc trở như vậy mới được ở cùng nhau, trời cao tại sao không chữa cho các người một con đường sống? Thật là quá thâm, người rốt cuộc đã sinh bệnh gì? Chẳng lẽ là ung thư giai đoạn cuối?”

Hai người nghe không hiểu lời nói của Tiểu Vũ, ngược lại Dị Hân nhìn không được mở miệng nói: “Không phải là ngã bệnh, căn bản là Tur Huyền nàng ấy bị sư phụ biến thái đầu độc, từ nhỏ đã hạ độc tình trong thân thể Tur Huyền, một khi động tình sẽ bị phát tác. Tur Huyền thiện lương, vẫn giấu diếm chuyện này. Cuối cùng thân thể bị ăn mòn. Thông khổ chết đi như vậy, sau khi chết cũng không bỏ được Quân Thập kia, nên mới né tránh sự truy đuổi của Hắc Bạch quỷ soa. Tur Huyền chỉ muốn bảo vệ người nàng yêu, rốt cuộc có lỗi gì? Các người có cần phải bắt nàng trở về như vậy không?”

Tiểu Vũ đồng ý gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu. “Ai nói cần phải bắt nàng? Ta không muốn bắt nàng.”

Đứng lên đi tới bên cạnh Tur Huyền, nắm tay nàng khuyên lơn: “Người yên tâm, người nhất định phải trở về Địa phủ, ta liền giúp người nói với Chung Lão Đại một tiếng. Có chuyện gì cứ nói với ta, việc ta giúp được ta đây nhất định sẽ giúp người”

Tur Huyền khẽ mỉm cười, cảm kích nói: “Cám ơn, cám ơn người.”

Tiểu Vũ lắc đầu một cái, đối với Tur Huyền mỉm cười nói: “Không cần phải nói cám ơn, con người của ta, không có hoài bão lớn, cũng không trông cậy cứu vớt Địa Cầu, cũng không chờ đợi cùng bình thế giới. Ta chính là làm việc theo cảm tính, thật lòng muốn giúp người. Chẳng qua ta không chắc chắn sẽ giúp được, dù sao Chung Lão Đại là người nóng tính, bộ dáng rất là dọa người.”

Che miệng lại tròn to mắt, Tiểu Vũ bày ra vẻ mặt sợ sệt, làm cho Tur Huyền che miệng khẽ nở nụ cười.

“Thật ra thì ta vẫn chờ ở chỗ này, là bởi vì ta trước khi chết thì thể bị tiêu hủy, hồn phách không cách nào rời khỏi Vô Vọng sơn này, mà Dị Hân là Hoa Yêu tu luyện ở đây, cũng không thể rời bỏ nơi này.”

Rời đi? Tiểu Vũ có chút không hiểu, “Người muốn rời khỏi đây? Đề đi tìm hắn? Tìm tướng công người?”

Tur Huyền gật đầu một cái, “Àn. Trước đây không lâu nơi này xảy ra tranh đấu, tướng công ta vì cứu một nữ tử, liền theo nàng nhảy xuống vách đá. Dị Hân đã giúp ta thăm dò, hắn không có chuyện gì, chẳng qua là đã mang theo cô gái kia rời đi. Chỉ là hắn không có trở lại nữa, ta muốn đi ra ngoài tìm hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30: Chối lông gà 2

Cái... cái gì? Theo một nữ tử nhảy xuống vách đá? Tiểu Vũ tròn to mắt, trong lòng không khỏi nổi lên nghi ngờ. Con bà nó, chẳng lẽ tướng công của Tư Huyền đã thay lòng, coi trọng cô gái kia khác?

Tư Huyền giống như là đoán được suy nghĩ của Tiểu Vũ, mỉm cười giải thích: “Cô nương không cần hiểu lắm, ta tin tưởng Quân Thập. Cô gái kia cùng hân chẳng qua là mới gặp gỡ, mặc dù ta không hiểu lý do hân cứu cô nương ấy, nhưng ta biết rõ, tuyệt đối không phải là tình yêu nam nữ.”

Tiểu Vũ cười mĩa sò sò lỗ mũi, nếu người trong cuộc đã nói như vậy, nàng cũng không nghi kỵ nữa.

“Đây là cái gì?” mỹ nam chợt mở miệng hỏi, Tiểu Vũ cùng Tư Huyền quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Dĩ Hàn móc trong túi Tiểu Vũ lấy ra tờ giấy, nhìn hết sức chăm chú.

Tiểu Vũ xoay người đến bên cạnh Dĩ Hàn, giải thích: “À, đó là khăn giấy. Về cách dùng nha, có thể dùng để lau miệng cũng có thể dùng để lau cái mông. Cái này nhiều người thích lắm. Nhưng mà bốn nhân đề nghị chỉ nên dùng để lau miệng, dù sao diện tích không lớn. Nếu như dùng để lau cái mông... ách... đoán chừng không đủ dùng.” (kun: ...tỷ cũng quá thô bỉ roy __!)

Dĩ Hàn mắt tròn trắng, vô lực đem túi khăn giấy ném cho Tiểu Vũ, hé môi nói: “Ngươi thật đúng là buồn nôn.”

Tư Huyền đi tới, nghe vậy có chút bất mãn đẩy Dĩ Hàn một cái, nhấn nhẹ chân mày. “Dĩ Hàn, không được nói người khác như vậy.”

Tiểu Vũ tùy ý phát phát tay, vô vị cười nói: “Không sao không sao, thế này đã ghê tởm? Ta còn rất nhiều chuyện ghê tởm chưa kể, đợi ta có cơ hội sẽ kể cho ngươi nghe.”

Dĩ Hàn co quắp miệng, khép mắt lại, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ.

Tư Huyền không muốn gây âm ỉ, liền vội vàng nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, chúng ta nói chuyện này giờ cũng chưa biết tên của cô nương, nếu như được, có thể nói cho chúng ta biết không?”

Nhấc tay phải, đưa ra năm ngón. Tiểu Vũ cao hứng tự giới thiệu mình: “Dĩ nhiên có thể, ta tên là Tiểu Vũ. Vũ điệu vũ, nhưng mà trước mắt có điều thay đổi, theo như Tiểu Hắc nói, không khéo, ta đúng lúc là Lão Ngũ. Cho nên bình thường bọn họ ngoài gọi là Tiểu Vũ còn gọi là tiểu Ngũ, ngay cả ta cũng không rõ. Dù sao đều là năm, chỉ cần không phải hai năm, thế nào cũng được.”

Tư Huyền cười khẽ, gật đầu nói: “Như vậy ta sẽ gọi ngươi là Tiểu Vũ được không?”

“Có thể có thể, vậy ta cũng liền gọi ngươi là Tư Huyền, gọi hân là Dĩ Hàn.” Tiểu Vũ chào hỏi lưu loát.

Kêu như vậy, liền có người không vui. Hồn dỗi mở mắt ra, vừa định phản bác lại. Ánh mắt chợt lóe lên, kéo Tư Huyền ở bên nhanh chóng lui về phía sau. Tiểu Vũ cũng có phản ứng, vội vàng nhảy ra.

Ầm ầm ầm ầm, tiếng động vang lên. Vốn dĩ trong động phong kín, ánh sáng đột nhiên chiếu rọi cái địa phương mà ba người đang đứng. Địa phương nơi ánh sáng phát ra truyền đến một giọng nói. Tiểu Vũ nghe xong, khoe miệng khê năng lên.

“Con bà nó, sớm biết có ngày hôm nay, ban đầu nên học thuật độn thổ.” Rủa một tiếng, đây là thanh âm của Tiểu Hắc.

“Ý tưởng của ngươi không tồi, lần trước cho ngươi đi học, ngươi liền từ chối không đi. Lần này thì tốt rồi, để ngươi đào đất cho sướng!” Thanh âm Tiểu Bạch buồn bực không thôi, hàm chứa nhàn nhạt tức giận.

Tiếp theo, ba đạo bóng dáng thoáng hiện. Chung Lão Đại vừa tiếp đất, liền dẫn đầu làm khó dễ, trong tay hào quang rực rỡ, xuất Thiên Sư lệnh bài ra. Không chút do dự liền đánh tới Tư Huyền. Lão Đại đã ra tay, Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch cũng không nhàn rỗi. Song song xuất ra vũ khí. Còn chưa tấn công, liền nghe được một giọng nói quen thuộc.

“Mẹ ơi! Không thể nào? Tiểu Hắc Tiểu Bạch không ngờ vũ khí của các ngươi lại là cái này? Ách, các ngươi không sợ mất hình tượng sao? Nghĩ sao mà cầm chối lông gà để giết người?” Tiểu Vũ lớn tiếng la hét, mặt Tiểu Hắc Tiểu Bạch lúc trắng lúc xanh.

Tiểu Bạch vốn không cảm thấy mất hình tượng, nhưng bị Tiểu Vũ nói thế, nhất thời cảm thấy không chỗ dung thân, phản bác: “Nói nhăng nói cuội gì đó! Đây không phải chối lông gà nha, tên của nó là Khốc Tang Bồng! Chính là Minh Giới pháp bảo a.”

Khốc Tang Bồng? Tiểu Vũ lặp lại, chắc chắn miệng, không cảm thấy có bao nhiêu uy nghiêm.

“Ngươi thôi đi, Địa Phủ đãi ngộ chúng ta rất tốt, trang bị đều là nhất đẳng. Vũ khí của các ngươi thế nào lại kém như vậy? Cái bản chuyên gì đó của Chung Lão Đại, ta liền không nhắc đến. Dù sao bản chuyên cũng có một chút uy lực. Nhưng hai người các ngươi là ngoại lệ. Tiểu Hắc, dây xích của ngươi đâu? Bình thường không phải ngươi đều mang dây xích đi làm việc sao?”

Tiểu Hắc sò gáy, mặt liền ửng đỏ, lắp bắp nói: “Cái... Cái đó, dây xích là của Tiểu Mã, thật ra ta, ta cảm thấy Khốc Tang Bồng này quá khó nhìn, cho

nên mới độc chiếm dây xích của Tiểu Mã, không chịu trả lại cho hắn.”

Tiểu Vũ sáng tỏ, nga, thì ra là dây xích là của Mặt Ngựa, Tiểu Mã ca ca. Không trách được mỗi lần Tiểu Hắc và Tiểu Mã gặp nhau liền như lửa với nước, thì ra là cầm vũ khí của người ta không chịu trả.

Tiểu Bạch nghe vậy, bất mãn hết to.”Ta đã nói rồi. Không trách được Tiểu Mã chịu cho người mượn dây xích lâu như vậy, ra là người không chịu trả cho hắn.”

“Ta nào có! Là hắn đã đáp ứng ta cho ta mượn một thời gian, nói mượn một thời gian là không có nói cụ thể là mượn mấy ngày, vậy không thể tính là ta không trả.” Tiểu Hắc phản bác, lập tức cùng Tiểu Bạch tranh cãi.

Tiểu Vũ ôm ngực, cao hứng nhìn huynh đệ bọn họ tranh luận. Không để ý huynh đệ bọn họ rốt cuộc là vì cái gì mà cãi nhau. Bên kia, Thần Chung Quỷ cùng Dĩ Hân. Thiên Sư lệnh bài uy lực xác thực không thể khinh thường, hơn nữa Thần Chung Quỷ bởi vì biết Dĩ Hân là Hoa Yêu nên cực kỳ tức giận, ra chiều không chút lưu tình. Dĩ Hân vừa bảo vệ Tư Huyền, vừa giao đầu với Thần Chung Quỷ, dần dần ở thế hạ phong. Chợt nghe hắn quát nhẹ một tiếng, cây ma trong động linh hoạt hẳn lên, rồi rít hướng Thần Chung Quỷ quát tới.

Tiểu Vũ nhìn lại, chỉ thấy Thần Chung Quỷ quơ bản chuyên mà nàng đã nói đến, một đường chặt đứt cây ma, không khỏi lớn tiếng vỗ tay nói:”Oa, Chung Lão Đại người thật là đẹp trai nha. Quả nhiên bản chuyên lợi hại. Ta rất sung bái người!”

Chung Quỷ trấn hiện ba đường hắc tuyến, trong tay nắm Thiên Sư lệnh bài vung xuống. Đây là pháp bảo dùng để trừ ma diệt quỷ, lại bị nha đầu này nói thành bản chuyên? Lưu Quang Lão Đại, ta hiện tại mới hiểu được, người đem nha đầu này ném cho ta, ra là vì khảo nghiệm ý chí của ta. Ngài thật đúng là dụng tâm khó lường. Khô thân ta đây thật muốn cầm khối bản chuyên này kết thúc chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Làm bộ bị bắt

“Hai người các người ở đây âm ỉ cái gì?”

Chung Quỷ nổi cơn thịnh nộ, thấy Hoa Yêu khó chơi như vậy, lại nghe cách đó không xa truyền đến tiếng tranh cãi của Tiểu Hắc và Tiểu Bạch, hướng hai người kia gầm lên giận dữ, không giữ được bình tĩnh nữa. Hắc Bạch Vô Thường nghe thấy tiếng hô của Chung Quỷ, tất cả ngừng ra. Còn chưa kịp phản ứng, lại nghe âm thanh truyền đến.

“Ta thấy hai người các người thích gây âm ỉ đúng không? Hôm nay nếu không bắt được si hồn cùng Hoa Yêu này, xem ta trở về thu thập các người như thế nào”

Giờ lên Thiên Sư lệnh bài trong tay, Chung Quỷ tức giận chặt đứt những cây ma kia. Tiểu Hắc Tiểu Bạch nghe xong lời này, không khỏi lấy dây xích và chổi lông gà ra, vung Khốc Tang Bồng lên, vội vàng tiến lên giúp một tay. Tiếng lục lạc trên Khốc Tang Bồng đột nhiên vang lên, áp sát Tư Tư đang ở trong ngực Dĩ Hân, tức khắc cảm nhận một trận nhức đầu. Một tay bịt trán, cau mày không thôi.

Dĩ Hân phát hiện sự khác thường của nàng, vốn là tuấn dung quyền rũ xinh đẹp, chợt hiện một tia tàn độc. Tức giận nhìn về ba người Thần Chung Quỷ cùng Hắc Bạch Vô Thường, cắn răng nghiêng lợi nói: “Các người khinh người quá đáng!”

Ôm chặt Tư Tư trong ngực, Dĩ Hân kêu nhỏ một tiếng, trong động tất cả cây ma leo trên tường đều nhao nhao hoạt động mở ra. Có cây ma còn mang theo gai sắc. Tiểu Vũ thấy thế, nghĩ đến cảm giác khi những cái gai của cây ma kia quất lên người, bất giác run khê. Mẹ nó, xem ra mỹ nam thật sự tức giận. Vô số cây ma quần lấy Chung Quỷ cùng Hắc Bạch Vô Thường, mặc dù có tác dụng ngăn trở, nhưng một chọi ba kết cục như thế nào ai cũng hiểu. Hướng hồ Dĩ Hân còn phải che chở Tư Tư trong ngực. Người duy nhất không có tham gia trận hỗn chiến này, chỉ có duy nhất Tiểu Vũ. Nàng vốn là cao hứng ở bên thưởng thức, bởi vì nàng cũng muốn xem xem, quỷ cùng yêu chiến đấu, rốt cuộc kết quả sẽ như thế nào. Chỉ là liếc thấy Tư Tư bị tiếng lục lạc làm cho thống khổ, trong lòng dấy lên một hồi không ổn.

Nga, nếu đã đáp ứng giúp nàng rồi, cũng không thể thấy chết mà không cứu. Chỉ là nếu như bị Chung Lão Đại biết được, nhất định sẽ lột da nàng. Trông mặt xoay tròn, Tiểu Vũ than nhẹ. Chuyện sau này để sau hắn nói đi, dù sao nàng cũng không nhìn được khi thấy Tư Tư bị bắt đi. Hơn nữa, cùng lắm là bị ném vào Đạo luân hồi làm súc vật thôi, nàng cũng không quan tâm. Chủ ý đã quyết, Tiểu Vũ liền không do dự nữa. Nhẹ dục thân chú, lách mình đi tới trước mặt Dĩ Hân.

Đối mặt với Dĩ Hân, đưa lưng về phía đám người Thần Chung Quỷ. Tiểu Vũ hướng Dĩ Hân ra sức nháy mắt, hét lớn: “Yêu nghiệt lớn mật. Không chi trợ giúp hỗn phách nhân giới, còn cả gan bắt quý soa ta đây. Xem ta thu thập người như thế nào”

Tiếng nói vừa dứt, Dĩ Hân còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Vũ liền xuất chiêu đánh tới. Có trời mới biết nàng thật ra cái gì cũng không biết, chỉ biết mấy câu thần chú thoát thân đơn giản, đây là Tiểu Hắc Tiểu Bạch vì sợ nàng gây chuyện, mới dạy cho nàng. Cho nên chạy trốn thì nàng biết, đánh nhau nha, nàng một chút cũng không biết. Cũng không quản mọi việc, Tiểu Vũ nhắm mắt lại liền xông tới, Dĩ Hân nường này, theo bản năng phát tay tiếp ứng.

“Tiểu Vũ!” Hắc Bạch Vô Thường đang bị cây ma cuốn lấy thấy thế hoảng hốt kinh hô.

Cứ nghĩ nha đầu này vì sợ mà an toàn trốn đi, ngoan ngoãn ở một bên đợi. Người nào cũng không đụng tới nàng. Thần Chung Quỷ sắc mặt thay đổi, cũng biết thường ngày Tiểu Vũ hay hồ nháo, nhưng cũng không nghĩ nàng lại náo pháp như vậy. Cũng không biết lượng sức mình, cứ nhiên là liều mạng xông lên. Không nghĩ lại đau như vậy, Tiểu Vũ ra sức chống đỡ. Khuỷa tay đỡ cây ma ra, vèo vèo vài tiếng lại cuốn lấy thân thể Tiểu Vũ. Đang lúc dây dưa, cảm thấy chính mình, bị bóp chặt cổ họng. Tiểu Vũ cảm giác muốn ngất, cổ tiếp tục bị bóp chặt. Vô lực trợn mắt. Thở không được nên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng đỏ. Trong lòng không khỏi cảm thán. Đại ca. Chỉ là diễn trò, không cần thiết phải nghiêm túc chứ? Hạ thủ không thể nhẹ tay một chút sao?

Chung Quỷ cau kinh quát : “Yêu nghiệt! Mau mau buông nàng xuống!”

“Đắc tội!” Bên tai chợt truyền đến một giọng thì thầm, Tiểu Vũ có hết sức trấn tĩnh, bả vai bị một đòn nghiêm trọng, cả người liền bay ra ngoài.

Một chương này không nhẹ, Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ có chút nhăn nhó. Đầu óc hỗn loạn. Chỉ nhớ rõ trước khi hôn mê, có người bay qua tiếp được mình. Thật là, nàng vốn chỉ muốn làm bộ bị bắt, sau đó làm con tin theo bọn họ cùng đi ra ngoài. Ai ngờ bị hấn cho một chương, hất nàng ra đây? Hoa Yêu nữ nam quá ngu ngốc rồi, không linh ngộ được ý của nàng. Còn làm ra cái tình huống này.

Địa Phủ, bên trong thư phòng.

Đèn thạch anh treo trên tường lúc sáng lúc tối, trong phòng nồng nặc không khí nặng nề. Chung Quỷ bộ dạng như thường, ở một bên đứng thẳng tắp. Nhưng trán chảy xuống rất nhiều mồ hôi lạnh, để lộ sự khẩn trương của hắn. Hắc Bạch Vô Thường đứng bên cạnh Chung Quỷ, cúi đầu cắn răng. Trên trán cũng là mồ hôi lạnh đầm đìa. Đôi tay bắt gác nắm chặt, mang theo chút run rẩy.

Nga! Tiếng cười khê vang lên. Bóng đen trên ghế trường kỷ, khoe miệng nâng lên thành đường cong xinh đẹp.

“Theo như các người nói. Đang lùng bắt hồn phách lưu lại thì gặp một con Hoa Yêu. Từ đó biết được, nguyên nhân từ trước đến giờ không bắt được hồn phách lưu lại này, cũng bởi vì Hoa Yêu kia tương trợ?”

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán rơi xuống, Chung Quỷ giọng nói lộ ra chút hốt hoảng. “Ách. . . Đúng.”

“Sau đó thì sao? Tiểu Vũ bị Hoa Yêu bắt đi? Các người không biết thuật độn thổ, đào hố thật lâu mới tìm được chỗ của bọn họ. Nhưng cuối cùng vẫn để cho bọn họ chạy trốn, Tiểu Vũ còn bị thương, bây giờ còn đang hôn mê trong phòng?”

Lưu Quang ngồi dậy, một tay chống cằm. Trên mặt vẫn như cũ nở nụ cười mê người. Nếu không phải Chung Quỷ cùng Hắc Bạch Vô Thường sớm biết được tâm tính của hắn. Còn tưởng hắn thật không có ác ý gì. Nhưng bởi vì đã hiểu rõ, cho nên Lưu Quang giờ phút này cười càng rực rỡ, thì trái tim nhỏ của bọn họ càng run rẩy không yên. Nghe vậy, Chung Quỷ cùng Hắc Bạch Vô Thường đều biết điều mà không nói tiếng nào. Bọn mới không ngờ như vậy, người nào lên tiếng, người đó chính là ngựa da. Thời khắc mấu chốt, im lặng là vàng. Nhiều năm chung đụng, Lưu Quang từ lâu đã hiểu rõ mấy người bọn hắn. Thấy bọn họ giờ phút này tất cả đều ngậm miệng không nói, cũng không muốn nói thêm. Đường cong khoe miệng càng ngày càng sâu, mắt khê nheo lại. Trong thư phòng đèn thạch anh chỉ nghe bành bịch mấy tiếng, đợi Lưu Quang mở mắt ra đồng thời bể tan tành.

Đứng lên, Lưu Quang hai mắt đỏ ngầu. Lần này, ngay cả Chung Quỷ cũng không khỏi cúi đầu, Hắc Bạch Vô Thường sớm bị dọa đến nhắm chặt hai mắt. Bọn họ biết, mỗi khi con mắt Lưu Quang biến thành màu đỏ, chính là thời điểm hắn cực kỳ tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 32: Lòng ta lĩnh

Lưu Quang mặc y phục màu đen tuyền, quanh thân tràn đầy lệ khí. Xoay người nhìn về phía cửa sổ tối đen một mảnh. Chuyển mắt vươn tay phải, một ít đóa hoa hồng nhạt bay tới, quay chung quanh ở lòng bàn tay ngưng kết thành một đóa hoa, kiều diễm ướt át, rất xinh đẹp. Tay phải hơi hơi nắm chặt, Lưu Quang thì thào mở miệng, “Đã có gan dấn thương người của ta, vậy thì tốt nhất nên chuẩn bị đủ tâm lý.” Giơ hai tay, hoa tươi đã hóa thành mảnh vụn, theo làn gió nhẹ, tiêu tán hoàn toàn.

Đau. . . Đau đau đau.

Khi Tiểu Vũ tỉnh lại, cả người đau đớn giống như là bị xe nghiền qua. Đặc biệt bên vai phải. Đau đến tận tận tim. Hoa Yêu này cũng quá không hiểu chuyện rồi? Ánh mắt của nàng đã ra hiệu rõ ràng như thế, hắn lại còn hạ độc thủ nặng như vậy. Ngồi dậy, Tiểu Vũ ngẹn cái miệng nhỏ nhắn đưa tay sờ vào vai phải, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng nàng có thể khẳng định, nhất định bị đánh đến bầm xanh. Nhất định sưng lên. Miệng khê rên khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến nhăn nhó. Cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn lại. Đã thấy Mạnh Bà cười hớ hớ tiêu sái vào nhà, trong tay bưng một chén chất lỏng đen sì sì không biết tên. Dù sao trước kia cũng cùng Mạnh Bà sống chung, đối với những thứ mà lão nhân gia nấu ra, Tiểu Vũ luôn luôn không dám đến gần, mắt thấy Mạnh Bà đi càng lúc càng đến gần nàng. Tiểu Vũ cười giả lả vài tiếng, nở ra một nụ cười gượng nói: “Bà bà, trên tay bà là gì thế?”

Mạnh bà bước nhanh đến bên giường, nhiệt tình giới thiệu nói: “Nha đầu, con phải chịu khổ rồi, đến đây, đến đây, đến đây nào, đây là canh đại bổ ta mới nghiên cứu gần đây, thừa dịp còn nóng uống nhanh đi con, rất tốt đối với thân thể con đó.”

Nói xong, liền muốn đem cái chén đen thui đó đổ vào miệng Tiểu Vũ, tay phải của Tiểu Vũ bởi vì đau đớn không nhấc lên nổi, chỉ vội vàng dùng tay trái chống đỡ. Kích động hét lên: “Ngừng, ngừng! Bà bà, hảo ý của bà Tiểu Vũ tâm linh. Ta, ta thực ra ta còn rất trẻ, thân mình rất khỏe, thực sự không cần uống canh đại bổ này đâu. Thật ra tuổi tác của bà cũng đã cao, nên uống. Nếu không, bà rót cho Chung lão đại cũng được, gần đây ông ấy đang vào thời kì mãn kinh, có lẽ chén canh này có tác dụng với ông ấy.”

Mạnh Bà nghe vậy, tươi cười trên mặt lập tức biến mất không thấy, chỉ một thoáng liền thay một bộ dáng thương tâm sắp chết. Tốc độ sắc mặt kia thay đổi nhanh còn hơn cả lật sách. Tiểu Vũ giật mình, chỉ thấy Mạnh Bà từ đầu rút ra một cái khăn tay màu trắng, che mắt khẽ nức.

“Híc, ta biết ta già rồi. Các người cũng không ai thêm quan tâm tới một lão bà như ta. Hiếm khi ta có lòng tốt nấu canh cho người uống, người còn từ chối như vậy. Aizzz, ta thấy. Ta cũng không cần thiết mỗi ngày ở bên cầu Nại Hà bán canh nữa, trực tiếp nhảy xuống Vong Xuyên Hà hoặc là đi luân hồi để quên đi. Tránh cho các người đi ngang qua nhìn cũng phiền lòng.”

Trán Tiểu Vũ nổi lên ba vạch đen, rốt cuộc cũng đã biết, vì sao ngay cả tên nham hiểm như Lưu Quang cũng sợ vị bà bà này. Nhìn chén canh đen thui đó, Tiểu Vũ bất giác nuốt nước miếng. Nếu thật sự nằng uống hết chén thuốc nước này, có lẽ sẽ không chết, nhưng phải hôn mê đến mấy ngày a. Tâm tư bỗng nhiên chuyển động, Ủa? Không đúng. Nàng rõ ràng đã là một Quý Soa, nên không có thân thể, nhưng sao bị Hoa Yêu mỹ nam kia đánh trở về Địa phủ, lại vẫn đau đớn như thế?

Tiểu Vũ vừa nghĩ như vậy, liền mở miệng hỏi: “Bà bà, sao ta bị đánh một chưởng, lại đau như vậy? Ta không phải chỉ là Quý Soa, chỉ là một linh hồn thôi. Hẳn là không có gì cảm giác mới đúng.”

Mạnh bà nghe Tiểu Vũ hỏi như vậy, cũng không giả vờ giả vịt. Buông khăn giải thích nói: “Bởi vì đánh con là yêu tinh. Hơn nữa, người thường cũng không gây thương tổn con. Trong tam giới, cũng chỉ có Thần cùng Yêu mới có thể chạm vào con. Còn có một vài cùng thượng đạo sĩ linh tinh đạo hạnh cao thâm nữa.”

Mạnh bà nói đến chuyện này, không khỏi than nhẹ một tiếng. Tiểu Vũ thấy thế, nghi hoặc nói: “Làm sao vậy?”

Mạnh bà buông bát canh trong tay, vрон tay sờ vai phải của Tiểu Vũ.”Aizzz, con còn không biết đâu. Bởi vì chuyện con bị đánh, Chung Quỷ cùng Hắc Bạch Vô Thường rất thể thảm. Từ lúc mang con trở về đến bây giờ, luôn luôn ở trong thư phòng không ra. Không biết Diêm vương sẽ xử phạt bọn họ như thế nào đây? Thời tiết cùng ảo ảnh ở Địa phủ này, kỳ thật đều là từ tâm tình của Diêm vương mà tạo nên, con không cảm giác được hiện tại Địa phủ một chút ánh sáng cũng không có sao?”

Tiểu Vũ nghe thấy lời này, không khỏi nhìn phía ngoài cửa sổ. Quả nhiên, ngoài cửa sổ tối đen một mảnh, thật sự không có chút ánh sáng nào. Nếu trong phòng không đốt đèn thủy tinh, nhất định vрон tay lên cũng không thể thấy năm ngón tay.

“Bọn họ bây giờ còn ở trong thư phòng sao? Không được, ta phải đi cầu tình, tất cả đều là lỗi của ta, không liên quan đến Chung lão Đại cùng Tiểu Hắc Tiểu Bạch.”

Tiểu Vũ vừa muốn đứng lên, lại bị Mạnh bà ngăn lại. Phất phất tay, mở miệng nói: “Con không cần đi, hiện tại sự tình muốn làm lớn. Đã không còn là chuyện đơn giản bắt hồn phách nữa rồi. Hoa Yêu đó một mình giấu kín hồn phách kia thì cũng thôi đi, nay còn đã thương con. Có lẽ con chưa biết, Diêm vương của chúng ta, là một người hết sức bao che bảo vệ người nhà, con đừng thấy hắn ngày thường đối với các con quá mức nghiêm khắc, tính tình lại xấu xa. Nhưng nếu ai khi dễ các con, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người đó.”

Tiểu Vũ cả kinh, trừng lớn hai tròng mắt nói: “Hắn sẽ không đi tìm Hoa Yêu tính sổ chứ?”

Mạnh Bà cười, gật đầu nói: “Nha đầu con thông minh thật, mới nói chút là đã thông suốt!”

Tiểu Vũ lúc này quả thực ngồi không yên, cau mày chịu đựng bả vai đau đớn đứng lên. Mạnh Bà thấy thế, vội vàng nói:

“Nha đầu con muốn đi đâu? Con yên tâm đi, Diêm vương đã tự mình đến nhân giới, Chung Quỷ cùng Tiểu Hắc Tiểu Bạch cũng đi theo. Lần này nhất định có thể đem sự tình thuận lợi hoàn thành. Con cũng đừng quan tâm.”

Tiểu Vũ vô lực mắt trợn trắng, bà bà à, ta cũng không phải là quan tâm tên nham hiểm Lưu Quang đó đâu, ta là lo lắng Hoa Yêu mỹ nam kia cùng Tư Tư bị thương tổn thôi. Né tránh Mạnh bà ngăn trở, miệng yên lặng niệm chú, thân hình nhất thời biến mất không thấy. Mạnh bà thầm kêu nguy một tiếng, vội vàng chạy ra ngoài cửa, lớn tiếng hét lên: “Các người nhanh ngăn nàng ấy lại!”

Yêu quái cùng quỷ quái tại cửa nhàm chán chơi trò oản tù tì, đã thấy Tiểu Vũ rất nhanh chạy đi ra ngoài. Bởi vì ngày thường gặp mặt đều chào hỏi, giờ phút này gặp Tiểu Vũ gấp gáp như vậy, đang thấy kì quái, lại nghe thấy Mạnh Bà la lên. Khi lấy lại tinh thần, thì Tiểu Vũ đã sớm chạy không có bóng dáng.

“Lão đại, chính là nơi này.”

Tiểu Bạch đứng thẳng bên cạnh Lưu Quang, cúi đầu cung kính nói. Một bên Chung Quỷ lạnh lẽo nghiêm mặt, lại trở lại chỗ này, hiển nhiên tâm tình của hắn đã muốn kém đến cực điểm. Lưu Quang mắt lạnh lùng quét quanh bốn phía, không lên tiếng cũng không nói lời nào. Hoàn toàn không hề bị cảnh tượng xinh đẹp của biển hoa này ảnh hưởng.

Q.1 - Chương 33: Ai là kẻ ngốc?

Đi lên trước mấy bước, có một cái hồ to xuất hiện ở trước mặt mọi người. Tiểu Hắc, tiểu Bạch nhất thời đỏ mặt lên nhìn, bởi vì không biết thuật độn thổ nên mới lao động khổ cực mà đào ra cái hồ này, không khỏi lúng túng ho khan một hồi.

Lưu Quang cúi đầu nhìn lại, đuôi lông mày nhảy lên: “Đây chính là kiệt tác của nhân tài các vị?”

Tiểu Hắc, tiểu Bạch cúi đầu, còn kém không đem đầu rúc vào trong cái hồ này. Trên mặt Chung Quỷ cũng chợt xuất hiện vẻ lúng túng, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía bên kia. Lưu Quang nhẹ giọng cười một tiếng, mở miệng nói: “Xem ra các ngươi quả thật là khí lực thì nhiều, còn trí lực thì không có bao nhiêu”

Bị Lưu Quang giễu cợt như vậy, Chung Quỷ cùng Hắc Bạch Vô Thường cũng không dám phản bác cái gì. Ai kêu bọn họ không biết thuật độn thổ. Ai kêu bọn họ chạy theo người ta đến đây. Bị chủ tử mắng mấy câu thì mắng mấy câu vậy, chịu đựng là tốt rồi. Hơn nữa, bọn họ cũng không có gan phản kháng. Thấy Chung Quỷ cùng Hắc Bạch Vô Thường đều không lên tiếng, Lưu Quang cũng không châm chọc gì nữa. Cát cao giọng nói:

“Đã là Hoa yêu thì phải dựa vào hoa cỏ hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, từ đó biến ảo thành hình. Như vậy, coi như hắc đã thành hình người, cũng nhất định muốn mượn hoa cỏ để đề cao tu vi”

Nghe Lưu Quang vừa nói như thế, Chung Quỷ cùng Hắc Bạch Vô Thường nhất thời trong lòng cả kinh, giống như là lĩnh ngộ cái gì, ngẩng đầu mở to mắt. Lưu Quang vươn tay, đầu ngón tay khinh động, một ngọn lửa liền bốc cháy trong tay.

“Trốn trong lòng đất? Lần này, bốn vương xem ngươi trốn ở chỗ nào?”

Dứt lời, Lưu Quang đột nhiên vùng tay lên. Một tràng lửa hướng về phía hoa cỏ nổi lên, liền bốc cháy. Một bụi với một bụi, chỉ trong một thoáng, thế lửa liền dần dần lớn lên. Lưu Quang không di chuyển đứng thẳng trong đó, nhìn quanh thân đầy lên ngọn lửa. Hướng về phía Chung Quỷ cùng Hắc Bạch Vô Thường nói:

“Lần sau nếu gặp phải yêu nghiệt dám trốn trong lòng đất, không biết thuật độn thổ, thì dùng phương pháp này cho ta! Ta cũng không tin đốt một ngọn núi của hắc, hắc cũng không hiện thân!”

Chung Quỷ cùng Tiểu Hắc, Tiểu Bạch liếc nhìn nhau một cái, tuy là sợ hãi, nhưng mà tất cả đều gật đầu đồng ý. Aizzz, không hổ là lão đại. Làm việc đều có kiên quyết! Nơi này dầu gì cũng là nhân giới, một ngọn núi...! Thật nói đốt liền đốt. Xem ra chuyện giết người phóng hỏa, lão đại tuyệt đối làm được! Lưu Quang đứng trong hỏa diễm ngưng thần nhìn chăm chú bốn phía, chợt nhìn thấy một mặt bóng dáng màu trắng thoáng hiện. Nhất thời khóe miệng giương lên, lắc mình đi tới. Chung Quỷ cùng Tiểu Hắc, Tiểu Bạch đuổi theo sát phía sau. Từ Huyền nhìn thấy đầy trời biển lửa, vẻ mặt ngốc trẻ. Nơi này từng là nơi nàng và Quân Thập cùng nhau chung sống, nơi này có kỉ niệm tốt đẹp nhất của nàng. Nơi này mỗi hoa mỗi cỏ đều là nàng cùng Quân Thập tự tay trồng mà thành, nơi này có quá nhiều điều tốt đẹp, nhưng hôm nay toàn bộ đều bị ngọn lửa cắn nuốt. Lấy lại tinh thần, Từ Huyền tựa như phát điên xông vào ngọn lửa, tựa hồ là muốn cứu vãn điều gì. Thân thể vừa động, liền bị Dĩ Hân từ phía sau chạy tới ngăn cản lại.

“Tur Tur, đừng như vậy. Ngươi tỉnh táo một chút”

Dĩ Hân chính là hoa yêu do sử dụng tinh hoa của những hoa cỏ tại đây mà tu luyện thành hình người, giờ phút này nhìn thấy những thứ hoa cỏ này bị thiêu cháy, hắc làm sao không đau lòng khổ sở. Hắc cũng biết suy nghĩ trong nội tâm của Tur Tur, nhưng hỏa diễm này không phải là ngọn lửa bình thường, nếu hắc không đoán sai, chỉ có Tam vị chân hòa của Địa phủ mới có thể trong nháy mắt đầy lên một cánh đồng lửa như vậy. Vừa nghĩ đến đây, Lưu Quang đã đi tới phía trước hai người. Dĩ Hân vội vàng kéo Từ Huyền ra phía sau, để phòng nhìn chăm chú vào Lưu Quang. Trong lòng một hồi thấp thỏm, Dĩ Hân có thể cảm giác rõ ràng, người này cùng ba người lúc trước lưng bắt Tur Tur không giống như nhau. Sợ là cánh đồng lửa này chính là xuất phát từ tay người này.

“Ngươi là ai? Vì sao phải phá hủy những thứ hoa cỏ này?” Dĩ Hân không rõ thân phận đối phương, mở miệng hỏi thăm.

Lưu Quang không để ý đến câu hỏi của hắc, ngược lại mở miệng nói: “Chính ngươi đã thương Tiểu Vũ?”

Tiểu Vũ? Dĩ Hân nhớ lại lúc trước cái nha đầu kể chuyện cười ghê tởm đó. Trong lòng không khỏi suy tư, một chương kia xác thực là không nhẹ, nhưng mà hắc lại không phải cố ý. Hơn nữa nha đầu kia là một quý sai, vì thế sẽ không có nguy hiểm gì. Hắc chỉ là muốn mang theo Tur Tur chạy trốn. Sau đó, Tur Tur còn hung hăng nói hắc dừng lại. Chẳng lẽ nam tử trước mặt này, chính là vì nha đầu kia tới báo thù? Lưu Quang từ trong trong mắt Dĩ Hân thấu hiểu tất cả. Nếu không lên tiếng, cũng liền đại biểu cho thừa nhận. Nghĩ tới Chung Quỷ ôm Tiểu Vũ hôn mê xuất hiện trước mặt của hắc, Lưu Quang trong lòng nổi lên tức giận. Một là si hồn lưu lại nhân giới mấy phen chạy trốn không chịu luân hồi, một là tên yêu nghiệt dám dẫm thương người của hắc! Dù sao đều phải tan thành mây khói, hôm nay hắc liền trước tiên đưa bọn họ một đoạn đường. Dĩ Hân tựa hồ nhìn thấu vẻ giận dữ của Lưu Quang, đem Từ Huyền bảo hộ trong ngực, trong tay Thanh Đằng trường tiên liền xuất ra. Coi như chết thì liều chết, cũng không thể khiến Tur Tur bị thương tổn!

“Tim chết!”

Nhẹ giọng nói hai chữ, Luru Quang ra tay không chút nào lưu tình. Chung Quỳ cùng Tiểu Hắc, Tiểu Bạch thấy lão đại nổi giận, ngoan ngoãn đứng thẳng một bên, dù sao lão đại đều ra tay, bọn họ cũng không cần nhúng tay vào. Cách đó không xa một mặt bóng dáng quen thuộc chợt thoáng hiện, hướng về phía Dĩ Hân nhanh chóng bay tới. Tiểu Hắc ngẩng đầu nhìn lại, đang nghi hoặc chợt trợn to cặp mắt, hô:

“Lão đại! Mau dừng tay!”

Luru Quang thật ra thì từ lâu đã phát hiện, sớm thu thế một chút. Vốn muốn đánh nát Thanh Đăng trường tiên kia của Dĩ Hân, sau đó cho một đòn nghiêm trọng. Lại nhìn thấy mặt bóng dáng kia, đột nhiên chuyển thế. Mây nhú lại, đưa tay bắt được bả vai của Tiểu Vũ ôm vào trong lòng, một tay kia nắm Thanh Đăng trường tiên.

Dĩ Hân thấy tình thế như vậy, bèn ném ra phân hoa màu trắng. Nhân cơ hội này mang theo Tư Huyền nhanh chóng rời đi. Luru Quang đem Tiểu Vũ bảo hộ trong ngực, đưa tay ngăn lại. Luru Quang nhìn hai người biến mất, vừa muốn mở miệng giận dữ mắng mỏ người kia. Nhìn dung nhan tái nhợt trong ngực, lời nói đến khóe miệng thì dừng lại.

“Ngươi, ngươi làm sao vậy? Bị thương?”

Tiểu Vũ lắc đầu một cái, trên mặt mồ hôi lạnh đầm đề.

“Lão đại, bả vai ta lúc trước bị thương... Hôm nay bị ngươi nắm rất đau...”

Mấy ngày nay, không khí địa phủ rất không tầm thường. Yêu quái cùng quỷ quái run run rẩy rẩy canh giữ ở nơi cửa chính, không dám có một chút qua loa. Quỷ sai lại vắng cũng vội vàng vàng, không giống thường ngày, cầu nhau hoặc là hàn huyên mấy câu. Mạnh Bà vẫn như cũ ngồi ở bên cầu bán canh của bà, chẳng qua là mặt mày không hớn hở như ngày thường, trong miệng thỉnh thoảng cũng phát ra một tiếng thở dài.

“Nha đầu, ngươi không tỉnh lại, địa phủ này sẽ đổi thành không gian gào thét”

Tiểu Vũ mơ mơ màng màng mở mắt ra, có chút mệt mỏi rồi ngáp một cái. Động tác làm động đến bả vai bên phải, bắt giác lại đau, tê tê hút không khí.

“Ngươi còn biết tỉnh lại à? Ngươi còn biết đau à? Ta còn chưa từng thấy qua quỷ sai nào giống như ngươi, có thể ngủ như thế này.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 34: Ta đi tìm hắc

Một tiếng rống to, Tiểu Vũ chợt cả kinh. Ngồi dậy che bả vai bên phải, trợn to hai mắt kinh ngạc nói: “Ngươi? Làm sao ngươi lại ở đây?”

Luru Quang nghiêm mặt, không giống bình thường lười biếng cười yếu ớt. Hai mắt chăm chú nhìn Tiểu Vũ ngồi ở trên giường, Tiểu Vũ bị nhìn có chút hoảng, khẩn trương nói: “Làm... làm gì nhìn ta như vậy? Đừng có nhìn ta như vậy. Xem ngươi đó, ngươi sao vậy?”

Luru Quang sắc mặt vừa trầm xuống, chân mày hơi nhíu lại.

“... Được rồi, được rồi. Ta biết rõ là ta không đúng, không nên xông lên như vậy! Nếu không phải lão đại ngươi anh minh thần võ, làm việc thông minh. Vào lúc cuối kịp thời thu tay lại, nói không chừng giờ này ta sớm đã bị ngươi đánh hồn phi phách tán. Ta cảm kích ngươi. Ta cảm tạ tám đời tổ tông của ngươi sinh ra một đứa con trai có tài hoa.”

Tiểu Vũ thì thầm nói xong, cúi đầu nhắm mắt lại. Không dám nhìn Luru Quang đang nhìn chăm chăm kia. Chỉ sợ hắc khó chịu một chút, thật sự xuống tay đem nàng chém. Nam tử kia phúc hắc, đáng đáp đền đảo chúng sinh, nhưng tuyệt đối không phải là người lương thiện. Luru Quang chợt đứng lên, Tiểu Vũ sợ hãi hai tay ôm đầu hét lên: “Đừng đánh ta! Ta sai rồi!”

Một tiếng than nhẹ từ đỉnh đầu truyền đến, Luru Quang đưa ra một tay cảm vai phải của Tiểu Vũ. Tiểu Vũ cắn môi, chuẩn bị oa oa kêu loạn thì đột nhiên phát giác có một cổ nước ấm chậm rãi lan tràn khắp vai phải, cảm giác đau đớn nhất thời giảm bớt không ít. Một lát sau, Luru Quang thu tay lại, Tiểu Vũ vui mừng phát giác, vai nàng thế nhưng một chút cũng không đau. Hưng phấn đứng lên, bỏ cánh tay xuống, mở miệng nói: “Thần kì!”

Một chút cũng không đau!”

Luru Quang vẫn trầm mặt như cũ, cốc một cái bộp lên đỉnh đầu nàng. Tiểu Vũ hai tay ôm đầu, uất ức hướng Luru Quang mếu máo. Trong miệng định hô một tiếng gì đấy, rồi lại không dám lớn tiếng kêu la.

“Ta thấy ngươi bình thường cơ trí, ngay cả Chung Quỳ cũng có lúc bị ngươi lừa gạt, Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc thì càng không cần nói ra, ngươi đem bọn họ đi bán ngoài đường, bọn họ đoán chừng sẽ không biết là ai bán bọn họ. Làm sao có thể vừa ra khỏi Địa phủ liền ngu đi? Trừ linh thông thuật cùng mở ra u minh quỷ nhãn, ngươi cái gì cũng không biết, như vậy cũng dám trực tiếp hướng tên hoa yêu kia xông tới? Ngươi thật sự cho mình là bất tử

sao?”

Lưu Quang có chút tức giận quở trách, lần này coi như là từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên thất thủ. Nếu không phải là cô nàng trước mắt này đột nhiên chạy ra, tên hoa yêu cùng si hồn kia sớm đã hoàn toàn biến mất trong tam giới. Tiểu Vũ chế cười, cũng không biết nên giải thích như thế nào mới phải. Nàng cũng không thể nói cho hắn biết, thật ra thì tất cả đều là do nàng cố ý. Nàng nếu không xông lên, làm thế nào Dĩ Hân cùng Tư Tư có thể chạy trốn? Nàng nếu không kịp chạy tới, Dĩ Hân cùng Tư Tư làm sao lần nữa chạy trốn? Nàng mới không có ngốc, nhưng thật ra ngốc chính là các ngươi. Nàng hiện tại là đang đùa giỡn. Tâm tình Lưu Quang thoáng trở lại bình thường, thấy Tiểu Vũ ngây ngô lúng túng cười, vốn muốn đợi nàng tỉnh lại liền hung hăng giận dữ mà mắng mỏ, lúc này một chữ lại đều không nói ra được. Đừng nói gì đến lời trừng phạt... Không biết bản thân từ khi nào đã thay đổi thành tâm từ thủ nhược (ôn cùng mềm mỏng), nam nhi tốt không cùng nữ tử so đo. Lưu Quang có chút phiền não phát tay một cái: “Bỏ đi, bỏ đi, nàng mấy ngày này cũng nên ở lại Địa phủ. Chờ sau khi giải quyết xong chuyện này, mới có thể tiếp tục ra ngoài”

A? Tiểu Vũ vừa định phản bác, liền nhận lấy cái nhìn lạnh của Lưu Quang quét đến. Ngoan ngoãn im lặng, cung kính chào nói: “Tuân lệnh!”

Trong miệng mặc dù nói như vậy, nhưng vừa thấy bóng dáng Lưu Quang biến mất. Đôi mắt hạt châu của Tiểu Vũ chuyển một cái, liền cũng biến mất theo. Yêu quái cùng quỷ quái giữ cửa, chỉ cảm thấy một hồi âm phong thổi qua, liếc mắt nhìn lẫn nhau, nhún vai một cái, tiếp tục giả vờ một bộ dạng ái ương kính nghiệp (ham làm yêu nghề). Sớm đã ngủ gật rồi

“Lão đại, xem ra Tiểu Vũ quả nhiên có việc gạt chúng ta!”

Trong một góc ngách, Lưu Quang yên lặng đứng thẳng, không nhìn rõ biểu tình trên mặt. Chung Quỷ đứng ở bên cạnh, nhẹ giọng nói.

“Đi theo nàng, trước tiên tra rõ nguyên nhân không được hành động thiếu suy nghĩ” Lưu Quang trầm giọng phân phó, bóng dáng biến mất không thấy. Chung Quỷ gật đầu ứng tiếng, vừa muốn có hành động thì trong đầu đột nhiên lại vang lên một cái thanh âm

“Phải bảo vệ an toàn của nàng”

Tiểu Vũ quen thuộc đường xá, đáp thang máy xem xét lộ trình một chút, liền khoan thai tự đắc chờ đến nơi. Có lúc nàng cảm thấy thang máy ở Địa phủ này thật là thần kỳ, so với tàu con thoi còn muốn khủng bố hơn. Nghĩ đến đâu liền đến đó, muốn đi thời đại nào thì đi thời đại đó. Nếu muốn đi buôn bán, tuyệt đối có thật nhiều tiền. Trong đầu mới thoáng suy nghĩ miên man, ding một tiếng, thang máy liền dừng lại. Mở cửa, Tiểu Vũ nhảy lên đi ra ngoài. Đến địa phương quen thuộc lại không thấy cảnh trí quen thuộc, một mảnh biển hoa không dứt trước kia khiến Tiểu Vũ say mê, sớm đã bị lửa giận của Lưu Quang đốt hầu như không còn. Hôm nay trên mặt đất chỉ còn dư lại một mảnh đen sì sì, thật là thê thảm không nỡ nhìn.

Tiểu Vũ rất tiếc hận, ngồi xổm người xuống, nhìn mặt đất bị đốt trụi đến gần người. Ngẩng đầu nhìn bốn phía một chút, cũng không thấy bóng dáng của Tư Tư và Dĩ Hân. Tiểu Vũ bất đắc dĩ, mặc dù nàng đã mở mắt u minh, vốn tên hoa yêu Dĩ Hân kia muốn dẫn Tư Tư trốn, nàng thật đúng là tìm không ra.

Than thở, Tiểu Vũ mở miệng hướng về bốn phía lớn tiếng kêu: “Tư Tư, ta là Tiểu Vũ. Ngươi đi ra gặp mặt ta một chút. Lần trước ta nói với ngươi đều là sự thật, ta là thật lòng muốn giúp ngươi”

Bốn phương một mảnh yên tĩnh, không có bất kỳ phản ứng nào, Tiểu Vũ trong lòng nóng nảy. Loại tình huống này thật là nàng không có dự đoán đến. Ai lại nghĩ đến Diêm vương thường ngày chỉ biết nằm trên ghế ở trong thư phòng ngủ, sẽ lại phát lửa lớn như vậy. Thế nhưng trực tiếp chạy tới phóng hỏa đốt núi của người ta. Như thế rất tốt, nút thắt lớn như vậy. Vô luận có giải thích thế nào đi nữa, người ta cũng sẽ không tin tưởng nàng nữa. Đang lúc Tiểu Vũ buồn bực, chợt nghe sau lưng một tiếng hừ nhẹ. Tiểu Vũ ngẩn ra, ngay sau đó vui mừng quay đầu lại nhìn.

“Tư Tư, Dĩ Hân!”

Tư Huyền mỉm cười nhìn Tiểu Vũ, Dĩ Hân bên cạnh tính khí không có tốt như vậy. Khuôn mặt sa sầm, không thoải mái. Tiểu Vũ chạy đến bên cạnh hai người, cao hứng hướng về phía Tư Huyền nói:

“Tư Tư, các ngươi cuối cùng cũng đi ra gặp ta. Ngươi nghe ta giải thích, ta thật không phải là cố ý thiêu hủy những loại hoa cỏ này. Lão đại của chúng ta đoán chừng cũng là đến thời kì mãn kinh, nếu không thì não bị chặn không có chỗ phát tiết, mới có thể làm việc không quy tắc như vậy, ngươi ngàn vạn lần đừng để ý”

Tư Huyền lắc đầu một cái, mỉm cười không nói lời nào. Ngược lại, Dĩ Hân một bên nhìn không được mở miệng nói: “Ngươi có biết những thứ hoa cỏ này là do Tư Tư cùng tướng công của nàng tự tay trồng từng gốc mà thành, ngọn núi này thổ nhưỡng không phì nhiêu, căn bản là không thể sống được. Tư Tư khi đó bệnh đã nặng, hơi tàn sống tạm trên đời này, chịu hết hành hạ cũng không chịu rời đi. Nàng chính là không yên lòng tướng công của nàng, vì vậy mỗi ngày mỗi loại hoa, hi vọng dù là có một ngày nàng không có ở đây, cũng có những thứ hoa cỏ bởi bạn cùng hắn. Tướng công nàng sau khi tự mình rời đi, Tư Tư bị ràng buộc ở trên ngọn núi này, chỉ có mỗi ngày dựa vào những thứ hoa cỏ này nhớ lại. Hiện tại các ngươi cho một cây đuốc đốt sạch sẽ, ngươi bảo nàng đừng để ý? A, thật là chuyện cười!”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 35: Nguyệt Tổ tằm Quân

Tiểu Vũ nghe Dĩ Hân nói như thế, không khỏi có chút xấu hổ. Nàng cũng không biết tại sao chuyện lại phát triển thành thế này. Ban đầu nàng nghe Mạnh Bà nói Diêm Vương tới đây, nàng liền lập tức chạy đến. Nhưng vẫn không có kịp. Từ Huyền đẩy Dĩ Hân một cái, ngăn cản hắn nói tiếp. Không có bất kỳ oán trách nào nắm hai tay Tiểu Vũ, mỉm cười nói: “Không có chuyện gì, thật ra như vậy cũng tốt. Là ta quá cố chấp, thủy chung không chịu buông tay. Kỳ thực Quân Thập còn phải sống tiếp, nếu có thể tìm được người tri kỷ đi cùng, ta cũng yên tâm mà rời đi. Vốn muốn lưu lại những ký ức này, cho đến khi hồn phi phách tán. Bây giờ nghĩ lại cũng không cần nữa rồi.” Từ Huyền trong mắt khó nén vẻ thương tâm, lại kiên cường cố ý xóa đi. Ngắc đầu nhìn về Tiểu Vũ, làm như không có chuyện gì mở miệng nói: “Tiểu Vũ, người dẫn ta trở về Địa phủ thôi.”

Cái gì? Tiểu Vũ cùng Dĩ Hân đều là cả kinh, không rõ Từ Huyền cư nhiên thông suốt. Tiểu Vũ còn chưa mở miệng hỏi, đã thấy Dĩ Hân không nhận được nói:

“Người phải trở về Địa phủ? Người không phải muốn chờ hắn? Người canh giữ ở bên cạnh hắn lâu như vậy, chẳng lẽ liền cam tâm ra đi như vậy? Ta nói rồi ta sẽ giúp người tìm thuật chuyển kiếp, người một mực chờ, hôm nay lại muốn buông tay sao?”

Cái gì cái gì? Tiểu Vũ một hồi choáng váng, vẫn không rõ lý do Từ Huyền đột nhiên nguyện ý trở về Địa Phủ, lại nghe trong miệng Dĩ Hân nói cái gì thuật chuyển kiếp. Từ Huyền trước mắt một màn sương mù, nước mắt tràn mi.

“Không thể nào, thế gian này căn bản là không có thuật chuyển kiếp. Dĩ Hân, hảo ý của người ta hiểu rõ, nhưng là, nhưng là ta biết điều đó là không thể. Vừa bắt đầu ta liền mong mỏi, mong mỏi thật có thể ngày nào đó được sống lại, mặc dù ta ngay cả thân thể cũng không có, nhưng ta vẫn luôn hy vọng xa vời. Chỉ là biết rõ tất cả đều không thể trở thành hiện thực, nhưng chỉ cần ngày ngày có thể nhìn thấy hắn, ta cũng cam tâm tình nguyện. Sau lại không thấy hắn, ta liền một mực ở tại nơi này chờ hắn. Bởi vì nơi này chúng ta có quá nhiều kỷ niệm, nơi này còn có hoa cỏ chúng ta tự trồng, ta tin chắc hắn nhất định sẽ trở lại. Nhưng là, nhưng là không ngờ hắn thủy chung chưa trở về lần nào.”

Từ Huyền cảm xúc không thể kìm chế, tựa hồ đã ẩn nhẫn lâu rồi, rốt cuộc vào giờ khắc này bộc phát .

“Ta vẫn luôn lừa gạt chính mình, ta không nên nghĩ hết thảy mọi thứ đều tốt như vậy. Từ lúc bắt đầu ta liền hy vọng hảo huyền. Hôm nay ngay trí nhớ cũng bị đốt sạch sẽ, ta lại cũng không rõ nguyên nhân. Đi luân hồi cũng tốt, uống canh Mạnh Bà, đi qua cầu Nại Hà, hết thảy kiếp trước liền tan thành mây khói. Ta cùng hắn cuối cùng hữu duyên vô phận, nhưng kiếp này có thể cùng hắn làm một đời vợ chồng, ta đã thỏa mãn.”

Dĩ Hân ánh mắt phức tạp nhìn Từ Huyền, thấy nàng ngồi xuống ôm đầu gôi khóc rống, mở miệng muốn nói những gì nhưng cuối cùng cũng không có nói ra .

“Ta đi tìm hắn về cho người !”

Từ Huyền cùng Dĩ Hân nghe thấy quay lại nhìn, chỉ thấy Tiểu Vũ nắm chặt quả đấm, vẻ mặt chưa bao giờ nghiêm túc hơn nói: “Tin tưởng ta lần nữa, ta nhất định sẽ giúp người tìm được hắn. Vô luận hắn đang ở địa phương nào, là núp ở lòng đất hay là ẩn thân ở giang hồ. Ta đều sẽ thay người đem hắn mang về, mang tới bên cạnh người. Như vậy, nếu người phải đi luân hồi, cũng sẽ không có gì tiếc nuối.”

Từ Huyền nghe Tiểu Vũ nói thế, hai mắt lóe lên tia chờ đợi .

“Thật, có thật không? Người thật có thể tìm được hắn? Mang hắn trở lại sao?”

Tiểu Vũ khẽ mỉm cười, “Ân! Ta dùng hồn phách của ta bảo đảm!”

Lời thề son sắt hướng Từ Huyền bảo đảm, Tiểu Vũ liền lén lút trở lại Địa Phủ. Chạy về phòng, ngồi ở trên giường bắt đầu suy tư. Căn cứ những gì nàng thăm dò được từ miệng Từ Huyền, trước mắt chỉ biết là, nam tử kia gọi Quân Thập, đã từng ở tại Nguyệt quốc trong thành Nguyệt Tổ, nhà ở Lạc phường. Nhưng về sau cùng Từ Huyền cảm mến nhau, vì tránh né những phiền toái không đáng có, nên âm thầm lặng lẽ lưu lại một phong thư, liền cùng Từ Huyền rời đi. Cho đến khi hai người tới Vô Vọng sơn định cư, từ đó cũng chưa rời khỏi nơi này nửa bước. Lúc ấy hắn và một vị nữ tử từ nháy xuống vách đá, liền dẫn cô nương kia rời khỏi Vô Vọng sơn. Như vậy, hắn sẽ đi đâu? Tiểu Vũ vừa suy tư, trong lòng không nhận được mà lo lắng. Con mẹ nó, ngàn vạn lần nàng kia đừng là người tốt. Nếu không cứ cái đà này, nàng bị kẹp ở giữa như vậy, cũng không tốt.

Ngực một hồi phiền muộn, Tiểu Vũ lắc đầu. Ai da, bắt kẻ! Coi như cái tên Quân Thập đó quả thật yêu thương cô nương đó, thậm chí đã kết hôn. Từ Huyền đáng thương như vậy, tình nguyện bị Hồn Phi Phách Tán cũng cố ý ở lại nơi kia chờ hắn. Nói thế nào nàng cũng sẽ giúp Từ Huyền đem Quân Thập kia mang về cho nàng. Trong lòng chủ ý đã định, Tiểu Vũ cảm thấy toàn thân tràn đầy sinh lực. Không biết mệt mỏi, lòng bàn chân như bôi dầu, trong nháy mắt biến mất trong phòng. Đầu Trâu Mất Ngựa lạnh lùng tàn khốc mắt đeo kính đứng ở bên cửa, làm ra vẻ giống như bức tượng, nhưng một chút tác dụng cũng không có. Bành bịch hai tiếng vang lên, đỉnh đầu hai người hung hăng bị gõ. Bị đánh, đầu óc hai người có chút choáng váng, lấy mắt kính xuống vừa định mắng là ai to gan như vậy ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy gương mặt của Chung Quý, khí thế như muốn nổi lên giông bão. Hắc Bạch Vô Thường đi theo phía sau, rất là đồng tình nhìn hai bọn hắn. Khóe miệng hai người đầy những lời định chửi cứ như vậy cứng rắn nuốt xuống. Rối rít cúi đầu lắp bắp nói: “Chung, Chung Lão Đại!”

Chung Quý mấy ngày nay biểu tình không tốt, đang lo không có địa phương phát tiết ra. Lại tìm được Đầu Trâu Mất Ngựa bắt đầu chửi mắng một trận .

“Trong mắt các người còn coi ta là Lão Đại hả? Hà? Bộ dạng mang theo mắt kính nhìn thật ngầu nha. Ta xem, Diêm La điện này cũng đừng treo biển nữa. Trực tiếp đem hai người các người treo lên là tốt rồi. Lại lóe sáng gây chú ý. Thuận tiện còn có thể trấn trạch thú, còn thêm cái công hiệu là làm chuông cửa. Thật là một lần đếm không hết.”

Đầu Trâu Mặt Ngựa cúi đầu, không dám nói tiếp cũng không dám phản bác cái gì.

Hừ! Chung Quỷ hừ lạnh một tiếng, việc cấp bách là theo chân Tiểu Vũ, đừng cho nàng gặp phải chuyện gì, càng không thể để nàng bị thương. Về phần hai người này, sau này sẽ hảo hảo giáo dục tốt. Hung hăng trừng mắt nhìn Đầu Trâu Mặt Ngựa, Chung Quỷ đi ra đại môn, đuổi theo Tiểu Vũ. Hắc Bạch Vô Thường, theo sát Thần Chung Quỷ đi.

Nguyệt Tổ thành? Tiểu Vũ đứng ở cửa thành, thấy cảnh tượng phồn hoa trên đường lòng rất là cao hứng. Dù sao một chút đầu mối cũng không có, không bằng trước hết đến Nguyệt Tổ thành này tìm. Nói không chừng không khéo thành sách ấy chứ, cứ như vậy cho nàng tìm được người. Ung dung đi vào cửa thành, hôm nay nàng chỉ là một luồng hồn phách, người khác cũng không nhìn thấy nàng, cũng cao hứng phiêu diêu tự tại.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 36: Túc Thanh áo xanh

Đường phố náo nhiệt, nhìn quầy bán dụng cụ, tiếng rao bán nứt quả. Tiểu Vũ cao hứng vươn tay muốn lấy một cây, lại giật mình phát giác, mình không chạm vào được. Bất đắc dĩ nhún vai, thôi thôi, vẫn là nên ngoan ngoãn đi tìm người. Ngày đêm vui vẻ ngày đêm vui vẻ, Quân Thập ới Quân thập! Tiểu Vũ đi trên đường cứ như vậy mà lầm bầm trong miệng, theo các đường phố lớn nhỏ trong thành Nguyệt Tổ bắt đầu tìm kiếm. Còn chưa đi được mấy bước, chợt thấy dưới bảng hiệu có một đám đông tụ tập ồn ào ở đầu phố. Tiểu Vũ lúc này trong lòng nhất thời liền nghĩ đến một câu nói, gọi là đập phá thiết hài vô mệnh xử, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu. Đang lúc đắc ý muốn đi vào điều tra một phen thì mới phát giác, Lạc phường này đã đóng cửa.

Hừ Tiểu Vũ hất tóc, đắc ý tự lắm bả: “Đóng cửa? Ngăn được người khác, nhưng không ngăn được Tiểu Vũ cô nãi nãi của nguoi. Cô nãi nãi ta ở Địa phủ, nhưng là cho tới bây giờ đều không đi vào từ cửa chính!”

Chấp tay trước ngực, ánh mắt híp lại. Tiểu Vũ mở miệng nói: “Kể tiếp, chính là chứng kiến thời khắc kỳ tích !”

Dứt lời, đột nhiên hướng phía đại môn đang đóng kín kia phóng tới. Vốn là dễ dàng đi qua, lại không có ngờ tới bị một cổ lực đạo đánh cho bắn ngược trở về. Tiểu Vũ dưới chân lao đảo, mất thăng bằng liền ngã về phía sau rơi trên đất. Vuốt cái móng đau, kinh ngạc nhìn về phía đại môn kia, lúc này mới đột nhiên phát hiện, cửa này mờ mờ ảo ảo ra bạch quang, tựa hồ là cái địa phương không tầm thường. Chợt, bệ cửa sổ ở lầu hai đột nhiên mở ra, một nam tử tay cầm một quyển sách nhìn xuống. Ánh mắt sáng quắc, chính là nhìn chằm chằm vào Tiểu Vũ bị ngã dưới đất.

Tiểu Vũ cả kinh trong lòng, không thể nào? Hắn, hắn thấy được nàng? Thanh y nam tử ánh mắt lóe lên, khoe miệng nở tia cười khê. Ngay sau đó đóng cửa sổ lại. Tiểu Vũ khó hiểu nháy mắt mấy cái, chuyện gì đã xảy ra? Nam tử kia mới vừa rồi nhìn nàng sao? Ngắm nhìn bốn phía, trên đường người đến người đi rất là náo nhiệt. Tiểu Vũ suy nghĩ tự an ủi mình, nhất định là nàng suy nghĩ quá nhiều, người bình thường làm sao có thể nhìn thấy nàng. Thanh y nam tử nhất định là nhìn người khác. Nghĩ như vậy, Tiểu Vũ liền không để ý tới nữa. Đứng dậy đi tới trước cửa, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu. Đáng tiếc nàng pháp lực không đủ, chỉ nhìn thấy cửa này quanh thân hiện lên bạch quang không bình thường, về phần khác, nàng thật sự là không nhìn ra cái gì. Đang lúc nghi hoặc, đại môn chợt mở ra. Tiểu Vũ ngẩn ra, trước mắt không phải là nam tử mới vừa rồi mở cửa sổ sao? A! sau lưng Truyền đến tiếng thét chói tai của mấy cô nương.

“Mau nhìn, là Túc Thanh công tử! Đêm mới mở cửa khi nào thì mở cửa ban ngày rồi? Ta thế nào lại không nghe được tin tức gì?”

“Túc Thanh công tử đáng đáp thật là tuần lã, chúng ta nhất định sẽ là fan hâm mộ của hắn mãi mãi!”

“.....”

Thanh y nam tử cúi đầu mỉm cười yếu ớt, Tiểu Vũ bị giật mình đứng nguyên tại chỗ, không biết nên làm như thế nào cho phải.

“Cô nương, trên cửa bày phù chú ấn, nguoi không xông vào được. Nếu quả thật là có chuyện quan trọng, liền theo tại hạ vào trong.”

Tiểu Vũ thề, nàng tuyệt đối không có nhìn thấy thanh y nam tử kia mở miệng nói chuyện, nhưng nàng quả thật nghe được những lời này, có chút kinh ngạc quay đầu lại nhìn thấy đám sắc nữ, đưa tay chỉ mình, đối với thanh y nam tử kia lắp bắp nói: “Nguoi, nguoi là đang nói chuyện với ta sao?”

“Dĩ nhiên! Lúc này có thể nghe tại hạ nói chuyện, cũng chỉ có một mình cô nương mà thôi. Ban ngày Lạc phường không mở cửa, cô nương nếu không muốn vào, tại hạ phải đóng cửa.”

Thanh y nam tử nói ra một câu, liền làm bộ muốn đóng đại môn lại. Tiểu Vũ không do dự chút nào vội vàng đi vào. Phịch một tiếng, cửa lớn đóng lại. Tiểu Vũ còn chưa có hoàn hồn, liền nghe nam tử mở miệng nói: “Cô nương, hoan nghênh đã hạ cớ tới Lạc phường.”

“Lão Đại! Cứ như vậy để cho Tiểu Vũ tiến vào? Sẽ không có nguy hiểm gì chứ? Ta thấy nam tử kia không phải người bình thường.”

Tiểu Hắc có chút lo lắng mở miệng hỏi Chung Quỷ đứng ở bên cạnh, lúc này ba người bọn họ đã đứng trước đại môn đóng kín. Chung Quỷ nhăn mày, lắc đầu nói:

“Xem tình hình trước đã rồi nói sau, không nên hành động thiếu suy nghĩ. Ta đã khắc chú ấn trên người Tiểu Vũ, nếu nàng có nguy hiểm ta sẽ là người biết đầu tiên.”

Tiểu Vũ theo Túc Thanh đi vào trong sảnh, lần đầu tiên nhìn thấy kiến trúc Lạc phường cổ đại, rất là mới lạ. Nhìn quanh nhìn quẩn, Túc Thanh đang đi dẫn đường phía trước đột nhiên xoay người hướng Tiểu Vũ đánh tới.

Cả kinh, Tiểu Vũ kịp thời né tránh. Không rõ chân tướng kinh hoảng nói: “Người, người đang làm cái gì?”

Túc Thanh dừng tay, khoe miệng lại nâng lên nụ cười nhàn nhạt. Không biết tại sao, mặc dù dáng dấp người này rất là tuấn tú đẹp mắt, nhưng Tiểu Vũ lại nhìn thấy trong mắt hắn lộ ra tia tinh quang nhẹ nhàng, cảm nhận được một chút sợ hãi. Chuyện khác tạm thời không bình luận, nhưng nam tử này có thể thấy nàng, cũng đủ để cho nàng kinh ngạc.

“Cô nương, không biết người tới Lạc phường này, là có chuyện quan trọng gì?”

Tiểu Vũ đứng vững, hơi để phòng nhìn đối phương, cũng không biết hắn ăn trứng cái gì, nói động thủ liền động thủ, rồi lại nở nụ cười. Chu mỏ, Tiểu Vũ dứt khoát nói thẳng ra. “Ta không phải tới làm việc, ta tới để tìm người.”

Túc Thanh nghe vậy thoáng nhướng mày, “Nga? Vậy không biết cô nương muốn tìm người nào?”

“Quân Thập! Hắn có ở đây không?” Tiểu Vũ cũng không quanh co, chủ yếu là không muốn ở trước mặt thanh y nam tử này dây dưa.

Túc Thanh nhíu mày, thần sắc kỳ quái nói: “Người tìm quân Thập? Tìm hắn có chuyện gì?”

Tiểu Vũ tròn mắt, bất mãn nói: “Ta tìm hắn, không phải tìm người. Về phần chuyện gì, ta cũng không cần phải nói cho người chứ?”

Từ lúc vào cửa đến bây giờ, nam tử này liền không giải thích mà hỏi nàng cả đống vấn đề. Duy chỉ chưa hỏi nàng là người phương nào thôi? Hắn không có hỏi, cũng không tò mò nàng là ai sao?

Mặc dù hai người đã nói chuyện với nhau, nhưng Tiểu Vũ lại hỏi một câu rất là ngu ngốc: “Người? Nhìn thấy ta?”

Túc Thanh khẽ mỉm cười, “Nếu ta không nhìn thấy người, vậy người cho rằng ta đang nói chuyện với ai?”

Tiểu Vũ không hiểu, tự mình lẩm bẩm, làm sao người có thể nhìn thấy ta? Không nên a.

Túc Thanh lắc đầu mỉm cười, giải thích: “Cô nương có điều không biết, tại hạ từ nhỏ thể chất đã khác hẳn với người thường, có thể nhìn thấy người bình thường không thể chạm đến đồ vật, mặc dù ta còn chưa rõ thân phận của cô nương, nhưng chỉ bằng đám hỗn phách đi theo cô nương, ta liền không còn gì để hỏi. Ta có thể nói cho cô nương, người người muốn tìm, đích thực là ở chỗ này. Chỉ là cô nương không tỏ rõ thành ý, ta sẽ không cho người nhìn thấy hắn.”

A. Tiểu Vũ tỉnh ngộ, ra là vậy. Thật là thế giới rộng lớn, không thiếu cái lạ. Thì ra có thể nhìn thấy quỷ hồn, không chỉ có đạo sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Quân Thập

Con người đảo một vòng, trong lòng khẽ suy tư. Theo như Tư Huyền nói, Lạc phường này là do bảy vị nam tử mở. Bọn họ bảy người diện mạo đều bất phàm, tướng công nàng, chính là trong bảy vị nam tử này xếp hạng thứ 6. Vị nam tử trước mắt này, chắc cũng là một trong bảy người đó.

“Nói cho người biết cũng được, vậy người phải nói cho ta biết, người là ai?”

Túc Thanh nghe vậy, chấp tay nâng lên nụ cười cười yếu ớt.

“Tại hạ Túc Thanh, là quản gia nhỏ nhỏ trong Lạc phường này. chuyện sinh hoạt của các huynh đệ hàng ngày, tài vụ chi tiêu, đều do tại hạ xử lý.”

Túc Thanh? Tiểu Vũ lập lại một tiếng, nghĩ tới Tư Huyền đã từng nói qua, tên của bảy vị trong Lạc phường, đều là lấy màu sắc mệnh danh. Sẽ không biết vị Thanh công tử này, xếp hạng thứ mấy? Lắc đầu, tạm thời đem chuyện vật để sang một bên, nếu người ta đã nói rõ thân phận. Tiểu Vũ cũng không giấu diếm. Nói thẳng:

“Người nếu là một trong Thất công tử, cũng đã nghe qua cái tên Tư Huyền rồi chứ?”

Tiểu Vũ một câu vừa xuất khẩu, sắc mặt Túc Thanh lập tức biến dạng. Không giống với vẻ lịch sự nho nhã vừa rồi, trong mắt thậm chí lóe ra chút tàn

khóc, “Sao? Cô nương biết Tư Huyền?”

Câu hỏi ngược lại, liền thấy rõ Túc Thanh nhất định biết Tư Huyền, Tiểu Vũ cũng không có chú ý tới ánh mắt của hắn, nói tiếp: “Tư Huyền mặc dù đã qua đời, nhưng hồn phách của nàng vẫn không rời Vô Vọng sơn, nàng một mực ở đó chờ Quân Thập. Ngươi nếu nhìn thấy ta, liền phiền lòng đi nói cho Quân Thập một tiếng, để cho hắn trở về, Tư Huyền đã lưu lại nhân gian quá lâu, tình khí đã hao hết, nàng hiện tại chỉ hy vọng trước khi luân hồi có thể gặp lại tướng công của nàng, cái yêu cầu này, cũng không quá đáng chứ?”

Hừ! Túc Thanh vung ống tay áo, trên mặt đều là vẻ kinh thường.

“Gặp mặt một lần? Yêu nữ kia còn chưa gây chuyện đủ sao? Sau khi chết còn muốn dây dưa Lục đệ! Ngươi trở về nói cho nàng biết, để cho nàng bỏ cái ý nghĩ đó đi. Nên tranh thủ thời gian đi luân hồi đi. Đem trí nhớ kiếp này hoàn toàn quên sạch sẽ mới phải.”

Tiểu Vũ ngẩn ra, không hiểu người này thế nào bỗng nhiên sinh ra tà khí lớn như vậy. Nhưng nghe hắn nói Tư Huyền như vậy, không khỏi bất bình cả giận nói:

“Cái người này ,ngươi nghĩ gì mà nói với ta như vậy? Tư Huyền đã cùng Quân Thập thành thân, đã là một đôi vợ chồng. Quân Thập là Lục đệ của ngươi, trên danh nghĩa Tư Huyền cũng là đệ muội của ngươi. Cái gì yêu nữ? Cái gì dây dưa? Coi như khi còn sống có oán hận chất chứa đi nữa, nhưng hôm nay Tư Huyền cũng đã tạ thế nhân gian rồi, nàng lưu lại một luồng hồn phách, cả ngày tránh né quỷ soa đuổi bắt, tình nguyện với kết cục hồn phách tiêu tan, cũng không nguyện đi luân hồi chuyển thế, còn không phải là vì Lục đệ của ngươi, không muốn hắn một mình cô đơn ở trên đời sao?”

Túc Thanh hoàn toàn không có nghe những lời Tiểu Vũ vừa nói, ngược lại càng lớn tiếng nói: “Thật là buồn cười! Lục đệ mới không lẻ loi một mình. Hắn có hảo huynh đệ như chúng ta, lúc trước yêu nữ chưa xuất hiện, Thất huynh đệ chúng ta đang sống rất tốt. Nhưng từ khi nàng ta xuất hiện, cuộc sống của Lục đệ liền hoàn toàn bị đảo lộn. Cuối cùng Lục đệ còn gây ngốc cam tâm tình nguyện uống hết ly rượu độc kia, nếu không phải là nhị ca y thuật cao siêu, Lục đệ sớm đã một bước rồi xa nhân thế rồi. Vậy ta cũng không ngại nói cho ngươi biết! Trên đại môn này có phù chú ấn, chính là ta coi hồn phách của nàng vẫn còn ở nhân thế, đặc biệt vì ngăn nàng mà làm ra nó!”

Lời này của Túc Thanh vừa nói xong, liền chốt cả kinh, xoay người quay đầu nhìn lại. Tiểu Vũ không hiểu, nhìn theo hướng hắn nhìn. Chỉ thấy hành lang cách đó không xa, hai người nam tử cũng là kinh ngạc hướng bọn họ đi tới. Chính xác mà nói, là hướng Túc Thanh đi tới.

Hắc y nam tử thần sắc khiếp sợ không thôi, chân mày chậm rãi nhăn lại. Mở miệng nói: “Ngũ Ca? Ngươi mới vừa rồi nói cái gì?”

Đứng bên cạnh hắc y nam tử là tử y nam tử, trước tiên bình tĩnh, vội vàng dần xếp cười nói: “Ha ha, đoán chừng là mấy ngày nay buôn bán quá tốt, Ngũ Ca tính sổ bị choáng váng rồi sao? Mới một mình lâm bầm như thế. Đi thôi, Quân Thập, chúng ta liền đi nấu chén canh cho Ngũ Ca bồi bổ thân thể.”

Tiểu Vũ cả kinh, nhìn về phía nam tử áo đen kia. Thì ra, hắn chính là Quân Thập. Tướng công của Tư Huyền?

Quân Thập không để ý đến tử y nam tử kia, đứng nguyên tại chỗ, cứ như vậy thẳng tắp nhìn chăm chú vào Túc Thanh, giọng nói hiển nhiên lên mấy phần.

“Ngũ Ca? Ta đang hỏi ngươi! Ngươi mới vừa nói gì? Cái gì là vì ngăn nàng?”

Túc Thanh đầu tiên là trầm mặc không nói, tiếp cũng không có bất kỳ biểu tình gì, mở miệng nói: “Ta là nói, ngay từ lúc ngươi trở về, ta liền phong chú ấn lên cửa. Chính là vì ngăn hồn phách của yêu nữ kia tìm đến ngươi.”

Tiểu Vũ ngồi trên ghế dài ở hành lang, đôi tay chống cằm. Hiểu rõ cảm xúc giương cung bạt kiếm, vốn còn tưởng rằng có thể nhìn thấy huynh đệ bọn họ hảo hảo đánh nhau, chẳng qua là không nghĩ tới, hai người này chỉ đứng nguyên tại chỗ, vẫn như cũ nhìn nhau chăm chú. Tử y nam tử đứng bên cạnh Quân Thập, than nhẹ một tiếng. Giống như là không muốn tham gia vào trận chiến này, thức thời lui sang một bên. Đến bên cạnh chỗ Tiểu Vũ đang ngồi.

Tiểu Vũ ngơ ngẩn, theo bản năng liền mở miệng nói: “Ngươi không phải nên đi khuyên nhủ sao?”

Hỏi xong lời này, thấy tử y nam tử kia căn bản không có để ý nàng, lúc này mới nghĩ tới, người bình thường không thấy được nàng.

“Ngũ Ca. Tại sao? Cũng đã lâu như vậy rồi, tại sao ngươi không chịu tiếp nhận Tư Huyền? Coi như nàng năm đó phạm nhiều lỗi lầm, nhưng ta lại chưa bao giờ trách nàng! Tất cả đều do ta cam tâm tình nguyện. Huống hồ nàng hôm nay không còn sống trên đời, ngươi sao lại đối với nàng như vậy?”

Quân Thập cuối cùng cũng mở miệng, tâm tình có chút kích động. Tiểu Vũ nhìn ra, nam nhân này rất yêu Tư Huyền a.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 38: Mỹ nam tắm rửa

Lời vừa nói ra này, lập tức đưa tới một đạo ánh mắt lạnh. Tiểu Vũ chột có lên tiếng, lúc này mới nhớ tới, nơi này còn có một vị cao nhân có thể nhìn thấy

nàng đấy. Nàng ngoan ngoãn không nói, ngồi bên cạnh nàng từ y nam từ ngược lại không giải thích được lấp bắp nói: “Ngũ, Ngũ Ca, ngươi nhìn ta chăm chăm xong chưa. Ta, ta nhưng một câu nói cũng không nói đầu nha.”

Túc Thanh mắt lạnh nhìn về Tiểu Vũ, trong mắt thoáng qua tàn khốc. Đều là vì đột nhiên xuất hiện Quỷ Hồn không rõ thân phận, mới gây ra nhiều chuyện như vậy.

“Tur Tur hờn phách nếu còn dừng lại ở người đời, nhất định là có lời gì muốn nói với ta, ta không biết nàng không có đi luân hồi, nếu không ta sẽ không rời đi Vô Vọng sơn trở lại nơi này. Ngũ Ca, đem bùa chú ở cửa chính phá giải, Tur Tur nếu báo mộng ta, ta sẽ khuyên nàng sớm ngày luân hồi, nếu ngươi không chịu, vậy ta chỉ có thể trở lại Vô Vọng sơn thôi.” Quân Thập mở miệng, giọng nói rất là kiên định.

Túc Thanh nghe vậy, đầu lông mày lại nhăn một phần “Ngươi uy hiếp ta? Ở trong lòng của ngươi, chúng ta, tình huynh đệ mấy chục năm còn không quan trọng bằng một nữ nhân?”

Quân Thập lắc đầu, “Không phải! Ở trong lòng Quân Thập, đã sớm coi mọi người như thân huynh đệ. Nhưng Tur Huyền là vợ của ta, địa vị của các ngươi là ngang nhau. Nếu có người ức hiếp Tur Huyền, ta sẽ không chút do dự dạy dỗ bọn họ. Nếu có người khi dễ các ngươi, ta cũng quyết liều mạng mình. Ngũ Ca, tấm lòng của Lục đệ, chẳng lẽ ngươi thật không hiểu sao?”

Túc Thanh biến sắc, khẽ há mồm còn muốn nói điều gì thì chợt nghe một loạt tiếng bước chân truyền đến. Tiểu Vũ nghiêng đầu nhìn lại, đang ở cuối hành lang, lại đi ra hai vị nam tử. Lúc này mới phát hiện ra, thì ra là Nhạc gia bảy vị mỹ nam, không chỉ có tên là dùng màu sắc mệnh danh, liền ngay cả y phục cũng đồng dạng màu sắc. Nhưng không, đang đi tới bên này hai vị nam tử, một hắc bào một bạch bào, vị bạch y kia, sắc mặt có chút tái nhợt, lại mang đầy phong độ của người trí thức, Tiểu Vũ cũng cảm thấy, vị trí Tiểu Hắc Tiểu Bạch hai người này đi làm, cũng nhất định thích hợp.

Thấy hai người đi qua, ngồi bên cạnh Tiểu Vũ từ y nam từ chợt đứng lên, cười híp mắt chào hỏi nói: “Đại ca, nhị ca, ngọn gió nào đem hai người thổi tới đây?”

Quân Thập cùng Túc Thanh cũng đồng thời nhìn lại hai người đi tới, mới vừa rồi căng thẳng không khí lập tức tiêu tán. Hai người tất cả gật đầu chào hỏi. “Đại ca, nhị ca.”

Nhìn nụ cười mê hoặc của từ y nam tử, Tiểu Vũ trong đầu nhất thời nhảy ra hai chữ, yêu nghiệt!

Quả nhiên, kia đi tới áo trắng nam tử nghe lời của từ y nam tử, khẽ cười nhẹ nói:

“Tiểu Từ yêu nghiệt, hôm nay làm sao ngươi rảnh rỗi như vậy, lại ngoan ngoãn ở lại Nhạc gia không có đi ra ngoài? Sợ lại là chọc tới thiên kim tiểu thư nhà nào, vì tránh né phiền toái chứ gì?”

Từ y nam tử cười mĩa một tiếng, muốn phản bác cái gì, lại lặng lẽ liếc mắt nhìn vị bạch y bên cạnh nam tử áo đen kia, thấy hắn đang nhìn chăm chú vào Túc Thanh cùng Quân Thập, không nhìn được hướng áo trắng nam tử trừng mắt nhìn, ngay sau đó ngoan ngoãn ngậm miệng lại đứng ở một bên.

“Lão Ngũ, mau giải bùa chú trên cửa chính.”

Nam tử áo đen chỉ nói một câu như vậy, mặc dù là giọng điệu bình thường, nhưng lại bất giác lộ ra một cỗ uy nghiêm. Túc Thanh chợt giật mình, lại như kỳ tích không có hồi nhiều, gật đầu nói dạ, xoay người đi tới cửa chính. Quân Thập cảm kích hướng nam tử áo đen cúi đầu nói cảm tạ, muốn nói cái gì lại bị nam tử áo đen lấy tay ngăn lại.

“Như ngươi nói, chuyện đã qua không cần nhắc lại, chúng ta là người một nhà, Tur Huyền nếu là vợ của ngươi thì cũng là một phần tử của chúng ta. Cho dù là sinh hay tử!”

Lúc này, nam tử áo trắng như có thể biến hoá, từ sau lưng lấy ra một bộ y phục đơn giản, sạch sẽ màu lan, rất là trang nhã.

“Lục đệ, trước vẫn là đổi y phục đi. Ngươi ở bên ngoài mặc màu đen thì cũng thôi đi, hôm nay trở về nhà, nếu còn mặc màu đen, là muốn cùng đại ca giành chén cơm sao?” Áo trắng nam tử có ý trên ghẹo, dí dỏm trừng mắt nhìn.

Quân Tập trong mắt lóe lên, đưa tay tiếp nhận áo bào kia. Đã không nhớ rõ mình bao lâu không mặc quần áo màu lan. Đúng vậy, hắn là một trong Nhạc gia Thất công tử, Lan công tử. Hôm nay trở về nhà, cũng nên trở về là mình ngày trước. Tiểu Vũ hít mũi một cái, bị một màn không khí đoàn tụ này cảm động. Đưa tay vào túi, muốn từ trong đó móc ra giấy lau lau nước mắt. Chợt nhớ tới, giấy lau sớm lưu ở trong sơn động của Hoa Yêu mỹ nam rồi. Tiếp đó lại là cả kinh, lúc này mới lại nghĩ đến mình tới đây để làm gì. Mẹ nó, thiếu chút nữa liền đem chính sự quên mất. Thật có lỗi quá. Vươn tay, lại chợt nhớ tới, choáng nha. Người khác không nhìn thấy nàng à! Nay muốn thế nào khai thông hả?

Con ngươi đảo qua, bắt đặc dĩ, Tiểu Vũ đành phải đi cầu cái người duy nhất có thể nhìn thấy nàng. Mặc dù người nọ có vẻ như sẽ không chịu giúp một tay, nhưng Tiểu Vũ cũng là không có biện pháp nào nữa cả. Quả thực là bất đắc dĩ vô cùng, hắc hắc! Cũng đừng ép nàng ra tuyệt chiêu. Tiểu Vũ lao đảo đi tới nơi cửa chính, thấy Túc Thanh giống như là đã giải trừ phù chú ấn, sắc mặt ngưng trọng đứng ở một chỗ, xem chừng, hẳn là tâm tình rất khó chịu.

“Ách. Cái đó.” Tiểu Vũ lấp bắp, thấy Túc Thanh sắc mặt khó chịu, do dự vẫn là hay không thỉnh hắn giúp đỡ.

“Ta cùng Lục đệ ở chung nhiều năm như vậy, cũng chưa bao giờ nháo bắt cùng. Hôm nay thế nhưng vì một nữ nhân, sinh ra bất đồng lớn như vậy. Là ta đối quá khư quá mức chấp nhất, hay là Lục đệ đối với nàng kia quá mức chấp nhất?”

Túc Thanh đưa lưng về phía Tiểu Vũ, đứng ở cửa lăm bầm lầu bầu nói. Tiểu Vũ hé miệng, thẳng thắn nói:

“Các ngươi không ai có lỗi, chẳng qua là mỗi người đều có chủ kiến cùng tư tưởng mà thôi. Thật ra thì các ngươi nếu như đổi lại lập trường suy nghĩ một chút, sẽ hiểu tất cả. Ngươi thử nghĩ xem, nếu ngươi là Quân Thập, cô gái mình yêu không được huynh đệ mình chấp nhận ngược lại còn bị một câu mắng chửi yêu nữ, trong lòng của ngươi chẳng lẽ còn dễ chịu sao? Lại nói, nếu Quân Thập đứng ở lập trường của ngươi thay ngươi suy nghĩ một chút, sẽ hiểu, thật ra thì ngươi chẳng qua là quá mức quan tâm hân, quá xem trọng phần tình huynh đệ này, cho nên mới chịu không được hân bị người khác tổn thương.”

Túc Thanh cả người ngẩn ra, rõ ràng nghe hiểu vào lời nói Tiểu Vũ. Xoay người nhìn về Tiểu Vũ, đột nhiên lắc đầu cười khổ nói: “Uổng phí ta đọc hết trăm quyển sách, vẫn không hiểu được đạo lý này. Mỗi câu của cô nương, như thể Hồ Quán Đỉnh khiến ta lẩn tránh hồ thẹn.”

Chấp tay khê khom người, Túc Thanh hướng Tiểu Vũ thi lễ một cái. Tình huống này biến chuyển quá nhanh, khiến Tiểu Vũ ứng phó không kịp. Nhưng đầu nhỏ nghĩ nghĩ, thấy hôm nay cơ hội mất rồi sẽ khó trở lại, liền dễ dàng mở miệng nói:

“Ai nha, ngươi đừng khách khí như vậy. Ngược lại ta có một chuyện muốn nhờ, mong rằng ngươi có thể giúp một tay.”

Túc Thanh đứng thẳng, khê cau mày lên.

“Cô nương mục đích đến ta hiểu rõ, hôm nay ta đóng cửa, phù chú ấn giải trừ, cũng không ngăn trở được người nào. Muốn đi vào liền vào đến đây. Hồn phách thân thể ở lại nhân thể đã lâu, cũng không phải là chuyện tốt. Để cho nàng sớm ngày hoàn thành tâm nguyện, đến miền cực lạc luân hồi cũng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 39: Giúp ta chà lưng

Ách. Tiểu Vũ gãi gãi tai, có chút xấu hổ nói: “Mặc kệ ngươi, chuyện thật ra là như thế này. Tư Huyền bởi vì thân thể hủi hết, cho nên hồn phách bị giam cầm ở tại Vô Vọng sơn không cách nào rời đi. Ta lần này tới đây, chính là để cho Quân Thập có thể trở về Vô Vọng sơn một chuyến, thêm nữa là cùng Tư Huyền gặp mặt, sau đó để Tư Tư giải quyết xong tâm nguyện, an tâm theo ta trở về.”

Theo ngươi trở về? Túc Thanh cuối cùng nghe ra được manh mối. Không khỏi lại lần nữa quan sát Tiểu Vũ một phen, đối với thân phận nàng có chút ngạc nhiên. Túc Thanh vốn chỉ đơn giản cho rằng cô gái này là một mặt hồn phách, thấy nàng xông vào Nhạc gia, muốn hỏi chuyện gì mà thôi. Hôm nay xem ra, cũng là có một chút khác biệt.

“Thứ cho tại hạ mạo muội, xin hỏi cô nương rốt cuộc là người phương nào?”

Tiểu Vũ nghe Túc Thanh hỏi câu này, đặc ý ngừng đầu nói:

“Ta chính là người gặp người thích, hoa thấy hoa nở, oan hồn thấy quy hàng, Tiểu Hắc Tiểu Bạch thấy lui tán, Chung lão đại thấy nhức đầu, Lưu Quang boss thấy im lặng, tân nhiệm tiểu quý sai dịch, Tiểu Vũ đại nhân!”

“.....” Túc Thanh hiển nhiên là nghe không có hiểu bao nhiêu, chỉ nghe hiểu câu nói sau cùng. Không nghĩ tới nha đầu này lại là Địa phủ quý sai? Thật là người không thể xem bề ngoài. Trở lại chuyện chính, Túc Thanh nghe nói Tiểu Vũ muốn Quan Thập đi Vô Vọng sơn, trong lòng lại có chút không cam lòng. Muốn ở trong Nhạc gia, có thể dễ gặp gỡ. Thế nhưng chính là lại để cho Lục đệ trở về Vô Vọng sơn kia, nếu như lại có cái ngộ nhờ, vậy như thế nào mới tốt?

“Không được. Không thể để cho Lục đệ trở về!” Túc Thanh trầm tư một lát, cuối cùng không muốn giúp việc này. Kể từ sau khi Lục đệ trở về, cả người cũng thay đổi, trước kia là Lan công tử tiêu sái vui đùa, nay lại thường xuyên không nói một lời ngồi ở nóc nhà, chính là đợi một ngày như vậy. Không biết đang suy nghĩ gì. Túc Thanh mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng là thật sự hiểu rõ, bởi vì cô gái Miêu Cuồng kia. Hiện tại, Lục đệ vất vả khôi phục lại, hân làm sao có thể lần nữa để cho hân lâm vào hồi tưởng quá khứ. Tiểu Vũ thấy Túc Thanh cự tuyệt, xem chừng không thể thay đổi. Con người đảo một vòng, cũng không cùng hân tranh cãi, chợt đưa tay chỉ một bên, kinh ngạc nói: “Đi? Người áo đen lão Đại kia lại đến tìm ngươi?”

Túc Thanh nghe vậy, trực giác xoay người nhìn lại. Nhưng không có phát hiện bất luận kẻ nào. Trong lòng cả kinh, ý thức mê mang đi qua, nhất thời hiểu bị mắc lừa. Ngay lúc này nháy mắt công phu, Tiểu Vũ lắc mình một cái, liền phủ tron thân thể của hân. Hắc hắc, mới vừa rồi đã nói với ngươi, Tiểu Hắc Tiểu Bạch thấy thối lui, Chung Quý lão Đại thấy nhức đầu, Diêm Vương lão Đại thấy cũng không nói gì. Ta là người lợi hại, ngươi lại không phòng bị. Ai, thật là ngu ngốc cũng không thể không giáo. Tiểu Vũ cố gắng ưỡn ngực, tựa hồ coi như hải lòng thân thể này. Không tệ! Nhìn như yếu đuối, trên cánh tay vẫn có mấy lượng thịt nha. Không thể kéo dài thời gian, Tiểu Vũ xoay người, xuyên qua hành lang, hướng nội sảnh đi tới.

Quân Thập a Quân Thập! Ái thì Tư Tư đang chờ ngươi nhè.

Tiểu Vũ đứng tại chỗ, cảm giác một hồi nhức đầu. Nàng thật không ngờ, nhìn như địa phương không lớn, thế nào càng đi vào trong, càng rộng rãi lên? Trước mắt gian phòng này là phòng nào, rốt cuộc gian nào mới là nơi Quân Thập ở đây? Đáng chết, người vừa nãy đâu? Nam nhân áo đen cùng bạch y còn có tú y, thế nào một cái chớp mắt tất cả đều không thấy? Như thế nào đây, chẳng lẽ muốn nàng tìm từng gian? Bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, Tiểu

Vũ ngoan ngoãn chấp nhận. Thôi thôi, tìm thôi.

Cất bước đến gần trước cửa một gian phòng, Tiểu Vũ trong đầu suy tư, là gõ cửa hay là trực tiếp đẩy cửa đi vào đây? Trong phòng này có người hay không đây? Ai! Có chút phiền não nắm tóc, dù sao thân thể này cũng không phải là của mình, coi như đi nhầm phòng, cùng lắm thì nói tiếng thật xin lỗi chứ sao. Tiểu Vũ sửa sang lại đầu tóc, cũng không nữa bận tâm cái gì, trực tiếp đẩy cửa vào.

“Người nào!”

Đập vào mắt là một tòa bình phong, sau tấm bình phong truyền đến ào ào tiếng nước chảy. Nam tử nghe tiếng cửa mở, nhất thời kinh ngạc mở miệng. Tiểu Vũ một hồi choáng váng, mẹ nó! Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Thế nhưng đụng phải tình cảnh mỹ nam tắm rửa ?

“Ách, cái đó. . . Đi nhầm phòng, người từ từ tắm” Tiểu Vũ mặt đỏ lên, cúi đầu vội vàng chuẩn bị đóng cửa rồi đi. Lại nghe được sau tấm bình phong một hồi tiếng nước chảy, một nam tử từ trong bồn tắm đứng lên, xuyên qua bình phong lộ ra cái đầu nhỏ, mi thanh mục tú, rất là đẹp mắt.

Nhìn thấy Tiểu Vũ sau đó, cười đùa nói: “A. Thì ra là Ngũ đệ. Đến, vừa đúng lúc, giúp ta kỳ lưng một chút. Tay ta mỏi nhừ, với không tới rồi.”

Tiểu Vũ ngần ra, cúi đầu lúng túng không biết như thế nào cho phải. Không thể nào, như vậy không thái quá chứ?

“Nhanh lên qua đây, còn đứng đó làm cái gì?” Nam tử kêu la, xoay người ngồi trở lại trong bồn tắm

Tiểu Vũ nhất thời cũng không biết như thế nào cho phải, chỉ đành phải nhắm mắt đi tới. Đi qua bình phong, khoảng cách gần nam tử kia, cảm giác đầu tiên chính là, Wa! Da của hắn thực đẹp nha. Lắc đầu, cắt đứt tư tưởng bệnh hoạn trong đầu mình, Tiểu Vũ đứng tại chỗ, ánh mắt lơ đãng, biết rõ nhìn là không nên mà.

“Dì? Ngũ đệ, người làm gì thế?” Nam tử quay mặt sang, có chút không hiểu nhìn về Tiểu Vũ, Tiểu Vũ trong ánh mắt né tránh, chợt kinh ngạc phát hiện, này hai mắt nam tử, đúng là ngọn lửa màu đỏ.

Kinh ngạc nhìn chăm chú vào tròng mắt nam tử, Tiểu Vũ si mê xúc động muốn đi qua nhìn xem một chút. Chợt nghe nam tử khoe miệng cong lên, có chút giảo hoạt nói: “Ngũ đệ hôm nay có chút khác thường? Một chút cũng không giống người bình thường, lại gặp oan hồn hướng người cầu cứu sao?”

Nhạc gia này, Thất huynh đệ vốn là tình đồng thủ túc, đối với thân huynh đệ của mình cũng rất hiểu rõ. Túc Thanh có thể thấy chuyện hoặc người mà người thường không thể nhìn thấy, bọn họ cũng đã sớm biết được. Tiểu Vũ nghe trong bồn tắm yêu nghiệt nam tử hỏi ra lời này, liền đã biết giữa huynh đệ bọn họ, nhất định tin nhiệm thật sâu, tình nghĩa không cạn. Chỉ là cảnh tượng mỹ nam tắm rửa, khiến lòng nàng sôi trào không dứt. Còn kém không có phun máu mũi để bày tỏ nội tâm nàng kích động. Chợt nhớ tới lúc gần đi, Tư Huyền với nàng có nói qua.

Quần Thập từng ở nơi đỉnh núi này, thường xuyên cùng ta nói tới chuyện giữa huynh đệ bọn họ. Bảy huynh đệ Nhạc gia tình cảm vô cùng sâu đậm, tên của bọn họ đều là lấy màu sắc mà đến. Đại ca gọi Mặc Tề, là người bình tĩnh tinh táo, nói năng thận trọng. Quần Thập cùng những huynh đệ khác cũng rất tôn kính hắn. Thân phận của hắn thần bí, đến bây giờ cũng không ai biết hắn rốt cuộc xuất thân nơi nào. Nhưng có thể khẳng định, đại ca cũng không phải người bình thường. Nhị ca gọi Mộc Bạch, rất thích đọc sách. Thường xuyên trốn ở trong phòng đọc sách cả ngày. Thường ngày cũng là một bộ trang phục thư sinh, bộ dáng thanh tú, rất chiếu cố những huynh đệ khác. Mỗi khi có người chọc đại ca mất hứng thì thường thường đều là nhị ca ra mặt tương trợ. Mạn Quân Thập chính là hắn cứu, trong lòng ta vẫn rất cảm kích hắn.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 40: Thay đổi y phục

Tam ca tên là Hồng Lệ, người cũng như tên, hắn có một đôi mắt màu đỏ như ngọn lửa, xinh đẹp trẻ trung ai cũng kinh ngạc. Có điều, tính cách hơi nhỏ mọn và tính tình trẻ con nhưng cũng là người được sủng ái nhất. Hắn có tài ca múa, mọi người ngày đêm vui vẻ đều dựa vào tài ca múa của hắn, danh chấn cả Nguyệt Tố thành. (Meg: nguyên văn của nó là tháng tố, nhưng giáo trình hán ngữ của em ghi tháng = nguyệt, nên để thế)

Đôi mắt đỏ yêu mị, Tiểu Vũ lấy lại tinh thần, nhìn nam nhân đang ở trong bồn tắm, đây chính là người mà Tư Huyền đã nói, tam ca Hồng Lệ? Hồng Lệ thấy Tiểu Vũ đứng im tại chỗ, sững người nhìn hắn, bất giác gương mặt khẽ cười, biểu hiện gọi cảm mê người.

“Sao hôm nay ngũ đệ lại biến thành câm rồi? Tốt lắm tốt lắm, mau đến đây chà lưng giúp ta, buổi tối còn phải diễn đó, chẳng lẽ người không muốn kiếm tiền?”

Thấy không thể từ chối được, Tiểu Vũ bắt đầu nhắm mắt đi về phía trước hai bước, nhận lấy chiếc khăn lông của Hồng Lệ, cúi đầu lúng túng chà lưng giúp hắn. Ngồi ở trong bồn tắm, ánh mắt của Hồng Lệ quay vòng, ngẩng đầu nhìn người đứng ở phía sau đang giúp hắn chà lưng tà mị cười một tiếng. Bất chợt dang tay, kéo lấy cổ áo Tiểu Vũ, nhân lúc nàng kinh ngạc, một tay ném nàng vào bồn tắm. Uỳnh! Bọt nước văng khắp nơi. Tiểu Vũ có chút chật vật bò dậy, cố vịn bờ vào một điểm tựa để đứng lên, khi mở mắt ra, đập vào mắt nàng chính là lồng ngực trắng nõn của ai đó. Lồng ngực đó hiện giờ đang khẽ rung rung, từ đỉnh đầu nàng truyền đến một tiếng cười thực vui vẻ:

“Haha, Ngủ đi. Ngươi hôm nay quả nhiên có việc gì đó nha, mới có như vậy mà đã bị ta đánh lén. Có thời gian thì phải tìm đại ca luyện chút võ công đi”

Hồng Lệ vừa cười vừa đỡ lấy Tiểu Vũ. Bồn tắm tuy lớn nhưng dù sao thể tích cũng có hạn. Hồng Lệ dù sao cũng là một nam nhân có vóc người to lớn cao ngạo, giờ phút này Hồng Lệ đến gần Tiểu Vũ, cái đầu nhỏ bé của nàng lập tức tưởng tượng lan man, nàng đang cùng một nam nhân đáng yêu yêu nghiệt ở trong cùng một bồn tắm? Mẹ nó! Tiểu Vũ chợt đứng lên, không ngại một thân áo bào xanh ướt nhẹp, luống cuống ra khỏi bồn tắm, không để ý tới yêu nghiệt ở trong bồn. Thấy vậy, Hồng Lệ bật cười ha ha. Nàng đem khăn lông ném trả cho hắn rồi xoay người nhanh chóng rời đi, không dám quay lại lần nữa. Cho đến khi đi ra khỏi cửa rồi, nàng còn nghe thấy tiếng của Hồng Lệ vọng lại từ phía sau

“Ngủ đi! Xấu hổ cái gì chứ! Chỉ là tắm chung thôi mà, khi còn bé không phải chúng ta cũng đã tắm chung rồi hay sao. Yên tâm đi, Tam ca sẽ chịu trách nhiệm với ngươi!”

Tiểu Vũ luống cuống không kịp chạy trốn, trong lòng thầm than ‘A di đà Phật! Tội lỗi! Tội lỗi’. Nàng mặc dù không phải sắc nữ nhưng nhìn thấy sắc đẹp như thế ngay trước mặt, chảy vài giọt nước miếng, phun một chút máu mũi cũng là việc bình thường (Miu: Ngụy biện, tất cả chỉ là ngụy biện)

Sau khi thoát khỏi tâm trạng bối rối, các giác quan của nàng bắt đầu lấy lại cảm giác. Hiện giờ toàn thân nàng ướt đầm, rất là nhếch nhác. Thế nhưng, nàng không thông thuộc đường ở đây nên về phòng thay y phục kiểu gì đây? Đang lúc buồn bực thì nàng thấy cách đó không xa có một người đang đi tới. Người đó mặc chiếc áo màu xanh lá cây nhạt, đáng đáp rất xinh đẹp, trong đầu Tiểu Vũ ngay lập tức nhớ tới lời của Tư Huyền.

Tứ ca tên là Bích Hiên, lòng dạ như bồ tát, không thể trở mặt nhìn người khác chịu khổ. Ra cửa chỉ cần gặp tên ăn xin, cũng không quản đối phương là người lừa gạt, hắn sẽ luôn ném chút bạc vụn cho bọn hắn. Sau này, không biết người nào truyền tin này đi khắp nơi, làm cho Tứ ca chỉ cần vừa ra khỏi cửa là sẽ gặp rất nhiều tên ăn xin trên đường hắn đi. Mà Tứ ca còn không quản ngại phát tiền cho tất cả những tên ăn mày trên đường mà hắn gặp, sau khi bỏ thí xong rồi mới nhớ ra mình ra ngoài để thay người ta đặt mua hàng hoá. Thường thường, hắn cũng rất hay nhặt những con mèo hay con chó hoang về nhà, đại ca vì thế mà rất đau đầu nhưng mà không thể nói hắn cái gì. Chỉ là từ đó, không bao giờ để hắn ra ngoài đặt mua hàng hoá thường ngày nữa. Ha ha, Bích Hiên hay mặc đồ màu xanh lá. Tiểu Vũ neho mắt lại, cuối cùng cũng tìm được người dẫn đường rồi. Tiểu Vũ cười híp mắt, chạy ra ngoắc ngoắc gọi Bích Hiên. Quả nhiên mỹ nam mặc áo xanh mỉm cười đi tới.

Đến gần thì chợt kinh ngạc nói:

“Ngủ đi? Ngươi làm sao mà lại biến thành bộ dạng này?”

Tiểu Vũ bắt đầu cười khổ, lắc đầu một cái tỏ vẻ không muốn giải thích, nhưng lại không muốn lộ ra sơ hở nên cố bình tĩnh nói với Bích Hiên:

“Không có sao, chỉ là không cẩn thận rơi xuống nước thôi. Cái đó, ta có chút lạnh, trước tiên ngươi có thể lấy một bộ y phục cho ta thay được không?”

Bích Hiên nhát mắt mấy cái, thần sắc có chút không hiểu, đưa ngón tay chỉ về phòng bên cạnh, mở miệng nói:

“Đó không phải là phòng của ngươi sao? Ngươi có thể trở về phòng thay a”

Tiểu Vũ thuận tiện nhìn lại, lúng túng không hiểu, trong miệng thầm than ‘Làm sao mà biết được chứ? Phòng nào cũng thiết kế như nhau, bình thường làm sao có thể phân rõ phòng của ai’ Bích Hiên tai rất thính, nghe Tiểu Vũ nói vậy không khỏi đưa tay sờ chán Tiểu Vũ, có chút ân cần nói:

“Ngủ đi không sao chứ? Có phải trúng gió nên thần trí mơ hồ không? Có cần ta kêu nhị ca đến xem không?”

Tiểu Vũ tròn mắt, nghĩ thầm ‘có ngươi mới thần trí mơ hồ! Ai mà gặp gỡ được mấy huynh đệ nhà ngươi chắc thần trí cũng đều mơ hồ cả!’ Rồi nàng phát phát tay nói:

“Không sao, không sao, ta trở về phòng thay quần áo, ngươi định đi làm gì thì làm đi”

Dứt lời, Tiểu Vũ cất bước rời đi. Bích Hiên còn có chút không hiểu đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng dáng Tiểu Vũ rời đi, gãi gãi tai, lẩm bẫm, giống như là thần trí vẫn còn mơ hồ...

Tiểu Vũ vội vã trở về phòng. Mở tủ treo quần áo ra, đập vào mắt nàng toàn là những chiếc áo màu xanh nước biển.

Xem ra bảy anh em nhà này mỗi người có một màu riêng. Tiểu Vũ lắc đầu một cái, tùy ý cầm một cái áo màu xanh ném lên giường, đưa tay ra muốn cời thắt lưng thì chợt dừng lại. Trời ạ, đây chính là thân thể của một nam nhân a. Muốn thay quần áo chả phải cời sạch sao? Ách... Cái này... Tiểu Vũ trong lòng rối loạn, không biết làm thế nào cho phải. Hiện tại toàn thân nàng ướt nhẹp, vô cùng khó chịu, nhưng nếu thay quần áo thì sẽ..nhìn thấy hết của nam nhân này.

Ngũ Ca tên là Túc Thanh, cũng là một nam nhân rất lợi hại, đầu óc thông minh vô cùng. Các cửa hàng lớn nhỏ của Nhạc gia toàn bộ đều giao hắn xử lý. Nhạc gia ngày đêm có thể vui vẻ phồn hoa, công lao của Ngũ ca là không nhỏ. Túc Thanh, Túc Thanh, Tiểu Vũ thấp giọng mặc niệm. Không phải là ta cố ý làm xấu thanh danh của ngươi, chờ ta làm xong việc, sẽ hoàn toàn biến mất trước mắt ngươi. Đấu tranh tư tưởng một hồi, Tiểu Vũ quyết định trước tiên cứ thay quần áo đã. Trong miệng nàng không ngừng lẩm bẫm phi lễ chó phi lễ chó nhìn sau đó bắt đầu nhắm mắt cời quần áo. Nàng cố gắng không để cho mình chạm vào bất kỳ địa phương nào không nên chạm, cố gắng không sờ đến da thịt của hắn, khó khăn lắm Tiểu Vũ mới hoàn thành quá trình thay y phục đầy gian nan. Vỗ vỗ ngực, Tiểu Vũ lại khôi phục tinh thần sáng khoái rồi tự nhủ ‘đi thôi, mau đi làm chính sự thôi!’

Đẩy cửa ra, chợt nàng cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Dường như có một thanh âm đang quanh quẩn trong đầu nàng.

“Nữ nhân đáng chết, dám lợi dụng thân thể của ta, mau đi ra ngoài cho ta!”

Tiểu Vũ tay cầm cạnh cửa, ra sức lắc đầu một cái. Thật không ngờ linh lực của Túc Thanh lại lớn hại như vậy, thiếu chút nữa ép được hồn của nàng thoát ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Ai da hồng bét.

Không được! Tiểu Vũ kiên quyết. Chuyện nàng đáp ứng Tư Huyền còn chưa làm được, nàng muốn đi tìm Quân Thập nàng muốn đem hấn về bên cạnh Tư Huyền. Lần này nàng nhất định phải làm được, Tiểu Vũ ổn định lại tinh thần, ép linh lực của Túc Thanh xuống. Nàng ổn định lại suy nghĩ của mình một lần nữa rồi đi ra ngoài. Vừa mới đi ra ngoài, liền nhìn thấy Quân Thập. Ánh mắt đậm bạc trong như nước, dường như ẩn dấu niềm đau thương nào đó. Nhưng đây quả thật cũng là một nam nhân tài mạo xuất chúng. Đó chính là tướng công của Tư Huyền. Quân Lan. Tên thật của hấn vốn là Quân Lan, nhưng chữ Lan nghe có vẻ giống như tên của nữ nhi, chắc hấn đã bị các huynh đệ cười nhạo nhiều nên hấn mới đổi tên thành Quân Thập. Dần dần, giang hồ chỉ biết Độc công tử Quân Thập chứ rất ít người nhớ đến tên thật của hấn.

Vậy còn người cuối cùng đâu? Người cuối cùng cũng là người nhỏ nhất Thất đệ, tên là Thương Tử. Trong bảy huynh đệ thì Tam ca cùng Thất đệ là hai người đẹp nhất. Vẻ đẹp của bọn hấn không giống người phàm trần, lại càng không phải là vẻ đẹp khí khái nam nhi mà ngược lại có chút yếu mị giống như vẻ đẹp của nữ nhân vậy. Bởi vì Tam ca có một đôi mắt đỏ nên rất ít người nói xằng bậy về hấn, ngược lại Thất đệ thì lại nổi danh là yêu nghiệt hại nước hại dân. Đúng là Thất đệ rất yêu nghiệt, nữ nhi bị hấn mê hoặc đâu phải chỉ có ở kinh thành mà cả Nguyệt Quốc, trên giang hồ, không ai là không biết đến tên Hoa Tặc Hiên Viên Thương Tử. Chân mày của Tiểu Vũ giãn ra, cuối cùng cũng tìm được người nàng cần tìm, nàng vội vàng đi nhanh về phía trước.

Quân Thập ngẩng đầu nhìn người trước mắt, có chút ngẩn ngơ, nghĩ tới lời nói của mình trước đó có hơi quá nên khẽ cúi đầu, mở miệng nói: “Ngũ Ca”

Tiểu Vũ đâu còn để ý cái gì ca mới không ca, trực tiếp kéo ống tay áo của Thập Tử lôi vào phòng mình. Quân Thập Tử có chút ngạc nhiên, vừa đi vào vừa hỏi:

“Ngũ ca, ngươi định làm gì vậy?”

Tiểu Vũ lười phải giải thích, liền hét lên: “Ngươi đi theo ta là được, đến nơi ta sẽ giải thích cho ngươi”

Lôi được Quân Thập vào phòng, Tiểu Vũ nhanh chóng đóng cửa, hít sâu một hơi, thần sắc nghiêm trọng nhìn Quân Thập.

“Chuyện ta sắp kể với ngươi, có thể nhất thời ngươi sẽ cảm thấy khó tin, nhưng ngươi nhất định phải tin ta, mỗi lời ta nói đều là sự thật, không có nửa từ lừa dối. Ngươi nhất định không được cho là ta nói bậy, không được cho là ta uống nhầm thuốc, càng không được nói ta là thần trí mơ hồ”

Quân Thập nhìn Tiểu Vũ vẻ không hiểu nhưng cũng không nói gì. Dù sao hiện giờ hấn cũng đã thấy, Ngũ Ca có vẻ như thực sự không bình thường cho lắm. Tiểu Vũ thấy Quân Thập không nói gì, nghĩ là hấn hiểu những lời nàng vừa nói liền bày ra biểu tình trẻ con để dạy gặt đầu nói:

“Là thế này, nương tử của ngươi, cũng chính là Tư Huyền. Hồn phách của nàng vẫn bị giam ở đỉnh núi Vô Vọng, nơi mà các ngươi đã từng ở. Thật ra thì nàng luôn chờ đợi ngày được về bên cạnh ngươi, cho tới bây giờ vẫn chưa rời đi. Nàng mỗi ngày đều phải trốn tránh, lo bị Quý Sai đuổi bắt, may mắn được một Hoa Yêu giúp đỡ cho nên mới có thể ở Hạ Giới lâu như vậy. Từ ngày ngươi mang theo một nữ tử cùng nhảy xuống vách đá rồi biến mất, nàng vẫn luôn đợi ngươi trở về. Hiện nay, đỉnh núi kia đã bị con người khai phá trồng trọt, biến hoa đã bị hủy, đối với nàng chính là một đả kích lớn. Hồn phách nàng đã sắp không chịu nổi, nếu không nhanh tới Địa Phủ để luân hồi, e là nàng sẽ bị hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh. Trước khi đi, nàng muốn gặp lại ngươi lần cuối, ngươi hãy mau trở lại đó được không?”

Tiểu Vũ nói hết một hơi, chỉ thấy Quân Thập vẻ mặt khiếp sợ nhìn nàng, có chút không hiểu nhưng không có vẻ gì là không tin.

“Ngũ ca... Ngươi?” Quân Thập biết Túc Thanh có thể nói chuyện hoặc nhìn thấy những thứ mà người thường không thể, hơn nữa còn biết chút đạo thuật. Nhưng hấn thực sự không hiểu, tuy là Ngũ ca so với người thường lợi hại hơn rất nhiều nhưng... núi Vô Vọng xa kinh thành như thế, làm sao Ngũ ca có thể biết tất cả? Hơn nữa còn biết cả chuyện hấn cùng Phi Phi nhảy xuống vách đá? Huống chi, lúc trước, quan hệ của Ngũ Ca đối với Tư Tư còn căng thẳng như vậy, thế mà bây giờ giống như là đang ủng hộ bọn họ vậy!

Lòng Tiểu Vũ nóng như lửa đốt, đến lúc nào rồi còn Ngũ Ca Ngũ Ca. Không đợi được nữa, nàng phát tay một cái, vội vàng nói: “Ngũ ca ngũ ca cái gì nữa chứ, ngươi mau mau đến núi Vô Vọng đi, nếu muộn thì ngươi sẽ phải hối hận cả đời đấy!” Thực ra, Tiểu Vũ vẫn còn giữ một bí mật, đó chính là về mỹ nam Hoa Yêu kia. Nàng cũng không ngờ, mỹ nam Hoa Yêu kia nhất định là có tình ý với Tư Huyền, đến kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được. Còn cái gì mà hoàn hồn thuật, Tiểu Vũ khi còn sống mặc dù không tin vào Thần Phật nhưng nàng cũng hiểu được, làm những việc trái với luân thường đạo lý như cải tử hoàn sinh thường thì sẽ không có kết quả tốt đẹp. Cho nên nàng mới vội vàng tìm Quân Thập, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Tư Tư rồi nhanh chóng mang nàng đến Địa Phủ để luân hồi.

Quân Thập nghe vậy, mắt sáng lên nhìn Tiểu Vũ, mặc dù không rõ Ngũ Ca tại sao lại có cử chỉ lời nói khác thường như vậy, nhưng tâm hân tương như đã tàn giờ lại nghe được tin tức của Tư Huyền, tro tàn nơi lòng hân giờ phút này lại bùng cháy lên. Quân Thập cảm kích nói: “Ngũ ca cảm ơn người!”

Còn ca kiếc gì nữa! Tiểu Vũ hân không thể đập hân một phát đến núi Vô Vọng luôn, nàng la ầm lên: “Đi đi, mau đi đi”

Quân Thập gật đầu, nhanh chóng xoay người đi, cũng không chuẩn bị bất cứ thứ gì, cứ thế chạy ra ngoài luôn. Tiểu Vũ thấy mọi chuyện đã hoàn thành, cũng không muốn ở lại nơi này lâu, nàng còn phải đi theo Quân Thập để thấy hân đi tới núi Vô Vọng an toàn. Nghĩ vậy, Tiểu Vũ chấp hai tay lại, nhẹ giọng thì thầm “Lui!” Hôn phách nàng lập tức thoát khỏi thân thể Túc Thanh. Không chú ý đằng sau lưng đột nhiên im lặng, ánh mắt của Túc Thanh tối sầm lại, Tiểu Vũ vội vã đuổi theo Quân Thập. Nàng vừa mới đi chuyển, chỉ nghe sau lưng vang lên một chữ, giây kế tiếp, người nàng đã không thể động đây.

Tiểu Vũ thầm than trong đầu ‘Ai nha! Hồng rồi! Nàng lại quên mất tên nam nhân này có đạo hạnh cao thâm, còn từng học qua đạo thuật đây. Lần này Game Over rồi.’

Tiếng bước chân ngày càng gần, Túc Thanh bước từng bước lại gần Tiểu Vũ, dừng lại bên người nàng. Không nhìn thấy Quân Thập đâu, lửa giận trong lòng hân càng lớn.

“Đứng giữa tam giới, từng người nên giữ cuộc sống của mình. Nếu không có tương quan, thì chớ có hỏi nhiều. Lục đệ hiện tại rất tốt, phải khó khăn lắm hân mới thoát khỏi thương nhớ về nương tử. Người hôm nay lại bắt hân nhớ lại, hi vọng lại rồi lại một lần sinh ly tử biệt, người cảm thấy như vậy đối với hân là tốt lắm sao?”

Tiểu Vũ đứng một chỗ, vốn là đang suy nghĩ nên làm thế nào cho phải, thế nhưng khi nghe những lời Túc Thanh vừa nói ra, chợt ngẩn ra. Đúng vậy, nàng chỉ nghĩ đến suy nghĩ của Tư Huyền, nghĩ đến sự đáng thương của Tư Huyền nhưng lại không nghĩ đến cảm nhận của Quân Thập. Bất giác, nàng nhớ đến một câu nói ‘Người chết không khổ, người sống mới thực là thống khổ, đáng thương’ (Cái này là chém> . « Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email += Thanh Vy15:02 12/02/2015 hay oi là hay luôn cảnh20:01 19/01/2015 Truyện vui. Đọc cười đau cả bụng. Cũng có đoạn cảm động rơi nước mắt!!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42: Mỹ nam như mây

“Hừ! Hôm nay người đã rời đi, nói gì cũng là uống phỉ! Trước phạt người ở đây Lục Mang trong pháp trận,tự mình suy nghĩ một khoảng thời gian đi.”

Túc Thanh nói xong, không cho Tiểu Vũ thời gian phản ứng. Đôi tay kết ấn, trong miệng nhẹ đọc. Giữa không trung có một Lục Mang Tinh thoáng hiện, Tiểu Vũ chỉ cảm thấy trong mắt hoa lên. Một giây kế tiếp, cả người liền bị hút vào trong pháp trận. Lục Mang pháp trận biến mất trong nháy mắt không thấy. Tất cả lại thay đổi an tĩnh lại, giống như là chưa có chuyện gì xảy ra. Lại không biết lúc này là ngày hay đêm, đã không thấy một người một quỷ. Túc Thanh cúi đầu than nhẹ một tiếng, Lục đệ cuộc đời này mệnh đã định sẵn rồi, cuối cùng là tránh cũng không được, hân bắt buộc phải đi đối mặt.

Tiểu Vũ buồn bực ngồi ở trong pháp trận, một tay chống cằm, con người nhẹ nhàng lưu lưu chuyển chuyển. Đây!!!Cái gì Thanh công tử a.....!!!Hạ thủ cũng không cần quá hung ác như vậy chứ! Có cần thiết phải tức giận như vậy ko? Có cần thiết cho gọi cái chó má trận pháp gì đem nàng ngủ phải đứng lên như thế này không? Nàng lại cũng không làm việc gì to tát nha, không giết người phóng hỏa, lại không vào nhà cướp của, cho tới bây giờ, phạm lớn nhất sai lầm chính là đi nhầm phòng, cũng chỉ là cùng mỹ nam tắm uyên ương mà thôi, không cần phải để bụng như vậy chứ. Khụ khụ! Không phải không phải,nàng bị mỹ nam trêu chọc nên không cần thận tiến vào trong bồn tắm của hân mà thôi.

Nàng đã bắt đầu là tuyệt đối không có sai lầm. Chính là muốn giúp Tư Huyền tìm được Quân Thập, có thể để cho Tư Huyền ở trước khi luân hồi có thể nhìn thấy tướng công của nàng mà thôi. Cái người kêu Túc Thanh kia nhất định là nghĩ quá nhiều rồi. Tư Huyền khẳng định là rất thống khổ, Quân Thập nếu có thể chịu đựng lần đầu tiên, vậy thì có thể chịu đựng lần thứ hai. Hơn nữa, Tư Huyền đến lúc đó cũng sẽ khuyên hân. Tiểu Vũ vậy vậy đầu, tạm thời chẳng muốn nghĩ chuyện này nữa, việc cấp bách bây giờ, vẫn là suy nghĩ biện pháp rời khỏi trận pháp này mới đúng nha!. Nàng ra ngoài đã được một lúc rồi, nếu Chung lão đại hoặc Tiểu Hắc Tiểu Bạch quay trở về không tìm được nàng, lại chả đi đến chỗ Lưu Quang boss thông báo, mạng nhỏ của nàng thật có thể Game Over rồi.

Đứng lên vỗ vỗ mông, Tiểu Vũ ở nơi này không bằng lòng, trong trận pháp khắp nơi đi đi lại lại. Lượn quanh lượn quanh, lại quay lại Liễu Nguyên. Tiểu Vũ giương lên lòng mảy. Aaaa...!!!! Đợi nửa ngày, thì ra đây chính là một cái mê cung. Khinh thường, thả lỏng vai, Tiểu Vũ thở dài nói: “Ai lại nghĩ tới, Đại Tiểu Thư Tiểu Vũ ta cái gì cũng lợi hại, duy chỉ là một dân mù đường. Vừa ra khỏi cửa ngay cả Đông Nam Tây Bắc cũng phân không rõ. Đây thì tốt thật, Túc Thanh kia chẳng lẽ là biết ta có một khuyết điểm là mù đường sao? Nên hẳn ta chơi luôn một cái mê cung trận pháp nhốt ta?”

Suy sụp hạ vai. Tiểu Vũ chán chường ngồi dưới đất. Cả người vô lực, râu cụp cái đầu nhỏ. Xong rồi. Không ra được. Lần này nhất định phải chết yêu sao???

Đèn lồng rực rỡ, ban đêm trong Nguyệt Tổ thành so ban ngày càng thêm náo nhiệt. Trong thành, phần hoa nhất là trên đường cái, một chỗ sóng người bắt đầu khởi động, các phường nhạc Nhạc gia tối nay như cũ, khách quý chật ních. Còn chưa tới giờ biểu diễn, liền đã có vô số nam nữ tới. Những việc này đều đã tập thành thói quen, tiếng nhạc lúc này cũng đã nổi lên. Nhạc gia, đặc biệt mời tới một người chào hỏi khách nhân giúp một tay. Nhưng bảy huynh đệ bọn hắn ai cũng có chức này, Hồng Lệ hiền Vũ, Bích Hiền khải đàn. Túc Thanh quản lý tài vụ. Mộc Bạch đầu óc thông minh, có thể biên soạn ra mới bài hát. Thương Tử thường xuyên đi ra ngoài, và lại là một người có năng khiếu về hội họa, thường ở bên ngoài mang về cho Hồng Lệ học tập. Mục Tề cùng Quân Thập phụ trách trật tự của nhạc phường. Lúc này, Túc Thanh đã đem chuyện Quân Thập nói với Mục Tề, chỉ không nói cho hắn biết về chuyện của Tiểu Vũ. Chỉ thấy Mục Tề thần sắc hơi ngưng trọng, trầm tư một lát, sau khẽ thở dài: “Thôi, tất cả đều là mệnh. Chính là chuyện tình của hắn, do chính hắn lựa chọn mà ra.”

Túc Thanh gật đầu một cái, cũng không tiếp tục hỏi nhiều. Mấy người bọn hắn, huynh đệ từ trước đến giờ cũng rất đúng mực, nếu đại ca đều nói như vậy rồi, liền thuận theo tự nhiên thôi. Nhạc phường ngoài các công tử tiểu thư, văn nhân nhà sĩ, còn có một chút quan lại quyền quý. Đều ở đây nhìn quanh trung tâm võ đài, đang mong đợi một màn biểu diễn xuất hiện. Chợt ở cửa truyền đến một hồi la hét âm ỉ, trong đó xen lẫn một tiếng kêu sợ hãi của nữ tử. Tiếp sau đó kéo theo một hồi bàn luận xôn xao.

“Trời ơi, đây là công tử nhà ai nha? Ta thế nào chưa từng gặp qua.”

“Đúng vậy. Đúng vậy, bộ dạng cũng thật tuấn tú đi chứ. Cùng công tử Bích Hiền nhà ta không phân cao thấp.”

“Phi! Cái gì Bích Hiền công tử nhà ngươi! Bích Hiền công tử lúc nào thì thành người nhà của các ngươi? Có biết xấu hổ hay không?”

“Chính là vậy, Bích Hiền công tử nếu như là người nhà ngươi thì Hồng Lệ công tử chính là người nhà ta rồi.”

“Phi phi! Liền được như ý ngươi sao, Hồng Lệ công tử coi trọng ngươi? Ngươi tạm thời đừng ở nơi này làm làm người ta buồn nôn có được hay không?”

“.....”

Mục Tề cùng Túc Thanh nghiêng đầu nhìn lại, liền gặp được ba vị nam tử diện mạo không tầm thường đi vào. Tháng này, Nguyệt Tổ thành tuy lớn, những ngày náo nhiệt, chỗ ngồi cũng không phải là người bình thường có thể tiêu tiền đến. Cho nên bọn họ vừa mở nhạc phường, liền sớm một chút có người đặt trước chỗ ngồi. Chỉ cần nhạc phường phát ra thiệp, mới có thể đi vào cánh cửa này. Dần dà, cả tháng trong Nguyệt Tổ thành, có thể ngày đêm lạc quan thưởng vũ kỹ, cũng chỉ có cố định một số người mà thôi.

Mục Tề cùng Túc Thanh liếc mắt nhìn nhau, ba vị nam tử này trông thật lạ mắt, bọn họ cũng chưa từng gặp qua. Mà thấy phản ứng của mọi người cũng có thể biết được, ba người bọn hắn, nhất định không phải người trong thành. Túc Thanh nhận được ánh mắt ám hiệu của Mục Tề, trong đầu hiểu rõ. Đi tới trước ba người, khách khí chấp tay nói: “Ba vị công tử quang lâm dịp lễ hội chẳng biết có thiệp của nhạc phường chúng ta hay không?”

Thiệp? Tiểu Hắc chau mày, từ trong lòng móc ra ba tờ giấy nhiều nếp nhăn gì đó. Nghi ngờ nói: “Là đồ chơi này sao?”

Túc Thanh mi khẽ nhăn nhẹ, hắn nhớ lúc phát ra thiệp, thường thường đều là được người ta xem như bảo bối cất giữ cẩn thận, giờ phút này nhìn thấy tám thiệp trong tay Tiểu Hắc, lòng không khỏi có chút tức giận bưng bưng.

Nhận tám thiệp trong tay nam tử áo đen nhìn một chút, Túc Thanh nhất thời trong lòng cả kinh, quả nhiên là thiệp nhạc phường phát ra, nhưng hắn rõ ràng chưa từng thấy qua ba người trước mắt, bọn họ tại sao có thiệp đây? Tiểu Bạch Tiểu Hắc hoàn toàn không thấy sắc mặt của Túc Thanh, vẫn nhìn ngắm chung quanh, về mặt cùng lúc Tiểu Vũ mới vừa vào nhạc phường cùng một dạng, nghĩ đến trước kia ngày ngày câu hồn, dẫn độ. Cũng không có cơ hội đến các địa phương như thế này. Chung Quỳ không giống như hai người bọn họ một dạng hết nhìn đông tới nhìn tây, hắn hiện tại lòng tràn đầy lo lắng. Lúc hắn ở trên người Tiểu Vũ dùng pháp thuật tạo Ấn chú, chính là vì thời khắc đó muốn nắm rõ tung tích của nàng, nhưng trước đây không lâu, chú ấn đột nhiên biến mất rồi. Hắn hoàn toàn không cảm giác được tung tích của Tiểu Vũ. Nghĩ tới lời Lưu Quang phân phó cho hắn, không khỏi một hồi rối rắm. Nếu lúc này sự việc vỡ lẽ là xong việc, nhưng hắn cũng không muốn thất nghiệp đâu.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 43: Khiếp sợ toàn trường

“Buổi sáng, lúc người đi vào nhạc phường, nha đầu kia ở nơi nào!”

Chung Quỷ không có há mồm, chỉ là dùng ý niệm truyền đạt cho Túc Thanh. Hắn nhìn ra được người trước mắt không đơn giản, đoán chừng có thể nghe. Quả nhiên, Túc Thanh thân hình ngẩn ra, nhìn về Chung Quỷ trông mắt thay đổi có chút thâm trầm.

“Các người? Cũng là quỷ sai?”

Túc Thanh cũng không há mồm, giống nhau dùng ý niệm nhắn nhủ. Chung Quỷ nghe hai chữ quỷ sai không khỏi nhăn mày lại. Càng thêm chắc chắn Tiểu Vũ mất tích cùng người trước mắt này có liên quan. Chung Quỷ lên tiếng hỏi:

“Nàng ở đâu?”

Túc Thanh hừ nhẹ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Nàng quá mức hồ nháo, ta chỉ là hơi dùng chút biện pháp nhốt nàng ở tại một chỗ nghỉ ngơi thật tốt mà thôi.”

Chung Quỷ ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn về phía Túc Thanh. Vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa những lời hắn vừa nói. Dùng chút biện pháp nhốt nàng sao? Trong lòng có chút suy nghĩ, ngay cả Lưu Quang lão đại đều không dám... đối đãi như vậy với nha đầu kia, người này cũng thật to gan nha. Chỉ là, nha đầu kia nên nhân cơ hội chịu quản giáo rồi! Khụ khụ! Chung Quỷ thoáng thờ bình thường, nội tâm kích động, mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Lưu Quang lão Đại từng giao phó, phải bảo vệ an toàn của nàng. Hôm nay ngay cả người cũng không thấy, sau đó nói cho lão Đại biết, khẳng định sẽ mắng mình gần chết.

“Tiểu Vũ là người của Địa phủ chúng ta, bắt kẻ nàng phạm vào chuyện gì, cũng không tới phiên một mình người giáo huấn, nhanh đem nàng giao ra đây.”

Túc Thanh khinh thường, hiển nhiên không đem lời nói của Chung Quỷ nghe vào trong tai.

“Thả người, cũng không tới phiên người nói là được. Có bản lĩnh chính mình tự đi tìm. Nếu như có thể tìm được, người người liền tùy tiện mang đi.”

Một câu nói này của Túc Thanh, mang theo khiêu khích. Chung Quỷ liền thay đổi sắc mặt. Tiểu Bạch Tiểu Hắc nhất thời cảm thấy bầu không khí là không đúng, rồi rít nhìn về Chung Quỷ, nghi ngờ nói: “Chung lão đại, như thế nào?”

Chung Quỷ trước mặt nhiều người như vậy, cũng không tiện làm khó dễ. Đang lúc hai người đối nghịch thì chợt cảm giác sống lưng chợt lạnh, Chung Quỷ cùng Tiểu Bạch Tiểu Hắc nhất thời cứng ngắc tại chỗ. Túc Thanh cũng cảm thấy có chút không thích hợp, thỉnh thoảng có một khí thế trấn áp linh lực của hắn. Để cho hắn đột nhiên cảm thấy cả hô hấp cũng có chút khó khăn. Vang lên trong đầu một thanh âm nam tử. Mang theo vài phần lười biếng, lại ngoài ý muốn khiến người nhớ.

“A? Trò chơi này cũng không hay nha, người đem người giấu đi, chúng ta đi tìm người. Tìm được, người liền để cho chúng ta mang đi. Kia lại không biết là ai cho người quyền lợi, lại dám tự mình nhốt quỷ sai Địa phủ?”

Chỗ cửa lại truyền đến một loạt âm thanh sừng sốt. “A! ! Lại có thêm một công tử này? Trời ơi, đêm nay làm sao vậy, thế nào mà có nhiều công tử tuấn tú như vậy!”

Ba người Chung Quỷ cứng ngắc tại chỗ, không dám quay đầu. Nhưng Túc Thanh mang theo vài phần tò mò, tay hơi nắm chặt từ cửa trước nhìn sang. Sau khi nhìn thấy người tới, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Các huynh đệ ở Nhạc gia, bao gồm bản thân hắn. Được cho là nam tử diện mạo thượng đẳng. Có dáng vẻ đặc điểm, không tầm thường. Ở trong mắt Túc Thanh, trong tất cả huynh đệ, Tam ca Hồng Lệ có gương mặt đẹp nhất, nam sinh nữ tướng(=nam có hình dáng nữ), chính là dung mạo khuynh quốc khuynh thành. Xét tới yêu nghiệt, là nhớ đến thất đệ Thương Tử, cặp mắt hoa đào dài nhỏ kia, hết sức câu hồn.

Túc Thanh cho rằng trên đời này, sợ là so với dung mạo hai người này không ai có thể hơn. Nhưng giờ phút này nhìn thấy nam tử trước mắt, cũng khiến hắn nhớ tới một câu: nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Lưu Quang một thân trường bào màu tím, tôn lên dáng người thon dài hoàn mỹ của hắn. Chậm rãi đi lên phía trước, Chung Quỷ cùng Hắc Bạch Vô Thường như là sau lưng có mắt, có chút ă ý đều thối lui hai bên, cúi đầu không dám nâng lên, bọn họ thế nào cũng không lường trước được, Lưu Quang biến thành hình người, tự mình đi vào nhân giới.

Nhìn thấy hành động của ba người Chung Quỷ, Túc Thanh nhất thời hiểu được nam tử này cùng ba người kia là một bọn. Hơn nữa, thân phận của hắn còn cao hơn.

Lúc này, mấy người bọn họ trở thành tiêu điểm của Nhạc phường, tất cả mọi người đem tầm mắt dính ở trên người bọn họ. Túc Thanh không muốn làm lớn chuyện, dùng ý niệm nói: “Các vị có việc, chúng ta đi hậu viện bàn bạc, các người thấy thế nào?”

Lưu Quang chỉ cười không nói, đứng tại chỗ như cũ.

Lúc này, ngọn đèn chuyển tối. Mọi người lấy lại tinh thần, đều hướng trung tâm vũ đài nhìn lại. Thì ra, là Hồng Lệ sắp xuất hiện, đầu tiên là một tấm lụa đỏ từ giữa không trung bay xuống, ánh sáng cùng gió nhẹ từ nóc nhà từ từ đưa đến. Tấm lụa đỏ tung bay, một nam tử chân bước trên lụa đỏ mà xuống, đôi mắt đỏ yêu mỵ nhìn quanh bốn phía, ánh mắt lưu chuyển, sinh ra vẻ kiều mỵ. Rõ ràng là thân nam nhi, so với nữ nhi còn quyến rũ hơn ba phần.

Ánh mắt mọi người nhất thời bị người trên vũ đài hấp dẫn, thanh âm sừng sốt không dứt bên tai.

Âm nhạc vang lên, Hồng Lệ cười xinh đẹp, bắt đầu theo tiếng đàn khởi vũ.(=múa, để thể cho hay ^^)

Lưu Quang ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Hồng Lệ, hơi hơi câu môi cười yếu ớt. Chung Quý cùng Hắc Bạch Vô Thường trong lòng sợ hãi, xong rồi xong rồi, lão Đại sẽ không có yên lòng như vậy, trước mặt nhiều người như vậy mà phát hỏa đi?

“Người đã muốn chơi trò chơi, ta liền cùng người chơi đùa.”

Lưu Quang không dùng ý niệm, trực tiếp mở miệng nói ra câu này. Không biết sao, Túc Thanh lúc này có một loại cảm giác không tốt.

Trong phút chốc, Nhạc phường đột nhiên một mảnh tối đen. Mọi người vừa kinh ngạc không thôi, lúc sau ngọn đèn mãnh liệt khôi phục nguyên dạng. Mọi người ở Nhạc phường hai mặt nhìn nhau, biểu tình nghi hoặc, không rõ đã xảy ra chuyện gì. A! Một tiếng kêu sợ hãi truyền đến, cũng không biết là ai phát ra. Chỉ nghe có người kinh hãi nói: “Không thấy Hồng Lệ công tử!”

Trong lúc nhất thời, mọi người bắt đầu la hét ầm ĩ đứng lên.

Túc Thanh đột nhiên quay đầu nhìn phía Lưu Quang, mày rậm khóa chặt. Lúc này chất vấn ra tiếng.

“Người đem Tam ca đi đâu? Người rốt cuộc là ai? Muốn như thế nào?”

Lưu Quang vô vị nhún vai, lạnh nhạt nói: “Không phải chính người mới vừa nói, có bản lĩnh chính mình đi tìm a. Tìm được rồi, người liền tùy người mang đi.”

Chung Quý cùng Hắc Bạch Vô Thường khiếp sợ hơi hơi ngẩng đầu, hiển nhiên không nghĩ tới lời nói vô lại như vậy cũng có từ miệng Lưu Quang nói ra.

Nam tử áo xanh trước mắt này, cho dù có vài phần đạo hạnh, nhưng hẳn dù sao cũng là con người, dù thế nào cũng không thể may mắn thương tổn Tiểu Vũ, bọn họ chỉ cần tiêu phí chút thời gian, cũng có thể tìm được nha đầu Tiểu Vũ kia.

Hơn nữa, Lưu Quang đường đường là kẻ đứng đầu Địa phủ quản lý việc sống chết trên đời. Mười tám tầng trong Địa ngục giam giữ yêu ma quỷ quái, là nhân vật lợi hại kiêu ngạo ương ngạnh trong tam giới, nhưng ở trước mặt hắn(=Túc Thanh), làm như bị khống chế.

Tuy rằng là cùng một câu, đều nói là có bản lĩnh thì đi tìm. Nhưng Lưu Quang giấu kín một người, người bình thường có thể tìm được sao? Hắn hoàn toàn có thể tùy ý chế tạo một không gian, sau đó đem người quăng vào, xem xét mười ngày tám ngày. Chỉ bằng con người bình thường như Túc Thanh, xác định chắc chắn là tìm không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 44: Lần này xong rồi

Chương 44: Lần này xong rồi Lưu Quang vẫn như cũ khẽ cười nhàn nhạt, hoàn toàn coi thường sắc mặt khó coi của Túc Thanh. Mở miệng nói: “Như vậy, trò chơi bắt đầu!” Khoe miệng uốn cong thành góc 45 độ, Lưu Quang nở ra nụ cười mê hoặc, hơi nhảy mắt phải.

Bên trong Lạc phường đang tối đen như mực, xảy ra tình huống vừa rồi, thoáng chốc lại sáng lên. Một tiếng kêu sợ hãi vang lên, Lưu Quang, Chung Quý còn có Hắc Bạch Vô Thường đều biến mất không còn chút dấu vết. Một đạo hắc ảnh tung người nhảy lên trung tâm vũ đài, Mặc Tề chấp tay nhìn bốn phía xung quanh.

“Các vị! Tối nay Lạc phường có chút chuyện nhà phải xử lý, cho nên mời mọi người về trước. Mặc Tề ở chỗ này hướng các vị bảo đảm, đợi xử lý tốt chuyện này, chắc chắn tự mình phái người đưa thiệp đến từng người trong phủ. Cáo lỗi!”

Mặc Tề vừa nói xong, Túc Thanh cùng một số người làm, bắt đầu mời mọi người rời chỗ. Mặc dù tiếng oán trách không ít, nhưng mọi người vẫn là ngoan ngoãn phối hợp, lòng đầy khó hiểu rời đi. Một lát sau, trong Lạc phường người đã đi hết. Mặc Tề phân việc cho đám người làm, chỉ để lại Túc Thanh cùng Bích Hiên.

“Nói đi, giấu diếm ta chuyện gì? Mới vừa rồi mấy vị kia, là những người nào!”

Còn chưa chờ Túc Thanh mở miệng, Mặc Tề đã cúi đầu hỏi. Túc Thanh cúi đầu, đối với Mặc Tề, huynh đệ bọn họ từ nhỏ đều là tôn kính hẳn nhất. Hôm nay Hồng Lệ không thấy, Mặc Tề mặc dù không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác của hắn rất chính xác, chuyện này nhất định có liên quan đến Túc Thanh. Thấy tình huống như vậy, Túc Thanh cũng không thể giấu diếm cái gì, liền bắt đầu nói liên tục.

“Hôm nay sáng sớm, ta ở ngoài cửa gặp một vị cô nương. Chính xác mà nói, chỉ là một luồng hồn phách của cô nương ấy. Đại ca cũng biết, ta ở trên cửa đã hạ phù chú án. Cho nên vị cô nương kia không vào được. Nhưng nàng vẫn không từ bỏ ý định cứ đứng ở ngoài cửa, ta vì hiếu kỳ liền đi ra ngoài hỏi

nàng nguyên do .”

Mặc Tề cau mày, đối với việc Túc Thanh có thể nhìn thấy quỷ hồn mà nói, hẳn tuy biết nhưng chưa bao giờ hỏi nhiều. Hôm nay nghe Túc Thanh nói rõ, không khỏi cũng có chút tò mò.

“Sau ta mới biết, nàng là quỷ soa của Địa phủ. Nàng là vì tìm Lục đệ mà đến. Theo như lời nàng, là thể tử của Lục đệ sau khi qua đời, hồn phách vẫn ở lại Nhân Giới ở trên ngọn núi kia. Vì Lục đệ không trở lại, hồn phách Tư Huyền không biết nguyên nhân gì không thể rời khỏi ngọn núi kia. Vì vậy nàng ở lại trên ngọn núi kia đợi chờ Lục đệ. Sau thời gian dài, hồn phách đã không chịu nổi gánh nặng, nếu như không trở về luân hồi, cuối cùng sẽ rơi vào cảnh tan thành mây khói.”

Một bên Bích Hiên nghe vậy, kinh ngạc nói: “Thậm chí có chuyện này? Tư Huyền chẳng phải rất đáng thương sao.”

Túc Thanh không có nhiều lời, nói tiếp: “Cô nương kia muốn ta nói rõ với Lục đệ, để Lục đệ về núi một chuyến. Trước ta đã giúp Lục đệ coi qua quẻ tượng, Tư Huyền là kiếp nạn đời này của Lục đệ, Lục đệ nếu như đến gần nàng, nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Chuyện cũ đã qua, nếu Tư Huyền đã không có ở đây, cần gì phải để Lục đệ trở về đối mặt vết thương lần nữa? Ta không có đáp ứng cô nương kia, lại không nghĩ rằng bị nàng lừa gạt, thừa dịp ta chưa chuẩn bị, hạ bùa chú lên ta.”

Sao? Bích Hiên cả kinh, nhớ lại nói: “Không trách được hôm nay ta nhìn thấy người có chút kỳ quái, thậm chí ngay cả nhà của mình cũng không nhận ra, thì ra là bị hạ bùa chú.”

Vẫn không có tiếng trả lời, Mặc Tề mở miệng nói tiếp: “Sau đó thì sao? Người đem cô nương đó xử lý thế nào?”

Nghe Mặc Tề nói câu này, Túc Thanh có chút xấu hổ cúi đầu, đại ca không hổ là đại ca, một câu đã đánh trúng, đoán được hẳn đối với cô nương kia động tay động chân.

“Ta đối với nàng thế nào? Chính là tức nàng lừa gạt ta, còn hạ bùa chú ta. Lúc nàng tìm được Lục đệ, đang cùng Lục đệ nói rõ tình hình, ta liền thừa dịp lúc nàng thoát khỏi người của ta đi tìm Lục đệ. Ta đã định thân nàng, nhốt nàng vào Lục Mang pháp trận rồi.”

Mặc Tề ánh mắt chuyển lạnh, sớm theo chân mấy người huynh đệ bọn họ nói qua, làm việc phải có chừng có mực, không được lỗ mãng. Hôm nay xem ra, hiển nhiên bọn họ không đem lời của hắn nghe vào! Biết rõ đối phương là quỷ soa, còn dám nhốt người ta lại.

“Còn ba vị nam tử kia? Là người nào?” Mặc Tề lại lên tiếng hỏi, đã đoán được Hồng Lệ biến mất tất nhiên cùng với những người kia có liên quan.

Túc Thanh biết Mặc Tề đang nổi giận, bất giác áy náy nói: “Ta không có hỏi rõ ràng, nhưng hình như cũng là quỷ soa. Vị nam tử áo choàng tím kia, địa vị cũng không nhỏ, nhìn dáng dấp chắc là Lão Đại của bọn họ. Tam ca chính là bị hắn bắt đi.”

Hừ! Mặc Tề bực tức vung tay áo, “Theo ý tứ của người! Nếu không phải là người bắt nhốt vị cô nương kia trước, người ta sẽ không vô duyên vô cớ bắt Hồng Lệ? Nói cách khác, người ta là quỷ soa, chúng ta là người. Người cũng không phải cùng bọn họ đâu!”

Túc Thanh lo lắng giải thích, “Đại ca, ta biết sai rồi.” Bích Hiên thấy thế, cũng vội vàng giúp Túc Thanh cầu xin. “Đại ca người cũng đừng vì Ngũ đệ mà tức giận, hẳn cũng không phải là cố ý.”

Mặc Tề sắc mặt không thấy chuyển biến tốt, vẫn mang theo vài phần lệ khí nói: “Hiện tại biết sai thì có ích lợi gì? Hồng Lệ hôm nay không biết tung tích, ba người bọn họ cũng không biết đi nơi nào. Nếu Hồng Lệ xảy ra chuyện gì, ta xem người sẽ bù đắp như thế nào !”

Túc Thanh nghe vậy, tình ngộ nói: “Đúng rồi, ta có thể đem vị cô nương kia thả ra, bọn họ nếu muốn tìm vị cô nương kia, khẳng định còn có thể hiện thân lần nữa. Đến lúc đó chúng ta liền lấy cô nương kia trao đổi với Tam ca.”

Mặc Tề than nhẹ một tiếng, “Nếu có thể đơn giản như vậy thật tốt a.”

Tiểu Vũ bị nhốt trong Lục Mang trận pháp biểu tình ngây ngô, nghĩ tới cái cớ đại này một không có TV hai không có máy tính, những người này làm sao vẫn tiếp tục sống được? Chẳng lẽ mỗi ngày liền đánh đàn, đọc sách? Không có xã giao hoạt động, nữ tử còn không được bước ra khỏi cửa, thành thân mới biết hình dáng lão công của mình, đổi lại là nàng, nàng không bị làm cho ngu ngốc thì cũng bị điên. Cứ như vậy nghĩ đi nghĩ lại, chợt phía trước sáng lên, tia sáng chói mắt chiếu vào, Tiểu Vũ ngẩng đầu che kín mắt, choáng ngợp, ai chơi kì vậy. Nơi phát sáng truyền đến một thanh âm nam tử, “Cô nương, người mau ra khỏi đây thôi.”

Tiểu Vũ ngẩn ra, nghe được thanh âm của Túc Thanh kia. Trong lòng nhất thời không hiểu. A? Thật là kỳ quái. Không phải hắn đem nàng nhốt vào trong trận pháp này sao, thế nào mà nhanh như vậy đã để nàng ra ngoài? Chẳng lẽ có âm mưu mờ ám gì đang chờ nàng? Lắc đầu, cho những nghi vấn đó biến đi, mình sao lại đa nghi như Tào Tháo rồi? Hôm nay nàng đã là quỷ, còn sợ cái gì gì?

Tiểu Vũ tuy là không sợ, nhưng cũng là hướng nơi ánh sáng mà lớn tiếng hét lên: “Thế nào? Nhanh như vậy đã thả ta ra? Người muốn lừa gạt ta hả, ở bên ngoài không phải đang chuẩn bị cái hồ lửa để cho ta nhảy vào chứ.”

Ngoài trận Túc Thanh không nói gì, than nhẹ ra tiếng. Chợt nhớ tới một câu như vậy. Gọi là thỉnh Thần dễ dàng tiễn Thần khó khăn! Nếu như để cho họ với tình huống trước mặt, phải nên đổi là, nhốt quỷ dễ dàng thả quỷ khó khăn a.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 45: Ta là cái rắm

“Cô nương người đừng đa nghi, ta chỉ là đơn thuần muốn thả người đi mà thôi. Tuyệt đối không có ý gì khác. Người yên tâm ra đây đi.”

Tiểu Vũ nghe vậy, đôi mắt châu ngọc vừa chuyển, chợt cao hứng. Đứng lên đi tới nơi ánh sáng, quả thật nhìn thấy bên ngoài chỉ có Túc Thanh đứng ở đó, sắc mặt tựa hồ có chút không tốt lắm. Trong lòng đột nhiên dâng lên một trò đùa quái đản, đặc ý nói: “Người để cho ta ra ngoài ta liền ra ngoài sao? Ban đầu người nhốt ta như vậy, cũng không thèm hỏi ý kiến của ta nha. Hiện đúng lúc, Tiểu Vũ tỷ tỷ của người đột nhiên cảm thấy chỗ này vô cùng tốt, mệnh mệnh rộng lớn, rất là thoải mái.”

Lời kia vừa thốt ra, chỉ thấy sắc mặt Túc Thanh kia càng thêm khó coi mấy phần. Tiểu Vũ che miệng lại cười hắc hắc không ngừng, nghĩ thầm, người nha, nói nhốt ta liền nhốt ta, không cho người chút màu sắc, người liền coi Tiểu Vũ ta, tỷ tỷ của người là người dễ khi dễ.

Túc Thanh bắt đắc dĩ, trong lòng lo lắng đến an nguy của Tam ca, giờ phút này bất chấp tất cả, trực tiếp mở miệng đối với Tiểu Vũ giải thích: “Cô nương, người nể mặt tại hạ một chút, Túc Thanh sẽ bồi tội với cô nương. Cầu xin người mau ra đây thôi. Thực không dám dấu diếm, đồng bọn của người tới tìm người, tại hạ bởi vì nhất thời tức giận, bảo họ quay về. Không nghĩ tới bọn họ lại bắt Tam ca của ta, là Túc Thanh lỗi mắng, chớ nên chấp nhặt tại hạ, hôm nay chỉ cầu cô nương người thương xót, khẩn trương ra đây nói với bọn họ một câu, để cho Tam ca của ta bình an trở về.”

Tiểu Vũ vốn là muốn có ý trêu Túc Thanh một lần mà thôi, không nghĩ khi nghe Túc Thanh nói ra những lời này, nhất thời cả kinh trợn to mắt. Cái gì? Đồng bọn của nàng tới tìm nàng? Đồng bọn? Chẳng lẽ là Chung Quý mang theo Tiểu Hắc Tiểu Bạch tìm tới? Nghĩ tới bọn họ phát hiện nàng mất tích, lúc này mới truy tìm đến. Nghĩ tới boss Lưu Quang sau khi biết chuyện này chắc chắn sẽ dùng cặp mắt mê chết người kia càn quét nàng. Tiểu Vũ phỏng đoán đủ loại kết cục thê thảm. Lại không nghĩ rằng Lưu Quang sẽ đích thân vì tìm nàng mà đến, bôn tôn ngay tại Lạc phùng này. Xong rồi xong rồi, Tiểu Vũ mảnh liệt run rẩy, không giống như vừa nãy rất đắc ý. Túc Thanh thấy Tiểu Vũ không có động tĩnh, trong lòng càng thêm lo lắng. Không khỏi hô lớn: “Cô nương, chỉ cần người khuyên bọn họ thả Tam ca của ta, Túc Thanh liền mặc cho người xử trí. Dù là người câu hồn phách của ta, Túc Thanh cũng tuyệt nửa câu không oán hận!”

Tiểu Vũ đứng ở cửa trận pháp, quyết miệng không nói lời nào. Đại ca không phải nàng không muốn ra ngoài, nàng nếu không đi ra ngoài, mạng nhỏ còn có thể ở lâu một thời gian, nàng nếu đi ra ngoài, mẹ ơi, nhớ tới Lưu Quang khi tức giận hai mắt liền đỏ ngầu, Tiểu Vũ lắc đầu, không dám nghĩ tiếp. Túc Thanh thấy trong trận pháp không có động tĩnh gì, trong lòng một cỗ lửa giận nổi lên. Hắn thật ra hoàn toàn có bản lĩnh đem Tiểu Vũ từ trong trận pháp kéo ra, thế nhưng lại cảm thấy làm như vậy không đủ thành ý. Huống hồ đại ca cũng dặn dò qua, muốn hảo hảo xin vị cô nương kia ra ngoài. Nghĩ tới Tam ca bởi vì hắn mà bị liên lụy, nội tâm Túc Thanh càng thấy áy náy. Cuối cùng quyết định, phát tay áo, hướng trung tâm trận pháp quý gối xuống nói:

“Cô nương, coi như Túc Thanh van người.”

Tiểu Vũ thấy thế, kinh ngạc không thôi. Nàng chính là người thích mềm không thích cứng. Thấy Túc Thanh một nam tử cao ngạo như vậy lại quỳ gối trước mặt nàng, nhất thời đem cái kết cục thê thảm nàng mới nghĩ ném qua sau gáy. Vội vàng từ trong trận pháp đi ra. Đi lên trước muốn đỡ Túc Thanh dậy, vừa mới đến gần hắn thì chợt thấy không đúng. Nhưng tất cả đã không kịp. Chỉ thấy Túc Thanh ra tay nhanh như thiểm điện, đứng dậy bóp chặt cổ họng Tiểu Vũ. Một thanh âm vang lên, Tiểu Vũ nghe thanh âm cõi lòng mình tan nát. A... bị kịch, nàng là người bị kịch a, cổ của nàng càng thêm bị kịch. Có câu nói rất đúng, người quá thiện lương, chỉ biết thương tổn tới mình. Huống hồ nàng hôm nay đều không phải là người, làm sao còn từ bi như vậy? Túc Thanh ra tay bóp chặt cổ họng Tiểu Vũ, cúi người đến gần bên tai, thấp giọng nói:

“Cô nương, tạm thời xin lỗi.”

Tiểu Vũ một tiếng than nhẹ, đã đoán được xảy ra chuyện gì. Quả nhiên, Túc Thanh nói xong, xoay ra bốn phía lớn tiếng nói: “Các vị nếu không muốn vị cô nương này có chuyện gì, còn không ra gặp mặt đi thôi.”

Lời này vừa nói ra, chỉ thấy trong bản viện trống không, thoáng hiện hai đạo bóng dáng. Một đen một trắng, chính là hai người Hắc Bạch Vô Thường.

Tiểu Vũ để cho mình giữ vững nụ cười vui vẻ, hướng Hắc Bạch Vô Thường chào hỏi nói: “Hi, Hello, thật là giống như ba năm không gặp, ta phát hiện Tiểu Hắc Tiểu Bạch thật là càng ngày càng đẹp trai.”

Tiểu Bạch bắt đắc dĩ trợn mắt một cái, không để ý Túc Thanh kia, chỉ dùng ánh mắt đồng tình nhìn chăm chú vào Tiểu Vũ.

Tiểu Hắc thờ dài một tiếng, nhìn về Tiểu Vũ. Miệng hé ra, dùng khẩu hình miệng biểu đạt nói: “Người! Chết ! Chắc ! Rồi !”

Tiểu Vũ trong lòng tuôn ra một cỗ dự cảm xấu, bất giác nhìn bốn phía, Tiểu Bạch Tiểu Hắc đều ở đây, Chung Lão Đại thế nào lại không có ở đây? Túc Thanh nghĩ ngợi, trực tiếp mở miệng nói: “Làm sao lại là hai người các người? Hai người kia đâu?”

Àm! Tiểu Vũ như bị sét đánh. Hai người kia? Là hai mà không phải một? Địa phủ quỷ soa nàng đều biết, có thể ở tam giới tự do ra vào, cũng chỉ có mấy người. Túc Thanh nói hai người kia, trừ Chung Lão Đại còn ai vào đây? Tiểu Vũ trong lòng sợ hãi, dù sao người này, tuyệt đối không phải là Mạnh Bà. Một cỗ khí áp không bình thường kéo tới, cái cảm giác quen thuộc này, nhất thời khiến Tiểu Vũ hai chân nhũn ra. Giống như Tiểu Vũ suy đoán, sau lưng Hắc Bạch Vô Thường, thoáng hiện hai đạo bóng dáng. Từ bèo (=áo choàng tím) phiêu dật trong gió, mặc dù Tiểu Vũ rất muốn tán dương một câu, bộ dạng đẹp trai mặc cái gì cũng đều dễ nhìn. Nhưng vào giờ phút này, nhìn thấy Lưu Quang mặt lạnh, sau đó nàng cũng không còn bất kỳ ý định gì. Đầu

nhỏ cúi xuống. Tiểu Vũ giống như là đứng trước mặt Lão Uổng là gà con nhỏ nhỏ, rất là vô lực lên tiếng kêu: “Lão Đại.”

Túc Thanh bắt giắc trong tay căng thẳng, mở miệng nói: “Các ngươi rốt cuộc đã hiện thân.”

Tiểu Vũ bị lực đạo bóp chặt, nhướn mày, khó thở vài phần.

Không khí chung quanh phút chốc biến đổi, Lưu Quang lạnh lùng ra tiếng, “Thả nàng ra cho ta.”

Túc Thanh bị khí thế kia trấn áp, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì trấn định. “Thả nàng có thể, Tam ca của ta ở đâu? Các ngươi trước tiên đem hán thả ra !”

Lưu Quang sắc mặt càng khó coi, lần nữa lên tiếng lặp lại: “Thả nàng ra cho ta!” từng chữ từng chữ khiến cho Chung Quỷ cùng Hắc Bạch Vô Thường một hồi kinh hãi. Không khỏi bắt đầu lo lắng cho an nguy của Túc Thanh .

Đang lúc hai người giằng co thì một đạo hắc ảnh đi tới. Bước chân chậm rãi, đi tới bên cạnh Túc Thanh mở miệng nói: “Nếu đã thương lượng không được, sao không đồng thời thả người? Như vậy đối với hai bên đều tốt, không phải sao?”

Túc Thanh thấy Mặc Tề xuất hiện, nhất thời trong tim an định mấy phần. Khẽ gọi một tiếng đại ca.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 46: Phán Quan đòi mạng

Mặc Tề gật đầu một cái, nhìn về phía Lưu Quang đối diện. Liếc đã thấy đối phương bắt phạm, trong lòng cũng không khỏi có chút lo lắng. Coi như võ công của hán lợi hại đi chăng nữa, nhưng người phạm có thể nào cùng quý soa đánh nhau? Tiểu Vũ không biết mấy người bọn họ muốn hàn huyền tới lúc nào, nàng hiện tại chẳng qua là cảm thấy bị bóp cổ vô cùng khó chịu! Giống như là tâm ý tương thông, Lưu Quang đột nhiên làm khó dễ, một tiếng hừ nhẹ, hơi giận nhưng nói: “Mệnh lệnh của ta khi nào thì đến phiên những người phạm tục các ngươi cò kè mặc cả?”

Một hồi cuồng phong cuốn qua, cuộn cuộn nổi lên bụi bặm gió cát . Mặc Tề cùng Túc Thanh theo bản năng giơ tay lên che mắt. Túc Thanh chỉ cảm thấy trong tay buông lỏng, Tiểu Vũ đã không thấy bóng dáng. Lập tức trong lòng nóng nảy không dứt, bên cạnh Mặc Tề trong nháy mắt lác mình đi.

Mặc Tề thân thủ rất nhanh, nhưng thân thủ của mấy người Lưu Quang, Chung Quỷ càng nhanh hơn. Tiểu Vũ vừa tới liền được Lưu Quang ôm trong ngực, mấy người bọn họ như vậy biến mất trong nháy mắt. Cuồng phong tan đi, Túc Thanh ngậy ngốc đứng tại chỗ. Mặc Tề cau mày, sắc mặt rất khó coi. Trong thang máy, Lưu Quang giống như đang xách con gà chết, lôi cổ Tiểu Vũ. Chung Quỷ cùng Hắc Bạch Vô Thường đứng ở phía sau không nói gì.

Ách, Tiểu Vũ mặc dù biết được mình sắp chết đến nơi, nhưng là không khỏi nhớ tới lúc Túc Thanh quý xuống. Cấn răng, mở miệng nói: “Lão Đại. Ngươi đem Tam ca người ta thả ra đi.”

Lưu Quang nhú mày, nghiêng mặt sang bên nhìn về phía Tiểu Vũ. Chỉ thấy Tiểu Vũ vội vàng cúi đầu, giống như một chú cừ non đang sảm hồi .

“Ngươi còn biết ta đây là Lão Đại? Ta còn tưởng rằng ngươi đã không còn cách nào vô pháp vô thiên đem ta quên đi đấy.”

Tiểu Vũ lúng túng cười, còn chưa dám ngẩng đầu nhìn hướng Lưu Quang, thấp giọng nói: “Như lão Đại ngươi nói, ta quên ai cũng không dám quên ngươi.”

A. Lưu Quang ra vẻ ngạc nhiên. Nói: “Ta bảo ngươi ngoan ngoãn đợi tại Địa phủ, không để cho ngươi ra tay can dự chuyện này. Những lời này ngươi nghe hiểu không? Nếu không phải lắng tai, chính là ngươi đem lời của ta toàn bộ thổi bay?”

Sau lưng Hắc Bạch Vô Thường cúi đầu, thất bấp đuôi không dám lên tiếng. Chung Quỷ tròn mắt nhìn hai người bọn họ một cái, lặng lẽ lấy tay kết trụ bấp đuôi.

Tiểu Vũ trán ba đường hắc tuyến, vội vàng vượt mông ngựa nói: “Là ta ngễnh ngãng, là ta ngễnh ngãng. Ta làm sao dám đem lời của lão Đại ngài mà thổi bay được, ngược lại ngài có lòng từ bi, coi ta là cái rắm, đem thả đi.”

Hừ! Lưu Quang nhẹ giọng hừ cười, “Mới một thời gian không thấy, miệng lưỡi của ngươi càng ngày càng trôi chảy!” Trong miệng mặc dù nói như vậy, nhưng Lưu Quang trong lòng thầm nghĩ, làm sao có thể thả ngươi! Đòi này ngươi cũng đừng nghĩ ta sẽ tha cho ngươi đi.

Tiểu Vũ hai mắt lấp lánh, ngẩng đầu chờ đợi nói: “Vậy là ngươi đáp ứng? Mau thả Tam ca người ta thôi.”

Tam ca Tam ca, Lưu Quang sắc mặt khó chịu. Mới gặp mặt vài lần, liền kêu thân thiết như vậy. Bộ dạng buồn bực này, kì thực không có phát hiện gì

phút này mình cực kỳ giống như tượng phu đang ghen. Thật ra thì đầu chỉ Chung Quỷ ở trên người Tiểu Vũ hạ chú thuật, Lưu Quang ban đầu giúp Tiểu Vũ chữa trị bả vai liền tại trên người nàng hạ chú ản. Cho nên khi Tiểu Vũ bị Túc Thanh nhốt vào trận pháp hơi thở biến mất thì hần liền chạy tới trước tiên. Ngay cả chính hần cũng không biết, tại sao lại mất bình tĩnh như vậy. Thấy Lưu Quang thật lâu không nói, cũng không có hơi tội nằng tự mình rời khỏi Địa Phủ. Tiểu Vũ là gan liền lớn lên. nín ổng tay áo của Lưu Quang, hai mắt trong sáng lác lư nói:

“Lão Đại! Ngươi không phải biết, ngươi ở trong lòng ta vẫn là thần linh quản sự sống sao? Hai mắt ngọc sáng so với kim cương, đèn thạch anh còn muốn lấp lánh hơn nha! Da của ngươi so Tiểu Bạch còn trắng hơn nha! Khí chất, phong độ của ngươi so Chung Lão Đại lúc nổi giận còn uy nghiêm hơn ba phần. Ngươi gio tay vung áo, khí thế so với Tiểu Hắc Tiểu Mã vung dây xích còn mạnh hơn! Ngươi khẽ mỉm cười thì tuyệt đối so với Mạnh Bà còn phải đẹp hơn mấy phần! Ngươi xem ngươi có nhiều ưu điểm như vậy, chẳng lẽ còn muốn so đo cùng loài người nhỏ nhỏ sao? Ngươi coi như mỗi ngày làm một việc thiện, nếu không liền xem người nọ là cái rắm, đem thả đi!”

Hắc Bạch Vô Thường có chút run rẩy, tựa hồ đã nhìn không được muốn cười phá lên. Chung Quỷ một cái mặt đen kim nén đến ửng hồng, trong lòng cảm thán, cùng Tiểu Vũ ở chung một chỗ, thật là muốn thử thách định lực của hần. Lưu Quang gương mặt giống như màu phấn, nhìn Tiểu Vũ, mỉm môi không nói. Nha đầu này tuyệt đối là khắc tinh của hần, tuyệt đối là vậy.

A? Tiểu Vũ chớp đôi mắt nhỏ, trong lòng có chút không hiểu. Nàng đã khen nhiều như vậy, tại sao người nào đó cũng chưa có mở miệng? Rốt cuộc có thả người không hả?

Lưu Quang ho nhẹ một tiếng, làm dịu bầu không khí. Trầm giọng nói: “Ngươi yên tâm! Người nọ vẫn còn ở trong Lạc phòng, chẳng qua còn xem đạo hạnh của nam tử áo xanh kia, có thể phát hiện ra hay không mà thôi.”

Tiểu Vũ có chút bất mãn, lo lắng nói: “Vậy nếu không tìm được, hần không phải là bị ngươi nhốt cho đến chết sao .”

Lưu Quang thở dài, vô lực nói: “Trận pháp kia chỉ duy trì ba ngày, ba ngày sau, nam tử áo đỏ kia tự nhiên sẽ xuất hiện. Thời gian ba ngày, còn không đến mức đối chết hần chứ? Cho dù chết đối, chẳng lẽ ngươi còn muốn để ta đền mạng cho hần?”

Tiểu Vũ không nói gì chỉ cúi đầu, mẹ nó, để cho ngươi đền mạng, nàng nào dám. Cho dù có muốn, cũng không có gan. Quanh đi quẩn lại, cuối cùng lại trở về Địa phủ. Tiểu Vũ trong lòng lo lắng Quân Thập kia rốt cuộc có đến Vô Vọng sơn hay không? Tư Huyền có cùng hần đoàn tụ không? Nhưng mặc dù lo lắng, cũng tạm thời không thể giúp được. Nàng mới vừa sờ miệng cộp, cũng không dám ở đây càn rỡ. Lúc trước Tiểu Vũ có cầu qua Lưu Quang, hi vọng hần cho vợ chồng bọn họ một thời gian chung đụng, để thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng của Tư Huyền, nàng sẽ an tâm cùng Chung Lão Đại trở về Địa phủ luân hồi.

Lưu Quang thế nhưng thái độ khác thường, không làm khó dễ thêm bao nhiêu. Mày cũng chưa mặt nhăn một chút, đáp ứng. Điều kiện đó là, về sau không có mệnh lệnh của hần, Tiểu Vũ không được ra ngoài một mình.

Không ra ngoài thì không ra ngoài, ở cung điện xa hoa, so với bốn ba bên ngoài tốt hơn nhiều. Nàng rất mừng rỡ a! Chẳng qua chuyện Tư Huyền không có kết, trong lòng nàng luôn ản ản bất an.

Nhằm chán đi lại ở Địa phủ, đùa giỡn yêu quái cùng quỷ quái một phen. Đến cầu Nại Hà cùng Mạnh bà nói chuyện vài câu. Phòng vấn một chút Quỷ Hồn đang muốn luân hồi có cảm nghĩ gì trước khi đi. Cuối cùng lác lư đến chỗ hoa viên, ngồi ở trong vùng đất trải đầy hoa bi ngạn đỏ như lửa cháy, kinh ngạc phát ngốc.

Mạnh mẽ vỗ ót, không đúng a. Cho dù Quân Thập chạy tới Vô Vọng sơn, Tư Huyền thấy được hần, hần cũng không thấy được Tư Huyền a! Còn có Hoa Yêu kia, nếu trong lòng có khó chịu, dấm chua kinh quá, chém Quân Thập thì làm sao bây giờ?

Suy nghĩ như vậy, Tiểu Vũ liền đứng ngồi không yên, đứng lên. Vì thế bất chấp tất cả, miệng đọc chú ngữ, thân hình giấy lát biến mất không thấy.

Ngay tại chỗ bóng dáng nàng vừa biến mất, xuất hiện một đạo bóng đen. Lưu Quang quần áo màu đen, mười phần lãnh khốc. Một tay nhét vào túi quần, một tay có chút vô lực vuốt vuốt tóc đen.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phức Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 47: Tình huống gì?

Tiếng cười ha ha truyền đến, Mạnh bà chậm rãi bước qua. Đi tới phía sau người Lưu Quang, cười gian rồi vươn tay ra, đó là một chén canh xanh thơm ngon. Da đầu Lưu Quang một trận run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nha đầu đáng chết! Thật không coi ta ra gì rồi!”

Mạnh bà cười hắc hắc không ngừng, vui mừng nói: “Diêm Vương a, đều nói nàng nhìn không được, xem đi, đừng nói một ngày, chính là một giờ nàng cũng không nhìn được. A, mặc dù ngươi là lão Đại của ta, ngày thường quan hệ không tồi, chỉ là đã đánh cuộc thì phải nhận thua, đến đây đi, ném thử chút vị nào.”

Lưu Quang lui về phía sau một bước, trán toát ra một giọt mồ hôi lạnh. Chợt thấy quý soa quét dọn vệ sinh đi qua, hắn vội vàng ngoắc lại nói: “Người! Tôi đây một chút!”

Quý soa kia tại Địa phủ chẳng qua là một hạ nhân, đến Địa phủ lâu như vậy, còn chưa bao giờ đến gần Diêm Vương. Lại nhìn thấy Lưu Quang đang ngoắc ngoắc hắn, liền hưng phấn hấp tấp chạy đến.

“Lão Đại, tìm tiểu nhân có gì phân phó?”

Lưu Quang vung tay lên, “Người! Đem canh này uống đi!”

Gì chứ? Quý sao kia nghe xong lời này, mặt suy sụp. Phải biết rằng ở địa phủ người nổi danh nhất, trừ Diêm Vương ra, người tiếp theo, không phải Chung Quý, mà là Mạnh Bà. Mạnh Bà danh tiếng có mặt khắp nơi, thẩm thấu các nơi trong Địa phủ. Vô luận là quý soa mới tới hay là Quý Hồn. Điều bị lôi đôn đãi làm cho tim gan run sợ. Truyền thuyết, uống canh Mạnh bà, sẽ làm người đó có cảm giác sống không bằng chết. Lưu Quang thấy quý soa kia cứng ngắc tại chỗ, không khỏi lớn tiếng nói: “Này! Người làm gì thế? Ta nói người đem canh này uống! Có nghe không hả?”

Quý soa kia thấy từ chối không được, đành thảm than mình xui xẻo, nhận lấy chén canh trong tay Mạnh bà. Biểu tình khẳng khái hy sinh, ngửa đầu một hớp uống hết. Mạnh Bà cùng Lưu Quang tròn to hai mắt nhìn hắn, Mạnh bà vui mừng hỏi: “Cảm giác như thế nào?”

“Cảm giác. Cảm giác.” Quý soa kia đầu óc mơ hồ, trạng thái như đi vào cõi thần tiên.

Mạnh Bà chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp: “Người nói đi? Cảm giác như thế nào đây?”

“Cảm giác. Cảm giác.” Mấy móc tái diễn hai chữ này, chỉ nghe phịch một tiếng, quý sai đáng thương ngã xuống đất, không dậy nổi.

Aizz, Mạnh Bà lắc đầu thở dài. “Xem ra, ta lại thất bại.”

Lưu Quang ở một bên đồng tình liếc nhìn quý soa té xuống đất, thừa dịp Mạnh Bà đang hết sức cảm thán, vội vàng ba chân bốn cẳng, lách người trốn đi.

Tiểu Vũ chạy tới Vô Vọng sơn thì liền nhận ra có cái gì đó không đúng. Đỉnh núi kia không khí thật trầm lắng, nàng biết, bị Tam vị Chân Hòa đốt qua, vạn vật đều không thể sống. Nhưng là, tất cả cũng quá an tĩnh. Tiểu Vũ trong lòng lo sợ, bất an, bắt đầu gọi Tư Huyền cùng Hoa Yêu.

“Tư Tư! Di Hân? Các người có ở đây không? Ta là Tiểu Vũ, nếu ở đây đi ra gặp ta được không?”

Lời nói vang vọng sơn cốc, lại không nghe bất kỳ lời đáp lại nào. Nhất định xảy ra chuyện rồi! Nhất định đã xảy ra chuyện! Tiểu Vũ trong đầu nhất thời nháy ra ý niệm này. Chợt, một đạo nhân ảnh nhanh chóng bay đến, Tiểu Vũ theo bản năng kêu Tư Tư, quay đầu lại liền ngừng miệng. Người đến là một nam tử, diện mạo lịch sự, ôn tồn nho nhã như Bạch Diện Thư Sinh. Thấy bộ dáng người tới, Tiểu Vũ không khỏi nghĩ tới nhị ca của Thất huynh đệ Nhạc gia kia, Mộc Bạch. Nhưng người này không phải Mộc Bạch, Tiểu Vũ chưa từng thấy qua hắn. Mà chuyện lạ là, ánh mắt nam tử thẳng tắp nhìn chăm chú vào Tiểu Vũ, điểm này, không khỏi làm Tiểu Vũ cả kinh? Thì ra hiện tại ai cũng có thể nhìn thấy quý? Nam tử cười yếu ớt, như gió xuân Phù Liễu, rất là ấm áp. “Người chính là nha đầu Tiểu Vũ?”

Nghe lời này, Tiểu Vũ thật sự kinh sợ, tròn to hai mắt nhìn người tới không hiểu nói: “Người biết ta?”

Nam tử nụ cười không giảm, nói tiếp: “Dù chưa gặp mặt, nhưng sớm nghe về kỳ danh. Chung lão đại cùng Hắc Bạch Vô Thường đã nói qua với ta, hôm nay, coi như là chúng ta lần đầu tiên gặp mặt.”

Vừa nghe Chung lão đại cùng Tiểu Hắc Tiểu Bạch, Tiểu Vũ nhất thời liền tỉnh ngộ. Nam tử này nhất định cũng là người Địa phủ. Chính là vì sao nàng chưa từng gặp mặt? Nghĩ đến đây, không khỏi mở miệng hỏi: “Vậy người là người nào?”

Nam tử đưa tay phải ra, nâng ngón trỏ. Đầu ngón tay lóe lên ánh sáng, chợt từ chỗ trống xuất hiện một quyển sách màu đen. Mặt trên ba chữ to ánh vàng rực rỡ, Sở Sinh Tử!

“Diêm Vương muốn người canh ba chết, tuyệt không lưu người đến canh năm. Sự vụ bên ngoài Địa phủ do Chung lão đại cùng Hắc Bạch Vô Thường thi hành, mà sự vụ bên trong, lại do ta xử lý. Ta họ Thôi, người đời gọi ta là Thôi Mệnh Phán Quan, người có thể giống Hắc Bạch Vô Thường, gọi ta Tiểu Thôi.”

Cái gì? Tiểu Vũ còn chưa rõ rốt cuộc là tình huống gì, chỉ thấy Thôi Phán Quan kia tay cầm Sở Sinh Tử, Từ trong túi tiền lấy ra một bộ mắt kiếng sau đó đeo lên, ở tại chỗ lật sách xem.

“Cái kia? Cái kia Tiểu Thôi. Sao người chạy đến nơi này?” Tiểu Vũ có quá nhiều chuyện khó hiểu, nhưng không kịp hỏi kỹ, chỉ tìm cái trọng tâm để hỏi.

Tiểu Thôi vừa nghe câu hỏi, vẫn như cũ đảo Sở Sinh Tử, không ngẩng đầu trực tiếp giải thích: “Trước ta không có ở Địa phủ, là bởi vì lên thiên đình xử lý tài vụ, các khoản chi của Địa phủ. Hai ngày trước mới trở về. Hôm nay lật Sở Sinh Tử xem, phát hiện hôm nay người chết không ít. Chung lão đại cùng Hắc Bạch Vô Thường đều bận việc, ta cũng không thể nhàn rỗi, liền tìm một chỗ bọn họ không có tới, tiến đến Thu Hồn.”

Nói xong, chợt ngẩng đầu lên, nâng mắt kiếng, giống như là nhớ tới cái gì đó nói tiếp: “A, đúng rồi. Lưu Quang lão Đại nói rồi, để cho ta dẹp xong hồn, thuận đường dẫn người trở về.”

Tiểu Vũ chu mô, không biết là đang cảm thấy cái gì. Dù sao hiện tại nàng cũng luyện da mặt tương đối dày, ngộ nhờ Lưu Quang phát hỏa, nàng cùng lắm bày ra bộ dáng nịnh bợ, lừa dối là được. Tiểu Vũ chợt phát hiện, dường như nàng chỉ cần có thái độ tốt, biết đúng lúc mà cúi đầu nhận sai. Hơn nữa trước Lưu Quang đang phát hỏa, nói mấy câu nịnh bợ, làm nũng. Chỉ cần như vậy, bất kể xảy ra bao nhiêu chuyện, Lưu Quang cũng sẽ không so đo cùng nàng. Kết quả là, Tiểu Vũ đắc sát. Chạy lại vỗ vỗ bả vai Tiểu Thôi, mở miệng nói: “Tiểu Thôi, người đến nơi này là câu hồn người nào? Chỗ này có người ở sao?”

Tiểu Thôi lắc lắc ngón tay, búng một cái chóc, một cây bút lông màu đỏ xuất hiện giữa không trung. Tiểu Thôi nhận lấy, trên Sổ Sinh Tử là tả vẽ lên một gạch chéo.

Phản qua tay, ngẩng đầu đối với Tiểu Vũ nói: “Ừ, chính là hần!”

Trên Sổ Sinh Tử tên được viết theo thứ tự, Tiểu Vũ chăm chú nhìn lên, thấy chỗ vừa rồi Tiểu Thôi dùng nét bút hồng gạch chéo, rõ ràng khắc hai chữ: Quân Lan!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 48: Kiếp nạn trong số mệnh

Một nam tử si tình như vậy, Tiểu Vũ rất là khâm phục nha. Ban đầu thấy hần vì Tư Huyền, lại cãi nhau với các huynh đệ mà trước nay hần rất mực kính trọng. Tiểu Vũ bắt đầu từ khi đó, quyết định phải trợ giúp hần một tay. Nhưng hôm nay là tình huống gì? Không giải thích liền một mạch chạy tới chỗ Thôi Phán Quan, lại là câu hồn sao? Trong lòng nhất thời kích động, lớn tiếng chất vấn: “Mẹ nó! Người có làm hay không? Tại sao có thể là hần? Ta mấy ngày trước đây còn thấy hần thật tốt, làm sao có thể sẽ chết?”

Thôi thư sinh vẫn như cũ, một bộ dạng bình tĩnh, nâng mắt nói: “Không nên kích động nha, kích động dễ dàng trở thành tức giận, tức giận nhiều sẽ bị tảo bón. Một khi bị tảo bón da sẽ trở nên kém, da biến đổi sắc mặt liền không tốt, sắc mặt không tốt dẫn tới Lưu Quang lão Đại sẽ truy cứu tới trách nhiệm của ta. Cho nên người phải bình tĩnh.”

“Bình tĩnh cái rắm! Người bây giờ không nói rõ ràng, ta tuyệt đối không cho người đi câu hồn người đâu!” Tiểu Vũ tức giận, cuộn tay áo lên chống nạnh, còn chưa có ra tay đánh người thôi.

Tiểu Thôi lắc đầu một cái, bất đắc dĩ thở dài nói: “Aizz, thôi thôi. Người cũng không biết rõ ràng lắm. Tốt nhất là trực tiếp dẫn người đi đến hiện trường xem một chút đi.”

Dứt lời, chợt lôi kéo cánh tay của Tiểu Vũ, hai người bóng dáng đồng thời biến mất không thấy gì nữa. Tiểu Vũ chỉ cảm thấy một hồi hoảng hốt, liền đã cùng Tiểu Thôi đi tới một chỗ khác. Giương mắt nhìn coi bốn phía, bốn bề toàn núi, hình như là đáy vực thì phải? Mới vừa có một suy đoán như vậy, liền nghe nơi không xa truyền đến một trận tiếng khóc. Âm thanh dị thường quen thuộc, Tiểu Vũ lúc này cả kinh, liền hướng âm thanh kia mà chạy đi. Tiểu Thôi đã sớm thu hồi Sổ Sinh Tử, lúc này đeo lại mắt kính, dạo bước đi theo Tiểu Vũ.

Trước mắt là một ngôi nhà cỏ, Tiểu Vũ cùng Tiểu Thôi mới vừa đi tới, liền nghe được một tiếng hét to, “Người nào?” Thanh âm phát ra, một ngọn roi Thanh Đăng đã đánh tới.

Tiểu Vũ kinh ngạc sững sờ, một bên Tiểu Thôi Phán Quan ra tay kéo Tiểu Vũ ra đằng sau, ngăn trở khí thế bén nhọn kia. Nhíu chân mày, Tiểu Thôi vừa định quát của người vừa lớn mật. Liền bị Tiểu Vũ kéo ra.

“Hoa Yêu đáng chết kia, người mất mù sao? Thế nào động một chút là ra roi quát người! Thấy rõ ràng chưa, là ta nha!”

Pằng!!!! Đánh lên mặt đất một cái, Dĩ Hàn đứng ở cửa, mắt lạnh quét qua Tiểu Vũ cùng Tiểu Thôi. Chỉ hừ một tiếng. Người nếu là giàu sang hoặc là thăng chức rồi, liền trở mặt không nhận người cũ nha. Tiểu Vũ trong lòng thoáng tức giận một trận. Nhưng trước mắt Hoa Yêu này vẫn còn là Hoa Yêu nha, cũng không còn thấy hần biến thành Xà yêu hay Nhân yêu loại khác. Sao cũng trở mặt rồi? Bên trong nhà tiếng người khóc thút thít, nghe được tiếng Tiểu Vũ. Đột nhiên ngừng khóc, vội vàng chạy ra. Mặt mang đầy nước mắt, trông rất sùng đồ. Tư Huyền xông ra, một phát bắt được ống tay áo Tiểu Vũ. Giọng nói tràn đầy khẩn cầu: “Tiểu Vũ, Tiểu Vũ!!! Người mau mau một chút cứu hần đi! Hần không được rồi, cầu xin người cứu hần đi!”

Tư Huyền chắc đã lo lắng quá thần trí mơ hồ, nếu không cũng sẽ không quên mất, Tiểu Vũ là quý sai của Địa phủ mà thôi. Nàng chỉ biết câu hồn, đau có biết cứu người cơ chứ.

Dĩ Hàn không nhìn nổi cảnh tượng trước mắt, cau mày nói: “Tư Tư, người tinh táo một chút đi. Người quên nàng là quý sai, làm sao giúp người cứu người được!”

Tư Huyền bị Dĩ Hàn nhắc nhở như vậy, chợt tròn to hai mắt. Buông ống tay áo của Tiểu Vũ ra, liền lui về phía sau. Thần sắc có chút khủng hoảng nói: “Đứng. Đứng. Người là quý sai. Người đến để câu hồn! Không...!!! Không được! Ta sẽ không để cho người mang hần đi!”

Tiểu Vũ còn đang mơ màng màng, Tiểu Thôi từ phía sau nàng đi ra, lạnh nhạt mở miệng nói: “Được hay không được cũng không phải người nói là

xong. Huống chi hần đã chết đối với ngươi cũng là chuyện tốt. Ngươi không phải là dừng chân tại nhân gian không nỡ đi vào luân hồi sao? Lần này tốt lắm, hần cũng đã chết, các ngươi có thể cùng nhau đi với ta trở về Địa phủ.”

“Chờ ta đã...! Đợi tí nào...” Tiểu Vũ không nhịn được lên tiếng đặt câu hỏi. “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có người nào giải thích cho ta một cái? Để cho ta hiểu một cái rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Dĩ Hàn quay mặt sang, hừ nhẹ một tiếng, vẫn như cũ không nói gì thêm. Tiểu Thôi trong tay vung vẩy bút lông, bình tĩnh nhún vai nói: “Ta là phán quan, không phải người chuyên đi giải thích.”

Tiểu Vũ đầu đầy hắc tuyến, không thể làm gì khác hơn là đưa ánh mắt nhìn chăm chú đến Tư Huyền. Chỉ thấy nàng thần sắc thống khổ, nước mắt lại bắt đầu tràn mi.

“Lúc hần tới, nhưng không nhìn thấy ta. Thì ở trên đỉnh núi kêu tên của ta một lần lại một lần. Sau lại nghe chính hần nói, sinh tử nhẹ tựa lông hồng. Liên tung người nhảy xuống vách đá.”

Tư Huyền khóc thê thảm, giọng mang nước nức nở nói: “Hần một lòng muốn chết, ta đừng không tới hần, chỉ có thể trở mặt nhìn hần rớt xuống. Sau lại nhờ Dĩ Hàn ra tay cứu giúp, chẳng qua là, hần được cứu, sau đó vẫn hôn mê bất tỉnh. Hơi thở khi có khi không, mới vừa rồi, đã hoàn toàn không có hơi thở. Ta không biết phải như thế nào.”

Tiểu Vũ nghe không hiểu, nếu đã cứu được, tại sao có thể như vậy? Tiểu Thôi ở một bên giống như là hiểu được, chợt mở miệng nói: “Đó là kiếp nạn trong mệnh của hần! Trốn không thoát, cũng không tránh được.”

Mệnh có kiếp nạn? Tiểu Vũ cùng Tư Huyền đều không hiểu nhìn về Tiểu Thôi, chờ hần tiếp tục nói. Vậy mà tiểu tử kia cả ngày không nói, bình tĩnh chơi bút lông. Tiểu Vũ ở một bên nhìn mãi đến mức nổi giận, đoạt lấy bút lông trong tay Tiểu Thôi, khi hần còn chưa hết kinh ngạc. Păng!!!!!! một tiếng đã gãy thành hai khúc. Tùy ý ném ra, vỗ vỗ hai tay nhỏ bé bình tĩnh nói: “Lần này, ngươi có thể cùng ta nói rõ toàn bộ mọi chuyện?”

Tiểu Thôi miệng há lớn, nhìn cây bút lông của mình trên đất bị bẻ thành hai khúc, khuôn mặt giận dữ. Đưa tay run rẩy chỉ vào Tiểu Vũ nói: “Ngươi. Ngươi. Ngươi thế nào...lại có thể bẻ gãy Bút Phán Quan của ta.”

Tiểu Vũ mỉm cười ngây thơ, khuôn mặt lấu cá vô số tội nói: “Ngươi đừng có cùng ta nói nhảm, hoặc là chơi tiếp nha, ta ngay cả Sổ Sinh Tử của ngươi đều đem xé hết, ngươi tin không?”

Tiểu Thôi khép lại miệng, không nói gì nữa. Trong lòng lại thờ dài trầm nghĩ, thì ra Hắc Bạch Vô Thường nói quả nhiên không sai, nha đầu này chín mười phần là một nữ lưu manh! Quá hung hãn mà. Ít chọc tới mới tốt. Nhẹ giọng ho khan một cái, không dám dài dòng mở miệng nói:

“Đây chính là kiểu Diêm Vương muốn ngươi canh ba chết, ngươi sẽ không sống đến canh năm. Một khi số kiếp của hần đã đến, dù như thế nào, đó cũng là con đường chết.”

Tiểu Vũ nhả lại mày, giọng nói nặng hơn ba phần.”Nói vào trọng điểm!”

Ặc. Tiểu Thôi có chút khó xử nhìn Tiểu Vũ, nhẹ giọng nói: “Cái đó gọi là thiên cơ bất khả lộ, có mấy lời vẫn không thể nói ra được. Muốn để cho người đời từ từ trải qua mà lĩnh ngộ.”

Tiểu Vũ trán nổi gân xanh, chợt hít một hơi thật sâu thở ra. Đi lên trước vỗ bả vai Tiểu Thôi, trịnh trọng nói: “Được rồi, nếu đã như vậy, ta cũng sẽ không làm khó dễ ngươi. Cái đó gọi là hiểu quy củ chứ sao.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 49: Dĩ Hàn ra tay

Tiểu Thôi cảm kích gật mạnh đầu, trong con ngươi thậm chí phát ra một điểm nước mắt. Tiểu Vũ lại nói tiếp: “Kia, ngươi đem hồn phách của hai người bọn hần mang đi. Ta muốn ở lại chỗ này không trở về. Lưu Quang lão Đại nếu hỏi tới, ngươi hãy nói với hần, Địa phủ nhiều nhân lực, vậy ta cũng không cần thiết trở về làm quỷ sai nữa. Nói trắng ra là, có ta không có ngươi, có ngươi không có ta. Aizzz!!!, ngươi cần gì phải vội vàng như vậy?”

Tiểu Thôi đầu đầy hắc tuyến cứng ngắc tại chỗ, đỉnh đầu mây đen một mảnh. Trong đầu chợt nhớ tới Hắc Bạch Vô Thường ngày gần đây thường nói thầm với hần, lão Đại khi nào học được thương hương tiếc ngọc? Ngươi xem Tiểu Vũ nha đầu kia bắt kẻ phạm vào chuyện gì, lão Đại nhiều lắm là hơi nhú mày, chỉ cần bị nha đầu kia dụ dỗ một chút, lập tức mặt mày hớn hở. Đãi ngộ với chúng ta khác biệt một trời một vực. Vì vậy, Tiểu Thôi vẫn cùng hai ca ca kia phân tích qua, hay là lão Đại coi trọng nha đầu Tiểu Vũ? Nhưng hai ca ca kia lắc đầu liên tục, nói là trừ phi mất lão Đại có vấn đề, nếu không có thể là vì bị canh Mạnh bà hại cho đẹp xấu cũng chẳng phân biệt được. Nếu không coi như một phần vận khả năng có thể, hần tuyệt đối cũng sẽ không coi trọng nha đầu kia. Trước mắt còn chưa có phân tích ra nguyên nhân rõ ràng, Tiểu Thôi vẫn còn vì mình lưu con đường lui thỏa đáng. Chờ

đến lúc đó lại gặp xui xẻo, thật sự lại trúng một phần vận khả năng kia kết quả chẳng phải là một chữ thảm rất to sao?

“Tốt lắm, tốt lắm, ta nói là được. Quân Lan lần này vốn là gặp đại kiếp. Đại kiếp xuất từ người mà hấn yêu. Thật ra thì, ngay từ lúc mấy năm trước, hấn đáng nhờ đã mệnh tuyệt, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vận mạng của hấn lại bị đánh rách như thế. Hay là có cao thủ ra tay cứu hấn. Hấn có thể sống được ngàn ấy đã là may mắn. Nhưng mệnh đã định sẵn rồi, không phải người thường có khả năng thao túng. Aizz!!! cũng không ngờ tới, hấn mặc dù chết rồi, nhưng hồn phách vẫn không chịu rời đi. Vì vậy kiếp nạn lần nữa rơi xuống, lần này, hấn chạy không thoát.”

Tiểu Thôi nói hết một câu này, tất cả mọi người tại chỗ đều kinh hãi không thôi. Nhất là Tư Huyền.

“Là ta sao? Đều là bởi vì ta phải không? Đúng... Đúng... Chắc chắn là như vậy, không thể sai được. Là ta!!!! Là lỗi của ta!!!! Đều là của lỗi của ta... Là tại ta!” Tư Huyền vẻ mặt hoảng hốt, tâm tình rối loạn, tự trách bản thân. Lắc đầu liên tục lui về phía sau, không có một tia lý trí.

Dĩ Hân tiến lên đỡ Tư Huyền, không đành lòng nhìn nàng cứ tự trách mình như thế, nhàn lại mảy. Ánh mắt lóe lên, trong lòng rất là phức tạp. Tiểu Vũ lấy lại tinh thần, có chút phiền não phát tay một cái. “Ta không cần để ý kiếp nạn chó má gì gì kia, cái gì mệnh định. Tóm lại, ta không cho người dẫn người đi!”

Tiểu Thôi lắc đầu mà thở dài, vô lực nói: “Vũ đại tỷ, không phải là ta muốn mang người đi, hấn không có ai mang đi tự nhiên cũng sẽ đi thôi, giống như ta phải đi vậy. Còn có cô gái kia cũng giống như vậy. Nàng nếu tiếp tục lưu lại ở chỗ này thời gian quá dài, sẽ không kịp trở về Địa phủ để luân hồi, như vậy không quá bao nhiêu ngày thì Hồn Phi Phách Tán, hóa thành tro bụi. Aizzz, các người không muốn như vậy chứ? Như thế kia không phải rất tốt sao? Đều chết hết, vừa cùng nhau luân hồi. Không cần thận đời sau hữu duyên gặp lại, kết tiền duyên nữa đấy.”

Tiểu Vũ tròn trắng mắt: “Ta nhô vào! Còn kết tiền duyên cái gì? Uống canh Mạnh bà rồi đi qua cầu Nại Hà. Kiếp trước đủ loại người từng gặp, đều quên mất không còn một nông. Ai biết bọn họ còn có duyên phận kiếp sau không? Hôn nữa, bọn họ đời này đã đủ khổ rồi. Thật vất vả mới được ở chung một chỗ, không được mấy năm liền gặp phải sinh ly tử biệt. Tư Tư thật sự là vất vả mới chuẩn bị gặp được tướng công của nàng, rồi sẽ cùng ta trở về Địa phủ mà luân hồi. Chỉ hy vọng nàng cùng tướng công có thể thật tốt sống một lần nữa. Lần này, đem mấy người đều giết hết! Người như thế nào lại thất đức như vậy?”

Tiểu Thôi trong lòng rối rắm, bộ mặt vô tội nói: “Mắc mớ gì tới ta chứ? Có làm hay không? Thế nào ta lại thành thất đức? Ta chỉ là một phán quan nho nhỏ, trông coi Sổ Sinh Tử, kết thúc sinh tử của con người. Tất cả đều đã có mệnh định, ta chỉ là nghe ý trời mà thôi.”

Tiểu Vũ thấy Tư Huyền một bộ dáng đáng thương, trong lòng khổ sở một trận. Không có nơi phát tiết, đúng lúc nàng đụng phải Tiểu Thôi, là hấn đen đủi thôi.

Tiểu Vũ lên án nói: “Chính là người! Người thật thất đức! Thế nào hả? Ta nói người đời ba câu người đã không vui lòng rồi hả? Nếu không phải là người choáng đầu, cầm cái bút lông đó vẽ loạn. Người ta có thể gặp chuyện không may sao! Chớ ở đây cùng ta nói nhảm, có phải người lấy ra cho ta xé rách là vô sự rồi?”

Mẹ ơi!!! Có phải nàng đang nói giỡn không??? Làm sao có thể đem Sổ Sinh Tử giao ra cho nàng xé, Sổ Sinh Tử mà muốn xé, vậy hấn trở về có phải bị Lưu Quang lão Đại xé lại hay không???

Tiểu Vũ cùng Tiểu Thôi ở một bên ồn ào, nhưng là mãi không dàn xếp được. Dĩ Hân đang an ủi người trong ngực, chợt mở miệng nhẹ giọng nói: “Tư Tư, phán quan kia nói cũng đúng, hấn nếu chết, các người không phải có thể ở cùng một chỗ sao? Luân hồi chuyển thế, mặc dù mong manh, nhưng các người cũng có cơ hội nói lại tiền duyên.”

Tư Huyền lắc đầu, tâm tình kích động nói: “Không đúng. Không phải như thế. Hấn vốn đã có thể sống thật tốt, lại lần nữa bởi vì ta mà bị hủy. Hấn còn trẻ, một đoạn đường rất dài đợi hấn phải đi. Như vậy, gặp ta liên tình nguyện không cần! Ta hi vọng hấn có thể sống sót, mang theo tính mạng của ta cùng nhau sống hạnh phúc.”

Tư Huyền giọng nói nghẹn ngào, một câu nói nước mắt đầy mặt. Cuối cùng càng không chế không được tâm tình, ngã trên mặt đất, che miệng lại, khóc không ra tiếng. Dĩ Hân trong mắt lóe lên, yêu là không có tình cảm. Nhưng mà giờ phút này trong lòng hấn chua xót. Từng nghe người nói qua, một khi động tình, thường kết quả đều là Vạn Kiếp Bất Phục. Dĩ Hân trước kia không hiểu, đều cười loài người quá si, quá ngu. Hôm nay hấn hiểu được rồi, không khỏi khóc miệng nâng lên, lộ ra nụ cười tự giễu.

Thở ra một hơi, lấy ánh mắt lạnh lùng, con mắt kiên định, giống như là quyết định cái gì, ngồi xổm người xuống. Ánh mắt dịu dàng nhìn Tư Huyền, lộ ra tràn đầy nhu tình. Tựa hồ, cũng mang theo một tia sáng khác thường. Đôi môi khẽ mở, không có lên tiếng. Tư Huyền giống như là đã nhận ra cái gì, chợt quay đầu nhìn lại. Dĩ Hân ánh mắt chợt lóe, ngón tay út bén nhọn, móng tay chợt ở phía sau cổ Tư Huyền liền đâm xuống. Tất cả đều quá đột ngột, lúc đầu bọn họ mới gặp gỡ, Dĩ Hân cũng mang theo nụ cười như vậy nói với nàng: “Ta tên là Dĩ Hân, là Hoa Yêu duy nhất chung quanh đây tu luyện thành hình người, hắc hắc, cũng đều nhờ công ơn của người nha. Cho nên, vì báo đáp ân tình của người, ta liền lấy thân báo đáp, thế nào?”

Không để ý tới hai người vẫn còn ở cái vĩa bên kia, Dĩ Hân ôm lấy Tư Huyền đi vào bên trong nhà. Trong phòng, một nam tử nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, đã không có hơi thở. Tựa hồ vẫn chưa tới giờ, cho nên linh hồn còn chưa rời khỏi thân xác. Dĩ Hân đem Tư Huyền đặt ở bên cạnh hấn, nhìn hai người nằm trên giường. Thanh âm lạnh nhạt, mang theo vài phần thê lương:

“Các người cần phải sống hạnh phúc, đừng cô phụ tấm lòng của Bản công tử.”

Dứt lời, cúi ở trên trán của Tư Huyền ấn xuống một cái hôn. Mang quyền luyện nói: “Ta tên là Dĩ Hân, bất kể xảy ra chuyện gì, Tư Tư người cũng không thể quên tên của ta. Nếu không, ta sẽ rất thương tâm.”

Q.1 - Chương 50: Thiên Khiển gián xuống

Đứng lên, thê lương cười một tiếng. Hé miệng, phun ra một vật. Đột nhiên, bầu trời mây đen giăng đầy. Vốn lúc này mặt trời còn rực rỡ cả vùng đất, trong nháy mắt tối om. Tiểu Vũ cùng Tiểu Thôi dừng cãi và lại, rối rít không hiểu nhìn về bầu trời.

“A? Kỳ quái vậy? Sao thời tiết nói thay đổi liền đổi? Chẳng lẽ trời mưa? May quá, ta hôm nay không có phơi quần áo.” Tiểu Vũ không rõ chân tướng, mở miệng lầm bầm nói.

Tiểu Thôi nhìn trời một chút, mặt nghiêm túc. Không đúng!! Biến hóa quá nhanh, nhất định là có chuyện xảy ra. Nghĩ đến đây, chợt nhìn về ngoài phòng. Sớm đã mất bóng dáng Tư Huyền cùng Dĩ Hân. Trong lòng thầm kêu một tiếng “hồng bét”, Tiểu Thôi lập tức tiến lên, muốn vọt vào bên trong nhà nhìn xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Thân hình lóe lên, đến gần phòng một trượng, liền bị bắn ra ngoài. Đứng vững thân hình, biểu hiện trên mặt càng thêm nặng nề. Kết giới! Hoa Yêu kia bày ra kết giới! Hẳn rốt cuộc muốn làm cái gì?

Rầm! Một trận tiếng sấm truyền đến, vang dội phía chân trời. Lúc này, ngay cả người ngu ngốc cũng phát giác có cái gì không đúng. Tiểu Vũ tinh thần có chút không tập trung, lúc này mới xoay người hỏi Tiểu Thôi nói: “Thế nào? Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Thôi thần sắc ngưng trọng, không có trả lời, một đôi mắt chăm chú nhìn bên trong nhà.

“Yêu nghiệt! Ngươi có biết nghịch ý trời hậu quả như thế nào không? Lập tức sẽ gặp Thiên Khiển! Mọi việc phải nghĩ kỹ rồi mới làm. Ngươi có bao giờ nghĩ tới, ngươi làm như vậy kết quả có bao nhiêu nghiêm trọng?”

Tiểu Vũ thấy Tiểu Thôi nghiêm túc như thế, không giống như bộ dạng Bạch Diện Thư Sinh ngu ngốc vừa rồi. Không khỏi kinh ngạc nhìn về phòng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Dĩ Hân hẳn muốn làm cái gì? [Wan: Tự nhiên thấy Tiểu Vũ này ngu quá (_ . _)]

Không có tiếng trả lời, bầu trời mây đen càng ngày càng đậm, vốn bầu trời đang trong xanh, dùng một cái thay đổi tối om om. Không khí quỷ dị, khiến Tiểu Vũ không khỏi khiếp sợ. Tiểu Thôi nhẹ đọc chú ngữ, nhưng lại không cách nào phá mở kết giới. Trong lòng đoán chừng yêu nghiệt kia là quyết tâm ngăn hẳn. Giận dữ cắn chặt hàm răng. Thiên Khiển không phải đùa giỡn, hẳn nếu không ngăn cản được, đành phải nhanh chóng rời đi, nếu không nhất định bị tội đình lưu. Đáng chết! Phát ra một tiếng nguyên rủa nhỏ. Tiểu Thôi thân hình chớp động, đi tới bên cạnh Tiểu Vũ, bắt được vai của nàng. Nói ra một câu, đi!

Tiểu Vũ mặc dù cùng Tư Huyền và Dĩ Hân quen biết thời gian không lâu, nhưng dù sao cũng có chút tình cảm. Nàng coi như ngu xuẩn, cũng hiểu sắp sửa xảy ra chuyện gì. Mà Tiểu Thôi mang theo nàng nhanh chóng rời đi, nói vậy nhất định rất nguy hiểm. Bầu trời lúc này lực lượng cường đại, ép tới hai người có chút thở không nổi, Tiểu Thôi nắm chặt bả vai Tiểu Vũ, chỉ muốn nhanh chóng rời đi. Trở lại đỉnh núi mở ra cửa Địa phủ, bọn họ sẽ an toàn. Nhưng không nghĩ Tiểu Vũ đột nhiên ra tay, làm hắn thả ra cái tay đang nắm chặt kia.

“Ngươi!” Tiểu Thôi khiếp sợ không thôi, không hiểu Tiểu Vũ vì sao lại cử động.

“Thật xin lỗi, ta không muốn bọn họ có chuyện. Ta muốn họ theo ta trở về!” Tiểu Vũ bỏ lại lời này, thân hình liền hướng chân núi chạy đi.

“Ngu ngốc!” Tiểu Thôi nóng nảy mắng to. Cái nha đầu ngu ngốc này chẳng lẽ không động não suy nghĩ một chút! Nếu như nàng quay lại có thể làm cái gì? Mất thấy một đạo tử sắc đã ở giữa không trung hóa thành hình. Tiểu Thôi nắm chặt đôi tay, dưới chân chuyển một cái, cuối cùng vẫn là không thể mang theo Tiểu Vũ, xoay người hướng núi Phật chạy đi. Chợt, một đạo ổng khóa từ đỉnh núi cuốn lấy thân hắn. Tiểu Thôi cả kinh, nhìn bên hông, kia là ổng khóa quen thuộc, nhất thời trong nội tâm vui vẻ. Cùng lúc đó, một bóng người màu đen từ bên cạnh hắn nhanh chóng lướt xuống. Truyền tới bên tai nhàn nhạt một câu: “Không hổ là thù hạp của ta, làm tốt lắm”

Tiểu Vũ đi tới chân núi, lo lắng nghĩ vọt vào nhà, cũng là bị kết giới ngăn ở bên ngoài. Bầu trời mây đen đầy dẫy, tử sắc ảm ảm nổi vang. Tiểu Vũ bị hù dọa che lỗ tai, mở miệng hô lớn: “Tur Tur! Dĩ Hân? Các ngươi muốn làm cái gì a? Vội vàng dừng tay đi! Thiên Khiển cũng không phải là đùa giỡn, các ngươi yên tâm, ta có thể thay các ngươi van cầu, khiến Quân Thập hoàn dương, nói không chừng có cơ hội, các ngươi đừng kích động như vậy!”

Bên trong nhà ánh sáng lóe lên, Dĩ Hân tay cầm nội đan mà mình khổ cực tu luyện, thâm tình nhìn chăm chú vào người trên giường còn đang hôn mê.

Trong miệng không khỏi lại lặp lại câu: “Ta tên là Dĩ Hân, nhất định không nên quên.”

Một giọt nước mắt chảy xuống khóe mắt, đó là động tình hiện ra. Dĩ Hân tự giễu, cười to, yêu nghiệt động tình, quả nhiên là Vạn Kiếp Bất Phục. Ngàn năm tu vì đổi sinh tử, bảo vệ tính mạng, nội đan đổi luân hồi. Dĩ Hân cười ha ha, chợt nắm chặt tay, đột nhiên, tia ánh sáng trắng bao quanh cả tòa nhà. Cùng lúc đó, bầu trời biến thành màu tím, nổi lên cuồng phong một hồi. Mỗi bên vách đá cây và đá đều nát vụn. Tiểu Vũ theo bản năng đóng chặt cặp mắt, trong lòng chỉ có thể a đi đã Phật, tự mình lầm bầm. Thân thể không lâu sau bị người ôm lấy. Mở mắt ra, chỉ thấy Lưu Quang một tay ôm chặt nàng, một tay đang chống lại thế lực mạnh mẽ kia ở trên đầu. Quanh thân hiện lên một cỗ màu vàng nhạt, tạo thành một vòng tròn bảo vệ. Đỉnh núi đứng bốn người, Chung Quỷ, Hắc Bạch Vô Thường cùng Tiểu Thôi. Tiểu Hắc hí mắt nhìn tình huống nơi chân núi, không khỏi sùng bái hô to nói: “Lão đại thực là quá đẹp trai!”

Chung Quỷ trợn trắng mắt, có chút vô lực nói: “Đẹp trai cái đầu nguoi! Nguoi có bị sao không thể, không hiểu tình trạng lúc này sao?”

Cái gì? Tiểu Hắc bị cuồng phong thổi có chút đứng không vững. Nghe Chung Quỷ nói thế, rất là trắng mắt nói: “Không hiểu.”

Tiểu Bạch hướng hắc hung hăng gõ một cái. Giận dữ hét: “Đại ca! Ta đều muốn gọi nguoi là đại ca rồi! Đây là Thiên Khiển! Thiên Khiển hiểu không? Biết là cái gì không? Nguoi còn nói với ta không hiểu, có tin ta có thể đập chết nguoi hay không?”

Tiểu Hắc gật đầu như bằm tỏi, luống cuống không kịp nói: “Hiểu mà, hiểu mà!!! Thiên Khiển ta dĩ nhiên hiểu! Nhưng mà ta nói lão Đại đẹp trai có quan hệ gì?”

Chung Quỷ cùng Tiểu Bạch im lặng triệt để, ngược lại Tiểu Thôi ở một bên mở miệng nói: “Tốt lắm tốt lắm, các nguoi không cần trách cứ Tiểu Hắc. Đứa nhỏ này đoán chừng là trời sinh tật xấu, chúng ta muốn dụng tâm yêu mến hắn, không thể để cho hắn sinh ra thân xác thì to, cái đầu thì nhỏ được.”

Tiểu Vũ tựa vào trong ngực Lư Quang, tất cả đều là khiếp sợ. Trong mắt in gò má của hắn, trong lòng một hồi hoảng hốt. Thế mới biết, trước kia Lư Quang đối với nàng có nhiều nhân từ, chỉ đập cái mông của nàng mà thôi. Thật ra thì Lư Quang coi như thật lợi hại, lấy một tay ngăn trở Thiên Khiển, cũng có chút lực bất tòng tâm. Đây là lần đầu tiên hắn ngăn cản Thiên Khiển, không, phải nói, hắn căn bản sẽ không nghĩ tới, hắn đời này vẫn còn có Thiên Khiển muốn ngăn cản!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 51: Trở lại như cũ

“Phong Thần, Lôi Thần! Hai người lần ra đây cho ta!”. Lư Quang hướng lên không trung gào thét, Tiểu Vũ sợ hãi co rúc vào trong lòng hắn, nàng chợt cảm thấy không còn sợ hãi nữa. Hắn ôm Tiểu Vũ, tay hướng lên lưng nàng vỗ nhẹ, ý bảo nàng không cần sợ hãi. Lư Quang nhíu mày, thấy giữa không trung không hề có động tĩnh, hắn bất giác tăng thêm giọng điệu: “Ta nói lại lần nữa, Phong Thần Lôi Thần, nhanh lần ra ra đây cho ta!”

Àm ầm... sau mây đen xuất hiện hai nam tử dáng người khôi ngô, thân sắc lúng lúng, ánh mắt không dám nhìn về phía Lư Quang. Máy người Chung Quỷ hướng bọn hắn chào hỏi, hai nam tử kia chỉ ha ha cười mấy tiếng, tiếp tục đứng ở mây đen, thân sắc rõ ràng rất không tự nhiên.

“Diêm vương Lão đại, gọi Tiểu thần không biết có việc gì?”. Phong Thần mở miệng hỏi, kỳ thật trong lòng hắn đã sớm biết rõ. Không khỏi cảm thán, bọn họ làm tiểu thần đã hao công tốn sức lại còn chẳng có cái kết quả tốt gì. Không đắc tội phía trên thì cũng đắc tội phía dưới. Mà cái vị “phía dưới” này chính là nhân vật tuyệt đối không nên đắc tội.

“Chuyện gì?” Lư Quang nhếch môi cười lạnh. “Nếu bây giờ bốn vương buông tay, các người ngay cả bốn vương cũng muốn cùng nhau bỏ à!”

“Không, làm sao lại thế chứ?”. Lôi Thần lấp bắp nói. “Diêm vương, Ngài có phạt quang hộ thể, cho dù bây giờ có giảm đi vài phần, Thiên Khiển cũng không làm tổn thương Ngài được. Hơn nữa, chúng ta nào dám bỏ vào ngài, đạo Thiên Khiển này chỉ nhắm vào con yêu nghiệt kia.”

Tiểu Vũ nghe vậy, quay đầu nhìn về phía gian nhà. Giờ phút này, nó đã hóa thành mảnh vụn. Tư Huyền cùng Quân Thập sống vai nằm trên đất, toàn thân bị một tầng vàng sáng nhàn nhạt bao quang. Dĩ Hân ngồi cách đó không xa, sắc mặt tái nhợt, thân thể đã thành trong suốt.

Dĩ Hân! Tiểu Vũ kinh ngạc, vội vàng muốn tiến đến xem tột cùng là như thế nào. Nhưng thân thể lại bị Lư Quang ôm chặt đến không thể động đậy.

“Hắn làm vậy để luyện đan, đổi tính mạng cho hai người kia. Việc này là cử chỉ chống lại ý trời, cho nên mới bị Thiên Khiển. Cho dù hắn thoát được trận Thiên Khiển này, sinh mệnh cũng chẳng được bao lâu nữa.”

Lư Quang ở bên tai Tiểu Vũ thân nhiên nói, đây chính là kết cục của một yêu nghiệt động tình. Đúng là hai từ thê thảm mới có thể hình dung được. Tại sao? Tại sao có thể như vậy? Tiểu Vũ vô cùng ngạc nhiên, nàng không hề nghĩ tới Dĩ Hân sẽ tự hủy thân để đổi lấy sinh mệnh cho Tư Huyền cùng Quân Thập.

“Bớt nói nhảm đi, nhanh đem Lôi Điện thu vào!” Lư Quang lạnh giọng ra lệnh.

Cái này... Phong Thần, Lôi Thần do dự không thôi. Đạo Thiên Khiển này là do Thiên giới căn cứ vào sự tình mà định ra. Phạm là tam giới, nếu có phát sinh cử chỉ trái với ý trời, đạo Cửu Thiên Lôi Minh sẽ tự khắc thực hiện. Bọn họ chẳng qua là nghe theo mệnh lệnh, tuân mệnh mà làm. Thế nhưng Diêm vương Lão đại này lại tự mình ngăn cản làm hai huynh đệ bọn họ như cả đầu. Thiên giới ai mà không biết Diêm vương Lư Quang là một trong những nhân vật khó chơi nhất. Đầu tiên, gương mặt tuấn tú, đáng dấp mê hoặc chúng sinh. Các tiên nữ trên tiên giới, chỉ mong được hắn nhìn lấy một cái. Lần này muốn đắc tội với hắn, trước không từ mà biệt, ánh mắt của những tiên nữ trên thiên giới, đã đủ để cho bọn họ lột xuống hai tầng da mặt.

Thêm nữa, theo tin tức truyền ra, Lư Quang dường như là Tiểu Cửu Tử (=cháu) của Thiên đế. Bằng không sao lại vô pháp vô thiên, không coi ai ra gì. Điện Diêm vương bổng lộc cao nhất Thiên giới. Thường xuyên có khoản thu nhập thêm, đúng là giàu có. Đã vậy, Lư Quang thủ đoạn lợi hại ngay tại Thiên giới lưu truyền rộng rãi, hắn phát tay liền diệt một yêu ma, chớp mắt liền diệt một yêu nghiệt. Những truyền thuyết này có hơi khoa trương, nhưng

hôm nay hai huynh đệ Phong Thần Lôi Thần tận mắt thấy Lưu Quang một tay chế trụ Thiên Khiển. Không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, bọn họ đối với lời đồn đãi kia tin vài phần.

“À... Diêm vương đại nhân, Thiên Khiển này chính là thiên định chi kiếp, hai huynh đệ chúng ta không thể ngăn cản, chúng ta cũng chỉ hành sự theo mệnh lệnh, thỉnh Diêm vương Đại nhân thu tay tránh sang một bên, đừng làm khó xử hai huynh đệ chúng ta.”

Hừ! Lưu Quang cười lạnh một tiếng, thì ra lâu rồi hắn chưa trở về Thiên đình. Đám người này đều không đem hắn để vào mắt.

“Đừng có tức tức oai oai với ta, ta nói các ngươi thu các ngươi liền ngoan ngoãn mà thu vào! Bề trên muốn trách tội, các ngươi cứ nói là do ta ép các ngươi làm, hậu quả do ta gánh chịu”. Phong Thần Lôi Thần thấy Lưu Quang kiên định như thế cũng không tiện nhiều lời. Lập tức nhìn tình thế, cho dù bọn họ không thu Lôi Điện, Lưu Quang cũng sẽ ngăn cản đến cùng.

Mà thôi, hai người liếc mắt nhìn nhau. Ngay sau đó ra tay xuất ra pháp bảo, phong đại thu phong, lôi thú hấp lôi. Cái gọi là Thiên Khiển, đó là ba đạo lôi điện đánh xuống, đạo sau so với đạo trước càng thêm lợi hại. Nếu như người nghịch thiên, bị ba đạo sấm sét này đánh mà không chết, như vậy coi như độ kiếp thành công. Thiên giới cũng không làm khó dễ nữa. Phong Thần Lôi Thần nghe Lưu Quang phân phó, đành thu lại ngoại trừ đạo thứ nhất đã đánh xuống, hai đạo sau đều không đánh tiếp. Kỳ thật thực lực của Lưu Quang, ba đạo Thiên Khiển hắn có thể đỡ được, không sai biệt lắm thì cũng phải liều nửa cái mạng. Huống chi bên cạnh còn có một Tiểu Vũ phải bảo vệ. Nếu Phong Thần Lôi Thần không nghe phân phó của hắn, hậu quả tương đối nghiêm trọng. Trông thấy áp lực bên trên giảm xuống, Lưu Quang rùng mình, nhất thời đổi tay thành nắm, kéo lôi điện hung hăng hướng một bên ném đi. Chỉ nghe oanh một tiếng vang dội, cát bay mù mịt, đá vụn tung tóe. Quanh thân Lưu Quang xuất ra ánh sáng, đá bay xẹt qua người hắn cùng Tiểu Vũ, không tổn hại bọn họ chút nào.

Một lúc sau, hết thảy trở về yên lặng. Tiểu Vũ mới mở mắt ra nhìn, chỉ thấy vách đá cứng rắn bị thiếu một mảng lớn. Nghĩ đến lực đạo kia mà đánh xuống người nàng, chỉ sợ nàng đã sớm thành bột mịn. Mây đen vẫn phủ kín giữa không trung, Phong Thần Lôi Thần thu hồi pháp bảo, chưa hề rời đi. Mấy người Chung Quỳ đứng trên đỉnh núi, lo lắng nhìn xuống dưới. Thấy Lưu Quang cùng Tiểu Vũ không có việc gì, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm. Sắc trời u ám, chợt một đốm sáng màu lam bay tới trước mặt Tiểu Vũ. Nàng kinh ngạc, tay muốn bắt lấy. Đốm sáng kia khi Tiểu Vũ chạm vào, liền hóa thành hư không. Càng lúc càng nhiều đốm sáng màu lam bay tới, Tiểu Vũ ngăn ra, lúc này mới quay đầu nhìn lại. Nàng còn đang khó hiểu những hào quang này từ đâu mà đến, thì ngay lúc này đây, nàng đã hiểu. Trong đêm tối đom đóm thật chói mắt, lúc này, quanh thân Dĩ Hân tản ra vô số đốm sáng màu lam. Thân thể hắn đã hoàn toàn trong suốt. Hắn vẫn như cũ ôn nhu nhìn Tư Huyền đang hôn mê, thần sắc không hề lạnh nhạt. Hắn như muốn đem bóng dáng Tư Huyền khắc sâu trong đầu, cứ như thế nhìn nàng thật sâu.

“Dĩ Hân!”. Tiểu Vũ nhìn không được lên tiếng, trong lòng đau xót, lỗ mũi một hồi chua xót, bắt đầu dĩ chính là không khóc được.

Dĩ Hân nghe Tiểu Vũ gọi khẽ hoàn hồn, quay sang mỉm cười với nàng. Tiểu Vũ tiếp xúc với hắn chưa lâu, nhưng trong trí nhớ, hắn đối với nàng chưa từng hoà nhã.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 52: Nghịch thiên trọng sinh

“Ta vốn ở một ngọn núi trên Nhân gian tu luyện mà thành, sớm đã được ngàn năm, biến ảo được thành hình. Vì trong núi đất đai cằn cỗi, cỏ hoa không thể sống sót được, bắt đầu đi ta phải hấp thu tinh hoa tinh khí của Nhật Nguyệt. Bởi vậy, biến ảo từng bước rất chậm, dần thụt lùi. Tu vi cứ như vậy đi xuống, mà như vậy chờ đợi ta cũng chỉ có cái chết. Đến một ngày ta tỉnh lại, nghe được hương bách thảo ngửi được vị trăm hoa. Ta mới hiểu được, có một đôi vợ chồng trẻ đến sống trong núi, ở đỉnh núi đã hình thành một biển hoa.”

Dĩ Hân lắng lắng kể, trên mặt thủy chung tươi cười, ánh mắt theo đó cũng trở nên mê ly, trong suốt. “Ta lần đầu nhìn thấy Tư Tư, đã biết sinh mệnh nàng không dài. Có lẽ nàng cũng biết chính mình không thể sống lâu, cho nên mới si ngốc, không tiếc lấy máu đường hoa, vì muốn cho Quân Lan hi vọng, nên đổi lấy một biển hoa này. Bởi vậy cơ thể của ta cũng có một phần máu của nàng. Cho nên ta từng thề, chỉ cần ta tu luyện thành công, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp kéo dài sinh mệnh cho nàng.” Nói đến đây, ánh sáng trong mắt Dĩ Hân chợt lóe, đất ở dưới chân bắt đầu hóa thành bụi phấn.

“Đáng tiếc nàng không đợi lâu được như vậy, ngày đó ta biến được thành hình người, cũng chính là ngày nàng mất đi. Ta tìm được hồn phách của nàng, nàng bị thương khóc, nàng nói với ta, nàng luyện tiếu phải ra đi. Lần đầu tiên ta cảm giác được tư vị đau lòng, nhưng ta vẫn nghĩ bởi vì cơ thể ta có máu của nàng, cho nên mới hiểu được thống khổ của nàng, cũng đau thương thật sâu. Nay ta mới biết, kỳ thật ta sớm đã yêu nàng.”

Khóe miệng Dĩ Hân nổi lên cười khổ, cười lớn tự giễu.

“Ha ha, vạn kiếp bất phục. Nếu biết sớm có hôm nay, ngày đó ta đã chẳng đau khổ một lòng tu luyện, chỉ cầu được gặp mặt nàng một lần.”

Đôi mắt Tiểu Vũ đỏ bừng, mắt thấy thân thể Dĩ Hân chậm rãi tiêu tán, suy nghĩ hỗn loạn, dùng sức lắc đầu, chỉ thốt lên được một câu: “Không cần, không cần...”

Cuối cùng, Dĩ Hân nhìn chăm chú vào Lưu Quang, trước khi hoàn toàn tiêu tán, thân nhiên nói: “Cảm ơn...”

Hắn biết, nếu Lưu Quang chỉ vì cứu Tiểu Vũ, hắn hoàn toàn có thể ở thời điểm Thiên khiển mạnh nhất, mang Tiểu Vũ rời đi. Vậy mà hắn không hề rời đi, lại đứng ở nơi này chấp nhận chống lại Thiên khiển. Dĩ Hân biến mất, hóa thành nhiều đốm sáng dần tiêu tán. Không thể nhập Luân hồi, không thể chuyển thế. Ở chỗ hắn biến mất, kết tinh lại một giọt nước mắt màu đỏ. Nó chậm rãi bay tới phía trên Tư Huyền, dừng lại trên trán của nàng. ‘Ba’ một tiếng, giọt nước thấm xuống, đi vào trong thân thể nàng. Trong phút chốc, hồng quang lóng lánh, thân thể Tư Huyền vốn trong suốt, bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được dần trở nên rõ ràng. Mà hai má vốn tái nhợt của Quân Thập cũng dần trở nên hồng nhuận.

Đôi mắt Lưu Quang chợt lóe, tựa hồ do dự cái gì đó. Nhưng lại thấy thần sắc trông mong của Tiểu Vũ, cuối cùng đứng yên một chỗ không làm gì cả. Aizz. Hai mạng người. Hồn phách sớm nên luân hồi, hơi thở nên dứt, nay toàn bộ lại dựa vào nội đan ngàn năm tu vi của Hoa Yêu mà sống lại. Địa phủ tuy không it oan hồn, nhưng việc này xảy ra trước mắt hắn, lại làm bộ như không thấy gì, vừa rồi lại còn ra tay trợ giúp một phen. Aizz... Lưu Quang liền tục thờ dài. Xem ra lần này không tránh được Thiên Giới trách phạt. Hi vọng lão già Thiên Đế kia không làm tới, bằng không cũng chỉ có thể cùng hắn nhiều hơn vài câu thôi. Lưu Quang ngẩng đầu nhìn Phong thần, Lôi thần đứng phía trên đám mây đen, mở miệng nói:

“Các ngươi trở về báo cáo tình huống này đi. Thay ta chuyển lời đến Thiên Đế ngày khác ta nhất định lên Thiên Đình gặp hắn, hắn không cần cho người tìm ta.”

“Đạ”. Phong, Lôi thần lên tiếng trả lời rồi gật đầu mới cùng nhau đáp mây rời đi.

Thiên khiển biến mất, mây đen lập tức tiêu tán. Mặt đất nhanh chóng khôi phục lại sự sáng sủa. Tiểu Vũ từ trong ôm ấp của Lưu Quang giẫy ra, chạy tới bên người Tư Huyền. Sự ấm áp trong lòng biến mất, Lưu Quang giống như thấy thiếu cái gì đó, kéo kéo khóe miệng, có chút không cao hứng.

“Tư Tư ? Tư Tư ?”

Tiểu Vũ đến bên ngồi xổm xuống cạnh Tư Huyền, lo lắng hô. Theo bản năng nàng vươn tay ra chạm vào cánh tay Tư Huyền, lại ngoài ý muốn mà xuyên qua. Há? Xuyên qua? Nàng nhớ rõ là trước kia chạm được vào Tư Huyền mà. Nay lại xuyên qua như vậy, điều này đại biểu cho cái gì? Đột nhiên, hai người đang từ ngủ say đồng thời mở mắt ra, thần sắc lộ ra sự mê mang. Quân Thập ngồi dậy, đưa mắt nhìn bốn phía. Lại thấy người nằm bên cạnh mình là Tư Huyền, đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo lộ rõ sự kinh ngạc, tiếp theo trong mắt lộ ra kinh hi nhỏ giọng kêu:

“Tư Tư ?”

Tư Huyền ban đầu mê mang, cũng dần trở nên tỉnh táo, nghe thấy âm thanh kêu gọi quen thuộc, kinh ngạc nâng tầm mắt nhìn lên. Khi thấy gương mặt Quân Thập, trong ánh mắt ấy tràn đầy hình bóng của mình, tay nâng lên, nàng muốn chạm vào tinh nhân mà nàng vẫn tưởng niệm trong lòng. Nhưng ngay lập tức tay rút lại, ánh mắt vô cùng phức tạp, tựa hồ sợ đó là mộng, nếu đưa tay chạm vào, người đó sẽ tiêu tán không còn một mảnh. Quân Thập như hiểu được suy nghĩ của nàng, vươn tay nắm lấy cánh tay đang lùi về, áp lên mặt mình. Sự động chạm rõ ràng như thế mới khiến cho trái tim hai người thoáng bình ổn xuống.

“Ta? Ta làm sao vậy? Ta còn sống? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tư Huyền mở miệng hỏi, giờ phút này đầu óc nàng trống rỗng, hoàn toàn không còn nhớ rõ việc gì. Trí nhớ dừng lại ở thời điểm nàng phát độc ngày đó...nàng bị thống khổ tra tấn, cuối cùng không thoát khỏi hôn mê. Rồi sau đó? Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Nhìn bốn phía địa phương xa lạ này, sao lại giống như vừa mới trải qua một hồi họa kiếp thật lớn, Tư Huyền không hiểu. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Quân Thập nắm chặt tay Tư Huyền, đôi mắt ướt át lắc đầu nói:

“Không có việc gì, chuyện gì cũng chưa xảy ra. Nàng chính là ngủ đã lâu, làm cho ta sợ hãi đã lâu. Bất quá hiện tại đã không có việc gì, chúng ta đều còn sống. Ta sẽ không bao giờ để nàng rời xa ta nữa.”

Quân Thập kỳ thật cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Vì sao hắn một lòng muốn chết, nhảy xuống vách núi đen, mà giờ này lông tóc cũng chẳng tổn hao gì? Vì sao Tư Huyền một lần nữa sống lại? Tất cả tất cả hắn đều không biết. Hắn chỉ biết là, Tư Tư hắn yêu đã sống lại, có thể nằm trong tay, có thể ôm trong ngực, có thể cảm thụ sự ấm áp từ nàng, có thể nghe tiếng tim nàng đập. Như vậy là quá đủ rồi !

“Tư Tư, đi. Ta mang nàng về nhà!”

Nước mắt tràn mi mà ứa ra, Quân Thập khó nén được tâm tình kích động. Thời điểm Tư Huyền qua đời, hắn không khóc. Nay Tư Huyền sống lại, hắn lại không chịu đựng được khóc lên. Tư Huyền mỉm cười giúp hắn lau khô nước mắt :

“Xem ra ta đã ngủ thật lâu. Lâu đến mức làm cho tướng công nhà ta lo lắng đến thế. Tư Tư sai lầm rồi, về sau tuyệt đối sẽ không ngủ lâu như vậy nữa.”

Quân Thập gật gật đầu, ấn lên bàn tay Tư Huyền đang ở trong tay mình một nụ hôn. Sau đó hai người đứng dậy rời đi, vừa đi được mấy bước, Tư Huyền đột ngột dừng lại, mạnh mẽ quay đầu nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 53: Chúng ta về nhà.

Tiểu Vũ nhìn theo hướng tầm mắt Tư Tư, nơi đó là địa phương Dĩ Hân vừa biến mất.

“Làm sao vậy?” Quân Thập mở miệng hỏi. Tư Huyền lắc đầu, thần sắc có chút mê mang

“Không có gì, chính là giống như có người đang nói chuyện với thiếp.”

Quân Thập nghe vậy nhìn bốn phía, đến nửa bóng người cũng không thấy. Cũng không biết nơi này đã xảy ra chuyện gì mà lại bị phá hủy nghiêm trọng đến vậy.

“Chúng ta đi thôi.” Tư Huyền xoay người, mỉm cười với Quân lang. Có lẽ nàng ngủ say đã lâu nên suy nghĩ có chút hỗn loạn mất rồi.

Quân Thập lại mỉm cười, gạt đầu nắm tay Tư Huyền rồi đi. Hai người sóng vai nhau tiến về phía trước, trong đầu Tư Huyền tràn đầy khó hiểu. Kỳ quái, trong bụng tại sao không còn cảm giác đau đớn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao nàng không chết? Hơn nữa cổ độc trong bụng cũng đã biến mất? Quân Thập cũng trong lòng tràn đầy khó hiểu. Thôi, vẫn là trở về hỏi Ngũ Ca đi. Ngũ Ca tinh thông cổ quái, chắc hẳn có thể giải thích cho hắn được một chút. Đi được một lát, Quân Thập hiểu kỳ hỏi :

“Tư Tư, nàng vừa nói có người cùng nàng nói chuyện, người đó nói cái gì?”

Tư Tư ngẩn ra, cước bộ dừng lại. Giọng nói nhỏ đi, giống như tự nói với mình:

“Hắn nói, thay ta sống thật tốt...”

Tiểu Vũ nhìn bóng dáng Tư Huyền cùng Quân Thập từ càng lúc càng xa, trong lòng vạn phần cảm khái. Tuy rằng kết cục là tốt, nhưng vẫn làm người ta thấy bi thương. Nàng hoàn toàn không nghĩ tới, cái người kia – Yêu Hoa Dĩ Hân – cái tên tính tình kém cỏi, miệng lưỡi độc ác, trong mắt trừ bỏ Tư Huyền ra không để ý đến người khác, lại có thể chấp nhận hy sinh lớn như vậy. Bị hủy tu vi, nát nội đan. Chỉ vì muốn thành toàn cho người kia. Chính mình lại có kết cục bi thảm như vậy. Thậm chí cuối cùng, Tư Huyền đến hẳn là ai, cũng quên không còn một mảnh. Dù hẳn một lần nữa xuất hiện, Tư Huyền cũng không nhớ ra. Đáng giá sao? Tiểu Vũ trong lòng cảm thán, nhưng nếu nàng là Dĩ Hân, nàng cũng sẽ làm chuyện ngốc nghếch như vậy sao? Tay bất ngờ bị nắm, Tiểu Vũ quay đầu nhìn lại. Lưu Quang như trước nở một nụ cười mê muội nhân gian, chính là không giống với ngày xưa trong vắt như ngọc, ngược lại mang theo một cổ cảm xúc không biết tên.

“Đi thôi! Chúng ta cũng về nhà !”

Trong lòng như có một dòng nước ấm tràn vào, Tiểu Vũ làm Quý Soa lâu như vậy, lần đầu tiên nàng cảm thấy Lưu Quang lão đại, kỳ thật cũng không phải rất xấu. Lưu Quang ôm lấy thắt lưng Tiểu Vũ, hai người chậm rãi đi về phía trước. Trên đỉnh núi, Chung Quý đã mở ra thông đạo tới đại môn Địa phủ. Tiểu Thôi, Tiểu Bạch bắt tay vào mở cửa. Tiểu Hắc lại khoa trương kêu la:

“Lão đại, người hảo suất ! TMN. Ta thực sùng bái người !”

Ba ! Chung Quý một phen đánh tới đầu Tiểu Hắc một chưởng, sắc mặt hắn biến đen nói :

“TMN. Cho người nói thô tục! Các huynh đệ, đánh hắn cho ta!”

Đuôi lông mày Tiểu Thôi giương lên. Bút phán quan đã bị Tiểu Vũ bẻ gãy nên lúc này lấy ra chổi lông gà. Giờ phút này cơ bắp cuộn cuộn nổi lên dưới ống tay áo, bình tĩnh nói:

“Aizz...Xem ra quân tử cũng có lúc động thủ bất động khẩu.”

Tiểu Hắc thật buồn bực. Một bên trốn tránh tiểu Bạch, tiểu Thôi công kích, một bên ồn ào:

“Dựa vào cái gì mà đánh ta! Chung lão đại, người vừa rồi cũng nói tục đó thôi!”

Lão Chung Quý da mặt dày nhún nhún vai, lạnh nhạt nói : “Có sao ? Các người có ai nghe được sao?”

Tiểu Bạch, Tiểu Thôi rất là biết điều lắc đầu. “Này, thực không có.”

Lúc này, Lưu Quang mang theo Tiểu Vũ đã đi vào đỉnh núi. Tiểu Hắc hai mắt tỏa sáng, như là gặp được vị cứu tinh, một phen xông đến ôm lấy chân Lưu Quang méo mào : “Lão đại, người nên vì tiểu nhân làm chủ a.”

Lưu Quang mày cũng chưa nhăn một chút, một cước đem Tiểu Hắc đá văng ra.

“Chủ nhân cái đầu người. Các người chụm đầu lại cẩn thận suy nghĩ kế tiếp nên ứng phó cấp trên như thế nào đi. Hai tên quý chết tiết kia sống lại ở ngay trước mặt chúng ta. Cái lão bất tử cấp trên kia sớm đã xem Địa phủ chúng ta không vừa mắt, nay có chuyện này nữa, sợ rằng lão càng không bỏ qua.”

Nghe thấy lời Lưu Quang nói, trong nháy mắt tất cả mọi người đều ngừng lại. Đúng vậy, Địa phủ chính là địa phương có sức hút nhất với những vị trên Thiên đình. Tiền lương, phụ cấp, nghỉ ngơi...mọi thứ đều làm cho người ta đỏ mắt không thôi. Mỗi khi có người vừa đắc đạo thành tiên, đều muốn hướng Địa phủ xin một chân thấp kém nhất. Chính là chân quét rác ở ven cầu Nai Hà, chỗ đó luôn có không ngớt mấy trăm vị tiên tranh đoạt nha. Cứ như vậy, một số lão thần tiên có uy tín danh dự trên Thiên đình luôn nhìn Địa phủ với con mắt khó chịu. Tỷ như Thái Thượng Lão Quân vẫn thiếu vài người trông giữ đan dược, người tuy không thiếu nhưng họ đều tình nguyện đến Địa phủ tẩy bồn cầu, chứ không tình nguyện đi trông kho hàng cho hắn.

Nói tiếp, Nhị Lang Thần Quân sớm đăng báo Thiên đình, cần tuyển một người chăm sóc chó. Vốn với uy danh của Nhị Lang Thần ở Thiên đình, tiểu thần tiên nịnh bợ hẳn cũng không thiếu. Cũng thật trùng hợp, Diêm Vương trời sinh cùng hán đối nghịch, không biết nghe ở đâu ra thông tin hẳn muốn tuyển người nuôi chó, lập tức chạy đến Thiên đình, cũng không đăng báo nói thẳng: "Địa phủ của ta gần đây thường nghe thấy tiếng chó sủa, không biết là đám chó hoang ở đâu dám tự tiện xông vào Địa phủ, ầm ĩ làm ta ngủ không được. Thỉnh Thiên đế tìm hộ ta một người đánh chó."

Thiên đế vừa định nói ủy quyền cho Nhị Lang Thần Quân giải quyết việc này, Vương Mẫu ngồi ở một bên liền lên tiếng ho khan. Thiên đế ngẩn ra, lời nói vốn đến miệng liền đổi thành:

"Ái khanh vất vả. Ngày đêm vì Thiên đình tận tâm hết sức trông coi Địa phủ. Nay lại bị chó dữ quấy nhiễu. Ngươi yên tâm, việc này quả nhân sẽ cho người vài người đi đánh chó!"

Lưu Quang vẫn luôn làm theo ý mình, tự nhiên khiến nhiều người không thích. Huống hồ lại sở hữu một bộ mặt mê hoặc chứng sinh, lại càng làm cho một ít nam thần coi hắn như cái gai trong mắt. Một đám đó đều mong chờ hắn làm việc có gì đó sơ suất để trả thù. Bất quá Lưu Quang vẫn làm việc cẩn thận, cũng không lưu lại nhược điểm gì. Nhưng hôm nay hắn ngăn lại Thiên khiến, chính là gây bất lợi cho bản thân hắn. Ngăn cản Thiên khiến chính là chuyện lớn.

Đám người Chung Quỷ trầm mặc, mặt không khỏi chút suy sụp hạ xuống. Nhưng lại không có ai lên tiếng trách cứ Tiểu Vũ. Tiểu Vũ mặc dù không biết Lưu Quang có khúc mắc với các thần tiên, nhưng nàng hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề. Xuất phát điểm của nàng là tốt, nhưng điều này quả thật trái với thiên lý. Sinh tử luân hồi, đây chính là quy luật sinh tồn, nhưng nàng lại một lần nữa nhúng tay vào phá hư. Nay ván đã đóng thuyền, Tư Huyền và Quân Lan đã sống lại, Dĩ Hân cũng hy sinh tính mạng. Lưu Quang lão đại thậm chí cũng sẽ bị liên lụy. Nếu như lúc trước mặc kệ mọi chuyện, cứ trực tiếp mang Tư Huyền đi Luân hồi, như vậy hết thảy sẽ không phát sinh. Quân Lan như trước sẽ ngày đêm vui vẻ bên huynh đệ của hắn, theo thời gian chậm rãi quên đi Tư Huyền. Dĩ Hân lại tiếp tục làm Hoa Yêu, nói không chừng tu luyện đắc đạo, vũ hóa thành tiên. Như vậy cũng sẽ không có Thiên Khiển, Lưu Quang cũng sẽ không bị vướng vào việc này. Nghĩ tới như vậy, Tiểu Vũ không khỏi nghi hoặc những việc nàng đã làm, rốt cuộc là đúng hay là không đúng?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 1: Cái này gọi là phúc lợi

Lưu Quang nhận ra Tiểu Vũ bất thường, đưa tay xoa đầu nhỏ của nàng nói: "Nha đầu? Ngươi làm sao vậy?"

Tiểu Vũ ngẩng đầu lên, trông mắt hàm chứa áy náy nói: "Lão Đại, thật xin lỗi. Ta lại gây rắc rối cho ngươi rồi."

Mọi người sùng sốt, hiển nhiên cũng không nhớ đến, nha đầu Tiểu Vũ này thế nhưng cũng có lúc hiểu chuyện biết mình làm sai?

Ha ha, Lưu Quang khẽ mỉm cười, mở miệng nói: "Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của ngươi kia! Thật xin lỗi cái gì? Chỉ như thả rắm thôi! Gây tai họa gì chứ, Bốn vương còn cảm thấy ngày qua ngày quá rảnh rỗi còn hi vọng ngươi cho ta làm chút chuyện đây."

Lão Đại! ! ! Tiểu Vũ kích động, đánh về phía ngực của Lưu Quang thất thanh khóc rống lên. Hành động lần này, làm cho tất cả mọi người ở đây kinh ngạc không ngớt. Lưu Quang đôi tay mở ra, động tác cứng ngắc. Nhìn Tiểu Vũ trong ngực không biết nên như thế nào cho phải. Chung Quỷ một tay kéo người, đem đầu Tiểu Hắc Tiểu Bạch xoay qua. Trong miệng lẩm bẩm, phi lễ chó nhìn! Người nào đó thôi vuốt cằm, lâm vào trầm tư. Xem ra, một phần vận khả năng này, cũng không phải là không có khả năng.

Câu chuyện cuối cùng chấm dứt, bất kể đúng hay sai, lúc Tiểu Vũ nhìn thấy Tư Huyền cùng Quân Lan cùng nhau trải qua cuộc sống hạnh phúc, thì trong lòng của nàng cũng cảm thấy ấm áp. Tiểu Vũ hiểu, không phải mỗi duyên nào cũng có thể hạnh phúc như vậy. Có người có thể sống sót, phải có người hy sinh. Nàng mặc dù không hiểu tại sao Dĩ Hân lại hy sinh chính bản thân mình để thành toàn cho bọn họ, nhưng nàng biết, nếu lặp lại lần nữa. Dĩ Hân tuyệt đối vẫn lựa chọn như vậy. Vẫn như cũ dứt khoát.

Cuộc sống lại trở về như trước ngày ngày tiêu dao, trừ mỗi ngày tránh né Mạnh Bà đưa tới nước canh thí nghiệm, còn lại hết thảy đều không tệ. Cộng thêm chuyện lần này, Tiểu Vũ đối với thái độ của Lưu Quang, rõ ràng nhìn thấy sự thay đổi. Ít nhất, nàng biết người nào đó tuy nói năng có chút chua ngoa nhưng tâm lòng thì như đậu hũ, chỉ cần nàng mặt dày mày dạn câu hán mấy câu, hẳn liền cái gì cũng đáp ứng. Bất quá, tính hung dữ thường ngày vẫn tăng chứ không giảm. Trình độ phức tạp, vẫn y như xưa. Tỷ như một ngày nào đó, Tiểu Vũ bắt đầu nghiên cứu chính sách phúc lợi của Địa Phủ. Nghiên cứu này, có nhiều vấn đề lù lút kéo đến. Kết quả là, liền cảm theo hợp đồng, đến thư phòng tìm người nào đó để hỏi cho đến cùng.

Hỏi: cái gì gọi là thăm người thân?

Lưu Quang lười biếng nằm trên ghế tràng kỷ, ngoài cửa sổ dương quang phổ chiếu.

"Chính là có thể thỉnh thoảng đi Nhân Giới thăm thân nhân chứ sao."

Tiểu Vũ nghiêng đầu, rất là khinh bỉ gạch chéo câu hỏi vừa rồi trên giấy. Con mẹ nó! Nàng là cô nhi, lấy đâu ra thân nhân. Lần này phải nghĩ biện pháp đổi thành cái phúc lợi khác .

Hỏi: trên hợp đồng có nói có thể đi du lịch, đi đâu du lịch? Chúng ta chừng nào thì đi du lịch?

Trong nhiều cái phúc lợi như vậy, Tiểu Vũ thích nhất chính là cái này. Du lịch a du lịch, mới suy nghĩ một tí nàng đã kích động không thôi. Luru Quang vẫn như cũ nằm lười biếng, tay trái tựa vào sau gáy, vươn tay phải ra chỉ chỉ mặt đất.

“Chúng ta Địa phủ nổi tiếng nhất phong cảnh, 18 tầng địa ngục! Người thích đi tầng nào hay tầng nào cũng muốn đi, đều có thể. Nếu là hiện tại muốn đi, ta còn có thể cho người tò hướng dẫn du lịch. Tiểu Bạch Tiểu Hắc chọn một trong hai, người tha hồ lựa chọn .”

“.....”

Tiểu Vũ tức giận xông đến ghế tràng kỷ tròn mắt. Cái địa phương tồi tàn ấy ai muốn đi chứ?

Hỏi: nói gấp ngày Quốc khánh, tiết Trung thu ngày lễ trọng đại, sẽ phát chút lễ mọn. Lễ mọn là cái gì?

Lại nói hai ngày lễ này Tiểu Vũ đều đã bỏ lỡ, mắt thấy Nguyên Đán muốn tới rồi, đối với quà tặng nha, nàng vẫn rất mong đợi. Luru Quang đuôi lông mày nháy lên,

“Nga, cái này. Cái này phải xem vận khí.” Vận khí? Tiểu Vũ không hiểu. Cái gì vận khí? “Tại ngày lễ đó, Địa Phủ sẽ cử hành hoạt động rút thưởng. Giải ba chính là được cùng Tiểu Hắc Tiểu Bạch chụp chung một tấm hình. Giải nhì ấy, chính là cùng Thôi Phán Quan thư sinh chụp một tấm. Giải nhất chính là cùng Chung Quỷ mãnh nam chụp một tấm!” (kun’: đại biến thái ~~~)

Tiểu Vũ đầu đầy hắc tuyến, đây là ý gì chứ?

“A, đúng rồi!” Luru Quang chợt tựa như nhớ tới cái gì, nói tiếp: “Năm nay lễ mừng năm mới, sẽ gia tăng một chút phần thưởng. Trừ ba giải thưởng kia, còn tăng thêm giải khuyến khích và giải đặc biệt .”

Nga? Tiểu Vũ hai mắt lấp lánh, chờ đợi: “Là cái gì? Giải khuyến khích và giải đặc biệt là cái gì ?”

Luru Quang ngồi dậy, hướng Tiểu Vũ cười mê hoặc .”Giải đặc biệt nha, phải tạm thời giữ bí mật. Chờ đến lễ mừng năm mới có người rút trúng, mới có thể công bố . Về phần giải khuyến khích, chính là cùng Mạnh Bà thực nữ chụp một tấm.” (kun’: ak hự....giải đặc biệt hk phải là cùng anh ý chụp hình chứ??) Đến gần Tiểu Vũ, dí dóm hướng nàng nháy mắt nói: “Như thế nào? Rất mong đợi chứ?”

Tiểu Vũ nặng nề gật đầu một cái.”Ân! Giống như kỳ vọng được bóp chết người, rất là mong đợi!”

Dứt lời, Tiểu Vũ một chương đánh về phía trước, quả thật bóp cổ Luru Quang hô lớn: “Ta đại biểu cho Đảng và nhân dân, tiêu diệt cái tên địa chủ phúc hắc người !”

Luru Quang té ở trên ghế tràng kỷ, bị Tiểu Vũ đè ở phía trên. Không khỏi cười ha ha nói: “Làm sao người không nói người đại biểu mặt trắng tiêu diệt ta đây?”

Tiểu Vũ hoàn toàn là đùa giỡn, giờ phút này nghe Luru Quang nói thế nàng càng hồ nháo, phản bác lại: “Vậy ta liền đại biểu cho tiểu quái thú, tiêu diệt “Áo Đặc Mạn” người !”

Luru Quang hơi nhủu lông mày, bất mãn nói: “Đồ chơi kia tại sao có thể so với ta, Bồn vương so với hán đẹp trai hơn nhiều.”

“Bóp chết cái người có da mặt dày này .”

“Ai da, làm ơn đi, cũng không biết da mặt ai dày hơn a .”

“Bóp chết cái người da mặt so với tường còn dày hơn .”

“A, người nói chính người sao?”

“.....”

Hai người đang ở trên ghế tràng kỷ âm ỉ, Tiểu Vũ thất cổ Luru Quang, đè hán dưới thân thể. Luru Quang cao hứng để cho nàng bóp, dù sao cũng không đau không nhột. Hoàn toàn không có chú ý động tác của hai người giờ phút này rất mập mờ không rõ. Bang bang...hai tiếng gõ cửa, không đợi Luru Quang lên tiếng, đã có người nồn nóng vọt vào.

“Lão Đại, không xong, Thiên Đình.”

Chung Quỷ nói câu đầu, câu tiếp theo liền cứng rắn kẹp ở trong cổ họng. Hai mắt tròn to, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào hai người đang dây dưa trên ghế. Tiểu Vũ nhướn mày, còn chưa có chú ý tới động tác của mình lúc này, thấy thế nào cũng giống như nữ lưu manh đụng ngã mỹ nam kia. Nghi ngờ mở miệng nói: “Chung Lão Đại, thế nào?”

Chung Quỷ đối với tình huống trước mặt còn chưa tiêu hóa nổi, có chút nghẹn họng nhìn trần trời nói: “Này. . . Này.”

Tiểu Vũ chậm chạp, không có hiểu tình huống. Mà Lưu Quang hoàn toàn hiểu, lại giả vờ như không biết. Lười biếng vươn hai tay gối sau đầu, lạnh nhạt nói: “Nói đi, chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Ngao du Thiên Đình

Sắc mặt không biến, nhưng trong mắt lại nhiều phần thâm trầm. Nếu giờ phút này xông vào chính là Tiểu Hắc Tiểu Bạch, hẳn chắc chắn mí mắt chưa nháy liền một cái sẽ trực tiếp ném ra. Nhưng người này là Chung Quỷ, luôn luôn trầm ổn hẳn sẽ không có những cử chỉ vô phép này, nói vậy, đã xảy ra đại sự rồi. Chung Quỷ lấy lại tinh thần cúi đầu, gương mặt có chút ửng đỏ, hoàn toàn không nghĩ tới hẳn sẽ thấy cảnh tượng như vậy.

“Lão Đại, Thiên Đình phái người truyền tin đến, muốn người đi một chuyến. Nói vậy, là vì.”

“Đã biết!” Lưu Quang lên tiếng cắt đứt, trên mặt vẫn là bộ dạng như cũ.

Chung Quỷ cúi đầu ứng tiếng cáo lui, vừa đi vừa mê sảng nói, mới vừa rồi thấy chỉ là ảo tưởng, nhất định là ảo tưởng, tuyệt đối là ảo tưởng. Còn chưa thối lui ra khỏi cửa, chợt nghe người nào đó hẳn đã cho rằng chỉ là ảo tưởng mở miệng nói: “Lão Đại, người phải đi Thiên Đình sao?”

Lưu Quang khẽ mỉm cười, nhìn dung nhan đang ở gần hẳn trong gang tấc. Lạnh nhạt nói: “Đúng vậy, Tiểu Vũ muốn đi cùng ta sao?”

Nghĩ! Tiểu Vũ trong mắt lộ ra tia hưng phấn cùng mong đợi, hoàn toàn không hỏi vì sao phải đi Thiên Đình. Lưu Quang khoe môi nụ cười sâu hơn, không khỏi đưa tay lau gò má của Tiểu Vũ. Dịu dàng nói: “Tốt, vậy chúng ta phải đi ngay.”

Tiếng nói vừa dứt, bóng dáng hai người nhất thời biến mất không thấy gì nữa.

“Người nói, Tiểu Vũ đem Lão Đại đi ở bên dưới?” Tiểu Bạch vốn đang thoải mái nằm trên ghế tràng kỷ ở trong phòng khách, nghe Chung Quỷ nói ra câu này, lập tức nhảy lên.

“Người nói, Lão Đại mang theo Tiểu Vũ cùng đi Thiên Đình?” Tiểu Thôi từ máy tính ngẩng đầu lên, vốn hẳn đang chuyên tâm xử lý bằng báo cáo tài vụ, cũng không khỏi tò mò.

“Đến, chúng ta tới đoán một chút, Lão Đại mang theo Tiểu Vũ đi Thiên Đình làm cái gì? Hoặc là có mục đích gì không thể cho ai biết?” Tiểu Hắc không biết từ đâu nhảy ra, ngồi vào bên cạnh Thần Chung Quỷ, đều là một bộ vẻ mặt chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Haizz. Chung Quỷ đã không biết là lần thứ mấy thờ dài, vô lực nói: “Dù sao cũng không thể nào mang nàng đi nhận tội.”

Nói nhảm! Tiểu Hắc Tiểu Bạch Tiểu Thôi rất là ăn ý hướng Thần Chung Quỷ liếc nhìn, tiểu quỷ đều biết đây là câu nói nhảm! Lão Đại muốn dẫn Tiểu Vũ đi Thiên Đình nhận tội, lúc trước căn bản sẽ không thay nàng đi can Thiên Khiển. Trực tiếp cho đánh chết cũng không dứt khoát hơn.

Tiểu Bạch sờ cằm rơi vào trầm tư, “Những lão già cấp trên kia sớm đã nhìn Lão Đại khó chịu, lần này Lão Đại đi lên nhất định sẽ gặp rất nhiều khó khăn, thật không biết Lão Đại mang theo Tiểu Vũ đi, là có ý gì?”

Tiểu Hắc méo miệng, vô vị nói: “Ca, người nghĩ quá nhiều rồi. Bằng bản lĩnh của Lão Đại, những người cấp trên này còn không dám gây khó dễ cho hẳn. Ta xem, đoán chừng là thấy Tiểu Vũ muốn đi, liền trực tiếp mang đi thôi.”

Haizz. Chung Quỷ lại lên tiếng thờ dài, nếu là bình thường, nghe Tiểu Hắc nói những lời thô tục này, liền lập tức đem bản chuyên đập. Nhưng hôm nay, hẳn một chút tâm tình cũng không có.

Tiểu Thôi nâng gọng kính đen lên, kính quang chợt lóe sáng, bình tĩnh nói: “Ta đoán, bọn họ đi Thiên Đình du lịch. Về phần du lịch mấy ngày, thì phải xem tâm tình của nha đầu Tiểu Vũ mà phán đoán.” Chợt nghĩ tới cái gì, Tiểu Thôi nghiêng đầu, nghi ngờ nói: “Cũng không biết, lần đầu tiên những tiên tử kia nhìn thấy Lão Đại mang theo Tiểu Vũ thì sẽ có cái bộ dạng gì nhỉ?”

Tiểu Bạch Tiểu Hắc nghe vậy, hai mắt đột nhiên sáng lên. Hắc hắc! Muốn biết về sau như thế nào, theo sau nhìn đến tội cùng chẳng phải sẽ biết!

*

Tiểu Vũ liền cảm thấy hoa mắt, đợi mở mắt lần nữa thì người đã đứng ở đám mây. Mới lạ tròn to hai mắt nhìn bốn phía, đời này nàng còn chưa có ngồi qua máy bay, thật là chết cũng không nghĩ tới, một ngày nàng thậm chí đứng ở trên mây nha. Lưu Quang nhếch môi cười yếu ớt, mở miệng nói: “Chút

nữa vô luận xảy ra chuyện gì, người chỉ cần đứng ở bên cạnh ta, không mở miệng là được rồi.”

Tiểu Vũ có chút không hiểu ngẩng đầu lên, “Chút nữa sẽ xảy ra chuyện gì?”

Lưu Quang véo nhẹ mũi Tiểu Vũ, chỉ cười không nói. Nắm tay của nàng, đáp mây bay đi. Biển mây cuộn cuộn, như thơ như tranh. Tiểu Vũ đã từng nằm ở trên cỏ ngửa đầu nhìn trời, tưởng tượng những đám mây trên bầu trời đều là kẹo bông, mềm mịn ngọt ngào. Hiện giờ giẫm ở dưới chân, mềm nhũn, vẫn là có chút mịn như vậy. Về phần mùi vị như thế nào, nàng cũng không dám thử. Đi theo bên người Lưu Quang, mây mù tản mạn phía sau, một tòa kiến trúc to lớn đứng sừng sững ở trước mắt Tiểu Vũ, ba chữ vàng kia đặc biệt chói mắt.

Nam Thiên môn!

Lưu Quang còn chưa đi đến gần, liền nghe xa xa có tiếng gọi truyền đến.

“Ai da, hôm nay trận gió lớn nào lại đem Diêm Vương ngài đến nơi này?”

Tiểu Vũ nghe vậy ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một dãy kính râm, dáng dấp tương đối giống đại thúc đang cười hi hi đi tới phía bọn họ. Không khỏi nhỏ giọng ở bên tai Lưu Quang nói: “Lão Đại, hẳn là ai?”

Lưu Quang cười khẽ một tiếng, giọng mang khinh thường nói: “Thiên Lý Nhân.”

A? Tiểu Vũ kinh ngạc, đại thúc này diện mạo bí ối cư nhiên cũng được làm Thiên Lý Nhân?

Thiên Lý Nhân từ từ đến gần, tựa hồ là hiểu thói quen lạnh nhạt của Lưu Quang, vẫn như cũ không thân thiết mà cười cười. Nhưng vừa thấy Tiểu Vũ đi phía sau Lưu Quang, thần sắc lập tức thay đổi. Lại cúi đầu nhìn thấy hai người nắm tay nhau, thì càng kinh ngạc không dứt.

Ô? Thiên Lý Nhân trong lòng một hồi nói thầm. Hắn lúc trước quả nhiên không nhìn lầm!

Ngay từ lúc Thiên Khiển bị ngăn cản, Thiên Đình liền đã la hét ầm ĩ. Hắn thừa lệnh Thiên Đế điều tra đến cùng, liền nhìn thấy chính là Diêm Vương Lưu Quang ra tay ngăn trở Thiên Lô. Thiên Khiển xu thế cường đại dường nào, cả bầu trời đều có chút biến sắc. Mà Lưu Quang ở đáy vực, núi đá lán lộn, khó có thể thấy rõ tình huống lúc đấy. Chỉ mơ hồ nhìn thấy trong ngực Lưu Quang giống như che chở một người. Hôm nay xem ra, chính là nha đầu trước mắt!

Nha đầu này từ đâu chui ra? Cùng Diêm Vương có quan hệ gì?

Thiên Lý Nhân bụng đầy nghi vấn, chăm chú nhìn Tiểu Vũ. Mặc dù đang đeo kính, nhưng Tiểu Vũ bị nhìn chăm chăm cũng có chút tê dại. Không nhịn được định mở miệng nói gì, chỉ thấy Lưu Quang lách sang một bên, chắn trước người Tiểu Vũ.

“Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy qua nữ quý soa sao? Nhìn tiếp có tin ta đem con mắt của người moi ra không!”

Cái... cái gì? Thiên Lý Nhân cả kinh. Nếu không phải là mang theo một bộ kính râm màu đen, đoán chừng con người cũng rớt ra ngoài.

Nữ quý soa? Nha đầu này là quý soa? Như thế nào chưa từng nghe qua nhân viên mới vào Địa phủ? Hơn nữa còn là nữ giới? Thiên Lý Nhân trong lòng rất là kinh ngạc, phải biết chỗ Địa phủ kia, trừ Mạnh Bà ở cầu Nại Hà ra, trước nay không có người hầu là nữ tử. Cũng đang vì nguyên nhân này, cho nên ngày ngày làm cho giới tiên tử tức hận. Nếu biết Địa phủ thu nữ quý soa, sợ là những tiên tử này đã sớm chệch bai thân phận, cao hứng đi Địa phủ làm người hầu rồi. Về phần nguyên nhân, dĩ nhiên là vị mẹ hoặc chúng sinh Diêm Vương đại nhân trước mắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Ta rất ngây thơ

“Ha ha, Diêm Vương đại nhân đây là đang nói đùa sao? Địa phủ từ khi nào thu nữ quý soa?” Thiên Lý Nhân ha ha chê cười, bộ dáng mui phần bí ối.

Lưu Quang đem Tiểu Vũ bảo hộ ở phía sau, căn bản cũng không giương mắt nhìn Thiên Lý Nhân kia, làm như trả lời, giọng nói lại hơi khó chịu.

“Thế nào? Phủ của ta có thu hay không thu nữ quý soa, khi nào thu nữ quý soa, cũng phải báo với người một tiếng sao?”

Nghe câu này của Lưu Quang, Thiên Lý Nhân lắc đầu liên tục, vội vàng vẫy tay nói: “Không có không có, ta nào dám. Ta chỉ hiếu kỳ hỏi một chút, hỏi một chút mà thôi!”

Hừ! Lưu Quang hừ nhẹ một tiếng, không để ý tới Thiên Lý Nhân, dắt Tiểu Vũ cất bước rời đi. Thiên Lý Nhân đứng tại chỗ mồm có chút há hốc, trong

lòng lắm lắm nói thầm. Mẹ nó, Thiên Đình này sợ là sắp sửa đảo lộn rồi.

Tiểu Vũ từ rất sớm đã minh bạch một đạo lý! Bất luận là bạn trai hay lão công, tuyệt đối không thể tìm người quá đẹp trai. Một là hắn không an toàn, hai là chính mình cũng không an toàn. Thường thường loại này bên ngoài chiếm ưu thế tương đối là nam nhân, coi như không đi trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng sẽ có một đồng bướm bướm ong mật các loại dây dưa với hắn. Nếu gặp được những tư tưởng bình thường cũng thôi. Mấu chốt là ngày nay thịnh hành ngược nữ, ngộ nhờ phát bực rồi, hoặc là trong lòng bất bình thường, không tốt liền đối với mình hạ độc thủ. Những thứ này tuyệt đối không phải là lời lẽ sai trái, tuyệt đối cũng không là quan điểm cá nhân của Tiểu Vũ. Không tin? Người hướng bốn phía nhìn một chút!

Một thân áo váy xanh nhạt, sắc người tới Lưu Quang. Vốn là đáng vẻ thướt tha mềm mại mà đi, trên mặt nụ cười mê hoặc lòng người. Nhưng vừa thấy Tiểu Vũ, sắc mặt lập tức thay đổi. Chỉ như vậy một giây, ngay sau đó lại trở về như cũ.

“Diêm Vương đại nhân, thật là đã lâu không gặp a.”

Cười tủm tỉm chào hỏi, ánh mắt tựa hồ muốn ném Tiểu Vũ sang một bên.

Lần này, Lưu Quang thái độ cũng không giống như vừa rồi đối với Thiên Lý Nhân, ngược lại nâng lên nụ cười, khách khí đáp lễ nói: “Đúng vậy a, đã lâu không gặp rồi, Hà tiên tử còn xinh đẹp động lòng người như vậy a. Thật là Thiên Đình không ai sánh bằng nha.”

A ha ha ha a ~ mỹ nữ áo xanh che miệng cười khẽ, hơi thẹn thùng phát tay nói: “Diêm Vương đại nhân thật đúng là biết nói đùa, tiểu tiên không gánh vác nổi. Thiên Đình này các vị tiên tử, so với tiểu tiên đẹp mắt hơn nhiều.”

Hà tiên tử tuy là nói khiêm tốn, nhưng trong mắt lại ánh lên vẻ kiêu ngạo không lừa được người. Tiểu Vũ thấy nàng làm ra cái bộ dạng ấy, không khỏi tức giận âm thầm lắc đầu một cái. Mới vừa rồi nàng ấy cười một tiếng, Tiểu Vũ nghe mà nổi hết cả da gà.

“A? Diêm Vương đại nhân, vị này là?” Hà tiên tử cúi đầu nhìn qua hai tay nắm chặt của bọn họ, lại nâng lên đôi mắt thẳng tắp dừng ở Tiểu Vũ, sâu trong con ngươi như nước kia, có một đốm lửa nhỏ, dần dần thiêu đốt.

Ha! Tiểu Vũ nội tâm cười thầm. Lời khách sáo một phen nói xong, cuối cùng bắt đầu dòi đi mục tiêu ?

Lưu Quang mỉm cười, chỉ đơn giản giới thiệu nói: “Nàng tên Tiểu Vũ, là một Quỷ Soa ở Địa phủ ta mà thôi.”

Quỷ Soa? Hà tiên tử ánh mắt rõ ràng lộ ra không tin, trong lòng có chút khó chịu. Địa phủ khi nào cũng thu nữ Quỷ Soa? Hơn nữa nếu như chính là một Quỷ Soa, có tất yếu thân mật như vậy không? Có tất yếu tay trong tay dạo Thiên đình không?

Tiểu Vũ là người ra sao? Một tâm tư đơn thuần, một tính tình bộc trực hay là một nha đầu ngốc? Theo lời của nàng, chính là một đóa hoa nhỏ thanh xuân chính trực, phong nhã hào hoa của đất nước Trung Hoa. Tuy là cô nhi, nhưng đối với mình luôn hướng tới cuộc sống tràn ngập hi vọng. Cũng không tính là, một tai nạn xe cộ ngoài ý muốn liền làm cho nàng có cách lên trời vui đùa.

Âm kém Dương sai, nay lại thành một Tiểu Quỷ Soa Địa phủ. Căn cứ thái độ vui đùa, thú vị, cả ngày lừa dối Hắc Bạch Vô Thường, chọc phá Tiểu Thôi Chung Quỷ, mà nay lại trực tiếp bò lên Diêm vương Lưu Quang. Cuộc sống nhiều màu nhiều sắc như vậy, nàng Tiểu Quỷ Soa này, cũng là náo loạn vui vẻ a.

Lưu Quang là phúc hắc, điểm này Tiểu Vũ đã sớm biết. Ở cùng dạng người như vậy, làm người bên cạnh kẻ mưu phản độc ác, trong lòng Tiểu Vũ cũng đã sớm chuẩn bị tốt. Chẳng qua, hắc hắc! Nàng cũng tuyệt đối không phải kẻ dễ bắt nạt!

Ra vẻ kinh ngạc trừng lớn hai tròng mắt, vẫn cái loại muốn trừng ra nước mắt trong suốt này! Ánh mắt tràn ngập sùng bái cùng mê muội, cảm tưởng hé ra màu đỏ tung bay ở mắt! Trên mặt muốn lộ ra vẻ chân thành tha thiết thành khẩn, liên phảng phất giống như khi nam nhân lừa dối nữ nhân, thường dùng một câu: có phải hay không muốn ta đem tâm lấy ra cho người xem? !

Sau khi làm tròn vẹn đầy đủ biểu tình này, Tiểu Vũ mở miệng nói: “Vị tiên nữ tỷ tỷ này, người thật sự đẹp quá nha!” Thanh âm trợn lặn bảy phần mê luyến ba phần kính ngưỡng, âm cuối kéo dài, cuối cùng khi chấm dứt có ý tứ cảm thán tiếc hận, ám chỉ so sánh với người, ta thật sự là kém nhiều lắm.

Quả nhiên! Hà tiên tử nhìn thấy biểu tình kia của Tiểu Vũ cùng với nghe thấy lời này, trên mặt không che giấu được đắc ý. Vừa rồi ánh mắt còn hơi ác độc lập tức biến mất không thấy, ngược lại có cỗ bộ dáng: người thực biết hàng!

“Này? Kiểu tóc này là thế nào làm?” Tiểu Vũ thần sắc vô tà, hỏi tiếp.

Hà tiên tử mỉm cười, đắc ý phát một cái tóc quăn như mì ăn liền, đắc ý nói: “Kiểu tóc này a, là cửa hiệu cắt tóc nổi tiếng nhất Thiên đình làm cho. Ta còn tìm riêng nhà thiết kế chuyên nghiệp giúp ta thiết kế. Trong Thiên đình, tìm không thấy người thứ hai có kiểu tóc như ta đâu.”

A ~ Tiểu Vũ hiểu rõ gật gật đầu. “Ta đã nói mà, kiểu tóc xấu như vậy phòng chừng cũng chỉ tiên tử người dám làm, người bình thường, thật đúng là không có năng lực thừa nhận. Là cửa hiệu cắt tóc nhà ai a? Ta về sau muốn làm tóc, tuyệt đối không tìm đến!”

Tiểu Vũ cho Lưu Quang ấn tượng, là một cô gái nghịch ngợm đầu óc thiếu cân bằng, hoặc mắc chứng động kinh nghiêm trọng, so với mèo còn hiếu kỳ hơn. Chỗ nào náo nhiệt nàng liền chui vào, việc gì thích thú liền quấn vào người. Tổng kết chính là một câu, nàng chính là người mỗi ngày đều gây chuyện!

Bất quá! Xem ra trước mắt, Lưu Quang đối Tiểu Vũ hiểu biết rõ ràng nhiều thêm một tầng.

Nếu nói Lư Quang phúc hắc, Tiểu Vũ kia tuyệt đối cũng sẽ không ít hơn. Nếu nói Lư Quang ác ma, Tiểu Vũ kia trên đầu tuyệt đối cũng dài ra hai cái sừng ác ma.

Nghĩ đến đây, Lư Quang trong lòng phát hiện. Hắc! Bọn họ không phải chính là trời sinh một đôi ?

“Ngươi! ...” Hà tiên tử nao nao, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ. Mới hiểu được nha đầu trước mắt kia, bộ dáng học hỏi vừa rồi, hoàn toàn là lừa dối nàng.

Tiểu Vũ lắc lắc cánh tay Lư Quang, ngẩng đầu vô tội nói: “Lão Đại ngươi xem! Vị tiên tử tỷ tỷ này thật kỳ quái nha? Như thế nào trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Nhị Lang thần quân

Lư Quang nghe vậy, nhếch môi cười yếu ớt. Nhìn thấy Tiểu Vũ bộ dáng vô tội thần sắc u mê, trong lòng chợt cười nở hoa. Ngươi được đẩy nha đầu, không trách ngay cả Chung Quỳ, tất cả đều do ngươi chính, thì ra là ngươi dùng chiêu này, nhưng là thuận buồm xuôi gió. Thôi thôi, ai kêu trong xương cốt bọn họ đều tràn đầy vô số hứng thú tặc hại. Dù sao Tiểu Vũ gây kết quả cuối cùng cũng là hân kết thúc, vậy cũng không bằng dứt khoát làm âm ỉ. Tiểu Vũ trừng mắt nhìn, hải lòng nhìn thấy vẻ mặt nàng kinh ngạc, Lư Quang đưa tay phát qua trên má nàng, lạnh nhạt nói: “Ta cũng không biết, đoán chừng là thời mẫn kinh nhanh đến rồi, tính khí khó tránh khỏi có chút nóng nảy.”

Tiểu Vũ vẫn bình tĩnh như trước, có chút không giải đạo: “À? Phải không? Ta xem vị tỷ tỷ tiên tử này đáng đáp còn rất trẻ.” Chợt kinh ngạc cau mày, bộ dáng khoa trương nói: “Chẳng lẽ nàng đi châm cứu? Cái gì chống nếp nhăn, chống già yếu? Ai nha, hiệu quả thật là không tệ nha, một chút dấu vết cũng không nhìn ra được đấy.”

“Ngươi! Các ngươi. . . .” Hà tiên tử tức giận, hàm răng run lên, run run vươn tay chỉ vào Lư Quang cùng Tiểu Vũ. Chợt vùng tay cánh tay lên, tức giận nói: “Hừ! Sẽ để cho các ngươi dính miệng lưỡi vào, đợi khi lên đại điện, nhìn Thiên đế trừng trị các ngươi như thế nào!”

Một câu nói ra, ngay sau đó xoay người rời đi. Tiểu Vũ nhìn nàng le lưỡi một cái, ngẩng đầu hỏi Lư Quang, “Lão Đại, nàng là người nào vậy? Nàng nói Thiên đế sẽ trừng trị chúng ta? Là bởi vì lần trước giúp Tư Tư việc kia sao?”

Lư Quang cười khổ một tiếng, cả nửa ngày mà cô gái nhỏ kia lại không biết đối phương là người nào? Quả nhiên là chỉ biết gây họa. Không trả lời câu kế tiếp, chỉ lạnh nhạt nói: “Nàng là Hà tiên tử, chính là Hà tiên cô trong bát tiên. Nhưng nàng ngại cái chữ cô này quá khó nghe, giống như là gọi nàng già rồi. Cho nên ở thiên giới, người người đều gọi nàng là tiên tử.”

Hà tiên cô? Mẹ nó! Thì ra là cô nàng này lại là Hà tiên cô? Tiểu Vũ lắc đầu một cái, nàng vốn đối với cái nhân vật Hà tiên cô này ảo tưởng rất tốt, bởi vì phim truyền hình cũng xem qua không ít, đều là áo trắng như tuyết, không phải là vẻ đẹp giai nhân tuyệt mỹ.

Ai, thật bị thương cảm thán. Nàng là không phải nên hô to một câu, ta đây tâm thật muốn lạnh a!

Bên này Cương Khí một vị tiên tử vừa đi, bên kia lại một vị mỹ nhân đi tới. Người mặc quần áo hoa nhỏ, 100 bông hoa trên váy vừa qua khỏi đầu gối. Da trắng hơn tuyết, dung nhan xinh đẹp. Ngay cả Tiểu Vũ thấy cũng không khỏi sợ hãi than thật là mười phần động lòng người. Chỉ thấy mỹ nhân chân thành đi tới, mặt cười không ngớt. Nhìn thấy Tiểu Vũ, đồng dạng kinh ngạc, chớp mắt to, nhìn về Lư Quang nói: “Lư Quang ca ca, nàng là người nào vậy?”

Mẹ nó rồi đây! Tiểu Vũ vốn đối với vị tiên tử này ấn tượng cũng không phải xấu, nhưng vừa nghe câu Lư Quang ca ca, trong lòng ý tốt lập tức giảm bớt nhiều! Cũng không biết sao, bất kể là xem ti vi hay kịch hay là trên thực tế, Tiểu Vũ đặc biệt ghét thứ gọi cái gì ca ca dài ca ca ngắn. Nếu là tuổi còn nhỏ, cũng không sao cả. Hoặc là trực tiếp kêu ca ca, cũng không tồi chỗ nào! Mấu chốt chính là trước mặt cộng thêm tên, phía sau mang theo hai chữ ca ca, nghe cảm thấy cả người rất không thoải mái.

Lần này thái độ Lư Quang rất không đồng dạng, cố ý tránh bàn tay mỹ nhân đang duỗi ra, thoáng lui về phía sau mấy bước. Trên mặt mặc dù là nụ cười, lại rõ ràng mang theo xa lánh. Không đáp hồi ngược lại: “Bách hoa muội muội, sao ngươi hôm nay cũng tới Thiên Đình vậy ?”

Nghe mỹ danh này, cũng đoán ra người đến là ai rồi. Theo xưng hô này, mỹ nhân trước mắt này đoán chừng chính là Bách Hoa tiên tử. Nhìn này mặc một thân quả nhiên đủ loài hoa! Bách Hoa tiên tử đưa ra tay cũng gác ở giữa không trung, duỗi cũng không phải, thu cũng không phải. Biết Lư Quang cố ý tránh ra, bất mãn trong lòng chu miệng nhỏ nói: “Lư Quang ca ca, người nói vậy là sao? Người ta hỏi thăm biết ngươi gặp nguy nan, mới đặc biệt lên thiên đình chuẩn bị vị ngươi cầu cạnh đấy!”

Nguy nan? Cầu cạnh? Tiểu Vũ liền tiếp nghe đến mấy này lời này lại thêm ngu ngốc, cũng hiểu chuyện có cái gì không đúng. Chỉ là nhìn Lư Quang thái độ vô vị, sẽ không xảy ra đại sự gì chứ? Mới vừa nghĩ đến đây, trên tay thấy có vật gì chạm vào. Lư Quang cầm tay Tiểu Vũ, có chút cố ý khiến Bách Hoa tiên tử nhìn thấy, mở miệng nói: “Đa tạ hảo ý muội muội, ta sẽ đi thỉnh tội, muội muội đuổi theo nhé.”

Đang nói chuyện, chợt ôm hông của Tiểu Vũ, thân hình đột nhiên biến mất. Lưu lại chỉ có cái miệng nhỏ nhắn tức giận của Bách Hoa tiên tử, tức giận dậm chân.

“Lão Đại, lần trước cứu bọn Tư Tư, có phải hậu quả rất nghiêm trọng hay không?” Tiểu Vũ dựa vào ngực Lưu Quang, ngẩng đầu lên có chút lo lắng mà hỏi.

Lưu Quang cúi đầu, chợt bật cười ra tiếng. “Nha đầu, chuyện cho tới bây giờ người mới hỏi những lời này, chẳng lẽ không cảm thấy có chút muộn màng hay sao?” Trên mặt hoàn toàn không có vẻ ưu sầu mà vẫn cười rúc rỏ.

Thật ra thì lúc mới bắt đầu, Tiểu Vũ một chút cũng không lo lắng. Bởi vì nàng biết Lưu Quang thật sự rất lợi hại. Nhìn hán ngày thường thái độ phách lối, cộng thêm cái tay đỡ Thiên Lôi, thực lực khủng bố như vậy, nghĩ như thế nào đều là nhân vật khiến người khác ngay cả tay áo hán cũng không đụng tới được. Nhưng hôm nay lên trời, trừ lúc trước gặp phải Thiên lý nhân, Hà tiên tử cùng Bách Hoa tiên tử ở bên ngoài, trên đường đều có thể nhìn thấy khi đi ngang qua chúng tiên, họ đều chỉ chỉ chỏ chỏ cùng với lẩm bẩm. Lúc này, thật khiến Tiểu Vũ bắt đầu lo lắng.

Dù Lưu Quang lợi hại, khủng bố, hán cũng chỉ là một người đi làm. Hán giống như trưởng bộ phận năng lực hơn người, mặc dù kinh nghiệm phong phú, thực lực cường đại. Nhưng coi như động trời, cũng không thể lẫn vào đến vị trí Tổng Kinh Lý. Trừ phi hán kiếm đường sống khác, tự lập môn hộ. Nếu không, phải phục tùng lệnh của thượng cấp. Mà Thiên giới cũng không giống công ty đơn giản, không phải nghĩ tự lập môn hộ là có thể lập. Phải có cái tiền đề cần thiết, chính là trước tiên phải giết Thiên đế! Ách, cái phương pháp này, chắc chắn là không thể thực hiện được.

Suy tư chốc lát, cắn răng một cái, hạ quyết định nói: “Lão Đại, đều là ta gây họa! Đợi gặp mặt Thiên đế, nếu hán trách tội xuống, tất cả ta gánh chịu!”

Thấy thần sắc Tiểu Vũ ngưng trọng, Lưu Quang lại vui mừng nở nụ cười. Ngắt cái mũi nàng, mở miệng nói: “Cuối cùng ta không phí công cứu người! Ngược lại còn có chút lương tâm!”

Một tay vươn ra vuốt vuốt cái mũi nhỏ đau đau, hét lên: “Tục ngữ nói, dám làm dám chịu! Đạo lý này, ta còn hiểu được!”

“Hiểu cái đầu người!” Lưu Quang gõ nhẹ một cái vào đầu Tiểu Vũ, giọng nói có chút bất đắc dĩ, trong ánh mắt phiếm phần sùng ái.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 5: Chó nhà ai sửa

“Ta mới vừa nói, vô luận xảy ra chuyện gì, cũng không muốn ra tiếng, ngoan ngoãn đứng ở một bên là tốt rồi. Yên tâm, mặc dù chuyện lần này có chút quá nóng, nhưng không người nào dám làm gì ta.”

Tiểu Vũ bán tín bán nghi nhìn Lưu Quang, lòng lo sợ bất an. Không hiểu sao mình lại đột nhiên quan tâm tới hán. Chẳng lẽ quên hán là một phúc hắc nam có độc, khoảng cách quá gần, rất có thể sẽ bị thương tổn sao?

“Nhìn! Mau nhìn đi, hán tới. Dì? Thế nào sau lưng còn dẫn theo tiểu nha đầu?”

“Đúng vậy a, mới vừa nghe Hà tiên tử nói, ta còn không tin. Thì ra đúng là mang theo nha đầu.”

“Ái, trước tiên không cần biết cái nha đầu kia là ai, chuyện lần này náo lớn như vậy, không biết hán làm như thế nào chối tội.”

“Thái Bạch Kim Tinh cùng Thái Thượng Lão Quân, còn có Nhị Lang thần quân, đã sớm cùng hán như nước với lửa rồi. Hôm nay, sợ là có cố ý chờ chế giễu thôi.”

“.....”

Trong tiếng nói của mọi người, Tiểu Vũ đi theo sau lưng Lưu Quang, đi vào đại điện Thiên Đình. Tiểu Vũ lớn như vậy cũng chưa gặp qua trận thế nào như vậy. Đại điện to lớn hoa lệ, đứng hai bên là thần tiên Tiên Phong Đạo Cốt, ngồi trên đại điện là nam tử uy nghiêm. Tiểu Vũ dùng ánh mắt liếc mắt một cái. Ô, vị đại thúc kia chính là Thiên đế?

Lưu Quang còn tưởng rằng Tiểu Vũ sẽ có chút khản trương, không nghĩ tới, nha đầu kia giống như đi thăm cảnh đẹp, không chút nào e sợ. Nếu không phải trong lòng có chút lo lắng việc của Tư Huyền, sợ là sẽ hưng phấn lôi kéo hán, đến chụp ảnh lưu niệm. Thời đại hôm nay khác rồi, nhưng các vị thần tiên, đặc biệt là một ít bộ phận kẻ đức cao vọng trọng, vẫn như cũ mặc toàn thân trường bào, mà thiên đế trên kia, cũng một thân long bào quang vinh chói lọi màu vàng, hiển thị rõ khí phách tôn quý. Mà số ít tiểu tiên, chính là trẻ tuổi, đều đã mặc thời trang hiện đại, tây phục, đồ thể thao các loại, đồng loạt tề tựu trên đại điện khiến Tiểu Vũ cảm thấy có điểm giống trình diễn thời trang.

“Lão đầu, lâu như vậy không thấy, thân người xương nhỏ còn rất cường tráng!”

Lưu Quang đột nhiên bật thốt lên một câu, lập tức khiến chúng tiên té xỉu một mảnh. Tiểu Vũ bùm miệng cười, phúc hắc nam quả nhiên đủ tà ác, nhìn bộ dáng Thiên Đế, đoán chừng cũng hơn ba mươi tuổi. Nàng mới vừa rồi trong lòng mới chỉ kêu người ta là đại thúc mà thôi, từ miệng hắn đã thành lão đầu rồi.

“Hừ! Diêm Vương lớn mật! Ngươi có biết tội của ngươi không?” Thiên Đế không giống các chúng tiên kích động, rất bình tĩnh ngồi ở trên bảo tọa, lên tiếng khiển trách.

Lưu Quang khề mỉm cười, phát tay nói: “Tốt lắm, ngươi cũng đừng cùng ta giả vờ. Nói đi, lần này nghĩ thế nào?”

Hả? Tiểu Vũ có chút không hiểu. Lưu Quang nói câu nói này là có ý gì? Cái gì lần này nghĩ thế nào? Còn chưa chờ Thiên Đế phản ứng, ở trong đại điện có một vị anh tuấn nam tử chợt lạnh lùng nói: “Lưu Quang. Ngươi đừng quá can rở! Nơi này là Thiên Đình, không phải là Địa phủ. Ngươi cho rằng lần có thể như lần trước thuận lợi thông qua sao? Ngươi cũng đừng có quên, lần này ngươi ngăn cản chính là trời! Đây là đại tội, làm sao có thể để cho ngươi an toàn thoát thân!”

Tiểu Vũ nghe tiếng quay qua nhìn, vẫn còn kỳ quái nam tử này là ai thì lại nghe giọng nói gần đó truyền tới.

“Xem đi, ta nói mà. Nhị Lang thần quân cùng Diêm Vương đã sớm kết Lưỡng Tử, lần này làm sao dễ dàng bỏ qua!”

“Ai yêu, chuyện này. Phải biết Diêm Vương tuyệt không phải người lương thiện, Nhị Lang thần quân nhất định đấu thắng nhé.”

“.....”

Tiểu Vũ ánh mắt sáng lên! Đây chính là Tiểu Hắc Tiểu Bạch thường nói thầm, nói là bị Lưu Quang lão Đại chính n lần, bị kịch hài tử, Nhị Lang thần?

Trên đại điện, các bậc thần tiên thái độ xem kịch vui bàn luận xôn xao. Ngoài dự đoán, Thiên Đế lại chẳng quan tâm, nhủ mảy, tựa hồ cũng xem cuộc vui. Nhị Lang thần đứng cách đó không xa, chau mày lại, hai mắt chăm chú nhìn Lưu Quang. Nếu như ánh mắt kia có thể giết người, đoán chừng một phúc hắc nam đã bị xử không thành nhân dạng. Tiểu Vũ nhìn Lưu Quang, nghĩ thầm lúc này hắn nên im hơi lặng tiếng đi. Cái gọi là kẻ thức thời là kẻ tuấn kiệt, lúc mấu chốt, có thể nhìn được thì nên nhìn. Tựa hồ đáp lại suy nghĩ trong nội tâm Tiểu Vũ, chỉ thấy Lưu Quang khề mỉm cười, không có chút nào là không vui mừng. Trên mặt là vẻ bình tĩnh, gương mặt tuấn tú không đổi thay, vẫn như cũ thẳng tắp nhìn Thiên Đế trên bảo tọa. Chỉ dùng con ngươi thoáng quét mắt Nhị Lang thần, môi mỏng khề mở, lạnh nhạt nói: “Chó ở đâu sửa loạn vậy?”

Lời này vừa nói ra, chúng tiên một mảnh xôn xao. Mặt Nhị Lang thần vốn trắng nõn giờ lại có chút ửng hồng, tay âm thầm nắm chặt, hoàn toàn không nghĩ tới giờ phút này Lưu Quang lại dám làm can như vậy!

“Lưu Quang! Ngươi đừng khinh người quá đáng! Thiên Đình làm sao chứa được con người phách lối cuồng vọng như ngươi!” Nhị Lang thần bực tức lên tiếng, một tay chỉ thẳng vào Lưu Quang.

Lưu Quang vô vị cười một tiếng, vô tội nói: “Ta lúc nào khinh người quá đáng vậy? Bỏn vương rất hiền lành nha, bình thường ngay cả chó cũng sẽ không bắt nạt, làm sao sẽ đi khi dễ người đây? Chỉ là có ít loài chó da dày không biết xấu hổ, không sao lại thích sửa loạn. Ai, thật là bất đắc dĩ. Chỉ là Bỏn vương cũng không trách hắn, ai kêu hắn là chó, nghe không hiểu tiếng người.”

Ngươi!!! Nhị Lang thần cứng họng. Hắn vốn không giỏi về ngôn ngữ, làm sao đấu lại Lưu Quang khêu môi múa mép. Cho tới bây giờ, Lưu Quang luôn luôn cùng hắn đối nghịch, vốn muốn mượn hắn phạm tội lần này mà dạy dỗ hắn. Nào biết lại bị Lưu Quang chỉ dùng mấy câu mà nể, lời nói nhẹ nhàng lại kích thích hắn hoàn toàn mất dáng vẻ. Tay phải duỗi một cái, vũ khí liền từ trong tay huyền hóa ra phát ra.

Nhị Lang thần vùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao, thẳng hướng Lưu Quang. Giận mở miệng nói: “Tự tiện ngăn trở Thiên Khiển, chính là từ tội! Lưu Quang, hôm nay ta muốn áp chế ngươi vào Thiên Lao.”

Một hồi hấp khí truyền đến, thái độ chúng tiên vốn là muốn xem cuộc vui, mắt thấy chuyện phát triển đến bước này, bất giác rồi rít lui về phía sau mấy bước, không muốn trộn lẫn vào nước đục. Mẹ nó, Nhị Lang thần quân cùng Diêm Vương Lưu Quang, đều là cao thủ số một số hai thiên giới. Hai người này nếu như thực sự đánh nhau, hậu quả thật không hay.

Lưu Quang khéo môi nụ cười sâu hơn, trên mặt vẫn là bình tĩnh. Xoay người ngó Tiểu Vũ, có chút cảm thán thán, mở miệng nói: “Tiểu Vũ ngươi xem, lão Đại chưa bao giờ nói láo. Cối đời này, chó đúng là nghe không hiểu tiếng người. Nghe, vẫn còn sửa loạn!”

Tiểu Vũ nhìn không được, bật cười ra tiếng. Sớm đoán được lão Đại nhà nàng không phải dễ chọc, không nghĩ tới mắng chửi người không mang theo thô tục, cảnh giới đã luyện sâu như thế rồi.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 6: Tiếp nhận khảo nghiệm

Aizzz !!! Một hồi thở dài truyền đến, Luru Quang lắc đầu một cái, giọng mang hồi hận nói: “Ta thật sự nghĩ không ra. Yêu quái cùng quý quái ngày ngày coi chừng đại môn Địa phủ, bình thường cũng không có nghỉ phép, cũng đã khổ cực lắm rồi. Nếu sớm biết Thiên Đình có chỗ hoang sơ loạn, ta nên đem ông khóa của Tiểu Hắc đến. Như vậy có thể trực tiếp mang về giữ cửa, cũng khiến hai đứa bé kia thỉnh thoảng biết nghỉ phép là cái gì.”

Lời này Luru Quang vừa mới nói ra, đã thấy một đạo bạch mang bỏ tới. Tiểu Vũ vẫn còn đang kinh ngạc hết sức, chợt bị người chặn ngang ôm lấy, trong nháy mắt đã đến một chỗ khác. Còn chưa kịp có phản ứng gì, đã nghe bên tai truyền đến một câu nói nhỏ của Luru Quang, nửa là cười nói nửa là uy hiếp.

“Nếu nàng thiếu một cọng tóc, ta sẽ dẫn người đi thăm cảnh đẹp nổi tiếng Địa phủ!”

Dứt lời, áo đen lóe lên, bóng dáng Luru Quang bỗng không thấy đâu. Tiểu Vũ nhanh chóng hồi phục thần trí, mới phát giác giờ phút này hắn đang đứng trên đại điện, trở lại nơi hắn mới vừa đứng, đang cùng Nhị Lang thần nhìn nhau. Thấy hai hàng chúng tiên đều kinh hãi quái lạ nhìn nàng chăm chăm. Bất giác quay đầu lại, trong mắt sáng lên một bóng dáng màu vàng. Lúc này mới giật mình, thì ra Luru Quang mang nàng tới bên người Thiên đế? Câu nói vừa rồi? Chẳng lẽ là nói cho Thiên đế nghe?

Á. Cái đó. Sờ sờ cái ót, có chút xấu hổ. Mặc dù là da dày, nhưng người ta dù sao cũng là Thiên đế, trời sanh không thể chạm vào. Lần đầu tiên cùng Thiên đế tiếp xúc khoảng cách gần như vậy, trong lòng khó tránh khỏi có chút kích động.

Hừ! Thiên đế hừ nhẹ một tiếng, chỉ nhàn nhạt liếc một cái, liền đem đầu uốn éo hướng một bên.

Đột nhiên cảm thấy nổi hết cả da gà, nàng vẫn có cảm giác không phạm sai lầm, thần sắc Thiên đế giờ phút này, không hề giống tức giận. Ngược lại là mang chút cảm giác ghen???

Luru Quang cùng Nhị Lang thần nhìn nhau, trên đại điện một mảnh yên lặng. Nếu Thiên đế không lên tiếng ngăn cản lại, chúng tiên đương nhiên cũng ngoan ngoãn ngậm miệng không nói. Thậm chí ngay cả hô hấp cũng có chút cẩn thận.

Đang ở trường hợp không khí căng thẳng hết sức, chỉ thấy một bóng chợt vô lực suy sụp hạ vai, có chút nôn mửa nói: “Này! Người có muốn đánh cũng động thủ nhanh chút! Có thể hay không đừng nhìn chăm chăm ta? Bồn vương biết mình bộ dạng đẹp trai, nam nữ tất cả đều mê. Cái người này sao vẫn đối với ta phóng điện, bồn vương với người một chút hứng thú cũng không có!”

Rầm! Chúng tiên té xỉu một mảnh! Áo bào màu vàng sáng thoáng lóe một cái, Thiên đế từ trên ngai vàng rơi xuống. Ngay sau đó động tác luru loát đứng lên, nâng đỡ Bảo Quan trên đầu, ho khan một cái rồi nói ra hai tiếng: “Đủ rồi!”

Lời Thiên đế vừa nói, chúng tiên liền lập tức an tĩnh lại. Có kẻ phui phui bụi bặm trên áo, có người xoa xoa lỗ mũi. Trong lòng đều phỏng đoán, chuyện này nên xử lý như thế nào?

“Hai người các người cũng đừng náo loạn, ta xem như vậy đi, theo như quy định cũ mà làm! Chỉ cần qua cửa, liền miễn tội chết!”

Thiên đế vung tay lên, ra lệnh. Chúng tiên trên mặt không có vẻ gì kinh ngạc, tựa hồ đã sớm biết được phán quyết của Thiên đế. Nhị Lang thần nghe vậy, xoay người nhìn Thiên đế, trên mặt hiện vẻ không phục.

“Bê hạ! Diêm Vương phạm phải chuyện nghiêm trọng như thế, sao có thể theo luật cũ định đoạt? Thần cho là, Luru Quang luôn mất cao hơn đầu, trong mắt không có người. Nếu như lần này tha thứ cho hắn, sợ là về sau càng làm trầm trọng thêm, vô pháp vô thiên!”

Thiên đế nhíu nhíu mày, có chút phiền não phát phát tay.

“Bồn tôn nói theo quy định cũ mà làm, liền theo quy định cũ mà làm! Thế nào? Thì ra tiểu tử nhà người coi lời ta nói là cái rắm? Nếu không ta đẩy để vị trí Thiên đế cho người ngồi? Người thích xử lý làm sao liền xử, được không?”

Nhị Lang thần thần sắc cả kinh, lập tức cúi đầu ôm quyền nói: “Thần không dám! Tất cả nghe theo phán quyết của Thiên đế!”

Thiên đế lúc này mới nhẹ nhẹ gật đầu, ngồi trở lại trên bảo tọa. Tròng mắt trong suốt sáng lên, lộ ra cảm giác loại kịch hay giờ mới mở màn.

“Luru Quang! Bồn vương từ trước đến giờ lấy đức thu phục người, hôm nay cứ dựa theo quy định cũ mà làm! Khảo nghiệm một văn một võ, chỉ cần người thông qua, bồn tôn liền thứ cho người vô tội! Người có thể tiếp tục trở về Địa phủ, làm Diêm Vương tiêu điều tự tại!”

Luru Quang đuôi lông mày nhảy lên, nâng lên khoe miệng có chút nghi ngờ nói: “Một văn một võ? Trước kia không phải đều là ba trường võ lực tỷ thí sao? Sao lại đổi quy củ? Vậy thì người bảo Tiểu Thôi không cùng đi theo, có ý gây khó khăn cho ta?”

Thiên đế nhếch miệng cười một tiếng, khoát tay vô tội nói: “Ta không có gây khó khăn cho người! Chẳng qua là thời đại tiến bộ, xã hội phát triển. Cũng không thể để tất cả mọi chuyện đều dựa vào võ lực giải quyết. Cũng nên học tập một chút văn hóa, thêm chút tri thức. Tục ngữ nói không sai, luru mạnh không đáng sợ, chỉ sợ luru mạnh có văn hóa!”

Đứng ở một bên Tiểu Vũ bật cười ra tiếng. Thiên đế nói những lời này, không phải là có ý nói Luru Quang lão đại là luru mạnh sao?

Luru Quang trên mặt nụ cười sâu hơn, không có giải thích gì. Khẽ gật đầu, mở miệng nói: “Tốt! Vậy thì theo như quy củ của người! Ta ngược lại muốn nhìn, thời đại này tiến bộ đến đâu rồi? Xã hội này phát triển trở thành dạng gì?”

Thiên đế vỗ tay một cái, vội vàng nói: “Được! Vậy liền bắt đầu đi! Trước hết đem văn kiện đến, vị thần tiên nào sẽ ra ngoài cùng Diêm Vương đại nhân tỷ thí một phen?”

Một câu nói ra, hai bên chúng tiên rối rít gật đầu tiếp nhận nghị luận. Nhị Lang thần lui xuống một bên, hẳn mặc dù đối với Lư Quang hận thấu xương, nhưng đối với thi văn, bụng hẳn thật sự không có bao nhiêu bút mực. Thảo luận một lát, chỉ thấy giữa chúng tiên đi ra một nam tử áo xanh. Dáng dấp lịch sự, thanh tú.

Cất bước đi tới đối diện Lư Quang, khẽ chấp tay hành lễ nói: “Tạ hạ Văn Khúc Tinh Quân, cả gan cùng Diêm Vương đại nhân lãnh giáo một chút.”

Lư Quang nhàn nhạt quét nhìn đối phương một cái, nhìn người áo xanh trước mắt hiển nhiên không có nhiều hứng thú. Miễn cưỡng nói: “Được rồi, chớ cùng ta nói nhảm. Ra đi thôi.”

Văn Khúc Tinh Quân mỉm cười, khách khí nói: “Ha ha, tiểu thần bất tài, xin Diêm Vương đại nhân ra đề trước. Thi từ ca phú, thiên văn địa lý, kỳ môn Bát Quái, tập tục lễ thường. Những thứ này Diêm Vương đại nhân đều có thể hỏi.”

Khẽ nâng chân mày, Lư Quang lúc này mới cẩn thận liếc nhìn Văn Khúc Tinh Quân. Trong lòng thầm than, thật là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, người này thật không thể trông mặt mà bắt hình dong. Nhìn tiểu tử này bộ dáng thanh tú, còn tưởng là mọt non. Nói nửa ngày, còn là giả bộ làm hàng! Cái gì thi từ ca phú, thiên văn địa lý? Đắc sát cái gì? Văn Khúc Tinh Quân? Có tin hay không Bôn vương đánh cho ngươi nổ đom đóm mắt!

Lư Quang đang thầm than, chợt nghe được một tiếng xen vào.

“Lão Đại! Có thể nhường một vòng cho ta chơi?”

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Vũ đứng bên cạnh Thiên đế cười rộ. Thiên đế cũng kinh ngạc nhìn nàng. Trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ nha đầu này là một tài nữ?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 7: Người tìm cái chết

Lư Quang nhìn về phía Tiểu Vũ, không hiểu cô gái nhỏ trong hồ lô bán thuốc gì? Chỉ thấy Tiểu Vũ nhảy lên đi về phía hắn, đứng trước người hắn đối mặt với Văn Khúc Tinh Quân.

“Này, ta nói Tiểu Tinh Tinh, trận này ta thay thế lão đại ta cùng ngươi tỷ thí, ngươi sẽ không phản đối chứ?”

Văn Khúc Tinh Quân ngần ra, không biết vì sao. Xoay người nhìn về phía Thiên đế, thấy Thiên đế gật đầu một cái, lúc này mới xoay người lại nói: “Được rồi, dù sao ngươi cũng là người của Địa phủ, chỉ là nói trước, ngươi nếu thua, sẽ cùng Diêm Vương đại nhân nhận thua.”

Tiểu Vũ cười hắc hắc, xoay người nhìn Lư Quang nháy nháy mắt nói: “Lão Đại, ngươi cảm thấy thế nào?”

Lư Quang mặc dù không hiểu Tiểu Vũ vì sao muốn tỷ thí, nhưng thấy nàng muốn thử, cũng không nói thêm gì. Mỉm cười gật đầu một cái bày tỏ đáp ứng. Trong lòng thầm nghĩ, dù thua cũng không sao. Cuộc kẻ tiếp đầu vô, hẳn có lòng tin tuyệt đối thắng. Vừa nghĩ tới trận đấu vô kia, kẻ hắn xung khắc nhất định phải ra sân. Lư Quang không tự giác cười tà ác. Hắc hắc, để ngươi cùng ta đối nghịch, hôm nay không đánh gãy chân chó của ngươi, ta không gọi Lư Quang!

Tiểu Vũ vuốt vuốt mái tóc, cười lưu manh nói: “Tiểu Tinh Tinh, cái gọi là ưu tiên nữ sĩ, có phải là do ta ra đề trước không?”

Văn Khúc Tinh Quân thần sắc có chút xấu hổ, chê cười nói: “Đúng! Cô nương ngươi ra đề trước. Á, ta có một câu muốn nói, tên ta là Văn Khúc Tinh Quân, thật ra thi ta vốn tên gọi là như vậy. Không phải Tiểu Tinh Tinh! Cô nương gọi sai rồi.”

Tiểu Vũ vô vị phát tay một cái, “Cái gì Văn Khúc Tinh Quân, danh tự này thật khó nghe. Gọi là Tiểu Tinh Tinh thật lọt tai, về sau ta gọi ngươi Tiểu Tinh Tinh. Ủ! Cứ quyết định như vậy!” Một hồi tự thuyết tự thoại, hoàn toàn không để ý tới cảm thụ của tiểu Tinh. “Cái đó. . . .” Tiểu Vũ chợt có vẻ hơi ngượng ngùng, có chút luống cuống nói: “Thật ra thì ta tài sơ học thiên, hẳn không phải là đối thủ của ngươi. Nhưng là xét kĩ ra, cũng có chút am hiểu đạo lý. Mong rằng Tiểu Tinh Tinh ngươi thủ hạ lưu tình, không để cho ta thua quá khó nhìn.”

Tiểu Vũ đột nhiên làm dáng vẻ vậy, khiến Văn Khúc Tinh Quân kinh ngạc. Chỉ là căn cứ lòng thương hương tiếc ngọc, Văn Khúc Tinh Quân liền vội vàng mở miệng nói: “Cô nương khách khí, nếu không như vậy đi, sẽ do cô nương ngươi ra ba đề tới thử tại hạ. Nếu như tại hạ toàn bộ trả lời được, sẽ coi là thắng. Chỉ cần sai một đề, cũng coi là tại hạ thua, cô nương thấy được không?”

Tốt! Đường như không chút nghĩ ngợi, lập tức lên tiếng đáp ứng. Tốc độ nhanh, làm Văn Khúc Tinh Quân giật mình kinh ngạc. Hẳn từ trước đến giờ tự xưng là đọc thuộc trăm cuốn sách, trong lòng chắc chắn sẽ thắng, dù sao đối phương chỉ là một tiểu nha đầu, thế nào cũng không thắng được hắn.

“Như vậy, ta liền ra đề!” Hai tay chống nạnh, trong mắt sáng lên. Tiểu Vũ cười tà ác dị thường.

Đình! Văn Khúc Tinh Quân trong đầu đột nhiên có một cỗ dự cảm xấu!

“Hỏi: người là do mẹ người của hần sinh ra, yêu là do mẹ yêu của hần sinh ra! Vậy người là do cái mẹ gì sinh ra?”

Hả? Văn Khúc Tinh Quân bộ mặt kinh ngạc, cái này là đề mục gì??? Hai bên chúng tiên cũng lâm vào trầm tư, thậm chí sợ hãi nói nhỏ.

“Gì? Người là do cái mẹ gì sinh ra?”

“ Ta sao lại cảm giác đây là câu mắng người? Không giống vấn đề?”

“Cái này. Thật không biết.”

Con người Tiểu Vũ đảo một vòng, thấy Văn Khúc Tinh Quân kinh ngạc không dứt, khóe miệng nâng lên nụ cười tiểu ác ma.

“Lại hỏi: Nhị Lang thần Dương Tiễn, mẹ gọi hần tiểu Dương Dương, mẹ Diêm Vương Lưu Quang cũng theo cách trên gọi hần là Tiểu Lưu, mẹ của Văn Khúc Tinh Quân người nên gọi người là cái gì?”

Văn Khúc Tinh Quân còn không sáng tỏ, chỉ trả lời đề mục lâm bảm. Tiểu Tinh Tinh?(Tiểu Vũ tỷ đã trở thành mẹ của VKTQ ^^) Rầm! Chúng tiên lần nữa té xỉu một mảnh! Lưu Quang lắc đầu cười khò, ai nói hần phúc hắc? Một phúc hắc chân chính lúc này mới lộ ra cái đuôi Tiểu Hồ Ly!

Tiểu Vũ một tiếng thở dài, nhìn Văn Khúc Tinh Quân có chút sững sờ, có chút không nhẫn nại: “Huynh dài? Còn có một đề, người còn cần đáp không?”

Văn Khúc Tinh Quân lấy lại tinh thần, chột cấn răng một cái, mở miệng nói: “Đáp! Người ra đề đi!” Mẹ nó! Hần không tin, sẽ không nhắc tới bình thường.

Tiểu Vũ chẳng biết lúc nào đã đến gần bên cạnh hần, vỗ vỗ bờ vai của hần, gật đầu nói: “Hài tử, người quả nhiên có dũng khí. Vậy người nghe cho kỹ!”

Văn Khúc Tinh Quân thận trọng gật đầu một cái, vẻ mặt thật là nghiêm túc.

“Tam Quốc Diễn Nghĩa, Tào Tháo mang theo đại quân Tương Kiền đi tới dưới thành, chỉ thấy Gia Cát Lượng đứng ở trên cổng thành tiêu sái phe phẩy quạt lông. Lúc này, nhìn thấy đại quân, Gia Cát Lượng một chút cũng không khẩn trương, bình tĩnh cùng Tào Tháo và Tương Kiền thăm hỏi hai câu, Tào Tháo cùng Tương Kiền đáp một tiếng được. Mấy chục vạn đại quân liền bị diệt. Hỏi, hần nói kia là hai câu gì?”

Thăm hỏi hai câu? Văn Khúc Tinh Quân vò đầu bứt tai, lâm vào trầm tư. Hai bên chúng tiên cũng nhướng cảm sờ, không rõ chân tướng. Kỳ quái? Tam Quốc Diễn Nghĩa, có cái này sao?

Đội đã lâu, tất cả mọi người không nghĩ ra nguyên cớ, vì vậy Tinh Quân cam bái hạ phong nói: “Cô nương, ta thật sự không nghĩ ra đáp án là cái gì. Ta thua, kính xin cô nương công khai!”

Tiểu Vũ cười hắc hắc, mở miệng nói: “Đáp án rất đơn giản, chính là chỉ đọc kỳ danh, không mang theo họ, phía sau cộng thêm câu: mẹ người được không?”

Chúng tiên không hiểu, chỉ đọc kỳ danh, không mang theo họ? Đó không phải là.

“Tháo Kiền mẹ người được không?”. (đáp án là một câu chửi bậy ^^)

“Mẹ người được không?”.

Rầm! Chúng tiên lần thứ ba té xỉu. Văn Khúc Tinh Quân run rẩy thân thể liên tiếp lui về phía sau, trong miệng tự mình lẩm bảm, đây không phải là thật, đây không phải là thật! Phụt, một ngụm máu tươi phun ra, ngã xuống đất không dậy nổi. Cùng ta chơi? Người là tìm chết! Tiểu Vũ vỗ tay một cái, ngẩng đầu lên nhìn Thiên đế phía trên bảo tọa đang hóa đá.

“Lão đầu! Trận này, ta thắng chứ?”

Thiên đế gật đầu một cách máy móc, nói không ra lời.

Tiểu Vũ vui mừng cười một tiếng, nhảy đến bên cạnh Lưu Quang. “Lão Đại! Tiểu Vũ lợi hại không?”

Lưu Quang trên mặt tràn đầy nụ cười, đưa tay sờ sờ đầu nàng, tán dương: “Lợi hại lợi hại! Ta hôm nay cuối cùng cũng biết, tại sao ngay cả Chung Quỳ cũng kiêng kỵ người ba phần rồi.”

Hắc hắc, Tiểu Vũ chỉ cười không nói, ánh mắt lóe lên. Azzzz, có nên hay không nói cho lão Đại, thật ra thì nàng rất hiền lành đáng yêu. Chẳng qua là trời sanh trong xương có hứng thú tệt hại, lại trùng hợp gặp phải cái người giống nhân vật phúc hắc, kết quả là, Thiên Lôi mang theo hỏa, rầm, toàn bộ bốc cháy lên rồi !

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Cắt đứt chân chó

Hắc hắc, lúc này mới bắt đầu, đặc sắc vẫn còn ở phía sau. Khụ khụ! Thiên đế một tiếng ho khan, chúng tiên kinh ngạc tỉnh lại.

“Cái đó, trận này coi như Diêm Vương thắng, bắt đầu cuộc đấu võ kế tiếp thôi.”

Vung tay lên, hai người thủ vệ Thiên Đình đi tới, kéo Văn Khúc Tinh Quân vẫn còn trào máu đi ra. Lư Quang xoa xoa đầu Tiểu Vũ, mở miệng nói: “Nha đầu, ngoan ngoãn trở về nơi vừa rồi đứng ngay ngắn, hiện tại đến phiên lão Đại ta biểu hiện.”

Tiểu Vũ tất nhiên đối với thân thủ Lư Quang tin cậy không dứt, dĩ dõm le lưỡi, xoay người nhảy lên trở về bên cạnh Thiên đế. Thiên đế lại cũng không có phản ứng gì, nhìn thấy Tiểu Vũ hướng hắc đá lông nheo, có chút tức giận bịt miệng, mắt tròn trắng.

Lư Quang đứng trong đại điện, áo sơ mi đen tôn lên vóc người hoàn mỹ thon dài, khoe miệng tỏ vẻ bất cần đời, nụ cười tà mị. Đối với hai bên chúng tiên nhàn nhạt lướt qua, lưỡi biếng nói: “Vị nào đi lên chỉ giáo?”

Trong lúc nhất thời, chúng tiên tất cả cúi đầu trầm mặc không nói. Dù thế nào đi nữa bọn hắn tới xem cuộc vui, không phải là vật hy sinh. Tia ánh sáng trắng thoáng qua, Nhị Lang thần cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao đi ra, trên mặt sát khí mười phần. Lư Quang khoe miệng nụ cười sâu hơn, trong lòng âm thầm vui sướng, đứa bé này vẫn là đứng ra. Suy nghĩ chút, mỉm cười mở miệng nói: “Nhị Lang thần, xem ra ngươi hôm nay là quyết tâm muốn bắt ta hỏi tội?”

“Hãy bớt sàm ngôn đi! Chúng ta so chiêu! Ta ngược lại muốn xem, Thiên đình đệ nhất cao thủ, là Diêm Vương Lư Quang nguoi, hay là Nhị Lang thần quân ta!”

A! Lư Quang cười nhạt một tiếng, hai tay chấp sau lưng. “Vậy thì động thủ đi.” Trong miệng tuy nói vậy, nhưng trên mặt một chút cũng không đem đối phương để ở trong mắt.

Nhị Lang thần quân cũng là thượng tiên, trên Thiên đình có địa vị khá cao. Đôi mắt cả Thiên giới, kẻ nào dám không cho hắn chút mặt mũi? Nhưng sinh không gặp thời, gặp phải Lư Quang. Hai người mặc dù gặp mặt chưa được mấy lần, nhưng tựa như trong mệnh xung khắc, chính là đều không thoải mái.

Xem chừng, sợ là căn cứ nguyên lý đồng tính tương khắc, cộng thêm hai người đều là một bộ dạng “tiểu bạch kiếm”, cho nên khó tránh khỏi sẽ bài xích lẫn nhau. Mà Lư Quang là loại người chỉ sợ thiên hạ không loạn, câu nói đầu tiên có thể sẽ để cho người hận. Bàn về điểm miệng lưỡi này, Nhị Lang thần hoàn toàn không phải là đối thủ. Về phần công phu, cần nghiên cứu xem xét. Nhị Lang thần thấy Lư Quang tỏ vẻ xem thường, lửa giận trong lòng lại hùng hực dấy lên. Lập tức không nói hai lời, gợn Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao hướng Lư Quang chém tới. Lư Quang cũng không ra tay, chỉ liên tiếp lui về phía sau phòng ngự. Đại điện tuy lớn, nhưng chịu không được Nhị Lang thần hạ thủ giày vò. Chúng tiên rối rít tránh tới một bên, thậm chí còn lập kết giới, để tránh gặp phải tai ương. Hôm nay, chỉ có nơi của Thiên đế tương đối an toàn. Cũng chỉ có một mình nha đầu là hưng phấn nhất.

Tiểu Vũ một bên dùng sức vỗ tay, la hét, thanh khảm đao với người kia thật sự là tuyệt phối. Giống như nói lệnh bài thiên sư với Chung Quỳ là một dạng, bây giờ thần sắc Nhị Lang thần thật giống Chung Quỳ lúc đó, bộ dạng thật khó coi. Một mặt tức giận Lư Quang chỉ phòng ngự không công kích, một mặt trong lòng rối rắm không dứt. Khảm đao? Cái gì khảm đao! Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao là thần khí. Tam giới chỉ có một thanh mà thôi. Tại sao có thể đánh đồng với khảm đao phàm tục kia!

Vô cùng thích thú, Tiểu Vũ cảm thấy đứng một nơi, liền đi tới ghé bên cạnh, đem Thiên đế đẩy xuống một cái, trực tiếp ngồi lên ghế. Không để ý tới vẻ mặt hắc kinh ngạc, từ trong túi móc ra một nắm hạt dưa cắn.

Nhìn một lát, mới phát giác Lư Quang chỉ thủ chứ không tấn công, không khỏi nhăn lại mày, tức giận la àm lên: “Lão Đại! Tại sao không động thủ? Chẳng lẽ ngươi bị tên mặt trắng này mê hoặc? Thế nào? Coi như hiện tại lưu hành BL(boys love), ngươi cũng vậy đi. Ngươi phải chơi BL thì cũng không tới phiên tên mặt trắng này. Tiểu Hắc Tiểu Bạch so với hắn còn đẹp hơn nhiều. Không thì Sĩ Mị Vồng Lọng cũng tốt.”

Chúng tiên trên trần xuất hiện ba đường hắc tuyến, Nhị Lang thần nghe vậy thiếu chút nữa ngã lộn nhào. Truyền thuyết nói người có thể giết người vô hình, thì ra, truyền thuyết quả nhiên là thật. Không biết từ đâu xuất hiện nha đầu lợi hại vậy, nghe nàng nói, cũng khiến người khác muốn tự sát. Kẻ duy nhất trấn định, chính Lư Quang. Nghe thấy lời của Tiểu Vũ cuối cùng vron tay. Hai chưởng đưa mũi đao tới, khoe miệng khê gợn lên. Nhị Lang thần cùng chúng tiên kinh ngạc, trong tay chợt dấy lên ngọn lửa phi sắc.

Tam Muội chân hóa!

Nhị Lang thần trong lòng cả kinh, đây chính là Tam Muội chân hóa? Ngọn lửa Thái Thượng Lão Quân dùng trong lò để luyện đan? Nghe nói hủy diệt Thiên Địa Vạn Vật, khiến không còn khả năng phục hồi. Vọt một tiếng, ánh lửa rực sáng. Lư Quang hạ thủ không nửa phần do dự, theo Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao, đánh xuống. Nhị Lang thần trong lúc nhất thời e ngại Tam Muội chân hóa, thoáng lui về sau mấy phần, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao đã bị diệt.

Chúng tiên kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy chuỗi đao kia đã bị ngọn lửa bao bọc, Lư Quang nắm trong tay, lại không đã thương chút nào. Thoảng quơ múa hai cái, Lư Quang thờ dài nói: “Không tệ, thần khí lợi hại. Ta nhìn mà ghen tỵ không dứt. Ngươi nói, nên làm gì cho phải đây?”

Nhị Lang thần trong lòng có cỗ dự cảm xấu, có chút hốt hoảng nói: “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Lư Quang cười rạn rở, mở miệng nói: “Ngươi đừng khẩn trương như vậy, ta không làm gì ngươi. Yên tâm đi, ta hiểu rõ cướp đồ không phải là hành động tốt, ta đây một người phẩm đức cao thượng, làm sao có thể làm cái chuyện thất đức đấy.” Nhị Lang thần nghe xong lời này thoảng yên tâm. Mới thờ ra một hơi, lại nghe Lư Quang nói tiếp: “Chỉ là, ta trời sanh độ lượng, chỉ thấy ghét đồ người khác có mà ta không có. Ngươi nói giành cũng không phải, vậy cũng chỉ có thể phá hủy thôi.”

Một câu nói lạnh nhạt, lại làm cho tất cả mọi người kinh ngạc không dứt. Không để ý tới Nhị Lang thần kêu lên, Lư Quang tà mị cười một tiếng, chuẩn bị có động tác, chợt biến sắc, múa đao về phía sau vung xuống. Chỉ nghe ngao một tiếng, sau lưng một bóng đen mới vừa đánh tới trong nháy mắt ngã xuống mặt đất, ôm chân kêu rên.

“Hao Thiên Khuyển!” Nhị Lang thần vội vàng đi lên trước, ngồi xổm xuống hỏi thăm.

Biến ảo thành hình người Hao Thiên Khuyển kêu rên không dứt, nghe Nhị Lang thần hỏi thăm, cổ nén đau đớn hồi đáp: “Không có, không có sao, chính là chân bị cắt đứt.”

“Ai za, thì ra là Hao Thiên Khuyển. Thật ngại, ta còn tưởng rằng có người nào muốn đánh lên Bồn vương, theo thói quen liền phòng ngự. Ngươi, không có sao chứ?” Lư Quang cố tạo vẻ kinh ngạc, trong ánh mắt tràn đầy vô tội. Nếu thấy bộ dáng hấn lúc này thật đúng làm cho người ta không nghĩ tới, mới vừa rồi là hấn hạ độc thủ

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9: Cảnh sắc Thiên Đình

Nhị Lang thần ngẩng đầu nhìn về phía Lư Quang, ánh mắt có thể phun ra lửa. Một kẻ nào đó đang an tĩnh ngồi ở trên bảo tọa cần hạt dưa, nhàn nhã tự đắc.

Thiên đế chợt đứng lên, mở miệng nói: “Đủ rồi, chuyện này đến đây kết thúc đi, Diêm Vương ngươi đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trả lại cho Nhị Lang thần, ngươi ngăn trở Thiên Khiển, bốn tôn xá ngươi vô tội. Chỉ là tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Hiện tại sắp phải cử hành hội bàn đào, Thiên Đình thiếu người, ngươi phải đi trông chừng Bàn Đào viên.”

Cái gì? Để cho hấn trông chừng Bàn Đào viên? Lư Quang vừa định mở miệng phản bác, Thiên đế vung tay lên, tuyên bố bãi triều. Tựa hồ sớm đoán được hấn không phục, cho nên trực tiếp chặt đứt đường lui. Thu lại ngọn lửa trên Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, Lư Quang ném món vũ khí trả lại cho Nhị Lang thần. Chống lại ánh mắt muốn ăn thịt người của hấn, bình tĩnh nhún vai một cái.

Tiểu Vũ thấy mọi người thối lui, cao hứng nhảy đến bên cạnh Lư Quang, tròn mắt sáng trong, mang theo chờ đợi nói: “Lão Đại! Mới vừa nghe Thiên đế đại thúc nói, không phải là muốn chúng ta ở Thiên giới vài ngày?”

Lư Quang ngẩn ra, tức giận cười cười. Người ta rõ ràng nói để cho hấn đi trông Bàn Đào viên, lời nào mời hấn chơi vài ngày? Cũng được, ngăn trở Thiên Khiển coi như đứng là tội lớn. Lần này, ngoan ngoãn phối hợp một chút. Huống chi, nha đầu Tiểu Vũ cũng khó được tới Thiên Đình một lần, nhìn dáng dấp nàng ngược lại rất có hứng thú chơi vài ngày?

Lựa tím vòng vàng khuyên bạc, kỳ hoa dị thảo xinh đẹp tuyệt trần. Chỗ nào cũng tràn đầy cảnh sắc thanh kỳ, không có khói lửa nhân gian. Cảnh tượng đi mây về gió diễn ra khắp nơi. Chỉ là chiều bài này dù vang dội, nhưng trong mắt người hạ giới, chẳng qua cũng chỉ là một vị thần tiên mà thôi. Nói là trông chừng Bàn Đào viên, thật ra thì ai dám có lá gan khiến Diêm Vương đi trông chừng? Tạm thời chưa nói không trông chừng, nếu hấn không phá hư, thật đã khiến người khác vui mừng rồi.

Kết quả là, hai người trong lúc rảnh rỗi, bắt đầu ở trên Thiên đình chu du khắp nơi. Lư Quang ngược lại có một thái độ vô vị, dù sao Thiên Đình hấn đã quen như lòng bàn tay, lần này lưu lại, hoàn toàn là vì thỏa mãn một nha đầu rất hiếu kỳ mà thôi. À, thuận tiện cũng đảm đương chức hướng dẫn du lịch.

Lúc mới khai thiên lập địa, kể từ Bàn Cổ khai mở trời đất, khi đó thiên địa cách xa nhau 9 vạn dặm. Tây Côn Lôn cùng Dao Trì Tây Vương Mẫu ở rất xa nhau. Dao Trì hóa nước thành mây, trong thiên địa trở thành một tầng trời. Xưa nay “Vấn Thiên” có chín tầng. Từ tầng một “Dao Trì” lên tới tầng chín “Ly Hận Thiên” tổng cộng là 33 tầng. Mà nay sao là Từ Vi cùng sao Bắc Đẩu đối với nơi cũ chính là Nam Thiên môn. Vào Nam Thiên môn là vào Thiên cung cũng là vào Thiên giới. Thiên Đình lấy 9 tầng mây làm lá chắn. Tiên đảo độc lập, mây trắng vút bay. Tiểu Vũ vừa nghe giới thiệu, vừa tròn to hai mắt nhìn chung quanh. Trước kia nàng không tin thần, không tin Phật cũng không tin lời thần dạy, càng không tin cõi đời này có quý quái. Nhưng lần đầu tiên ngoài ý muốn làm quý, thấy Địa phủ hào hoa hoàn toàn khác trong sách. Hôm nay lại chân đạp lên mây, khoan thai tự đắc đi thăm Thiên cung. Tất cả giống như trong mơ, khiến cho nàng có chút hoảng hốt.

“Kim quang vạn đạo cút hồng nghê, khí lạnh ngàn con phun tử vụ.”

Hai người tới Nam Thiên môn, hướng dẫn du lịch lại bắt đầu giới thiệu.

Xanh mờ ảo do ngọc lưu ly tạo nên; sáng lóng lánh do Bảo Ngọc trang trí mà thành. Hai bên đứng hơn mười vị trấn Thiên Nguyên soái, mỗi vị đứng ở một cây cột, vẻ mặt nghiêm nghị; mọi nơi có hơn mười vị thần mặc giáp vàng, một đám dựng kích đeo roi, cầm đao gươm kiếm. Đứng ngoài nhìn không sao, đi vào liền kinh người. Bên trên mấy cây cột lớn, rồng râu đỏ vây vàng quần quanh thân cột; lại có vài cây cầu dài, xoay quanh cầu vài con Phượng hoàng bay lượn như đang múa.

Lão Đại. Vô lực thấp giọng hô, ánh mắt khinh bỉ nhìn về hướng dẫn du lịch đang lật giấy. Thì ra mới vừa rồi giới thiệu, tất cả đều là Lưu Quang chuẩn bị trước, giấu ở trong tay áo chuẩn bị khoe khoang.

Lưu Quang mặc dù bị vạch trần, nhưng vẻ mặt không chút nào lúng túng, ngược lại nghi ngờ nói: “Thế nào? Ta đọc đoạn này không đúng sao? Hay là giọng nói không đúng? Không mang cảm giác âm trầm sao?”

Tiểu Vũ tròn mắt, đưa ngón tay chỉ phía trước. Lưu Quang thuận thế nhìn lại, lúc này sững sờ ở tại chỗ. Đáng vẻ mặc dù không kém chút nào, nhưng không thấy Trấn Thiên Nguyên soái cùng mấy người mặc áo giáp vàng? Chỉ thấy tiền từ bộ dáng động lòng người đứng thành hai hàng, gặp lại Lưu Quang, đồng thời cúi đầu, ngọt thanh kêu: “Hoan nghênh Diêm Vương đại nhân đến Nam Thiên môn.”

Lưu Quang ngạc nhiên, một thời gian không tới, Thiên Đình sao lại thay đổi bộ dáng? Thật sự là kỳ quái, hôm qua lúc mang theo Tiểu Vũ lên, còn chưa thấy các nàng này. Trong hai hàng tiền từ hành lễ, có người nghe nói đến tên Diêm Vương Lưu Quang, lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lưu Quang tuần tú, thẹn thùng cúi đầu cười.

Tiểu Vũ lấy tay chọc chọc sau lưng Lưu Quang, ghé vào lỗ tai hắn trên nói: “Lão Đại, sức hút của ngươi rất cao a. Những thứ này giống như người ái mộ a.”

Lưu Quang cười mĩa một tiếng, có chút ngượng ngùng mở miệng nói: “Chúng ta nên tranh thủ thời gian đến xem cảnh đẹp thôi.”

Xuyên qua Nam Thiên môn, tiến đến bên trong Lăng Tiêu điện. Điện của Ngọc đế có đủ cảnh đẹp bốn mùa, tương đối bình thường giống như điện Kim Loan ở phạm trần. Tứ đại Thiên Môn được Tứ Đại Thiên Vương thay phiên canh gác. Nhân tiện trông coi thiên hạ bốn phía điều chỉnh cho mưa thuận gió hòa.

Hôm qua Lưu Quang cùng Tiểu Vũ vội vàng vào điện, chưa kịp cẩn thận thưởng thức. Giờ phút này vô sự, nên cẩn thận xem xét. Tạm không nói cái khác, chỉ cần nói đến Tứ Đại Thiên Vương này thôi. Điện mạo tạm thời không nói, dù sao người ta cũng ra ngoài dọa người, Tiểu Vũ cũng không còn lá gan nào nữa.

Aizz, Tiểu Vũ chợt một tiếng than nhẹ, hướng dẫn viên du lịch không hiểu hỏi: “Thế nào?”

Tiểu Vũ nhẹ giọng khụ, mở miệng nói: “Cái đó là bảo kiếm, người xem kia là đàn tỳ bà cùng cái ô, đáng đáp đập đầu kia coi như xong, còn giả trang ngự nương(nam giả nữ)! Ta hiểu biết rõ hôm nay ngự nương rất lưu hành, nhưng tới thiếu cũng chỉ có cái mặt thôi. Còn có trên tay kia quần một con rắn là tiểu Long? Thế nào, hắn nghĩ đó là thú cưng?”

Hướng dẫn viên du lịch sờ sờ lên cầm lâm vào trầm tư, cuối cùng vẫn là vô phương, xem ra lần sau nếu như có thời gian, cần thỉnh giáo bản thân bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 10: Nguyệt lão tơ hồng

Hướng dẫn viên du lịch lần này dứt khoát lấy giấy ra, đọc diễn cảm. Tiểu Vũ nghe cũng như không nghe, trực tiếp lôi kéo hướng dẫn viên du lịch đang đọc say sưa đi xuống một chỗ. Sông Ngân Hà dưới ánh mặt trời lấp lánh khói xanh mông lung. Trên đài Thọ tinh, có hoa ngàn năm không bỏ tên. Bên lò chế thuốc, có cô vạn năm trường thành.

Thái Thượng Lão Quân trong Đâu Suất Cung, hai tiểu đồng diện mạo đáng yêu bên lò vừa trông lò vừa ngủ gật. Lưu Quang vốn muốn thừa dịp Thái Thượng Lão Quân không có ở đây, tùy thời trộm một phen. Nhưng Tiểu Vũ lần này lại ngoài dự đoán ngăn trở hắn. Đưa tay chỉ hai tiểu đồng đang ngủ say, chớ có lên tiếng.

Lưu Quang nhìn Tiểu Vũ, trong mắt nhất thời có ánh sáng thoáng qua. Thì ra, nha đầu này cũng có thời điểm không hồ nháo. Thì ra, nha đầu này nghịch ngợm, nhưng sâu trong nội tâm, cũng là thiện lương thân thiết. Lưu Quang trong lòng mới vừa nghĩ như vậy, liền nghe Tiểu Vũ nói thầm

“Vị lão đầu mang theo hai hài tử đáng yêu như vậy? Thái Thượng Lão Quân sẽ không có ham mê bắt lương chứ?”

Tiên Ông ngược lại cùng Lư Quang có quan hệ rất tốt, cười khanh khách hỏi Tiểu Vũ là ai, Lư Quang còn chưa giới thiệu, đã nghe Tiểu Vũ hưng phấn khoa tay múa chân nói: “Ta nha, chính là tiểu quý sai! Bất quá Hằng Yêu không am hiểu, gây chuyện quấy rối ta lành nghề!”

Tiên Ông bị Tiểu Vũ trêu chọc cười to không dứt, cuối cùng lúc gần đi, thấy Tiểu Vũ đối với hoa trên đài Thọ tinh rất thích, lại cho phép nàng lấy xuống một đóa. Tiểu Vũ chẳng qua là cảm thấy hoa kia nở thật là đẹp mắt, liền vui mừng đi đến hái một đóa. Sau nghe Lư Quang giới thiệu, mới biết hoa kia đã hấp thu ngàn năm linh khí mới nở, hoa nở không tàn, mang theo bên người, có hiệu quả kéo dài tuổi thọ, dùng hoa này mài thành bột ăn vào, thậm chí có thể cải tử hồi sinh.

Tiểu Vũ đem hoa đặt trên chóp mũi hít hà, không hiểu thế nào, lại đột nhiên nghĩ tới hóa thành lăm tấm Hoa Yêu Di Hân. Trong lúc nhất thời trong lòng có chút bi thương, không còn hăng hái du ngoạn.

“Sao vậy?” Lư Quang thấy Tiểu Vũ có vẻ không thích hợp, mở miệng nghi vấn hỏi.

Tiểu Vũ lắc đầu một cái, chỉ cười không nói. Chợt tay bị cầm, kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Lư Quang cười đến đầu đỏ nói: “Đi, ta dẫn ngươi đi đến nơi có thể đùa vui.”

Dây tơ hồng quấn quanh giữa cây, hoa hồng sáng chói tươi đẹp. Không giống cầu Nại Hà bên kia trên đường hoàng tuyền phủ kín đầy đất Bỉ Ngạn Hoa. Trước mắt, tựa như đầu mùa xuân, luồng ánh mặt trời, ấm áp thoải mái. Nhìn cảnh trước mắt, không cần hướng dẫn viên du lịch mở miệng giới thiệu, Tiểu Vũ đã biết đây là nơi nào.

“Ai nha, ta nói Diêm Vương đại nhân, ngươi đến chỗ nguyệt lão ta, là có ý gì vậy?”

Một âm thanh vang lên, Tiểu Vũ theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một lão đầu mặc hỉ bào đỏ thẫm đâm đầu đi tới.

Lư Quang trên mặt nụ cười càng sâu, đi lên trước một bước níu chòm râu thật dài của hắn lại, cười cười nói: “Nguyệt lão, ngươi khi nào lại học nói năng ngọt xớt như vậy? Diêm Vương đại nhân? Đầu ngươi bị tơ hồng lượn quanh khiến hồ đồ sao?”

Hắc hắc, nguyệt lão cười mĩa một tiếng, đoạt lấy râu bạc Lư Quang nắm trong tay. Liếc thấy bóng dáng của Tiểu Vũ, ánh mắt không khỏi sáng lên, cùi chỏ hích vào Lư Quang. “O, tiểu tử, nha đầu này là ai? Trước kia chưa từng thấy qua?” Long mày khinh bạc, mười phần tướng lưu manh.

Tiểu Vũ nhảy đến trước mặt nguyệt lão, khoa tay múa chân, dí dỏm nói: “Ngươi đang hỏi ta sao?”

Nguyệt lão ha ha cười lên, vuốt râu bạc nói: “Đúng vậy, nha đầu. Ngươi là ai? Lão già ta lần đầu tiên nhìn thấy tiểu Quang mang theo nữ tử bên người đây.”

“Ta tên là Tiểu Vũ, là tiểu quý sai địa phủ, cũng là tiểu người hầu lão Đại!” Tiểu Vũ tự giới thiệu mình xong, chợt cảm thấy có cái gì không đúng. Di? Đợi chút. Tiểu Quang? ? ? Lão kêu lão Đại là tiểu Quang? ? ?

Ha ha, nguyệt lão phất râu cười to, cảm thấy nha đầu Tiểu Vũ này rất có nhân duyên. Không giống các vị tiên tử thiên cung thoát tục, nhưng lại đáng yêu, sáng sủa. Mặc dù không hiểu Địa phủ khi nào có nữ quý sai, nhưng là biết điều này không nên hỏi nhiều. Quay đầu nhìn thấy ánh mắt Lư Quang nhìn Tiểu Vũ, bảy phần mỉm cười ba phần sùng ái. Không khỏi cả kinh trong lòng, tiếng thở dài cứ như vậy bật ra miệng.

“Sao vậy? Nguyệt lão?” Lư Quang thính tai, nghe tiếng thở dài, liền mở miệng hỏi thăm

Nguyệt lão lắc đầu một cái, miệng nói không sao. Nhưng thần sắc trên mặt, một chút cũng không giống dáng vẻ không có chuyện gì. Tiểu Vũ rất nhanh bị định viện tơ hồng hấp dẫn, bất giác đi lên trước, mới vừa đưa tay muốn đụng vào, lại bị nguyệt lão lên tiếng ngăn.

“Nha đầu, những tơ hồng này không được đụng vào.”

Nguyệt lão mỉm cười chậm rãi đi tới, “Trong cuộc sống có bao nhiêu si tình nam nữ, Thần Tiên Quyển Lữ cùng với ân ái phu thê, đều dựa vào những thứ tơ hồng này. Ngươi có biết chỉ cần thoáng vừa động, như vậy tất cả sẽ thay đổi không giống nhau.”

Tiểu Vũ tròn to hai mắt, quả thật thần kỳ như vậy sao?

Nhìn thấy thần sắc Tiểu Vũ hoài nghi, nguyệt lão cũng không trách cứ, nói tiếp:

“Cái chi đồ này cùng tơ hồng, không thể giao xoa, không thể vén, không thể để người không liên hệ chạm vào, nhân duyên trời định, tất cả đều ở chỗ u minh an bài. Lão đầu tử phụ trách đem dây tơ hồng quấn lấy, nên tách tơ hồng thì tách ra mà thôi.”

Tuổi thanh xuân của Tiểu Vũ, mặc dù đối với tình yêu có hiểu rõ hơn, nhưng cũng là tình yêu đầu tiên. Hôm nay mặc dù đã thành quý sai, nhưng đối với mấy cái này tràn đầy tò mò. Nàng, cũng nên có một tơ hồng chứ?

“Này, nguyệt lão, ngươi cho ta nhìn một chút tơ hồng của ta có được hay không? Hoặc là nói cho ta biết là ai cũng được!” Hướng nguyệt lão ném đi một mị nhãn, Tiểu Vũ lôi cánh tay hắn.

Vừa nghe lời này của Tiểu Vũ, hướng dẫn viên du lịch này giờ đứng ở một bên im lặng không lên tiếng, đột nhiên cũng nổi lên lòng hiếu kỳ. Ngẩng đầu lên, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn trộm hai người kia. Nguyệt lão hắc hắc cười to, nhẹ nhàng gõ đầu Tiểu Vũ một cái, giả bộ thì thầm bên tai nàng. Tiểu Vũ trong lòng có chút khâm trương, hướng dẫn viên du lịch càng thêm run sợ, nín thở muốn dò trộm lời nói của nguyệt lão. Trong lúc nhất thời bốn phía an

tình, không khí có chút quý dị. Ngay cả thanh âm lá cây rơi xuống đất, cũng có thể nghe chân thực nhất.

“Ha ha, nha đầu. Tơ hồng người dắt cái vị kia chứ sao.”

Tiểu Vũ nín thở mà đợi, thật ra thì coi như nguyệt lão nói cho nàng biết tên của người đó, hoặc giả nàng cũng không biết. Huống chi hôm nay nàng đã thành quỷ sai, nghĩ đến cũng đúng là hữu duyên vô phận. Nhưng ở lòng hiếu kỳ nổi lên, nàng vẫn muốn biết đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 11: Không có nguyện vọng

“Ha ha, chính là Thiên cơ không thể tiết lộ a.”

Tiểu Vũ kinh ngạc tại chỗ, trong lúc nhất thời còn chưa có tiêu hóa có ý gì. Luru Quang nghe nói thế mắt tròn trố, tức giận nhìn nguyệt lão kia cười đắc ý tròn mắt nhìn trừng, trong miệng lầm bầm nói, thật là một Lão Thần Côn!

Tổn công phu thật lâu, Tiểu Vũ mới biết bị nguyệt lão trêu. Theo truyền thống mỹ đức kính già yêu trẻ, nàng không phát tính khí. Chỉ là cẩn thận nghĩ, thật ra thì cũng không còn cần thiết biết. Bởi vì việc đã đến nước này, theo thân phận quỷ sai của nàng, ngay cả có một đoạn nhân duyên tốt đẹp, hôm nay, sợ là đã tuyền đoạn không có người.

Chợt liếc thấy Tiểu Vũ một bên trầm mặc không nói, Luru Quang nhất thời tròn mắt sáng lên, lần nữa kéo tay áo nguyệt lão, nói nhỏ: “Này! Nguyệt lão, lão Đại tơ hồng nhà chúng ta, ai là vị kia? Người nói cho ta biết có được hay không? Ta hiểu biết rõ thiên cơ bất khả lộ nha, ta thế nhất định thay người giữ bí mật!”

Nguyệt lão nghe vậy, thần sắc có chút giật mình, nhưng ngay sau đó khôi phục lại như cũ. Nụ cười trên mặt vẫn như cũ, nhưng lại không vui vẻ giống vừa rồi. Bất giác lại thở dài, lạnh nhạt nói: “Nha đầu, người nên biết. Thần tiên không thể nói chuyện tình yêu. Trong cuộc sống thường nói một câu, chỉ nguyện ước ương bất nguyện tiên, chính là cái ý tứ này.”

Tiểu Vũ gãi gãi bên tai, tựa hồ không hiểu đoạn văn này nguyệt lão có ý tứ gì. Là thời đại nào rồi hả? Thiên Đình chẳng lẽ còn cất giữ cái rắm thiên quy thần tiên không thể yêu? Nhưng nàng để ý các tiên tử kia không phải là rất mê luyện lão Đại hay sao?

Nguyệt lão không nhiều lời nữa, Luru Quang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thấy sắc trời dần dần trở tối, chợt khước môi khẽ cong, quay đầu lại nhìn Tiểu Vũ nói: “Nha đầu, đi. Ta dẫn người đi chỗ này.”

Tiểu Vũ thấy bộ dạng nguyệt lão, cũng là hỏi không ra như thế về sau. Chỉ mặc cho Luru Quang nắm tay, xua tay chào nguyệt lão, theo lời hắt đi. Xoay người, không chú ý tới nguyệt lão mỉm cười trong ánh mắt, mang theo tiếc hận. Ai, không biết chuyện năm đó, rốt cuộc là đúng, hay sai. Sắc trời dần tối, Tiểu Vũ mặc cho Luru Quang mang đi về phía trước. Không biết là đi đâu, nhưng nhìn thấy khước môi Luru Quang tràn đầy nụ cười thần bí, trong lòng cũng không nhin có chút mong đợi. Đột nhiên, Luru Quang dừng bước lại, xoay người lại cười bí hiểm.

“Nha đầu, nhắm mắt lại.”

Ồ? Thần bí như vậy sao? Tiểu Vũ nghĩ vậy, ngoan ngoãn nhắm nghiền hai mắt. Dù sao nàng cũng đáng giá bao nhiêu tiền, lão Đại cũng sẽ không bán nàng. Luru Quang nâng lên khước môi, chậm rãi đi tới sau lưng Tiểu Vũ. Đưa tay từ sau bịt kín mắt nàng.

“Cái gì? Lão Đại? Không cần thiết nghiêm túc như vậy chứ? Ta sẽ không nhìn lên!”

Giống như không đánh đã khai, Luru Quang chưa mở miệng, Tiểu Vũ cũng đã kêu ra tiếng.

“Yên tâm đi, người không đáng bao nhiêu tiền, ta sẽ không đem người bán đi.”

Ý định Tiểu Vũ bị đoán trúng, nhất thời á khẩu không trả lời được. Luru Quang đến gần bên tai của nàng, nhẹ giọng cười nói: “Chúng ta đi thôi.”

Hơi thở phun bên tai Tiểu Vũ, bất giác khiến gương mặt nàng đỏ lên, tự giác cất bước đi đến phía trước. Chỉ là trong lòng không khỏi nói thầm: Thiệt là! Không sao lại dựa vào gần ta như vậy làm gì?

Bị che mất đi một đoạn, Tiểu Vũ liền la hét đã tới chưa, mà Luru Quang chỉ qua loa, sắp tới, sắp tới rồi. Rốt cuộc khi Tiểu Vũ hỏi lần thứ chín mươi chín câu đã tới chưa, Luru Quang dừng bước lại, lầm bầm nói: “Đến.” Giọng nói mang dịu dàng, hàm chứa chút quyến luyến. Nhưng Tiểu Vũ nóng lòng suy nghĩ mở mắt ra, một chút cũng không phát hiện điều gì.

“Mau lấy tay ra cho ta xem!” Tiểu Vũ la hét, kém không có trực tiếp kéo tay Luru Quang ra.

Luru Quang nói bên tai Tiểu Vũ, tròn mắt lóe sáng, mang chút trêu chọc nói: “Chúng ta nói trước nhé, người mở mắt ra, nhưng ngàn vạn lần đừng kích

động lấy thân báo đáp!”

Tiểu Vũ nhướn mắt, cổ gồng không té xỉu xúc động, bình tĩnh nói: “Lão Đại ngươi hãy yên tâm đi, từ trước đến giờ chỉ có người khác đối với ta lấy thân báo đáp, ta sẽ không đối với người khác lấy thân báo đáp. Hơn nữa ta sao có thể dễ dàng kích động, Tiểu Bạch, Tiểu Hắc, Tiểu Thôi ba người kia xinh đẹp sớm bị ta ăn sạch sành sanh.”

Lưu Quang không nói gì, đợi nửa ngày, thì ra là nha đầu này không chỉ là nhân vật phúc hắc, còn là một nữ lưu manh. Rút tay lại, Lưu Quang than nhẹ một tiếng: “Tốt lắm, mở mắt ra đi.”

Tiểu Vũ nghe nói thế, không hề nghĩ ngợi liền mở hai mắt ra. Chờ đợi, nụ cười nhất thời cứng ở trên mặt. Hai mắt tròn to, tràn đầy vẻ kinh ngạc. Cảnh đẹp trước mắt, khiến Tiểu Vũ hoàn toàn گیг mình. Đây? Thật là quá đẹp.

Vô số ngôi sao thật giống như viên hòn ngọc quý, vây quanh dưới bầu trời, lờ lờ phát quang. Thành thạo có mấy viên tương đối đào khí, ở u lam bầu trời đêm kéo lê một đạo màu vàng hồ quang, giống như Chức Nữ ném ra một đạo gấm tuyền.

Tiểu Vũ đột nhiên kích động xoay người, níu ống tay áo Lưu Quang, ánh mắt sáng chói, há miệng không biết nên nói gì, chỉ cảm thật chặt, đôi một tiếng, “Lão Đại!”

Lưu Quang cười đến rục rờ, đáng về tuần mỹ không thể so với ngôi sao nào trên trời. Tựa hồ sớm đoán được Tiểu Vũ có phản ứng này, Lưu Quang tỏ rõ lạnh nhạt không dứt, khẽ nghiêng đầu, mở miệng nói: “Làm gì? Ta mới vừa không phải nói, ngàn vạn đừng nghĩ lấy thân báo đáp, ta không phụ trách.”

A a a! Tiểu Vũ đột nhiên kêu to một tiếng, cả người hưng phấn tại chỗ thăng nhảy. Về kích động như vậy, khiến Lưu Quang rối cuộc thay đổi mặt.

“Đây? Nha đầu? Ngươi, ngươi không sao chứ?”

Lão Đại! Tiểu Vũ vừa kêu một tiếng, bỏ rơi cánh tay Lưu Quang.

“Nơi này là nơi nào? Nơi này tại sao có thể có xinh đẹp như vậy!!! Viên kia! Viên kia là sao gì? Còn có bên kia, bên kia là Bắc Đẩu Thất Tinh sao??? Chòm sao Thiên Xứng!!! Chòm sao Thiên Xứng ở nơi nào? ? ? A! Lão Đại ngươi xem, đó là Lưu Tinh a! Ước nguyện! Đúng! Nhanh ước nguyện!”

Tiểu Vũ giống như động kinh tựa như nói một hồi, đôi tay buông xuống nhắm mắt đứng ngay ngắn, xem bộ dáng là nghĩ ước nguyện gì. Nhưng đột nhiên mở mắt ra, thần sắc có chút mê hoặc.

Lưu Quang nghi ngờ nhìn, chỉ thấy Tiểu Vũ nghiêng đầu nghi ngờ nhìn về hắn. Nháy mắt, lẩm bẩm nói: “Lão Đại, ta hình như không có nguyện vọng gì. . .”

Không biết tại sao, Lưu Quang nghe được câu này trong lòng có một cỗ chua xót. Ngay sau đó khẽ cười cười, vuốt tóc Tiểu Vũ nói: “Tiểu Vũ chẳng lẽ không có gì muốn, hoặc là mơ ước muốn thực hiện sao?”

Tiểu Vũ lắc đầu một cái, nhú mày một cái, suy tư mở miệng nói: “Khi còn bé, là hy vọng ta cũng có một gia đình hạnh phúc có ba mẹ. Nhưng trưởng thành mới biết đó là điều không thể nào thực hiện. Sau này, là hy vọng có thể kiếm rất nhiều tiền, sau đó tìm một lão công tốt gả cho. Chẳng qua hiện nay ta chết rồi, thành địa phủ quỷ sai, những thứ này cũng không có ý nghĩa gì rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Nữ tử thần bí

Lưu Quang ánh mắt thâm thúy, không nói lời nào. Nhìn chăm chú vào Tiểu Vũ. Đúng vậy, nếu như không phải là Hắc Bạch Vô Thường câu sai hồn, nha đầu này có thể ở Nhân giới trải qua một cuộc sống bình an hạnh phúc.

Bị Lưu Quang nhìn chăm chú như vậy, Tiểu Vũ cũng có chút cảm giác ngượng ngùng. Bất giác cúi đầu, cái đầu nhỏ chột nghĩ tới điều gì, trong miệng nhẹ nói thầm ra tiếng.

“Thật ra thì cũng có một nguyện vọng không thực hiện được. Nếu như Di Hân sống lại, thật là tốt bao nhiêu.”

Câu này thì thầm, thanh âm như muỗi bay vo ve bên tai, cơ hồ khiến người thường muốn nghe cũng nghe không được. Nhưng Lưu Quang là người phương nào, người thánh như hần hiển nhiên là nghe được những câu này của Tiểu Vũ. Không khỏi sắc mặt biến đổi, nhưng ngay sau đó liền khôi phục như trước.

Không thèm phiên nào nữa, Tiểu Vũ hưng phấn bật lên trước, muốn đến gần ngôi sao xinh đẹp kia. Dưới chân vừa mới di chuyển chưa được một bước, tay liền bị người khác kéo lại.

Quay đầu lại, có chút không hiểu nhìn về người kéo tay nàng, nghi ngờ nói: “Lão Đại? Có chuyện gì vậy? Tại sao lại kéo ta?”

Lưu Quang ánh mắt âm trầm, khẽ cau mày, nhìn Tiểu Vũ lắc đầu một cái. “Nha đầu, không nhớ sao? Bên kia là vách đá.”

Tiểu Vũ vui mừng cười một tiếng, vô vị nhún vai nói: “Ta biết rõ, ta sẽ cẩn thận. Ta mặc dù thích hồ nháo, nhưng không phải người ngu ngốc. Tự nhiên không có chuyện gì mà nhảy xuống.”

Dứt lời, muốn tiếp tục đi lại bị Lưu Quang cầm cánh tay, còn lạ kỳ phát hiện tay bị cầm chặt hơn. Lão Đại?

Lưu Quang không nói gì, trên mặt mặc dù treo nụ cười, nhưng lại không còn sáng chói nữa. Tiểu Vũ không hiểu, một khắc trước còn cùng nàng nói giỡn hồ nháo, thế nào chỉ chớp mắt liền thay đổi tâm tình. Nhưng nhìn thấy trong con ngươi Lưu Quang chợt lóe lên đau thương, sau đó thần sắc ngán ra, không nói thêm lời nào, ngoan ngoãn trở về. Lưu Quang vui mừng, cười một tiếng, lôi kéo Tiểu Vũ ngồi trên chiếu.

“Nơi này là Trọng Quang nhai, là nơi tận cùng của thiên giới. Nếu như từ nơi này nhảy xuống, bất luận là người nào, cũng sẽ Thần Hình Câu Diệt. Thiên giới có một truyền thuyết không biết có đúng hay không, chính là nếu như có vị thần tiên nào dám từ nơi này nhảy xuống, vậy thì sẽ hoàn thành nguyện vọng hoặc là đặc xá tội của hắn.”

Đây là Trọng Quang nhai? Tiểu Vũ thì thầm một lần. Thì ra là từ nơi này té xuống, kết quả thảm như vậy. Không trách được lão Đại mới vừa rồi khăn trương như vậy, chẳng lẽ là lo lắng cho nàng sao? Nhưng nàng cũng không phải là tiểu hài tử, sẽ không thiếu thận trọng.

Lưu Quang nhìn về Mãn Thiên Tinh Thần, nói tiếp: “Mặc dù nhảy xuống kết quả là thê thảm như thế, nhưng ở thiên giới này, vẫn có người cam tâm tình nguyện nhảy xuống. Nghe nói Thần Hình Câu Diệt xong, bọn họ sẽ hóa thành một trong những vì sao lấp lánh trên bầu trời, sáng chói kỳ diệu. Mẫu thân của ta, chính là một trong những người đó.”

Hả...??? Tiểu Vũ giật mình, hoàn toàn chưa kịp tiêu hóa câu nói mới vừa rồi của Lưu Quang. Tinh lại có chút lắp bắp nói: “Ngươi, mẹ ngươi sao? Nàng... Nàng từ nơi này nhảy xuống?”

Lưu Quang giống như không có việc gì, khẽ mỉm cười, “Đúng!!! Nàng chính là từ nơi này nhảy xuống. Một mạng đổi một mạng, nàng chết, ta sống!”

Tiểu Vũ sững sờ tại chỗ, nói không ra lời, kinh ngạc nhìn Lưu Quang bên cạnh. Không nghĩ ra bất kỳ lời gì để nói trong hoàn cảnh này, chỉ biết ngơ ngác nhìn hắn. Lưu Quang quay sang nhìn lại nàng, bị nàng giương mắt mà nhìn, bị bộ dáng ngây ngô của nàng chọc cười. Đưa tay véo nhẹ gò má của nàng, cười nói:

“Làm sao thế? Bộ dáng này là kiểu gì vậy? Bốn vương nói chuyện này cũng không phải là để cho ngươi biết mà tỏ ra vẻ mặt thương cảm với ta. Có chút chuyện giấu ở trong lòng nhiều năm, ta chỉ muốn lấy ra nói một chút thôi.”

Không khí bây giờ đúng là có chút không bình thường. Tiểu Vũ bị hắn nhìn như vậy cũng không dám giương nanh múa vuốt. Hôm nay, nàng mặc cho Lưu Quang làm chủ vậy, mồm miệng muốn nói lại không: “Nhưng, nhưng mà. Nhưng mà.”

Lưu Quang thấy Tiểu Vũ bộ dáng đáng yêu, không khỏi cười lên ha hả. Đưa tay chạm nhẹ cái mũi của nàng nói: “Nhưng mà cái gì. Thật ra thì, từ vong đối với mỗi người ý nghĩa đều không giống nhau. Nó cũng không phải chỉ đại biểu ly biệt cùng nước mắt. Nếu như một người mặc dù còn sống, nhưng đã như cái xác không hồn, hoặc là mất hồn phách, giống như bộ dáng của Quân Lan kia khi mất đi Tư Huyền. Nếu là vậy, chết đối với bọn hắn mà nói, ngược lại là một loại giải thoát. Nếu không ban đầu Quân Lan cũng sẽ không bất chấp tất cả nhảy xuống vách đá, chỉ muốn cùng Tư Huyền ở chung một chỗ.”

Tiểu Vũ không hiểu, chớp đôi mắt to, cau mày nhìn Lưu Quang.

Lưu Quang bắt đầu dĩ than nhẹ, “Ngươi!!! Nha đầu ngu ngốc này, nói mãi cũng không hiểu, dù sao cũng đừng dùng ánh mắt đồng tình nhìn ta, nếu không đợi chúng ta trở về Địa phủ, ta liền báo Mạnh bà tận tình thăm hỏi ngươi.”

A! Vừa nghe hai chữ Mạnh Bà này, Tiểu Vũ nhanh chóng hồi thần. Giờ tay lên bắt bình hét lên: “Ngươi thật đáng ghét, như thế là lạm dụng chức quyền, ta có thể kiện ngươi!”

Lưu Quang cười và mỉa nói: “Đi kiện thôi. A!!! Quên nói cho ngươi biết. Thiên đế cùng Vương Mẫu đều là thân thích của bốn vương. Cái gọi là quan lại bao che cho nhau, đạo lý này, Tiểu Vũ nên hiểu rõ chứ?”

Ngất, nàng muốn biết sao nam tử này lại phách lối như vậy. Làm như nửa cái Thiên Đình chính là nhà do hắn mở? Quan lại bao che cho nhau??? Tiểu Vũ mơ hồ. Hiểu rồi! Nàng sao có thể không hiểu. Nhị Lang thần kia không phải là ví dụ tốt nhất sao?

Lúc này Tiểu Vũ trong lòng trừ hai chữ “khỉ dữ”, trong nhất thời cũng nghĩ không ra chiêu gì lợi hại. Chợt nắm cánh tay Lưu Quang muốn cản một cái để tiết hận thù cá nhân, thì thấy hắn thần sắc biến đổi, một tay kéo nàng qua, nhanh chóng niệm chú ra tiếng! Hai người nhất thời biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu Vũ núp ở trong ngực Lưu Quang, mặc dù không hiểu xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn không lên tiếng. Chợt, truyền tới bên tai tiếng bước chân. Nhìn theo nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy xa xa một cô gái áo trắng đang đi tới, quần dài phiêu phiêu, dáng dấp rất dịu dàng. Nàng kia chậm rãi đi tới vách đá, ngừng đầu lên nhìn về Mãn Thiên Tinh Thần. Khẽ cau mày, trong mắt hàm chứa nhàn nhạt đau thương.

Tiểu Vũ dù sao đã có chút thành tựu, gặp tình hình này, không khỏi tò mò dùng ý niệm nhắn nhủ hỏi: “Lão Đại, nàng là ai?”

Lưu Quang nhìn bạch y nữ tử kia, nhưng mảy. Thanh âm mang theo chút nghi ngờ cùng không hiểu. “Quỳnh Hoa Tiên Tử?”

Quỳnh Hoa Tiên Tử? Tiểu Vũ suy nghĩ lộn xộn, lúc trước có Bạch Hoa tiên tử, vậy mà cũng có cả Quỳnh Hoa Tiên Tử. Thiên đình này, Hoa tiên tử thật đúng là nhiều. Có phải hay không còn có cái gì Bạch hợp, Mẫu Đơn, Hoa hồng ... Tiên tử?

Trong miệng bất giác lẩm bẫm nói thầm, đỉnh đầu lại có người nhẹ gõ một cái.

Lưu Quang cúi đầu, chân mảy vừa nhú. “Nha đầu, không nên phát ra tiếng. Chúng ta xem xem nàng muốn làm gì?”

Hả? Kỳ quái? Lão Đại không phải luôn luôn đối với mỹ nữ không ưa sao? Hơn nữa còn có chút tránh không kịp. Thế nào hôm nay lại quan tâm tới Quỳnh Hoa Tiên Tử này? Chẳng lẽ. Hai người bọn họ có cái gì không thể cho ai biết ?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 13: Lại là hắc

Đầu nhỏ của Tiểu Vũ quay ra thật nhanh, trong vòng một phút ngắn ngủi, đã ảo tưởng ra vô số khả năng. Ví dụ như Lưu Quang đã sớm thâm mên Quỳnh Hoa Tiên Tử thanh thuần này. Hoặc hai người không chừng từng có một đoạn quá khứ, bởi vì về sau bị phát hiện mới quyết định buông tay rồi đi, Lưu Quang đáng thương. Lão Đại cứ thế si ngốc chờ đợi.

Đột nhiên, trên đầu lại bị gõ nhẹ cái nữa. Tiểu Vũ có chút tức giận bưng bưng, ngẩng đầu hung tợn nhìn chằm chằm cái người luôn gõ đầu của nàng.

“Làm gì lại gõ ta! Làm ta phát bực, ta sẽ cắn người đấy!”

Lưu Quang cười khò một tiếng, vuốt vuốt cái đầu nhỏ, làm rối loạn tóc trên đầu nàng.

“Người a, trong đầu dừng cả ngày suy nghĩ lung tung có được không??? Trọng Quang nhai thật ra là cấm địa của Thiên Giới, người bình thường không cho phép đến gần. Quỳnh Hoa Tiên Tử luôn luôn ở Quỳnh Lâu, lúc này lại xuất hiện ở nơi này, thật sự kỳ quái. Cho nên ta mới ấn núp thân hình ta và người. Một mặt vì không muốn bị hiểu lầm, mặt khác cũng là tò mò nàng tới nơi này làm gì.”

Tiểu Vũ tròn trắng mắt, sắc mặt rất là khó chịu.

“Nơi này cảnh đẹp như vậy, làm gì không cho người khác đi vào chứ. Còn là cấm địa? Cấm địa mà sao người còn lớn mật dẫn ta tiến vào?”

Lưu Quang buồn cười, ánh mắt rất là dí dỏm.

“Ta không phải vừa nói, Thiên đế cùng Vương Mẫu là thân thích của ta sao? Thiên giới này cũng chưa có địa phương ta không thể vào.”

Hắc!!! Tiểu Vũ lắc đầu một cái, nhìn người đầy đắc ý kia. Dường như một người làm quan, cả họ được nhờ.

Nữ tử áo trắng đứng ở bên vách núi, gió thổi quần áo phát phơ đờ đờ. Sợi tóc tung bay, dung nhan tuyệt mỹ tràn đầy bi thương.

“Thập lý bình hồ sương mẩn thiên

Thốn thốn thanh ti sầu hoa niên

Đối nguyệt hình đan vọng tương hồ

Chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên.”

*Đoạn thơ này không rõ xuất xứ trích trong tác phẩm “Thiện nữ u hồn”. Tạm dịch: *

Mười dặm Bình Hồ sương trắng trời

Ngấn ngấn tóc xanh sầu bao năm

Nhìn trăng đơn độc mong tri kỉ

Nguyện làm uyên ương không làm tiên.)

Một tiếng than nhẹ tràn ra khỏi miệng, nữ tử áo trắng giờ tay nhìn lên ngôi sao sáng chói. Hoàn toàn không ngờ tới, nơi cấm địa này còn có những người khác ở đây, liền bắt đầu tự lẩm bẫm

“Người đời luôn nói thần tiên là tốt nhất, thật ra thì có ai có thể hiểu nỗi khổ của tiên nhân? Bọn họ có thể yêu nhau, gần nhau, làm bạn cả đời. Cho dù cuộc sống gian khổ, tuổi thọ có hạn. Nhưng vui vẻ như vậy. Mà ta đây, mặc dù trường sinh bất lão, ở tại thiên cung hoa lệ này, uống quỳnh tương ngọc lộ, thường thức đào tiên ở Dao Trì. Nhưng một chút cũng không vui.”

Quỳnh Hoa Tiên Tử nói đến đây, chợt khẽ mỉm cười, trên mặt đầy tràn nhu tình.

“Ta biết rõ là tự mình sinh lòng yêu say đắm là không đúng. Nếu như Thiên đế biết, hậu quả nghiêm trọng như thế nào. Nhưng làm sao bây giờ? Trong lòng Quỳnh hoa đã mở, làm sao có thể thu trở về đây?”

A? Tiểu Vũ chợt hiểu ra. Thì ra nói nửa ngày, Quỳnh Hoa Tiên Tử này động tình, đau khổ vì không bày tỏ được với đối tượng. Tội chỗ này là tự mình thổ lộ hay sao? Hắc hắc, cũng không biết Quỳnh Hoa Tiên Tử là nhìn trúng vị mỹ nam nào? Đừng nói chính là nam tử đáng ghét ở bên cạnh nàng nha!!! Nghĩ đến đây, Tiểu Vũ chợt ngừng đầu hướng Lưu Quang nhìn lại. Chỉ thấy hán cau mày, sắc mặt rất nghiêm túc.

Lưu Quang nghe lời nói này của Quỳnh Hoa Tiên Tử, cũng không giống như Tiểu Vũ nhẹ nhõm mà chống đỡ như vậy. Tiểu Vũ dù sao cũng là loài người, mới vừa làm quỷ không lâu, đối với hậu quả động tình ở Thiên giới còn chưa từng hiểu rõ. Phải biết dưới vách Trọng Quang này, tiên tử hóa thành những ngôi sao. Có phần lớn cũng là vì động tình mà tung người nhảy xuống.

Tiên tử nếu như động tình với người phàm, tuyệt đối sẽ chạy không khỏi Thiên Khiển. Coi như có thể tránh được nhất thời, cuối cùng cũng bị tìm được. Đã làm người yêu chốn nhân gian, bọn họ không thể không rời đi. Trở lại Thiên giới tiếp nhận trừng phạt. Nhẹ thì cấm cửa bế quan mấy trăm năm, nặng thì bị rơi vào Hồng Liên chi hỏa đi vào Chuyển Luân đài, trải qua mấy đời tình kiếp, sau đó đợi khi hiểu được Đại Triệt Đại Ngộ thì mới có thể trở lại Thiên giới. Nếu không thì đành chịu nỗi khổ của tình kiếp, lặp lại luân hồi.

Hắn ở Địa phủ, đã từng tận mắt thấy tiên tử như vậy. Hắn đã từng tò mò tiến lên hỏi một câu, đáng giá không? Nhưng họ thường đều là nhẹ nhàng cười một tiếng, dứt khoát kiên quyết nhảy xuống Chuyển Luân đài, đi qua Hồng Liên chi hỏa đốt người kia, sau đó mang theo đau đớn thấu xương đi vào luân hồi. Quyết tuyệt như vậy, không chút do dự nào. Mà Quỳnh Hoa Tiên Tử trước mắt, là một trong những vị tiên tử Lưu Quang hiếm khi nể trọng trong Thiên giới. Bởi vì nàng thuần khiết không tự cao, xinh đẹp không điệu bộ. Vĩnh viễn như một luồng gió nhẹ, làm cho người ta có cảm giác thoải mái. Chẳng qua khiến Lưu Quang không hiểu là, nàng vẫn luôn sống ở Quỳnh Lâu sao lại động tình? Và động tình với người nào?

Lưu Quang cùng Tiểu Vũ đều đang đuổi theo suy nghĩ của mình trong lúc nhất thời yên lặng không nói. Chợt, người áo trắng bên kia vách núi chậm rãi mở ra hai cánh tay, giống như chuẩn bị dục hòa Phương Hoàng, trên mặt mỉm cười, mang theo vẻ kiên quyết.

Lưu Quang lúc này ngẩn ra, cái loại vẻ mặt đó hắn đã từng thấy qua, cũng cực kỳ rõ ràng. Đó chính là một loại vẻ mặt bất chấp tất cả, tròng mắt trợn to, thậm chí kêu một tiếng không tốt. Thân thể đã cấp tốc đi.

Tiểu Vũ cũng trong nháy mắt hoảng hốt, kinh ngạc kêu: “Ai nha, không tốt! Nàng muốn nhảy núi!”

Thân hình Lưu Quang nhanh chóng lướt đi, nơi đó người áo trắng đang nhắm hai mắt lại nghiêng thân xuống phía dưới, trong chớp mắt, vươn tay qua nắm lấy eo, mang nàng cách xa vách đá nguy hiểm này.

Quỳnh Hoa Tiên Tử hiển nhiên bị kinh sợ, không nghĩ tới nơi cấm địa này cũng sẽ có những người khác xuất hiện. Mở mắt ra nhìn lại, đợi khi nhìn thấy người tới thì thần sắc rõ ràng ngẩn ra. Kinh ngạc nói: “Diêm Vương đại nhân?”

Lưu Quang còn chưa lên tiếng, đã thấy Tiểu Vũ hấp ta hấp tấp chạy tới, tựa như sợ nàng còn có thể nhảy núi, vươn tay bắt được cánh tay của Quỳnh Hoa Tiên Tử, khó hiểu nói: “Ta nói mỹ nhân à, nhảy vách đá cũng không có gì vui. Sao ngươi có sở thích này vậy?”

Quỳnh Hoa Tiên Tử nhất thời tắt tiếng, sắc mặt không gọn sóng nhìn Tiểu Vũ. Ngay từ lúc Lưu Quang mới vừa lên Thiên Đình, đã nghe các tiên tử khác nói qua rằng bên người Diêm Vương đại nhân còn mang theo một tiểu nha đầu. Trên Lăng Tiêu điện, nha đầu này cũng bẻm mép lắm, đã làm Văn Khúc Tinh Quân đại nhân tức giận xuống đất học máu. Lưu Quang giới thiệu với người khác, nàng chỉ là một quỷ sai mới ở địa phủ mà thôi. Nhưng hiển nhiên, chúng tiên cũng ôm thái độ hoài nghi, có chút không tin tưởng.

Lúc này mới gặp gỡ, Quỳnh Hoa Tiên Tử cúi đầu nhìn cánh tay bị Tiểu Vũ nắm chặt, khi nghe câu hỏi mới vừa rồi của nàng. Trong đầu nhảy ra ấn tượng đầu tiên, chính là, cô gái này, tính tình cực kỳ giống Diêm Vương đại nhân.

“Không xong rồi, cấm địa có người xông vào!”

Đang lúc ba người Lưu Quang nhìn lẫn nhau, liền nghe cách đó không xa truyền đến tiếng la hét. Trong lòng ba người đồng thời cả kinh, chẳng lẽ bọn họ bị phát hiện rồi sao? Lưu Quang trước hết phản ứng kịp, một tay cầm cánh tay của Quỳnh Hoa Tiên Tử, một tay ôm Tiểu Vũ. Trong miệng nhẹ đọc Thuật ngữ Ấn Thân, phong bế tất cả khí tức của ba người.

“Quỳnh Hoa Tiên Tử, bất kể ngươi hôm nay có tâm tư gì nghĩ không ra, tạm thời cũng xin cố nén. Tự tiện xông vào cấm địa chính là tội lớn, bị người phát hiện luôn không tốt. Kính xin ngươi phối hợp, không nên lên tiếng.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.2 - Chương 14: Thiết Đầu thần công

Lưu Quang dùng ý niệm truyền lời, Quỳnh Hoa Tiên Tử rất rõ lý lẽ gặt đầu, thật ngoan ngoan phối hợp với Lưu Quang không có bất kỳ động tác gì. Thần sắc đã khôi phục lạnh nhạt, trong mắt hàm chứa mấy phần thê lương như cũ.

“Này! Lão Đại ngươi nếu biết tự tiện xông vào cấm địa là tội lớn, vậy ngươi còn trắng trợn dẫn ta xông vào? Ừa? Đúng rồi ngươi không phải nói Thiên đế lão đầu cùng Vương Mẫu lão thái kia là thân thích của ngươi sao! Vậy ngươi sợ cái gì? Cho dù thù vạ thiên binh phát hiện ra ngươi, cũng không dám động tới ngươi chút nào đúng không?”

Mỗ Vũ đứng ở bên cạnh Lưu Quang, nhìn có chút hả hê đặt nghi vấn. Trong lòng thầm vui, ta xem ngươi còn dương dương tự đắc nổi không, thế nào, da trâu thối không rách chứ?

Lưu Quang khẽ mỉm cười, nhanh chóng ra tay nắm được cái mũi nhỏ của mỗ Vũ. Có chút tức giận nói: “Nhìn tiểu nha đầu không có lương tâm như ngươi kia, cũng không nghĩ xem ta vì ai mới xông vào cấm địa này? Muốn vui về thì phải trả ra chút giá cao đúng không? Ngươi muốn giết cọt lão Đại của ngươi, có tin ta liền đem ngươi ném ra giao cho những thù vạ thiên binh kia xử trí hay không?”

Uy hiếp! Đây là uy hiếp trắng trợn!!! Tiểu Vũ tròn trắng mắt, mặc dù không phục, nhưng vẫn rất không có cốt khí ôm chặt cánh tay mỗ Quang, đầu môi không lên tiếng nữa. Trên mặt Lưu Quang tràn đầy nụ cười nồng đậm, nhìn Vũ nha đầu vừa đáng yêu vừa đáng hận này, lắc đầu cười khò. Hoàn toàn không biết Quỳnh Hoa Tiên Tử đang đứng ở một bên trên mặt tất cả đều là kinh ngạc.

Gi? Đây là Diêm Vương đại nhân sao? Đây là Diêm Vương Lưu Quang làm cho chúng tiên tử Thiên Đình thần hồn điên đảo nhưng cũng không coi trọng bất cứ một ai đó sao? Không biết một màn hôm nay, nếu để cho những tiên tử kia thấy, có thể cũng như nàng kinh ngạc không dứt hay không? Suy nghĩ tung bay, đã thấy địa phương mới vừa rồi truyền đến tiếng kêu, có một bóng dáng tái nhợt nhanh chóng chạy tới. Đợi thấy rõ người nọ, đôi mắt của Quỳnh Hoa Tiên Tử hơi co lại, sau đó từ vẻ kinh ngạc mới vừa rồi hoàn toàn chuyển thành khiếp sợ.

Sao? Sao hán lại đến nơi này?

Lưu Quang cùng Tiểu Vũ cũng đã nhận ra có người tiến đến, đồng thời ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy bên vách núi kia, nơi mà Quỳnh Hoa Tiên Tử mới vừa đứng, giờ phút này đã có một vị nam tử áo trắng đang đứng. Nam tử áo trắng vóc người to lớn cao ngạo đứng ở bên vách núi, cúi đầu nhìn khoảng không gian đen kịt bên dưới vách đá, hai tay nắm chặt có chút run rẩy.

“Quỳnh nhi.”

Một tiếng kêu gọi thật thấp tràn ra miệng, ngay sau đó chính là một tiếng thét tê tâm liệt phế.

“Quỳnh nhi!”

Ánh mắt Tiểu Vũ sáng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đầy vẻ khiếp sợ. Nhìn thấy tình cảnh lúc này, và liên tưởng tới những lời mới vừa rồi của Quỳnh Hoa Tiên Tử, mỗ Vũ nhất thời liền nghĩ thông suốt tất cả. Chỉ là. . . Má ơi! Lại là hán??? Sao lại là hán vậy???

So sánh với Tiểu Vũ khiếp sợ, giờ phút này Quỳnh Hoa Tiên Tử nhìn thấy nam tử áo trắng kia, đã sớm không không chế được. Quên mất mới vừa rồi đã đáp ứng Lưu Quang không nên lên tiếng, nghe tiếng thét tê tâm liệt phế của nam tử kia, nàng cũng không kịp suy nghĩ gì nữa. Theo bản năng liền muốn xông lên phía trước. Lưu Quang tay mắt lạnh lẽo, trong lòng biết được giờ phút này khuyên bảo cũng không làm nên chuyện gì, cho nên phát tay gõ ở phía sau cổ Quỳnh Hoa Tiên Tử, trước khi nàng hôn mê, chế trụ thân thể kia đang ngã xuống.

Đắc tội.

Đây là câu nói sau cùng mà Quỳnh Hoa Tiên Tử trước khi hôn mê nghe được. Chỉ là nàng hoàn toàn không hề để ý, trái tim đã đặt trọn lên người của nam tử áo trắng bên vách núi đó. Tiểu Vũ đi tới, liếc mắt nhìn Quỳnh Hoa Tiên Tử hôn mê, sau đó nhìn Lưu Quang giờ một ngón tay cái.

“Lão Đại, mọi người đều nói. Người làm đại sự, phải có lòng dạ độc ác, ngàn vạn lần không thể phụ người. Hôm nay vừa thấy, ta mới thật sâu lĩnh ngộ, lão Đại quả nhiên là người làm việc lớn, cái tay đó cứ đập xuống như vậy, mí mắt đều không nháy một cái. Chắc, chắc, chắc, một mỹ nhân như thế, nói đánh cho bất tỉnh liền đánh cho bất tỉnh, cũng chỉ có ngươi mới có thể xuống tay.”

Pằng! Trên đầu mỗ Vũ bị hung hăng đánh một cái, Lưu Quang cười đến rục rờ.

“Lão Đại ta còn có chiêu độc ác hơn đây, ngươi cứ khen ta mấy câu, ta liền có thể đem ngươi đánh cho bất tỉnh, rồi trực tiếp từ nơi này ném về Địa phủ. Ngươi có muốn thử một chút không?”

Mỗ Vũ chột che miệng, đầu lắc giống như trống lắc. Nàng thừa nhận nàng không phải thanh niên tốt có cốt khí, dưới ức hiếp của thế lực tàn ác, nàng chỉ phải ngoan ngoãn cúi đầu đi vào khuôn khổ.

“Tiểu Vũ, chúng ta đi!”

Lưu Quang ôm lấy Quỳnh Hoa Tiên Tử, dùng ý niệm nhấn nhủ câu này, sau đó đôi môi khẽ mở, xem bộ dáng là muốn đọc lên thuật độn thân.

Chợt cánh tay bị người bắt lại, Luru Quang không hiểu nhìn Tiểu Vũ. Chỉ thấy nàng đưa tay chỉ vào nam tử áo trắng trên vách đá, bộ mặt nghi ngờ nói: “Lão Đại, chúng ta liền bỏ mặc hắn lại sao? Nhìn dáng vẻ hắn, hình như cho là vị hoa mỹ nhân này đã nhảy xuống vách đá. Hắn có thể thương tâm quá độ, cũng nhảy xuống theo hay không?”

Luru Quang nghe vậy hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía người ở vách đá kia, hơi khinh bỉ nói: “Người quá khinh thường hắn rồi. Có lẽ hắn thật sự có tình cảm với Quỳnh Hoa, nhưng muốn hắn nhảy xuống theo, đó tuyệt đối là không thể nào. Không nói đến chuyện khác, chỉ bằng thân phận địa vị hiện thời của hắn ở trên thiên đình, hắn cũng nhất định sẽ không vì một nữ nhân đã chết, mà phá hủy tương lai sáng ngời trước mắt của hắn.”

Tiểu Vũ nghiêng đầu, vẻ mặt vẫn như cũ có chút khốn đốn hoặc không hiểu.

“Được rồi, chúng ta rời đi trước thôi. Thủ vệ thiên binh cũng sắp chạy tới. Đến lúc đó cho dù hắn có muốn nhảy xuống cũng nhảy không được.” Luru Quang không nói nhiều nữa, ngưng thần nhẹ đọc chú ngữ, thân hình ba người nhất thời biến mất không thấy gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Vũ sớm một chút liền rời giường. Không biết tại sao, vừa nhắm mắt lại, bên tai liền truyền đến tiếng kêu tê tâm liệt phế kia. Trong đầu lại xuất hiện bóng dáng nam tử áo trắng vô cùng thương tâm trên vách đá đêm qua, Tiểu Vũ gãi gãi sau tai, vỗ mạnh cái ót lẩm bẩm: “Mẹ ơi! Không nhìn ra Nhị Lang thần kia cũng là nam nhân động tình? Hắn và Quỳnh Hoa Tiên Tử là một đôi?”

Không biết tới hôm qua sau khi bọn họ đi thì đã xảy ra chuyện gì? Nhị Lang thần không biết có nhảy xuống đó? Hay bị thủ vệ thiên binh bắt được? Những câu hỏi liên tiếp nổ tung trong cái đầu nhỏ của mỗ Vũ, phiền não gãi gãi đầu, bật người dậy. Vén lên bức rèm che trong Tủ Tiêu Cung, vươn tay đánh về phía vị mỹ nam nào đó đang nhắm mắt dưỡng thần trên giường êm bằng lông nhung màu trắng.

“Lão Đại! Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Nhị Lang thần kia hiện tại như thế nào?” Lôi cổ áo Luru Quang, mỗ Vũ lo lắng hỏi.

Luru Quang khẽ cau mày, mở mắt ra nhìn gương mặt nào đó phóng đại trước mặt, khóe miệng nhẹ cong, cười yếu ớt nói: “Đây chính là phương thức chào buổi sáng của Tiểu Vũ nha đầu sao?”

Trong tay vừa dùng lực, dùng sức lắc lắc thân thể người khác. Bất đắc dĩ không biết là hơi sức mình không đủ lớn, không làm gì được. Luru Quang không động dậy chút nào, chỉ có chiếc áo màu đen kia bị tùm biến hình.

“Lão Đại!!! Người đừng giả vờ ngu với ta! Thiên đình này xảy ra chuyện gì, người cũng biết! Mau nói cho ta biết đi! Sau đó xảy ra chuyện gì? Nhị Lang thần kia rốt cuộc như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 15: Hắn biết

Đuôi lông mày của Luru Quang giờ lên, lười biếng vô lực nói: “Không có gì, ta đem Quỳnh Hoa tiên tử đưa về Quỳnh lâu của nàng, sau đó trở lại ngủ. Người không phải là thấy tận mắt ta đã trở về à?”

Tiểu Vũ ngẩn ra, đứng vậy. Nàng ở trong Tủ Tiêu cung chờ Luru Quang trở về. Sau khi Luru Quang trở lại, đã nói là đưa Quỳnh Hoa tiên tử về cung, sau đó cảm thấy buồn ngủ, sau đó nàng cũng đi ngủ... Á. Không đúng không đúng! Tiểu Vũ chợt lắc đầu một cái. Làm sao có thể đơn giản như vậy! Bên trong phúc hắc nam tử này tất cả tế bào đều là bản chất của ác ma, làm sao có thể không chú ý đến bước tiếp theo! Huống chi người kia còn là Nhị Lang thần Dương Tiễn vốn luôn cùng hắn đối nghịch!

“Lão đại! Người đừng lừa dối ta! Cũng đừng thu hồi hứng thú của ta được không? Nói mau đi, sau đó xảy ra chuyện gì? Nhị Lang thần kia nhảy xuống? Hay là bị thiên binh bắt được? Hay là giống như chúng ta, lạng lẹ chạy trốn?”

Luru Quang đôi tay tựa vào sau ót, ánh mắt nhìn hướng bên kia. Đối với lời nói mới vừa rồi của Tiểu Vũ mắt ngơ tai điếc. Xem ra hôm nay đã có chút chuẩn bị triệt để giả bộ. Tiểu Vũ gấp đến độ khóe miệng nhẹ răng, miêu tả chỉ hận không được ở trên khuôn mặt trắng trẻo tuấn mỹ của Luru Quang kéo lê mấy cái. Luru Quang càng không nói, trong lòng nàng lại càng cho rằng thật sự xảy ra chuyện. Chợt đôi mắt hạt châu chuyển một cái, cười hi hi đứng lên.

“Người không cần nói cho ta biết cũng được! Dù sao thiên đình này ta cũng quen đường rồi. Tự ta đi ra bên ngoài nghe. Bất quá, nếu là vạn phần không cẩn thận làm vỡ một cái chén lưu ly quý giá, hoặc là giẫm nát một vị tiên hoa tiên cỏ gì đấy. Người khác muốn trách tội, ta liền nói! Không phải là Thiên đế cùng Vương mẫu là thân thích của lão đại nhà ta sao? Đừng nói đánh nát một cái chén lưu ly, giẫm rách hoa rách cỏ gì đấy, ta chính là đem đầu người vạn xuống đất làm bóng đá, cũng không có người dám đối với lão đại nhà chúng ta làm cái gì!”

Tiểu Vũ ánh mắt sáng trong, cười cực kì rục rờ. Bỏ qua tầm mắt giết người bắn tới của Luru Quang, đưa ra tiểu móng vuốt giờ giờ.

“Như vậy, lão đại. Ta liền đi nghe ngóng a”

Thân thể chuyển một cái, Tiểu Vũ liền chuẩn bị bước nhanh mà rời khỏi. Đáng tiếc còn chưa có bước được một bước, sau cổ liền bị người ta níu lại, tiếp theo là một cổ lực đạo đánh tới, cả người bay lên trời. Trông mắt tròn to, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì người đã nằm ở trên giường êm.

Lúc này, tư thế hai người giống như mới vừa rời, chỉ là vị trí của nhau thay đổi.

Tiểu Vũ nhìn gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc ở trước mắt, đành phải nuốt nuốt nước miếng, có chút lắp bắp nói: “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Lưu Quang thấy vẻ mặt nàng khẩn trương, không khỏi nổi lên trêu đùa. Khóe miệng hơi lên nụ cười tà mị, một tay lau gò má của Tiểu Vũ: “Ngươi nói đi? Ta muốn làm gì?”

Á... Thân thể Tiểu Vũ có chút cứng ngắt, nghe câu hỏi này của Lưu Quang, ngược lại, liền rất thành thực nói: “Ta không biết ngươi muốn làm gì, ta chỉ biết hiện tại không khí có chút không đúng. Ngươi đối với ta cười như vậy, ta rất khó bảo toàn ta sẽ không gây ra chuyện gì”

A? Nụ cười Lưu Quang sâu hơn: “Thí dụ như...”

“Thí dụ như...”

Bốp! Một tiếng vang do đụng đầu phát ra.

“Xem thiết đầu công của ta!”

Lưu Quang hoàn toàn không nghĩ đến, một nữ tử thể nhưng lại dùng đến chiêu này. Một chút phòng bị cũng không có, hiện tại vuốt cái trán có chút đỏ lên, nhìn chăm chăm nữ tử nào đó cũng đang vuốt cái trán, nói không ra bất kỳ lời nói nào. Hai người vuốt cái trán nhìn lẫn nhau, đầu tiên là mang theo kinh ngạc, tiếp theo là bức tức, lúc sau không nhịn được cả hai cùng cười lên ha hả. Hai người sống vai gối ở trên giường êm, Lưu Quang chỉ khẽ vỗ nhẹ nhàng ở trên trán, vết hồng do đụng nhau kia liền biến mất không thấy. Tiểu Vũ ôm đầu kinh ngạc nhìn hắn. Lưu Quang tức giận cười cười, vươn tay, giúp Tiểu Vũ xoa trán. Không khí lại trở về ấm áp, Tiểu Vũ chớp chớp mắt, nhớ lại nâng ra tay trăm trận không có thua trận nào. Lúc này mới nắm lấy vạt áo của Lưu Quang, bên trong giọng nói khẩn cầu mang theo ý làm nũng.

“Lão Đại... Sau đó lại xảy ra chuyện gì, ngươi nói cho ta biết đi, có được hay không? Ta đảm bảo, tai trái nghe tai phải ra. Sẽ không có hành động gì. Người giúp đỡ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta đi”

Quả nhiên, giọng nói mềm nhũn của Tiểu Vũ khiến Lưu Quang đầu hàng. Nghĩ đến, coi như hắn không nói, nha đầu này cũng sẽ đi khắp nơi hỏi thăm. Thôi, liền nói cho nàng biết thôi.

Một tiếng than nhẹ tràn ra miệng, Lưu Quang nhìn đôi mắt chờ đợi của Tiểu Vũ. Cuối cùng mở miệng nói: “Tối hôm qua sau khi chúng ta đi, Nhị Lang thân liền bị thiên binh thủ vệ phát hiện đưa đi. Tự tiện xông vào cấm địa tuy là tội lớn, nhưng Nhị Lang thân dù sao ở trên thiên đình địa vị cũng khá cao, hơn nữa từ trước đến giờ bản chất trung thành với cương vị công tác, Thiên đế cũng không muốn định tội hắn. Liền bảo hắn đi Tư Quả Nhại Điện Bích đền tội rồi”

Sau đó thì sao? Trực giác nói cho Tiểu Vũ, chuyện sợ chỉ là không đơn giản như vậy. Vì vậy trực tiếp bật thốt lên, có thể thấy được bộ dạng của Lưu Quang tựa hồ không muốn nhiều lời, bất giác lay động nâng tay của hắn, lo lắng nói: “Sau đó thì sao? Liền cứ như vậy à?”

Biết Tiểu Vũ tính tình phải biết đến cùng, Lưu Quang dứt khoát không giấu giếm, nói tiếp: “Nhị Lang thân cho là Quỳnh Hoa tiên tử nhảy xuống Trọng Quang nhai, cũng không biết sao lại sinh ra lá gan lớn như vậy, liền dùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận đao đánh văng thiên binh áp giải hắn đi Tư Quả Nhại Điện Bích, đẹp xong thiên binh, nhắm thẳng vào Thiên đế. Nói hắn ngu ngốc vô tình, nói hắn làm việc thiên tư bao che không rõ lý lẽ. Thiên đế giận dữ, vốn muốn qua loa xử nhẹ tội, kết quả lần này chọc giận đến hắn, liền đem Nhị Lang thân nhốt vào Thiên lao rồi”

A? Hai tiếng kêu truyền đến, một tiếng là Tiểu Vũ, một tiếng còn lại là người đứng ở cửa Từ Tiêu Cung phát ra.

Lưu Quang cùng Tiểu Vũ đồng thời nhìn lại, chỉ thấy Quỳnh Hoa tiên tử che miệng lại, thần sắc khiếp sợ nhìn hai người bọn họ. Trong mắt dâng lên hơi nước, nước mắt liền theo gương mặt rơi xuống. Sẽ không, không thể nào. Hắn, đây không phải là sự thật! Quỳnh Hoa tiên tử lúc đầu, tâm tình có chút buồn phiền. Lưu Quang chợt cảm thấy nhức đầu, mượn câu cửa miệng của Tiểu Vũ, hắn cũng không khỏi thở dài nói:

“Cái này là chuyện gì đây!”

Nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của Quỳnh Hoa tiên tử, Tiểu Vũ vội vàng tiến lên an ủi. Vỗ vỗ cái lưng, muốn mở miệng nói gì đó, lại nhất thời không nghĩ ra nên nói cái gì. Đột nhiên, chỉ thấy Quỳnh Hoa tiên tử kia té quỵ xuống đất. Động tác quyết tuyệt, ánh mắt mang theo khẩn cầu.

“Diêm vương đại nhân, tiểu tiên biết không nên hướng người nói những lời này, tiểu tiên cũng biết nói như vậy sẽ mang đến phiền phức cho Diêm vương đại nhân. Nhưng mà tiểu tiên thật sự cũng không còn lựa chọn nào khác. Van cầu người, van cầu người cứu Nhị Lang thân quân đi”

Lưu Quang chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Quỳnh Hoa tiên tử quỳ trên mặt đất, liền quay mặt sang nhìn về một bên khác. Bộ dạng lãnh khốc cũng làm cho Tiểu Vũ có chút kinh ngạc không dứt.

“Chuyện này cùng ta có quan hệ gì đâu? Ta tại sao phải giúp ngươi? Huống chi coi như lần này cứu được hắn, đợi sau khi Thiên đình biết chuyện giữa các người, ngươi cho rằng ngươi còn có cửa để thoát khỏi sao? Quỳnh Hoa tiên tử đối với quy củ trên thiên giới cũng hiểu chứ? Cái khác tạm thời không nói, chỉ một tội động tình, cũng đủ để cho hai người các người rơi vào kết quả thâm thảm”

Q.2 - Chương 16: Đã ra quyết định

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy ngẩn ra, đôi tay gắt gao nắm chặt. Nàng không biết Lưu Quang làm thế nào nhìn thấu mọi việc, nhưng hẳn nói quả thật không sai. Thần tiên động tư tình, đó chính là tội lớn. Nhẹ thì đánh vào Thiên lao để tự suy ngẫm, nặng thì trừ đi tiền tịch đánh xuống phạm trần chịu nỗi khổ luân hồi.

Nhưng cho dù như vậy thì thế nào? Tình là bản tính của con người, không phải nghĩ muốn động là động, không muốn động là không động. Nàng tự thấy mình không phải là người đa tình, tình tình cũng có chút lạnh nhạt. Nên khi động tình, đó chính là tình cảm sâu nặng, khó có thể quên.

Hiện tại người kia cho là nàng đã nhảy xuống Trọng Quang nhai, lúc này mới có thái độ khác thường dám trước mặt mọi người chọc giận long uy. Một người thật thà ngay thẳng, thế nhưng cũng có thái độ như vậy. Quỳnh Hoa trong lòng ảm áp. Chết, nàng không e ngại. Nàng sợ rằng, rõ ràng hai người yêu nhau, lại nhất định không thể ở chung một chỗ. Coi như vẫn thường gặp mặt, cũng phải giả bộ như không chút nào quen biết. Người không động tình, thật sẽ không biết đây là tư vị gì. Nhưng nàng rất minh bạch, cái loại tâm đau đớn đó để lại cho nàng cảm giác không thể tả, thậm chí làm cho nàng phí hoài suy nghĩ của bản thân, chỉ muốn tìm cách giải thoát.

A! A! Coi như bị phong ấn mấy trăm năm nàng cũng không sợ, coi như bị rút sạch cốt tiên rơi vào sinh tử luân hồi, nàng cũng không sợ hãi! Chỉ cần có thể để cho nàng nhìn thấy hắn, chỉ cần có thể cầm lấy tay hắn, nghe hắn kêu một tiếng Quỳnh nhi, nàng liền thấy đủ rồi. Suy nghĩ một chút, Quỳnh Hoa tiên tử mặt lộ vẻ mỉm cười, đứng lên. Tròng mắt ửng hồng, đành nhịn nước mắt.

Thần tiên cùng yêu ma như nhau, không có nước mắt. Bởi vì bọn họ không hiểu tình, cũng sẽ không động tình. Cho nên ở trong tam giới này, chỉ có loài người ném hết khổ tình, hiểu được tư vị của nó.

Thế nhưng dù không hiểu tình, chỉ cần biết được tình là vật chi, thì xem như là đã động tình. Cứ như vậy, bọn họ không khác gì người thường cũng dễ dàng hiểu được vui vẻ, hiểu được lệ rơi. Thậm chí, so với người thường còn càng điên cuồng, càng liều lĩnh. Ví dụ tốt nhất, chính là hoa yêu Dĩ Hân kia. Cho dù biết rõ không có bất kì kết quả nào, thậm chí đến cuối cùng Tư Tư ngay cả tên hắn cũng đều quên mất không còn một mống. Nhưng hắn vẫn như cũ cam nguyện, vẫn như cũ dứt khoát.

“Thật xin lỗi, Diêm Vương đại nhân. Là tiểu tiên mạo muội. Tiểu tiên không nên đường đột thỉnh cầu người giúp đỡ như vậy. Khó có được người đến thiên giới một chuyến, nên hảo hảo du ngoạn cùng nghỉ ngơi. Tiểu tiên không quấy rầy người, cáo từ”

Mặc dù trong lòng tâm tình dao động không dứt, nhưng vẫn như cũ khách khí nói ra lời này. Quỳnh Hoa tiên tử hướng Lưu Quang hành lễ, rồi hướng Tiểu Vũ ở bên cạnh khẽ gật đầu sau đó liền xoay người rời đi. Chuyện này không nên liên lụy đến những người khác, nếu như đây là kiếp nạn của nàng, nàng cam nguyện chính mình tự đi gánh chịu hậu quả. Ánh mắt của Quỳnh Hoa tiên tử quyết tuyệt, đi ra ngoài Tử Tiêu cung, liền triệu mây ngũ sắc, hướng phía Lăng Tiêu Bảo điện mà đi.

Lưu Quang nhìn bóng lưng Quỳnh Hoa tiên tử rời đi, trong lòng đại khái cũng biết nàng muốn làm gì. Chẳng qua là chuyện của người khác, hẳn từ trước đến giờ không muốn nhúng tay xen vào. Nếu chúng tiên của thiên giới đều đã nhận định Lưu Quang hẳn không phải người tốt, hẳn cần gì phải tự đi tìm mất mặt. Huống chi người kia là Nhị Lang thần vẫn luôn nhìn hắn khó chịu! Lười biếng đuổi lưng một cái, Lưu Quang cảm giác còn chưa ngủ no, chẳng bao lâu suy nghĩ biến mất tiếp tục nằm trên giường bạch nhung êm ái. Ai ngờ thân thể vừa mới chuyển qua, vạt áo liền bị người khác níu lại. Không cần quay đầu lại, hẳn cũng biết là ai, hẳn thậm chí cũng có thể đoán được, người nào đó kẻ tiếp sắp sửa nói những lời gì. Không khỏi trợn trắng mắt, trực tiếp liền muốn há mồm cự tuyệt. Chợt người nọ buông lỏng chéo áo sau lưng của hắn ra, lại từ sau lưng ôm lấy hắn. Lưu Quang ngạc nhiên. Đây? Đây là tình huống gì vậy? Tiểu nữ tử lại muốn cùng hắn diễn tuồng sao? Eo lại bị người ta gắt gao ôm lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của người nọ dính trên lưng hắn, cách lớp áo đen, có thể cảm giác được làn da ảm áp. Một câu cự tuyệt kia chuẩn bị nói ra liền cứ như vậy đành ngậm ở trong cổ họng, cũng không nói ra nữa.

“Lão đại...” Người kia khẽ gọi một tiếng, mang theo ba phần khẩn cầu bảy phần đáng thương.

“Ừ...” Người nọ nhàn nhạt đáp lại, mang theo ba phần bất đắc dĩ bảy phần cảm thán.

“Người... Giúp hắn một chút được không?”

Cảm thấy không khí hiện tại không tệ, Tiểu Vũ cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng. Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy chờ mong dính vào sau lưng Lưu Quang, đôi mắt nhỏ nháy nháy. Nàng đây không phải là mỹ nhân kế, tuyệt đối không phải. Nàng gọi cái này là thiên nhân kế! Lưu Quang không nhìn được mặt trợn trắng lên, trên mặt đều là biểu hiện bất đắc dĩ. Hắn biết! Hắn biết tiểu nữ tử này sẽ không từ bỏ ý đồ như vậy, hắn biết nữ tử này không muốn thấy người khác chịu uất ức, hắn biết nữ tử này thích bất bình giùm người khác.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là ở chỗ này! Bởi vì luôn là nữ tử này thấy bất bình thì không rút đao tương trợ, mà bắt hắn tương trợ! Aizzz, thật là kì quái! Biết rất rõ ràng tính tình của nữ tử này, nhưng hắn không nỡ! Hắn có thể hoàn toàn không để ý. Trực tiếp có thể đem nữ tử đáng ghét này ném ra ngoài cửa, sau đó tiếp tục nằm lại trên chiếc giường êm thoải mái ngủ. Nhưng vì cái gì hắn cố tình không mở miệng cự tuyệt?

“Lão đại...” Người nào đó khẽ gọi một tiếng, mang theo ba phần vội vàng bảy phần làm nũng.

“Ừ...” Người nọ lại một tiếng đáp lại, mang theo ba phần bi thống bảy phần bất đắc dĩ chấp nhận.

“Ngươi... Giúp bọn họ một chút được không? Dù gì ngươi không phải đã nói Thiên đế cùng Vương mẫu kia đều là thân thích của ngươi sao, nói lại quan hệ một chút, không nên dùng bạc để mua quan hệ, nề mặt một chút được không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ ở sau lưng hần cọ cọ, sau đó người thấy mùi hương thoang thoảng trên người Lư Quang có chút say mê. Ừ, nàng cũng không muốn số sảng! Tuyệt đối không phải như vậy! Đây chỉ đơn thuần là triền nhân kế! Aizz. Lư Quang đứng là bất đắc dĩ, đẩy tay nhỏ bé ôm hần chết cũng không buông, xoay người hướng Tiểu Vũ nghiêm túc nói: “Nha đầu, không phải là ta không muốn giúp một tay, chỉ là có chút chuyện phải phân nặng nhẹ. Xem như Thiên đế cho ta mặt mũi, nhưng mà giới luật trên trời không thể phá, quy củ không đổi được. Nàng phải biết thân tiên đã động tình, cũng không có kết quả tốt. Ta đoán không sai thì Quỳnh Hoa tiên tử kia đã đi Lăng Tiêu điện tìm Thiên đế”

Tiểu Vũ hai tay lôi ống tay áo của Lư Quang, cau mày lo lắng nói: “Nàng tìm Thiên đế làm gì? Nàng muốn đi làm rõ tất cả? Tuy vậy nàng cũng không cứu được Nhị Lang thần. Ngược lại còn có thể hại người hại mình. Ta nói thân tiên các ngươi có phải đầu óc đều có vấn đề hay không? Có phải trên đây không khí thiếu khiến cho tất cả các ngươi đều động kinh rồi hay không? Cũng đã là thời đại, thế kỉ nào rồi? Còn không cho phép thân tiên nói chuyện yêu đương? Phá đi thiên giới thử xem còn có cái quy củ buồn cười này nữa không?”

Lư Quang hấp tấp che miệng Tiểu Vũ, cau mày trách khế, nói: “Những lời này không được nói lung tung”

“Ai yo! Ta liền nói, thế nào? Thiên giới các ngươi từng người đều vô lại mà làm ra vẻ thân tiên, không có việc gì thì đem thiên tai đến, còn không cho xen vào chuyện của thân linh? Không cho thân linh nói chuyện yêu đương? Mẹ nó, quản trời quản đất, còn phải quản luôn cả cuộc sống riêng? Trông nom kiểu này cũng quá rộng rồi hả?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 17: Ngươi cũng đừng trốn

Tiểu Vũ cạy không ra tay của Lư Quang, không thể làm gì khác hơn là dùng đôi mắt nhỏ gât gao nhìn chăm chăm hần. Ngẩng lên, sử dụng toàn bộ ánh mắt để bày tỏ, về phần Lư Quang nhìn có hiểu hay không, thì tạm thời đừng bàn tới.

Lư Quang nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Vũ, cũng biết nữ tử này khẳng định lòng tràn đầy khó chịu. Không khỏi than nhẹ một tiếng, mở miệng nói: “Nha đầu, ngươi đừng nhìn lão đầu Thiên đế kia như tên ngốc, thật ra thì trong lòng hần so với ai khác đều rõ ràng. Chuyện đó có thể lừa gạt được pháp nhãn của hần? Nhị Lang thần quân cùng Quỳnh Hoa tiên tử kia dù ẩn nấp thế nào đi nữa, cũng có thể bị phát giác. Lão đầu kia xem ra đã hào phóng rồi, chỉ cần hai người đừng công khai, như vậy, hần cũng liền mở một mắt, nhắm một mắt”

Tiểu Vũ u mê lắng nghe, liền nghe Lư Quang nói tiếp: “Một chữ tình này hại người rất nặng, nó không phải có thể đè nén ở trong lòng. Quỳnh Hoa tiên tử kia không muốn gặp nhau lại không thể ở gần nhau, theo tính tình của nàng, nghĩ tới sự việc ngày sau bại lộ, nhất định sẽ hại Nhị Lang thần. Vì vậy dứt khoát lấy mình làm kết thúc. Nhưng nàng còn chưa hiểu ở trong suy nghĩ của Nhị Lang thần nàng đã ăn sâu đến cỡ nào, cũng có thể nói rằng nàng còn không hiểu rõ con người của Nhị Lang thần. Mặc dù ta cùng Nhị Lang thần vẫn luôn đối địch, nhưng mà ta biết, Nhị Lang thần chỉ cần nhận định một việc hoặc là một người, như vậy hần tuyệt sẽ không dễ dàng buông tay. Giống như ta, hần vẫn coi ta như một cái đinh trong mắt, ta ở địa phủ nhiều năm, chỉ thỉnh thoảng trở lại thiên đình, nhưng đến bây giờ hần đối với ta thái độ vẫn đều là một”

Tiểu Vũ vẫn là mơ hồ nghe, đáy mắt tràn đầy không hiểu. Lư Quang để tay che miệng của nàng xuống, hít sâu một hơi thở ra.

“Nói như thế, Quỳnh Hoa tiên tử hiện tại đến Lăng Tiêu điện chuẩn bị cùng Thiên đế ngả bài. Nhưng nàng biết hậu quả của chuyện này là cái gì. Còn nhớ rõ ta trước đó ở Trọng Quang nhai nói gì với ngươi không? Thiên giới có một quy định bất thành văn, vô luận là phạm vào bao nhiêu lỗi hoặc là cái khác, chỉ cần từ Trọng Quang nhai nhảy xuống là được triệt tiêu tất cả tội nghiệt. Quỳnh Hoa tiên tử kia đã sớm không để ý đến sinh tử, thay vì ở thiên giới chịu cảnh hành hạ do yêu nhưng không dám yêu này, không bằng lấy cái chết đổi lấy bình an của Nhị Lang thần. Lần này, ngươi đã nghe rõ chưa?”

Tiểu Vũ kinh ngạc tròn to mắt, chột kêu to một tiếng: “Ngươi nói gì? Nàng muốn đi tìm cái chết???”

Ặc. Lư Quang khẽ gật đầu, nói như vậy cũng đúng thôi. Suy nghĩ còn chưa kịp lóe, chỉ thấy một bóng váy hồng đã nhanh chóng chạy ra ngoài cửa. Tốc độ nhanh, khiến Lư Quang cũng có chút ứng phó không kịp. Hồi thần, bất đắc dĩ cắn răng một cái, thật là một người thích gây chuyện! Thật hận không thể dùng sợi xích khóa nàng lại! Nghĩ như vậy, Lư Quang đành chấp nhận lắc đầu một cái, nhanh bước đi theo nàng. Trên Lăng Tiêu điện, Thiên đế mặt nghiêm túc ngồi ở trên bảo tọa, chúng tiên không một tiếng động đứng ở hai bên, một thân áo trắng đang quỳ gối trong đại điện, trên mặt tràn đầy quyết tuyệt.

“Quỳnh Hoa tiên tử, ngươi có tội gì?”

Có một vị lão thần tiên không chịu nổi, không nhịn được lên tiếng khuyên bảo.

Quỳnh Hoa tiên tử hướng hẳn mỉm cười, biểu đạt sự cảm ơn, nhưng thần sắc vẫn như cũ, tựa hồ rất quyết tâm

Hoàn toàn yên tĩnh, rốt cuộc người ngồi trên bảo tọa cũng mở miệng: “Quỳnh Hoa tiên tử, ngươi thật sự đã quyết định rồi? Bản tôn có thể cho ngươi một cơ hội hồi tâm chuyển ý. Chỉ cần bây giờ ngươi lui ra, ngoan ngoãn đi núi Vô Lượng an tĩnh một trăm năm, bản tôn có thể xem như tất cả đều không xảy ra, thậm chí ngay cả người trong thiên lao, cũng có thể thả ra, chuyện cũ sẽ bỏ qua”

Thiên đế nói những lời này, rất nhiều thần tiên đều cùng khuyên bảo. Quỳnh Hoa tiên tử không nhận được con mắt phiếm hồng, trong lòng nàng thiên đình là lãnh huyết vô tình, thì ra là, vẫn có chút tình cảm. Chỉ là, nàng không muốn tiếp tục như vậy nữa, nàng chỉ là một Quỳnh Hoa nho nhỏ, Thiên đế nhân từ, giới luật của trời cũng sẽ không bởi vì nàng mà thay đổi. Nàng xem không thấu ma chướng của tình kiếp, lưu lại lần nữa, lại đối mặt với người nọ một lần nữa, nàng chỉ sẽ càng ngày càng đau lòng.

“Đa tạ Thiên đế đối với Quỳnh Hoa ưu ái, chỉ là Quỳnh Hoa tâm ý đã không muốn thay đổi, xin Thiên đế thành toàn”

Chậm rãi dập đầu xuống, không để cho chúng tiên nhìn thấy nàng cố gắng kiên cường, nước mắt sớm đã chảy ra.

Cũng không biết tư vị của tình, thỉnh thoảng tò mò sẽ đi tìm Nguyệt lão hỏi một chút, tình là như thế nào? Như thế nào là yêu? Vì sao nhân giới có nhiều nam nữ si tình sẽ vì hai chữ này mà bỏ ra cả đời? Cho dù có ruột gan đứt từng khúc, có đi xa chân trời, nhưng chỉ cần người trong lòng bọn họ được bình an hạnh phúc, tất cả đều cam nguyện?

Đúng vậy, trước kia nàng không hiểu, không hiểu đây là cái gì. Hiện tại nàng đã hiểu, nhưng nàng là tiên, không có tư cách đi nếm thử chút chua xót cũng như ngọt ngào của tình yêu, nàng chỉ là một Quỳnh Hoa nho nhỏ, trước kia vô dục vô cầu, dốc lòng tu luyện. Nhưng hiện tại nàng có nhớ nhung, cũng đã không như quá khứ nữa rồi. Từng tiếng thờ dài vang lên, người ngồi trên bảo tọa tựa hồ cũng cảm thấy kiên quyết của Quỳnh Hoa, cuối cùng đưa tay giờ giờ, lập tức có hai thiên binh đi tới, một trái một phải đứng ở sau lưng Quỳnh Hoa tiên tử.

“Dẫn đi”

Thanh âm mang theo vài phần mệt mỏi, Thiên đế đứng lên, ngắm nhìn người áo trắng kia thật sâu, bóng dáng thoáng qua rồi biến mất không thấy gì nữa. Một đóa hoa thuần khiết cỡ nào, tội gì lại dính vào tình cảm của nhân thế?

“Ngươi yên tâm, tâm nguyện của ngươi ta nhất định sẽ thực hiện”

Trong không khí nhàn nhạt bay đến một câu, giống như là cam kết. Quỳnh Hoa tiên tử lúc này lệ rơi đầy mặt, đôi tay che mặt, khóc giống như hải tử lạc đường không được giúp đỡ.

“Đa tạ Thiên đế thành toàn”

Khi Tiểu Vũ chạy tới Lăng Tiêu điện thì trong đại điện không còn một người. Tien tay chop một tên thiên binh giữ cửa, mở miệng liền quát: “Người đâu!”

Thiên binh mặt không giải thích được, muốn kêu la cái gì, chợt thấy Lưu Quang phía sau lưng, lúc này mới chợt nhớ tới, vị trước mắt, không phải là người nổi tiếng nhất gần đây của Thiên đình sao. Cứng rắn đề xuống tâm tình bất mãn, trên mặt cười nói: “Không biết đại nhân, người muốn hỏi là người nào?”

Tiểu Vũ trong lòng nóng nảy, giờ phút này đầu đề ý mình là người ở phương nào, trong tay kéo ai. Đối với vị thiên binh kia bắt đầu giáo huấn.

“Người nào? Còn có thể là người nào! Ta nói người canh cửa các ngươi phải khôn khéo mới có thể làm đó, thế nào lại dùng một kẻ ngu ngốc như vậy? Để người khác lao lực như vậy! Giống như ngươi vậy, ta lúc đầu thật không hiểu nổi ngươi làm thế nào có thể đến Thiên giới đảm đương một chức tiểu thần, cũng khó trách an bài ngươi làm người canh cửa! Cái đầu của ngươi, phản ứng với tốc độ này, đoán chừng cũng chỉ có thể làm việc nhàm chán này, những nơi khác ngươi có làm cũng không làm được! Như thế nào? Ngươi không phục? Không phục ngươi nói a! Ngươi nói thật một chút xem chính ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì, năng lực gì? Đừng tưởng rằng dáng dấp bệch bệch, trên cánh tay có mấy lạng thịt liền có bao nhiêu tài giỏi, lão đại nhà chúng ta mặc dù vóc người không giống ngươi, nhưng mà muốn giáo huấn ngươi chính là đơn giản như bóp chết một con kiến, ngươi tin không!”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phức Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 18: Hấn điên rồi

Sau khi bị thuyết giáo, tiểu thiên binh như bị rơi vào trong sương mù. Bất quá cuối cùng hấn cũng minh bạch một chuyện, chính là mấy ngày trước đây Văn Khúc đại nhân vì sao bị ngã xuống đất không dậy nổi, học máu không ngừng. Có chút cầu cứu nhìn về người đang chạy tới phía sau, tiểu thiên binh vô tội hành lễ nói: “Diêm, Diêm Vương đại nhân.”

Lưu Quang gạt đầu một cái, liếc qua vẻ mặt kích động của Tiểu Vũ, mở miệng hỏi: “Quỳnh hoa tiên tử bây giờ đang ở đâu?”

A! Tiểu thiên binh lúc này mới lĩnh ngộ, thì ra là tìm Quỳnh Hoa tiên tử.

“Diêm Vương đại nhân không nghe nói sao? Quỳnh Hoa tiên tử bởi vì phạm Thiên Quy, đã bị đưa đến Trọng Quang Nhai rồi.”

Cái gì? Tiểu Vũ thét lên kinh hãi, xoay người liền hướng Trọng Quang Nhai chạy đi. Lưu Quang than nhẹ một tiếng, có thể hẳn đối với Tiểu Vũ còn chưa hoàn toàn hiểu, nhưng hẳn lại tuyệt đối hiểu rõ tác phong làm việc của Tiểu Vũ, tốc độ động thủ vĩnh viễn nhanh hơn so với tốc độ động não. Nàng cũng không chịu suy nghĩ một chút, Trọng Quang Nhai kia là nơi nào? Đã nói với nàng nơi đó là cấm địa, cấm địa a. Nàng lại còn trắng trợn chạy đi như vậy.

Trọng Quang Nhai, Quỳnh Hoa tiên tử một thân áo trắng còn trắng hơn tuyết, trắng nõn không tỳ vết, thuần khiết diệu thể. Chẳng qua là giờ phút này trên mặt của nàng, lại tràn đầy đau thương. Đây là do nàng quyết định, nếu đã hạ quyết tâm, cần gì phải lưu luyến? A, Quỳnh Hoa tự giấu cười một tiếng. Người đời chỉ nói làm thân tiên thật tốt, không biết thân tiên ngược lại hãm mộ cuộc sống ở nhân giới. Nếu còn có kiếp sau, nàng tình nguyện làm người, thể không làm thân tiên! Khế niệm một câu tựa như lời thề, Quỳnh Hoa tiên tử không còn do dự, nhắm mắt cúi người nhảy xuống phía dưới.

“Này! Ngươi chờ một chút, đợi đã nào...! Chớ có nhảy a!”

Nghe tiếng gọi truyền đến, hai thiên binh áp giải Quỳnh Hoa tiên tử lập tức xoay người đề phòng, “Người nào!”

Tiểu Vũ mất diếc tai ngo, thẳng tắp xông về phía nữ tử áo trắng chuẩn bị nhảy xuống vực, lớn tiếng kêu lên. “Lão Đại, giao cho ngươi!”

Thanh âm vừa dứt, chỉ thấy hai gã thiên binh muốn tiến lên bắt nàng kia, nhất thời đứng yên bất động. Tiểu Vũ một phát bắt được cánh tay Quỳnh Hoa tiên tử, thờ dốc nói: “Ta nói này tiên nữ tỷ tỷ, ta lần đầu tiên gặp được người có bộ dạng đáng yêu như ngươi, như thế nào không có việc gì làm liền thích nhảy núi chơi vậy? Trò chơi này mặc dù rất kích thích, nhưng một chút cũng không dễ chơi. Hơn nữa chơi không vui còn có thể xảy ra án mạng nha!”

Quỳnh Hoa kinh ngạc nhìn nữ tử váy hồng đang nắm chặt lấy cánh tay mình, mắt lộ vẻ kinh ngạc, “Là ngươi?”

Tiểu Vũ cao hứng cười một tiếng, “Đúng đúng, là ta là ta! Tiên nữ tỷ tỷ trí nhớ thật tốt, còn nhớ rõ ta nha!”

Quỳnh Hoa liếc nhìn Tiểu Vũ, quay đầu nhìn lại, nàng suy nghĩ, nữ tử váy hồng này nếu có thể xuất hiện ở đây, như vậy hẳn cũng nhất định sẽ theo tới. Hướng nam từ áo đen kia đang khẽ vuốt cằm, Quỳnh Hoa thần sắc lạnh nhạt, muốn đẩy Tiểu Vũ đang nắm chặt tay của mình ra, nhưng thấy Tiểu Vũ quyết tâm giữ chặt, không khỏi mỉm cười nói: “Vị cô nương này, Quỳnh Hoa cùng ngươi giao tình không sâu, cho tới bây giờ cũng chỉ là gặp mặt vài lần mà thôi. Quỳnh Hoa hôm nay thân mang trọng tội, cô nương ngươi tuy hảo tâm, nhưng Quỳnh Hoa không muốn mang phiền toái không cần thiết đến cho ngươi. Thừa dịp những người khác còn chưa phát hiện, nên theo Diêm Vương đại nhân rời đi thôi.”

Tiểu Vũ lắc đầu một cái, ngay sau đó lại gật đầu một cái. “Đúng đúng, rời đi rời đi. Ngươi theo chúng ta cùng đi thôi. Chúng ta dẫn ngươi đi Địa Phủ. Nơi đó trời cao Ngọc Hoàng ở xa, chúng ta giấu ngươi, không để cho những người khác tìm được. Lâu ngày rồi sẽ không sao, ngươi đừng nhảy núi, một người xinh đẹp như ngươi, biến thành ngôi sao là không tốt. Hơn nữa còn có người kia! Người kia biết ngươi vì hân mà hy sinh như vậy, hẳn nhất định sẽ khổ sở!”

A, Quỳnh Hoa lắc đầu cười khổ.

“Sẽ không, ta đã xin Thiên Đế giúp một tay, sau khi ta nhảy xuống Trọng Quang Nhai này, Thiên Đế sẽ thay ta giúp hẳn tiêu trừ đoạn ký ức kia. Từ đó về sau, Thiên Đình sẽ không có người nào tên Quỳnh Hoa, trước kia không có, về sau, cũng sẽ không có! Hân, sẽ đem ta quên sạch sẽ. Như vậy, cũng coi là kết quả tốt nhất rồi.”

Sao? Tiểu Vũ ngạc nhiên, nàng, Quỳnh Hoa tiên tử này thế nhưng tại sao lại quyết định như vậy? Lúc này không chỉ có Tiểu Vũ kinh ngạc không dứt, ngay cả Lưu Quang ở một bên yên lặng không nói, sau khi nghe những lời này, cũng không nhận được mà có chút động dung. Đây gọi là thâm tình sao? Quả thật, hai người rất nặng tình.

Ban ngày ở Trọng Quang Nhai, không giống như buổi tối lóa mắt như vậy. Bởi vì không có sao chiếu rọi, nơi này liền có vẻ hoang vu. Chỉ có tầng tầng mây mù vòng quanh, mới phát giác nơi này cũng là thiên giới. Thừa dịp Tiểu Vũ kinh ngạc, Quỳnh Hoa thoát khỏi Tiểu Vũ đang nắm chặt tay, mặt mỉm cười, ánh mắt mang theo quyết tuyệt.

“Tạ ơn cô nương có ý tốt, Quỳnh Hoa coi như hóa thành ngôi sao trong đêm, cũng sẽ nhớ đến sự tốt bụng của cô nương.”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy nữ tử áo trắng giống như Hồ Điệp bị gãy cánh, rơi xuống vực sâu vô vọng kia. Tất cả xảy ra quá nhanh, Tiểu Vũ còn chưa kịp phản ứng liền nghe một tiếng gọi thê lương.

“Quỳnh nhi!”

Một tiếng này, so với đêm đó càng thêm bi thiết. Giống như sâu tận xương tủy, khiến tất cả mọi người nghe được chấn động. Lưu Quang lập tức trở lại bình thường, xoay người nhìn lại, chỉ thấy một người mặc giáp bạc khoát áo bào trắng nhanh chóng chạy tới.

Nhị Lang thần? Hân sao lại tới đây?

Dương Tiễn không để ý đến những người khác, thẳng tắp chạy vội tới bên vách núi, tràn ngập mây mù dưới Trọng Quang Nhai, nhìn không thấy bất luận cái gì. Dưới chân mềm nhũn, cứ như vậy quỳ bên vách núi. Nhìn thấy ánh mắt đờ đẫn của Nhị Lang thần, Tiểu Vũ cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Vốn cho là Quỳnh Hoa đã chết, lại biết được nàng vẫn còn sống, hôm nay lại tận mắt chứng kiến nàng chết đi, loại cảm giác này, chắc chắn không hề dễ chịu.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?? nàng (Tiểu Vũ) không phải nên hảo hảo nắm chặt cánh tay của nàng (Quỳnh Hoa) sao, làm sao lại để

cho nàng nhảy xuống? Chợt, cổ họng căng thẳng, một bàn tay đặt ở cổ họng của nàng, Tiểu Vũ còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, chỉ thấy cách đó không xa ánh mắt Lưu Quang hoàn toàn thay đổi.

“Ngươi làm gì đấy!”

Tựa hồ muốn tiến lên, nhưng lại không dám tiến lên, chỉ sợ tiến lên mấy bước, sẽ khiến cô gái áo hồng kia bị thương tổn.

“Ha ha! Ta làm sao? Ngươi nói ta muốn làm gì? Thực sự là hiếm thấy, thật muốn khiến Thiên giới chúng tiên đều nhìn thấy, Diêm Vương đại nhân không ai bị nổi thế nhưng cũng có loại biểu tình sợ hãi này?”

Tiểu Vũ đã hiểu, thanh âm này là của Nhị Lang thần! Bây giờ là tình huống gì? Nhị Lang thần tại sao muốn bóp cổ nàng? Ánh mắt Lưu Quang trở nên lạnh lẽo, quanh thân hiện lên sát khí.

“Ngươi điên rồi sao? Bắt nàng làm cái gì! Nếu muốn phát tiết, thì nhắm vào ta đây này!”

Ha ha, ha ha ha! Từng trận cuồng tiếu vang lên, vách đá cũng có thể nghe được tiếng vang. Tiểu Vũ kinh hãi không thôi, chẳng lẽ vị Nhị Lang thần này không chịu nổi đã kích nên bị điên rồi? Sẽ không yếu ớt như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 19: Ta muốn lưu lại

Tiếng cười ngừng, Dương Tiễn hung tợn nhìn về phía Lưu Quang, phần nộ nói: “Là ngươi. Nhất định chính là do ngươi cản trở! Quỳnh Hoa mới có thể quyết tuyệt như vậy nhảy xuống! Câu nói mới vừa rồi người nên nói với chính ngươi, có bản lĩnh thì nhắm vào ta đây, ngươi cần gì phải làm khó nàng! Không phải là ép nàng nhảy núi ngươi mới vui vẻ sao? Hôm nay nhìn bộ dáng ta như vậy, trong lòng ngươi rất thư thái có phải hay không! Như vậy, ta cũng ăn miếng trả miếng!”

Nói đến đây, khẽ cúi đầu liếc qua Tiểu Vũ, cười có chút điên cuồng.

“Nha đầu này đối với ngươi mà nói giống như rất quan trọng? Lần đó ở trên đại điện cùng ngươi tỷ thí ta đã nhìn ra. Vì không muốn nàng bị thương, ngươi còn đặc biệt đưa nàng đến bên Thiên đế. Thế nào? Cái người máu lạnh như ngươi cũng quan tâm đến người khác sao? Thật là ly kỳ! Nhưng mà như vậy cũng tốt, ta mất đi Quỳnh Hoa, liền để cho nha đầu này đi xuống theo nàng!”

Điên rồi điên rồi, đúng là điên rồi. Tiểu Vũ ngạc nhiên. Nhị Lang thần này quả nhiên là điên rồi, lại đem chuyện của Quỳnh Hoa tiên tử đổ lên đầu Lưu Quang. Làm ơn đi, bọn họ là tới cứu người nhưng không được a ?

“Ngươi dám!” Lưu Quang giận dữ mắng mỗ, trong mắt đều là sát khí. Giống như ma thần địa ngục khiến cho người ta kinh hãi. Bộ dáng này của Lưu Quang, Tiểu Vũ chưa từng thấy qua. Trong lòng có chút sợ hãi, người này là Lão Đại sao?

“Được! Ta hiện tại liền để cho ngươi nhìn xem ta rốt cuộc có dám hay không!”

Nhị Lang thần mới vừa nói xong, chợt nắm chặt cổ Tiểu Vũ, cứ như vậy nâng nàng lên. Hiện giờ cả người Tiểu Vũ đã treo ở trên vách đá, chỉ cần Nhị Lang thần kia vừa buông tay, nàng giống như Quỳnh Hoa tiên tử lúc này, rơi vào Trọng Quang nhai. Lưu Quang có chút hoảng hốt, ánh mắt lo lắng kia không lừa được người. Thoáng trán định tâm thần muốn nói gì, chỉ thấy Nhị Lang thần kia lạnh lùng cười một tiếng, trên mặt đầy tràn vẻ điên cuồng. Cái gọi là nhất niệm chi gian (chỉ một ý định), chính là một liên hệ kỳ diệu, có thể thành tiên, cũng có thể thành ma. Hôm nay Nhị Lang thần đã lọt vào ma chướng, trong lòng mãnh liệt cổ chấp, có hận ý như vậy, cách thành ma cũng không xa. Lưu Quang kinh hãi, dự cảm xấu ập vào lòng. Không quan tâm cái khác xông lên phía trước. Nhưng đã chậm.

Nhị Lang thần kia thấy hắn có hành động thì buông lỏng tay ra. Trơ mắt nhìn nữ tử váy hồng rớt xuống, khóe miệng chứa đựng nụ cười tàn nhẫn. Trong phút chốc, con người Lưu Quang hơi co lại, nhìn nữ tử váy hồng giống như một mảnh tàn của lá cây Phong đỏ bay xuống, lại không một chút do dự nào tung người nhảy xuống theo.

Nhị Lang thần sắc kinh ngạc, tựa hồ là không tin nam tử áo đen kia lại có hành động như vậy. Đờ đẫn, liền nghe một thanh âm uy nghiêm từ đằng xa vang lên.

“Nghiệp chương!”

Tiếng nói vừa dứt, một bóng áo bào màu vàng thoáng hiện. Phất tay, giải khai thân hình hai thiên binh mới vừa rồi bị Lưu Quang định trụ. Đưa ngón tay chỉ hướng sắc mặt đen sạm của Dương Tiễn, tức giận nói: “Bắt lại cho ta!”

Hai người thiên binh lập tức lĩnh chỉ tiến lên, vốn tưởng sẽ phải một phen đánh nhau, lại không nghĩ rằng Nhị Lang thần kia thân hình bất động, không có bất kỳ động tác gì, lại ngoan ngoãn chịu phục. Tiểu Vũ nhắm mắt lại, cảm giác được trận gió mạnh thổi xẹt hai má làm đau rất.

Trước kia nàng chưa bao giờ chơi cái trò nhảy Bungee ... trò chơi kích thích, thậm chí ngay cả cửa khu vui chơi nàng cũng chưa đi vào. Bây giờ thì tốt rồi, để cho nàng tự thử nghiệm một lần. Chẳng qua đáng tiếc là, nàng chơi cái trò nhảy xuống này, đã có thể không trở về được. Cực kỳ buồn bực, nàng căn bản cũng không muốn chơi loại trò chơi này, cố tình gặp tội, quả thực là bất đắc dĩ, để cho nàng nhảy một lần như vậy.

Được rồi, nàng hiện tại đã thử nghiệm qua, cũng cảm thụ qua. Ai có thể nói cho nàng biết, nàng rốt cuộc nhận được cái phần thưởng gì? Là té đến hài cốt không còn? Hoặc là như Lão Đại nói, biến thành ngôi sao nhỏ trên bầu trời? Hoặc giả từ nơi này té xuống, trực tiếp cho nàng ngã vào Địa phủ? Tiểu Vũ đang ý vị suy nghĩ miên man, đột nhiên cảm giác không khí quanh thân không đúng. Rõ ràng mới vừa rồi còn có thể nghe bên tai tiếng gió gào thét, lúc này, càng trở nên an tĩnh dị thường. Kinh ngạc, vòng eo đột nhiên căng thẳng, đầu đụng vào một lồng ngực ấm áp. Trong mũi ngửi thấy mùi vị quen thuộc, Tiểu Vũ trong lòng nóng lên, theo bản năng liền đưa tay ôm lấy người ấy.

Lưu Quang ôm chặt người trong ngực, thấy nàng cũng sống chết ôm lấy mình. Bất giác nghĩ thầm, tiểu nha đầu không phải là sợ đến choáng váng rồi chứ? Thế nào một câu cũng không mở miệng nói? Lúc này mới lo lắng, liền nghe trong ngực truyền đến một thanh âm buồn buồn.

“Lão Đại Ta không muốn biến thành ngôi sao.”

Ha, mặc dù giờ phút này thân thể hai người vẫn còn rất nhanh rơi xuống, nhưng Lưu Quang sau khi nghe được câu này, vẫn là nhìn không được mà cười thành tiếng.

“Nha đầu, ta nhớ ngươi không dễ bị lừa kia mà! Như thế nào mà nói gì với người, người liền tin ngay?”

Gi? Tiểu Vũ kinh ngạc, khẽ ngẩng đầu lên nhìn, loại tư thế này, chỉ có thể nhìn lên đến cằm người khác.

“Câu đó là có ý gì?”

Cảm giác được người trong ngực chân thật tồn tại, cảm giác được nàng đang ở bên cạnh mình. Lưu Quang lúc này mới thoáng thở ra một hơi, mở miệng giải thích: “Ta lần trước là lừa gạt ngươi, thật ra thì Trọng Quang nhai còn có một cái tên khác gọi là Trọng Sinh nhai. Có điểm giống với Chuyển Luân Đài ở Địa Phủ. Từ nơi này nhảy xuống, những thần tiên phạm thiên quy bị giáng chức thành phàm nhân, đầu thai một lần nữa làm người. Chỉ là tương ứng với sai lầm sau khi sống lại cũng phải nếm quả đắng tương ứng, Quỳnh Hoa tiên tử mới nhảy xuống vừa rồi, nàng kiếp sau, nhất định sẽ chịu khổ, đợi nàng sau khi nhận rõ hiểu thấu, mới có cơ hội trở lại Thiên Đình. Như vậy cũng là một loại kinh nghiệm thôi.”

A. Thì ra là sẽ không tan thành mây khói biến thành sao a. Tiểu Vũ gật đầu một cái, lại rút vào trong ngực Lưu Quang.

“Nhưng mà ta không muốn đầu thai, ta còn muốn ở lại Địa Phủ làm quý soa nha. Ta thật thích cuộc sống ở Địa Phủ, mặc dù không có thân thể thật, đi Nhân Giới không đụng được vào đồ mình thích. Khổ sở cũng không chảy nước mắt được. Nhưng làm sao bây giờ đây? Ta chính là không muốn đầu thai, ta muốn lưu lại, ở lại bên cạnh Lão Đại.”

Á, dĩ nhiên, Mạnh Bà nếu như mang nước canh tới, người phải thay ta chống đỡ. Chung Lão Đại muốn nổi đóa, người phải thay ta chịu trách nhiệm. Tiểu Hắc Tiểu Bạch nếu không nghe lời, người phải thay ta dạy dỗ. Nếu có chuyện tốt nào, phải nghĩ đến ta đầu tiên. Không được nổi giận với ta, hay là đem chân đạp mông ta, nếu vậy ta liền chạy tới nơi này nhảy núi!

Khụ, khụ. Những lời này, cắt ở trong lòng. Tiểu Vũ tuyệt đối không dám nói ra.

Hắc hắc, tục ngữ nói không sai, dựa lưng vào cây lớn thì mới có bóng mát. Ai kêu người là Lão Đại ở Địa Phủ, Tiểu Vũ đại nhân nàng về sau muốn ở Địa Phủ hoành hành ngang ngược, còn phải dựa vào cái cây đại thụ này làm chỗ dựa. Lưu Quang ánh mắt lóe lên, bị những lời này làm cho rung động thật sâu. Mặc dù đây không phải là lời ngon tiếng ngọt, cũng không phải là lừa người nói dễ nghe. Nhưng thấy Tiểu Vũ nói như vậy, hẳn cảm giác tựa hồ có một cổ ấm áp tràn vào lồng ngực. Ấm ả, làm cho người ta thoải mái, làm cho người ta cao hứng a.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 20: Ký ức tiêu tán

Chợt ánh mắt hung tợn, tròn mắt hiện lên tia hồng quang, trong tay có hào quang phát ra. Hình dáng biến hóa khôn lường, hẳn là một thanh kiếm sắc bén.

“Sau khi mẫu thân chết, ta đã thề trong lòng,” hồi lâu, Lưu Quang chợt thấp giọng nói, “Từ đó trở đi, phạm là ta muốn bảo vệ thứ gì, trừ phi bước qua được xác ta, nếu không, ai cũng đừng mong đụng vào đồ của ta!”

Tiểu Vũ có chút không hiểu, những lời này? Là có ý gì?

“Tiểu Vũ, lời ngươi mới nói vừa rồi ta đã nhớ kỹ, những lời ta mới nói ngươi cũng phải nhớ kỹ.”

Tiếng nói vừa dứt, Lư Quang đột nhiên vung tay. Dùng sức một cái, đem thanh kiếm sắc bén cắm vào thật sâu bên trong vách đá. Ngừng lực đạo, Lư Quang không chút ngừng nghỉ. Trong tay dùng sức, ôm chặt Tiểu Vũ bay lên trời. Chân đạp trên thân kiếm đã cắm vào vách đá kia, mượn lực làm cho thân hình đột nhiên hướng lên cao nhảy tới. Trên vách núi, một dây leo xanh biếc buông xuống. Lư Quang tinh mắt, phóng qua bắt được, trên vách núi tựa hồ có người phối hợp ăn ý, đợi Lư Quang bắt được dây leo thì liền dùng lực kéo bọn hắn lên. Trên đỉnh núi, Nhị Lang thần ngồi liệt trên mặt đất, trên mặt đã mất ý niệm sinh tồn. Hai gã thiên binh đứng ở bên cạnh, sau lưng, hoàng y bào đứng thẳng, tay áo theo gió tung bay.

“Lục Ngạc tiên tử, đa tạ!”

Lư Quang hướng vách đá có một nữ tử mặc áo xanh lục gật đầu cảm tạ. Đôi phương khẽ mỉm cười, không nói tiếng nào. Cúi đầu nhìn lại, mới phát hiện người trong ngực mình hình như đã ngắt đi.

Cũng khó trách. Trọng Quang nhai bốn phía đều có linh khí bảo vệ, nơi đây lại là Thiên giới. Tiểu Vũ chỉ là một luồng hồn phách, chịu ảnh hưởng của hấn, mới đơn giản ở lại Địa Phủ làm tốt một quỹ soa. Linh khí quá thịnh, đối với thần tiên mà nói là chuyện tốt. Nhưng đối với một tên tiểu quỷ, như nha đầu này là không chịu nổi.

Xác định người trong ngực không có gì đáng ngại, Lư Quang khẽ cười yếu ớt, ngẩng đầu nhìn về phía Nhị Lang thần đối diện đang thoái chí nản lòng. Mặc dù hấn đối với người này không có cảm tình gì, nhưng nhớ tới ánh mắt quyến luyến của Quỳnh Hoa tiên tử kia, không khỏi mở miệng nói: “Nghĩ sâu một chút đi, nàng là vì tốt cho ngươi. Mãi cho đến cuối cùng, nàng cũng không hề hối hận. Vì nàng, cũng là vì chính mình, tỉnh lại chút đi.”

Đã từng là nam nhân hăng hái, thế nhưng lúc này lại chán chường ngồi liệt trên mặt đất. Cái gọi là bi thương không gì hơn là chết tâm, chính là nói bộ dạng của hấn lần này.

A, ha ha. Ha ha ha a. Cúi đầu, từng trận tiếng cười từ trong miệng Nhị Lang thần tràn ra. Chỉ thấy Dương Tiễn ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng Lư Quang.

“Vi tốt cho ta? Ha ha, thật là chuyện nực cười! Lư Quang, ngươi biết cái gì? Ngươi cái gì cũng không hiểu! Ngươi là một nam nhân không có tình cảm, nói với ta những lời này? Ha ha ha ha, thật là buồn cười a!”

Những lời này vừa ra khỏi miệng Nhị Lang thần, tất cả mọi người nhất thời cả kinh. Lư Quang con mắt hép lại, ôm hai tay của Tiểu Vũ, chậm rãi nắm chặt. Lục Ngạc tiên tử thần sắc ngẩn ra, ngay sau đó cúi đầu không dám nói gì. Thiên Đế chợt giận dữ mắng mồm một tiếng: “Hỗn trướng!” Lắc mình tiến lên ôm đầu Nhị Lang thần.

“Tâm hồn ngươi đã u mê rồi, vốn nên nhốt vào hướng Bắc nơi ngày ngày mặt trời không lặn, đẩy vào băng đen ngàn năm cho ngươi tự kiểm điểm. Nhưng bốn tôn lúc trước đã đáp ứng Quỳnh Hoa tiên tử, hơn nữa cũng tiếc ngươi là nhân tài. Hôm nay liền thay ngươi xóa đi chuyện cũ trước kia, trừ đi đoạn nghiệt duyên này. Nên để cho tất cả đều như mây khói từ từ tiêu tán.”

Chịu không được Nhị Lang thần không thém nói một câu nào, Thiên Đế trong tay dùng sức, một cổ ánh sáng chớp chói, rưới vào đầu Nhị Lang thần. Một khắc kia, Nhị Lang thần không còn là nam tử giáp bạc áo bào trắng hăng hái, ánh mắt của hấn trống rỗng vô lực, theo ánh sáng một giọt nước mắt trong suốt lăn xuống hốc mắt. Đó là giọt lệ động tình. Hấn biết, có nữ tử thuần khiết như tuyết, vì hấn, cũng để lại nước mắt như vậy. Lục Ngạc tiên tử xoay mặt, không đành lòng nhìn nữa. Lư Quang khẽ há miệng, muốn nói gì đó. Nhưng do dự liên tục, cuối cùng nuốt lời đi xuống.

Hấn còn có thể nói cái gì? Ngăn lại sao? Đã kích một lần nữa, đem tất cả ánh sáng của nam nhân cao ngạo cứng rắn này mài đi, thậm chí thiếu chút nữa rơi xuống thành ma. Ngày hôm nay để cho hấn xóa đi trí nhớ, cũng là tốt cho hấn. Quên đi, quên cũng tốt. Lư Quang trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng lại theo bản năng buộc chặt cánh tay, đem người trong ngực ôm thật chặt. Vẫn còn nhớ ở giữa biển mây, một nụ cười nhẹ ngoài đầu nhìn lại. Mặc dù chưa từng có ý nhớ tới, nhưng lại bất giác, khắc sâu vào trong đầu.

Quỳnh nhi.

Ngươi nói, trong cuộc sống có quá nhiều hỗn loạn, ngươi chẳng qua chỉ là một hạt cát nhỏ trong biển cả, đối với ly biệt, sinh tử các loại, ngươi cuối cùng không cách nào chịu đựng. Cho nên mới khổ luyện thành tiên, thoát khỏi thế gian, chỉ vì không muốn đối mặt với sinh ly tử biệt.

Nhưng hôm nay, ngươi lại vì việc nghĩa không chùn bước nhảy xuống Trọng Quang nhai. Ba đời tình kiếp, người đơn thuần, có thể nào chấp nhận? Ý thức lúc hấp hối, hình dáng áo trắng tựa như đang ở trước mắt, Nhị Lang thần vươn tay, muốn bắt chặt. Nữ tử áo trắng ngoài đầu nhìn lại cười một tiếng, âm áp như ngọc, trong phút chốc, tan biến mất. Buông tay. Trông mắt cuối cùng vô lực nhắm lại. Với nơi tối tăm phía trước, thần trên Nhị Lang mặt lư lại nụ cười âm áp.

Thiên Đế thu tay lại, nhàn nhạt nhìn Lư Quang cách đó không xa. Ánh mắt dừng lại mấy giây trên người nữ tử váy hồng đang ở trong lòng hấn, xoay người rời đi. Hai gã thiên binh đỡ Nhị Lang thần đang hôn mê dậy, đi theo sát Thiên Đế. Lục Ngạc tiên tử hướng Lư Quang khẽ hành lễ, cũng hóa thành một luồng khói xanh biến mất không thấy gì nữa. Trọng Quang nhai, cũng chỉ còn lại hai người Lư Quang cùng Tiểu Vũ. Cúi đầu nhìn người trong ngực, Lư Quang trên mặt hiện vẻ phức tạp. Tình cảm? Rốt cuộc là cái gì? Nếu không phải Nhị Lang thần mới vừa rồi nói một câu kia, chính hấn cũng thiếu chút nữa đã quên, hấn vốn không có tình cảm. Nhưng là.

Lư Quang đưa tay đặt nơi trái tim mình, vừa rồi thời khắc Tiểu Vũ bị ném xuống vách đá kia, hấn có thể rõ ràng cảm giác được mình khác thường. Cái loại cảm giác sợ mất đi ấy, chưa bao giờ mãnh liệt như vậy. Thật là kỳ quái! Hấn từ lúc nào bắt đầu có tâm tình như vậy? Lúc Tiểu Vũ tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên, chính là nụ cười tràn đầy trên mặt Lư Quang.

“Ta nói nha đầu này, ngươi nghĩ ngợi đi. Chờ trở về Địa Phủ, ta sẽ bảo Tiểu Thôi tra một chút xem ngươi là do cái gì đầu thai. Bình thường thấy ngươi lá gan thật lớn, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt lại trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Đến cuối cùng còn phải khiến Lão Đại ta tần tần khổ khổ ôm ngươi trở lại. Aizz, đạo này, làm Lão Đại cũng không dễ dàng.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 21: Sự kiện hội bàn đào.

Tiểu Vũ tròn trắng mắt, ngồi dậy. Đối với một đoạn oán trách này của Lư Quang, hoàn toàn không để ý đến. Giương mắt liếc nhìn chung quanh, mới phát hiện đã trở về Từ Tiêu Cung.

“Lão đại, Nhị Lang Thần đâu? Quỳnh Hoa Tiên Từ đâu? Về sau đã xảy ra chuyện gì?”

Đối với chuyện mình bị Nhị Lang Thần ném xuống vách đá, Tiểu Vũ cũng không oán giận. Lời đầu tiên hỏi ra, lại là lời quan tâm. Lư Quang vốn muốn trêu chọc nha đầu này, không nghĩ tới nàng tỉnh lại, chuyện thứ nhất vẫn là hỏi hân về hai người kia.

“Không có gì, một người rơi xuống thế gian, trải qua ba đời tình kiếp. Một người bị xóa đi trí nhớ, không bao giờ nhận ra Quỳnh nhi của hân nữa. Hết thấy như thường, chẳng qua Thiên đình thiếu một vị Quỳnh Hoa Tiên Từ thôi.”

Tiểu Vũ vừa nghe Lư Quang đáp lời này, lập tức quỳnh lên. Cầm áo Lư Quang, dùng sức lắc lư.

“Thôi? Cái gì thôi? Một mỹ nhân tốt đẹp như vậy cũng để cho các ngươi tra tấn xong rồi? Tốt lắm, giờ các ngươi liền vui vẻ? A! Các ngươi cũng quá đáng nha! Còn là thần tiên sao, có thần tiên như các người sao. Một mỹ nhân thật tốt nha, nhảy xuống như vậy, nàng, nàng như thế nào trong lòng lại nghĩ quần như vậy!”

Lư Quang nghe Tiểu Vũ mắng một trận, thật là oan uổng. Chuyện do hân quần sao? Hân lại không giết người phóng hỏa, càng không khi dễ người ta, theo đạo lý mà nói, hân vẫn thuộc loại người bị hại! Người kia còn dám khiêu khích, nếu hân không làm, e giờ này hai bọn họ cũng chuyển thế đầu thai đi.

“Ai, ai tra tấn nàng? Ta từ đầu tới cuối đều cùng chuyện này không quan hệ. Nếu không phải ngươi náo loạn, căn bản sẽ không liên lụy chúng ta.”

Lư Quang biết nàng đang phát tiết, có chút bất đắc dĩ mặc cho Tiểu Vũ lắc lư không ngừng. Dù sao tính tình nha đầu kia hân coi như đã nắm rất rõ ràng. Phàm là việc nàng nhúng tay phụ trách, nàng đều hi vọng kết cục viên mãn. Bởi vì nàng dùng tâm tính mỹ mãn đốc lòng đi giúp người khác. Nhưng thế gian này có bao nhiêu việc có thể chân chính mỹ mãn? Huống hồ khó khăn không như người tưởng, nhiều việc thiên lý cũng chẳng thể quản. Giống như lúc trước Quân Lan cùng Từ Huyền, nếu như không phải Hoa yêu Dĩ Hàn hy sinh, sao có thể đổi lại cho hai người đó đoàn tụ.

Mà lần này, tiền cùng tiền yêu say đắm. Cũng là xâm phạm cấm kỵ, biết rõ là một quả đắng, nhưng vẫn cố tình đi thử tư vị của nó. Căn bản sẽ không có kết cục, vì sao lại phải cưỡng cầu? Sự việc lần này, không chỉ làm cho Thiên đình mất đi một đóa hoa Quỳnh trong sáng, thuần khiết, thậm chí bắt đầu phá hủy một nam tử từng hăng hái. Nếu không phải Thiên đế ra tay, Thiên đình này sợ là cũng sẽ không có Nhị Lang Thần nữa. Mà những việc đó, vốn không hề liên quan đến hân. Hân vốn không quan tâm người khác sống chết. Mặc kệ nhân giới thị phi, mặc kệ Thiên Giới hỗn loạn. Hân chỉ muốn an ổn tĩnh tĩnh ở Địa phủ làm quan. Không có việc gì thì ngao du sơn thủy, đùa giỡn Tiểu Hắc Tiểu Bạch. Còn nếu thật sự nhàm chán, thì đi mười tám tầng địa ngục dạo một vòng. Hân vốn không tin vận mệnh, có thể là từ khi gặp tiểu nha đầu này, hân mới thực sự phát hiện, có đôi khi, loại vận mệnh này, cũng không thể khiến cho người ta không tin!

Nếu không phải tiểu nha đầu chết tiết kia, hân sẽ trăm năm khó được một lần chạy tới nhân giới. Sẽ không kích động phóng hỏa thiêu núi, sẽ không đi cái Nhạc gia gì đó cùng người thường khua môi múa mép. Lại càng không ngăn chặn Thiên Khiên!

Có lẽ bắt đầu tại thời điểm cánh tay hân ngăn lại Thiên Khiên, tất cả đều đã được định. Nhân sinh của hân, từ nay về sau không hề an ổn. Nhất định hân vốn dĩ là rất tốt, sẽ bị nha đầu chết tiết này phá hư hầu như không còn.

“Là ngươi! Là ngươi! Ta nói là ngươi chính là ngươi! Thần tiên các ngươi là giả vờ giả vịt, còn cái gì phá Thiên Quy! Quy củ kia là ai định? Các ngươi xác định hân đầu không bị đục cửa? Còn nói thần tiên không có cảm tình! Ta khinh! Thần tiên không được có cảm tình, Thiên đế cùng Vương Mẫu kia sao lại thế này? Dựa vào cái gì chỉ cho phép hai người bọn họ ân ái ái? Thế khác gì chỉ cho quan đốt đèn mà không cho dân thấp nên?”

Lư Quang nhếch môi cười khổ, không lên tiếng giải thích, cũng không phản bác gì. Tùy ý Tiểu Vũ phát tiết. Ngẫu nhiên còn phụ họa vài câu.

“Đúng đúng, là ta, đều là ta. Ta là thần tiên, ta không phải...”

Những lời này nếu để cho tiểu quỷ Địa phủ nghe thấy, phỏng chừng đều bị dọa ngất xỉu. Dù sao trong mắt bọn họ Diêm Vương lão đại vẫn cao cao tại thượng, nay ở trước mặt một nha đầu lại không có cách nào khác trở nên vô cùng ngoan ngoãn. Thậm chí ánh mắt, còn tràn đầy sùng nịnh.

Ha ha, bất đắc dĩ. Hân mặc dù có chút không muốn thừa nhận, nhưng cũng không thể không nói, hân đã nhận mệnh. Thì ra thói quen thật sự là đáng sợ.

Bởi vì không biết từ lúc nào, thói quen nha đầu mỗi ngày ở bên tai tranh cãi ầm ĩ, thói quen xem nàng ngẫu nhiên tùy hứng hồ nháo, tuy rằng nhiệt tâm muốn đi hoàn thành mỗi sự kiện, nhưng thường thường đều làm hỏng. Sau đó hết thấy đều giao cho lão Đại là hần tới thu thập cục diện rồi rằm. Thói quen xác thực không bình thường, cơ hồ lại tương xứng với hần.

Thói quen mỗi khi Mạnh bà bùng canh tới, nàng lập tức thay đổi sắc mặt. Sau đó đưa tới cho một quỹ tốt đáng thương, vỗ vỗ bả vai trầm trọng nói, giao cho ngươi một nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ. Thói quen mỗi khi nàng chạy tới thư phòng, ngoan ngoãn tránh ở bên cạnh hần đọc sách. Ngoài cửa, nhất định có Chung Quỷ về mặt xanh mét đứng, hoặc là Tiểu Bạch, Tiểu Hắc, Tiểu Thôi. Thói quen nàng mỗi khi đe dọa người khác, nhất định nhe răng trợn mắt, hét lên: “Tín ta đem ngươi ném vào hồ Vong Xuyên cho cá mập ăn hay không!” Còn nữa mỗi khi cảm thán, từ duy nhất, nhất định là hai chữ “Mẹ ơi”.

Lưu Quang lắc đầu cười yếu ớt, bởi vì hết thấy thói quen này, cho nên hần đã sớm nhận mệnh. Hần không hiểu điều này đại biểu cho cái gì, bởi vì tình cảm của hần sớm đã cạn, không thể hiểu tình cảm của Quỳnh Hoa tiền tử cùng Nhị Lang thân! Hần chính là đơn thuần muốn đem tiểu nha đầu giữ bên người, ‘lên đến trời xanh xuống suối vàng’. Bất luận là ai, đều không được phép đem nàng mang đi! Nếu có ai dám làm như thế, cho dù là Thần, hần cũng giết không tha!

Thời điểm Tiểu Vũ lại thấy Nhị Lang Thần, là ở hội bàn đào trên Thiên đình.

Bởi vì là ngày hội quan trọng, cho nên chúng thần đều ăn mặc đúng mực, không giống thường ngày tùy theo sở thích. Nhị Lang Thần một thân áo giáp màu bạc, đứng ở bờ hồ Dao Trì. Xa xa nhìn lại, rất là hăng hái, tư thế oai hùng trác tuyệt. Khi Lưu Quang mang theo Tiểu Vũ đi ngang qua, Tiểu Vũ còn có ý hướng hần nhìn một cái. Còn kém không tiến lên hỏi hần một chút là quả thực cái gì cũng đều không nhớ rõ? Có phải hay không thực sự quên cái người hần từng yêu?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 22: Chúng ta về nhà

Hần là Nhị Lang Thần từ đầu cũng chưa đưa mắt liếc nàng một cái, chỉ khi bọn họ đi qua, Lưu Quang hung hăng trừng mắt nhìn. Thiên đế chỉ giúp hần xóa đi đoạn trí nhớ liên quan đến Quỳnh Hoa Tiền Tử kia, nhưng về phần Lưu Quang, hần không động tay động chân. Cho nên giờ phút này ở trong lòng Dương Tiễn, Quỳnh Hoa là ai? Hần có lẽ không thể nhớ rõ. Nhưng Lưu Quang là ai? Hần vẫn như cũ nhớ rõ vô cùng!

Một yến hội nhàm chán, một đám Thần nhàm chán. Mỗ Vũ hai tay chống cằm, nhìn lão thần tiên, tiểu thần tiên vui cười kính rượu cho nhau, sau đó cắn quả đào. Ở trong lòng liên tục tiếp cho bọn hần hai chữ. Ngốc tử! Vị trí của Lưu Quang cùng Tiểu Vũ tuy rằng bị an bài có chút xa. Nhưng tục ngữ nói đúng, vàng để chỗ nào cũng đều sáng lên. À, đương nhiên. Những lời này là tuyệt đối không phải Tiểu Vũ nói.

Một thân trường bào màu tím, tôn lên thân hình hoàn mỹ. Lưu Quang tung vạt áo, liền tùy ý ngồi xuống. Một chút cũng không để ý tới tầm mắt chúng tiên chung quanh. Bàn đào trên quý như vậy, bình thường chỉ có thân phận cao quý thần tiên mới có tư cách nhắm nháp thôi. Mà Lưu Quang không chỉ là Diêm vương chương quân địa ngục, còn cùng Vương Mẫu, Thiên Đế có quan hệ thân thích. Cho nên cũng thật tự nhiên, đào trên bàn của hần, thực sự càng trân quý.

Tùy ý vươn tay cầm lấy, tùy ý hướng bên cạnh: “Nha đầu, ném thử đào hôm nay cùng đào của các ngươi, xem có khác gì nhau không?”

Tiểu Vũ cũng không suy nghĩ nhiều, nghe thấy lời này, há mồm cắn xuống. Nhưng miệng vừa hé ra, chợt nghe chung quanh một trận hút không khí. Tựa hồ có người muốn nói gì, nhưng thấy Lưu Quang về mặt mị hoặc tươi cười, liền ngậm miệng. Tiểu Vũ khép miệng, giương mắt đảo quanh bốn phía, trong lòng hiểu được vài điều. Con mắt vừa lưu chuyển, đột nhiên hé miệng, làm bộ muốn cắn xuống. Quả nhiên, động tác này lại làm xảy ra một trận hút không khí.

A, thú vị!

Lại khép miệng, có chút vô tội nhìn về Lưu Quang ở bên cạnh, “Lão đại, sao ăn quả đào này mọi người lại tạo ra âm thanh?”

Lưu Quang tùy ý vẩy vẩy tay, “Không cần phải để tâm bọn họ, người ăn việc là việc của người. Ăn ngon thì khi về đóng gói vài quả mang về Địa phủ.”

Nói ra chuyện này, thần tiên liền dùng một chút ánh mắt bắn phá nhìn lại. Nhìn cái gì vậy, đáng đánh đòn! Tức khắc, chúng tiên lập tức quay đi, lại giả vờ giả vệt đứng lên kính rượu nhau.

Tiểu Vũ cũng đem quả đào trong tay hướng Lưu Quang, mở miệng nói: “Coi như xong, ta trời sinh đối với loại đại bổ này có dị ứng gì đó. Ngươi vẫn là tự mình ăn đi.”

Lưu Quang nhất thời nhún vai, cũng không bắt buộc. Để lại quả đào kia, kéo tay Tiểu Vũ qua, đứng lên.

“Kỳ hạn đã đến, chúng ta về nhà đi.”

Đúng nha! Tiểu Vũ đột nhiên tỉnh ngộ. Nếu Luru Quang không nói như vậy, tàng cũng quên. Bọn họ vẫn là thân mang tội, lên Thiên đình cũng vì đến gánh vác hậu quả. Ấc, mà tàng ngẫm lại, mấy ngày nay, bọn họ bị phạt cái gì? Đầu tiên là đi dạo phố, cơ hồ đem Thiên Giới đi hết một lần. Sau đó, đi miếu Nguyệt lão kia hái hoa, đến chỗ Thái Thượng Lão Quân tìm lò bát quái nướng khoai lang. Cuối cùng, thừa dịp người chưa chuẩn bị, đi điện Dao Trì. Sau đó, mới gặp gỡ Quỳnh Hoa Tiên Tử.

Tuy rằng Thiên Giới không khí không tệ, hoàn cảnh cũng tương đối tốt. Nhưng Tiểu Vũ cảm thấy thiếu thiếu một chút. Nay nghe Luru Quang nói về nhà, tàng mới tỉnh ngộ. Thì ra, cho dù chỗ này ánh sáng phồn hoa. Nhưng nếu như không có người làm bạn, không biết rõ bằng hữu, vô luận như thế nào, cũng không phải nơi ở cuối cùng.

Ha ha, Tiểu Vũ giờ lên khuôn mặt tươi cười. Nhà nha, thì ra trong lúc bất tri bất giác, tàng đã coi Địa phủ như nhà của mình. Aizz, lời này nếu cùng người ta nói, người khác nhất định xem tàng là bệnh thần kinh mà bắt lại? Ủ! Tiểu Vũ dùng sức gật đầu, hướng Luru Quang lộ ra tươi cười thật sâu.

“Chúng ta về nhà!”

Luru Quang tươi cười ảm áp đáp lại, nắm tay Tiểu Vũ xoay người bước đi.

“Làm càn!”

Giật mình, một giọng nữ từ trong đại điện vang lên.

“Sự kiện bàn đảo hôm nay chính là do Vương Mẫu nương nương một tay xử lý, ở Thiên Giới phạm là thần tiên có uy tín, danh dự đều được trình diện chúc mừng. Diêm Vương đại nhân lúc này rời đi, chẳng phải là không đem chúng tiên đề vào mắt? Thậm chí, là không đem Vương Mẫu nương nương đề vào mắt?”

Hai người dừng lại cước bộ, Tiểu Vũ bắt đầu dĩ thử dài một tiếng. Nàng chỉ biết! Làm sao đơn giản như vậy? Khi tàng ngày đầu tiên theo Luru Quang bước vào Thiên Giới, cơ hồ những ánh mắt bắn thủng tàng vẫn theo như hình với bóng. Vô luận tàng đi đến đâu, sẽ có người nhìn chăm chăm tàng. Bộ dạng tàng đẹp sao? Không đẹp! Đẹp là cái phúc hắc nam nhân bên người tàng! Nhờ hấn ban tặng, Tiểu Vũ tàng dù muốn thường thường phạm phạm làm người hầu nhỏ, cũng không có khả năng. Thanh âm này? Không phải là Hà tiên tử ngày đầu tiên đã gặp mặt, còn bị tàng trêu đùa sao. Không nghĩ tới con nhóc có thể chịu lâu như vậy, hiện tại mới đến báo thù.

“Lão đại? Làm sao bây giờ?” Không quay đầu, Tiểu Vũ hướng Luru Quang đưa mắt, thấp giọng hỏi.

Luru Quang cũng bắt đầu dĩ thử dài một tiếng, thoáng quan sát, nháy mắt với Tiểu Vũ, nói: “Nha đầu, tí nữa sẽ phát sinh chuyện, sau khi trở về trăm ngàn lần không được nói điều gì cho Chung Quý hay là Tiểu Bạch, Tiểu Hắc, Tiểu Thôi! Như vậy, ta mới không phải giết quý diệt khẩu!”

Xác định những lời này của Luru Quang không phải vui đùa, nhưng Tiểu Vũ còn có chút khó hiểu. Đây là ý gì? Trong trường hợp này, không thể phủ nhận, tuyệt đối đều do chính bản thân tạo ra. Tuy nha đầu này đầu óc không tốt lắm, lại nói ta là tiểu bạch kiểm, nhưng nhất định phải giữ bên người. Lại nói, cả đời người chắc chắn phải có điều gì đó làm sai, hay hối hận. Kỳ thật không chỉ là người, quý cũng là như thế. Ví dụ như ta, ta đời này làm một chuyện hối hận, đó là đã lưu lại nha đầu Tiểu Vũ này.

Căn bản không nghĩ tới, thế gian còn có người hồ nháo như thế. Cơ bản không nghĩ tới, thế gian còn có người không sợ Luru Quang lão đại. Căn bản không nghĩ tới, có người dám đứng trước Mạnh bà nói canh bà khó uống. (Ấc, tuy rằng sự thật này được công nhận, bắt đầu dĩ chúng ta đối với vẻ đẹp của văn hóa Trung Hoa – kính già yêu trẻ – rất là phối hợp, cho nên vẫn thông cảm với cảm thụ nội tâm của bà mà chưa từng nói ra.) Căn bản không nghĩ tới, tàng cuối cùng sẽ bị Luru Quang lão đại giữ lại, làm đàn em của hấn. Căn cứ vào nhiều áp lực như vậy, chúng ta đều bị lão đại bán đứng. Đành lưu nằng lại làm bảo tiêu. Ta với Tiểu Hắc xem như cũng tốt, Chung Quý lão đại lại vô cùng buồn bực. Nha đầu Tiểu Vũ kia luôn gây chuyện, bất luận việc lớn việc nhỏ, chỉ cần là có chuyện, tàng đều tò mò muốn quan tâm. Nàng càng quan tâm, Chung lão đại càng đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 23: Nghi thức hoan nghênh

Không chỉ muốn mặc kệ công việc điên đầu, còn phải theo sau nàng. Sợ tàng xảy ra việc ngoài ý muốn, hoặc là chạy trốn không thấy người. Luru Quang lão Đại tuy rằng không nói rõ, nhưng nay ở Địa phủ phạm là quý đều có thể nhìn ra, Tiểu Vũ nha đầu kia trong cảm nhận của hấn rất quan trọng.

Thiên Khiển nha!!! Luru Quang lão Đại vì nàng chặn Thiên Khiển. Ta mặc dù hiểu được thực lực của lão Đại, nhưng chính mắt thấy cổ khí thế kia, không khỏi cũng bị thuyết phục thật sâu. Cái gọi là không lên tiếng thì thôi, lên tiếng sẽ bỗng nhiên nổi tiếng, chính là nói nhóm lão Đại nhà ta. Ta mặc dù không hô to giống như Tiểu Hắc, nhiều lúc nói ra lời linh tinh ngu ngốc gì đó. Nhưng nội tâm kích động cũng khó có thể che giấu. Sớm nghe nói Diêm vương Luru Quang lợi hại, ta ở Địa phủ nhiều năm lại chưa bao giờ chân thật lĩnh hội qua. Nay vừa thấy, liền càng kiên định quyết tâm của ta trọn đời theo hấn làm tùy tùng.

Aizz, thôi thôi. Làm người có nỗi khổ của con người, quý có cái khó của quý. Ai ngờ những nhân vật khó chơi ở địa phủ đều bị nha đầu kia trị. Người xem, Mạnh bà người ta về mặt vui tươi hơn hẳn tầng nghiên cứu phương pháp nấu canh vong tình. Tiểu Thôi còn mê mệt đủ loại màu sắc nước trái cây. Ánh mắt Lưu Quang lão đại lại không dời khỏi người nàng. Chúng ta chỉ là tiểu quý, sau này còn có thể nói gì?

Nhật kí của Tiểu Bạch soái ca! Thực khó nghĩ! Cờ nào phù hợp với Địa phủ, nơi tràn ngập hơi thở tử vong.

Ặc, kỳ thật khi nha đầu này chưa tới, chỗ này còn có chút hương vị tử vong. Nay, aizz. Lại nói, mặc dù không xem nhật kí của Tiểu Bạch viết cái gì, nhưng ta có thể khẳng định, hẳn giờ phút này nhất định cùng ta cảm thán giống nhau. Bất quá ta so với hẳn lạc quan hơn nhiều, đối với nha đầu Tiểu Vũ kia cũng rất là yêu thích. Tuy rằng ta cùng Tiểu Bạch đã lưu lạc thành bảo tiêu của người ta, nhưng ta cũng là cam tâm tình nguyện. Tên Tiểu Bạch kia cũng chỉ cứng miệng, kỳ thật hẳn đi theo bên người nha đầu Tiểu Vũ, cũng vui vẻ mừng rỡ.

Có một điểm không thể không nói, chính là Chung lão đại đáng thương. Lệnh bài của Chung lão đại chính là thượng cổ pháp bảo, bị lệnh bài này đánh trúng sẽ thành Quỷ Lệ hồn, vô luận lợi hại bao nhiêu, đều không có đường sống. Đã có một thứ tốt như vậy, bị nha đầu Tiểu Vũ cố tình nói thành bản chuyện. Chung lão đại trước kia vẫn tự hào vì lệnh bài, từ đó, không bao giờ lấy ra khoe nữa. Pháp bảo của ta cùng Tiểu Bạch, càng không đáng nhắc tới. Vật lợi hại như vậy, đến miệng nha đầu kia, trở thành bản chuyện cùng chổi lông gà. Chung lão đại từng âm thầm thề, không bao giờ quan tâm nha đầu Tiểu Vũ. Chỉ vừa nháy mắt, hẳn liền nhận được mệnh lệnh của Lưu Quang lão đại, luôn luôn phải bảo hộ nha đầu Tiểu Vũ an toàn. Nhớ rõ sắc mặt hẳn khi đó, hình như đều thành màu đen.

Lão đại thật sự là xuất chúng, một tay chặn cả Thiên Khiển. Ta đối với hẳn sùng bái giống như nước sông chảy liên miên không dứt. Tiểu Bạch thích nể ta ngu ngốc, kỳ thật hẳn so với ta còn ngu ngốc hơn, hẳn không chỉ ngu ngốc, còn đặc biệt có thể giả bộ! Ta thấy ánh mắt hẳn hưng phấn, chỉ biết hẳn kỳ thật trong lòng khẳng định so với ta còn kích động hơn. Trước kia trong lòng ta, lão đại đứng thứ nhất, Địa phủ đứng thứ hai, Tiểu Bạch đứng thứ ba, Chung lão đại đứng thứ tư, Tiểu Thôi đứng thứ năm, Mạnh bà nếu như không cho ta nếm thử canh của tầng, liền đứng thứ sáu. Nay thêm một nha đầu Tiểu Vũ, vốn dựa theo trình tự tầng hẳn là đứng thứ bảy. Nhưng nhìn thái độ của lão đại đối với tầng, ta tuy rằng không thể khẳng định về sau sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng ta cảm thấy vẫn là đem tầng đẩy lên phía trước chắc có vẻ thỏa đáng.

Ta cùng Tiểu Bạch, Tiểu Thôi từng bàn luận một vấn đề, là Lưu Quang lão đại có phải hay không coi trọng nha đầu Tiểu Vũ? Nhớ rõ lúc ấy Tiểu Bạch rất là khinh bỉ lắc lắc đầu, lập tức phủ quyết nói: không có khả năng!

Tiểu Thôi bởi vì đi Thiên đình làm việc, vừa mới trở về không lâu, cho nên đối với Tiểu Vũ còn chưa quen thuộc. Nhưng nghe Tiểu Bạch nói nàng gây ra đủ loại hậu quả, bao gồm lần đó, để bọn ta đào nửa ngày ở đỉnh núi, rồi thần nhiên lác đác, nói không có khả năng. Ta thật ra đối với thái độ này không đồng ý, nhìn xem, sau khi chúng ta đưa Tiểu Vũ hôn mê trở về, Lưu Quang lão đại liền tươi cười làm cho người ta sợ hãi, cùng với toàn bộ Địa phủ đột nhiên thay đổi. Từ khi đó, ta liền ần ần cảm thấy Lưu Quang lão đại có chút không thích hợp. Hai người bọn ta cùng đưa ra một thống nhất, nàng khi mơ ngủ cũng đã lợi hại như vậy, chắc chắn lúc thanh tỉnh càng không tầm thường, nhất định sẽ gây chuyện nghiêm trọng. Cứ như vậy hai người bọn ta không phải sẽ sớm vác bát đi ăn xin hay sao?

Ba người chúng ta đều có quan điểm, sau sự việc Thiên Khiển, hoàn toàn toàn toàn cái biến. Tiểu Bạch chán kinh, nhưng còn thà chết mạnh miệng, không chịu thừa nhận. Tiểu Thôi có chút thừa nhận, cho nên Bất Phán quan bị nha đầu Tiểu Vũ bẻ gãy, cũng chưa dám nói nửa lời. Ta đây, trong lòng kiên định suy nghĩ. Kỳ thật Địa phủ vẫn lạnh tanh, thêm nha đầu Tiểu Vũ hồ nháo cũng nào nhiệt không ít. Điểm này, từ tươi cười trên mặt Lưu Quang lão đại có thể nhìn ra được.

Nhìn Chung Quỷ lão đại hé ra mặt đen, ta chỉ có thể cảm thán một câu, Chung lão đại, người nên nhận mệnh đi. Khụ, khụ!

Tiểu Thôi mang theo kính đen, cầm theo quả bẻ trong rừng cây, lặng yên đứng giữa căn phòng. Trên ghế ngồi ba người, Tiểu Bạch đem chân đặt trên bàn trà, Tiểu Hắc bắt chéo chân, rung rung lên kiểu đáng rất vô lại. Chỉ có Chung Quỷ ngồi đúng quy củ.

Chỉ thấy Chung Quỷ trong tay hào quang chột lóe, bản chuyện lại hiện. Tiểu Hắc, Tiểu Bạch lúc này ngồi ngay ngắn, tay đặt ở đầu gối, không dám tùy tiện manh động. Tiểu Thôi thế này mới vừa lòng hướng Chung Quỷ giơ lên ngón tay cái, chọc Tiểu Bạch Tiểu Hắc trợn mắt trắng dã, không khỏi âm thầm nói thầm, thật sự là chân chó(nhìn bợ ^^)!

“Tốt lắm, hôm nay cũng cung cấp cho mọi người thông tin cơ bản, Địa phủ chúng ta hoa cỏ duy nhất nổi danh cũng chỉ là hoa Bỉ Ngạn!”

Tiểu Bạch Tiểu Hắc liếc mắt bỏ qua, trong lòng khinh bỉ vạn phần. Sao phải nghe người nói? Bất quá hẳn cảm thán cũng chỉ kêu ca trong lòng, dù sao diêm Vương lão đại không ở đây, Địa phủ do Chung lão đại chủ trì. Tuy rằng tính tình so với boss Lưu Quang tốt hơn rất nhiều, nhưng vì bảo hiểm an toàn của bản thân, vẫn nên bớt chọc một chút. Tiểu Thôi dè chừng liếc mắt, thấy bộ dáng mọi người thực nghiêm túc, không khỏi mỉm cười gật gật đầu, bắt đầu giảng giải.

Phật nói, hoa bỉ ngạn, ngàn năm nở một lần, ngàn năm rụng một lần. Hoa và lá vĩnh viễn không gặp nhau. Tình bởi vì nhân quả, duyên do sinh tử định. Hoa Bỉ Ngạn, theo phạn ngữ là hoa Ma Ha Mạn Đà La, ngàn năm nở một lần, ngàn năm rụng một lần, hoa nở khi lá đã tàn, lá trở khi hoa đã héo, lá và hoa tuy cùng một cây, lại đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không gặp. Trong thâm tâm con người, hoa bỉ ngạn là một đóa hoa bị nguyên rủa cùng trừng phạt, loại trừng phạt không ảnh hưởng tới sinh mệnh đối phương, cũng không gây thương tổn. Sự trừng phạt không thay đổi hẳn sâu như hình xăm trên cơ thể, theo thời gian mà xóa nhòa. Hình xăm vĩnh viễn chỉ có thể mờ, không bao giờ có thể mất đi, như cơ hội được cùng người yêu ở cùng một chỗ vĩnh viễn chẳng bao giờ có, tựa như lá và hoa của hoa bỉ ngạn, hoa nở khi lá đã tàn, lá trở khi hoa đã héo, cho dù là cùng một cây, nhưng vĩnh viễn không bao giờ được ở cùng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 24: Cái gọi là đầu óc đột nhiên thay đổi

“Sinh sinh tương thác bất tương kiến.

Thế thế luân hồi huyết sắc yên.

Chích kiến hoa khai nan kiến điệp.

Hoàng Tuyền nhất lộ lưỡng tương khiên.”

Người nào đó thao thao bất tuyệt nói xong, lại thấy hai người trên ghế sô pha đã nhắm mắt ngủ say sưa, người còn lại cố làm ra vẻ tỉnh thần phấn chấn, mắt trợn thật to, nhưng không có gì rục rờ như Thần Chung Quỷ đang khẽ mỉm cười.

“Tốt lắm, đã nói đến đây, kế tiếp, thỉnh các vị đặt câu với Hoa Bì Ngạn!”.

Ba người trên ghế sa lon tưởng rằng rốt cuộc cũng được giải thoát, vậy mà vẫn phải đặt câu? Không khỏi đã trầm tư lại càng trầm tư, đã cắn đầu bút lại tiếp tục cắn đầu bút.

Qua gần mười phút sau, người nào đó mới thôi trầm tư nhìn về phía Chung Quỷ, mở miệng hỏi: “Chung lão đại, người đáp trước đi?”

Chung Quỷ ngẩng đầu lên, mặt đen bối rối một hồi. Nhiu mày lại, đột nhiên có cảm hứng. “À, Địa phủ chúng ta nổi danh nhất là Bì Ngạn Hoa, khi nở quả thực rất rục rờ!”

Người nào đó đuôi lông mày giật giật, bình tĩnh xoay mặt một vòng, nhìn về phía Tiểu Bạch. “Tiểu Bạch, tới người đặt câu.”

Tiểu Bạch cười hắc hắc, tựa hồ đã định liệu trước. Nghe Tiểu Thôi điểm danh, liền trực tiếp nói.

“Thời điểm Mạnh bà cười rộ lên, đúng là xinh đẹp như Hoa Bì Ngạn.”

Một mảng yên tĩnh, cuối cùng cũng có người phá vỡ trầm mặc. Tiểu Hắc thật sự nhịn không được, hét lên: “Ca, người từ đâu nhìn ra Mạnh bà cười lên xinh đẹp? Người không có bệnh đó chứ?”

Tiểu Bạch vừa liếc mắt, phản bác: “Người mới bệnh đấy. Người mất mùi, Địa phủ này trừ Mạnh bà ra, còn có nàng nào nữa? Vũ nha đầu kia là người của Lưu Quang lão đại, ta nào dám nói gì? Vậy chỉ có Mạnh bà thôi!”

Tiểu Thôi thần sắc không đổi, mặt quay lòng vòng, ánh mắt cuối cùng tụ lại trên người Tiểu Hắc.

“Tiểu Hắc, còn lại mình ngươi, đừng làm cho ta thất vọng.”

Biểu tình thần nhiên, giọng điệu lạnh nhạt. Không hề có lực sát thương, nhưng Tiểu Hắc lại thấy rợn cả tóc gáy.

“Ặc, cái này. Cái này.”

“Cái này là cái gì? Nói mau!” Tiểu Bạch lên tiếng thúc giục. Nói xong liền chạy biến đi. Tiểu tử này rất đáng ghét nha. Còn Chung Quỷ lão Đại có cần cố tình bắt bọn họ tới nghe giảng không.

Tiểu Hắc trong lúc nhất thời thật nghĩ không ra đặt câu như thế nào, cứ lắp ba lắp bắp: “Kia. Kia.” (thỉnh các vị thân thuần khiết, tự động liên tưởng chữ này thành một cái chữ nào đó tương tự như chữ cái tiếng Anh đi)

Chữ còn nghĩ chưa xong, đầu đã bị người ta hung hăng vỗ.

Tiểu Hắc ôm đầu, khó hiểu nhìn người xuất thủ: “Chung lão đại, sao ngươi đánh ta?”

Chung Quỷ đen mặt, cảm giận nói: “Ngươi hay ha! Đi học không lắng nghe thì thôi! Không đặt câu được thì thôi! Vậy mà lại nói thô tục! Ta đập chết ngươi, Tiểu Hồn Đan!”

Tiểu Hắc kêu oan, vừa tránh né, vừa la hét: “Ta không có, ta nói thô tục? Ta khi nào nói thô tục hả? Là ngươi ráy tai nhiều, hay nội tiết mất cân bằng?”

Chung Quỷ nghe xong lời này, phút chốc giận kinh khủng, “Tiểu Bạch Tiểu Thôi, đập bẹp hắn cho ta!”

Tiểu Bạch cười hắc hắc, Cao hứng vô cùng. Tiểu Thôi hít sâu một hơi, liền cầm nhánh cây lên hướng Tiểu Hắc đánh xuống, “Cho ngươi không chịu nghe giảng, cho ngươi không chịu nghe giảng!”

Nhất thời, tiếng kêu gào không ngừng, đại sảnh Địa phủ náo thành một đoàn. Lại nói, ngày nào đó, giờ nào đó, phút nào đó. Lưu Quang ở trên giường đang ngủ say, Tiểu Vũ trong lúc nhất thời rảnh rỗi nhàm chán, liền quyết định ở Thiên Đình tản bộ vài vòng. Tản bộ không lâu, liền xuất hiện vấn đề không nhỏ. Đầu tiên, Tiểu Vũ sờ sờ mặt mình, còn nhìn vào mấy cây phát ra phản quang màu vàng rực rỡ của Thiên Đình, xác định dung mạo không hề thay đổi, bộ dáng vẫn bình thường, không phải là người qua đường kỳ lạ. Nhưng vấn đề ở chỗ nào! Tại sao dọc theo đường đi gặp các tiên nữ mỹ lệ, tất cả đều hung hăng trừng mắt nhìn nàng?

Dung mạo của nàng không đáng cho họ ghen tỵ? Nàng cũng không phóng hỏa giết cả nhà họ? Nửa đêm càng không có đi rình họ tắm, tại sao đối với nàng lạnh nhạt như vậy? Chẳng lẽ thấy nàng là quý? Các thần sợ dính quý khí trên người nàng?

A, được rồi. Nếu như lý giải như vậy, nàng cũng không nguyện nhiễm lên người các nàng. Nhàm chán đi bộ một vòng, trừ phát hiện ra nhàm chán hơn, Tiểu Vũ không thu hoạch được gì. Buồn bức đi tới bên Dao Trì, liền nghĩ Dao Trì này tựa như Ôn Tuyền, không biết nàng có thể ngâm chân được hay không. Chợt nghe một hồi tiếng ho khan truyền đến, Tiểu Vũ trong lòng cả kinh, xoay người nâng lên khuôn mặt tươi cười, vừa định cùng thần tiên không quen biết này chào hỏi một phen, lại thấy người đang đi tới, nàng liền vui mừng ra mặt.

“Ồ, Tiểu Tinh Tinh. Thì ra là người à?”

Văn Khúc Tinh Quân một hồi không nói gì, cười có phần lúng túng nói: “Xin chào cô nương. Thật là trùng hợp.”

“Đúng vậy. Đúng vậy, thật là đúng dịp!”

Tiểu Vũ theo thói quen cũ, tiến lên vỗ vỗ bả vai Văn Khúc Tinh Quân, cười vui vẻ nói: “Tiểu Tinh tinh sao lại tới Dao Trì? Là đi ngang qua hay đang chuẩn bị đi theo Vương Mẫu nói chuyện phiếm?”

Văn Khúc Tinh Quân phát tay một cái, mặt lộ vẻ kì quái, lắp bắp nói: “Cái đó, ta tới đây, kỳ thật là tìm cô nương. Còn, còn có, cô nương có thể hay không, đừng gọi ta là tiểu gì đó.”

Gi? Là tìm nàng? Tiểu Vũ kinh ngạc một hồi.

“Tiểu Tinh Tinh tìm ta? Có chuyện gì không?”

Văn Khúc Tinh lại tiếp tục không nói gì, người vấy hồng này, hiển nhiên một chút cũng không đem lời hấn nói để vào lỗ tai. A! Thôi!

“Thực không dám dấu diếm, hôm nay ta tìm đến cô nương, là muốn tiếp tục lãnh giáo!”

Văn Khúc Tinh Quân chấp tay cúi đầu, bộ dáng cực kì khiêm tốn. Tiểu Vũ nghe xong lời này, lại thấy thái độ của người này, đôi mắt hạt châu khẽ chuyển một cái, cười không có hảo ý. Thì ra Văn Khúc Tinh Quân này có khuynh hướng thích ngược? Ngày đó trên đại điện, còn chưa đem tiểu tử này dạy dỗ tốt sao?

“Cái đó, người xác định vẫn còn muốn tìm ta lãnh giáo?”

Tiểu Vũ nghi vấn, tuy rằng miệng thì hỏi khiêm tốn, nhưng trong đôi mắt lại thẳng thắn biểu lộ, đến đây đi đến đây đi, lần trước để cho người học máu, lần này cho người trực tiếp từ trên bờ Dao Trì này nhảy xuống! Quả nhiên, Văn Khúc Tinh Quân kia thận trọng gật đầu, ngẩng đầu lên nghiêm túc nói: “Cô nương mời ra đi!”

Hắc hắc! Tiểu Vũ nở nụ cười.

“Hỏi: Nếu người cùng sư tử thi chạy, người hi vọng chạy nhanh hơn nó, hay là chạy chậm hơn nó?”

Văn Khúc Tinh ngẩn ra không hiểu. Cùng, cùng sư tử thi chạy? Gặp ánh sáng trong tròng mắt Tiểu Vũ, Văn Khúc Tinh Quân bắt đầu suy tư. Theo đạo lý mà nói, người không chạy lại sư tử, nhưng hấn không phải, hấn là thần tiên. Đẳng Văn Giá Vụ (cười mây đạp gió) rất nhanh, hấn là chạy nhanh hơn. Sờ sờ mũi, âm thầm gật đầu một cái.

“Ta là thần tiên, khẳng định ta chạy nhanh hơn!”

Tiểu Vũ than nhẹ, lắc đầu nói: “Văn Khúc Tinh Quân đại nhân thật là so với cảm thú còn hơn hấn.”

“Vậy chạy chậm hơn nó?” Tiểu Tinh Tinh chưa từ bỏ ý định, liền hỏi.

Tiểu Vũ khoát tay nhún vai một cái, “Vậy người chính là cảm thú cũng không bằng.”

Văn Khúc Tinh Quân thờ người ra, Tiểu Vũ rất đồng tình vỗ vỗ vào vai hấn.

“Hài tử, trên đời này có một quyển sách, tên là nảo đột nhiên biến đổi. Nếu rảnh rỗi, người có thể đi mua lấy một quyển về xem.”

Nói xong, Tiểu Vũ than nhẹ một tiếng, chấp tay chậm rãi bước đi. Để lại bên Dao Trì, Tiểu Tinh Tinh đang hóa đá. Ai nha nha, nàng như vậy, không tính là khi dễ người chứ? Cùng lắm cho là khi dễ thần tiên mà thôi. Dù sao khi dễ thần không đáng sợ, hết thầy đều do Lão đại nhà mình chống đỡ. Nàng là quý soa nho nhỏ, thật là tiêu dao tự tại nha.

Q.2 - Chương 25: Nhật ký của Tiểu Hắc

Đối với một từ tự luyện, ta hiểu như thế này: Đầu tiên, từ này tuyệt đối không phải mang nghĩa xấu. Ngược lại, ta cảm thấy cái từ này là dùng để khen ngợi người. Một người sẽ tự luyện bởi vì hắn đối với mình có tự tin. Hắn cảm giác mình có phần đầy đủ tư cách để cho mình mỗi lần soi gương, cũng không nhận được sẽ yêu thương mình.

Ha ha, mặc dù ta không muốn nói như vậy, nhưng sự thật lại không thể không ép ta đây nói ra. Không sai, ta chính là người như vậy. Á, chính xác mà nói, là quý như vậy! Đáng tiếc, bất đắc dĩ, uống cho ta đây có khuôn mặt mê đảo chúng sinh, lại không người thương thức!

Quý sai Địa phủ tất cả đều là nam nhân, cho nên căn bản cũng không có địa phương cho ta phát huy. Quý Hồn trái qua đầu thai, cũng không thiếu nàng xinh đẹp, nhưng mà ta lại sợ ngộ nhờ họ si mê ta, gặt gao không chịu đi đầu thai. Như vậy tội của ta liền lớn. Lại nói đến Mạnh bà. Mặc dù không nói số tuổi chênh lệch, không nói thân phận cao ráo. Nhưng ta còn hi vọng một nửa kia của ta tối thiểu có thể ra phòng khách vào phòng bếp. Trước không nói diện mạo của Mạnh bà, chỉ một chén vong tình, ta liền phải cho nàng thê đồ!

Lại nói tới nha đầu Tiểu Vũ. Kể từ sau ngày nàng đi tới Địa phủ, đã từ từ trở thành ‘Địa phủ Nhất Chi Hoa’ (=cành hoa duy nhất). Mặc dù không có diện mạo, muốn vóc người không có vóc người, muốn thông minh không có thông minh, muốn tài nghệ không giỏi tài nghệ, muốn... thôi đi, ta không nói nữa. Tóm lại nha đầu kia chính là sản phẩm không hề hợp qui cách. Nhưng kì lạ không tin nổi, lại bị người mà Thiên giới công nhận là mắt cao hơn đầu, trong mắt không có người, mê đảo ngàn vạn tiên từ xinh đẹp – Lữ Quang lão Đại, coi trọng! Ta chỉ có thể nói, cuộc sống thật sự có đủ chuyện trên đời!

Lúc trước, lão Đại vẫn bắt kể việc đời, mà vì nàng lại mấy lần rời Địa phủ đi Nhân giới. Sau lại vẫn còn vì nàng lần đầu tiên nghịch giới luật của trời cản Thiên Khiển. Mặc dù chúng ta biết lão Đại luôn luôn không hải sợ bất cứ chuyện gì, nhưng vẫn là không ngờ tới, hắn thế nhưng không chỗ nào kiêng kỵ mạng theo Tiểu Vũ cùng nhau lên Thiên Đình. Lão Đại không có ở đây, địa phủ này dĩ nhiên liền do Chung lão đại định đoạt. Ta cùng Tiểu Hắc thật sự rảnh rồi đến bị khủng, liên thỉnh thoảng mượn cơ hội làm nhiệm vụ mà len lén đến Thiên giới điều tra tình huống.

Theo dõi như vậy, ta mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Tại sao lão Đại lại coi trọng Vũ nha đầu! Có một từ, giống vậy mà nói: ngư tầm ngư. Có một câu, giống vậy mà hình dung: không phải người một nhà không vào một cửa.

Nhìn thấy Vũ nha đầu ở Lăng Tiêu điện, đem Văn Khúc Tinh Quân kia làm cho tức hộc máu ngã xuống đất thì ta rốt cuộc hiểu, cũng đầy đủ hoài nghi, nha đầu này có phải hay không lúc trước đều ở đây ‘giả trụ ăn cộp’! Hay là bản chất tà ác trong xương bị lão đại kích thích mà phát triển? Tiểu Hắc ngu ngốc ở bên cười đến đau sốc hông, mà ta lại là bộ mặt bị kích.

Cái gọi là kẻ trong cuộc thì mê, ta nhìn một cái là có thể nhìn ra lão Đại nhìn về Tiểu Vũ thì ánh sáng trong đôi mắt đó đại biểu cho cái gì. Ta không khỏi nghĩ đến trước kia, Chung lão đại trong lúc vô tình nhắc tới một chuyện. Nhớ Chung lão đại từng nói qua, lão Đại chính là kỳ tài thể gian chưa hề có. Ngay cả Nhị Lang thần Dương Tiên cũng không phải là đối thủ. Đối với thân thể lão Đại ta không biết, nhưng ta biết rõ lão Đại lợi hại. Chung lão đại nói, trong định mệnh của lão Đại, có một kiếp nạn. Nếu đột phá, cảnh giới của bản thân liền có thể cao hơn một tầng. Không đột phá được, sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục. Một khắc kia khi ta thấy lão Đại từ Trọng Quang nhai không chút do dự nhảy xuống, khi ta nghe Nhị Lang thần mặt như tro tàn nói ra cái lời nói kia, thì, ta tỉnh ngộ.

Ta nghĩ, ta biết rõ hơn một chút kiếp nạn kia, là cái gì rồi. Lão Đại không có tình cảm, tại sao lại quan tâm Tiểu Vũ như vậy? Nhảy khỏi Trọng Quang nhai, ngã vào đáy vực Kính Hồ. Đó chính là Trùng sinh luân hồi. Lão Đại như vậy quyết tuyệt, không chút do dự nào, đây tất cả, đã sớm chứng minh mọi việc.

Tình kiếp!

Trong tất cả kiếp nạn, dễ dàng vượt qua nhất, cũng là khó vượt qua nhất. Thật ra thì lão Đại sợ là cũng có chút sáng tỏ. Hôm nay còn chưa biết tất cả, sợ là cũng chỉ có Vũ nha đầu mơ hồ kia.

Về tình về lý, ta đều nên hi vọng lão Đại có thể vượt qua kiếp nạn này. Nhưng là, vượt qua kiếp nạn này tất yếu phải bỏ ra giá cao một chút.

Như vậy, kết cục nên như thế nào? Có lúc ta thật sự cảm thấy, đọc sách nhiều cũng không nhất định là chuyện tốt. Người nhìn Tiểu Bạch tự luyện kia, kiên quyết ngại biện uốn éo để ý của mình trở thành sự thật.

Tiểu Thôi người ta đi học, kiến thức thêm rộng, thêm sâu, thỉnh thoảng còn có thể cho chúng ta thêm chút từ văn hóa thông dụng. Mặc dù phần lớn nghe cũng không hiểu hắn đang nói gì, thật ra thì cũng là không nghiêm túc lắng nghe. Nhưng Tiểu Thôi người ta thật có chân tài thực liệu, trong bụng có một chút sách vở.

Còn Tiểu Bạch tự luyện kia, hẳn đi học chính là đơn thuần khoe khoang vô nghĩa! Nhìn hẳn mỗi lần đều bày ra tư thế tự cho là anh tuấn, vụng về cầm một quyển sách. Có một lần ta cũng vì tò mò, lấy tới xem, bìa sách màu hồng, viết lờ lờ mấy chữ to: 12 quy tắc tấn gài.

Được rồi, ta thừa nhận. Hẳn quả thật so với ta có một chút văn hóa hơn, so với ta thông minh hơn một chút. Nhưng đầu gì thân thể của ta mạnh hơn so với hẳn. Ta chính là ‘đả thủ’ đầu tiên được Địa phủ công nhận. Chỉ có như vậy, một Tiểu Bạch tự luyện cũng muốn quở trách ta mấy câu, nói gì đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

Ta đầu óc ngu si? Ta chỉ tương đối đơn thuần có được hay không? Khụ, khụ, quay lại chủ đề.

Ta thừa nhận ta có chút hậu tri hậu giác(=chậm hiểu), cho tới bây giờ mới hiểu được, ta cùng Tiểu Bạch chẳng biết lúc nào đã luân lạc thành hộ vệ của Vũ nha đầu. Nhưng lại không cảm thấy như vậy có cái gì không tốt, cũng không còn cảm thấy mất thể diện. Ngược lại, ta cảm thấy được đi theo bên cạnh Vũ nha đầu rất thú vị. Bởi vì ta phát hiện, chỉ cần ở địa phương có nha đầu này xuất hiện, chưa có chuyện, cũng nhất định sẽ xảy ra chuyện!

Tựa như lần trước, rõ ràng chính là đi lũng bắt một luồng si hồn mà thôi. Cuối cùng thì sao, đỉnh núi kia cũng khiến lão Đại phóng hỏa đốt hơn phân nửa, một con Hoa Yêu còn tự làm cho mình Hồn Phi Phách Tấn, cuối cùng si hồn chẳng những không bị bắt, còn sống lại làm người. Thậm chí đã gây ra Thiên Khiển. Cuối cùng nếu không phải lão Đại xuất hiện, đoán chừng Vũ nha đầu sớm đã bị bỏ tan thành mây khói.

Ngăn cản Thiên Khiển chính là tội lớn. Mặc dù lão Đại cùng Thiên đế có chút giao tình, nhưng không thoát được tội. Sớm đoán được Thiên Đình sẽ phái người tới thông báo, nhưng lại không ngờ tới, lão Đại lại đem Tiểu Vũ cũng dẫn đi theo. Ta cùng Tiểu Bạch nhất thời hiểu kỳ, liền len lén đuổi theo nhìn đến tột cùng.

Ở Địa phủ chúng ta liền đoán được. Lão Đại nhất định không có việc gì. Hơn phân nửa chỉ mang theo Tiểu Vũ đi Thiên Đình dạo chơi một vòng thôi. Nhưng ta thế nào cũng không nghĩ đến, Vũ nha đầu nghịch ngợm, lại lợi hại như vậy. Nhìn nàng nói những thứ đề mục kia, cứng rắn đem Văn Khúc Tinh Quân kia tức đến phun máu. Ta vừa cười không ngừng được vừa thì thầm than, so sánh mà nói, Vũ nha đầu đối với ta cùng Tiểu Bạch coi như tương đối nhân từ rồi.

Lão Đại thích Tiểu Vũ, chuyện này mặc dù không có công khai tỏ rõ, nhưng người phản ứng chậm lụt như ta đây cũng nhìn ra, vậy người khác cũng nhất định nhìn ra được.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 26: Tiểu Thôi, diễn đàn của Bách gia

Trọng Quang nhai, nghe nói mẩu thân của Lão Đại lúc trước cũng từ đó nhảy xuống. Sau đó ngã vào Kính Hồ, lựa chọn vĩnh viễn ở đáy hồ, không hề luân hồi nữa. Ta đến nay cũng không biết bởi vì sao, nhưng ta hiểu, nơi đó đối với Lão Đại mà nói, không phải tầm thường. Cho nên khi nhìn thấy Tiểu Vũ bị Nhị Lang thần ném xuống thì sắc mặt hoảng hốt cùng lo sợ của Lão Đại, từ lúc ta làm quý soa ở Địa phủ tới nay chưa từng thấy qua lần nào. Lão Đại thích Vũ nha đầu, điểm này, ta sớm đã nhìn ra. Tin tưởng bây giờ trong toàn bộ địa phủ, chỉ cần là quý soa, đều có thể nhìn ra tâm tình của Lão Đại. Sợ là chỉ có Vũ nha đầu ngu ngốc kia mới ở vào trạng thái mơ hồ như vậy.

Ta nói Vũ nha đầu là ngu ngốc, còn có chút cất nhắc nàng. Bởi vì nàng thế nhưng có một lần tới hỏi ta, “Tiểu Hắc! Lão Đại không phải là có ham mê bất lương chứ? Giống như nuôi nam sủng chẳng hạn? A! Đừng rồi! Người cùng Tiểu Bạch sẽ không phải đều cùng hẳn có quan hệ không thể cho ai biết chứ? Tiểu Thôi có phải cũng tham dự hay không?”

Chung Lão Đại nói, Lão Đại có một kiếp nạn. Ban đầu nghe tin tức đó thì ta có chút xem thường. Bởi vì Lão Đại lợi hại như vậy, tin tưởng có kiếp nạn gì hẳn cũng có thể dễ dàng vượt qua. Nhưng gần đây, ta có chút lo lắng. Mỗi lần thấy Tiểu Vũ hưng phấn cầm cuốn sách nào đó, hoặc là cướp đồ rồi chạy đến thư phòng tìm Lão Đại thì đến Chung Lão Đại thỉnh thoảng cũng phải nhíu mày. Tiểu Bạch có lúc còn vỗ bả vai Chung Lão Đại, ghé vào lỗ tai hẳn nhẹ nhàng nói gì đó. Mặc dù bọn họ không nói rõ, nhưng ta cũng có chút linh ngộ.

Kiếp nạn của Lão Đại, chính là tình kiếp.

Động tình sẽ sinh kiếp nạn. Cái đó, hơn phân nửa chính là nói Tiểu Vũ rồi.

Ta không biết Chung Lão Đại cùng Tiểu Bạch trong lòng nghĩ như thế nào, Chung Lão Đại một lòng vì Địa Phủ, vẫn luôn tôn kính sùng bái Lão Đại, nói vậy hơn phân nửa là không hy vọng hẳn chịu khổ tình kiếp. Mà Tiểu Bạch cùng ta, lúc trước chính mắt thấy kết cục thảm của Quỳnh Hoa tiên tử cùng Nhị Lang thần, trong lòng cũng tự nhiên không đồng ý Lão Đại và Tiểu Vũ có quan hệ như vậy.

Cho nên ta chỉ có thể kỳ vọng, như bây giờ là tốt rồi! Không cần mở miệng nói toạc ra, không để cho Thiên Đình nhận thấy được cái gì. Bình an, mỗi ngày hạnh phúc vui vẻ ở cùng nhau. Như vậy, là tốt rồi!

Khụ, khụ.

Tiểu Thôi nâng gọng kính đen, cầm roi đứng ngay giữa phòng khách.

“Tốt lắm! Hôm nay cho mọi người hiểu kiến thức thông dụng của canh Mạnh Bà!”

Mọi người cả kinh, không thể nào? Canh Mạnh Bà có cái gì tốt mà nói?

Tiểu Hắc giơ tay đứng lên nói, “Tiểu Thôi, ngươi có thể không nói được không? Đừng nói cái gì canh... , ngươi cũng không biết, ta hiện tại vừa nghe ba chữ canh Mạnh Bà, đầu ta cũng đã tê rần rồi.”

Tiểu Bạch cũng giơ tay lên, ngồi ở trên ghế tràng kỷ lười biếng nói: “Lúc này ta cùng Tiểu Hắc chung lập trường a. Ta cũng đối với ba chữ kia tương đối bài xích, vừa nghe đầu liền đau. Ngươi cũng đừng nói với ta cái này nữa.”

Chung Quý nhẹ nhàng ho khan một cái, thần sắc do dự. Tựa hồ cũng là không muốn nghe về cái này.

Pằng!

Tiểu Thôi quát roi đánh bùm...bùm vang dội. Xanh mặt phần nộ nói: “Các ngươi tại sao có thể như vậy? Cái gọi là kiến thức là biển học vô biên, chúng ta không thể có bất kỳ kỳ thị nào! Địa Phủ này có rất nhiều điểm giới thiệu đáng giá, canh Mạnh Bà tuyệt đối là một trong những thứ đó! Các ngươi chớ nên có bộ dạng ghét bỏ, nếu để cho Mạnh Bà biết, Lão Nhân Gia nàng sẽ không cao hứng.”

Mọi người sờ sờ mũi, tại sao cảm giác những lời Tiểu Thôi vừa nói, có chút uy hiếp vậy?

“Được rồi được rồi, ngươi nói đi!”

Mọi người suy tư một lát, cuối cùng thỏa hiệp. Tiểu Thôi háng giọng một cái, bắt đầu giới thiệu:

Canh Mạnh Bà còn gọi là Vong Tình Thủy, vừa uống liền quên kiếp trước kiếp này. Cả đời yêu hận tình thù, một đời chìm nổi được mất, cũng theo chén canh Mạnh Bà này mà quên đi sạch sẽ. Kiếp này nhớ thương người, kiếp này thống hận người, kiếp sau cũng như là người lạ, gặp nhau không biết. Mỗi người dương gian đến nơi này đều có một chén của mình, trong chén canh Mạnh Bà, còn có nước mắt của người đời. Mỗi người khi còn sống, cũng đều rơi lệ: bởi vì vui, bởi vì buồn, bởi vì đau, bởi vì hận, bởi vì nhớ, bởi vì yêu. Mạnh Bà thu thập từng giọt từng giọt nước mắt của bọn họ, khó khăn tạo thành canh, khi bọn họ hân rời xa nhân gian, lúc đi lên cầu Nại Hà, để cho bọn họ uống vào, quên sạch yêu hận tình buồn lúc còn sống, lần nữa tiến vào lục đạo, hoặc là tiên, hoặc là người, hoặc là súc vật.

Tiểu Thôi thao thao bất tuyệt một hồi, nhìn thấy trên ghế tràng kỷ hai người nào đó đang nhắm mắt ngủ say, còn Chung Quý tinh thần cố tỏ ra phấn chấn, mắt trợn to, nhưng không sáng rõ. Bình tĩnh khẽ mỉm cười.

“Tốt lắm, hiện tại, xin các vị dùng ba chữ canh Mạnh Bà đặt câu.”

Nghe xong lời này, hai người đang ngủ lập tức nhảy lên.

“Cái gì? Lại đặt câu?”

Chung Quý lần này bình tĩnh, sờ sờ cái cằm tự giác giơ tay nói: “Ta đặt trước.”

Tiểu Thôi cao hứng gật đầu một cái. Quả nhiên Chung Lão Đại có chút đáng tin.

“Canh Mạnh Bà tên như kỳ nhân, rất tốt, rất cường đại!”

Tiểu Thôi nụ cười có chút cứng ngắc, quay đầu nhìn Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch, ngươi đặt câu.”

Tiểu Bạch nhíu mày, cẩn thận suy tư chốc lát.

“Ta sợ nhất, chính là nghe Lão Đại nói, Tiểu Bạch, giúp ta đem chén canh Mạnh Bà này ném đi.”

Tiểu Thôi khóe miệng có chút run rẩy, lại quay đầu nhìn về Tiểu Hắc.

“Tiểu Hắc, chỉ còn lại ngươi. Ngươi hảo hảo cho ta chút hi vọng.”

Tiểu Hắc rút kính nghiệm lần trước, không nói nữa chữ, kết quả là, hần lảo lảo suy tư nói thảm.”Mạnh bà. Mạnh bà. Mạnh bà.”

Đột nhiên, một bóng dáng xuyên tường mà qua, đi tới bên cạnh mọi người, trong tay còn bưng chén canh nóng hổi.

“Là ai nhớ đến ta vậy? Cho gọi ta?”

Mọi người yên lặng. Trong phút chốc, chạy, chạy, chạy chạy.

“Choáng nha! Hắc ngu ngốc! Không có chuyện gì nguoi kêu Mạnh Bà làm gì?”

“xxd! Thế nào lại có tiểu quý ngốc như thế này? Không muốn đặt câu thì nói! Có cần thiết đem Mạnh Bà đến đây không?”

“Tiểu tử nguoi toàn học thói xấu, không nói thô tục đổi thành chơi xấu chúng ta?”

“.....”

Tiểu Hắc im lặng rồi rầm.

*

“Đêm Giáng sinh? Nguoi thật cho là, chúng ta cần ngày lễ này sao?”

Tiểu Bạch soi vào gương để ý đến kiểu tóc, không hiểu mở miệng hỏi.

Tiểu Hắc sờ sờ đầu, nghi ngờ nói: “Đêm giáng sinh là cái gì? Ta tại sao chưa nghe nói qua?”

Tiểu Thôi bùng lên một ly trà nóng, thoải mái tựa vào trên ghế tràng kỷ, từ từ đáp.

“Đêm Giáng sinh thì tương đương với đêm 30 ở Trung quốc, là ngày lễ của người ngoại quốc. Còn có truyền thuyết ông già Noel, sẽ đem quà tặng bỏ vào trong bít tất Nguoi phải hiểu rõ, lần sau có thể đặc biệt vì nguoi mở một tiết diễn đàn Bách gia nha.”

Tiểu Hắc liếc mạng lác đầu. Cái này, xin miễn đi.

Chung Quỷ khoanh tay đứng ở bên tràng kỷ, bắt đầu diễn vai một cái nói: “Không có biện pháp, Vũ nha đầu la hét muốn tham dự. Lão Đại liền cho chúng ta hai ngày nghỉ, mấy người chúng ta cũng phối hợp một chút đi. Dù sao cũng náo nhiệt, rảnh rồi không có việc gì làm.”

Mọi người gật đầu một cái, rồi rít đứng lên bắt đầu hoạt động. Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc đi đến rừng cây ăn quả. Một lát sau một người cầm trong tay hai khúc nhánh cây, một người trong ngực ôm một chút trái cây.

Chung Quỷ đuôi lông mày nhếch lên, “Thế nào? Muốn chơi trò ảo thuật sao?”

Tiểu Bạch thả nhánh cây trong tay ra, hơi lỏng vai nói: “Nếu phải phối hợp, dĩ nhiên sẽ phải phối hợp tốt. Cái gì cây thông noel, bữa tiệc hoàn mỹ các loại, toàn bộ đều chuẩn bị xong rồi.”

Vừa nói chuyện, đôi tay vừa quán quít, kết Thủ Ấn đơn giản.

“Thật lâu không chơi trò ảo thuật rồi, tay cũng cứng ngắc.”

Tiểu Bạch cảm thán, trong đầu tưởng tượng ra hình dáng của cây thông noel. Mở miệng nói “biến”, chỉ thấy hai khúc nhánh cây kia nhất thời biến thành hai gốc cây thông noel.

Tiểu Thôi tới lấy ra hai sợi dây, quấn quanh cây thông noel, nhắm mắt nhẹ nhàng lăm bắm, sợi dây trong phút chốc liền thay đổi thành đèn màu nhấp nháy. Chợt lóe chợt lóe, thật là đẹp mắt.

Tiểu Hắc cũng không nhân rồi, đem toàn bộ trái cây để lên bàn. Ngón tay nhẹ nhàng, liền biến trái cây thành một bàn thức ăn ngon. Chung Quỷ thấy mọi người loay hoay cực kỳ cao hứng, cũng muốn làm chút gì đó. Nhìn đại sảnh đèn dầu sáng rực, cảm thấy quá mức chói sáng, không khỏi vỗ tay một cái, trong nháy mắt, đèn đôi màu lập lóe, ánh đèn dịu dàng làm cho đại sảnh tăng thêm không ít tình thú.

Đội mọi người làm xong, lúc này mới thấy Tiểu Vũ cùng Lưu Quang xuất hiện.

Tiểu Vũ vừa thấy cảnh tượng ở đại sảnh, không khỏi phát ra một tiếng than kinh ngạc, nụ cười nhuộm đầy khuôn mặt. Đi tới trên ghế tràng kỷ ngồi xuống, đem từng cái hộp nhỏ trong tay đặt ở bên cạnh. Lưu Quang cũng không nhìn thấy Tiểu Vũ như vậy mà vui mừng, chỉ nhân nhát liếc mắt một cái, giống như không có nhiều hứng thú. Đôi tay bỏ ở trong túi, đi lên trước ngồi ở bên cạnh Tiểu Vũ.

“Hôm nay cũng không có người ngoài, mọi người cùng nhau ngồi đi.”

Lưu Quang nhân nhát mở miệng, Chung Quỷ hướng mọi người nhấp mắt, mọi người liền cùng nhau ngồi ở trên ghế tràng kỷ.

Tiểu Vũ vui vẻ nhìn một chút bốn phía, lơ đãng thờ dài nói: “Nếu có bông tuyết phát phối thì tốt quá, như vậy nhất định sẽ xinh đẹp hơn!”

Mọi người ngơ ngẩn, Địa Phủ này làm sao có bông tuyết đây?

Nhìn khuôn mặt vui vẻ của Tiểu Vũ, trông mắt thoáng lưu chuyển. Lưu Quang chậm rãi vươn tay, vỗ tay phát ra tiếng. Trong phút chốc, kỳ tích xuất hiện. Bất ngờ xuất hiện bông tuyết xinh đẹp bay xuống. Tiểu Vũ kinh ngạc tròn mắt, trong lúc nhất thời không nói ra bất kỳ lời nào.

Mọi người len lén liếc mắt nhìn Luru Quang, trong lòng thăm thán. Không hổ là Lão Đại! Quả nhiên có tài năng. Ngoài vui mừng, không quên chính sự.

Tiểu Vũ trì hoãn tâm tình, đem từng cái hộp nhỏ bên cạnh chia ra cho mọi người. Nói là quà tặng.

Mọi người cảm động không dứt, thăm nghĩ Vũ nha đầu này đã đạt đến một trình độ nào đó rồi. Thành quỹ soa nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ được tặng quà. Nhưng khi mọi người hưng phấn mở hộp quà ra, thì sắc mặt đều có bộ dạng khó coi giống như đang đại tiện.

“Giấy lau?” Tiểu Bạch không hiểu.

“Bán giấy nháp?” Tiểu Thôi mờ mịt.

“Tờ báo?” Tiểu Hắc không hiểu.

“Giấy vệ sinh.” Thần Chung Quỷ tức cười.

Luru Quang nhìn vào trong hộp của mình, khế cong khóe môi lên.

Đó là một tấm thiệp, so với mọi người mà nói, quà của hắn tốt hơn vài phần. Mọi người ở đây một hồi không nói gì, Luru Quang chợt từ trong túi lấy ra một cái hộp đưa cho Tiểu Vũ. Tiểu Vũ không đưa tay đón, mặt không khỏi nhìn chằm chằm Luru Quang. Đây? Lão Đại tặng quà cho nàng? Từng cặp mắt đột nhiên quét tới. Mọi người đều nhìn chằm chằm cái hộp trong tay Luru Quang.

“Là nhẫn kim cương! Khéo mười gram đấy!”

Tiểu Bạch lên tiếng đầu tiên, dĩ nhiên, chỉ dám dùng ý niệm nhắn nhủ.

Tiểu Thôi sờ cằm, suy tư chốc lát mới thấp giọng mở miệng nói: “Ta xem cái hộp nhỏ này, không giống như là chiếc nhẫn Chẳng lẽ là sổ tiết kiệm?”

Chung Quỷ cảm miệng không nói, tựa hồ không muốn thảo luận cái vấn đề này. Hắn chỉ đang suy nghĩ, Lão Đại khi nào trở nên lãng lợ như vậy? Lại dám ở trước mặt mọi người mà cầu hôn?

Tiểu Hắc cũng lắc đầu không hiểu, vì vậy trực tiếp mở miệng nói: “Lão Đại! Tại sao chỉ có Tiểu Vũ có quà, chúng ta chưa có nha?”

Một hồi sát khí nổi lên, Tiểu Bạch nhìn Tiểu Hắc gần đó trán vội hiện ba đường hắc tuyến. Ai đến lôi cái người mặt đen này ra đi. Thật là ngu không chịu nổi mà!

Luru Quang ánh mắt lạnh nhạt quét qua, đối với Tiểu Hắc cười đến xinh đẹp vạn phần. Đôi môi khẽ mở, gằn từng chữ: “Ta sợ người không có phúc để nhận.”

Đang ngây ngốc, nghe Luru Quang trắng trợn đe dọa. Tiểu Hắc vội vàng tự giác che miệng lại, cũng không dám nhiều lời nữa. Tiểu Vũ cười mĩa mẩy tiếng, vì hòa hoãn không khí hiện trường, vội vàng từ trong tay Luru Quang nhận lấy cái hộp, thuận tiện nói cảm ơn. Đang lúc ánh mắt mọi người chờ đợi, Tiểu Vũ nhắm mắt mở quà. Trong hộp không phải là chiếc nhẫn kim cương, càng không phải là sổ tiết kiệm gì. Tiểu Vũ nhìn chăm chú, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ mặt, bối rối không thốt nên lời.

Lần này, mọi người càng hiếu kỳ, trong hộp này rốt cuộc là cái gì? Nhưng bắt đầu dĩ Luru Quang đang ngồi ở bên cạnh, không ai dám mở miệng hỏi.

“A ha ha ha ~ ngày lễ ngày lễ, đến đây, mọi người cùng nhau uống hết canh đi.”

Tiếng cười quen thuộc vang lên, mọi người giật mình, rồi rít đứng lên, lác mắt liền chạy. Động tác Luru Quang cũng không chậm trễ, kéo Tiểu Vũ bỏ chạy. Đi tới hành lang, thấy Mạnh Bà không đuổi theo, lúc này mới buông lỏng tay ra.

Hai người nhìn nhau cười, Tiểu Vũ không nhịn được mở miệng lấp bắp nói: “Lão Đại, người, người đưa ta cái này. . . .”

Luru Quang khẽ cười yếu ớt, “Đó là thứ người trộm. Chỉ là người đã quên mất mà thôi.”

Trông mất lộ ra tia bi thương nhàn nhạt, Luru Quang cúi người khẽ hôn lên trán Tiểu Vũ. Tùy tiện nói chúc ngủ ngon, liền trực tiếp trở về phòng. Tiểu Vũ giật mình đứng nguyên tại chỗ. Đây? Đây là nàng trộm hay sao? Cầm lên tấm hình trong hộp, trên đó Luru Quang để trần nửa người phía trên, hình như là bộ dạng mới vừa tắm xong. Tiểu Vũ tròn to hai mắt, trong đầu hiện ra liên tiếp dấu chấm hỏi. Không thể nào? Nàng trước kia biến thái như vậy sao? Nàng sao lại muốn có tấm hình này? Uy, trộm tấm hình này, sau đó xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Q.2 - Chương 27: Chúng ta về nhà

Đang lúc Tiểu Vũ còn ở trạng thái hết sức nghi hoặc, chỉ thấy Lư Quang chợt buông lỏng tay nài ra, xoay người liền đi về phía trước. Kinh ngạc quay đầu lại, thấy Lư Quang đi đến vị trí của Thiên Đế cùng Vương Mẫu đang đứng. Cái đầu nhỏ của Tiểu Vũ không khỏi bắt đầu suy nghĩ lung tung. Con mẹ nó, chẳng lẽ hẳn đối với hai vị Lão Đại cũng dám đe dọa sao ?

Chúng tiên ở xung quanh cũng nín thở chờ đợi, trợn to cặp mắt nhìn Lư Quang từng bước từng bước đi đến. Nhịp tim cũng bắt đầu đập không đúng quy luật. Hẳn? Hẳn nghĩ hẳn đang làm cái gì vậy?

Hà tiên tử đứng bên cạnh Vương Mẫu, cũng chính là người vừa rồi mới lên tiếng. Thấy Lư Quang đến gần thì trong lòng có chút khiếp đảm, nhưng vẫn cố gắng trấn định, khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt nói: “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Lư Quang trông mắt thoáng qua tia hồng quang, cũng không ra tay. Hà tiên tử cả thân thể liền bị chấn nhiếp, thậm chí còn có chút run rẩy.

“Câm miệng!”

Câu này, Lư Quang không mở miệng, chỉ bằng nhìn vào ánh mắt, liền khiến Hà tiên tử hiểu ý tứ. Quả nhiên, Hà tiên tử kia mới vừa rồi còn nhanh nhẹn nhanh miệng, giờ đã ngoan ngoãn lui về.

Giờ phút này, Lư Quang đứng trước mặt Vương Mẫu, còn chưa thu lại sát khí vừa rồi. Vương Mẫu vẫn như cũ thường thức trà, hoàn toàn không để ý tình huống trước mắt. Thiên Đế cũng như thế, cầm trái đào tiên lên, há mồm cắn một cái.

Nhị Lang thần mấy lần muốn đứng dậy gây khó dễ, lại bị Thái Thượng Lão Quân ở bên kịp thời ngăn lại, hướng hẳn lắc đầu một cái, khuyên hẳn tạm thời không can hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao hai vị Lão Đại còn chưa có vẻ hốt hoảng. Trong lúc nhất thời, đại diện im lặng không tiếng động, chỉ có tiếng Thiên Đế cắn trái đào tiên phát ra tiếng vang thanh thúy thôi.

Chúng tiên im lặng không nói gì, thật là hoảng hốt còn chưa vội thái giám đã vội. Đây, đây rốt cuộc là làm gì? Chợt, Lư Quang toàn thân sát khí hoàn toàn tiêu tán, nụ cười trên mặt hoàn toàn sáng lạn. Cúi người tiến lên, ôm lấy Vương Mẫu nương nương vẫn còn phiêu diêu thưởng thức trà. (Đây là nguyên nhân anh không cho chị TV kể với bất kỳ ai ở địa phủ ^^)

Pằng! Tiếng ly rượu rơi xuống mặt đất vang lên, tất cả chúng tiên trợn to cặp mắt, không thể tin một màn bất thành linh này. Ngược lại Thiên Đế ở một bên trợn tròn mắt, vừa gặm trái đào vừa lăm bằm: Choáng nha! Ta biết ngay tiểu tử này lại chơi chiêu này!

“Mợ”

Lư Quang ôm Vương Mẫu, ở trong lòng nàng cười thật vui vẻ. Một câu mợ, khiến Vương Mẫu vui mừng không dứt. Đặt ly trà trong tay xuống, đưa tay vỗ vỗ lưng Lư Quang, Vương Mẫu trên mặt tràn đầy từ ái.

“Lư Quang, con lâu rồi không lên Thiên Đình gặp ta, lần này khó có được dịp Thiên Đế mượn cơ đem con lưu lại, con lại còn muốn vội vã trở về! Chuyện ở phủ rất nhiều sao? Nếu không làm được, trở về Thiên Đình cùng với cậu mợ đi, không nên đi làm cái Diêm Vương gì đó, một hài tử tuần tũ như vậy, tại sao lại thích nơi âm u Địa phủ đó chứ.”

Lư Quang dứt khoát quỳ xuống, nương nhờ trong ngực Vương Mẫu. Thầm thì trong miệng nói: “Con đây không phải không hiểu chuyện. Nơi Địa Phủ đó oan hồn rất nhiều, cũng là nơi trong Thiên giới có lượng công việc nhiều nhất. Con tự động thỉnh cầu đi Địa phủ, chính là nghĩ muốn giúp cứu cửu(=cậu) chia sẻ công việc, giúp cậu quản lý tốt Địa phủ, cũng là giúp cậu bớt lo lắng.”

Lư Quang nói chân thiết, Vương Mẫu nghe xong cảm động. Hốc mắt ướt át, gật đầu liên tục nói đứa bé ngoan, thật là đứa bé ngoan nha. Thiên Đế cũng không nhịn được tròng mắt đỏ lên, nhưng hẳn không phải là bị cảm động, mà là đang bức tức! Trong lòng rất buồn bức. Giả bộ! Đứa trẻ hư này lại tiếp tục giả vờ trước mặt ta! Ngươi chính là con sói đội lốt cừu. Ô ô ô, thật là xấu xa!

Chúng tiên đều kinh ngạc không dứt, thế nào cũng không nhớ đến, sẽ trình diễn một màn này. Bối rối, lúng túng vuốt lỗ mũi đứng thẳng, không biết nên làm như thế nào cho phải. Tiểu Vũ trợn to hai mắt, nhìn Lư Quang đang nương nhờ trong ngực Vương Mẫu. Chớp chớp mắt, lại dụi dụi mắt. Xác định đó không phải là ảo giác, sau đó Tiểu Vũ sợ hãi than.

Con mẹ nó! Nhìn xem nàng đã thấy gì? Phúc hắc nam nương nhờ trong ngực một nữ nhân làm nũng???

Cũng không biết Lư Quang cùng Vương Mẫu đã nói những thứ gì, dù sao liền nghe Vương Mẫu cười một tiếng. Mà một bên Thiên Đế thì buồn bức gặm trái đào. Chúng tiên cũng không khỏi buồn bức, kỳ quái, năm nay bàn đào kia ăn có ngon không?

Sau một lúc lâu, Lư Quang cuối cùng từ trong ngực Vương Mẫu đứng dậy. Hướng nàng tiêu sái vung tay lên, lúc này mới xoay người hướng Tiểu Vũ đi tới. Nhéo gò má trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ, cao hứng nói: “Này này, hồi hôn thôi. Chúng ta về nhà!”

Tiểu Vũ vừa nghe hai chữ về nhà, lúc này mới hoàn hồn. Kinh ngạc nhìn Lư Quang trước mặt, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải. Suy tư chốc lát, cuối cùng mới tổng kết một câu.

Đó chính là: Rất tốt! Rất cường đại!

Nguyệt Lão một thân hồng bào, cao hứng, đang chuẩn bị trồng Tinh Hoa tưới nước, rồi tham gia hội bàn đào. Chợt gió nhẹ phát thổi lên, giữa nhánh cây Linh Đăng chỉ đỏ quần quanh bên trên lần lượt thay đổi. Nguyệt Lão vui mừng, ai nha nha, vừa rồi một đôi tình nhân có duyên, động tư tình a.

Bởi vì phải vội vàng đi dự hội bàn đào, cho nên cũng không kịp cẩn thận tra xét. Nguyệt Lão không lo lắng gì, cất bước rời đi. Mới vừa bước ra một bước, trong lòng chợt mây động. Trong nháy mắt xoay người nhìn lại. Chỉ thấy ở bên trong vườn Tinh Hoa, có một bụi cây rỗng rang đã chết héo, vốn Tinh Hoa không nên có bất kỳ kết cục nào như vậy. Mà chỗ bia tên của bụi cây Tinh Hoa, làm sao lại như vậy? Làm sao có thể! Nguyệt Lão kinh ngạc không thôi, ngay sau đó vội vàng chạy ra cửa.

“Ừ, cái này cho ngươi!”

Trên đường trở về, Lư Quang giờ tay ném cho Tiểu Vũ một cái bình thủy tinh nhỏ nhỏ, chỉ bằng nửa đoạn ngón tay lớn, chứa bên trong là một giọt nước mắt màu lam trong suốt.

“Đây là?” Tiểu Vũ nhận lấy, mở miệng nghi vấn.

Lư Quang lười biếng duỗi lưng một cái, giải thích: “Đây là nước mắt của Nhị Lang thần lúc bị lấy đi trí nhớ chảy xuống.”

“Rồi sao?” Tiểu Vũ vẫn không hiểu, Lão Đại có thể nói hết lời hay không.

Lư Quang chợt cười một tiếng, không trả lời thẳng câu hỏi của Tiểu Vũ. Ngược lại thần bí nói: “Nha đầu, ngươi chờ xem. Chuyện này, còn lâu mới kết thúc!”

Tiểu Vũ nghiêng đầu, cúi đầu nhìn bình thủy tinh trong lòng bàn tay. Nước mắt màu lam tựa hồ bị pháp thuật làm cho ngưng kết, Tiểu Vũ nhìn một hồi bỗng tỉnh ngộ. Chợt, Tiểu Vũ ánh mắt sáng lên. Tựa hồ nghĩ tới điều mấu chốt gì đó. Đột nhiên ngừng đầu mừng rỡ nhìn về Lư Quang.

“Lão Đại! ! Chẳng lẽ!”

“Hử”

Lư Quang lên tiếng đưa tay thủ thế, cúi người đến gần Tiểu Vũ, hướng nàng trừng mắt nhìn.

“Đây chính là bí mật chỉ thuộc về hai chúng ta, chỉ có thể hiểu ngầm, không thể nói ra. Nhớ lấy, phải khiêm tốn!”

Tiểu Vũ hắc hắc cười khúc khích, bất giác nắm chặt bình trong tay. Phụ họa nói: “Đúng đúng! Phải khiêm tốn, khiêm tốn!”

Lư Quang cười dịu dàng, đứng thẳng người, đem tay vỗ ra tiếng.

“Tốt lắm! Du ngoạn Thiên Đình rốt cuộc cũng kết thúc, tiểu quỷ đang chơi trò ẩn nấp với chúng ta, không lẫn ra đây, cũng đừng trách ta không khách khí a!”

Tiếng nói của Lư Quang vừa dứt, chỉ thấy cuộn cuộn trong mây, hai đạo bóng dáng. Một đen một trắng, nhìn hết sức quen mắt.

“Tiểu Hắc Tiểu Bạch?”

Tiểu Vũ than một tiếng sợ hãi, không nghĩ tới ở chỗ này lại nhìn thấy hai người bọn họ. A, nghe lời nói vừa rồi của Lão Đại, thì ra hai huynh đệ này đều theo sau hai bọn họ. Hắc hắc, cả hai sờ sờ gáy, cúi đầu ăn ý kêu: “Lão đại khỏe không!”

“Khỏe cái gì! Khỏe hay không cũng không liên quan đến hai ngươi. Không ngoan ngoãn ở Địa phủ, lại theo dõi lâu như vậy. Thế nào? Là ngứa da hay là nhột xương?”

Ặc, hai người đầu đầy mồ hôi lạnh. Rồi rít chạy tới giải thích.

“Lão Đại ngươi nghe chúng ta giải thích, chúng ta không phải theo dõi các ngươi, mà là lo lắng các ngươi gặp chuyện không may.”

“Đúng vậy. Đúng vậy, Địa phủ có Chung Lão Đại trấn thủ liền ok rồi, hơn nữa, Địa Phủ không có ngươi cùng Vũ nha đầu, cũng thật không vui vẻ.”

“A, còn có, Mạnh Bà thừa dịp ngươi không có ở đây, khẳng định là ngày ngày bắt chúng ta uống canh, mẹ nó, Chung Lão Đại bắt kẻ chúng ta sống chết như thế nào, sớm đã chạy mất dạng. Hai anh em chúng ta cũng chỉ biết chạy theo nha.”

“Còn có còn có! Tiểu Thôi thư sinh chết tiệt, không có việc gì làm liền theo chúng ta giảng bài, hoa Bỉ Ngạn, đá Tam Sinh, cầu Nại Hà, thậm chí mười tám Tầng Địa Ngục cái gì cũng nói nha. Nghe xong còn phải đặt câu! Con mẹ nó, chúng ta bị độc hại rất là thảm nha.”

Lư Quang cùng Tiểu Vũ nhìn nhau cười một tiếng, không để ý tới hai người đang nói hăng say kia. Lắc đầu đi thẳng. Rốt cuộc, cũng về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 1: Nghi thức hoan nghênh

Lưu Quang cùng Tiểu Vũ quay trở về Địa phủ. Khiến hai người không ngờ là, cửa lớn Địa phủ đóng chặt, hai con mỹ nam yêu quái cùng quỷ quái đón khách vốn nên cchàng giữ ở trước tòa Sinh Tử Môn, lại cũng đã không thấy đâu.

Lưu Quang cùng Tiểu Vũ hai người liếc mắt nhìn nhau, lông mày cùng giương lên. Muốn lừa bịp người ?

Tiểu Vũ vô vị nhún vai, muốn tiến lên đẩy cửa. Mới vừa tiến lên một bước, chợt lại dừng bước lui về đằng sau. Cau mày nhìn về Lưu Quang, hơi khiển trách nói: “Lão Đại! Thường thường thời khắc này, nên là đại ca như ngươi lên trước mở đường a. Ngươi đi mở cửa!”

Lưu Quang nhếch môi cười, nói: “Nha đầu, ngươi có làm hay không? Ngươi mỗi ngày đều xem phim truyền hình cùng tiểu thuyết đã thấy thật nhiều, thường thời khắc này phải là tiểu đệ như ngươi lên trước mới đúng chứ? Đại ca thu tiểu đệ để làm gì? Không phải là lấy ra làm bia đỡ đạn sao!”

Ặc, cái này. . . .

Tiểu não của mỗ Vũ(=Vũ ta, ý châm biếm) nhcàng chóng suy nghĩ. Choáng nha, tình trạng khác thường như vậy, ngay cả Si Mị Vồng Lọng bình thường ngoan ngoãn giữ cổng như vậy cũng đều không thấy. Ai biết phía sau cánh cửa này có cái gì như là cơ quan bẫy sập không a. Hơn nữa, nàng cũng không phải là heo, để cho nàng đi làm bia đỡ đạn, quả thật chính là nằm mơ!

“Cái đó. Lão Đại!” Mỗ Vũ đôi mắt chuyển động, rom róm nước mắt, ý định muốn làm cảm động hân.

“Ta sợ đây là kẻ sách giương đông kích tây, có ý dẫn chúng ta đi mở cửa, thật ra thì nguy hiểm thực sự, là ở phía sau!”

Tiểu Vũ quay người lại, nhìn sau lưng một mảnh đen như mực. Bộ mặt cẩn thận nói: “Cho nên, lão Đại ngươi đi trước mở cửa, phía sau nguy hiểm như vậy, cứ giao cho ta bảo vệ!”

A, Lưu Quang nhìn, mặt nghiêm lại chút ít, cười lắc đầu. Cô nàng này, thật đúng là thích diễn trò.

Cũng không nói thêm gì nữa, Lưu Quang đi thẳng lên trước, hoàn toàn không do dự chút nào đưa tay đẩy cửa ra.

Bang bang! Mấy tiếng vang nổ lên.

Lưu Quang bất động đứng tại chỗ, sau lưng có một người ôm thật chặt hân.

Mắt lạnh quét qua hai hàng quỷ tốt(con tốt trên bàn cờ, ý là binh lính) đang đứng, đưa tay lấy mảnh vụn của pháo mừng vừa phun trên đầu. Vốn là không khí vui sướng, liền đóng băng lại một lúc. Quỷ tốt khuôn mặt tươi cười ở hai bên, cũng trong nháy mắt khuôn mặt cứng ngắt. Không khỏi cùng nhau quay đầu nhìn sắc mặt đen xì của người đứng ở phía trước.

Chung Quỷ nhượng mắt, trong miệng nhẹ giọng lẩm bầm. Tiểu Hắc Tiểu Bạch hai người này là tiểu tử thú! Đã nói bọn hân đừng bắt ta làm những món đồ chơi này, lại không nghe lời của ta. Cái nghi thức hoan nghênh này. Lần này tốt lắm, chơi lớn rồi. Bọn họ cũng không biết chết ở đâu rồi. Ném cục diện rối rắm này cho hân dọn dẹp.

Bất giác nhìn về Tiểu Thôi đứng yên ở đối diện, ánh mắt nháy nháy, hi vọng đối phương có thể cho chú ý tốt hơn. Vậy mà mỗ Thôi mặt bình tĩnh tự nhiên, hoàn toàn không chú ý ánh mắt cầu cứu của Chung Quỷ.

Chung Quỷ bất đắc dĩ, vừa định chấp nhận tiến lên nhận tội thì nghe ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng ồn ào. Thcàng âm quen thuộc, cũng chính là cái đôi dờ hơi!

Hắc Bạch vô thường vừa đi đến gần, chỉ thấy Tiểu Vũ ẩn núp sau lưng Lưu Quang, nhắm hai mắt ôm hân. Mỗ Hắc gãi gãi đầu, trắng mắt nói: “Gi? Tiểu Vũ ngươi làm cái gì đấy? Tại sao ôm lão Đại?”

Một bên Tiểu Bạch vội vàng đẩy hân một cái, ánh mắt ý bảo hân nhìn tình huống hiện tại.

Mỗ Hắc lĩnh ngộ, lập tức cười đến vui vẻ nói: “Lão Đại, đây chính là chúng ta vì ngươi chuẩn bị nghi thức hoan nghênh! Như thế nào? Có hay không rất cảm động?”

? Nghi thức hoan nghênh? Tiểu Vũ vẫn nhắm mắt núp ở sau lưng Lưu Quang, nghe những lời này rớt cuộc mới mở mắt ra. Ló đầu nhỏ ra nhìn vào trong

Mẹ nó! Hoá ra là như vậy, nàng còn tưởng rằng bọn tiểu quỷ ở Địa phủ rốt cuộc không nhìn được một nam nhân phúc hắc hàng năm áp bức, trong khoảng thời gian hân đi Thiên đình, đã cùng nhau tạo phản đấy.

Từ sau lưng Lưu Quang đi ra, yêu quái cùng quỷ quái xông ra giờ lên tay, nhếch miệng cười nói: “He!-lo! Tiểu Vũ đại nhân trở lại, có nhớ hai con tiểu quỷ ta hay không?”

Yêu quái cùng quỷ quái cúi đầu, không dám lên tiếng. Bọn họ cũng không trắng mắt, nhìn ra được tâm tình của Diêm Vương đại nhân giờ phút này,

đường như không phải rất tốt.

Lưu Quang nâng lên mắt đẹp cùng môi, vừa lấy xuống mấy thứ lễ hoa phun lộn xộn lung tung trên đầu, sau đó phúi mạnh vụn dính trên vai.

“Cảm động? Ừ, vô cùng cảm động. Ta cảm động đến tâm tình vô cùng kích động, tay cũng ngứa theo. Người nói? Vậy phải làm sao mới phải bây giờ?”

Vừa nghe Lưu Quang nói những lời này, mỗ Hắc lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Sợ hãi lui sang một bên, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Mẹ ơi, ngày đầu tiên từ Thiên đình trở về, sẽ không phải liên chặt đầu hấn chứ?

Không khí hết sức khẩn trương, chợt nghe một hồi tiếng cười truyền đến. Chỉ thấy Lưu Quang mới vừa rồi còn mang vẻ mặt lạnh lùng, lập tức đổi sắc mặt. Xoay người hướng phía trước nhìn lại. Quả nhiên, cuối đội ngũ kia, Mạnh bà trên mặt mang nụ cười đang đi về phía hấn, trong tay bùng vật nóng hôi hổi.

“Lão Đại” đây là một vũ khí mang theo thchàng âm sợ hãi.

Một giây kế tiếp, tay chợt bị cầm. Lưu Quang kéo Tiểu Vũ qua, ánh mắt cũng có chút hốt hoảng.

Lúc này không né, thì đợi đến bao giờ. Rút lui!

Lưu Quang đôi môi khê mở, bóng dáng hai người nhất thời biến mất không thấy gì nữa.

Mỗ Hắc lúc này mới thoáng thở ra một hơi, trong lòng mặc niệm, nguy hiểm thật. Chuyển mặt một cái, chỉ thấy Mạnh bà đang cười hi hi nhìn hấn.

“Tiểu Hắc Hắc, nếu không thấy Diêm Vương đại nhân, một chén này, người liền thay hấn uống đi.”

Mỗ Hắc nuốt một ngụm nước bọt, lúc này mới nhận ra, ngay từ lúc Lưu Quang trong nháy mắt biến mất đó, các quý tốt khác bao gồm Chung Quý, Tiểu Thôi thậm chí Tiểu Bạch kia không cần biết cái gì gọi là huynh đệ nghĩa khí, lại cũng vô ảnh vô tung biến mất.

Ha ha, mang khuôn mặt tươi cười, mỗ Hắc nịnh nọt mà nói: “Bà bà a, ta, có thể lựa chọn không uống hay không?”

Nghe xong lời này, mới vừa rồi còn cười nhẹ nhàng Mạnh bà thoáng thay đổi mặt. Khóe miệng hạ xuống, cup mắt, ánh mắt lóe lên, bộ dáng thật là thâm trầm.

“Ta biết mà, ta biết ta là một Lão Bà Tử hồngбет, đã sớm chọc cho các người ghét bỏ rồi. Ô ô ô, ta xem ta cũng không nên lưu lại nơi này chọc cho các người ghét bỏ, dứt khoát trực tiếp nhảy xuống Vong Xuyên Hà, cho vừa lòng các người.”

Mạnh bà nói xong, làm bộ hướng Vong Xuyên Hà chạy đi. Bên trong một lòng dạ hiểm độc rất rõ ràng, đây là nàng đang diễn trò! Lại bắt đắ dĩ vẫn là nhện không được vươn tay, kéo lại Mạnh bà cản bản chưa đi một bước nào.

Mỗ Hắc mặt khắng khái trạng thái hy sinh, nhận lấy chén trong tay Mạnh bà, ngửa đầu một hớp đổ xuống. Sau đó cúi đầu, đầu hoàn toàn đầy mồ hôi lạnh.

Mạnh bà mắt óng ánh sáng lên, “Như thế nào như thế nào? Cảm giác gì?”

Mỗ Hắc run rẩy gợn lên ngón tay cái, muốn cố gắng nói ra một câu tán dương. Nhưng vẫn là không chịu đựng được, phịch một tiếng, ngã xuống đất miệng sùi bọt mép.

Mạnh bà nhìn thấy thảm trạng của mỗ Hắc, khoát tay vô tội lảm bảm nói: “Ai nha, lại thất bại. Xem ra còn phải tìm Tiểu Vũ nha đầu cùng nhau nghiên cứu a.”

Chàng tuần vỗ tay phát ra tiếng, nhắc chân lách người. Lưu lại mỗ Hắc đáng thương, một mình ngã xuống đất co quắp.

Trận nghi thức hoan nghênh này, hạ màn bằng một bi kịch do mỗ Hắc nhận lấy.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phức Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 2: Đỉnh cá khế ước

Ngày như mọi ngày trôi qua, Địa phủ gần đây cũng không xảy ra đại sự gì, cho nên Tiểu Vũ thật sự là có chút khó chịu. Luôn muốn phản nghịch, hoặc là xảy ra sự kiện Kinh Thiên Địa Khiếp Quỷ Thần.

Đáng tiếc bắt đắ dĩ, sự thật thường thường sẽ không như giống như mình nghĩ mà phát triển. Tiểu Vũ nhàm chán hết sức, chỉ đành phải ngày ngày đi câu

Nại Hà nhìn xem có Quỷ Hồn nào có thể treo cột đèn giỡn một phen hay không.

“Đứng lại!”

Vẩy vẩy roi trong tay không biết từ đâu lấy được, Tiểu Vũ đến gần một nhóm Quỷ Hồn muốn vượt qua cầu Nại Hà để đầu thai.

Hôm nay ở nơi Địa phủ này, tên tuổi Tiểu Vũ có thể nói là như sấm bên tai. Từ Diêm Vương Lư Quang, cho tới Quỷ Hồn mới tới, đều hiểu rõ nha đầu này thực sự lợi hại.

Kết quả là, Quỷ Hồn kia mới vừa bước lên cầu Nại Hà, trong nháy mắt cảm thấy bị kịch.

Cứng ngắt quay mặt sang, tươi cười nói: “A, Tiểu Vũ đại nhân có gì phân phó?”

Tiểu Vũ đến gần thiếu niên thanh tú, quan sát từ trên xuống dưới tỉ mỉ, vẻ mặt nghi ngờ nói: “Ta xem ngươi tuổi rất trẻ, thân thể cũng không có gì tổn hại, khí sắc xem ra cũng không có bệnh nặng. Ngươi chết thế nào?”

Nghe xong lời này, thiếu niên kia phát ra một tiếng than nhẹ, bộ mặt bị kịch nói: “Tiểu Vũ đại nhân có điều không biết rồi, ta trong lúc nhất thời khí huyết công tâm, hộc máu mà chết.”

A? Tiểu Vũ hứng thú, tiếp tục hỏi: “Chuyện gì khiến ngươi tức giận?”

Thiếu niên kia lắc đầu một cái, tâm tình có chút bị phẫn. “Ta bình thường rất thích xem manga. Từ nhỏ liền mê luyện Conan, có câu: chân tướng chỉ có một! Ta cũng nghe vô số lần. Từ nhỏ đã nghe được, hôm nay vẫn nghe được! Còn có tương đối nhiều sách Hóa Hải Tặc, Từ Thần Naruto, thật vất vả mới nhìn ra điểm mấu chốt, kết quả khiến ta thông suốt, còn là thông suốt cả đời chưa có. Không dễ dàng thấy được kết cục, kết quả điều tra, từ tổng cộng ba cuốn, lúc này mới về nên một quyển. Nội tâm ta rối rắm a, kết quả sơ ý một chút, liền tới nơi này luôn.”

Tiểu Vũ vẻ mặt cũng bị phẫn, đưa tay vỗ vỗ bả vai thiếu niên. Rất đồng tình nói: “Huynh đệ, tình cảm của ngươi, ta hiểu rất rõ! Tốt lắm, uống vong tình cchàng, mau đầu thai đi. Đời sau nói gì cũng đừng xem mấy thứ này, quá giày vò rồi.”

Ừ! Thiếu niên dùng sức gật đầu một cái, cùng Tiểu Vũ dùng sức bắt tay một cái, ngay sau đó xoay người bị trắng rồi đi.

“Á, chờ một chút.” Tiểu Vũ chợt lên tiếng.

Thiếu niên quay đầu lại, không hiểu nhìn về phía Tiểu Vũ. “Còn có chuyện gì sao?”

“À, ngươi đã cũng đi đầu thai rồi, trước khi người nhà ngươi đem đốt những thứ kia đi, ngươi đưa cho ta toàn bộ chỗ manga kia.”

.....

Cướp được manga, Tiểu Vũ cuối cùng cho mình tìm được chút việc vui. Lần này ngày ngày ở trong phòng, ôm một đống sách manga vui vẻ đọc.

Một ngày nào đó, vẫn đắm chìm với manga, Tiểu Vũ chợt từ trên giường bật dậy, trông mắt sáng chói, tựa hồ lại nghĩ tới tâm tư gì. Vứt bỏ manga, thẳng tắp chạy về phía thư phòng.

Cũng không biết từ lúc nào, Tiểu Vũ vừa tiến vào thư phòng, cũng không cần chào hỏi trước. Hào hứng chạy về phía thân thể nằm trên ghế sa lon tắm ánh mặt trời, ngồi xổm người xuống, dùng sức lay Lư Quang.

“Lão Đại! Chúng ta tới đánh cá khế ước(định ra hiệp ước) thì thế nào?”

Lư Quang khẽ mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn về hưng phấn dị thường của Tiểu Vũ, cong khóe môi.

“Đánh cá khế ước?”

Lại nói, kể từ khi hai người từ Thiên cung trở lại, hôm nay hay là lần đầu tiên gặp mặt. Mặc dù không gặp mặt, nhưng Lư Quang lại biết rõ ràng nhất cử nhất động của Tiểu Vũ. Biết Tiểu Miêu vẫn nhàn rỗi. Mấy ngày trước đây nghe nói đi đến cầu Nại Hà, sau lại tự giam mình trong phòng đọc sách. Mới vừa trong lòng cảm thán, thật là một tên không có lương tâm, thế nào mới vừa nghĩ như vậy, người đã chạy tới?

Tiểu Vũ đoán không được Lư Quang giờ phút này trong lòng đang suy nghĩ gì, nàng cũng không có tâm tư đi đoán hán nghĩ những gì. Chỉ lẩm bẩm nói: “Đúng! Đánh cá khế ước! Ta đem linh hồn cho ngươi, ngươi gieo xuống phù chú. Về sau này, ta nếu gặp phải nguy hiểm, chỉ cần vừa mở mắt, ngươi sẽ xuất hiện!”

A! Lư Quang cười nhạo một tiếng, khinh bỉ nói: “Làm ơn, Địa phủ này rốt cuộc ai là lão Đại? Phải là ta gặp phải nguy hiểm, ngươi liền xuất hiện mới phải chứ? Hơn nữa, ngươi bây giờ là quỷ sai Địa phủ, linh hồn ngươi đã sớm là của ta.”

Tiểu Vũ cúi mặt, nghe Lư Quang nói rất khó chịu.

“Làm ơn được không! Ngươi cũng biết ngươi là lão Đại, đã lợi hại như vậy, ai còn là đối thủ của ngươi được đây! Ngươi còn có thể gặp phải nguy hiểm gì, điều này mà có thể xảy ra thì khác nào thiên hạ đại loạn rồi còn gì!”

Tiểu Vũ nhìn chăm chăm Lư Quang, cái miệng nhỏ nhắn không kháng nghị. Lư Quang vô vị cho nàng nhìn chăm chăm, thậm chí trong lòng thầm nghĩ, ta xem người nào bắt nạt được người nào, xem ai sẽ không ngăn cản được sức quyến rũ của người nào.

Rốt cuộc, Tiểu Vũ thua trận. Tránh ánh mắt, cúi đầu. Nếu cứng rắn không được, chỉ có dùng mềm mỏng.

“Lão Đại, hãy cùng Tiểu Vũ đánh cá khế ước nha, ngươi cũng biết Tiểu Vũ thích gây chuyện hồ nháo, hiện tại chẳng qua là tạm thời không có nhiệm vụ mà thôi, nếu về sau có nhiệm vụ rồi, ta đi ra ngoài lại không cẩn thận mất tích hoặc bị yêu quái bắt. Như vậy ta cũng hướng ngươi cầu cứu được nha!”

Lư Quang nhú nhú mày, quả nhiên khí thế mềm nhũn. Hơi trách cứ: “Ngươi cũng có ý tốt sao?” Lời nói mặc dù không lưu tình, nhưng ánh mắt rõ ràng mang theo cung chiêu.

Tiểu Vũ thấy hiệu quả, trong lòng vui mừng, nhưng trên mặt lại nháy mắt nhìn chăm chăm Lư Quang, vô tội cộng thêm điểm đậm đáng yêu.

“Ngươi? Thật nghĩ muốn đánh cá khế ước?”

“Ừ!” Tiểu Vũ dùng sức gật đầu, ánh mắt chớp như sao.

“Ta nói rõ trước, gieo xuống phù chú, sẽ không có biện pháp giải trừ. Nếu như sau đó ngươi cảm thấy xấu xí hoặc khó coi, lại khóc nháo nói với ta muốn giải trừ, ta sẽ không để ý ngươi đâu.”

“Không sao, không sao!” Tiểu Vũ lắc đầu một cái, xấu xí chút cũng không sao, nàng lại không có đối tượng lập gia đình. Dù sao nàng nghĩ chẳng qua là hiệu quả. Nếu như thực lừa được đánh cá khế ước, vậy sau này nàng chính là người cuối cùng ở bên người boss nha. Đây chính là tương đối cường lực.

Con ngươi quay vòng, Lư Quang sâu sắc nhìn Tiểu Vũ, mím môi không nói.

“Ngươi không nên hối hận”

Một câu thì thầm tràn ra miệng, Lư Quang chợt trở tay kéo Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ mới vừa định nói tiếp, nói tuyệt không hối hận, liền cảm giác một hồi trời long đất lở. Người tựa vào trên ghế sa lon, phía trên là gương mặt tuần tú chàng tuần của Lư Quang.

Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Lư Quang cúi đầu. Tiểu Vũ theo bản năng nhắm mắt lại, một giây kế tiếp, một vật thể ấm áp đặt lên mắt trái nàng.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 3: Lại xảy ra chuyện

Tiểu Vũ nhắm hai mắt, cảm thấy có một dòng nước ấm rót vào con mắt trái.

Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng vang, Lư Quang chợt mở mắt ra, ánh mắt lạnh lùng. Cửa phòng có bóng người chạy đi, đột nhiên phát tay, liền nghe một tiếng hét thảm, một người vô tội bị đánh bay ra thật là xa.

Khẽ nhếch môi ngồi dậy, đưa tay che mắt phải của mình.

Tiểu Vũ cũng ngẩng đầu lên, mở mắt phải, mắt trái mới vừa bị hôn nên vẫn nhắm thật chặt.

“Cái này? Coi như khế ước hả?”

Lư Quang cúi đầu, nâng lên khóe miệng cười cười, không rõ giờ phút này về mặt hấn ra làm sao nữa!

Tiểu Vũ đứng lên, che mắt trái, hào hứng chạy đến trước gương, hơi khăn trương buông lỏng tay ra, khẽ mở ra mắt trái đóng chặt.

Không giống như tưởng tượng, con ngươi cũng không bị đoạt đi. Mắt vẫn là mắt, màu đen, tròn trịa sáng sáng. Đưa tay bới bới mặt mình, phát hiện cũng không có gì kỳ lạ dị thường.

Cau mày quay đầu, nhìn Lư Quang cúi đầu ngồi vào chỗ của mình, Tiểu Vũ bất mãn hét lên: “Lão Đại! Ngươi làm cái gì a? Không phải nói sẽ khó coi, sẽ xấu xí, thế nào thứ gì cũng không có?”

Thả tay xuống, Lư Quang ngoái đầu chăm chú nhìn đi nhìn lại vào Tiểu Vũ. Có chút bất đắc dĩ nói: “Mới vừa rồi không phải chính ngươi nói, chỉ cần

ngươi gặp phải nguy hiểm nghĩ đến ta mới có hiệu quả sao. Ngươi bây giờ không có chuyện gì, dĩ nhiên không có thay đổi gì.”

Tiểu Vũ nâng miệng, không cam lòng nói: “Không được! Ai biết ngươi có lừa dối ta hay không! Không được, ngươi rõ ràng không làm, không được, không được! Ta muốn thí nghiệm, rốt cuộc như thế nào mới có thể thấy biến hóa!”

Lưu Quang ngửa ra sau tựa lên ghế salon, vén vén tóc cười nói: “Không phải đã nói, gặp nguy hiểm sẽ nghĩ đến ta! Hiện tại mặc dù không có nguy hiểm, nhưng ngươi cũng có thể nghĩ tới ta một chút a.”

Nhớ ngươi?

Tiểu Vũ trong miệng lẩm bẩm, xoay người đối mặt với gương. Nhớ ngươi? Nghĩ! Nghĩ!

Một nam nhân yêu nghiệt làm điên đảo chúng sinh, còn là một nam nhân phúc hắc giả bộ vô tội. Ta nghĩ, ta dùng sức nghĩ!

Tiểu Vũ trong đầu lặp lại hồi tưởng về Lưu Quang, chợt, con mắt trái nóng rực. Theo bản năng nhìn vào trong gương, Tiểu Vũ nhất thời giật mình há to miệng.

Màu đỏ! Biến thành màu đỏ!

Tròng mắt bị Lưu Quang hôn, mới vừa còn như mực màu đen, lúc này đã biến thành màu đỏ. Cùng với cảm giác nóng rực, càng ngày càng có vẻ yêu dị.

Kính ngạc che miệng, quay đầu nhìn lại. Lại thấy Lưu Quang vừa đứng cũng nhìn nàng, nở nụ cười, mắt phải hồng quang bốn phía, tản ra vẻ mị hoặc không nói ra được.

“Lão Đại, ngươi!”

Tiểu Vũ kinh hãi, nàng biết Lưu Quang một khi tức giận hoặc nổi giận thì tròng mắt cũng sẽ lóe lên hồng quang. Lại không nghĩ rằng, giờ phút này nàng cùng hắn đều có một trong mắt màu đỏ?

Lưu Quang nhàn nhạt cười một tiếng, không nói tiếng nào. Hai tay thả lỏng sau ót, lại thoải mái nằm xuống.

Tiểu Vũ chạy vội đến ngồi bên cạnh hắn, định hỏi chút gì, lại nghe Lưu Quang mở miệng nói: “Trước đó ta đã nói, ngại xấu xí hoặc khó coi, ta sẽ không để ý tới ngươi!”

“Không, không phải vậy! Ta là muốn nói.” Tiểu Vũ muốn giải thích, chỉ là Lưu Quang tựa hồ biết nàng muốn hỏi điều gì, cố ý không cho nàng cơ hội nói chuyện. Xen vào nói: “Núp ở ngoài cửa! Có chuyện gì đi vào nói đi!”

.?

Lời này vừa nói ra, tay cầm cửa chuyển động, có kẻ ngoan ngoãn đến gần tới hai người.

Không, chính xác mà nói, phải là hai con quỷ!

Tiểu Hắc, Tiểu Bạch? Tiểu Vũ giọng nói nghi ngờ, bọn họ không phải cảm thấy rảnh rỗi đến bị khủng, đi giúp Ngưu Đầu Mã Diện câu hồn à. Hôm nay sao lại không ra ngoài làm việc?

“Nói đi, chuyện gì?”

Lưu Quang lạnh lùng ra tiếng, mới vừa rồi bị hắn đánh ra ngoài, chính là bọn họ. Tưởng rằng bọn họ cố ý núp ở ngoài cửa nghe lén, nhưng xem ra, hình như là có việc xảy ra rồi.

Tiểu Hắc Tiểu Bạch từ cửa đã cúi đầu, cho nên không nhìn được mắt của Tiểu Vũ, nếu không nhất định lại kính ngạc không thôi. Nghe Lưu Quang hỏi, Tiểu Bạch từ trong túi tiền lấy ra một phong thư, mở miệng nói: “Là Thiên Đình truyền tới, phía trên có ấn bảo vệ Hữu Pháp, chúng ta hủy đi không được, cho nên không biết là chuyện gì.”

Lưu Quang nghe vậy, ánh mắt lóe lên, bất giác lại nhăn mày lại. Trong lòng thầm than, chỉ cần cùng Thiên Đình có quan hệ, khẳng định không phải là chuyện tốt. Không biết lão đầu kia lại muốn chơi cái gì!

Đưa tay một cái, phong thư trên tay Tiểu Bạch liền rơi xuống tay hắn. Tay vừa dùng lực, màu vàng bảo vệ liền bị vỡ, mở ra xem, chân mày Lưu Quang liền nhăn sâu hơn.

Lão Đầu chết tiệt! Thật là ăn no rồi việc! Rảnh rỗi không hưởng lại muốn lộn xộn ném việc cho hắn!

“Lão Đại? Phía trên viết cái gì?”

Tiểu Vũ nhòm đầu nhỏ, hiển nhiên đối với phong thư này sinh ra hứng thú, trực giác nói cho nàng biết, nhất định là có nhiệm vụ!

Lưu Quang vô lực nhìn nàng, thấy nàng hào hứng bừng bừng, than nhẹ một tiếng, đưa thư.

Tiểu Vũ hưng phấn nhận lấy, há mồm liền đọc to lên:

Theo Nguyệt lão báo lên, bên trong có một cây vốn không nên giao xoa tơ hồng, thế nhưng cố tình quấn quýt lại với nhau. Chuông bạc vang dội không ngừng, xem ra nhân giới nhất định là xảy ra một chuyện kinh thế hãi tục. Ha ha, đứa cháu đáng yêu của ta, tiểu Quang Quang thân ái. Ta lần trước gặp nha đầu đáng yêu ngươi mang theo, xem bộ dáng tương đối linh hoạt, chuyện này, giao cho nàng đi xử lý đi!

.....

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 4: Nhận nhiệm vụ mới

Thiên đế lão đầu rốt cuộc muốn chơi hấn cái gì đây?

Lưu Quang ngồi ở trên ghế sa lon trầm tư, Địa phủ này từ trước đến giờ chỉ để ý Quý Hồn đầu thai, cùng chuyện sống chết của con người, thế nào hôm nay đến nhân duyên cũng giao do hấn làm? Kỳ quái hơn nữa chính là, lần này còn chỉ đích danh Tiểu Vũ đi xử lý chuyện này.

Bên này, Lưu Quang suy nghĩ sâu xa không hiểu, trong lòng có chút lo lắng. Bởi vì Thiên đế lão đầu đột nhiên ra lệnh như vậy, hấn thật sự không nghĩ ra rốt cuộc là vì sao.

Bên kia, Tiểu Vũ con mắt trái đã khôi phục màu đen bình thường, đang hưng phấn nháy hai mắt sáng chói nhìn chăm chăm Lưu Quang. Nhiệm vụ lần này chỉ đích danh để cho nàng đi làm, nàng chỉ có thể nói, thiên đế đại thúc thật sự là tuệ nhãn biết anh hùng a! Nhìn một cái liền phát giác nàng có tài, cho nên mới trở về Địa phủ chưa được mấy ngày, liền đặc biệt viết thư để cho nàng đi xử lý chuyện.

Lưu Quang nghiêng đầu, chỉ thấy Tiểu Vũ ánh mắt như sao, mặt nhao nhao muốn thử. Hấn tin tưởng, chỉ cần hấn mở miệng nói hai chữ, lên đường! Tiểu Vũ bảo đảm sẽ lập tức xông ra, tuyệt đối sẽ không dừng lại nửa phần.

Aizz, một tiếng than nhẹ. Lưu Quang phát hiện, kể từ khi chứa chấp Tiểu Vũ, hấn thở dài càng ngày càng nhiều. Suy nghĩ một chút, trước kia, hấn thoải mái tự tại ngày ngày nằm trên ghế sa lon phơi nắng, nghỉ ngơi ngủ nướng. Ngày trôi qua nhàn nhã thoải mái. Nhưng hôm nay? Aizz.

“Được rồi, đi đi.”

Biết gần đây Tiểu Vũ cũng thật sự nhàm chán, dù sao nhiệm vụ lần này chẳng qua là đi chia rẽ tình yêu không đúng mà thôi, không tiếp xúc sinh tử, tin tưởng nha đầu Tiểu Vũ sẽ không nể tình làm bậy. Để cho nàng đi Nhân giới giải sầu thôi.

Nghe Lưu Quang mở miệng, Tiểu Vũ hưng phấn bật dậy. Đưa tay chào, cao hứng nói: “Tuân lệnh!”

Tiếng nói vừa dứt, bóng dáng lập tức biến mất không thấy gì nữa. Quả nhiên như Lưu Quang suy nghĩ, không có nửa khắc dừng lại.

Lưu Quang trong lòng cảm thán không thôi, aizz, thật là một kẻ không có lương tâm a.

Chỉ trong chốc lát, thần sắc khôi phục lãnh khốc. Lưu Quang nhìn hai huynh đệ còn cúi đầu đứng ở bên trong thư phòng, nhũn mảy lạnh lùng nói: “Còn đứng lý ở đây làm cái gì? Còn không mau theo sau!”

Hấn đáp ứng cho Tiểu Vũ đi xử lý chuyện kia, nhưng cũng chưa nói chỉ cho nàng một mình đi xử lý chuyện này. Lấy tính cách kia, không có gì cũng có thể gây phiền toái, cho người đi theo là thỏa đáng!

Tiểu Bạch Tiểu Hắc nghe vậy, vội vàng gật đầu một cái, lác mình đuổi theo Tiểu Vũ.

.....

Hồi Sĩ Mị Vồng Lượm gác ở cửa, mới biết Tiểu Vũ đã đi rồi. Nói vậy giờ phút này cũng đã đến nơi rồi. Hắc Bạch vô thường có chút chấp nhận tất cả than một tiếng, cất bước hướng thang máy đi tới.

Bên trong thang máy, Tiểu Hắc chợt nhìn lại mảy, có chút không hiểu: “Ca, ta sao lại cảm giác thân phận chúng ta bây giờ rớt xuống ngàn trượng, có điểm giống hộ vệ của nha đầu Tiểu Vũ?”

Tiểu Bạch mắt tròn trắng, bất đắc dĩ nói: “Đàn! Cái gì gọi là có điểm giống? Sự thật là như thế! Từ khi chúng ta bị điều đến làm việc cùng Chung lão đại, đã định trước sẽ thành hộ vệ của nha đầu kia.”

Tiểu Hắc có chút chậm hiểu, kinh ngạc tròn to hai mắt, “Vậy sao? Ta thế mà cũng không phát hiện ra? Ta còn tưởng rằng lão Đại rốt cuộc phát hiện

năng lực của chúng ta, cho nên mới đem chức câu hồn nhỏ như vậy giao cho Tiểu Ngưu Tiểu Mã, để cho chúng ta đi theo Chung lão đại lòng bất oán quý oan hồn đấy.”

Tiểu Bạch liếc mắt ném tới, “Cho nên bình thường đều nói nguoi ngu xuẩn, nguoi còn chết không thừa nhận! Nguoi suy nghĩ một chút, ban đầu chúng ta bị điều đến bên Chung lão đại này, Tiểu Vũ có phải cũng vừa bị điều tới hay không? Lại thêm, Tiểu Vũ ban đầu cùng chúng ta đi câu hồn, về sau chẳng phải tâm tình xuống thấp, không tiếp thụ nổi công việc à. Sau đó lão Đại cũng không biết trúng ngọn gió nào, thế nhưng đáp ứng nha đầu kia đòi việc, còn đem chúng ta điều tới. Không phải nói rõ để cho chúng ta tới bảo vệ nàng ta sao! Còn nhớ rõ lần trước nha đầu Tiểu Vũ bị Hoa Yêu đả thương, nguoi đã quên ánh mắt của lão Đại hung ác thế nào rồi hả?”

Vừa nhắc tới sự kiện lần đó, Tiểu Hắc không khỏi rung mình một cái. Xác thực, lần trước bọn họ ôm Tiểu Vũ hôn mê trở về, cái loại ánh mắt đó của lão Đại, thật làm cho người khác chết mất. Bây giờ nghĩ lại, cũng cảm thấy sợ.

Nghe Tiểu Hắc không đặt câu hỏi, Tiểu Bạch chu mỏ, nhắm chán nhắm ngón tay, suy sụp hạ vai nói: “Huynh đệ a, nguoi luôn luôn nói chuyện không đáng tin cậy, nhưng mà lần này, ta nghĩ nguoi rốt cuộc nói đúng một chuyện.”

Tiểu Hắc chớp mắt một cái, nghi ngờ nói: ” Là chuyện gì?”

“Chính là chúng ta lên lút đánh cuộc a. Ta nghĩ, không ra được một phần vạn khả năng, bị nguoi nói trúng. Ta chính là có chút nghĩ không ra, tạm không đề cập tới nha đầu Tiểu Vũ rốt cuộc có chỗ nào hấp dẫn người, ta kỳ quái là rõ ràng lão Đại tình cảm đã bị rút đi, thế nào lại có thể coi trọng nha đầu Tiểu Vũ đây?”

Tiểu Bạch nhìn về Tiểu Hắc, Tiểu Hắc lắc đầu một cái.” Vấn đề sâu như vậy, không nên hỏi ta!”

.....

Đi tới Nhân giới có một việc tốt, đó là thân thể có thể thực thể hóa, cho nên có thể hô hấp không khí trong sạch, thêm nữa, lại có thể ẩn thân nguyên rùa, như vậy người khác không nhìn thấy nàng, nàng lại có thể trắng trợn trên người khác.

Tiểu Vũ ngồi ở trên một cây đại thụ, đứng đưa bấp chân, quan sát tình huống chung quanh. Từ tin tức trên thư tiên, chỉ có thể hiểu rõ là có tình yêu trái đạo sắp xảy ra, mà nhiệm vụ của nàng, chính là đem tình yêu này bóp chết ở trạng thái manh nha! Ặc, chuẩn xác hơn mà nói, tốt nhất khiến nó không có cơ hội xảy ra!

Được rồi, không biết Nam Nữ chính của sự kiện là ai, đường thông hành dẫn nàng tới bên này, nói đại là có thể gặp được người? Cái gọi là tùy duyên mà gặp, nàng đại chút cũng không sao. Cho dù bây giờ trời đã tối, nhưng mở ra Thiên Nhãn, thì cũng không ngại.

Tựa vào cây khô, dò xét cảnh vật chung quanh. Nhìn đáng đáp, nơi này giống như là đạo quán(nơi tu luyện của đạo sĩ) Thịnh thoàng còn có thể thấy mấy tuần tra ban đêm xách theo đèn lồng đi tới đi lui.

Đạo quán? Đạo sĩ? Đầu nhỏ Tiểu Vũ bắt đầu suy nghĩ nhẹ nhàng. A! Chẳng lẽ là Tiểu Đạo Sĩ nào đấy yêu một cô gái? Chẳng lẽ là yêu một ni cô sao?

Vậy vậy đâu, đem tư tưởng kéo về việc chính. Tiểu Vũ đứng đưa bấp chân, chấp nhận chờ đợi.

Chợt, một chỗ trong đạo quán ngọn đèn dầu sáng rõ. Tiếng bước chân vang lên. Tiểu Vũ vội vàng hướng phía đó mà nhìn, chỉ thấy một đám Tiểu Đạo Sĩ đang liều mạng đuổi theo một người, trong miệng lớn tiếng la hét: “Đuổi theo! Mau đuổi theo! Đừng để cho Dương Quá chạy!”

Dương Quá! ? Tiểu Vũ gãi gãi lỗ tai, nàng không nghe lầm chứ?

Trong miệng nhẹ đọc chú ngữ, lách mình đi tới trước cửa đạo quán, xuyên thấu qua ngọn đèn dầu dấy lên, Tiểu Vũ nhìn thấy trên cửa chính của đạo quán, lờ lờ ba chữ to.

Toàn Chân phái!

.....

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 5: Tình yêu trái đạo

Một cái chớp mắt, Tiểu Vũ nghĩ cứ như vậy để nàng hôn mê đi!

Toàn Chân phái! Dương Quá!!!

Nguyệt lão đầu có làm gì là se sợi tình yêu trái đạo đâu? ? ?

Được rồi, nàng thừa nhận, ở thập niên đó, thầy trò yêu nhau là có chút bị người chèn ép. Á... , nhưng cũng không tính là không thể chứ? Dù sao người ta cũng không có liên hệ máu mủ gì, cũng không có quan hệ thân thích. Hơn nữa số tuổi tương đối, cũng có tướng vợ chồng, cái gì là tình yêu trái đạo, rõ ràng chính là trời se duyên mà!

Tiểu Vũ hai tay chống nạnh, đứng ở cửa chính đạo quán, trong lòng rối rắm không dứt.

Vốn dĩ, nàng cho là nhiệm vụ lần này đơn giản vô cùng. Còn muốn nói, lần này nhất định nàng chỉ sẽ tạo hình tượng, tạo nên một hình mẫu nữ nhân mạnh mẽ. Nhưng mà, việc này cũng quá làm lớn chuyện đi?

Nói cái gì chia rẽ tình yêu bất luân, nói trắng ra, không phải là bắt kẻ thông dâm Nếu nói không chỉ là một chút lộn xộn lung tung, cái gì họ hàng gần kết hôn, cái gì đệ đệ đoạt nữ nhân của ca ca. Chỉ là đứng vào thời đại này, kể cả tình yêu còn có kết hôn, chỉ cần không có liên hệ máu mủ, cũng không tính là cái gì.

Tiểu Vũ bị thông, nàng thế nào cũng không nghĩ đến, nhiệm vụ lần này lại là hai nhân vật này!

Muốn nàng đi chia rẽ Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ? Tiểu Vũ than thở ngửa đầu nhìn trời, Thiên đế đại thúc, người không phải rõ ràng chơi ta sao?

.....

Trên cây to Tiểu Vũ mới vừa ngồi, xuất hiện hai đạo bóng dáng.

Tiểu Hắc tựa vào trên cây khô, nhìn bóng dáng đứng ở cửa đạo quan kia, không khỏi hiếu kỳ nói: “Tiểu Bạch, nha đầu Tiểu Vũ đang làm gì thế? Giống như sắc mặt có chút không đúng.”

Tiểu Bạch từ trong túi tiền móc ra gương soi mặt(anh cũng quá tự luyến đi ^^), vừa sửa sang lại tóc vừa nói: “Không nghe thấy mới vừa rồi đạo sĩ kêu những gì sao? Từ lúc đó, sắc mặt nha đầu cũng đã không được bình thường.”

Tiểu Hắc nghiêng đầu, “Kêu những gì? Giống như đuổi theo người nào, hô cái gì không nên, Dương Quá?”

Thu hồi gương, đôi tay rút túi, Tiểu Bạch giống như ảo thuật, từ trong túi tiền lại móc ra một quyển sách, mở miệng, ném cho Tiểu Hắc.

“Cầm đi xem thật kỹ! Bảo người bình thường chịu khó đọc sách, nhưng người không vâng lời! Người xem Mạnh bà lớn tuổi như vậy, vì ứng phó các Quý Hôn, mỗi ngày đều học tập ngôn ngữ. Người càng ngày càng lười như heo vậy!”

Tiểu Hắc nhận lấy, bị mắng một trận, sắc mặt có chút không giải thích được. Hắn phụ trách câu hồn, lũng bắt oán quỷ oan hồn, dùng quả đấm là tốt, lại không cần động não, tại sao phải đọc nhiều sách vậy. Hắn cũng không phải là Tiểu Thôi, thư ký địa phủ phải xem sổ sách quản sự các loại!

Có chút không thoải mái, mắt tròn trắng, mở quyển sách kia ra xem.

Thần Điều Hiệp Lữ!

..... ?

Cái gì? !

Bên trong thư phòng, Lưu Quang chợt mở mắt ra. Nghiêng đầu nhìn Tiểu Thôi báo cáo, bắt giác nhú chặt chân mày.

“Người nói là, Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ?”

Tiểu Thôi bình tĩnh đứng ở đó, thong dong gật đầu một cái.

“Không sai! Lần này phía trên giao nhiệm vụ, chính là bảo Tiểu Vũ đi chia rẽ Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ, nói là tình yêu bất luân! A, ta không biết rõ phía trên tại sao phải phân nhiệm vụ này cho Tiểu Vũ. Ta chỉ là cảm thấy hiện tại nếu Tiểu Vũ đi chia rẽ hai người bọn họ, bất giác hơi trễ? Hơn nữa nếu như thực chia rẽ, cũng coi như không tuân theo lẽ thường? Dù sao theo Nhân giới mà nói, Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ đời sau đời sau đời sau. . . . Cũng đã vắng mặt tại nhân thế rồi.”

Lưu Quang trầm tư, hẳn tin tưởng, Thiên đế lão đầu kia tuyệt đối không phải là ăn no rồi việc. Nhiệm vụ lần này, đầu tiên cùng Địa phủ một chút quan hệ cũng không có. Tiếp theo, lần này còn chỉ đích danh Tiểu Vũ đi làm. Hẳn tin tưởng trong đó nhất định có âm mưu, chỉ là rốt cuộc là cái gì âm mưu, hẳn không có chút đầu mối nào.

Tiểu Thôi sờ sờ cái cằm, lẩm bẩm nói: ” Linh Đương nhân duyên của Nguyệt lão có phải hay không đã quá hạn? Chuyện Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ đã sớm xảy ra. Muốn ngăn cản còn chia rẽ ..., cũng không nên lúc này mới làm. A, lần này thú vị, Tiểu Vũ kia nếu biết đối tượng lần này là Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ, không biết sẽ phản ứng sao. Lão Đại! Có muốn đánh cược hay không? Ta đoán nhiệm vụ lần này, nha đầu Tiểu Vũ sẽ làm hư!”

Lưu Quang chợt ngồi dậy, thần sắc có chút nghiêm túc.

“Không cần đánh cuộc! Người lập tức lên thiên đình một chuyến, hãy nói với Thiên đế lão đầu, nhiệm vụ lần này không thuộc phạm vi Địa phủ quản, hẳn tự tìm người xử lý! Nếu hắn cứng rắn kén đảo đưa cho chúng ta hoặc lại giao cho người nhiệm vụ gì, ta muốn có biện pháp ngăn cản! Tóm lại phạm là liên lụy đến Tiểu Vũ, đều không thể nhận!”

Nhìn thấy vẻ mặt Lưu Quang nghiêm túc, Tiểu Thôi thần sắc thoáng đổi một cái, ngay sau đó khôi phục bình tĩnh. Cúi đầu nói dạ, cất bước rời đi.

.....

Dương Quá!

Mây kiếm nhú lại, mắt phượng uy nghiêm, hai mắt trong suốt bắn ra bốn phía, anh khí bức người, tướng mạo thần thái phấn khởi, hết sức tuấn tú thanh nhã, là nam tử xinh đẹp hiếm thấy trong thiên hạ.

Tiểu Hắc lăm bằm trong sách miêu tả, nhìn bóng dáng đang hốt hoảng chạy trốn, không khỏi lắc đầu một cái.

“Đây là mỹ nam tử? Ta thật sự một chút cũng không nhìn ra!”

Bà vai bị người vỗ vỗ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Bạch giờ ngón tay cái với hắn!

“Huynh đệ, cuối cùng nghe được người nói chuyện hoang đường rồi! Tiểu tử kia cũng có thể được gọi là mỹ nam tử? Vậy hai huynh đệ chúng ta đi ra ngoài, nam nhân trong thiên hạ không phải đều phải đi tự sát sao?”

Ặc. Tiểu Hắc sờ sờ đầu, thành khẩn nói: “Ca! Địa phủ vốn là đã nơi tập hợp ma quỷ, chúng ta hay là khiêm tốn một chút, không nên tạo nghiệp chướng!”

Tiểu Bạch than thở lắc đầu một cái, “Aizzz, thôi. Nghe người một lần cũng tốt.”

.....

Dương Quá! Dương Quá!

Tiểu Vũ giờ phút này trong óc đang liệu mạng nhớ đến lúc xem phim Thần Điều Hiệp Lữ.

Màn trước mắt này là sao? Suy nghĩ một chút, hảo hảo suy nghĩ một chút!

“Dương Quá ở Toàn Chân giáo giữa kỳ tỷ võ, bị một đạo sĩ gây thương tích mà trong lúc tình thế cấp bách xuất ra Cáp Mô Công đánh gây thương tích, Dương Quá biết gặp đại họa, liền trốn khỏi Trùng Dương cung.”

Vang lên bên tai một thanh âm, Tiểu Vũ ánh mắt sáng lên. Đúng đúng! Chính là cái này! Bây giờ Dương Quá mới vừa thoát đi Trùng Dương cung, kế tiếp liền được Tôn bà bà cứu, sau đó liền biết Tiểu Long Nữ!

Hung phấn qua đi, lúc này mới quay đầu, xem kẻ vừa nói chuyện là ai. Quay người lại, chỉ thấy trong bóng tối đi tới hai bóng dáng, một đen một trắng rất là dễ coi.

Tiểu Hắc vui đầu đọc sách trong tay, đến gần thì mới ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ phát tay một cái chào hỏi. Sau đó tiếp tục vui đầu khổ học.

Tiểu Bạch hướng Tiểu Vũ ném đi một mị nhãn, khoát tay nhún vai nói: “Người đừng nhìn chúng ta, là lão Đại sợ người lại gặp chuyện không may, mới để cho chúng ta đi theo người.”

Tiểu Vũ giờ phút này ý nghĩ không đặt ở trên người Hắc Bạch vô thường, vô vị khoát khoát tay, bộ mặt bất đắc dĩ nói: “Tiểu Bạch Tiểu Hắc. . . . Làm sao bây giờ? Phía trên làm cái gì vậy a? Để cho ta tới chia rẽ Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ?”

Tiểu Hắc tiếp tục vui đầu đọc sách, hoàn toàn không có nghe Tiểu Vũ nói.

Tiểu Bạch dựa theo cách nói chuyện cung kính, nhàn nhạt ném ra mấy chữ, “Xin lỗi, thương mà không giúp gì được.”

Tiểu Vũ suy sụp hạ vai, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Thôi, hay là trước theo tình huống mà xem xét.

.....

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Về Địa phủ trước

Tiểu Long Nữ!

“Băng Cơ Ngọc Cốt, lãnh diễm tuyệt tục”. Như gió phất ngọc thụ, tuyết khóa quỳnh bao, (NN: mấy câu này miêu tả vẻ đẹp, ta không biết viết sao cho hay nên đề nguyên) khác với người đẹp xưa nay chỉ toát ra tục khí cùng chán ghét. Mặt mũi thanh thuần xinh đẹp, êm ái tái nhợt, trong suốt thông linh, siêu phàm thoát tục, xinh đẹp tuyệt trần, thanh lệ xuất trần, đẹp như thiên tiên, khuynh quốc khuynh thành, băng cơ oánh triệt, xinh đẹp thanh tú như sen hé nở trên mặt nước, thanh khiết như tiên nữ.

Tiểu Hắc đọc nội dung, giương mắt nhìn cô gái mặc bộ áo trắng trước mắt, sau đó nghiêng đầu nhìn Tiểu Vũ, suy tư liên tục, sau đó gật đầu nói: “À, mặc dù trong sách viết có chút không giống, nhưng quả thật so nha đầu Tiểu Vũ đẹp hơn nhiều.”

Một cái tay chọt vùng lên, nặng nề vỗ lên ót Tiểu Hắc.

“Ngươi nói cái gì đó? Dầu gì ta cũng là Địa phủ Nhất Chi Hoa! Đừng không nể mặt như vậy có được hay không?”

Tiểu Hắc bị đập có chút mờ mịt, thấy vẻ mặt Tiểu Vũ hung thần ác sát, cứng ngắc gật đầu một cái.

Tiểu Bạch ở một bên đôi tay nhét trong túi, rành rang nói: “Vậy là sao, đừng không cho nha đầu Tiểu Vũ mặt mũi như vậy. Vốn là Địa phủ chúng ta có chút dương thịnh âm suy. So với Mạnh bà, nha đầu Tiểu Vũ coi như đáng đáp không tệ.”

Tiểu Vũ trên trán xuất hiện ba đường hắc tuyến, nhất thời không nói ra lời. Ai bảo diện mạo nàng thường thường, hơn nữa cả ngày cùng yêu nghiệt mỹ nam ở chung một chỗ, ánh sáng cũng bị cướp đi.

Nói một chút, một đám quỷ sai của Địa phủ này. Sao lại có bộ dạng đẹp mắt như vậy làm gì? Tiểu Vũ đầy hoài nghi, ban đầu Lư Quang chọn quỷ sai, có phải là dựa theo tiêu chuẩn chọn siêu mẫu nam mà chọn không! Còn có! Không thích tiên tử xinh đẹp, lại đem Địa phủ của mình biến thành mỹ nam như mây, điều này khiến Tiểu Vũ không thể không hoài nghi, Lư Quang có phải hay không có đặc thù háo sắc nuôi nam sủng?

Ừ! Tiểu Vũ âm thầm gật đầu một cái, xem ra vấn đề này, còn chờ tỉ mỉ khảo sát nha!

.....

Giờ phút này, Tiểu Vũ cùng Hắc Bạch vô thường nằm chán ngời dưới đất, nhìn Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ lần đầu tiên gặp nhau, vẻ mặt lạnh nhạt. Sau đó Tôn bà bà cùng Dương Quá tán gẫu một chút. Cho đến khi ba con quỷ lần thứ một trăm lẻ một ngủ gật, Tiểu Vũ lúc này mới đứng lên, tuyên bố: “Ta thấy, chúng ta nên trở về Địa phủ trước đã.”

Tiểu Hắc Tiểu Bạch gắng sức mà gật đầu bày tỏ tán thành, ba người nhẹ đọc chú ngữ, bóng dáng biến mất không thấy.

Tiểu Vũ vừa về tới Địa phủ, liền thẳng tắp hướng thư phòng phóng tới. Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc làm việc của mình.

Thói quen không mở cửa, xuyên tường mà qua. Vừa vào thư phòng, Tiểu Vũ liền hét lên: “Lão Đại! Nhiệm vụ lần này có chút lệch đi! Sao lại để cho ta đi.”

Thanh âm ngưng bật, bởi vì mỹ nam vốn nên nằm trên ghế sa lon, thế nhưng không có ở đây!?

Thật sự là kỳ quái rồi, Lư Quang bình thường bất kể không có việc gì, cũng sẽ nằm ở trên cái sofa này nghỉ ngơi. Mỗi ngày như thế. Hắn và tám ghế sofa này hết sức thân mật, có thể nói giống như trẻ sinh đôi. Nhưng bây giờ người không ở nơi này?

Hết sức nghi hoặc, Tiểu Vũ xoay người chuẩn bị rời đi. Không có người ở đây, nàng trước hết trở về phòng nằm thôi.

Quay người lại, thấy mặt đen của Chung Quỷ xuất hiện trước mắt. Tiểu Vũ vỗ vỗ ngực, khó chịu nói: “Ta nói Chung lão đại này, ngươi không việc gì sao lại đứng sau lưng người ta làm gì? Có biết hay không như vậy sẽ dọa chết người đấy!”

Chung Quỷ thần sắc không thay đổi, rành rang mở miệng nói: “Hù chết người, hù không chết quỷ! Lão Đại bảo ta nói cho ngươi biết, ngươi trở lại có chuyện hỏi hần, phải đến phòng của hần tìm hần.”

Không để ý giọng nói Chung Quỷ mang theo vị chua, Tiểu Vũ gật đầu một cái. A! Thì ra là đi về phòng rồi, trách không có ở trên ghế sofa. Cùng Chung Quỷ nói cảm ơn, liền hướng gian phòng Lư Quang đi tới.

Tiểu Vũ bên này mới vừa đi, nơi Chung Quỷ đứng yên là tà xuất hiện hai đạo bóng dáng.

“Chung lão đại? Lão Đại bảo Tiểu Vũ đi phòng của hần a?! Chẳng lẽ là chuẩn bị ra tay?” Mắt Tiểu Hắc sáng lên, đầu bắt đầu yy(cái này chắc là tự kỉ xấu xa đây ^^) .

Tiểu Bạch vỗ tay phát ra tiếng, tròn mắt sáng chói nói: “Ta cũng đoán thế, xem ra lão đại rốt cuộc không nhịn được rồi.”

Chung Quỷ sắc mặt đen hơn, giờ tay lên trên đầu mỗi người cốc một cái.

“Hai người các ngươi trong óc có thể hay không giả bộ có chút tư tưởng thuần khiết? Làm sao lại nghĩ cái chuyện ngôn ngang này?”

Tiểu Hắc che đầu, bắt mẫn hét lên: “Hai người một nam một nữ ở trong phòng, có thể để cho người ta nghĩ ra cái gì thuần khiết sao?”

. Chung Quỷ một hồi cứng họng, phát tay nói: “Tốt lắm tốt lắm! Hai người các ngươi coi chừng cửa lớn cho ta, nếu thấy Tiểu Thôi trở lại, lập tức cho ta biết.”

Tiểu Bạch thâm thì trong miệng, “Cửa không phải có yêu quái cùng quỷ quái sao, làm sao lại bảo chúng ta đi. Chúng ta còn muốn đi tìm hiểu tình huống a.”

Tiểu Hắc gạt mạnh đầu phụ họa. Một giây kế tiếp, trên mông hai người chịu một cước, rất là nhếch nhác bị đá bay ra ngoài.

Chung Quỷ vỗ vỗ bụi bặm trên giày, giữ vững trấn định nói: “Bây giờ hài tử thật không nghe lời, ép ta động thủ mới có thể giải quyết vấn đề!”

Sửa sửa quần áo, xoay người hướng một chỗ đi tới.

Thăm dò tình huống? Chính là hai tiểu tử ngốc còn chưa đi tới cửa, liền bị Luru Quang phát hiện. Chuyện như vậy, vẫn là ta tự mình đi điều tra tương đối khá hơn!

.

Địa phủ phải nói là rất tốt, không chỉ đãi ngộ phong phú, hơn nữa đối với nhân viên tuyệt đối tử tế.

Lấy gian phòng mà nói, với thuật xuyên tường của Tiểu Hắc Tiểu Bạch, cửa phòng và tường đồng nghĩa với vật trang trí. Vốn dĩ Địa phủ không có phụ nữ, mà Mạnh bà lại không ở bên trong biệt thự, cho nên điểm này thật ra thì cũng không có gì đáng ngại. Nhưng kể từ khi Tiểu Vũ tới, trên hợp đồng liền lại thêm mục giới hạn.

Đó chính là phòng của mỗi người, đều có đặc quyền tuyệt đối. Nhưng cái đặc quyền này, chỉ nhằm vào Tiểu Vũ.

Kết quả là, Địa phủ vốn dĩ trừ gian phòng Luru Quang cùng thư phòng, các lối đi cùng địa điểm đều có thể sử dụng thuật xuyên tường mà qua. Hôm nay lại tăng thêm một chỗ, đó chính là phòng của Tiểu Vũ. Mà vào phòng của Luru Quang cùng Tiểu Vũ, chỉ có một cách.

Tiểu Vũ đi tới cửa, đưa tay gõ cửa. Gian phòng Luru Quang cùng phòng của nàng một dạng, có thuật phong ấn, đối với pháp thuật miễn dịch. Nhớ trước kia nàng còn hiểu kỹ phòng của hắn rốt cuộc dạng gì, còn đã dùng thuật xuyên tường xông vào. Ai mà biết, aizz!

Lần này nàng đã có kinh nghiệm, ngoan ngoãn gõ cửa. Vừa chờ đợi, trong lòng cũng tràn ngập tò mò.

Đây là nàng lần đầu tiên vào phòng của Luru Quang. Nghe nói Luru Quang thích sạch sẽ, bình thường cũng không thích cùng người tiếp xúc. Cho tới bây giờ, còn không có bất cứ người nào đi vào phòng hắn. Chợt, Tiểu Vũ nhớ lại sắc mặt Chung lão đại. A!! Không trách được gương mặt đen thui, là ghen tỵ nàng sao? A ha ha ha a ~

Tiểu Vũ chờ thật lâu, vẫn không nghe thấy đáp lại. Lỡ tai dính vào cạnh cửa, muốn nghe một chút động tĩnh bên trong phòng. Không phải là ngủ thiếp đi chứ? Mới vừa nghĩ như vậy, chỉ nghe thấy bên trong phòng truyền đến tiếng vang.

“Vào đi, trên cửa không có hạ chú thuật.”

Nói sớm đi! Tiểu Vũ bắt mẫn lắm bầm. Nhẹ đọc chú ngữ, động tác lưu loát xuyên cửa mà qua.

Ghế sofa màu trắng, giường lớn màu đen. Tủ sách màu trắng, tủ quần áo màu đen. Hai màu trắng đen đơn giản sáng tỏ. Không có bất kỳ vẻ gì nữa.

Tiểu Vũ nhìn bốn phía một chút, cũng không cảm thấy có cái gì bất đồng cùng mới mẻ. Nhiều lắm chính là màu sắc đơn điệu một chút. Cũng phù hợp với tính tình của Luru Quang.

Lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện ra, Luru Quang đâu?

Truyền tới bên tai tiếng nước chảy ào ào, Tiểu Vũ theo tiếng nhìn lại, mới chợt sáng tỏ. Không khỏi hắc tuyến đầy đầu.

Tắm? Ngần vịn đừng nói cho nàng biết, người khác đang tắm??

Là một thần tiên! Tắm cái gì mà tắm? Đây cũng quá sạch sẽ đi chứ?

Giống như là đáp lại suy nghĩ trong nội tâm Tiểu Vũ, nơi tiếng nước chảy truyền đến thanh âm Luru Quang.

“Ngươi ngồi ở trên ghế sofa trước, có chuyện gì chờ ta tắm xong rồi nói.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 7: Mỹ nam đi tắm

Tiểu Vũ ngồi trên ghế sa lon, nhàm chán ngây ngô.

Bốn phía yên tĩnh, chỉ có truyền tới bên tai tiếng nước chảy ào ào.

Tiểu Vũ muốn trình trọng nói rõ, mặc dù nàng không phải là hủ nữ, nhưng vào giờ phút này, địa điểm này, có một mỹ nam đang tắm trong phòng tắm, mà nàng may mắn đứng lúc ở trong phòng của mỹ nam.

Các vị, không nên hiểu lầm!

Tiểu Vũ trong óc tuyệt đối không nghĩ những thứ gì ngồn ngồn, thậm chí hạn chế cả hình ảnh phun máu mũi. Giờ phút này nàng nghĩ chính là, Luru Quang được xưng là Thiên giới đệ nhất mỹ nam, mà căn cứ tình huống nàng lần trước theo hấn cùng đi thiên giới, Luru Quang cũng có không ít người ái mộ, lấy việc nàng bị xem thường, ít nhất trên 90% Tiên nữ, đa số đã quỳ gối dưới quần tây của Luru Quang.

Thiên giới mặc dù quy định rõ ràng, không cho phép thần tiên động tình nói các loại yêu thương, nhưng không có viết rõ, không thể sùng bái mê luyến! Lấy hình tượng Luru Quang, hoàn toàn có thể xem là minh tinh mà phát triển chứ sao. Không cần hóa trang tuyên truyền, chỉ cần đi ra ngoài, chính là tiêu điểm.

Chỉ là, Tiểu Vũ biết. Luru Quang gần đây ít xuất hiện làm việc. Nói dễ nghe là khiêm tốn, thật ra thì chính là vì người tương đối lười. Có thể ngồi liên tục đối không đứng, có thể nằm liên tục đối không ngồi! Hơn nữa đối với cuộc sống riêng, càng thêm ít ai biết. Lấy thân phận địa vị Luru Quang cộng thêm dung mạo tuấn mỹ, nếu như nói muốn tìm đối tượng, tuyệt đối đơn giản.

Tiểu Vũ tin tưởng 200%. Chỉ cần tin tức cần tìm bạn gái vừa lan ra ngoài, tin tưởng Địa phủ tuyệt đối trong nháy mắt sẽ bị bao vây nước chảy không lọt. Nhưng đáng tiếc, đây cũng chỉ là ý tưởng của nàng mà thôi. Bởi vì Luru Quang tuyệt đối sẽ không muốn đi tìm bạn gái. Điểm này khiến Tiểu Vũ càng hoài nghi Luru Quang có phải hay không có gì kia.

Nhìn hơi nước mờ mờ ở cửa phòng tắm, nghe tiếng nước chảy. Con người Tiểu Vũ đảo một vòng, ý niệm trong lòng chợt phát hiện.

Người nói, nếu đem mấy tấm ảnh mỹ nam đi tắm ra bán, có thể cung không đủ cầu hay không?

Chỉ là, sau đó nếu như bị Luru Quang phát hiện, kết quả của nàng sẽ rất thảm?

.

Tiểu Vũ là phái hành động, cũng có thể nói là phái xung động. Phàm là đầu nghĩ đến cái gì, sẽ phải đi làm!

Mặc dù nội tâm có giãy giụa nho nhỏ, nhưng vẫn không ngăn cản được muốn thử hành động.

Kết quả là, Tiểu Vũ chấp tay trước ngực, nhẹ đọc chú ngữ. Từ gian phòng cách vách của nàng đem máy ảnh đánh cướp từ một Quý Hồn đến trong tay.

Không che giấu được hưng phấn trong lòng, Tiểu Vũ nắm chặt máy ảnh. Trong lòng suy nghĩ, đợi lúc Luru Quang đi ra, tốt nhất là lừa nửa người trên. Đem phần dưới che lại là tốt rồi. Hắc hắc, không biết lão Đại vóc người có đẹp không nha?

Ặc, Tiểu Vũ trình trọng nói rõ lần thứ nhất! Nàng tuyệt đối không phải là hủ nữ!

Thời điểm Tiểu Vũ khẩn trương chờ đợi, tiếng nước chảy chợt dừng lại. Tiểu Vũ chợt ngồi thẳng người. Mắt chăm chú nhìn cửa phòng tắm. Thậm chí len lén nuốt một ngụm nước bọt, cầm lên máy chụp ảnh đặt trước mắt, nghĩ tới đợi khi chụp xong lập tức lách người. Về phần chuyện khác, chờ sau này nói cũng được!

Trời đất bao la, con đường để Tiểu Vũ đại nhân nàng phát tài đang rộng mở! Chuyện gì cũng đều do mình đến đúng lúc, hôm nay cơ hội khó có được, cũng không biết lần sau lúc nào thì mới có thể đi vào phòng của lão Đại. Cho nên bắt chấp bất cứ giá nào!

Tay cầm cửa chuyển động, có chút cảm giác ngăn kêu vạn gọi. Nhân vật chính cuối cùng cũng từ trong phòng tắm đi ra. Nửa người dưới quần bởi một cái khăn tắm, đáp lại mong đợi của Tiểu Vũ, quả thật là để trần nửa người trên.

Tóc chưa lau khô, hơi ẩm rù xuống bên tai. Một gã phúc hắc, giờ phút này đã hoàn toàn hóa thân thành yêu nghiệt. Khiến một kẻ tự nhận không phải là hủ nữ, đã rơi vào bộ dáng ngốc trẻ. Mới vừa rồi còn nghĩ tới mấy tấm hình, giờ phút này nhìn thấy ‘người mẫu’, ngay cả ánh mắt cũng không chớp được.

Luru Quang hí lại mắt phượng, đứng ở cửa phòng tắm nhìn về phía Tiểu Vũ đang ngây ngốc trên ghế sa lon.

Nếu như quan sát cẩn thận, có thể nhìn thấy, mắt phải của hấn có ấn kí, đã chuyển thành đỏ rực một mảnh.

Nhớ trước kia, mắt Luru Quang chỉ biến thành màu đỏ, khi hấn tức giận mới xuất hiện. Sau lại bị một nha đầu quần quít, đáp ứng cùng nàng đỉnh khế ước. Cho nên sau lần đó, trừ chính hấn ra, mỗi khi nha đầu nghĩ đến hấn hoặc là nhờ hấn giúp đỡ thì mắt phải của hấn sẽ biến thành màu đỏ thắm. Tương ứng, mắt trái nha đầu kia cũng sẽ biến thành màu đỏ thắm.

“Người ở đây làm cái gì?”

Luru Quang mở miệng hỏi thăm, khóe miệng không tự chủ nâng lên.

Tiểu Vũ trong nháy mắt hồi thần, vội vàng chớp mắt mấy cái. Đứng dậy chuẩn bị chạy trốn. Máy ảnh để xuống, con mắt trái quả nhiên là một mảnh đỏ ngầu.

Nhưng Tiểu Vũ lại quên một sai lầm trí mạng! Luru Quang ở Thiên giới không chỉ là đệ nhất mỹ nam, còn là đệ nhất cao thủ. Muốn chạy trốn dưới tay hấn, trừ phi hấn cố ý nhường, nếu không người bình thường, thật đúng là không trốn thoát.

Kết quả là, Tiểu Vũ mới đứng người lên, thậm chí chưa đi được một bước. Trong một giây, một đạo nhân ảnh nhanh chóng ngăn trước thân, không biết là cố ý hay không, mặt chậm rãi ép tới gần nàng.

Kết quả là, Tiểu Vũ bị thống. Hai tay chấp sau lưng, vì giữ máy ảnh. Nhìn Luru Quang cách nàng gần như vậy, chân chạm đến ghế sa lon ở phía sau, dứt khoát cứ như vậy ngồi trở lại trên ghế sa lon.

Luru Quang nhếch môi cười đầu độc, không nghĩ sẽ bỏ qua cho ý tứ của Tiểu Vũ. Cúi người đôi tay chống lên hai bên ghế sa lon sau lưng Tiểu Vũ, cứ như vậy đem cả người nàng giam lại trong đó.

“Ta đang hỏi người, người chạy cái gì?”

Giọng nói Luru Quang nhẹ nhàng, giống như là đang nói chuyện hôm nay khí trời bình thường. Không chút nào không đúng. Dĩ nhiên, cũng không cảm thấy tư thế có nhiều mập mờ. Bởi vì hứng thú tột độ trong xương lại chui ra, giờ phút này nhìn về mặt cứng ngắc nào đó tâm tình rất là vui vẻ.

Mới vừa rồi hấn đang ở trong phòng tắm, mắt phải liền cảm giác nóng rực. Biết Tiểu Vũ đang ở trong phòng hấn, dĩ nhiên không phải là nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Cho nên chỉ có một giải thích, đó chính là giờ phút này cô nàng đang suy nghĩ đến hấn. Luru Quang rất rõ ràng loại ý nghĩ này, không phải ý tứ nhưng nhớ. Sợ là trong óc cô nàng lại toát ra cái ý niệm gì, mà ý niệm này, cùng hấn có quan hệ!

Ôm tò mò trong lòng, Luru Quang liền quyết định ra ngoài xem. Vừa ra cửa phòng tắm nhìn thấy Tiểu Vũ cầm máy ảnh, hấn biết ngay nha đầu này muốn làm gì. Nhưng tiểu nha đầu hình như bị chính vóc người của mình hấp dẫn, quên nhân play, cả người cứ như vậy ngây ngốc ngồi ở đó. Lúc ấy không chạy, hiện tại lại muốn chạy?

Luru Quang cười tà ác, hấn muốn nói một câu, muốn chạy? Không có cửa đâu?

.....

Trước mặt là một dê cù! Á, không đúng không đúng! Là một mỹ nam không mặc áo!

Tiểu Vũ ánh mắt lóe lên, tầm mắt né tránh. Mẹ nó, kích thích lớn! Ai tới nói cho nàng biết, bây giờ là cái tình huống gì?

Không phải nói chụp vài tấm hình rồi bỏ chạy sao?? Sao lại nhìn tròn tròn mắt? Sao lại nhìn chăm chăm bất động? Mẹ nó, lần này chơi lớn rồi chứ? Làm sao bây giờ, phải trả lời thế nào?

Nói lời thật? Lão Đại, thật ra thì ta muốn chụp ảnh người, chụp ảnh mỹ nam đi tắm đem bán, bởi vì sợ bị người bắt được, hậu quả sẽ rất thê thảm, cho nên ta mới chạy!

Hay là nói, lão Đại, ta bị vóc dáng người hấp dẫn, vì phòng ngừa một giây máu mũi phun ra, không cẩn thận để cho phòng trắng đen của người nhiều thêm một màu sắc, cho nên vẫn là đi ra ngoài thì tốt hơn!

Mẹ nó.

Cảm giác tùy tiện nói cái gì, kết quả đều không tới đâu? Hơn nữa giờ phút này mấu chốt nhất chính là, lão Đại! Người sao lại dựa vào ta gần như vậy làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 8: Khiến nàng chết

“À, lão Đại! Ngươi. . . Chẳng lẽ không cảm thấy chúng ta bây giờ khoảng cách dựa vào có chút gần sao? Địa phủ vốn không khí cũng không quá tốt, vì để tránh cho thiếu không khí gây ra tiểu não ngừng lại, ta cảm thấy ngươi hơi lui về phía sau một chút thì tốt hơn?”

Ánh mắt Tiểu Vũ nhanh chóng tránh, chính là không dám nhìn thẳng phía trước. Trời mới biết tình cảnh của nàng bây giờ có nhiều lúng túng. Ai tới nói cho nàng biết, bình thường thấy bộ dáng con người lão Đại, tẩm liệm thay đổi thành Hắc Sơn Lão Yêu rồi sao? Ai ui, trái tim nàng nhỏ, không chịu nổi hình ảnh kích thích thế này nha.

Nụ cười Lưu Quang không giảm, khoảng cách không lùi. Ngược lại có khuynh hướng càng đến càng gần.

“Không biết, hiện tại ta cảm thấy khoảng cách này tốt vô cùng. Hơn nữa ta tin tưởng, với tư thế này, một con mèo nhỏ cũng tuyệt đối trốn không thoát. Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

Tiểu Vũ nhú nhú mày, vốn tìm Lưu Quang là vì thương lượng sự kiện Dương Quá, muốn hỏi hấn nhiệm vụ này có thể không nhận hay không. Bởi vì thật sự rất căng. Hơn nữa muốn chia rẽ Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ? Làm ơn, người ta rất xứng đôi. Nàng không hạ thủ, cũng không muốn hạ thủ!

Nhưng tình huống hôm nay, xem ra, nàng trước hết vẫn dừng động tới Dương Quá, trước hết trông coi chết sống của chính mình đã. Tạm thời không đoán, con người trước mắt này chợt hóa thân thành Hắc Sơn Lão Yêu, có phải hay không xem nàng như Tiểu Thiên có thể gặm được. Chỉ nói nàng giờ phút này nội tâm kích động không thôi, hơn nữa một giây kế tiếp, nói không chừng có khả năng phun máu mũi. Quan trọng hơn là, dấu máy chụp ảnh ở phía sau!

Coi như bị phát hiện cũng không sao! Nàng hôm nay bất cứ giá nào, cũng phải nhắm mắt chiến đấu tới cùng! Nói gì cũng phải đem hết toàn lực bản thân mà lui! Không chỉ muốn giữ được người, máy chụp hình cũng muốn giữ! Một khi thành công, hắc hắc! Sợ rằng tiền sẽ ào ào tuôn tới tay.

Tinh táo! Đúng! Nàng phải tinh táo! Không thể vì sắc đẹp trước mặt mà văng đầu!

“Lão Đại! Cái này, ta tìm ngươi là vì, vì Thiên Đình giao cho ta nhiệm vụ kia!” Tiểu Vũ tận lực để cho tâm mình bình khí hòa, biểu hiện trấn định một chút, nhưng ít nhiều còn có chút khẩn trương. Lú là lú lo, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

A? Lưu Quang rớt cuộc không trêu mèo nhỏ nữa. Tay lại đứng lên. Tay ôm ngực, đứng trước mặt Tiểu Vũ.

“Thế nào? Nhiệm vụ lần này rất khó sao?”

Thật ra thì Lưu Quang sớm biết chuyện như thế nào, nhưng mà giờ phút này lại cố làm như không biết. Rõ ràng đã sai Tiểu Thôi lên thiên đình xử lý chuyện này, nhưng bây giờ lại giả bộ hồ đồ.

“Ai ui! Lão Đại! Ngươi cũng không biết!!!”

Lưu Quang vừa lui mở ra khoảng cách, quả nhiên Tiểu Vũ liền lập tức giương nanh múa vuốt. Quên mất trên tay còn cầm máy ảnh, lập tức bật lên. Không biết là bởi vì tức giận, cảm thấy đứng thật cao nói chuyện cũng có chút phân lượng. Chân không trực tiếp đứng ở trên ghế sa lon. Quơ múa tay nhỏ bé bắt đầu tức giận nói.

“Nguyệt lão đầu tuyệt đối là già nên hồ đồ rồi! Hơn nữa thiên đế đại thúc cũng bệnh không nhẹ! Bọn họ lần này giao cho ta nhiệm vụ, nói gì tình yêu bất luân? Mẹ nó! Lại để cho ta đi chia rẽ Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ!”

Nói đến chỗ này, Tiểu Vũ còn cố ý dừng lại, ánh mắt hoài nghi nhìn về Lưu Quang, thử dò xét hỏi: “Lão Đại? Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ ngươi biết là ai chứ? Kim Dung đại thúc, Thần Điều Hiệp Lữ, ngươi đã xem qua chứ?”

Lưu Quang tư thế không thay đổi, gật đầu một cái.

Làm ơn, coi như chưa từng xem, hấn tuyệt đối cũng không nói ra. Bằng không lại mất thể diện!

Tiểu Vũ thở ra một hơi, đã xem là tốt rồi! Như vậy mới có tiếng nói chung! Tiếp đó lại tức giận bắt bình nói.

“Ngươi nói có quá đáng không? Có làm hay không? Phía trên là ăn no rồi việc, còn thật sự rồi rã đến phát hoảng? Muốn ta chia rẽ thế nào! Đây không phải là cố ý chơi ta sao? Nhưng mà, đây cũng là lần đầu tiên Thiên Đình giao nhiệm vụ cho ta, nếu như làm không tốt, không phải là rất mất thể diện sao?”

Đuôi lông mày Lưu Quang nhảy lên, lạnh nhạt nói: “Thật ra thì chuyện này cũng rất dễ làm, ta nhớ hai người bọn họ về sau không phải là chia tay sao? Mười sáu năm ước hẹn gì đó? Tiểu Long Nữ đầu thai đúng không?”

Tiểu Vũ gật đầu một cái, nhưng nghe có chút mơ hồ. Không hiểu ý tứ những lời này của Lưu Quang.

Lưu Quang anh tuấn vỗ tay phát ra tiếng, mở miệng nói: “Chuyện kia dễ làm mà! Để cho nàng chết! Khi nàng nhảy xuống núi thì hạ thủ! Nhảy xuống, cũng đừng để cho nàng sống lại! Cứ thế mà chết thôi! Làm như vậy, cũng coi như chia rẽ, nhiệm vụ hoàn thành!”

.

Tiểu Vũ, trên trán xuất hiện ba đường hắc tuyến, méo miệng lắc đầu một cái.

Cuốn cuộn kéo lên ống tay áo, mặt bất mãn nhìn về phía Luru Quang, thậm chí còn ngai máy ảnh cầm trên tay cản trở, trực tiếp đặt trên ghế sa lon.

“Lão Đại! Làm sao ngươi có thể có loại tâm tư bất lương này? Chuyện tàn nhẫn như vậy, ngươi cũng có thể nói ra miệng được? Người ta là một đôi tình nhân, vốn là nỗi khổ tương tư mười sáu năm, quay đầu lại không phải vì có một hi vọng sao? Thế nào? Ngươi còn làm cho người ta đi tìm chết? Ngươi cũng quá không có tâm đồng tình rồi? Phải đối cho ngươi thành Dương Quá, đau khổ chờ người yêu trong lòng mười sáu năm, quay đầu, lại nói cho ngươi biết, sorry, người của ngươi đã sớm vĩnh biệt rồi. Chẳng lẽ ngươi chịu nổi?”

Luru Quang nghe vậy, sờ sờ cái cằm giống như suy tư, sau đó vô vị nhún nhún vai, bình tĩnh nói: “Không chịu nổi thì theo nàng cùng chết. Toàn bộ tới Địa phủ đoàn viên, sau đó đầu thai chứ sao. Như vậy nhiệm vụ của ngươi cũng coi như hoàn thành. Dù sao chỉ cần chia rẽ là được rồi, chết là hết chuyện, chia rẽ cũng xong.”

Tiểu Vũ mặt đen lại, không nói bất kỳ lời nào. Bất đắc dĩ thở dài, hỏi một câu hoàn toàn không hợp với đề tài này.

“Lão Đại, ngươi gần đây uống canh vong tình của Mạnh bà, đầu rút lại trái qua? Lương tâm của ngươi sớm bị Hao Thiên Khuyển của Nhị Lang thần gặm rồi?”

A, Luru Quang cười mĩa một tiếng, lắc lắc ngón tay.

“Canh Vong tình ta không uống. . . , mà cái tên chó chết kia, ngay cả cơ hội đến gần ta cũng không có, thế nào gặm ta? Lương tâm của ta, sớm bị mình ném vào Vong Xuyên Hà làm mồi cho cá rồi. Ngươi hiện tại đi ra sông vớt xem? Nói không chừng còn có thể giúp ta tìm trở về.”

.

Hết thuốc chữa!

Trong óc Tiểu Vũ, giờ phút này bị mấy chữ này tràn ngập. Đôi mắt nhỏ nhìn chăm chăm Luru Quang, muốn xem thử thần côn (NN:ta không hiểu rõ từ này, chắc cũng gần với thần tiên ^^) này rốt cuộc ăn cái gì lớn lên? Rốt cuộc sao có thể trở thành thần côn? Không phải đều nói thần côn có cái tâm lòng cứu đời giúp người gì đó? Rất hiền lành tốt đẹp? Sao mà trước mắt nàng, một chút cũng không cho nàng cảm giác được những thứ tốt đẹp này?

Nghe những lời này? Ngấm lại tác phong làm việc bình thường của Luru Quang, cũng chỉ là một tên yêu nghiệt! Có cái gì giống thần côn?

“Nha đầu, ngươi chảy máu mũi.”

Đang lúc Tiểu Vũ tưởng tượng lan man thì thỉnh thoảng nghe được câu này của Luru Quang. Một giây kế tiếp, thấy nàng lập tức lấy tay che mũi. Rất nhếch nhác nhảy đi nhảy lại.

Không thể nào? Chảy, chảy máu mũi? Sao mà một chút cảm giác nàng cũng không có chứ? Mẹ ơi mẹ ơi, mất hồn rồi!

Hắc Sơn Lão Yêu chợt cười ngông cuồng, điên đảo chứng sinh, bộ dáng khiến Tiểu Vũ hoảng hốt một hồi.

Kết quả là, chỉ thấy yêu nghiệt này môi mỏng khê mờ, nhân nhật khắc ra mấy chữ. Làm như cố ý, từng chữ từng câu.

“Ta. Lừa gạt. Ngươi. Đây!”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 9: Đặc sắc hơn

Tiểu Vũ ngây người một lúc, sau đó lau lỗ mũi. Quả nhiên, không có chút máu nào.

Nhìn Hắc Sơn Lão Yêu cười to không dứt, Tiểu Vũ âm thầm nắm chặt quả đấm.

Cái gì gọi là không thể nhịn được, nàng hôm nay coi như đã lĩnh ngộ. Đáng tiếc bất đắc dĩ, cái gì gọi là lấy của người sẽ nhát tay, ăn của người sẽ nhẹ giọng, ở dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu. Nàng đã lĩnh ngộ rất hoàn toàn.

Ai kêu người ta là lão Đại! Nàng không phải là Niếp Tiểu Thiên, nàng chỉ là một lâu la bên cạnh Hắc Sơn Lão Yêu. Vô luận liều mạng thế nào, nàng cũng thua.

So với ai khác trong túi có tiền? Thật xin lỗi, trong yếm nàng đừng nói tiền, ngay cả viên đường cũng không có.

So với ai khác thù đoạn cao siêu? Vẫn là nàng không chống lại nổi. Đừng nói nàng chỉ là một quý sai nho nhỏ, có là mười vạn thiên binh, chắc rằng lão yêu cũng không dễ ở trong mắt.

So với ai khác xinh đẹp khuynh thành? Vậy càng thật xin lỗi, nàng được xưng Địa phủ Nhất Chi Hoa, thật ra thì cũng đẹp mắt hơn Mạnh bà một chút thôi. Nếu Mạnh bà trẻ lại, nói không chừng ngay cả Mạnh bà nàng cũng cực kỳ không so nổi. Lão yêu lại không như vậy, vừa ngoái đầu nhìn lại, là khuynh quốc khuynh thành. Vừa mỉm cười, là điên đảo chúng sinh. Đúng là cực phẩm yêu nghiệt, thần côn trong thần côn. Hơn nữa yêu nghiệt đi tẩm, nếu không phải do nàng định lực không tệ, giờ phút này máu mũi đã sớm không ngừng phun rồi.

Trừ những điều trên, còn có vụng về, giả câm vờ điếc, lão yêu này đều là cao thủ. Hơn nữa mảnh khoé một bụng, lòng dạ đủ cứng, nếu như không phải bị nâng dây dưa, chắc rằng rất nhiều việc cũng sẽ không xảy ra. Chỉ là Tiểu Vũ không thừa nhận cũng không được, Lưu Quang đối với nàng, thật đã rất tốt rồi.

Không giống với Chung lão đại, còn có Tiểu Hắc Tiểu Bạch yêu cầu thật nghiêm nghị. Sự kiện Tư Huyền, nàng hiểu một chuyện. Lão Đại bình thường tính khí ác liệt. Nhưng đối với người trong nhà, đều rất tốt. Đặc biệt là đối với nàng, có lẽ bởi vì nàng là nữ quý sai duy nhất, cho nên lão Đại đặc biệt chăm sóc.

.....

Lưu Quang vốn nghĩ Tiểu Vũ nhất định sẽ cùng hắn giương nanh múa vuốt, lại vạn vạn không nghĩ tới, nha đầu kia đầu tiên là tức giận không thôi, tiếp theo lại yên tĩnh ngoài ý muốn. Đứng trên ghế sa lon giống như suy nghĩ việc gì đó?

Cũng không muốn trêu nàng, Lưu Quang nhẹ nhàng mở miệng nói: “Được rồi, nghiêm chỉnh mà nói. Vấn đề chia rẽ nhân duyên, cũng không thuộc phạm vi Địa phủ quản lý. Ta đã sai Tiểu Thôi lên thiên đình từ chối nhiệm vụ này rồi. Chuyện này ngươi cũng không cần lo, tiếp tục xem manga thôi.”

A!?

Tiểu Vũ nghe Lưu Quang nói thế, đầu tiên là có chút không tin tưởng trọn to hai mắt. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt Lưu Quang nghiêm túc, mới hiểu được hắn nói là sự thật.

Kết quả là, Tiểu Vũ hưng phấn kêu to một hồi. Trực tiếp từ trên ghế salon hướng người lão yêu nhảy xuống. Hành động này, ngược lại khiến lão yêu sợ hết hồn.

Theo bản năng đưa tay ôm chặt thân thể kia, nhìn thấy Tiểu Vũ ôm cổ hắn vui vẻ cười lớn. Lưu Quang cũng khẽ cười, sớm biết tin này tốt như vậy, hắn mới vừa rồi sẽ không trêu nàng, nói thẳng ra chuyện này thì tốt biết bao nhiêu?

Tiểu Vũ thoáng lui ra, cười híp mắt nhìn Lưu Quang.

“Lão Đại! Ta phát hiện. Mặc dù ngươi tính khí kém, tính tình lại phản nghịch ác liệt, còn không có lương tâm. Nhưng ngươi thật không phải là người xấu! Thật ra thì ngươi nói năng chua ngoa nhưng tâm lòng như đậu hũ, trên miệng thường nói chút lời khó nghe, nhưng trong lòng thật ra rất thiện lương. Lần trước Tư Huyền cùng Quân Lan, nếu không phải là ngươi thay bọn họ đỡ Thiên Khiển, bọn họ không thể sống lại. Còn có Quỳnh Hoa tiên tử cùng Nhị Lang thần, ngươi mặc dù không vui lòng, nhưng cuối cùng vẫn hỗ trợ.”

Nói đến đây, Tiểu Vũ từ nơi cổ áo móc ra dây đỏ trói chặt bình thủy tinh nhỏ, bên trong chứa một giọt nước mắt màu lam rất xinh đẹp.

“Ta tin tưởng, chuyện xưa của bọn hắn nhất định sẽ không kết thúc như vậy. Nếu mệnh định tơ hồng để bọn họ cùng đất, như vậy, một ngày nào đó, bọn họ nhất định sẽ gặp nhau.”

Lưu Quang ngưng mắt nhìn Tiểu Vũ, mỉm cười không nói gì.

Mắt bên trái màu đỏ nhìn mắt bên phải cũng màu đỏ.

Giống như Hoa Bì Ngạn, đẹp dễ dàng tươi.

Trong không khí tựa hồ có một ít tình cảm không rõ đang từ từ sinh trưởng. Tiểu Vũ cũng đã nhận ra không khí vô cùng mập mờ, ánh mắt bắt gặp lại bắt đầu né tránh.

Lưu Quang cười đầu độc, mở miệng nói: “Nha đầu, ngươi có phải hay không nên giảm cân?”

.....

Tiểu Vũ lập tức nhảy ra, không khí lúc này trong nháy mắt bị phá hư hầu như không còn.

“Ta mà phải giảm cân sao? Có làm hay không? Ta hiện tại chỉ có sức nặng của một luồng hồn phách mà thôi!”

Lưu Quang chỉ cười không nói, hắn nói câu kia, chỉ là muốn hóa giải cái loại không khí đó mà thôi. Hắn dù sao cũng không phải là Hắc Sơn Lão Yêu, không thể vô sỉ thấy thích là làm. Tình cảm phải từ từ bồi dưỡng, tuyệt đối không thể đụng tới là hoàn thành!

“Được rồi, chuyện xem như đã giải quyết, kế tiếp, ngươi nên cùng ta giải thích một chút, cái máy ảnh này là thế nào?”

Lưu Quang tay nhấc lên, máy ảnh màu hồng liền ngoan ngoãn nằm trong tay hắn. Lưu Quang cầm trên tay nhìn Tiểu Vũ quơ quơ, thấy nàng vẽ mặt kinh ngạc, trong lòng len lén vui sướng.

Hắn biết! Cô nàng có cuộc sống từng trải thiện cận. Đại khái là dung lượng trong đầu có hạn, cho nên để cho nàng chất đầy tâm tình. Cho tới khi trí tuệ không còn dùng được, mới nói đến nhiệm vụ, nàng đã sớm đem mọi chuyện quên sạch sẽ.

Về mặt Tiểu Vũ giờ phút này, được gọi là đặc sắc.

Lại nói việc trở mặt còn nhanh hơn lật sách, những lời này để hình dung Tiểu Vũ giờ phút này thật thỏa đáng.

Nhìn thấy máy ảnh trong tay Lưu Quang, Tiểu Vũ tự trách vỗ vỗ cái đầu nhỏ. Đần! Thật là đần! Sao lại kích động đem chuyện này quên mất? Chuyện này quan trọng cỡ nào nha. Tiền của nàng, chi tiêu của nàng nha.

Hiện tại máy ảnh đã đến tay Lưu Quang, xem ra nàng muốn lừa dối vượt qua kiểm tra, cũng không thể thực hiện được rồi.

Tiểu Vũ hạ quyết tâm, chết sớm siêu thoát sớm, dứt khoát trực tiếp nhận mệnh!

“Á, cái này. Thật ra thì ta chỉ là muốn chụp mấy bức vẽ đẹp của ngươi mà thôi. Giống như, giống như lão Đại ngươi đáng đáp thật yêu khí bức người. A! Không đúng không đúng. Là anh khí bức người! Hơn nữa, lại có sức quyến rũ như vậy, quyến rũ người như vậy. Á, không phải không phải, là hấp dẫn người! Ta liền nghĩ, nghĩ chụp mấy bức, đem những hình này ngày ngày mang theo người, lúc không có chuyện gì làm, hoặc là nhiệm vụ một môi, cũng có thể lấy ra thưởng thức, hóa giải một nhọc. A, ha ha.”

Lúng túng cười mĩa hai tiếng, Tiểu Vũ nói xong cúi đầu, có lúc chính nàng cũng có chút bội phục mình. Những thứ nói dối này nàng đều có thể trong nháy mắt nói ra. Thật sự là quá tài tình.

Con mèo nhỏ họ Vũ mở mắt nói mò, dĩ nhiên là nói dối, nhìn một cái là biết nói dối.

Nhưng Lưu Quang là người thế nào? Là Hắc Sơn Lão Yêu tu luyện thành tinh! Cho nên hắn cũng lười vạch trần, càng cố tình theo nàng chơi tiếp.

Đặt tay lên khăn tắm bên hông, nhìn về Tiểu Vũ, nụ cười từ từ hiện ra đẹp đẽ.

“Sao? Là thế này phải không? Đây, có muốn chụp thêm vài tấm đặc sắc hơn hay không?”

Dứt lời, nhìn thấy Tiểu Vũ ngẩng đầu lộ ra vẻ mặt giật mình, đem khăn tắm rút ra.

A!!!!

Tiếng thét chói tai ầm ầm vang lên, Tiểu Vũ lấy tốc độ ánh sáng xoay người, xuyên tường mà chạy. Hắc Sơn Lão Yêu, đứng nguyên tại chỗ cười to không ngừng.

Chung Quỳ vốn là ở bên ngoài nghe lén, không ngờ hiệu quả cách âm thật sự quá tốt. Hơn nữa Lưu Quang khẳng định trước đó có kết phong ấn. Cho nên hắn thật không nghe được gì. Nhưng tiếng thét chói tai này của Tiểu Vũ thật sự quá lớn. Sợ là ngay cả Mạnh bà bên cầu Nại Hà cũng có thể nghe thấy. Chung Quỳ không hiểu xảy ra chuyện gì, đầu lập lại suy tư có muốn vọt vào hay không?

Rốt cuộc, cảm tính chiến thắng lý tính. Không trông nom mọi việc, đẩy cửa vọt vào.

Vừa vào cửa, đã nhìn thấy Lưu Quang để trần nửa người trên đứng trước sofa cười vui vẻ không dứt. Nhìn chung quanh, lại không nhìn thấy Tiểu Vũ.

Nhận ra có người đi vào, Lưu Quang xoay người nằm ở trên ghế sofa. Quần dài màu đen ôm lấy chân thon dài.

“Chung Quỳ, ngươi càng ngày càng càn rỡ. Không có mệnh lệnh của ta, ngươi lại dám tự tiện xông vào phòng của ta? Ngươi tốt nhất nói ra lý do chính đáng. Nếu không, ngươi cũng biết tính khí ta.”

Trên mặt vẫn còn nụ cười, lời nói ra lại làm cho Chung Quỳ rung mình một cái.

Chung Quỳ vội vàng cúi đầu, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh. Đang lúc khăn trương không dứt thì truyền tới bên tai thanh âm Tiểu Bạch Tiểu Hắc.

“Chung lão đại, Tiểu Thôi trở lại.”

Giờ phút này, cái tin này đối với Chung Quỳ mà nói, quả thực là cây cỏ cứu mạng. So với trúng số còn làm người ta hưng phấn hơn.

Trầm tĩnh chốc lát, mở miệng nói: “Lão Đại, là Tiểu Thôi trở lại.”

Nghe được câu này, Lưu Quang quả nhiên hăng hái. Thoáng nhướng mày.

“Nói hắn vào thư phòng chờ ta, ta lập tức đến.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phức Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 10: Tiểu Thôi trở về

Ta không thấy gì hết, đúng! Cái gì cũng không thấy!

Tiểu Vũ trở về gian phòng của mình, nhảy lên trên giường dùng chăn đem cả người bọc lại. Trong miệng lẩm bẩm. Tựa hồ bị kinh sợ không nhỏ.

Thật ra thì, Tiểu Vũ quả thật không trông thấy gì. Bằng không cũng không có bộ dạng hốt hoảng này rồi.

Lưu Quang dùng khăn tắm quấn quanh nửa người dưới, là có mặc quần. Hắn chính là cố ý đùa Tiểu Vũ. Không nghĩ tới, Tiểu Vũ nhìn hung ác, kì thực cũng là người nhất gan vô cùng. Hơn nữa thật sự là không chịu nổi hù dọa!

Động não suy nghĩ một chút cũng có thể đoán ra. Hắn đường đường là Diêm Vương, cũng không phải là loại biến thái gì. Làm sao lại không để ý hình tượng, trước mặt nàng phơi bày hoàn toàn?

Aizz, là nha đầu Tiểu Vũ quá đơn thuần? Hay là hắn quá tà ác?

.....

Cái gì! ?

Lưu Quang chợt từ trên ghế sa lon ngồi dậy, cau mày nhìn Tiểu Thôi cúi đầu đứng ở cách đó không xa, mới từ Thiên Đình trở về, sắc mặt ngưng trọng, mang theo chút tức giận.

“Chính là như vậy. Phía trên tựa hồ đã sớm biết ngươi không nhận nhiệm vụ này, cho nên khi ta vừa đến thiên giới, liền bị thủ vệ thiên binh ngăn ở cửa. Nói là Thiên đế gần đây thân thể khó chịu, không gặp bất kì kẻ nào.”

Tiểu Thôi cúi đầu đứng thẳng, thần sắc có chút đắc dĩ. Đầu năm nay thay người đi làm việc thực không dễ dàng, đến chỗ nào cũng phải nhìn sắc mặt người ta. Quả là làm khó hắn.

A! Lưu Quang cười nhạo một tiếng, mang theo nhàn nhạt châm chọc.

“Lão đầu kia thân thể khó chịu? Ha ha, thật là buồn cười. Đây không phải rõ ràng là mò mẫm nói mò sao! Ngươi cũng đừng nói cho ta biết, ngươi tin tưởng?”

Tiểu Thôi vội vàng lắc đầu một cái, giải thích: “Không phải! Ta làm sao tin tưởng. Ta cũng biết rõ nhất định là giả. Cho nên ta đến hôm nay mới trở về. Mấy ngày nay ta vẫn canh giữ ở Lăng Tiêu điện, nhất định phải gặp Thiên đế. Nhưng mà lão nhân gia ông ta tựa hồ quyết tâm, mỗi ngày đều không mở cửa, ta ở cửa ra vào đợi ba ngày, sưng sốt không thấy người. Lúc này mới hết hy vọng, trở về hướng lão Đại ngươi báo cáo tình huống.”

Lưu Quang nghe vậy, trông mắt lóe lên. Ngoài cửa sổ bầu trời lập tức thay đổi.

Tiểu Thôi cảm giác được không khí không thích hợp, hai tay nắm chặt, toát ra mồ hôi lạnh. Nhìn đi, hắn đã nói đi làm không dễ dàng. Lo lo lắng lắng chạy việc, nhận hết lạnh nhạt, còn phải trở lại chịu đựng lão Đại tức giận.

Mắt bên phải ửng hồng, Lưu Quang hiển nhiên cực kỳ giận giữ.

Tốt! Thật tốt! Lão đầu từ giã bấy hắn! Trốn Tiểu Thôi như vậy rõ ràng là không cho hắn từ chối nhiệm vụ lần này. Cứ như vậy, hắn càng thêm khẳng định, lão đầu từ trăm phần trăm là có âm mưu!

Thoáng ổn định tâm tình, Lưu Quang nằm lại trên ghế sa lon, có chút mệt mỏi đem tay gối lên đỉnh đầu, ngó ra ngoài cửa sổ lạnh nhạt nói: “Không sao, người đi xuống trước đi.”

Tiểu Thôi lĩnh mệnh, thở ra một hơi, vội vàng gạt đầu lui ra.

.....

Ở cửa, tụ tập ba người Chung Quỷ, Tiểu Bạch, Tiểu Hắc.

Thấy Tiểu Thôi đi ra, lập tức lôi kéo hắn chạy đến phòng khách dò thăm tình báo.

Tiểu Vũ từ gian phòng đi ra liền gặp được bốn người kia ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách, nói chuyện say sưa ngon lành. Nàng tò mò đi tới, từ trong túi tiền móc ra năm hạt dưa, ngồi ở bên cạnh Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc đang tập trung tinh thần nghe Tiểu Thôi nói chuyện trên Thiên đình mấy ngày nay, hoàn toàn không chú ý tới, chẳng biết Tiểu Vũ đi tới lúc nào. Sau đó nghe thanh âm, mới quay đầu liếc nhìn. Nhưng trọng điểm vẫn không đặt ở trên người Tiểu Vũ, mà là từ trong tay nàng chộp tới một chút hạt dưa, sau đó quay đầu tiếp tục nghe Tiểu Thôi nói.

Tiểu Bạch cùng Chung Quỷ cũng không phát hiện ra Tiểu Vũ. Nghiêm túc nghe Tiểu Thôi nói chuyện.

“Các ngươi cũng không biết, phía trên có nhiều thần côn khiến người buồn nôn! tmd! Ngay cả ta là một người văn nhả khiêm tốn như vậy, cũng không nhận được mà muốn nếm mấy cái!”

Tiểu Thôi sắc mặt giống như trước kia, bình tĩnh, nhưng giọng nói rõ ràng thay đổi không ít.

Tiểu Hắc nghe xong lời này, hăng hái. Nhỏ vô. Phất tay nói: “Không sai! tmd. Ta đã sớm thấy lũ thần côn kia khó chịu.”

Bên cạnh có người đẩy hắn một cái, mở miệng nói: “Chớ quấy rầy Tiểu Thôi nói chuyện!”

Tiểu Thôi gật đầu một cái, tiếp tục tức giận bất bình nói: “Từ khi ta tiếp nhận công việc giấy tờ tới nay, đây là lần đầu tiên buồn bực nhất. Ta vốn cho là rất đơn giản, không phải là đến từ chối nhiệm vụ của Tiểu Vũ sao. Bằng ba tác lược của ta không nát không thôi, đó chỉ như là chút thức ăn! Nhưng vạn lần không nghĩ tới, ta cả cửa lớn của Thiên giới cũng không được vào! Các ngươi cũng không nhìn thấy những thủ vệ thiên binh đó. Tựa như muốn đuổi ruồi, nói với ta, Thôi Phán Quan, ngươi đi xuống đi, trở về Địa phủ của ngươi viết báo cáo mỗi ngày đi, Thiên đế nói rồi, không gặp bất kì kẻ nào! Đặc biệt là loại người từ dưới đất chui lên như ngươi!”

tmd! Tiểu Bạch chợt đứng lên, bộ mặt khó chịu nói: “Cái gì? Dưới đất chui lên? Dưới đất chui lên thì thế nào? Dưới đất chui lên cũng không phải là kẻ hết thời? Cũng có một ít tài năng! Tiểu Thôi! Ta tuyệt đối không phải là kẻ chuyên đi thâm dục chuyện! Những người đó cũng may mà gặp được kẻ tính khí tốt như ngươi, nếu là ta, ta đã sớm đánh đắm rồi!”

Đúng! Tiểu Hắc cũng tức giận bất bình la lên. “Ta cũng muốn đi báo thù cho hã giận. Đúng là mắt chó nhìn người thấp. Cho rằng bọn họ ở trên trời, chúng ta dưới mặt đất, là có thể đem chúng ta đập dưới lòng bàn chân. Ta nhỏ vào! Muốn liều mạng, công phu quyền cước, Hắc Đại gia ta thật đúng là không đem bọn họ để ở trong mắt.”

Chung Quỷ cau mày nhìn về phía hai người một cái, có chút không nhận nói: “Tốt lắm, tốt lắm! Các ngươi cũng đừng ở nơi này nói mạnh miệng. Nếu như thực đến Thiên Đình, các ngươi dám động thủ? Đừng làm nhiều việc, Tiểu Thôi nói trọng điểm! Rốt cuộc kết quả như thế nào?”

Chung lão đại nói những lời này, quả nhiên Tiểu Bạch, Tiểu Hắc đều không lên tiếng. Ngoan ngoãn ngồi trở lại trên ghế sa lon.

Tiểu Thôi nhẹ nhàng ho khan một cái, mở miệng nói: “Trọng điểm chính là nhiệm vụ thất bại rồi. Ta canh chừng mấy ngày, sừng sốt không thấy Thiên đế. Ép với bất đắc dĩ, ta chỉ có thể về, hướng lão Đại báo cáo tình huống. Không ngoài sở liệu, lão Đại quả nhiên nổi giận.”

Tiểu Hắc nghe được lời này, lại không nhận được nói tiếp: “Cái này không phải nói, nha đầu Tiểu Vũ vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ? Đi chia rẽ Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ?”

Lời này vừa nói ra, một giây kế tiếp, người bên cạnh đã biến mất không thấy.

Tiểu Hắc thấy mọi người nặng nề suy ngẫm, không hiểu gãi gãi đầu. Đưa tay về phía sau muốn nắm thêm một nắm hạt dưa, lại vung nửa ngày không tìm được mục tiêu.

Không khỏi quay đầu nhìn lại, phát hiện bên kia không có một bóng người. Nhíu nháu mày, có chút nghi ngờ tự nhủ: “Gi? Mới vừa rồi bên này là ai tới?”

Chung Quỷ mắt tròn trắng, vô lực thờ dài một tiếng. “Tiểu Hắc à, không phải ta nói ngươi. Thân thủ của ngươi cùng đầu óc, thật kém xa! Ta cũng hoài nghi ngươi làm sao lại được lão Đại nhìn trúng, chọn làm quý sai. Aizzz”

Tiểu Hắc nháy mắt mấy cái, không hiểu Chung lão đại sao lại nói hắn như vậy?

Tiểu Bạch cũng tròn trắng mắt, hướng Tiểu Hắc làm ra ánh mắt khinh bỉ. “Em trai à! Không phải là ‘ca’ nói ngươi! Hai chúng ta về sau đi thi hành nhiệm vụ thì ngàn vạn lần đừng nói ngươi là em trai của ta. Khi cần thiết, có thể làm bộ như không biết ta. Ta thật sự không hiểu, ngươi rốt cuộc ăn cái gì mà lớn lên?”

Tiểu Hắc lần nữa nháy mắt mấy cái, vẻ mặt không hiểu. Hắn, hắn chưa nói thô tục chứ? Cũng chưa có, cũng không gây chuyện gì mà? Sao mà từng người từng người đều mắng hắn?

Tiểu Thôi thần sắc đã khôi phục bình tĩnh, tốt bụng đưa tay chỉ vào hạt dưa trên đất. Lạnh nhạt nói: “Toàn bộ Địa phủ, có những thứ này, ngươi nói còn có thể là ai?”

Tiểu Hắc lần này không nháy mắt, mà tròn to hai mắt. Kinh ngạc nói: “Đúng, đúng, người nào?”

Mọi người lác đầu tản ra, làm việc của mình. Tiểu Hắc có chút gấp gáp kéo Tiểu Thôi, lóe ra mắt to.

Tiểu Thôi bắt đầu di nhún vai, đối với hắn khẽ mỉm cười.

“Không trách được ngươi cũng chỉ có thể làm hộ vệ cho nha đầu Tiểu Vũ, lấy loại người đầu óc thông minh hơn ngươi. Nha đầu Tiểu Vũ nếu đã cố ý trêu ngươi, giống như chơi cùng Văn Khúc Tinh Quân, chính là ví dụ tốt nhất. Ta nghe nói, hắn hiện tại chỉ cần vừa nghe đến một chữ “Vũ” cũng sẽ học máu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 11: Nhiệm vụ tiếp tục

“Lão Đại!”

Tiểu Vũ như gió vọt vào thư phòng, nhìn thấy Lưu Quang áo mũ chỉnh tề trên ghế sofa, sớm quên mới vừa rời mặt hồng tìm đập.

Lưu Quang nghe tiếng nghiêng mặt sang bên, nhìn thấy bóng dáng nàng xông tới, không khỏi giương khóe miệng. Nha đầu này, luôn hùng hùng hổ hổ như vậy.

“Lão Đại! Có phải nhiệm vụ kia không có biện pháp hủy bỏ, ta phải đi làm à?”

Tiểu Vũ đứng ở bên sofa, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Lưu Quang.

Lưu Quang chân mày hơi hơi nhíu lên, nghĩ thầm là ai lắm mồm như vậy? Mới đó mà nha đầu này đã biết tin tức?

Đưa tay qua lau gò má Tiểu Vũ, Lưu Quang mắt lộ sùng ái. Mỉm cười nói: “Không có chuyện gì, ngươi nhất định không phải làm. Ta tìm những người khác đi làm nhiệm vụ này.”

Tiểu Vũ cũng nhíu mày, lác lác đầu nói: “Không được..., thư tiên không phải đã chỉ đích danh ta đi hoàn thành à.”

A, Lưu Quang chê cười. Khinh thường nói: “Ta cũng không tin lão đầu kia còn có thể phái người giám thị nhất cử nhất động của ngươi! Vốn dĩ nhiệm vụ này cũng không do Địa phủ ra mặt hoàn thành, lão đầu kia chính là ăn no rồi việc, cố ý muốn chơi ta! Không sao, hắn muốn chơi, ta sẽ cùng hắn chơi! Ngày nào đó ta muốn nhìn thấy kẻ nhân nhãi phải luống cuống, đem cửa địa ngục mở ra, thả ra một hai chiếc lệ quỷ đi Thiên giới vui đùa một chút. Ta sẽ cùng chơi với hắn đến cùng xem ai hơn ai!”

Trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ rồi rấm. Có câu không phải người một nhà không vào một cửa, xem ra quả thật như thế. Thiên đế cùng Lưu Quang, mặt ngoài xem ra vô hại, kì thực trong xương thần còn cũng có hứng thú siêu cấp tệ hại!

Nhìn Tiểu Vũ có chút ngẩn người, Lưu Quang biết nàng lại đang suy nghĩ lung tung. Không khỏi vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, mở miệng nói: “Được rồi, đi chơi đi. Không cần xen vào nhiệm vụ này nữa, giao cho ta xử lý là tốt rồi.”

Ừ! Tiểu Vũ gật đầu một cái, đứng dậy rời đi. Cứ yên tâm giao cho lão Đại xử lý đi, dù sao muốn nàng đi chia rẽ Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ, nàng thật sự làm không được, nhiệm vụ này nàng tuyệt đối làm không được. Không bằng buông tay đừng động tới! Tiếp tục trở về phòng.

.....

Ngày kế, Tiểu Vũ tản bộ trong Địa phủ, trong phòng khách, Tiểu Thôi đang ngồi ở trước máy vi tính nghiêm túc viết báo cáo, mà Chung lão đại đang cầm quyển sách cẩn thận làm độc giả, nhìn trái nhìn phải thế nhưng không có bóng dáng Tiểu Bạch Tiểu Hắc.

Tiểu Vũ đi tới bên cạnh Chung Quỷ, tùy ý hỏi: “Chung lão đại, Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch đâu?”

Chung Quỷ vui đầu đọc, nghe câu hỏi, thuận miệng mà đáp: “Làm nhiệm vụ.”

Làm nhiệm vụ? Tiểu Vũ có chút nghi ngờ. Chuyện câu hồn đã sớm giao cho Tiểu Ngưu cùng Tiểu Mã, mà Chung lão đại ở chỗ này, vậy cũng không thể nào là lung bắt lệ quỷ oan hồn, như vậy, bọn họ rốt cuộc làm nhiệm vụ gì?

Chung Quỷ chợt khép sách lại, ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Tiểu Vũ nghi ngờ nhìn về phía hắn, nhất thời thần sắc có chút khản trương.

“Chung lão đại? Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch làm nhiệm vụ gì? Tại sao bọn họ làm nhiệm vụ, mà ngươi lại ở chỗ này?” Tiểu Vũ có chút tiến tới gần Chung Quỷ, trực giác nói cho nàng biết, Chung lão đại có chuyện gạt nàng.

Chung Quỳ lui về phía sau né tránh, không dám nhìn thẳng Tiểu Vũ. Trong lòng khổ não, thật chết người! Thế nào lại cùng Tiểu Hắc phạm sai lầm giống nhau, đều không trông nom người đến là ai, trực tiếp trả lời! Đáng chết! Lão Đại đã dặn dò qua, ngàn vạn lần không thể để cho Tiểu Vũ cùng nhiệm vụ này có quan hệ.

Chung Quỳ trong óc suy tư, không biết nên trả lời thế nào. Hắn lại không có tài ăn nói, không thể làm gì khác hơn là đưa ánh mắt dò về Tiểu Thôi trước máy vì tính chăm chú viết chữ, lộ ra vẻ mặt cầu cứu. Lại bất đắc dĩ chính là, trước máy tính chăm chỉ làm việc, hoàn toàn không có chú ý tới tình huống bên này.

Khụ! Khụ! Nặng nề ho khan hai tiếng, muốn lôi kéo chú ý của Tiểu Thôi! Chung Quỳ bất đắc dĩ, thẳng nhóc này đang chăm chỉ làm việc gì vậy?

Rốt cuộc trời không phụ người có lòng, một hài tử có phản ứng

Chẳng qua là lại như cũ chui trước máy vì tính, bàn phím trong tay bùm bùm vang dội. Nhân nhạ ném ra một câu, “Làm gì?”

Chung Quỳ bị kịch rồi, trong lòng nghĩ thầm thẳng nhóc đáng chết này không thể ngẩng đầu lên nhìn một chút tình huống trước mắt hay sao?

Tiểu Vũ ngược lại thoáng nhếch môi, cầm một cái gối dựa trên ghế sa lon úp lên mặt Chung Quỳ, đồng thời mở miệng nói: “Hắn muốn hỏi, Tiểu Hắc, Tiểu Bạch đi đâu?”

Tiểu Thôi giờ phút này hoàn toàn chăm chú, bởi vì hắn hiện tại làm vì tiền lương! Vốn là công việc áp lực lớn, muốn nhận lương bổng đi Tiêu Dao một phen. Khó mới đến thời khắc nhận tiền lương, hắn đương nhiên phải lên tinh thần!

Nhanh chóng kết toán lần lượt con số, hoàn toàn không để mắt đến chung quanh là người nào, câu hỏi là của người nào, hỏi cái chuyện bí mật gì. Hắn giờ phút này đã hoàn toàn đắm chìm trong con số.

Kết quả là, nghe câu hỏi, cũng không ngẩng đầu lên, ném ra một câu. “Ngươi ngu? Hai người bọn họ không phải là bị ngươi phái đi làm nhiệm vụ của nha đầu Tiểu Vũ à.”

Chung Quỳ ngẩn gối dựa, nặng nề thở dài. Ông trời! Ai tới cứu vớt hắn cái! Tại sao thuộc hạ đều là một bọn nhóc thiếu não vậy chứ!

Tiểu Vũ cắn môi suy tư, thì ra là lão đại sai Tiểu Hắc, Tiểu Bạch thay nàng làm nhiệm vụ. Thật ra thì suy nghĩ một chút cũng không có gì, chỉ là.

Hai người đó xứng đôi như vậy, mệnh khổ như vậy, vì sao phải bị chia cách?

Thật ra thì bọn họ không sai, cũng không coi là không tuân theo luân lý đạo đức. Tại sao bị bên trên chụp mũ là tình yêu trái đạo? Không công bằng! Nếu như không phải là danh phận thầy trò, bọn họ đã là một đôi uyên ương hoàn mỹ.

Tiểu Vũ càng nghĩ thì càng cảm thấy chuyện này không đúng! Càng nghĩ thì càng cảm thấy chia rẽ bọn họ là vô cùng sai lầm! Càng cảm thấy sao lại có thể chia rẽ bọn họ?

Kết quả là, thận trọng nghĩ đi nghĩ lại, nàng quyết định hành động.

Nhìn Chung Quỳ trên ghế sa lon đá lông nheo, thừa dịp hắn kinh ngạc hết sức, đôi môi nâng lên. Một giây kế tiếp, bóng dáng liền biến mất không thấy.

Đi vào thang máy, Tiểu Vũ cười tà ác. Ai nha, chiều này thật là trăm lần hữu hiệu. Mỗi lần đối với Chung lão đại xuất chiêu này, hắn sẽ luôn kinh ngạc không dứt. Mà trong lúc hắn giật mình, đã đủ để cho nàng chạy trốn.

.....

Ba giây sau, Chung Quỳ hồi thần. Có chút nổi cáu ném gối dựa trong tay, trong lòng bị kịch không dứt.

Xong rồi! Lần này lại xong rồi!

Nha đầu Tiểu Vũ chỉ cần nhúng tay vào, sẽ không có cái gì thể hoàn thành hạnh phúc!

Chung Quỳ trong lòng rõ ràng, nhiệm vụ lần này thật ra thì chính là Thiên đình cố ý thử dò xét lão Đại, xem hắn có phải quan tâm đến Tiểu Vũ hay không. Mà Thiên đế đoán chừng đã sớm điều tra Tiểu Vũ, hiểu biết rõ tính tình nha đầu kia. Cho nên mới chỉ đích danh để nàng đi hoàn thành nhiệm vụ này, nàng căn bản làm không được nhiệm vụ này! Sau đó xem xét phản ứng của Lưu Quang.

Lưu Quang không phải người ngu, hắn cũng hiểu dụng ý của Thiên Đình, mới sai Tiểu Thôi lên trên từ chối. Chỉ là Thiên đế lần này tựa hồ thật sự hành động, nhất định phải biết kết quả.

Vì an ổn đôi bên, Lưu Quang mới nghĩ tới nhanh chóng âm thầm giải quyết. Chia rẽ một đôi yêu nhau có rất nhiều phương thức, Lưu Quang tự nhiên sẽ lựa chọn cách nhanh chóng nhất. Lấy cách làm người của hắn, ngoại trừ quan tâm người của mình, sinh tử những người khác, cùng hắn không hề liên quan!

Cứ như vậy, thừa dịp Thiên giới không tra rõ, giao nhiệm vụ cho kẻ khác. Hoàn thành tất cả mọi chuyện. Nhưng Lưu Quang cũng hiểu tính tình Tiểu Vũ, nha đầu kia trọng tình cảm, sợ là sau khi biết, không những không thành nhiệm vụ, thậm chí còn sẽ làm hư tất cả. Vì vậy nói mọi người giữ bí mật. Nhưng

thù hạ tốt của hắn đã làm ra chuyện tốt gì vậy! Sao lại nói mọi chuyện mà không suy nghĩ!

.....

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 12: Vào Tuyệt Tình Cốc

Một ngày trên trời, là một năm ở nhân gian.

Ngày ở Địa phủ cũng giống như Thiên giới, cho nên khi Tiểu Vũ trở lại thời đại kia, đã là qua thật nhiều năm rồi.

Cái phút bước vào mặt đất, Tiểu Vũ lại mở rộng tầm mắt.

Dòng suối quanh co bí ẩn, rừng trúc tĩnh mịch. Màu xanh hoa cỏ hương thơm, hoa nở ù rũ. Trên tấm bia đá dựng đứng ở chỗ không xa, Tiểu Vũ đến gần nhìn. Ba chữ to màu đỏ khắc vào trong đó.

Tuyệt Tình Cốc!

.....

Tuyệt Tình Cốc. Dứt tình ngừng yêu, không tình không hận.

Tiểu Vũ đối với phim Thần Điều Hiệp Lữ trên ti vi căn bản đã xem qua, kịch tính cũng tương đối quen thuộc. Vừa nhìn ba chữ Tuyệt Tình Cốc, lập tức biết chuyện xưa đại khái phát triển tới chỗ nào.

Công Tôn Chi muốn cưới Tiểu Long Nữ làm vợ, sau đó Dương Quá tới náo hôn lễ, cuối cùng động thủ.

Tiểu Vũ lắc đầu, không để ý tới cái kịch tính gì. Trước tiên tìm Tiểu Hắc, Tiểu Bạch đã. Đừng cho hai người kia vượt lên động thủ trước.

Mới vừa nghĩ như vậy, đã nghe thấy một thanh âm quen thuộc ở phụ cận cách đó không xa vang lên.

“Tiểu Bạch, trên sách nói những thứ hoa này có độc. Tên Tình Hoa gì đó? Bị đâm trúng người sẽ không thể động tình, hơn nữa không có thuốc giải qua khoảng vài ngày sẽ ‘die’. Nếu thật thần kỳ như vậy, chúng ta liền làm vòng hoa cho Dương Quá không phải sẽ tốt lắm sao?!”

Vừa nghe những lời này, Tiểu Vũ cũng biết là do Tiểu Hắc ngu ngốc nói. Không khỏi mặt trợn trắng, bộ dáng không chịu được.

“Nào có thần kỳ như vậy!? Ta không tin. Nhớ lúc chúng ta ở vườn hoa Bỉ Ngạn, Mạnh bà còn lấy ra nấu canh uống đấy. Ta cũng không thấy uống chết người nha.”

Tiểu Bạch cọ xát móng tay, bộ mặt khinh thường. Trong lòng thầm thì, hôm nay thân phận bọn họ thật là rớt xuống ngàn trượng, chuyện gì cũng giao cho bọn họ đi làm.

Tiểu Hắc gãi gãi lỗ tai, không hiểu nói: “Nhưng. . . Địa phủ không có người sống mà? Mạnh bà không phải đều đem canh cho Quỷ Hồn luân hồi ở cầu Nại Hà uống sao, dĩ nhiên sẽ không có chuyện.”

Tiểu Bạch ngừng động tác trong tay, có chút ngạc nhiên nhìn về phía Tiểu Hắc. Chợt vỗ bả vai của hắn, thờ dài nói: “Ai nha! Lúc nào thì Tiểu Hắc nhà ta đầu óc đã thông suốt? Đúng là ta không nghĩ tới chuyện kia! Như vậy, còn chờ gì nữa! Đi hái một cây, làm vòng hoa cho tiểu tử kia. Sau đó mấy ngày nữa tới nhét xác liền ok rồi!”

Người khác lần đầu được khen, nghe Tiểu Bạch phân phó, lập tức gạt đầu hưng phấn phóng tới bụi hoa hái hoa.

Tiểu Vũ vỗ tay một cái, xuất hiện bên cạnh cả hai. Một kẻ nhìn thấy nàng thì khiếp sợ trợn to cặp mắt. Mà kẻ đang hái hoa ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Vũ, trong đôi mắt thoáng qua vui mừng, cao hứng nhìn nàng chào hỏi.

“Nha đầu Tiểu Vũ? Thật là khéo nha, làm sao người cũng tới nơi này?”

Trán Tiểu Bạch có ba đường hắc tuyến, tên ngu ngốc này, sợ đã sớm quên khi lên đường lão Đại dặn đi dặn lại chuyện gì, chính là nhiệm vụ lần này nhất định không thể để cho Tiểu Vũ biết!

Nhưng, kỳ quái? Nha đầu Tiểu Vũ làm sao lại xuất hiện ở nơi này?

Hiểu thấu suy nghĩ trong nội tâm Tiểu Bạch, Tiểu Vũ nâng lên nụ cười, mặt không đỏ tím không nháy, mở miệng nói: “Ta nghe lão Đại nói, hắn đã đem nhiệm vụ giao cho các ngươi xử lý. Ta ở Địa phủ đợi nhảm chán, cho nên đến xem các ngươi xử lý như thế nào? Hôm nay xem ra, các ngươi còn chưa hạ thủ?”

Tiểu Bạch mặt lộ vẻ nghi ngờ, hiển nhiên không tin tưởng lời Tiểu Vũ nói. Nhiệm vụ này lão Đại yêu cầu giữ bí mật, làm sao có thể nhanh như vậy liền nói cho nàng?

Tiểu Hắc vẫn còn hái hoa, ngược lại không suy tính nhiều, nghe Tiểu Vũ nói thế liền cười hi hi nói: “Chúng ta không phải chuẩn bị động thủ sao! Ngươi chờ xem kịch vui đi!”

Tiểu Vũ trông mắt lóe lóe, gật đầu một cái không nói gì. Trong lòng thầm nghĩ, Tiểu Hắc à, ngươi chính là quá ngây thơ thiện lương, cho nên mỗi lần bị ta bán cũng nhất định sẽ ngây ngốc cảm tạ ta. Động thủ? Ha ha, ta xuất hiện tại nơi này rồi, làm sao có thể để cho các ngươi động thủ!

.....

Khi Tiểu Hắc hái đủ Tinh Hoa, cảm giác thật thành công.

Trải qua mấy năm, lúc này Dương Quá đã rất tuấn tú. Tiểu Vũ lôi kéo Tiểu Hắc, Tiểu Bạch đứng một bên, nhìn thấy hắn và mọi người đi vào trong cốc, cũng được mời.

Tiểu Hắc vẫn muốn nghĩ cách khiến Dương Quá đụng phải Tinh Hoa, nhưng luôn bị Tiểu Vũ âm thầm quấy rối, phá hư.

Ngày kế, Dương Quá ở trong cốc lững thững đi, gặp nữ nhi của cốc chủ Công Tôn Chi – Công Tôn Lục Ngạc. Một kẻ tự nhận là mê đạo thiên hạ chúng mỹ nữ như Tiểu Bạch, liếc mắt đã thấy, Công Tôn Lục Ngạc đối với Dương Quá động tâm.

Kết quả là, Tiểu Bạch mím miệng, sắc mặt không tốt. Trong miệng có phải hay không còn nói thầm. Thôi đi, không phải mặt chỉ trắng một chút, đặc sắc gì chứ. Thật là hoa hoa công tử, có Tiểu Long Nữ còn quyến rũ những cô nương khác, có biết xấu hổ hay không.

Tiểu Vũ ở bên cười vui vẻ. Tiểu Hắc càng thêm giải trí, hỏi Tiểu Vũ, “Tiểu Vũ, ta sao lại cảm thấy Tiểu Bạch là đang nói chính hắn vậy?”

.....

Ngày an bình không được mấy hôm, bởi vì Công Tôn Chi cùng Tiểu Long Nữ cử hành hôn lễ.

Trong hôn lễ, Dương Quá nhìn thấy Tiểu Long Nữ, cao hứng gọi tên nàng. Nhưng Tiểu Long Nữ lại làm như không thấy, làm bộ như không biết. Sau đó chân tình lộ ra, nhớ tới lúc mới quen biết nhau.

Công Tôn Chi trong cơn tức giận, động thủ. Hiện trường một mảnh hỗn loạn, mà Tiểu Vũ cùng Tiểu Hắc, Tiểu Bạch rất bình tĩnh ngồi ở xa ngang xem kịch hay.

Sau đó, Tiểu Hắc khổ cực làm vòng hoa thế nhưng hoàn toàn không có cách dùng, bởi vì Công Tôn Chi kia phát rồ, tham luyện sắc đẹp, đã đem gai của trăm đóa Tinh Hoa đâm Dương Quá, muốn dùng cái này để đòi Tiểu Long Nữ cùng hắn thành thân mới cho thuốc giải. Tiểu Long Nữ bắt đắc dĩ đành phải đáp ứng, sau đó thấy Dương Quá cực kỳ thống khổ, không nịn được nhào tới cũng trúng kịch độc.

Biến cố này, bất luận kẻ nào cũng không nghĩ tới. Bao gồm ba người Tiểu Vũ. Cho nên khi Tiểu Vũ phục hồi tinh thần, muốn ngăn cản, lại không kịp nữa.

Sau đó, Dương Quá cùng Công Tôn Lục Ngạc trúng độc kế của Công Tôn Chi rơi vào đầm cá sấu, ở dưới gặp được mẫu thân Công Tôn Lục Ngạc, Cừu Thiên Xích. Ba người cùng nhau thoát hiểm, ngăn cản Công Tôn Chi cùng Tiểu Long Nữ thành thân.

Tiểu Vũ đến nay cũng nhớ, khi nàng nhìn thấy Cừu Thiên Xích thì vẻ mặt kinh ngạc. Nàng thật rất khó tưởng tượng, tại sao có thể có người phát rồ như vậy, thậm chí ngay cả thể tử của mình cũng hạ được độc thủ như thế. Mặc dù biết Công Tôn Chi là vì cái gì, nhưng chém đứt tay chân, cũng quá tàn nhẫn.

Còn có trong đám lửa kia, Lý Mạc Sầu, cô gái lòng dạ độc ác. Cuối cùng đã cùng ngàn vạn đóa Tinh Hoa, cùng nhau hóa thành tro tàn.

Vấn thế gian (Hỏi thế gian)

Tình thị hà vật (Tình ái là chi?)

Trực giáo sinh tử tương hứa. (Mà gần bó chẳng nề sinh tử?)

Thiên Nam địa Bắc song phi khách (Chấp cánh bay khắp trời nam đất bắc)

Lão sí kỳ hồi hàn thử. (Cuộc đời trải bao phen ấm lạnh)

Hoan lạc thú (Khi hoan lạc vui vầy)

Ly biệt khổ (Lúc chia ly đau khổ)

Tự trung cánh hữu si nhi nữ. (Đắm đuối tình si nhi nữ)

Quân ứng hữu ngữ (Lời người nói ra)

Điều vạn lý tăng vân. (Đã xa tít trên tầng mây vạn dặm)

Thiên sơn mộ tuyết (Ngàn non chiều tuyết phủ)

Chích ảnh hưởng thủy khứ (Chiếc bóng hướng về ai?)

* Đây là đoạn đầu một bài từ của Nguyên Hiếu Vãn viết theo điệu Mô ngư nhi *

Nàng đọc thơ mà đến, ngâm thơ mà đi, nàng cả đời đều hỏi tình ái là gì, nhưng hỏi thế gian có ai có thể giúp nàng hiểu được tình ái là gì.

Tiểu Vũ cảm thấy, nàng cũng chỉ là một cô gái đáng thương. Tất cả mọi việc, đều bởi vì nàng yêu một người không nên yêu.

Một nữ nhân si tình lại tuyệt tình, ở Tuyệt Tình Cốc trong hừng hực Luyện Ngục mà chết đi. Bản thân nàng trúng kịch độc của Tình Hoa, trước khi chết lớn tiếng khóc, đây là lần cuối cùng nàng khóc.

Lục Triền Nguyên, nàng ở nơi này kêu tên tuổi tình lang. Ở trong Luyện Ngục hát lên những từ tuyệt vọng kia:

Tình ái là chi? Mà gấn bó chẳng nề sinh tử?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 13: Nàng rất khổ sở

Một người vừa chết đi.

Vốn là công việc của quý sai, nên thường gặp tình huống người chết. Điểm này, Tiểu Vũ đã sớm hiểu, nhưng lại chưa bao giờ hoàn toàn lĩnh ngộ.

Từ khi mới bắt đầu câu hôn, nàng đã không thể thích ứng. Cho nên mới khẩn cầu Lưu Quang, để cho nàng thay đổi công việc. Nhưng thiên tính của nàng lại không an phận yên tĩnh, cho nên để nàng ngoan ngoãn ở Địa phủ đội, nàng cũng làm không được.

Loại tính tình mâu thuẫn này thật khiến Lưu Quang khổ não, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng, để cho nàng theo Chung Quý đi bắt quỷ. Vì lý do an toàn, còn sai Tiểu Hắc, Tiểu Bạch cùng nhau đi theo, mục đích chính là bảo vệ nàng.

Lần đầu tiên làm nhiệm vụ, nàng làm hỏng. Bởi vì bản chất thiện lương. Không chỉ có quý sai Tiểu Vũ như thế, cả yêu nghiệt tu luyện thành tinh cũng là như thế.

Cho nên khi Lưu Quang nhìn thấy Di Hân làm việc nghĩa không chùn bước thì ngay cả hắn cũng không khỏi động lòng. Kể từ khi hắn tiếp nhận vị trí Diêm vương tới nay, lần đầu tiên hắn xử việc theo tình cảm. Thậm chí còn tự mình giúp một chút, cản Thiên Khiên. Chính là vì một nha đầu, khiến lần đầu tiên trong đời hắn làm việc không thể làm.

Tiểu Vũ chưa bao giờ cảm giác mình là người tốt. Ngược lại, nàng thường cảm giác mình có chút tà ác. Tự như nhìn thấy Tiểu Hắc liền muốn trêu ghẹo một phen, nhìn thấy yêu quái cùng quý quái, liền muốn đùa giỡn một chút.

Nhưng nàng như vậy, vẫn không cách nào nhìn thấu sinh ly tử biệt. Nàng không thích ly biệt, thậm chí nói, có chút thống hận ly biệt. Mặc dù đây là quy luật tự nhiên, nhưng nàng lại hận quy luật về cái chết.

Có lẽ là nàng khi còn sống là cô nhi, cho nên nàng đối với tất cả đều rất quý trọng.

.....

Nhìn Lý Mạc Sầu ở trong lửa khóc thê thảm, nàng thật muốn đi lên hỗ trợ. Nhưng Tiểu Bạch lại níu ống tay áo, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Nha đầu, Chung lão đại đã cùng người nói qua. Mỗi người đều có một định mệnh. Thông suốt, thì được Trùng sinh. Bằng ngược lại, cũng chỉ có diệt vong. Người nên học nhìn thấu, có lúc tử vong đối với một số người mà nói, chưa chắc là chuyện xấu.”

Quả đấm của Tiểu Vũ buông ra lại nắm chặt, lặp lại mấy lần, rốt cuộc chán chường rũ xuống.

Tiểu Hắc vỗ vỗ bả vai nàng, an ủi: “Tốt lắm nha đầu, nếu như không muốn đối mặt, trở về đi.”

Tiểu Vũ lắc đầu một cái, nàng không thể đi, bởi vì chuyện còn chưa kết thúc.

Chuyện thế gian, có buồn có vui. Một chữ tình, làm cho người ta liêu lĩnh, đại khái chỉ có chân chính động tình, mới có thể hiểu.

Tiểu Long Nữ từ Công Tôn Chi đoạt lại thuốc giải, nhưng Dương Quá bởi vì không muốn sống một mình, lại đem thuốc giải ném đi. Hai người ôm nhau, cô gái từ trước đến giờ trong trẻo lạnh lùng, thế nhưng cũng rơi lệ.

Tiểu Vũ nhìn thấy nam tử cụt tay ném thuốc giải đi, trong lòng hung hăng chấn động. Trong hoảng hốt, nàng đột nhiên nhớ đến lúc ở vách đá Trọng Quang, Nhị Lang thần khản giọng gọi Quỳnh nhi.

Đây, chính là tình yêu?

Vì sao không cảm giác được ngọt ngào, mà là thống khổ?

.....

Chuyện xưa vẫn còn tiếp tục.

Tiểu Long Nữ nghe Hoàng Dung nói nhà sư Thiên Trúc trước khi chết cảm Đoạn Trường thảo có thể giải độc hoa tình của Dương Quá, liền quyết định tự mình tới cứu Dương Quá. Rồi sau đó liền cùng Dương Quá ngồi trên cỏ nói chuyện, đợi đến ban đêm, thừa dịp Dương Quá ngủ say, đi tới vách đá đoạn trường, ở bên trên thạch bích sử dụng kiếm ước hẹn mười sáu năm, rồi nhảy xuống núi tự vận.

Dương Quá nửa đêm vô ý tỉnh lại, phát hiện không thấy Tiểu Long Nữ, trong lòng một mảnh hỗn loạn, tìm kiếm khắp nơi. Mà đám người Hoàng Dung lúc này cũng thức tỉnh, Dương Quá đang ở Đoạn Trường nhai nhìn thấy trước mắt là ước hẹn mười sáu năm của Tiểu Long Nữ, tâm hoảng ý loạn, Hoàng Dung liền nghĩ ra âm mưu về Nam Hải thần ni, Dương Quá cuối cùng cũng tin, ăn Đoạn Trường thảo giải độc của Tinh Hoa.

Dương Quá ăn Đoạn Trường thảo, hóa giải độc của Tinh Hoa, đám người Hoàng Dung cũng rời khỏi về Trương Dương, mà Lục Vô Song cùng Trình Anh ở lại bởi Dương Quá, Dương Quá nói cùng với nàng kết nghĩa kim lan, ba người cũng tiến hành kết bái. Qua hơn một tháng, Dương Quá đã giải hết độc hoa tình, không thấy một chút tin tức của Tiểu Long Nữ, rời khỏi Tuyệt Tình Cốc.

Trên Đoạn Trường nhai phải tuyệt tình, đáy Tuyệt Tình Cốc khóc đoạn trường.

Nơi này như tiên cảnh, hẳn là chiêm chọc như thế.

Tiểu Hắc, Tiểu Bạch thấy Tiểu Long Nữ từ trên vách núi đen nhảy xuống, Dương Quá cũng rời đi, liền muốn trở về báo cáo.

Nhìn nha đầu ngồi ở bên vách núi ngẩn người, hai người nhìn nhau than thở không dứt.

Thật ra thì từ sau khi Tiểu Vũ xuất hiện, bọn họ thu tin tức Chung lão đại truyền đến, báo cho bọn hắn biết mục đích của nha đầu Tiểu Vũ, để bọn họ chú ý một chút, không làm hư việc.

Cho nên vô luận là Tinh Hoa, là Lý Mạc Sầu chết đi, hay Tiểu Long Nữ nhảy núi. Bọn họ biết được mỗi lần Tiểu Vũ đều muốn xông ra giúp, cũng đều can lại.

Nha đầu Tiểu Vũ mềm lòng, điểm này bọn họ biết. Nhưng vì đại cục, thật ra thì cũng là vì nàng cùng lão Đại. Nhiệm vụ này, bọn họ không thể lưu tình.

“Tiểu Vũ, đi về.”

Tiểu Hắc xông đến bên vách núi nhẹ nhàng gọi. Đáng tiếc kẻ đang ngăn người hẳn nhiên là bị đá kích không nhỏ, một chút phản ứng cũng không có.

Hai người bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đứng ở một bên chờ nàng, thuận đường nghĩ biện pháp như thế nào dẫn nàng trở về.

Một lát sau, Tiểu Vũ chợt mở miệng nói: “Các người đi về trước đi, ta muốn ở chỗ này đợi một chút.”

Tiểu Hắc Tiểu Bạch nghe vậy, có chút không yên lòng. Đứng tại chỗ chần chừ, không chịu rời đi trước.

Tiểu Vũ cảm giác được hai người bọn họ còn chưa đi, nhìn vách đá sâu không thấy đáy, chợt tức giận quát: “Mọi người chết các người còn lo lắng sao! Không thể để cho ta ở nơi này đợi!”

Tiểu Hắc, Tiểu Bạch bị quát, có chút không dám lên tiếng. Nha đầu Tiểu Vũ tức giận nổi nóng là lần đầu nhìn thấy. Xem ra lần này thật chọc giận nàng. Thôi thôi, trước hết nên trở về tìm Chung lão đại thương lượng một chút.

Hai người nhìn nhau, gật đầu một cái, cuối cùng rời đi.

.

Thấy kia hai người rút cuộc rời đi, Tiểu Vũ ôm đầu gối, ngồi ở bên vách núi.

Xoay người nhìn một chút mười sáu chữ trước mắt trên vách đá ở Đoạn Trường nhai: “Mười sáu năm sau ở chỗ này gặp nhau, tình vợ chồng sâu đậm không được trái lời”.

Có chút tự giễu cười cười, thật là châm chọc.

Trên sách từng viết, Tiểu Long Nữ xác thực không chết, nàng ở đây vực sống thật tốt. Phần ngoại lệ cuối cùng không như sách, có Tiểu Hắc, Tiểu Bạch tham gia, bọn họ nhất định theo lời Lưu Quang mà làm việc, cứ như vậy, Tiểu Long Nữ còn có thể sống sao!

Khổ sở nhãn này, nghĩ tới lúc Tiểu Long Nữ nhào tới chỗ Dương Quá, cùng hắn chịu đựng nỗi khổ Tình Hoa. Sau đó Dương Quá lại vì nàng, ném đi thuốc giải duy nhất. Tình cảm như vậy, vì sao không được người chúc phúc? Thế nguyên sống chết như thế, vì sao phải bị ly tan!

Đáng chết! Thật là đáng chết! Tiểu Vũ trong lòng trống không, quý sai không hiểu tình cảm, nhưng vì sao nàng khó qua như vậy?

Cúi đầu vui đầu giữa hai chân, khổ sở lại không khóc nổi, cũng coi là một loại bi kịch.

Chợt, một đạo bóng dáng thoáng hiện, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Vũ. Tiểu Vũ cho là Tiểu Hắc hoặc là Tiểu Bạch trở lại, ngẩng đầu nổi giận nói: “Bảo các ngươi đi trước các ngươi nghe không hiểu sao?”

Thanh âm khê ngưng, trước mắt là nam tử tuấn mỹ, Tiểu Vũ trong lúc nhất thời không biết nên nói những gì. Không thể làm gì khác hơn là chu mỏ, lầm bầm nói: “Lão Đại.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 14: Hậu quả giá cao

“Thế nào? Đây là lần đầu tiên ta thấy một con mèo nhỏ phát giận. Người nào chọc giận ngươi rồi hả?”

Lưu Quang ngồi bên cạnh Tiểu Vũ, giọng hỏi nhẹ như nước chảy. Thật ra thì trong lòng rất rõ ràng, nha đầu tại sao lại có bộ dáng này.

Tiểu Vũ thoáng nắm chặt quả đấm, quay đầu hướng Lưu Quang. Mặc dù hiểu tất cả đều là vì tốt cho nàng, hoàn toàn vì suy nghĩ cho nàng. Nhưng kết quả như thế, nàng thật rất khó tiếp nhận.

“Không nên xảy ra án mạng sao? Không nên có kết quả như vậy sao? Tại sao bọn họ không thể ở chung một chỗ? Các ngươi làm thần tiên có thể hay không có chút tình người?”

Nói xong, liền hồng vành mắt.

Trong óc rõ ràng hiểu biết, không nên phát giận với Lưu Quang, không nên đem sai lầm đổ trên người hắn. Nhưng Tiểu Vũ chính là không chế không được mình.

Mà Lưu Quang cũng ngoài ý muốn nhìn nhin ngồi ở đó, mặc cho Tiểu Vũ phát tiết.

“Bọn họ không dễ dàng mới có thể ở chung một chỗ, ở nơi này không được bất kì kẻ nào chúc phúc, bọn họ vẫn kiên định, tình cảm như vậy tại sao không được cho phép? Tại sao cần phải chia rẽ bọn họ? Lần này tốt lắm! Rốt cuộc tách ra! Các ngươi vui vẻ?”

Tiểu Vũ ý vị nhìn Lưu Quang nói, phát tiết bất mãn trong lòng. Thấy hắn mỉm cười nhìn mình, ngoài ý muốn an tĩnh ngồi ở đó, không nói lời nào cũng không trả lời gì. Không hỏi hắn vì sao xuất hiện ở đây, chưa cùng nàng phản bác cái gì, không nói đây đều là chuyện của hắn, cũng không khuyên lơn gì, càng không nói đó đều vì tốt cho nàng. Cứ như vậy nhàn nhạt mỉm cười ngồi bên cạnh nàng, ánh mắt chứa tình cảm thâm thúy không biết tên, yên lặng nhìn chăm chú nàng.

Cứ như vậy, ngược lại khiến Tiểu Vũ không biết kế tiếp nên nói cái gì. Tiếp tục mắng chửi, lại không thích hợp. Không mắng chửi, trong lòng lại cực kỳ khổ sở.

Ngậm cái miệng nhỏ nhìn Lưu Quang, Tiểu Vũ dứt khoát vượt vượt lỗ mũi, lập tức nhào tới trong ngực của hắn.

“Lão Đại. . . . Ngươi không có chuyện gì sao lại đem lương tâm đánh mất. . . . Ngươi nói cho ta biết ngươi vút xuống chỗ nào rồi, ta nhảy vào Vong Xuyên Hà vớt trở lại! Về sau chớ làm chuyện thất đức, người ta như là vợ chồng son. Các ngươi, thần côn có phải hay không cũng không lương tâm? Còn ghen tỵ người ta ra vào một đôi, cho nên đồ mắt muốn chia rẽ người ta!”

A, Luru Quang rút cuộc bị câu này chọc cười, ngay sau đó một tiếng thở dài tràn ra miệng.

“Nha đầu, ngươi thật làm cho ta thêm hiểu biết! Ta nhớ Tiểu Thôi đã từng nói qua, nói thế gian này, phụ nữ cùng tiểu nhân khó nuôi dưỡng. Hôm nay xem ra, quả thật là một chút cũng không giả.”

Luru Quang nói xong, chỉ thấy một con mèo nhỏ chọt ngẩng đầu lên, khoe miệng nhe răng trừng hướng người nói xấu nàng. Luru Quang xem thường, vươn tay ở trên ót nàng nhẹ nhàng gõ.

“Chỉ trách ai bảo ngươi là Vũ nha đầu, ngươi dù giương nanh múa vuốt làm bị thương mọi người, tin tưởng đó cũng là cuộc sống của ngươi. Nhưng dù sao ta không thể một tay che trời, thế gian này còn rất nhiều việc không như mình nghĩ, có thể theo ý nguyện của mình. Hoặc giả ngươi bây giờ còn chưa hiểu, ta cũng không muốn để cho ngươi hiểu được quá nhiều.”

Phất qua mái tóc Tiểu Vũ bị gió thổi loạn, Luru Quang nói tiếp: “Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, nhiệm vụ lần này là phía trên giao phó xuống, ngươi hiện tại cùng ta trở về, không suy nghĩ chuyện này nữa, như vậy tất cả đến đây là ngừng. Sau này sẽ không có chuyện này xảy ra, ngươi có thể giống như trước đây tiếp tục cuộc sống vô lo ở Địa phủ. Nhưng nếu như ngươi không bỏ được, trong lòng vẫn có tiếc nuối. Ta có thể giúp ngươi nghịch chuyển kết cục này, chỉ là hậu quả, ngay cả chính ta cũng không biết sẽ là cái gì. Ngươi nếu như có dũng khí gánh chịu, ta liền giúp ngươi!”

Lần đầu nhìn thấy vẻ mặt Luru Quang thật tình, Tiểu Vũ trong lòng bắt đầu thấp thỏm không yên. Nàng khẳng định muốn giúp một tay, nhưng lão Đại nói là hậu quả? Hậu quả sẽ là cái gì? Sẽ rất nghiêm trọng sao? Sẽ đem đầu nàng nhập Súc Sinh Đạo sao?

Lập lại suy tư, Tiểu Vũ rút cuộc quyết định.

Nàng không cần có bất cứ tiếc nuối nào, nếu như nàng là Dương Quá, khổ sở đợi mười sáu năm phát hiện kết quả cũng chỉ là một lời nói dối, cây cột nhiều năm qua ở trong lòng mình chống đỡ như vậy, sợ là trong khoảnh khắc sẽ hoàn toàn nát bấy.

Phật nói, kiếp trước năm trăm lần ngoai đầu nhìn lại, mới có thể đổi lấy kiếp này gặp thoáng qua.(thật thâm thúy)

Tình cảm khắc cốt ghi tâm như vậy, duyên phận phải lớn mới có thể có. Mà có được tình cảm không dễ, tuyệt đối không thể bị ánh mắt người khác dễ dàng phá hư.

Tiểu Vũ tin tưởng, nếu như có một người giống như Dương Quá chờ đợi mình, yêu mình. Nàng tuyệt đối sẽ không buông tha bất kỳ hy vọng sinh tồn nào. Bởi vì hiểu được thật sâu, nếu như mình bị thương hoặc là không có ở đây, một người khác sẽ khổ sở cỡ nào, đau đến không muốn sống. Nàng không muốn như vậy, cho nên.

“Lão Đại, ta quyết định. Bất kể phía trên trách phạt ta thế nào, để cho ta đầu thai đi làm súc sinh, hoặc giống như Dĩ Hân, Hồn Phi Phách Tấn, ta đều không sao cả! Ta hi vọng bọn họ mười sáu năm sau có thể gặp mặt, hi vọng bọn họ, có thể hạnh phúc.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Tiểu Vũ, Luru Quang từ trước đến giờ lòng bình tĩnh vô lo, lại cũng nổi lên nhàn nhạt xao động.

Chợt nâng lên khoe môi, ngẩng đầu vô ích nhìn trời. Thật ra đã sớm biết nha đầu kia sẽ quyết định như vậy, so với lúc trước hần do dự, nha đầu Tiểu Vũ ngược lại quyết định thật nhanh.

Như vậy đã cho hần một động lực quyết tâm

“Tiểu Vũ, ta hỏi ngươi một vấn đề.”

Luru Quang nhàn nhạt mở miệng, làm như lơ đãng, nhưng là lại dị thường nghiêm túc.

“ À?”

Tiểu Vũ có chút mù mờ ngỡ ngàng, không phải cứu người sao? Hỏi vấn đề gì?

“Nếu như. Nếu như mà ta.”

Có chút khác thường, Luru Quang dứt quãng không mở miệng được. Tiểu Vũ thấy thế, thì càng mơ hồ không hiểu.

Tự giễu cười, hít sâu một hơi. Luru Quang lắc đầu một cái, không nghĩ tới mình cũng sẽ có loại tình huống lúng túng này. Nhưng mà nếu đã quyết định, vậy phải xác định một tình huống.

“Nếu như mà ta giúp ngươi, cái giá phải trả, chính là từ đó về sau, chúng ta sẽ không bao giờ gặp mặt nữa! Ngươi, còn có thể quyết định giống như vừa rồi không?”

. Cái? Cái gì?

Tiểu Vũ giật mình, kinh ngạc nhìn Luru Quang. Từ trong mắt hần, đọc thấy hần không phải đang nói đùa. Trong lòng lập tức hoảng loạn.

Luru Quang nụ cười vẫn như cũ, “Trả lời ta.”

“Ta. . . Ta.”

Lần này đến phiên Tiểu Vũ dứt quãng nói không ra lời, nàng không biết, nàng thật không biết trả lời như thế nào. Cái vấn đề này nàng chưa từng nghĩ tới.

Không hiểu từ bao giờ, mỗi ngày có thể nhìn thấy Lưu Quang, đã thành một tập quán. Nếu như có một ngày không nhìn thấy? Nàng, nàng sẽ như thế nào?

Nàng thích thấy Lưu Quang cười, bất kể là tà ác hay là dịu dàng. Nàng thích thấy Lưu Quang miễn cưỡng nằm trên ghế sa lon, ánh mặt trời ngoài cửa sổ hắt vào trên mặt hắn. Nàng thích không việc gì chạy đến thư phòng, ngồi trên đất ở bên sofa, đọc những thứ ngôn ngữ, tiểu thuyết, manga. Cùng cái mặt khinh thường đó nói không ngừng.

Nàng sớm đem Địa phủ trở thành nhà của mình, sớm coi tất cả mọi người thành thân nhân. Chung lão đại là đại ca nghiêm nghị, Tiểu Bạch, Tiểu Hắc trang điểm, ngây ngốc là nhị ca tam ca, Si Mị Vồng Lượn đáng yêu là đệ đệ, Mạnh bà có chút tính trẻ con là trưởng bối.

Mà Lưu Quang, phải. . . .

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 15: Ta thích người

Tiểu Vũ tâm tư hỗn loạn, dùng sức lực nghĩ đi nghĩ lại, hoàn toàn không chú ý tới con mắt trái của mình đã trở nên đỏ rực. Mà một bên Lưu Quang lại nhìn chân thiết, bởi vì bên con mắt phải của hắn, cũng đã là đỏ ngầu một mảnh.

Không muốn làm khó Tiểu Vũ, Lưu Quang cười cười. Đôi tay lau gò má Tiểu Vũ, để cho tầm mắt nàng nhìn mất trái mình.

“Không cần khẩn trương như vậy, đây chỉ là một câu hỏi thôi. Trừ phi chính ngươi muốn chạy trốn, nếu không thì không người nào có thể đem ngươi từ bên cạnh ta mang đi được!”

Tiểu Vũ nghe nói thế, không chút suy nghĩ, theo bản năng mở miệng nói: “Ta không đi! Ta đều không đi! Ta vẫn sẽ đi theo ngươi!”

A! Lưu Quang cười, âm áp vô cùng. Khiến Tiểu Vũ chợt tỉnh ngộ, nghĩ thầm, lão Đại nếu có thể ngày ngày đều cười với nàng như vậy, thật là tốt biết bao!

.

“Tốt lắm! Đi thôi.”

Lưu Quang chợt mở miệng, nói một câu khiến Tiểu Vũ không hiểu.

“. . . Đi? Đi tới đâu?”

Đứng lên, thuận đường cũng kéo Tiểu Vũ còn ngã trên mặt đất, Lưu Quang cũng cúi xuống vuốt tóc nàng. Có chút bất đắc dĩ nói: “Đàn! Đương nhiên là đi cứu ngươi. Ngươi không phải là hy vọng bọn họ mười sáu năm sau còn có thể gặp mặt à. Không đi cứu kia Tiểu Long Nữ, bọn họ sẽ không được gặp mặt!”

Lưu Quang nói xong, liền dắt Tiểu Vũ đi về phía trước. Bước còn chưa bước ra, thân thể liền bị người kéo. Không khỏi nhìn về phía Tiểu Vũ đứng tại chỗ không đi, ánh mắt hàm chứa nghi vấn.

“Sao thế?”

Tiểu Vũ nắm chặt cánh tay Lưu Quang, không chịu dời một bước. Trong lòng có chút bất an, nghi ngờ nói: “Lão Đại, ngươi mới vừa nói, thật chỉ là nói chơi thôi sao? Nếu như cứu ngươi, thật sự sẽ không còn được gặp lại ngươi sao?”

Lưu Quang ngẩn ra, mỉm cười lắc đầu một cái.

“Sẽ không. Ta đã nói rồi, trừ phi Tiểu Vũ tự mình muốn đi, nếu không, ai cũng đừng nghĩ dẫn ngươi rời khỏi ta.”

Nghe Lưu Quang bảo đảm, Tiểu Vũ thoáng yên tâm, trong lòng vẫn có chút bất an. Cẩn cẩn môi, cuối cùng mở miệng nói: “Lão Đại! Tiểu Vũ đòi này, chuyện may mắn nhất, chính là bị Tiểu Hắc Tiểu Bạch câu sai hohn. Ta nói điều này, ngươi không được cười ta đâu có phải bị hư hay không, ta nói điều là lời thật lòng!”

Hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn về Lưu Quang, hai mắt sáng chói. Nhìn vào lửa đỏ bên mắt phải kia, Tiểu Vũ mỉm cười nói: “Ta thật sự vô cùng cảm ơn ngươi. Nếu như không gặp ngươi, hoặc giả ta có thể bình an qua hết cuộc đời, có thể sẽ gặp được một người tốt, sau đó kết hôn sinh con. Vốn là ta vừa đến Địa phủ thì ta có trách cứ các ngươi. Tại sao các ngươi không chịu trách nhiệm, tại sao có thể tùy tiện tiện câu sai người? Nhưng bây giờ, ta ngược lại muốn cảm kích các ngươi. Có thể gặp được các ngươi, thật tốt!”

Con mắt trái một hồi nóng rực, Tiểu Vũ không để ý đến. Nhìn Lưu Quang bên mắt phải cũng càng ngày càng hồng, không khỏi giờ tay lên chạm vào.

“Ta thích Tiểu Hắc ngây ngô, mặc dù hần đầu óc ngu si tứ chi phát triển. Ta thích Tiểu Bạch trang điểm, mặc dù hần soi gương, thật sự không dám tương tượng. Ta thích Chung lão đại, mặc dù hần có chút đáng sợ. Ta thích Mạnh bà, nhưng mà đối với nước canh nàng làm một chút cũng không yêu. Ta thích Sĩ Mị Vồng Lược, hai con Tiểu Quỷ Đầu đáng yêu, thích Tiểu Ngưu cùng Tiểu Mã Ca hình tượng lạnh lùng. Còn nữa... , ta thích ngươi! Mặc dù lão Đại tính khí kém, tính tình lại không tốt, còn có chút hứng thú tệ hại, đáng đáp so với tiên trên trời còn hoàn hảo hơn, khiến ta ghen tỵ không dứt. Nhưng mà! Ta thích ngươi. Thích đến nỗi một ngày không thấy sẽ tưởng niệm, thích đến nỗi muốn ở bên cạnh lão Đại, nếu đuổi ta đi, ta cũng sẽ mặt dày mày dạn không rời đi!”

Tiểu Vũ nói xong cúi đầu, không cần soi gương, cũng biết mình giờ phút này gương mặt nhất định đỏ rực một mảnh. So với con mắt trái còn đỏ hơn. Mẹ nó, nàng nói đoạn thoại này nghe sao lại có vẻ giống thổ lộ vậy? Nhưng nàng không phải muốn thổ lộ nha! Nàng chính là muốn biểu đạt bọn họ đối với mình mà nói rất quan trọng mà thôi.

Lưu Quang kinh ngạc nhìn Tiểu Vũ, trong đầu chỉ nhớ rõ một câu, ta thích ngươi!

Tiểu Vũ càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, cảm thấy cần phải giải thích một phen. Ngẩng đầu lên muốn nói điều gì, môi Lưu Quang ảm áp đã đè xuống (hồ hồ, hôn dỗi)

.....

Mẹ nó, ai tới nói cho nàng biết, đây là tình huống gì?

.....

Buông môi, lui ra một chút. Đáng lẽ nên thuộc kiểu hai người da dầy, giờ phút này cũng rồi rít quay mặt đi, ánh mắt nhìn loạn chung quanh.

Tiểu Vũ sững sờ đứng tại chỗ, có chút không biết làm sao. Mà Lưu Quang cũng không tốt hơn bao nhiêu, trên mặt nhàn nhạt đỏ ửng. Như vậy mà nhìn, lại thêm yêu mị mấy phần, thật sự mê người vô cùng.

Ặc, khụ khụ.

Nhẹ nhàng ho khan một cái, Lưu Quang quay mặt sang, có chút lắp bắp nói: “Ta, ta đi cứu người. Ngươi trở về Địa phủ trước đi.”

Tiểu Vũ ngăn ra, ngay sau đó mở miệng nói: “Không cần! Ta cũng muốn đi theo!”

Lưu Quang nghe vậy, cũng không cự tuyệt. Giờ phút này bọn họ đang đứng ở vách đá, Lưu Quang đưa tay hướng dưới vách chỉ chỉ, nghi vấn hỏi: “Ngươi? Nhất định phải đi cùng ta?”

Tiểu Vũ hướng phía trước cẩn thận thoáng nhú mào, liếc nhìn vách đá sâu không thấy đáy, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, da đầu có chút tê dại.

Lưu Quang tất nhiên phát hiện nàng sợ, mỉm cười nói: “Ngươi trước hết nên trở về đi. Yên tâm, ta đã đáp ứng ngươi, nhất định sẽ làm được, nhất định giúp ngươi cứu người.”

Tiểu Vũ quật cường lắc đầu một cái, cố dũng cảm nói: “Không, không sao! Dù sao ta cũng không chết được, chỉ sợ độ cao một chút mà thôi, không sợ! Không phải nhảy xuống vách đá, ta cũng không phải là chưa từng nhảy qua!”

Lưu Quang không ngăn được Tiểu Vũ, cũng không nói nhiều. Kéo Tiểu Vũ qua, ôm vào lòng ngực.

“Ôm chặt ta. Trong óc và trong lòng không nên nghĩ gì hết, chỉ cần nghĩ tới ta thôi. Nhắm hai mắt vài chục giây, chúng ta sẽ đến đáy vực. Hiểu chưa?”

Bị hành động này của Lưu Quang khiến Tiểu Vũ không khỏi đỏ hai gò má. Chỉ là Tiểu Vũ rất mê luyện mùi thơm thoang thoang trên người Lưu Quang. Chậm rãi đưa tay qua ôm chặt lấy, Tiểu Vũ giống như mới vừa ăn trộm được cá, ở trong ngực Lưu Quang nâng lên nụ cười thật to, gật đầu một cái.

Lưu Quang trên mặt cũng dịu dàng nở nụ cười, ôm chặt người trong ngực, tung người nhảy xuống.

.....

Lưu Quang cùng Tiểu Vũ nhảy xuống vách đá, từ chỗ bọn hắn đứng cách đó không xa, truyền ra tiếng vang.

“A ha ha ha, Tiểu Bạch, thì ra là lão Đại tán gái còn có thể giỏi hơn ngươi, ngươi nhìn xem! Không cần nói lời ngon tiếng ngọt, đã đem nha đầu Tiểu Vũ câu tới tay.”

Tiểu Hắc cười, mặt không có hảo ý, không nghĩ tới, thật không nghĩ tới. Lão Đại còn có ngón này. Không hổ là lão Đại, xuống tay vô cùng hung ác,

chính xác, tuyệt! Động tác lưu loát vô cùng. Không cần bất kỳ ngôn ngữ cứ như vậy mà hôn rồi!

Tiểu Bạch ở bên lắc đầu một cái, có chút không thoải mái nói: “Stop! Cấp bậc không giống nhau, ta dĩ nhiên liều mạng chỉ vì lão Đại. Hơn nữa, người cũng nhìn một chút xem đối phương là người nào! Cũng chỉ có lão Đại nhìn trúng nha đầu Tiểu Vũ. Ta thà rằng cả đời độc thân, cũng không nguyện ý cùng nha đầu kia có bất kỳ điều gì.”

Aizz, cho hấn nói một chút. Lão Đại cả đời Anh Minh Thần Võ, đáng dấp phong hoa tuyệt đại, mê người ngàn vạn. Vốn tưởng rằng thế gian này quả thật là có người thập toàn thập mỹ. Không nghĩ tới, lão Đại cũng thiếu sót, ánh mắt hấn thật sự không tốt, Thiên giới nhiều hoa tươi xinh đẹp lại không cần, cố tình nhìn trúng nha đầu Tiểu Vũ như gốc cây cỏ đuôi chó.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 16: Sợ độ cao sợ nước

1, 2, 3, 4.

Tiểu Vũ quả thật ngoan ngoãn nhắm hai mắt, lẩm bẩm thầm đếm. Đếm tới mười, phát giác hai chân của mình chưa chạm được gì, không khỏi nghi ngờ nói: “Lão Đại? Còn chưa tới mặt đất?”

Lưu Quang nhàn nhạt cười khẽ, giọng nói lộ ra chút khổ não. “À, đến rồi, chỉ là tình huống có chút phức tạp, người tốt nhất tự mình mở mắt ra nhìn một chút.”

Tiểu Vũ không hiểu, tình huống phức tạp là có ý gì?

Đôi tay ôm chặt Lưu Quang, Tiểu Vũ cúi đầu, khẽ hé mắt nhìn xuống.

Không nhìn không biết, vừa nhìn thật giật mình! Tình huống quả nhiên phức tạp!

Thì ra là dưới Đoạn Trường nhai, là một đầm nước. Giờ phút này Lưu Quang ôm Tiểu Vũ đứng trên mặt nước.

Với tính tình của Tiểu Vũ, dĩ nhiên biết phía sau là cái gì. Chỉ là nàng từ nhỏ có chứng sợ nước, trong lòng mặc dù hiểu Tiểu Long Nữ ẩn trong thủy động ở phía dưới đầm nước, nhưng lại giãy giụa vô cùng.

“Ta phải xuống?”

Thấy Tiểu Vũ không nói, Lưu Quang liền mở miệng hỏi. Mấy ngày trước có đọc lại bộ tiểu thuyết này, hấn cũng biết Tiểu Long Nữ ở nơi nào.

Vừa nghe Lưu Quang nói những lời này, đầu nhỏ của Tiểu Vũ lập tức dao động giống như trống lắc.

“Không, không đi. Ta không đi! Ta, ta ở đây chờ người là được rồi, một mình người đi xử lý chuyện này thôi.”

Tiểu Vũ phản ứng như thế, thật khiến Lưu Quang có chút ngạc nhiên. Bởi hấn biết Tiểu Vũ sợ độ cao, mới vừa rồi từ phía trên nhảy xuống hấn còn khuyên nàng ở lại phía trên chờ hấn. Đáng tiếc Tiểu Vũ giống như sợ hấn làm loạn, cố tình không nghe. Hôm nay cũng đã đến đáy vực, Tiểu Vũ thế nhưng chủ động nói lưu lại chờ hấn. Chẳng lẽ? Tiểu Vũ không chỉ sợ độ cao? Còn sợ nước?

Nghĩ đến chỗ này, Lưu Quang không khỏi cười lớn.

“Nha đầu, thì ra trên cõi đời này, người cũng có thứ sợ à? Ban đầu ta thấy người đối với ta giương nanh múa vuốt thì cho là người không sợ trời không sợ đất đấy.”

Tiểu Vũ méo miệng, sắc mặt khó chịu nói: “Không sai! Ta không sợ trời không sợ đất, không sợ Chung lão đại cũng không sợ người! Nhưng lại sợ cao sợ nước. Đúng rồi, còn sợ rắn!”

Lưu Quang cười lắc lắc đầu, không muốn miễn cưỡng nàng. Liền ôm Tiểu Vũ đến bên cạnh đầm nước đặt xuống, sau đó một mình nhảy vào trong nước. Chỉ trong chớp lát, người liền trở lại. Trên tóc trên y phục giống hệt ban đầu, không dính một giọt nước.

Nhìn thấy bên cạnh đầm nước, con mèo nhỏ đang dùng cục đá nhỏ khắc “Tiểu Vũ đã du ngoạn đến chỗ này”, không khỏi giương lên khóe miệng.

Bất kể Thiên đế rốt cuộc muốn cùng hấn chơi trò gì, hấn cũng toàn bộ tiếp nhận. Trước kia hoặc là hấn vô cầu vô dục, nhưng hôm nay cũng không giống nữa. Hấn biết Thiên Quy giới luật của trời nghiêm nghị như thế nào, mà Thiên đế lão đầu kia thoạt nhìn bộ dáng không nghiêm chỉnh, kì thực rất nghiêm túc, cũng là nhân vật lợi hại. Nhưng hấn không phải Nhị Lang thần, Tiểu Vũ cũng không là Quỳnh hoa tiên tử.

Hắn là Luru Quang! Phàm là người hấn bảo vệ, sẽ tuyệt đối không để người khác động vào một chút nào!

Mà cho đến giờ phút này, Luru Quang mới hơi hiểu. Thì ra hấn cực kỳ giống cha hấn. Mặc dù hấn không quá nghĩ tới người kia, nhưng máu mủ là không giả. Giống ở chỗ tính tình quật cường, kiên trì tin tưởng.

Cho nên vô luận tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, hấn cũng sẽ không thỏa hiệp. Giống như lúc hấn rời Thiên Đình.

Nếu ai dám động đến người hấn bảo vệ, kể cả là thần, hấn cũng giết không tha!

.....

Vấn đề Tiểu Long Nữ bên này coi như đã giải quyết xong, nhưng còn có Dương Quá.

Nếu như dựa theo sách, cụt một tay, đẹp trai sẽ vẫn sống rất tiêu sái. Còn có đồng đảng người ái mộ, Quách Tương chính là một người trong số đó.

Tiểu Vũ trong lòng có chút không yên, dù sao nàng không thể khẳng định. Tình tình lão Đại nhiều thay đổi có thể bên này cứu Tiểu Long Nữ, bên kia lại phái người chém Dương Quá hay không?

Suy tư liên tục, Tiểu Vũ quyết định không trở về Địa phủ ngay. Ở lại canh giữ bên cạnh đẹp trai cụt một tay, cho đến khi hấn và Tiểu Long Nữ gặp lại thật thỏa đáng!

Mà Luru Quang không ngăn được nàng, không thể làm gì khác hơn là mặc cho nàng đi. Minh trở về Địa phủ, sai Tiểu Hắc Tiểu Bạch âm thầm bảo vệ Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ ở trong Tuyệt Tình Cốc tìm được Dương Quá, thấy hấn bên cạnh có hai vị giai nhân làm bạn, không khỏi chếp chếp mồm lắc đầu không dứt. Đẹp trai thì số mệnh tốt, đến chỗ nào cũng có đãi ngộ đặc biệt. May mà Dương Quá không đa tình, nếu không nàng cũng tự mình ra tay bóp chết hấn!

.....

Một ngày ở nhân giới trôi qua thật nhanh chóng. Từ khi mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn, khiến Tiểu Vũ cảm giác có chút theo không kịp tiết tấu.

Mỗi ngày nàng đều ở bên cạnh Dương Quá, dĩ nhiên, trừ lúc đi vệ sinh cùng ngủ ra.

Tình yêu, quả nhiên là giầy vò. Mặc dù Tiểu Vũ còn không rõ ý nghĩa của nó, nhưng mỗi lần nhìn thấy Dương Quá đau đớn ăn Đoạn Trường thảo, cũng biết tư vị kia khẳng định không dễ chịu.

Trong lòng có nhớ thương cùng tư niệm, rốt cuộc hạnh phúc còn có bi ai?

Ở Nhân giới mấy ngày, trong óc Tiểu Vũ thường toát ra nghi vấn. Giống như Luru Quang hỏi nàng cái vấn đề kia, nếu như có một ngày nàng không còn được gặp lại Luru Quang, như vậy nàng rốt cuộc sẽ như thế nào?

Nếu là Tiểu Vũ trước kia, nàng bảo đảm sẽ không chút do dự trả lời. “Không thấy thì không thấy, ta còn không muốn gặp nam nhân phúc hắc! Mỗi một lần gặp đều muốn ăn da hấn, hút máu hấn!” Bị tùm cái mông còn tùm cả đầu, còn bị ném vào Súc Sinh Đạo, lời nói lạnh như băng.

Nhưng ngày lại ngày trôi qua, đối với Luru Quang lại có một tình cảm khác. Tiểu Vũ liên phát giác, thật ra nàng không chán ghét Luru Quang. Với diện mạo yêu nghiệt mà nói, thật đúng là nhìn mãi không chán. Lồng ngực còn mang theo mùi thơm ngát, môi còn rất ấm áp.

Khụ, khụ khụ!

Lắc đầu, Tiểu Vũ kịp thời ngăn mình suy nghĩ lung tung. Hiện tại cũng không phải là mùa xuân, không phải mùa gì!

.....

Lục Vô Song cùng Trình Anh ở lại Tuyệt Tình Cốc cùng với Dương Quá, về sau Dương Quá nói muốn cùng các nàng kết nghĩa kim lan, ba người liền kết bái. Từ đó lại qua hơn một tháng, độc hoa tình của Dương Quá rốt cuộc không hề phát tác, độc tình đã hết. Thấy không có một chút tin tức nào của Tiểu Long Nữ, liền rời khỏi Tuyệt Tình Cốc.

Ra khỏi Tuyệt Tình Cốc, ba người mỗi người đi một ngả. Tiểu Vũ dĩ nhiên là tiếp tục đi cùng Dương Quá.

Đẹp trai cụt một tay này ở trên giang hồ lang thang mấy tháng, đến được nơi Độc Cô Cầu Bại chết đi, cùng thần điêu làm bạn.

Khi Tiểu Vũ nhìn thấy con điêu khổng lồ, sừng sốt không hiểu con điêu hết ăn lại năm này, mà điêu lại được gọi là thần điêu? Một chút cũng không nhìn ra nó là thần?

Trên sách nói con điêu hiểu tính người, còn giúp Dương Quá luyện võ. Nhưng Tiểu Vũ theo Dương Quá đi tới nơi này vài ngày, ngoại trừ nhìn thấy con điêu nhàn nhả nằm trên vách đá mà ngủ, căn bản không thấy nó có bất kỳ phản ứng gì. Chứ đừng nói dạy võ công. Thậm chí ngay cả kêu một tiếng cũng lười.

Mỗi lần nhìn thấy đẹp trai cụt một tay nhiệt tình ý vị gọi: Điều huynh! Điều huynh! Tiểu Vũ muốn đánh nó chết đi được. Bởi vì tiểu điều căn bản không để ý đẹp trai cụt một tay, có lúc phát bực đập một cánh, mà thương trẻ con bị thổi đến bảy phần choáng, tám phần say.

Tiểu Vũ thật sự nhìn không nổi, lúc này mới khẽ cắn răng, ra một quyết định trọng đại!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 17: Ta là thần điêu

Được rồi! Không phải nàng rất am hiểu Phụ Thân Thuật sao!

Chỉ là nhập thân vào con điêu khổng lồ? Á, có chút làm người ta khó có thể tiếp nhận.

Nhưng mà! Nếu đã đồng ý hỗ trợ, nhất định phải giúp! Cho nên có lúc hy sinh là cần thiết khó tránh khỏi! Để cho một vị tuổi trẻ thanh xuân như nàng, Địa phủ Nhất Chi Hoa, một đóa hoa tuyệt thế của thiên giới. Đi làm súc sinh một lần! Á, nói như vậy không tốt lắm, phải nói đi thể nghiệm cảm giác làm thần điêu một lần. Cũng rất có ý nghĩa!

Chấp tay trước ngực, nhẹ đọc chú ngữ Phụ Thân. Tiểu Vũ bị thống thán nhẹ một tiếng, thôi thôi, nàng hy sinh có thể đổi cho một đôi tình nhân có tình sẽ thành thân thuộc, là đáng giá! Nàng nhin!

.....

Lần nữa mở mắt ra thì thấy con người chim điêu xoay lòng vòng.

Không như bộ dáng lười biếng mới vừa rồi, động tác lưu loát lập tức từ trên vách đá đứng lên.

Có lẽ đối với thân thể cao lớn có chút không thích ứng, điêu có chút lảo đảo quơ quơ, ngay sau đó nghẹo đầu, tò mò nhìn một chút cánh của mình.

“Điều huynh? Điều huynh? Người làm sao vậy?”

Thanh âm quan tâm của đẹp trai cụt một tay vang lên, điêu ngẩng đầu lên, muốn vỗ vỗ vai, nói cho hắn biết không sao. Lại không nghĩ rằng động tác vô cùng dùng sức, lập tức đem trẻ con bay đi ra ngoài thật là xa.

“Á. Thật xin lỗi. Ta tuyệt đối không phải cố ý!”

Tiểu Vũ theo bản năng tựa như mở miệng giải thích. Bất đắc dĩ, lời nói ra, toàn bộ thành tiếng gào thét vô ý nghĩa.

Aizz, Tiểu Vũ lúc này mới tỉnh ngộ, thân phận của nàng bây giờ là điêu! Sẽ không thể nói tiếng người!

.....

Bị đánh ra rất xa, đẹp trai cụt một tay gian nan từ dưới đất bò dậy. Vốn là còn có chút mơ mơ màng màng, nhưng chợt nghe điêu phát ra tiếng gào thét, không khỏi chịu đựng đau đớn, tò mò đi tới nói: “Điều huynh? Điều huynh? Người làm sao vậy?”

Tiểu Vũ không nói gì, mắt tròn trắng, trong lòng thăm thán. Mẹ nó, thật là bị kịch trẻ con, người trừ hỏi những lời này, sẽ không nói gì khác sao? Hơn nữa, người khi không sao lại hỏi điều “Người làm sao vậy?”, người không cảm giác mình rất ngu sao? Điều này cũng không nói tiếng người, nó có thể trả lời người à? Nhưng nếu nó thật mở miệng nói, người không phải sẽ bị dọa ngất à?

Thật là một hài tử bị thống!

Chỉ là nhìn người thật có tình người, gắng gượng giúp người một chút thôi.

Điều một cánh chống nạnh, một cánh khác nâng lên chỉ hướng Dương Quá, sau đó chỉ chỉ thanh kiếm trên đất.

Rốt cuộc, một trẻ con bị thống cũng hiểu dụng ý, tròn to hai mắt nhìn thanh kiếm trên đất nói: “Điều huynh? Người bảo ta dùng cái này luyện võ sao?”

Điều gật đầu một cái. Ủ! Đẹp trai đầu cũng không quá tàn.

Dương Quá nhăn lại mày, đi nhặt kiếm, nhưng không hiểu nhìn về điêu, có chút khó xử, mở miệng nói: “Nhưng Điều huynh, thanh kiếm quá nặng. Ta cảm không nổi, dùng nó đi luyện võ như thế nào?”

Pằng! Điều nhẩn tâm võ hướng trẻ con bị thống, ngã sung mặt sung mũi lão đảo đứng lên lại đuổi ngón tay nhặt thanh kiếm kia.

Cái gọi là không đánh không tức giận! Gậy gộc dạy ra hiểu từ! Những lời này mặc dù không đề ý, nhưng với người có chút chết não mà nói, tương đối có hiệu quả!

Nhìn xem! Trẻ con bị thống không phải đã ngoan ngoãn cầm kiếm sao!

.....

Liên tiếp mấy ngày mưa to rơi xuống.

Điều thoải mái núp ở trong sơn động, vừa ăn quả đại ngọt vừa thưởng thức cảnh mưa.

Mà đẹp trai cụt một tay tương đối bị kích. Bởi vì mỗi khi gặp mưa to, sắp có lũ lại bắt ngờ phải luyện kiếm. Như vậy thật hết sức khổ cực gian nan. Nhiều lần Dương Quá cũng muốn bỏ cuộc. Bản thân cụt một tay, mà cầm một thanh kiếm không nhẹ, còn phải luyện kiếm trong lũ. Là một cách luyện võ khó khăn vô cùng. Mà thường thường vào lúc đó, điều sẽ lặng lẽ xuất hiện gần ở cửa, một đôi con người thẳng tắp nhìn Dương Quá.

Dương Quá nghĩ rằng Điều huynh đang khích lệ hấn, cho nên tiếp tục cắn răng nỗ lực vùng kiếm.

Mà điều lại nghĩ rằng, người dám đào thoát thử xem! Đi tới cửa ta liền cho người một quạt tay bay trở về!

.....

Căn cứ vào điểm này, Tiểu Vũ thật ra rất bội phục Dương Quá. Ném trái khổ đau mới là người hơn người, những lời này Tiểu Vũ rất rõ ràng, chỉ là nàng trời sanh không phải chịu khổ. Có người nói, chịu khổ tựa như ăn bổ (thuốc bổ), như vậy có lẽ sẽ cảm giác khá hơn một chút. Tiểu Vũ đối với câu này cười một tiếng, a, thật sự xin lỗi! Nàng chẳng những không thích chịu khổ, còn ghét luôn ăn bổ!

Cứ như vậy hơn nửa năm, võ công Dương Quá tiến nhanh, sau đó bị điều mang đi bờ biển luyện kiếm.

Dọc theo bờ Đông Hải.

Điều mang Dương Quá đi tới bờ biển, vùng cánh chỉ hướng mặt biển, ý là ở trong sóng dữ luyện kiếm.

Trải qua một đoạn thời gian chung đụng, Dương Quá cùng điều đã rất ăn ý. Thường thường điều vùng đôi cánh, Dương Quá liền biết nó muốn làm gì.

Rồi sau đó, Dương Quá mỗi ngày lúc sóng biển dâng lại luyện kiếm. Điều vẫn như cũ đi theo bên cạnh. Thỉnh thoảng có thể nghe được hấn hướng thuyền khách trên biển hỏi thăm Nam Hải thần ni, nhưng lại có không chút tin tức nào.

Mỗi lần như vậy, điều không kìm được lắc đầu một cái. Nào có Nam Hải thần ni? Đây cũng là lời nói dối có thiện ý. Mà Dương Quá lại dựa vào một lời nói dối chống đỡ đến bây giờ. Bao nhiêu lần trong cơn mưa bị gió thổi té ngã lại bò dậy, vì để có thể gặp lại người trong lòng hấn yêu thương.

Mấy ngày nay, Dương Quá đều ở trước mặt điều, nói chuyện hấn và Tiểu Long Nữ. Mặc dù điều đã sớm biết tình huống của bọn họ, nhưng mỗi lần nghe hấn nói thì cũng không nhịn được cảm động không dứt.

Nói đến động tình, nam nhân từ trước đến giờ kiên cường cũng không nhịn được mà hồng vành mắt. Hấn sẽ tự giấu mà cười cười, sau đó nhìn về điều, ánh mắt sáng quắc, kiên định nói: “Ta sẽ đợi nàng. Mười sáu năm, là lời hẹn của bọn ta! Nếu chờ, ta tin tưởng ông trời đối với Dương Quá còn có lòng thương hại. Nhưng nếu đợi không được, ta sẽ đi theo nàng. Đợi sau, cũng không cần làm người!”

.....

Từng ngày trôi qua, võ công của Dương Quá cũng cuối cùng cũng thành.

Bên bờ biển đợi gần sáu năm, có một ngày Dương Quá đối mặt biển rộng đứng một ngày. Sau khi trở lại liền nói với điều, hấn nghĩ lúc này nên rời đi thôi. Điều gật đầu một cái, không có bất kỳ ý kiến gì theo hấn rời đi.

Dương Quá cùng điều rời khỏi Đông Hải, đến Giang Nam dạo chơi, cũng ở chỗ này sau gần mười năm, làm ra rất nhiều cử chỉ hành hiệp trượng nghĩa. Mà điều cũng không biết bởi vì vóc người dị thường? Hay bởi vì dáng dấp tương đối khác, trong lúc vô tình liền bị người phong làm thần điều! Mà Dương Quá bởi vì từ trước đến nay cùng thần điều làm bạn, liền bị người xưng hô “Thần điều đại hiệp”.

Rốt cuộc, điều cho là nên công thành lui thân, nhẹ niệm chú Ly thân, hồi phục tự do. Không biết rằng mười sáu năm trong Nhân giới, ở Địa phủ là 16 ngày, có người một mực dùng ‘kính hiện thế’ nhìn chăm chú nhất cử nhất động của nàng. Còn có hai người Hắc Bạch vô thường lúc nào cũng đều ở bên cạnh chưa từng rời đi nửa bước.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gậy Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 18: Rốt cuộc gặp nhau

Tiểu Vũ mặc dù thoát khỏi thân thể thần điêu, nhưng vẫn như cũ đi theo bên cạnh Dương Quá. Lời hẹn mười sáu năm sắp tới, nàng cũng rất mong đợi nhìn thấy hán cùng Tiểu Long Nữ đoàn tụ.

Sau đó, đẹp trai cụt tay không biết là trúng cái gió gì, cảm thấy diện mạo mình thật đẹp, người ái mộ quá nhiều, nên mang mặt nạ. Tiểu Vũ đối với hành động này, nói ra cho oai, là khiêm tốn!

Sau đó, Dương Quá gặp được Quách Tương, cô gái khiến Tiểu Vũ nhìn cũng cảm thấy đáng yêu. Cùng với chị của nàng là Quách Phù thật sự không giống một cha mẹ sanh ra.

Dương Quá coi nàng như muội muội, người sáng suốt đều nhìn ra. Mà Quách Tương lại hết sức sùng bái Dương Quá, thậm chí sùng bái có mang theo chút sắc thái thích, không dám nói rõ.

Trải qua sự kiện bất hồ ly chín đuôi, Dương Quá lúc gần đi cho Quách Tương ba cây ngân châm, nói cho nàng biết, ba cây ngân châm này có thể giúp nàng thực hiện ba nguyện vọng. Hải tử đáng yêu vừa nghe nói thế, lúc này liền lấy ra một cây ngân châm, nói muốn xem tướng mạo Dương Quá. Dương Quá khê kinh ngạc, liền mỉm cười lấy mặt nạ xuống.

Thông thường lúc động tình, sẽ chỉ trong một khắc. Đứng địa điểm, đúng thời gian, gặp đúng người. Chỉ là, chuyện người cho là đúng, người khác không nhất định cho là đúng. Nhất là người mà trong lòng, đã sớm có một người khác.

Tiểu Vũ ngồi ở xa ngang, nhìn thấy Quách Tương mang theo một chút giật mình cùng vẻ mặt mê muội, lúc này lắc đầu một cái. Nghĩ tới một đoàn người chạy theo thần điêu đại hiệp, sợ là lại có nhiều thêm một người ái mộ rồi.

.....

Quách Tương có nguyện vọng thứ hai, chính là muốn Dương Quá vào sinh nhật mình sẽ tới Tương Dương cùng nàng gặp mặt. Dương Quá gật đầu答应, liền xoay người rời đi.

Sau đó, Dương Quá vì lấy danh nghĩa tặng lễ vật cho sinh nhật Quách Tương, dẫn đầu gần ngàn người có năng lực trên võ lâm tiêu diệt hai ngàn quân Mông Cổ, cũng thiêu hủy lương thảo cùng kho đạn dược của đại quân Mông Cổ.

Tiểu Vũ nhìn nam tử về mặt cô tịch trong lửa lớn, không khỏi cảm thấy chua xót. Nàng thật may mắn ban đầu nhờ Lưu Quang giúp một chút, nếu không đau khổ đợi mười sáu năm, cũng sẽ không vui. Loại kết cục này, sợ là Dương Quá trải qua mưa gió tàn phá, nam tử trải qua khổ cực mà luyện to lớn cao ngạo, cuối cùng cũng sẽ không cách nào thừa nhận.

Trên đường đi gặp mặt Quách Tương, trong lúc vô tình Dương Quá gặp được Hoàng Dược Sư. Vì vậy liền cùng hán vào trong thành cùng Quách Tương gặp mặt. Cái Bang lựa chọn bang chủ mới, hán và Hoàng Dược Sư cùng đi khỏi. Chỉ nhân nhạ cùng Quách Tĩnh, Hoàng Dung chào hỏi, liền cùng Hoàng Dược Sư ra khỏi thành rời đi.

Sau theo Hoàng Dược Sư cùng đi đến một quán rượu nói chuyện phiếm, lại biết trên đời không có Nam Hải thần ni, là Hoàng Dung lừa gạt mình. Lúc này tâm thần đại loạn, Hoàng Dược Sư rời đi trước. Mà Tiểu Vũ đang ở bên cạnh, thấy vẻ mặt hốt hoảng, vội vàng lên tiếng khuyên lơn. Muốn nói cho hán biết tuy không có Nam Hải thần ni, nhưng Tiểu Long Nữ còn sống!

Đáng tiếc, nàng chỉ là một luồng hồn phách. Trừ phi mình đọc chú hiện thân, nếu không Dương Quá căn bản không thấy nàng. Cho dù nàng hiện thân, Dương Quá căn bản không biết nàng, nàng nói Dương Quá tất nhiên cũng sẽ không tin tưởng.

Hơn nữa nàng căn bản không biết nên nói cái gì. Chẳng lẽ nói cho Dương Quá, “Người đừng nghĩ lung tung, lão bà Tiểu Long Nữ của người căn bản không chết, là lão Đại ta đã cứu nàng, nàng ở thủy động dưới đáy vực sống thật tốt. Còn nữa..., thật ra thì ta chính là con điêu làm bạn bên cạnh người, dạy người kiếm pháp thần điêu?”

Mẹ nó, nàng nếu nói như vậy. Bảo đảm Dương Quá chẳng những một chữ cũng không tin, thậm chí còn xem nàng là kẻ điên mà xử lý.

.....

Mười sáu năm còn có mấy ngày nữa là đến, nhưng Dương Quá cũng ước định ngày ngày mà đến cốc.

Hán đứng ở Đoạn Trường nhai chờ, không ăn không uống, cứ như vậy đau khổ chờ năm ngày. Sau cùng một ngày cũng không đợi được Tiểu Long Nữ.

Tiểu Vũ ở bên cạnh gõ đầu mình. Trong lòng suy nghĩ, nàng thật là đàn! Ban đầu sao lại ngu xuẩn để Tiểu Long Nữ ở lại thủy động? Sao không dứt khoát dẫn nàng đi, để cho nàng cùng Dương Quá bỏ trốn không phải tốt hơn sao!

Ngu xuẩn! Thật là ngu! Đều do nàng quá chú trọng tình tiết xưa! Cần phải làm cho vợ chồng son người ta chờ mười sáu năm! Choáng nha! Nếu ban đầu trực tiếp để cho bọn họ bỏ trốn, không chừng bây giờ ngay cả hải tử cũng đã có! Nàng cũng không cần lo lắng gì, còn không phải ngu ngốc làm thần

điều!

Tiểu Vũ vỗ ngực liên tục, bộ dáng bi kịch. Nhìn nam tử bên vách đá kia thương tâm muốn chết, không khỏi thảm than.

Được rồi được rồi! Ngươi mau nhảy đi. Nhảy xuống là có thể nhìn thấy lão bà ngươi. Đi đoàn tụ đi, nàng cũng nên trở về Địa phủ rồi. Lâu như vậy không thấy lão Đại, Tiểu Hắc Tiểu Bạch, thật đúng là có chút nhớ rồi.

Quả nhiên, Dương Quá mặt bi thương lắc đầu, chính là thấy mình sống mười sáu năm, rốt cuộc vì cái gì? Tung người nhảy xuống Đoạn Trường nhai.

Tiểu Vũ vốn muốn cùng nhảy xuống theo để xem tình huống, nhưng Lưu Quang không có ở đây, nàng lại sợ độ cao. Nhìn vách đá sâu không thấy đáy, Tiểu Vũ vuốt vuốt mũi. A, nàng ở nơi này chờ bọn hắn là được rồi.

Nghĩ như vậy, Tiểu Vũ liền ngồi xuống. Đắm đắm bấp chân của mình, chợt nở nụ cười.

Thật tốt, cuối cùng cũng đoàn tụ rồi. Mau gấp lại đi, trước là ôm nhau. Sau đó hôn long trời lở đất.

Vừa nghĩ tới hôn, Tiểu Vũ lại không tự chủ nghĩ tới Lưu Quang. Lúc này che mặt, dùng sức mà lắc đầu. Nàng không phải là Nữ Lưu Manh! Tuyệt đối không phải!

Ai yêu, Lưu Quang lão Đại, yêu nghiệt, ai nhìn cũng sẽ có ý nghĩ kỳ quái! Không thể trách nàng quá lưu manh, muốn trách thì trách ai kia đáng dấp thật sự gieo họa!

.....

Tiểu Vũ ở đỉnh núi đợi một ngày một đêm, rốt cuộc ngày thứ hai gặp được đôi vợ chồng nhỏ.

Sau đó hai người cứu Quách Tương bị Kim Luân Pháp Vương trói đi, còn chạy đến Tương Dương cứu nguy.

Khi Tiểu Vũ nhìn thấy quân Mông Cổ vừa thấy con điều thì thiếu chút nữa cười ngất. Dùng ánh mắt người khác nhìn, con “Thần điều” đúng là có nhiều uy vũ, vừa vỗ cánh liền khiến quân Mông Cổ chống đỡ không được. Ở trong mắt Tiểu Vũ, con ngu điều không có cái thần võ gì, rõ ràng chính là sợ muốn chết, muốn tìm ra đường chạy trốn, bắt đắ dĩ quá nhiều người, cho nên gấp đến độ động cánh, trên dưới nhảy loạn.

Chuyện Tương Dương đi qua, Dương Quá liền dẫn Tiểu Long Nữ rời đi. Đi đến Hoa Sơn, cùng Tiểu Long Nữ quy ẩn giang hồ, từ đó mai danh ẩn tích.

Mà Tiểu Vũ đứng ở đỉnh Hoa Sơn, phát tay đưa mắt nhìn bọn họ, trong lòng âm ập.

Cả đời người, thật ra trừ quan to lộc hậu ra, còn có rất nhiều thứ tốt đẹp đáng giá.

Ví như có tình, ví như thân tình, ví như tình yêu.

Tình yêu chân thật khiến cho người ta tin tưởng, nhất định sẽ động lòng người. Mặc dù giờ phút này Tiểu Vũ còn không rõ, nhưng nàng lại thật lòng chúc phúc tất cả những người có tình trong thiên hạ.

Cùng nắm tay nhau mà chết, lời thề bên nhau đến già, trăm năm hảo hợp, mong ước đầu bạc răng long.

Tin tưởng tuyệt đối không phải là nói giả dối như vậy, tin tưởng thế gian này, nhất định có thể thật sự hiểu ân ý của những lời này.

Mỉm cười nhún vai một cái, Tiểu Vũ đưa tay về hướng mặt đất.

Nên làm đều đã làm rồi. Như vậy, nàng cũng nên về nhà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 19: Yên tĩnh ngoài ý muốn

Tiểu Vũ mới vừa trở lại Địa phủ, Hắc Bạch phía sau phải đi đến thư phòng báo cáo tình huống.

Mấy ngày tiếp theo, Địa phủ trình diện một đám người, sắc mặt rất không đẹp mắt. Nhất là Chung Quỳ.

Từ sau khi Tiểu Vũ trở lại, hắn một khắc cũng không rời Địa phủ. Không đi ra ngoài bắt quỷ, cũng không đi hàng yêu. Mỗi ngày không ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách ngăn người, chính là chấp tay ở cửa chính Địa phủ đi qua đi lại. Như vậy khiến hai huynh đệ yêu quái cùng quý quái cũng không dám trốn việc, cả ngày đều ở đây suy tư, bọn họ có phải đã phạm sai gì làm hay không? Khiến Chung lão đại rút gân?

Không khí Địa phủ có cái gì đó không đúng. Một kẻ vô tri vô giác như Tiểu Vũ cuối cùng cũng nhận ra.

Chung lão đại một khắc cũng không rời Địa phủ. Tiểu Hắc, Tiểu Bạch bình thường hay cọt nhả, mấy ngày nay thần sắc lại ngưng trọng. Tiểu Thôi bình tĩnh ngồi trước máy vi tính cũng không coi báo biểu, mà ngây ngô suy tư cái gì. Ngay cả Mạnh bà bán canh bên cầu Nại Hà, gần đây cũng rất ít cười, chân mày nhăn lại có thể gấp chết vài con ruồi. Mà chính nàng càng bị Lư Quang cấm, không cho phép ra ngoài nửa bước. Không chỉ có thế, Lư Quang cũng không cho nàng đi vào thư phòng, nói nàng tốt nhất đợi ở trong phòng đừng đi đâu.

Tiểu Vũ biết, nàng lại gây họa.

Phía trên giao nhiệm vụ, nàng không hoàn thành, ngược lại còn đi giúp.

Mọi người hiện tại nội tâm nặng nề, hơn phân nửa là khổ não vì nàng. Bởi vì không biết phía trên sẽ trách phạt thế nào. Nhưng lão Đại tất nhiên sẽ bảo vệ nàng chu toàn. Cứ như vậy, khó tránh khỏi lại cùng Thiên giới nổi lên xung đột.

Aizzz, thật là sóng trước chưa yên ...

.....

Trí nhớ Tiểu Thôi bộc phát, nghĩ ra n phương pháp giúp Tiểu Vũ hóa giải tội danh. Tiểu Hắc tương đối thái quá nghĩ tới, nếu Thiên giới phái người tới lùng bắt Tiểu Vũ, hẳn muốn ‘Trảm Thảo Trừ Căn’ (diệt trừ hậu họa), lãng lễ tiêu diệt?

Cứ như vậy, mọi người sẵn sàng trận địa đón quân địch, Tiểu Vũ cũng đem n bản sách manga lật một lần. Mà Thiên giới lại chậm chạp không phái người tới.

Chẳng lẽ? Quả thật là Thiên đế lão nhân gia ông ta ăn no rồi việc, đùa giỡn sao?

Lư Quang ngồi trên ghế sa lon màu đen, trông mất tâm thúy. Ngoài cửa sổ khoảng không gian đen kịt, cho thấy tâm tình hắn giờ khắc này không hề tốt.

Trong lòng hắn giờ phút này, cũng có cùng nghi vấn giống mọi người. Nhưng hắn vẫn hiểu rõ ràng, lão đầu kia tuyệt đối không phải rồi rãnh cùng người của hắn chơi trò chơi.

Lão đầu kia mặt ngoài vô hại, kì thực rất giống hắn. Ý định sâu không lường được, tuyệt không phải người lương thiện.

Hắn nếu đã giao nhiệm vụ, nhất định là có mục gì. Nhất định không phải đùa giỡn đơn giản như vậy.

Chẳng qua là.

Vì sao? Vì sao qua lâu như vậy, thế nhưng hắn lại còn chưa phái người tới hỏi tội?

Hắn, rốt cuộc đang đùa cái gì?

.....

Lăng Tiểu Bảo Điện.

Trên đại điện sáng chói hoa mỹ, chỉ có bóng dáng của hai người.

Một ngồi trên bảo tọa mặc áo bào màu vàng sáng – thiên đế, còn lại là một người khác, Nguyệt lão mặc hi bào đỏ thẫm.

Giờ phút này, hai người thần sắc cũng ngưng trọng. Nhất là người ngồi trên, hoàn toàn không trẻ con như trước. Chỉ thấy hắn hơi nhú lông mày, có vẻ uy nghiêm vô cùng.

“Ngươi, thật có thể khẳng định?”

Trầm tĩnh chốc lát, Thiên đế nhàn nhạt mở miệng. Hỏi một câu không đầu.

Nguyệt lão lắc đầu tràn ra một tiếng than nhẹ, giữa lông mày mang theo tiếc hận.

“Đúng vậy. Nhất định không sai. Ta trồng tình hoa mấy ngàn năm, trông coi tất cả tình yêu bên trong tam giới. Mặc dù hôm nay tuổi ta đã lớn, nhưng đối với chuyện nhân duyên, ta chưa từng hồ đồ.”

Nghe câu nói của Nguyệt lão, chân mày Thiên đế lại cau chặt mấy phần.

“Vậy, ngươi nói xem, chuyện này nên xử trí như thế nào?”

Nguyệt lão chợt hoảng sợ, lui về phía sau mấy bước cúi đầu hành lễ nói: “Cụu thần ngu muội, không dám tự tiện nói loạn.”

A. Thiên đế chợt nhíu mày cười yếu ớt. Bộ dáng kia, với Lưu Quang cực kỳ tương tự.

“Nguyệt lão à, giờ phút này chỉ có hai người chúng ta. Có ý định gì cứ nói đừng ngại. Người không dám nói loạn, vậy ta nói loạn trước.”

Nguyệt lão tâm tình rối loạn, há miệng, nhưng một chữ cũng không nói được.

“Lưu Quang là cháu ngoại ta, là đứa nhỏ mà Lam dùng tính mạng lưu lại. Nàng dứt khoát nhảy xuống Trọng Quang nhai, lựa chọn vĩnh viễn ở đáy hồ, mục đích chính là vì có thể để ta bảo vệ Lưu Quang chu toàn. Thật ra thì chuyện này, Lưu Quang hẳn đã sớm biết. Đứa bé kia rất thông minh, hiểu chuyện liền thình nguyện đi Địa phủ. Người ngoài không hiểu vì sao, nhưng ta rất rõ ràng. Hẳn biết thân thể của mình, một nửa là vì chính hắn sống tự tại, một nửa cũng là vì ta mà suy nghĩ.”

Nhắc tới chuyện cũ, biểu tình Thiên đế rõ ràng mang theo nhàn nhạt ưu thương.

Nguyệt lão cũng thờ dài một tiếng, sầm nảo nói: “Đúng vậy. Diêm Vương đại nhân thật ra là đứa bé rất hiểu chuyện. Chỉ là số mạng trên người, nếu không hẳn nhất định là kỳ tài đáng giá nhất Thiên giới.”

Thiên đế lắc đầu cười cười, nói tiếp: “Đúng là số mạng trên người, ban đầu Lam cũng bởi vì rơi vào biển tình, mới để cho nàng rơi vào kết quả thâm trầm. Thiên giới không tha nàng, lại càng không cho nàng lưu lại đứa nhỏ kia. Nhưng nàng là muội muội ta thương yêu nhất, ta đã thế phải bảo vệ nàng cả đời. Nhưng quay đầu lại, Thiên quy bức nàng đến đường cùng.”

Nói đến đây, Thiên đế có chút kích động. Từng viên dạ minh châu sáng chói trên đại điện, trong nháy mắt cùng nhau vỡ vụn.

“Nguyệt lão! Người có biết ta đã từng thống hận chính mình là Thiên đế! Tại sao ta lại ở vị trí này? Tại sao cố tình là ta? Người có biết mỗi khi ta nhắm mắt lại, sẽ nhớ tới hôm đó Lam ở vách đá Trọng Quang, rung rung nhìn ta. Nàng nói nàng không hối hận, nàng đến chết đều không hối hận yêu người kia!”

Tiếng vỡ vụn càng lúc càng lớn, Nguyệt lão có chút khiếp đảm, vội vàng khuyên lơn: “Bệ hạ bớt giận, không nên đã thương thân thể.”

Thiên đế thoáng nhắm mắt, buông lỏng tâm tình. Chợt lại nghĩ tới cái gì, lẩm bầm nói: “Chuyện quá nhiều năm, ta cho là mình đối với chuyện của Lam đã để xuống. Chẳng qua là không nghĩ tới, khi Quỳnh hoa tiên tử quỳ gối trước mặt ta, nhìn nàng tinh khiết, ánh mắt lại quyết tuyệt, ta lập tức hoảng hốt. Ha ha, người biết không, khi đó nàng cùng Lam rất giống nhau. Việc họ yêu người, về mặt bất chấp tất cả lại giống nhau như đúc. Thật đáng buồn chính là, Thiên Quy không thay đổi, phạm là thân tiên động tình, kết quả, cũng chỉ có một.”

Nguyệt lão không nói tiếng nào, chỉ đứng tại chỗ lắc đầu mà thờ dài không dứt. Hẳn biết kế tiếp Thiên đế muốn nói gì, đây cũng là trọng điểm bọn họ hôm nay muốn nói rõ.

Mở mắt ra, nam tử nghiêm minh oai hùng trong nháy mắt già đi rất nhiều. Đưa tay vuốt vuốt mi tâm, cuối cùng mở miệng nói: “Đã nhiều năm, đứa bé Lưu Quang cũng lớn lên từng ngày. Ta đem toàn bộ áy náy đối với mẫu thân hắn mà đền bù cho hắn. Hẳn mặc dù thích hồ nháo, nhưng cũng khéo léo chưa bao giờ để ta lo lắng. Ta lúc đầu rút tình căn của hắn, chính là vì đoạn tuyệt mọi chuyện có thể xảy ra. Chỉ là quả thật số mạng trên người, ai có thể nghĩ tới không có cây tình hoa thế nhưng cũng nở hoa. Tơ hồng đã sớm đứt lại quấn lại với nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 20: Người rút cuộc cũng tới

Nguyệt lão cắn răng, nghe được lời này, rút cuộc không nhịn được mở miệng nói: “Bệ hạ! Thứ cho cự thần cả gan. Trước ta có gặp qua Diêm Vương đại nhân cùng tiểu quý sai bên cạnh hắn. Tiểu nha đầu kia thật đáng yêu, cự thần nhìn ra được nàng có một tấm lòng thiện lương tinh khiết. Lần này, có thể hay không. . . . Có thể hay không hãy bỏ qua bọn họ.”

A. Thiên đế cười nhạt một tiếng.”Bỏ qua cho bọn họ? Làm thế nào bỏ qua cho bọn họ? Nhiệm vụ lần này, không phải vì chứng minh, Lưu Quang đến cùng có phải hay không đối với nha đầu xuất hiện động tình sao? Chuyện bây giờ đã sáng tỏ rồi, cây tình hoa kia cũng nở rộ rồi. Mà tiểu nha đầu kia vốn đã sớm đứt rồi tơ hồng cũng không khỏi quấn lên Liễu Tinh hoa. Tất cả chứng minh trước mắt, người hi vọng ta làm bộ tất cả cũng không xảy ra? Còn dứt khoát để cho ta mở một con mắt nhắm một con mắt?”

Nguyệt lão vội vàng cúi đầu, sợ hãi nói: “Cự thần không dám! Cự thần chẳng qua là. Chẳng qua là.”

Chẳng qua là Diêm Vương đại nhân là hải tử duy nhất của Lam công chúa. Thiên đế ngài đem toàn bộ áy náy cùng sùng ái đối với công chúa đều chuyển dời trên người Diêm Vương đại nhân. Nếu giờ phút này định tội Diêm vương, để cho hắn theo gót công chúa. Như vậy, về sau ngài nên như thế nào? Ngài nếu lại một lần nữa tự tay phá hủy người chính mình trân ái, loại đau này, ngài còn có thể lại tiếp nhận sao?

Thiên đế ánh mắt mê ly, dề dặt nói: “Chẳng qua là? Chẳng qua là như thế nào? Aizz. Ta là Thiên đế. Chỉ có thể dựa theo tất cả quy củ mà làm việc, cho dù tự mình muốn bảo vệ, làm trái với Thiên Quy cũng phải bị trừng phạt!”

Chợt, Thiên đế ánh mắt lạnh lại. Đứng lên khôi phục thần sắc uy nghiêm.

“Người đâu!”

Ra lệnh một tiếng, hai người thiên binh từ cửa đi vào.

Nguyệt lão lui sang một bên, trong nội tâm không ngừng bất ổn.

“Truyền Văn Khúc Tinh Quân tới gặp ta.”

.....

Có gì đó không đúng! Thật sự có gì đó không đúng!

Tiểu Vũ ngồi ở trên giường, mái tóc ngắn ngang rồi xù.

Thật sự kỳ quái! Cũng là ngày thứ mấy rồi? Thiên giới sao còn chưa có động tĩnh gì?

Mấy ngày nay ở Địa phủ, so với mười sáu năm ở Nhân giới lại cảm thấy dài hơn. Tiểu Vũ rút cuộc lĩnh ngộ, thời điểm tai nạn tới mặc dù đáng sợ, nhưng thực sự mà nói, sự yên tĩnh trước cơn bão táp, càng làm cho người ta không thờ nổi.

Phía trên rốt cuộc muốn như thế nào? Muốn định tội cũng nhanh chút đi! Có thể cho nàng dứt khoát một chút hay không! Như vậy mà hành hạ nàng, chẳng lẽ không cảm thấy là loại tội ác cực lớn sao!

Tiểu Vũ phiền não gãi gãi đầu, ngay sau đó không quan tâm mọi việc, mở cửa phòng xông ra ngoài. Vậy mà còn chưa lao đến ngoài cửa, liền bị một cánh tay đẩy trở về.

“xxd! Là đứa nào tình trùng lên não dám đánh lén ta!”

Mấy ngày cảm xúc căng thẳng chất đông, toàn bộ phát tiết ra. Tiểu Vũ nhìn cũng chưa nhìn thấy ai, liền há mồm mắng to.

Chung Quỷ đen gương mặt đứng ở cửa, thần sắc khó chịu nhìn Tiểu Vũ ngã nhào trên giường. Lạnh lùng nói: “Không muốn bị bắt đi, thì để ta an tĩnh một chút!”

Tiểu Vũ vừa nghe âm thanh này, nhất thời yên lặng. Đôi mắt toàn bộ phủ, người nàng kiêng kỵ nhất, không phải là mỹ nam phúc hắc, hi nộ vô thường, mà lại là Chung lão đại trước mắt.

Mím mím môi, Tiểu Vũ ngồi dậy, nhìn người đứng ở cửa không đi, không cam lòng nói: “Chung lão đại, ngươi không phải cảm thấy ngăn ở cửa khuê phòng của con gái, là chuyện rất không lễ phép sao?”

Chung Quỷ nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt không biến đáp: “Thiên giới đã phái người tới rồi, lão Đại để ta sử dụng pháp thuật ẩn giấu hơi thở của ngươi. Ngươi cảm thấy ta đứng ở nơi này cản trở, vậy thì ngoan ngoãn ở trong phòng xem sách manga, không được rồi đi nữa bước.”

Cái gì? Tiểu Vũ đứng lên. Kinh ngạc nói: “Thiên giới phái người tới rồi? Kia, kia nói những gì rồi hả? Là tới bắt ta đi Thiên Đình trị tội sao?”

Chung Quỷ khẽ lắc đầu, thần sắc ngưng trọng nói: “Hắn không nói rõ ý định, bây giờ đang ở thư phòng cùng lão Đại nói chuyện. Ta phụ trách ở chỗ này ẩn giấu hơi thở của ngươi, cho nên sai Tiểu Hắc, Tiểu Bạch canh giữ ở cửa, nghe bọn hắn đang nói những chuyện gì.”

Tiểu Vũ có chút khẩn trương nắm chặt tay, bắt an đi tới đi lui.

Chung Quỷ thấy bộ dáng kia, nhàn nhạt ho khan một cái. Mở miệng nói: “Không cần lo lắng, lão Đại sẽ không đem ngươi giao ra.”

Một câu nói cứng rắn, cũng không khó nghe ra là đang an ủi. Tiểu Vũ có chút cảm động gật đầu, bình phục tâm thần, tùy ý hỏi: “Thiên giới lần này là phái ai tới truyền lời?”

Chung Quỷ nghe hỏi, không khỏi nhũn nhũn mày, tựa hồ hơi nghi ngờ. “Trước đây Thiên giới phái người tới Địa phủ truyền lời, cũng chỉ sai người hầu thiên binh tới. Còn lần này khiến ta có chút không hiểu, bởi vì người tới, là Văn Khúc Tinh Quân đại nhân.”

Văn Khúc Tinh Quân?

Con người Tiểu Vũ đảo một vòng. Kia, không phải là Tiểu Tinh Tinh?

.....

Bên trong thư phòng.

“Ha ha, đây là lần đầu tiên ta tới Địa phủ. Không nghĩ tới tin đồn quả nhiên không giả, Diêm Vương đại nhân có Diêm la điện, thật là đẹp đẽ hoa lệ nha. Không trách được hàng năm đều có vài tiểu tiên, đầu bị hồng muốn được phân phối đến Địa phủ làm việc.”

Bưng qua ly trà, hóp một ngụm trà. Mặc cho mùi lá trà thơm ngát tràn ngập trong miệng, Văn Khúc Tinh Quân không khỏi thở dài nói: “A! Trà ngon! Thật là trà ngon nha!”

Ngắm nhìn lá trà toàn thân trắng như tuyết trong ly, Văn Khúc Tinh Quân không khỏi cau mày nghi ngờ nói: “Gi? Đây, là lá trà gì?”

Từ khi Văn Khúc Tinh bắt đầu mở miệng nói, chút nhảm chán, Lưu Quang không để ý tới hắn. Giờ phút này thấy hắn nói ra nghi vấn, mới tùy ý đáp: “Đây là trà Lan Tuyết, một loại thực vật sống ở Tuyết Vực, lá tương tự lá trà, toàn thân tuyết trắng. Sau khi pha mùi thơm ngát, trước đắng sau ngọt, có tác dụng giải nhiệt, công hiệu thchàng tâm trừ phiền (an thần ^^).”

Đợi mấy ngày, rốt cuộc thi đợi được Thiên giới phái người tới. Nhưng người tới, lại là Văn Khúc Tinh Quân? Cái người ở trên đại điện bị Tiểu Vũ làm cho tức học máu.

Ánh mắt Lưu Quang nhìn thẳng, không hiểu người này tới Địa phủ, rốt cuộc muốn làm gì?

“Trà Lan Tuyết? Ủ! Quả nhiên là cực phẩm, Diêm Vương đại nhân thật là có lộc ăn.”

Giống như là nhặt được bảo vật, nghe Lưu Quang giới thiệu, vội vàng uống vài hóp.

Đợi ly trà nhanh chóng thấy đáy, lúc này mới nghe hắn chậm rãi nói: “Aizz. Lần này thoải mái hơn. Trà uống rất ngon, sát khí trên người Diêm Vương đại nhân, cũng rất cuộc giảm bớt không ít.”

A? Lưu Quang trông mắt thâm thúy, nhếch môi cười yếu ớt. Không nói lời nào.

Văn Khúc Tinh Quân vội vàng nâng lên khuôn mặt tươi cười, phát tay nói: “Ai nha, ta thật vất vả mới để Diêm Vương đại nhân đem sát khí giảm xuống, người cũng đừng làm ta sợ được không?”

Lưu Quang thu sát khí, cuối cùng mở miệng hỏi: “Nói đi. Lão đầu phái người tới đây, rốt cuộc là chuyện gì?”

Văn Khúc Tinh Quân cười rục rờ, đoán chừng là tin câu: “Đưa tay không đánh khuôn mặt người tươi cười“, lời lẽ chí lý. Thật ra thì giờ phút này trong lòng hắn, đã sớm hết hoảng. Thiên đế cái gì tốt không giao phó, cố tình giao cho hắn nhiệm vụ này. Mẹ nó, ai không biết Diêm Vương Lưu Quang là tên trong ngoài bất nhất. Đáng đáp vô cùng tuần mỹ, trong lòng có bao nhiêu tà ác.

Cho nên khi hắn mới vừa bước vào cửa lớn Địa phủ, về sát khí mãnh liệt này nhất thời khiến hắn nổi lên ý niệm chạy trốn. Nhưng bị kịch chính là, nhiệm vụ Thiên đế giao phó nhất định phải hoàn thành. Đắc tội người nào cũng không tốt. Dù sao đuôi đầu là một đao, rút đầu cũng là một đao. Không bằng chết sớm, sớm siêu sinh thôi. Hơn nữa, nơi này đúng lúc là địa phương đầu thai luân hồi.

“Á. Cái đó. Thật ra thì ta lần này, là theo lời Thiên đế, đặc biệt xin Diêm Vương đại nhân người, đi với ta lên Thiên giới một chuyện.”

. ?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 21: Người mà trở về

Đuôi lông mày Lưu Quang nhảy lên, ánh mắt lộ ra chút không hiểu. Là tới xin hắn đi Thiên giới? Không phải lưng bắt Tiểu Vũ hay sao?

Trong lòng suy tư, trong miệng lại nhanh chóng hỏi ra nghi vấn: “Mời ta đi Thiên giới có chuyện gì?”

Văn Khúc Tinh Quân nghe vậy, thoáng cắn cắn môi dưới. Mặt lộ vẻ làm khó. Nhưng trong lòng lại một hồi kinh hãi.

Quả thật bị Thiên đế đoán trúng, Lưu Quang nhất định sẽ hỏi cho đến tột cùng, nếu không thì tuyệt đối sẽ không cùng hắn đi. Như vậy. Hắn liền dựa theo lời Thiên đế nói.

Giống như là đề ra quyết tâm cực lớn, Văn Khúc Tinh Quân nắm chặt quả đấm, thần sắc ưu sầu nói: “Diêm Vương có điều không biết, thật ra Vương Mẫu nương nương vô cùng nhớ Diêm Vương đại nhân. Mấy ngày gần đây, thường một thân một mình đứng ở bên Dao Trì nhìn về nơi xa. Cho nên Thiên đế không có cách nào, lúc này mới sai ta đến, hi vọng Diêm Vương đại nhân có thể đi thăm Vương Mẫu một chút.”

Lưu Quang trong lòng lay động. Lại là Mộ muốn gặp hắn?

Nhìn kỹ biểu tình của Văn Khúc Tinh Quân, xác định hắn không nói dối. Lưu Quang lúc này mới thoáng yên tâm nói: “Cứ như vậy? Không có những chuyện khác?”

Văn Khúc Tinh Quân lắc đầu một cái, vô tội nói: “Không có, Thiên đế giao cho ta, cũng chỉ có chuyện này mà thôi.”

Lưu Quang khẽ trầm tư. Hiển nhiên đây không phải là tất cả. Thiên đế sẽ không vô duyên vô cớ tìm nhiệm vụ cho hắn, hơn nữa nếu chỉ định Tiểu Vũ đi thi hành, hiển nhiên trước hết là muốn khảo nghiệm hoặc làm gì đó. Nhưng đợi mấy ngày, lại chỉ thấy Văn Khúc Tinh Quân đến? Mà hắn tới đây, cũng chỉ nói cho hắn biết Vương Mẫu rất nhớ hắn, không chút nào nhắc tới chuyện Tiểu Vũ.

Cũng được! Lưu Quang đã quyết định.

Sẽ theo Văn Khúc Tinh Quân đi một chuyến đến Thiên Đình. Một mặt đi thăm Mộ. Dù sao từ nhỏ đến lớn, Mộ đều coi hắn là con đẻ mà thương yêu. Mặt khác cũng có thể nhân cơ hội thăm dò tình hình rốt cuộc là như thế nào. Tình hình kém nhất, bất quá là chính hắn cùng Thiên đế lão đầu ngà bải. Cầu xin tha để hắn đừng làm khó nhá đầu Tiểu Vũ.

Nghĩ đến đây, Lưu Quang rốt cuộc mở miệng. “Được rồi, ta cùng ngươi đi một chuyến, Vương Mẫu đối với ta yêu thương, ta cũng nên đi thăm người.”

Văn Khúc Tinh Quân nghe nói thế, cuối cùng cũng thở ra một hơi. Cười ha hả nói: “Chúng ta đi thôi?”

Lưu Quang gật đầu một cái, đứng dậy vừa định rời đi, bỗng nghĩ tới điều gì. Nghiêng đầu nói với Văn Khúc Tinh Quân: “Ta còn có một số việc cùng thủ hạ thông báo một chút, phiền Văn Khúc Tinh Quân đại nhân đi ra ngoài cửa chờ chốc lát. Có thể hay không?”

“Có thể có thể! Đương nhiên là không có vấn đề.” Văn Khúc Tinh Quân cuống cuống gật đầu, ngay sau đó thối lui ra khỏi cửa.

Một giây kế tiếp, hai người Tiểu Hắc Tiểu Bạch liền xuất hiện trước mặt Lưu Quang.

“Lão Đại! Chuyện gì xảy ra vậy? Một chút cũng không nhắc tới chuyện nha đầu Tiểu Vũ, chẳng lẽ Thiên đế thật chỉ là cùng chúng ta đùa giỡn?”

Tiểu Hắc mở miệng hỏi. Trực tiếp chứng minh bọn họ mới vừa rồi ở bên ngoài nghe lén.

Tiểu Bạch cau mày, sờ sờ lên cằm nói tiếp: “Ta thấy không phải. Chuyện kỳ quái nha lão Đại! Lần này nói Vương Mẫu nương nương muốn gặp ngươi, chẳng lẽ là kẻ điếu hổ ly sơn? Muốn dẫn ngươi đi, sau đó sẽ phái người tới lùng bắt Tiểu Vũ?”

Lưu Quang lắc đầu một cái, cũng nhăn mày lại.

“Ta cũng biết chuyện có kỳ quái, nhưng đoán không ra là lạ ở chỗ nào. Theo như lời ngươi nói, cũng không hợp lý. Bọn họ nếu là muốn dẫn ra ta, căn bản sẽ không để ta đi Thiên Đình. Hơi thở Tiểu Vũ ta rất rõ ràng, chỉ cần bọn họ đưa Tiểu Vũ lên Thiên đình, ta nhất định có thể phát hiện. Cho nên đây không phải là kẻ điếu hổ ly sơn.”

Ba người lâm vào trầm tư, bên trong thư phòng hoàn toàn yên tĩnh.

“Được rồi, ta hiện tại phải theo Văn Khúc Tinh Quân đi Thiên giới một chuyến. Thăm Vương Mẫu rồi sẽ lập tức trở về. Các ngươi truyền lời cho Chung Quỳ, để hắn thông báo tất cả quý sai Địa phủ. Ta không có ở Địa phủ, trong khoảng thời gian này, Thiên giới vô luận phái ai tới, đều phải ngăn cản đợi ta trở về. Bảo Sĩ Mị Vồng Lượng canh kỹ Sinh Tử Môn, nếu dám để mặc cho một người ngoài đi vào, ta sẽ đem bọn họ ném xuống sông làm mồi cho cá! Còn các ngươi cùng Chung Quỳ, trước khi ta chưa trở lại, nhiệm vụ đều dẹp xuống hết, một khắc cũng không rời Địa phủ.”

Lưu Quang cũng không biết sao trong lòng luôn có bất an mơ hồ.

Tiểu Hắc Tiểu Bạch thấy thế, hiểu trong lòng Lưu Quang lo lắng cái gì, không khỏi nhao nhao gật đầu.

“Lão Đại, ngươi yên tâm đi. Chúng ta sẽ bảo vệ tốt Tiểu Vũ. Trước khi ngươi trở lại, tuyệt đối không để nàng thiếu một cọng tóc!” Tiểu Hắc lời thề son sắt bảo đảm, thần sắc chưa bao giờ nghiêm túc bằng.

Lưu Quang vỗ vỗ bả vai hắn, gật đầu cười cười, bóng dáng biến mất không thấy.

.....

Tiểu Vũ ở trong phòng cùng Chung Quỳ mất to trừng mắt nhỏ. Chợt trước mặt bỗng tối sầm, một đạo nhân ảnh chợt xuất hiện.

Thấy rõ người tới, Tiểu Vũ hưng phấn nhảy dựng lên. “Lão Đại! Ngươi đã tới?”

Chung Quỳ phản ứng trước tiên là nhanh chóng đi tới bên cạnh Tiểu Vũ, đưa tay hướng người kia đánh tới. Lúc phát hiện là Lưu Quang, vội vàng dừng lại thể công.

Lưu Quang tán thưởng nhìn Chung Quỳ, tán dương: “Không tệ! Không hổ là trợ thủ đắc lực nhất của ta.”

Chung Quỳ có chút ngượng ngùng cúi đầu, đối với khen ngợi có chút không biết làm sao. Vừa định mở miệng liền nghe Luru Quang lại nói: “Ngươi đi tìm Tiểu Hắc Tiểu Bạch trước, ta có lời muốn nói cùng Tiểu Vũ.”

Chung Quỳ giật mình kinh ngạc một lát, sau đó liền gật đầu cáo lui.

Tiểu Vũ vừa thấy Luru Quang, nghi vấn đầy bụng liền bật thót lên.

“Lão Đại lão Đại. Chung lão đại nói Thiên giới phái người tới rồi. Thế nào? Là tới bắt ta sao? Ngươi cùng hán tán gẫu cái gì? Bây giờ là muốn dẫn ta đi sao?”

Luru Quang lắc đầu một cái, cung chiêu vuốt đầu Tiểu Vũ. Không trả lời vấn đề của nàng, ngược lại nghiêm túc nói: “Tiểu Vũ! Trước hết không nên hỏi xảy ra chuyện gì, bởi vì ngay cả ta đến bây giờ, cũng vẫn chưa hiểu rốt cuộc là tình huống gì. Tóm lại ta lập tức rời khỏi Địa phủ đi Thiên giới một chuyến, ta nói với nàng mỗi câu, mỗi lời, từng chữ, từng từ nàng đều phải nhớ rõ ràng! Hiểu chưa?” (anh í đã vướng vào lưới tình rồi nên ta đối xứng hô nha ^^)

Thấy Luru Quang thật tình như thế, Tiểu Vũ lại hoảng hốt. Ngay sau đó khéo léo gật đầu một cái, không nhắc lại lời nào.

Luru Quang hít sâu một hơi, dịu dàng nhìn vào mắt của Tiểu Vũ.

“Trong khoảng thời gian khi ta không có ở đây, nàng không được chạy loạn khắp nơi. Ngoan ngoãn ở lại trong phòng, phải nghe lời Chung Quỳ. Bọn họ đều theo mệnh lệnh của ta làm việc, tất cả đều vì mệnh khỏe của nàng. Ta hiểu rõ nàng sẽ cảm thấy nhàm chán, cảm thấy phiền muộn. Nhưng phải nhẫn nại, coi như là vì ta! Cho nên khi ta không ở bên cạnh nàng, nhất định không thể hồ nháo. Ngăn vạ nhớ đừng rời bỏ gian phòng nửa bước. Nghe rõ chưa? Có thể cho ta một bảo đảm không?”

Luru Quang nói nghiêm túc, Tiểu Vũ cũng nghe thực. Lại một lần khéo léo gật đầu một cái.

“Ta đáp ứng ngươi, sẽ không hồ nháo, sẽ không rời phòng nửa bước. Ngoan ngoãn nghe lời Chung lão đại.”

Thấy Tiểu Vũ bộ dáng ngoan ngoãn phối hợp, Luru Quang thoải mái cười cười. Ngắt mũi Tiểu Vũ, xoay người định rời đi.

Vừa mới xoay người, cánh tay liền bị kéo.

“Lão Đại? Ngươi sẽ lập tức trở về chứ? Sẽ không bỏ lại Tiểu Vũ phải không? Ta lần này nhắm mắt đếm, ngươi sẽ xuất hiện lần nữa ở trước mặt ta?”

A. Luru Quang cười ra tiếng. Cho là Tiểu Vũ lại đang cùng hán hồ nháo. Xoay người nhìn lại, lại không ngờ Tiểu Vũ đang chăm chú nhìn hán, trên mặt không chút nào nói giỡn.

Trong nội tâm khẽ động, liền cúi người ở trên trán Tiểu Vũ ấn xuống một cái hôn.

“Sẽ không. Sẽ không bỏ lại Tiểu Vũ. Ta sẽ lập tức trở về. Nàng ở chỗ này, ngoan ngoãn chờ ta trở lại.”

Con mắt trái của Tiểu Vũ trong nháy mắt biến hồng, đưa tay lau mắt phải của Luru Quang, ngay sau đó dùng sức gật đầu một cái.

“Ừ! Ta chờ ngươi trở lại. Cho ta một cái bảo đảm, chúng ta móc nghéo. Ngươi nhất định phải trở lại, nếu không ta sẽ đem nửa thân trên của ngươi cho mỗi quỷ sai ở Địa phủ xem.”

Ha ha! Luru Quang cười lớn. Đưa tay cùng Tiểu Vũ móc tay. Trước kia hán dù bị đánh chết cũng không nghĩ đến, đời này hán cũng sẽ làm ra hành động ấu trĩ như thế.

.

Luru Quang cuối cùng đã đi, bóng dáng ở trước mặt Tiểu Vũ mờ ảo biến mất.

Tiểu Vũ rũ xuống cánh tay, trong miệng lầm bầm nói: “Ta, chàng mà trở về.”

Chàng mà trở về, ta muốn nói cho chàng biết. Thì ra là lão Đại ở trong lòng ta, đã sớm đâm chồi, mọc rễ thành cây.

Chàng mà trở về, ta muốn nói cho chàng biết. Ta là định đem chàng làm phiếu com dài hạn, không suy tính muốn rời khỏi hoặc đầu thai.

Chàng mà trở về, ta muốn nói cho chàng biết. Ta thật rất ưa thích lão Đại chàng, không phải giống như thích Tiểu Hắc Tiểu Bạch, mà là giống như Tư Huyền thích Quân Lan, Tiểu Long Nữ thích Dương Quá.

Cho nên, lão Đại thân ái. Chàng phải mau trở lại, đừng để Tiểu Vũ đợi quá lâu nha.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 1: Ý định của Vương mẫu.

Vài ngày trước, trên điện Lăng Tiêu.

“Văn Khúc tinh quân, ngươi hãy đi đến địa phủ một chuyến, triệu gọi Diêm vương Lư Quang đến Thiên đình cho ta. Nếu hắn có nghi ngờ hỏi ngươi tại sao, ngươi cứ nói với hắn là do đã lâu không gặp, Vương mẫu có chút tưởng niệm hắn, hy vọng được gặp mặt hắn.”

Thiên đế dáng vẻ uy nghiêm đứng thẳng cạnh ghế, thần sắc ngưng trọng bảo hắn làm theo.

Văn Khúc tinh quân ngẩn người, có chút không hiểu, vì sao Thiên đế muốn hắn làm chuyện này chứ. Huống chi Diêm vương vừa mới trở về Địa phủ thôi mà? Còn nhớ lúc gần đi đã từng gặp mặt nói chuyện rất vui vẻ với Vương mẫu nương nương, làm sao bây giờ lại tưởng niệm rồi.

Mặc dù trong lòng còn đầy nghi vấn, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thiên đế, hắn cũng không dám mở miệng hỏi nhiều. Có chút khổ sở hỏi, “À, khỏi bẩm bệ hạ. Nếu Diêm vương đại nhân không tin lời của tiểu thần, chết sống cũng không chịu đi cùng thì phải làm sao ạ?”

Thiên đế lắc đầu, cau mày nói, “Sẽ không. Ta ra lệnh cho ngươi đi trước, chính là để tiêu trừ phòng bị của hắn. Huống chi chỉ cần ngươi làm theo những gì ta dặn, tin rằng cho dù Lư Quang có nghi ngờ cũng sẽ theo ngươi tới đây. Dù sao, từ nhỏ Vương mẫu cũng là người hiểu hắn nhất.”

Văn Khúc tinh quân nghe vậy liền không hỏi nhiều nữa. Cúi đầu cáo lui.

Nguyệt lão đứng một bên tiến lên, có chút khó hiểu hỏi, “Bệ hạ chính là muốn...”

Thiên đế thờ dãi, có chút tiếc hận lại có phần quyết tuyệt.

“Ta đã dõi theo Lư Quang từ nhỏ lớn lên. Ta tuyệt đối sẽ không để hắn rơi vào kết cục như mẹ của hắn. Đứa nhỏ này tính khí quật cường, lần này có thể dễ dàng thấy được hắn đối với tiểu quý sai kia đã động chân tình. Nếu ta phái người đi bắt tiểu nha đầu kia về đây trị tội, hắn nhất định sẽ ngăn cản. Hơn nữa cho dù nha đầu kia đắc tội lớn cỡ nào, tình cảm của hắn đối với nàng cũng sẽ không dao động. Tình cảnh này, chỉ có hoàn toàn nhờ bỏ mới có thể vĩnh viễn hậu họa.”

Thần sắc Nguyệt lão cả kinh, “Kia? Bệ hạ muốn xử lý như thế nào?”

Thiên đế ánh mắt lãnh liệt, hai tay nắm chặt lại.

“Vây khốn Lư Quang, trừ bỏ tình chương của hắn.”

Nguyệt lão thần sắc bất an, lo lắng hô lên, “Bệ hạ.”

Thiên đế khoát tay, chặn lại lời nói của Nguyệt lão. Kiên quyết nói, “Ý ta đã quyết! Sau khi xóa đi đoạn ký ức đó của Lư Quang. Như vậy đối với hắn mới chính là lựa chọn tốt nhất. Người đâu! Truyền Nhị lang thần đến gặp ta.”

Nguyệt lão vung mạnh tay áo, lắc đầu than khổ. Thấy chuyện không thể nào thương lượng được, không khỏi cảm thấy bi thiết, chấp tay cáo lui.

Lư Quang đi theo Văn Khúc tinh quân tới thiên đình, trực tiếp chạy tới Dao Trì gặp Vương mẫu nương nương. Bước chân không hề chậm trễ. Văn Khúc tinh quân sau khi hoàn thành nhiệm vụ, lập tức lui ra.

Thật ra trong lòng Văn Khúc tinh quân đã sớm phát hiện có điều không đúng. Thiên đế đột nhiên có ý phái hắn đi Địa phủ tìm Lư Quang, nhất định là có tính toán gì đó. Chỉ là hắn không thể nào biết được đó là tính toán chuyện gì. Nhưng hắn hiểu được, chỉ cần liên quan tới Lư Quang, hơn phân nửa không phải là chuyện tốt. Cho nên vẫn nên đứng tránh xa, để tránh gặp họa.

Lư Quang bước nhanh vào Dao Trì tiên cảnh, không đợi cung nữ bẩm báo, liền thẳng tắp xông vào.

Vừa nhìn thấy Vương mẫu đoan trang ngồi trước mặt, còn chưa kịp mở miệng vấn an, liền nghe Vương mẫu mỉm cười nói, “Từ lúc nào tính tình của Quang nhi lại trở nên hùng hùng hổ hổ như vậy? Không đợi thông báo liền xông vào.”

Vương mẫu dù sao cũng là thiên triều chi mẫu, mặc dù cung chịu Lư Quang, nhưng không vì thế đánh mất uy nghiêm của bản thân. Hơn nữa từ trước đến nay, nàng luôn là người tuân thủ quy củ trên thiên đình. Cho nên dù cung chịu cách mấy, nhưng chuyện phá hư quy củ như vậy, nàng cũng sẽ không tha.”

Lư Quang phát giác ra sự lỗ mãng của mình, liền cười nịnh nọt nói, “Con nghe nói mẹ gần đây rất tưởng niệm con. Người xem, cậu vừa phái người đi tìm con, con liền không chần chờ chạy tới gặp người. Mẹ đừng vừa gặp mặt liền quở trách con mà. Aizz, xem ra con nên trở về Địa phủ là tốt hơn, tránh cho việc chọc người mất hứng.”

Vừa nói vừa cố tỏ ra bộ dáng tức giận.

Vương mẫu thoáng ngẩn ngơ, sau đó liền cười. Biết rõ Lư Quang chính là cùng nàng diễn trò, nhưng vẫn không khỏi mở miệng nói, “Tốt lắm, tốt lắm. Nhìn con kìa, nói qua nói lại, đến cuối cùng lại thành ra ta không đúng.”

Vương mẫu cười cười hướng Lư Quang vẫy tay, ý bảo hân tởm gần.

Lư Quang cười đi tới bên Vương mẫu, miệng ngọt ngào nói, “Mẹ làm sao không đúng được. Mẹ nói vậy tất có chân lý.”

Câu nói này quả thật chọc cho Vương mẫu cười vui vẻ không dứt. Kéo Lư Quang đến ngồi cạnh nàng. Lau gương mặt của hắn, thở dài nói, “Aizz, thời gian trôi qua thật mau. Quang Nhi của ta cuối cùng cũng trưởng thành rồi.”

L

ư Quang cầm tay Vương mẫu, cười dịu dàng.

“Nhưng mẹ một chút cũng không hề thay đổi, vẫn xinh đẹp mỹ lệ như xưa. Từ sau khi mẫu thân con qua đời, con vẫn luôn xem mẹ như mẹ ruột. Mẹ đối xử tốt với Lư Quang, Lư Quang vẫn ghi nhớ trong lòng. Con biết rõ cho dù có chút khó xử, nhưng hai người vẫn nhận nuôi dưỡng con, vẫn quan tâm con. Con thật sự rất cảm tạ hai người.”

Những lời này của Lư Quang, khiến Vương mẫu vô cùng cảm động, hốc mắt ửng đỏ. Mấy ngày trước Thiên đế đã nói với nàng, sau khi gặp hân nhất định phải tận lực lưu hắn ở lại Dao Trì vài ngày.

Lúc đầu Vương mẫu có chút không hiểu, liền hỏi Thiên đế nguyên nhân tại sao. Mà Thiên đế lại quanh co không muốn trả lời nàng. Nhưng dưới sự tra hỏi liên tục của nàng, Thiên đế đã không nhịn được nói sự thật cho nàng biết.

Sau khi nghe xong câu chuyện, nàng giật mình không dứt.

Ai có thể tin được, cây hoa tình vốn đã bị nhổ sạch vậy mà vẫn có thể mọc rễ? Cây hoa tình của Lư Quang căn bản không thể nào có hoa, thế nhưng giờ lại nở hoa.

Vốn đã quen thuộc với thiên quy giới luật, Vương mẫu dĩ nhiên biết rõ kết quả của chuyện vi phạm cấm lệnh. Mà Lư Quang lại là đứa cháu nàng thương yêu nhất, nàng làm sao có thể đứng nhìn hắn bị hủy chứ.

Nàng không thể làm gì khác hơn việc đồng ý với Thiên đế. Bên này nàng nghĩ biện pháp giữ Lư Quang lại bên người, chuyện bên kia cứ giao cho Thiên đế phái người xử lý.

Nhưng hôm nay, nội tâm của Vương mẫu lại có chút lo lắng.

Theo như những lời Thiên đế nói, hắn sẽ xóa đi ký ức của Lư Quang, giống như trước đây đã làm với Nhị lang thần. Nhưng ý thức vốn rất đáng sợ. Ngay cả sao khi bị nhổ đi, cây hoa tình vẫn có thể tự mọc lại. Đoạn ký ức bị xóa kia, có thể hay không cũng sẽ từ từ nhớ lại?

Nếu Lư Quang nhớ lại, dù chỉ là một chút ít. Theo tính khí của Lư Quang, không biết đến lúc đó mọi chuyện sẽ thành thế nào?

Nghĩ đến đây, Vương mẫu chợt thấy một hồi kinh hãi. Ngần đầu nhìn Lư Quang, tận mắt nàng đã nhìn thấy hắn từ nhỏ lớn lên, giờ phút này đã trở thành một thiếu niên anh tuấn bất phàm. Chóp mũi, ánh mắt, lại càng giống.

Trong miệng phát ra tiếng thở dài. Chẳng lẽ đây là số mệnh? Lam phạm vào tình kiếp, lần này hài tử duy nhất nàng lưu lại cũng sẽ có số mạng như nàng sao? Ban đầu Thiên đế làm tất cả, chính vì ngăn trở chuyện đã xảy ra. Chẳng qua lúc đó cho dù là thần cũng sẽ bó tay, nên chuyện gì phải xảy ra cũng đã xảy ra.

Nhìn bộ dáng không yên lòng của Vương mẫu, Lư Quang có chút khó hiểu hỏi, “Mẹ? Người làm sao vậy?”

Vương mẫu lấy lại tinh thần, mỉm cười lắc đầu. Trong lòng có chút do dự, nhưng vẫn mở miệng, “Không sao. Chẳng qua là từ khi Quỳnh hoa tiên tử bị giáng chức đầy xuống hạ phàm, tâm tình của ta liền không được tốt lắm. Gần đây lại thường xuyên nhớ đến mẫu thân của con cho nên Thiên đế mới phái người gọi con đến để con bồi ta. Quang nhi, lần này con tới, có thể ở lại cạnh ta mấy ngày không? Chuyện địa phủ, ta tin bọn Chung Quỷ có thể xử lý tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 2: Người đến là vì nàng.

Chuyện này...?

Lưu Quang không ngờ tới Vương mẫu sẽ nói như vậy. Nếu như ở lại, tình huống trong phủ sẽ khiến hắn không yên tâm. Nhưng nếu không đáp ứng yêu cầu của Vương mẫu thì lại càng không tốt. Dù gì hắn cũng xem Vương mẫu như là mẫu thân của mình, cần phải dành nhiều thời gian ở bên cạnh nàng mới đúng.

Thiên đế cùng Nguyệt lão nói không sai, mặc dù tính tình của Lưu Quang không được tốt, có thể coi là có chút bướng bỉnh cùng tà ác. Nhưng bản tính hắn vốn thiện lương. Cứ nhìn thái độ đối đãi của hắn với Mạnh bà liền biết.

Cho nên giờ phút này, cho dù Vương mẫu đối với hắn tốt, vẫn khiến hắn không khỏi có chút suy tư, vì sao lại cố tình vào lúc này? Cố tình đợi sau khi nhiệm vụ nhằm chán đó vừa mới kết thúc chứ. Vương mẫu đột nhiên tưởng niệm hắn, hi vọng hắn lưu lại bên cạnh nàng vài ngày. Chuyện này từ nhỏ cho tới lớn chưa bao giờ xảy ra.

Hắn đã quên đi một ít chuyện. Cứ nghĩ rằng Thiên đế và Vương mẫu đối với hắn sủng ái. Không ngờ tới người cậu bình thường không nghiêm chỉnh, lại có tư tưởng ác tuyệt như vậy. Cho nên sau khi chuyện xảy ra, đã đủ khiến hắn trở nên điên cuồng.

Tuy nhiên nếu nói Thiên đế hung ác quyết liệt cũng có phần hơi quá. Hắn thật ra chỉ là làm theo thiên quy. Thật ra lần này hắn cũng có chút suy nghĩ cá nhân. Bởi vì có quan hệ đến Lưu Quang, hắn không đành lòng để sau này Lưu Quang phải chịu trả giá lớn. Cho nên không thể làm gì khác hơn là nhân lúc chuyện còn chưa phát triển tới mức không giải quyết được, liền ra tay chặt đứt mọi thứ có thể gây ra tổn thương cho hắn.

Cứ coi như là giả dối và bất công đối với tiểu quý sai kia, nhưng không thể làm khác được.

Lưu Quang há miệng do dự. Nhìn thấy biểu tình chờ mong của Vương mẫu, không đành lòng cự tuyệt, cuối cùng đã gật đầu đáp ứng nàng.

Nhìn thấy hắn gật đầu, Vương mẫu liền cao hứng ôm lấy hắn. Đầu tựa lên vai Lưu Quang, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

Thiên đế, chúng ta làm vậy, rốt cuộc là đúng hay sai?

Từ sau khi Lưu Quang rời đi, địa phủ liền chuyển sang trạng thái chiến đấu.

Dù sao không có lão Đại mạnh mẽ trấn giữ, khó tránh khỏi có chút khó khăn.

Chung Quý sau khi nghe Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc truyền lời, thần sắc càng thêm ngưng trọng. Không hiểu ở trên ấy rốt cuộc là muốn gì. Nhưng nếu lão đại đã nói vậy, hắn đành phải canh kỹ địa phủ thật tốt đợi lão Đại trở về. Hi vọng là do hắn lo lắng quá nhiều, sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Đóng chặt Sinh Tử Môn, yêu quái cùng quỷ quái canh giữ phía ngoài cửa. Nghiêm chỉnh thi hành nhiệm vụ. Trước lúc đi Lưu Quang đã ra lệnh nếu có ai dám đào ngũ, liền ném sông làm mồi cho cá.

Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc cũng không cợt nhả như thường lệ nữa, thái độ vô cùng nghiêm túc, đứng canh giữ trong phòng khách. Tiểu Thôi ngồi bên máy vi tính, thần sắc mặc dù bình tĩnh, nhưng vẫn không nhịn được có chút bất an.

Lưu Quang lúc đi đã phân phó, mấy ngày này ai cũng không được ra khỏi địa phủ làm nhiệm vụ. Toàn bộ ở lại canh giữ địa phủ, không cho người ngoài tiến vào, bất kể là ai.

Tình trạng báo động như vậy trước nay chưa từng có. Cho nên không ít quỷ sai trong lòng nảy sinh nghi ngờ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chung Quý một chữ cũng không giải thích, chỉ bảo họ giữ vững cương vị của mình là được rồi.

Mà Tiểu Vũ từ sau khi Lưu Quang đi, cũng ngoan ngoãn ở trong phòng không bước ra ngoài. Cứ như vậy, khiến Chung Quý cũng bớt lo lắng. Hắn biết lúc lão đại gần đi, đã ém bùa lên phòng của Tiểu Vũ. Trừ phi là tự mình bước ra, bằng không người bình thường không thể vào phòng của Tiểu Vũ được. Đây cũng là lý do tại sao, lúc rời đi Lưu Quang lại dặn dò Tiểu Vũ ngàn vạn lần đừng rời bước khỏi căn phòng.

Tiểu Vũ đối với lão đại mà nói, xem ra rất là quan trọng.

Vốn tưởng rằng Lưu Quang sẽ mau trở lại, dù sao trong lòng hắn vẫn lo cho an nguy của Tiểu Vũ. Trong thời điểm khẩn yếu này sẽ luôn ở bên cạnh Tiểu Vũ. Chẳng qua Chung Quý cùng với Tiểu Bạch và Tiểu Hắc cũng không ngờ rằng, đã hơn nửa ngày rồi mà Lưu Quang vẫn chưa trở lại.

Đã có chuyện gì ngoài ý muốn sao? Chuyện gì đã cản trở Lưu Quang?

Chung Quý đi tới đi lui ở trong phòng, trong đầu không ngừng lặp lại suy tư. Ở đây chỉ cần một khắc không có Lưu Quang, tâm tình của bọn hắn liền căng thẳng, khó có thể buông lỏng được. Mặc dù thực lực bản thân không hề kém, nhưng thiếu người lãnh đạo, liền cảm thấy bức bối.

Mới vừa nghĩ như vậy, liền nghe ngoài cửa có tiếng vang truyền đến. Trên ghế salon, Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc liền bật ngồi dậy. Nghĩ là Lưu Quang trở lại, liền hứng phấn bước ra muốn mở cửa, nhưng lại bị Chung Quý ngăn cản.

Hừ! An tĩnh!

Về mặt Chung Quỳ nghiêm túc, hẳn biết ngoài cửa không phải là Lư Quang. Hẳn và Lư Quang xử sự nhiều năm, đối với hơi thở của hẳn đã sớm quen thuộc. Mặc dù người ở ngoài cửa cũng có cỗ tiên khí, nhưng lại bất đồng với tiên khí của Lư Quang. Xem ra, thiên giới đã phái người tới rồi.

Hắc Bạch vô thường nhìn thấy thần sắc ngưng trọng của Chung Quỳ, liền biết đã xảy ra chuyện. Không khỏi nhăn mày, hỏi nhỏ, “Chung lão đại, thiên giới phái người tới rồi hả?”

Chung Quỳ gật đầu, “Chúng ta đừng nên hành động thiếu suy nghĩ, ngoài cửa có Sĩ Mị Vồng Lưỡng ngăn lại. Nếu như ngăn cản không được, các người liền nhìn ánh mắt của ta mà hành sự. Không nên tùy tiện động thủ.”

“Sợ rằng chúng ta không động thủ cũng không được rồi. Người ở ngoài đó là cùng một dạng với lão Đại của chúng ta, đều là dạng người không thể dùng ngôn ngữ để khai thông.”

Tiểu Thôi vẫn giữ bình tĩnh, mở miệng nói. Chung Quỳ cùng Hắc Bạch vô thường cau mày nhìn về phía hẳn. Tiểu Hắc phản ứng chậm chạp, có chút gấp gáp nóng nảy nói, “Con một sách kia, người có thể nào ngừng nói chuyện quanh co vòng vèo không, người biết ai đang ở ngoài cửa sao?”

Tiểu Thôi đứng lên, thả lỏng vai, “Số lần ta tới thiên giới tương đối nhiều, đối với hơi thở của vị này đặc biệt quen thuộc. Thật ra các người cũng có thể đoán được. Hẳn là đối thủ sinh tử của lão Đại chúng ta.”

Cái gì?

Lời Tiểu Thôi vừa nói ra, đều khiến Chung Quỳ cùng Tiểu Bạch kinh hãi không dứt. Không thể nào? Sao lại là hẳn?

Mọi người đều kinh ngạc chỉ có Tiểu Hắc phản ứng bình tĩnh chậm nửa nhịp, có chút không hiểu lo lắng hỏi, “Các người có thể đừng có nói chuyện bí hiểm như vậy hay không? Rốt cuộc người tới là ai?”

Tiểu Thôi khinh bỉ liếc hẳn một cái, nói rõ ràng như vậy rồi mà tên ngu ngốc này còn không hiểu.

“Bình thường nói người ngu xuẩn, người còn không chịu thừa nhận. Đối thủ sinh tử của lão Đại có thể là ai? Còn không phải là Nhị lang thần Dương Tiễn sao?”

A!? Là hẳn!

Tiểu Hắc giờ này mới lộ ra vẻ mặt giật mình, lưỡng lự nắm chặt hai tay lại. Phía trên phái Nhị Lang thần tới? Xem ra lần này lớn chuyện rồi.

Chung Quỳ cau mày, chuyện này thật phiền toái. Lão đại không có ở đây, người tới lại là đệ nhất dụng tướng của Thiên giới, Nhị lang thần quân. Nói vậy, nhất định là thiên giới đã biết tất cả. Nhưng triệu Lư Quang đi, lúc này phái Nhị lang thần đến, chẳng lẽ...?

Tâm Chung Quỳ càng lúc càng lạnh, nếu giống như những gì hẳn nghĩ, chuyện này không dễ giải quyết rồi. Giờ phút này bọn họ chỉ có thể hết sức bảo vệ cho sự an nguy của Vũ nha đầu, hi vọng lão đại có thể mau sớm trở về.

Chung Quỳ còn đang suy tư, đại môn đóng chặt liền bị đẩy ra, sau đó hai bóng dáng lão đảo ngã vào. Nhìn kỹ lại, hẳn là yêu quái cùng quỷ quái.

“Chung, Chung lão đại. Thật xin lỗi, chúng ta không ngăn được bọn họ.”

Yêu quái cúi đầu nói xin lỗi, trên mặt sưng to, hiển nhiên là bị người ra tay rất nặng. Quỷ quái ở một bên cũng cúi đầu, trên mặt chỗ xanh chỗ tím, thương thế xem ra cũng không nhẹ.

Tiểu Hắc thấy thế, liền nổi giận. Không nhịn được muốn tiến lên đòi lại công đạo liền bị Chung Quỳ chặn lại.

Phất tay ý bảo yêu quái cùng quỷ quái lui xuống trước, chậm rãi quay đầu nhìn về nhóm người đang bước tới.

Người cầm đầu mặt mày anh tuấn, quả thật là Nhị lang thần Dương Tiễn.

Chung Quỳ khẽ mỉm cười, lễ phép chấp tay hành lễ, “Không biết Nhị lang thần quân giá lâm Địa phủ, đã không nghênh tiếp từ xa, mong ngài tha lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 3: Giăng Co Không Ngọt

Nhị lang thần Dương Tiễn mang theo thiên binh thiên tướng tiến vào địa phủ. Giờ tay ý bảo ngừng lại, nhìn quanh một lượt sau đó đem ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú Chung Quỳ đang quỳ hành lễ.

Dương Tiễn mặc dù là người thiên giới, nhưng đối với tên của thiên sư Chung Quỷ cũng đã từng nghe qua. Hàng ma phục yêu đều có hắn tham gia, Lư Quang có thể ở địa phủ tiêu điều tự tại, hơn phân nửa là nhờ công của hắn.

Dương Tiễn giơ tay lên ý bảo Chung Quỷ không cần đa lễ, sau đó mở miệng nói, “Được rồi, đừng khách khí. Ta cũng không muốn quanh co lòng vòng với các ngươi, mau trực tiếp giao người ra cho ta là được.”

Tiểu Hắc vừa nghe xong, trán liền nổi gân xanh. Đây là thái độ gì chứ? Không trách được vì sao lão Đại lại chán ghét hắn như vậy. Tên này đúng là người gặp người ghét mà!

Mở to đôi mắt nhìn Nhị lang thần Dương Tiễn, Tiểu Hắc hiện tại xác định cái tên áo trắng ở trước mặt là kẻ rất khó chịu, rất muốn xông lên đánh hắn. Bất quá tay trái bị Tiểu Bạch bắt được, tay phải thì bị Tiểu Thôi để lại, trước mặt lại có Chung Quỷ cản trở.

Chung Quỷ không hổ danh là người từng trải, đầu óc so với Tiểu Bạch, Tiểu Hắc cùng Tiểu Thôi trầm ổn hơn nhiều. Hắn vừa nghe Dương Tiễn nói xong, con ngươi đảo một vòng, liền mỉm cười nói, “À, thứ cho hạ quan ngu muội, thần quan muốn chúng ta giao ra người nào?”

Giả vờ ngây ngốc chính là một trong những sở trường của Chung Quỷ. Hôm nay có thể kéo dài khắc nào hay khắc đó, chỉ mong lão Đại có thể sớm trở về.

Dương Tiễn nhướn mày, phát ra tiếng cười nhạt.

“Đừng giả bộ ngu với ta. Ta nói cho các ngươi biết, chính Thiên đế đã phái ta tới xử lý chuyện này. Nếu thức thời thì mau mau hợp tác với ta. Ta không rảnh ở đây lãng phí thời gian với các ngươi. Ngăn vạ lần đừng ép ta động thủ.”

Ở thiên giới, Dương Tiễn cũng là một người có địa vị, có thể coi như là một thượng tiên. Mặc dù luôn cùng Lư Quang đối đầu, nhưng tính khí của hai người lại rất giống nhau. Đều là kẻ không để người khác vào mắt.

Nhưng Lư Quang lại cao hơn Dương Tiễn một bậc. Nên luôn chèn ép Dương Tiễn đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Mấu chốt chính là ở thể mạnh chống lưng hắn. Thứ hai, hắn có bối cảnh mạnh. Ba là hắn chỉ nhắm vào những kẻ không thuận mắt.

Dương Tiễn lại không giống vậy, hắn luôn đứng ở trên cao, nhận ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Khó tránh khỏi có chút phách lối, mắt cao hơn đầu. Vốn sau khi quen Quỳnh hoa tiên tử, liền rơi vào vòng tình, tình tình buồn bình của hắn liền thay đổi. Nhưng đáng tiếc chính là sau khi mọi chuyện bị vạch trần, đoạn kí ức kia của hắn liền bị xóa bỏ một cách triệt để. Hôm nay đã quay lại với bộ dáng đáng ghét ngày xưa.

Lúc này không chỉ có Tiểu Hắc nghe không lọt tai, ngay cả Tiểu Bạch đang ngăn hắn lại cũng không khỏi khẽ gắt một tiếng. Choáng nha, tên này muốn gì đây!!

Sắc mặt Chung Quỷ thay đổi, cố gắng cung kính như cũ nói, “Thần quân, lúc Diêm vương đại nhân rời đi thiên giới đã ra lệnh cho chúng ta là khi hắn chưa trở về, bất luận là ai cũng không gặp, bất luận chuyện gì cũng không xử lý. Hôm nay ngài xông vào đây, còn đã thương thù vạ của địa phủ chúng tôi. Diêm này, tôi liền không cùng ngài so đo. Thứ cho Chung Quỷ ngu muội, những lời thần quân vừa nói khi nãy, tôi một chữ cũng nghe không rõ. Kính xin thần quan quay về trước, chờ Diêm vương đại nhân trở lại, ngày lại quay lại cùng đại nhân nói chuyện.”

Lời nói của Chung Quỷ không nhanh không chậm, không mang một chút hoang mang nào. Trong lời nói không có ý tứ chống đối nhưng từng chữ đều sắc bén. Ý tứ vô cùng rõ ràng, chính là ngươi đừng ở chỗ này cùng chúng ta giả vờ X, (Trong convert nó để đúng chữ X đây ạ), chờ lão Đại của chúng ta trở lại, ngươi cứ cùng hắn giả bộ. Xem xem ai giả bộ giỏi hơn ai.

Dương Tiễn nghe Chung Quỷ nói xong, nét mặt liền thay đổi. Cắn chặt răng, hung hăng gật đầu một cái. Bực tức nói, “Tốt! Tốt! Không hổ danh là thủ hạ của Lư Quang, quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng, biết ăn biết nói. Nếu đã như vậy, ta cũng không cần nhiều lời với các ngươi nữa. Người đâu, lục soát cho ta.”

Dương Tiễn ra lệnh một tiếng, thiên binh thiên tướng sau lưng lập tức lĩnh mệnh, tiến lên lục soát khắp nơi.

Hắn có thể là Nhị lang thần quân ở thiên giới uy danh lẫy lừng, nhưng trong mắt của Tiểu Hắc và Tiểu Bạch, hắn chẳng là gì cả. Nhìn thấy hắn ra lệnh lục soát liền ra tay ngăn cản.

Song phương liên tục giằng co, lúc này tất cả đều đã bỏ mặt nạ xuống. Tiểu Thôi thoáng đi tới trước, bình tĩnh mỉm cười, “Thần quan đại nhân, nơi này dù sao cũng là địa phủ chứ không phải thiên đình. Mặc dù địa phủ thuộc quyền quản lý của thiên đình. Nhưng từ lúc Lư Quang đại nhân trở thành Diêm vương. Thiên đế đã giao phó chuyện Địa phủ đều do ngài ấy xử lý, người khác không được nhúng tay vào. Theo lý mà nói, chỉ cần là ở trong địa phủ, lời nói của Lư Quang đại nhân chính là lệnh, cần phải tuân thủ! Diêm này, không biết Thần quân đại nhân có hiểu không ạ?”

Dương Tiễn không hiểu Tiểu Thôi rốt cuộc là muốn nói chuyện gì, chỉ khẽ nhướn mày không lên tiếng. Muốn nhìn xem hắn có thể bài ra trò gì.

Tiểu Thôi thấy Dương Tiễn không phản bác gì, liền nói tiếp, “Vừa rồi Chung lão đại cũng đã nói, Diêm vương đại nhân trước khi đi đã giao phó không cho gặp bất kỳ ai, không cho xử lý bất cứ chuyện gì. Hiện tại Thần quân đại nhân ngài đột nhiên xông tới, bắt chúng ta giao người. Về tình về lý, cũng đều không thể tuân theo được.”

Tiểu Hắc nghe xong, liền giơ ngón tay cái. Quá đỉnh!!! Tên một sách này quả nhiên không uống công ăn học, thời khắc mấu chốt liền có thể nói ra những lời hữu dụng này.

Dương Tiễn cười to, lắc đầu thờ dài. Bộ dáng này, khiến cho mọi người khó hiểu.

Chỉ thấy Dương Tiễn móc trong người ra một vật gì đó. Hình chữ nhật, ánh màu vàng. Nhìn kỹ lại, có vẻ như là một lệnh bài.

Chung Quỷ đứng gần hần nhất, sau khi thấy rõ đó là vật gì liền lập tức quỳ xuống.

Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, Tiểu Thôi đứng ở phía sau đều không hiểu đó là vật gì, tiến lên nhìn một cái. Sau đó nhất thời cả kinh, rồi rít quỳ xuống.

Dương Tiễn cười nhạo một tiếng, “Thế nào? Sao không nói tiếp? Các ngươi đứng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Phải đợi ta lấy ra Thiên tôn lệnh bài do Thiên đế ban cho mới chịu sao? Ta nói cho ngươi biết, Thiên đế lần này chính là quyết tâm phải xử lý chuyện này. Hôm nay, ta thật sự không hề có ý định mang người đi, mà là xử lý ngay tại chỗ. Các ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn đứng ở một bên, đừng có nhúng tay vào. Nếu không, hậu quả các ngươi cũng không thể nào chịu được đâu.”

Ngươi!!

Tiểu Hắc trợn to hai mắt, hung hăng trừng Dương Tiễn. Mấy lần muốn ra tay, đều bị Tiểu Bạch và Tiểu Thôi ngăn lại.

Nhị lang thần vung tay lên. Vài thiên binh đi tới, ra sức buộc bọn Chung Quỷ đứng sang một bên.

Trong lòng Chung Quỷ có chút bối rối. Xem ra chuyện này không đơn giản, chỉ dựa vào năng lực của hần không thể nào giải quyết được. Ngay cả Thiên tôn lệnh bài, Thiên đế cũng giao cho Nhị lang thần. Xem ra quả thật đã quyết tâm.

Xử lý ngay tại chỗ? Chung Quỷ không hiểu. Cái gì gọi là xử lý ngay tại chỗ? Chẳng lẽ đúng như hần suy nghĩ, dùng kế điệu hổ ly sơn? Trước tiên gọi Lưu Quang đi, sau đó phái người tới xử lý. Bọn họ rất cuộc muốn như thế nào?

Trong lòng Chung Quỷ còn đang nghi ngờ, Tiểu Hắc đã mở miệng hỏi thẳng.

“Các ngươi rốt cuộc là muốn gì? Các ngươi muốn đối phó Tiểu Vũ như thế nào?”

Nhị lang thần cười nhạt một tiếng.

“Địa phủ của các ngươi xem ra thật tốt nhĩ. Xem ra Thiên đế đối với Lưu Quang thật là ưu ái. Đáng tiếc hần không biết hưởng phúc, lại cố tình phạm vào tình cảm. Có một điều đáng tiếc, ta cứ cho là nam nhân giống như Lưu Quang, ánh mắt sẽ không kém. Không nghĩ tới, thiên giới có nhiều tiên tử xinh đẹp, hần lại coi trọng một tiểu nha đầu bình thường như vậy. Trước đây hần luôn cùng ta đối nghịch. Bây giờ thù mới hận cũ, ta nhất định trả lại cho hần. Ha ha, các ngươi nghĩ, đến khi Lưu Quang trở lại, không nhìn thấy tiểu nha đầu mà hần thích. Biểu tình của hần sẽ thú vị đến cỡ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 4: Vung tay

“Mẹ kiếp ! Ngươi đúng là loại người nhất gan hay giờ trò! Có giỏi thì chờ lão Đại chúng ta về đi, thứ người không biết xấu hổ, chỉ biết khi dễ nữ nhân!”

Tiểu Hắc bất chấp tất cả, ra sức mắng chửi một trận. Thiên binh bên cạnh ra sức áp chế hần.

Tiểu Bạch ở một bên cũng mất bình tĩnh, mở miệng nói: “Người người đều nói Nhị Lang thần quân có bao nhiêu lợi hại, bao nhiêu uy vũ, hôm nay coi như ta được mở rộng tầm mắt, thì ra chính là đánh lén sau lưng Tôn Tử! Thiên giới có thượng tiên như vậy? Ta phi! Về sau đi ra ngoài làm nhiệm vụ ta đều không biết thẹn mà nói rằng mình là thần tiên, con mẹ nó, thật mất thể diện!”

A! Nhị Lang Thần nhún vai cười lạnh.

Quay mặt nhìn bộ mặt tức giận của hai người, lạnh nhạt nói: “Mắng! Mắng tiếp đi! Các ngươi cũng chỉ giỏi khua môi múa mép. Ta đây không so đo với các ngươi, chờ ta đem nha đầu kia trước xử lý xong. Sẽ trở lại thu thập các ngươi!”

Dương Tiễn hừ lạnh một tiếng, không để ý tới những người kia, xoay người đi vào phía trong.

Chung Quỷ trong lòng nôn nóng, không khỏi buột miệng hỏi: “Ngươi rốt cuộc muốn xử trí Tiểu Vũ như thế nào? Ngươi đừng có mà làm càn!”

Dương Tiễn dừng bước lại, không hề quay đầu, trực tiếp lạnh lùng nói: “Ta không làm càn. Ta chỉ là xử lý ngay tại chỗ mà thôi. Địa phủ các ngươi không phải có Vong Xuyên Hà sao? Nghe nói sông này chuyên môn dùng để xử lý những người có ý niệm tình cảm vô cùng cố chấp. Ta liền nghĩ tới, nếu đem nha đầu kia ném xuống sông, Lưu Quang sau khi trở lại, không chỉ không được gặp lại nàng. Cho dù hần có thể cứu người lên được. Trải qua nước Vong Xuyên ngày đêm cọ rửa, chỉ sợ nha đầu kia sớm đã không nhận ra hần là ai. Đến lúc đó? Ha ha, ta thật muốn nhìn biểu tình của Lưu Quang khi

nha đầu kia gặp chuyện không may.”

“Người dám! Mẹ nó, lương tâm người cho chó ăn rồi hả ? Chuyện ác độc như vậy mà người cũng nghĩ ra được? ! Dương Tiễn, ta cho người biết! Có gan người nhắm vào ta! Người dám động vào một sợi lông của Tiểu Vũ, ta tuyệt đối không tha cho người!”

“Súc sinh! Không trách được bên người là một con chó, thì ra mình chính là chó! Bình thường sao ta lại không nhìn ra vậy, đáng đáp quả thật rất giống nha, hèn chi lòng dạ lại ác độc như vậy!”

Tiểu Hắc, Tiểu Bạch tức giận mở miệng trực tiếp mắng. Giãy dụa thân mình muốn thoát ra.

Lần này, ngay cả Tiểu Thôi bình tĩnh cũng không thể nhịn được. Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, tiếp lời Tiểu Bạch: “Chó đem Thần Quân đại nhân người ta ra so sánh với chó, đối với chó mà nói, cũng là một loại vũ nhục!”

Ha ha ha ha! Tiểu Hắc cười điên cuồng.

“Một sách! Làm huynh đệ với người đã nhiều năm như vậy. Hôm nay nói những lời này làm người khác thật thích nha! Mẹ nó, thực là nói đến tận tâm khảm của ta rồi!”

Hừ! Dương Tiễn không thèm ngó tới, chánh sự quan trọng hơn, hấn tạm thời không do đo với bọn họ, chờ xử lý nha đầu kia xong, sẽ tận tình dạy dỗ đám người này.

Lục lợi khắp các gian phòng, thiên binh ép mấy người Chung Quỳ đi theo phía sau. Tiểu Hắc, Tiểu Bạch một mạch nằng không ngừng. Tiểu Thôi thỉnh thoảng lại nói mấy câu tương đối sâu sắc. Duy chỉ mình Chung Quỳ là không nói tiếng nào.

Thật ra giờ phút này trong lòng hấn đang rối rắm, vốn dĩ nghĩ rằng lừa dối dễ dàng qua cửa ải. Ai ngờ người đến là Nhị Lang thần, hơn nữa còn cầm Thiên Tôn lệnh bài Thiên đế khảm ban. Nếu bọn họ còn dám tiến lên cản trở, hiển nhiên là công khai làm trái với Thiên Quy, như vậy, tội danh sẽ rất lớn.

Nhớ lại trước khi đi Lư Quang giao phó, còn cùng Tiểu Vũ nhiều ngày chung đụng. Chung Quỳ cũng là lương tâm không đành.

Mà quan trọng nhất là, lời nói vừa rồi của Nhị Lang thần!

Hấn là người hầu ở Địa phủ đã lâu năm, dĩ nhiên biết nước sông kia lợi hại như thế nào. Nếu Tiểu Vũ thực bị đẩy xuống Vong Xuyên, đừng nói đến trí nhớ, có thể ngay cả mạng sống cũng không còn.

Nước sông Vong Xuyên sinh sôi không ngừng, vĩnh viễn không bao giờ khô cạn. Phàm là bị đẩy vào Vong Xuyên, tuyệt đối không ngày trở về. Trừ phi chính mình hiểu rõ, hôn phách mới có thể thoát ra, nhập vào Luân Hồi.

Muốn hiểu rõ không hề dễ chút nào? Ban đầu cũng bởi vì chấp niệm của họ quá sâu, mới có thể rơi vào Vong Xuyên. Trải qua trăm ngàn năm nước sông cọ rửa, họ sớm sẽ quên hết thấy. Lại nói muốn hiểu rõ, đúng là rất gian nan.

Tiểu Vũ nếu rơi vào Vong Xuyên, Lư Quang sau khi trở lại, thiên giới này, sợ là không còn an bình.

.

Không mất nhiều thời gian, đám người Dương Tiễn rốt cuộc đã đi đến phòng của Tiểu Vũ.

Một gã thiên binh tiến đến mở cửa, lại bị một cỗ lực đạo bắn ngược trở lại. Dương Tiễn nhướng mày, lúc này mở Thiên Nhân ra.

Bốn phía gian phòng này, có một tầng hồng quang mỏng manh bao phủ.

Dương Tiễn vừa thấy, liền biết đây là kết giới. Nhất thời trong lòng hiểu rõ, nha đầu kia, nhất định đang ở trong căn phòng này.

Vẫn đang nghĩ nên phá giải kết giới này như thế nào, lại nghe có người hô to một tiếng, “Động thủ!”

Người lên tiếng gọi không phải ai khác, mà là người nãy giờ không hề lên tiếng Thần Chung Quỳ.

Hấn suy tư liên tục, cuối cùng cảm thấy vì đề tránh cho cục diện không thể văn hồi, vẫn là giờ phút này nên ngăn lại cho thỏa đáng.

Vừa nghe hai chữ này, Tiểu Hắc, Tiểu Bạch sớm đã đẩy một bụng tức giận, tức khắc lấy ra pháp khí, đánh nhau với thiên binh.

Tiểu Thôi là văn nhân, nhưng giờ phút này cũng không để ý hình tượng quân tử là cái gì. Lấy ra Bút Phán Quan, hạ thủ không lưu tình chút nào. Còn chưa nói một câu, quân tử động khẩu không động thủ, mà đã động thủ thì ai cũng phải rung mình!

Bên trong Địa phủ một mảnh hỗn loạn, nhóm quý soa vốn luôn giữ vững cương vị không dám hành động thiếu suy nghĩ, lại thấy Chung lão đại cùng Hắc Bạch vô thường, còn có Thôi Phán Quan đã ra tay. Bọn họ đều không quản sự việc như thế nào, ríu rít xắn tay áo lên, cầm xiềng xích, khiêng ghế, dọn bàn cùng nhau vọt ra. Cùng đám thiên binh mà Nhị Lang thần mang tới đánh nhau thành một đoàn. (cái này đúng là đánh lộn ^^)

.

Tiểu Vũ núp ở trong phòng, sớm đã nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

Từ lúc Nhị Lang thần xông vào Địa phủ, nàng liền mở Thiên Nhân, nhìn chăm chú tình huống bên ngoài. Tự nhiên cũng nghe được Nhị Lang thần muốn xử trí nàng thế nào.

Nàng không sợ trừng phạt, bởi vì tính ra lỗi nàng phạm, nhiều lắm chỉ bị phạt giam lỏng. v.v. Chẳng qua là nàng ngàn vạn không nghĩ tới, kết quả lại nghiêm trọng như vậy.

Không phải chỉ là một nhiệm vụ chưa hoàn thành sao? Vì cái gì muốn đẩy nàng vào Vong Xuyên Hà? Nàng sợ nước, nàng sợ lạnh. Nàng không muốn bị đẩy xuống Vong Xuyên Hà, nàng không muốn quên Lư Quang lão Đại.

Bất an núp trong phòng, nhìn bên ngoài đang đánh nhau loạn xạ. Tiểu Vũ trong lòng hốt hoảng.

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng phải làm sao? Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Tại sao chỉ là một nhiệm vụ, hậu quả lại nghiêm trọng như vậy?

Tiểu Vũ suy đi nghĩ lại, thật không ngờ, sự tình là cùng một chuyện.

Ở thiên giới, động tĩnh chính là tội lớn! Tội lớn, thậm chí bao gồm chuyện Lư Quang lần trước đỡ Thiên Khiển là một, so ra đều kém động tĩnh một tội. Điểm này, từ sự kiện Nhị Lang thần cùng Quỳnh hoa tiên tử liên có thể thấy được.

Bởi vì là thần tiên nên không được có tình, vạn vạn không thể có ý nghĩ cá nhân. Các Thần còn đem ra làm kết quả cho cảnh giới cao nhất. Họ cho rằng như vậy, mình mới trở nên cao quý và thoát tục.

Muốn độ mọi người, trước phải độ mình. Ý tứ là, muốn khuyên người khác không nói yêu thương, chính mình cũng đừng nói.

Được rồi, vẫn là câu kia có vấn đề. Thiên đế cùng Vương Mẫu là một đôi đó thôi?

Kết quả là, Tiểu Vũ quy kết thành bốn chữ: rõ ràng nói bậy!

Quy kết thành ba chữ: toàn nói mò!

Quy kết thành hai chữ: vô nghĩa!

Quy kết thành một chữ: xạo

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 5: Dương Tiễn tức giận.

Thiên Giới.

Vấy tay ý bảo tỳ nữ lui xuống, Vương Mẫu cao hứng kéo tay Lư Quang, dẫn hắn tản bộ xung quanh Dao Trì.

Dọc đường đi, thần sắc Lư Quang thủy chung không được tốt, Trong lòng luôn nghĩ tới chuyện ở Địa phủ, không yên lòng cùng Vương Mẫu đi dạo xung quanh, nghe nàng nói chuyện cũng chỉ tùy ý gật đầu, lắc đầu cho qua.

Vương Mẫu biết suy nghĩ của hắn, cũng không tiện vạch trần, vẫn theo ý định ban đầu mang hắn đi ngắm các thắng cảnh trên Thiên Giới.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thoáng cái đã tới trước cửa đền Nguyệt lão. Chỉ thoáng qua đã thấy Nguyệt lão một thân hi bào đỏ thắm ngồi trong sân, đang nhìn cây Tình hoa đến phát ngốc.

Lư Quang lấy lại tinh thần, có chút tò mò cất bước đi vào, há mồm hỏi:

“Nguyệt lão đầu ? Người đang làm cái gì vậy ?”

Tiếng kêu bất thành linh vang lên, dọa Nguyệt lão hoảng sợ. Quay đầu nhìn lại thấy người đó là Lư Quang, vội vàng đứng dậy như vô tình có ý đem chậu Tình hoa giấu ở phía sau lưng.

Lại nhìn thấy người đi phía sau Lư Quang là Vương Mẫu, Nguyệt lão vội vàng xoay người hành lễ đón tiếp. Thần sắc lập tức trở nên có chút xấu hổ, cứng ngắc tại chỗ, ánh mắt đảo loạn xung quanh không biết phải nói gì cho thỏa đáng. Trong lòng không khỏi suy nghĩ, Thiên Đế quả nhiên hạ quyết tâm, triệu Lư Quang đến Thiên đình.

Lưu Quang thấy thần sắc Nguyệt lão không thích hợp, không khỏi có ý trêu đùa:

“Nguyệt lão đầu? Ngươi hôm nay có gì đó không đúng nha? Chẳng lẽ là làm sai chuyện gì sao? Hay là buộc sai dây tơ hồng, khiến cho Tình hoa chết?”

Lưu Quang chỉ là đùa vui một câu, không nghĩ tới khi Nguyệt lão nghe đến những lời ấy, trong lòng nhất thời chùng xuống. Lão cứng họng, mắt tròn trũng nhìn Lưu Quang, cả người瑟瑟 tại chỗ.

Khụ khụ! Ở phía sau, Vương Mẫu nhìn ra manh mối, đúng lúc này lên tiếng ho nhẹ.

Vương Mẫu tiến lên vài bước sóng vai với Lưu Quang, mỉm cười với Nguyệt lão:

“Nguyệt lão, nghe nói ngươi tinh thông kì nghệ, vừa hay Lưu Quang cũng không kém, lần này hán lên Thiên Giới theo giúp ta giải sầu, không bằng nhân cơ hội này hai người đánh một ván cờ, ngươi nghĩ như thế nào?”

Vương Mẫu nói, nghe giống như không có gì, kì thực một bên lại ám chỉ cái gì đó với Nguyệt lão, một bên thay hán giải vây.

Quả nhiên, lúc này Nguyệt lão mới lấy lại tinh thần, gật đầu cười nói:

“À, đúng đúng! Khó có dịp Diêm Vương đại nhân rảnh rỗi đến chơi Thiên Giới, thừa dịp này, không bằng cùng lão đánh một ván cờ đi. Chỉ không biết lão có được cái vinh hạnh đó không?”

Lưu Quang không nghe ra huyền cơ trong lời nói qua lại của hai người, chỉ thấy Vương Mẫu và Nguyệt lão nói vậy, không khỏi nhún vai, vô vị nói:

“Được. Vậy thì đến đây đi.”

Lưu Quang không biết Địa phủ giờ này đang lâm nguy, lại càng không biết, ngay tại thời điểm hán chơi ván cờ này, thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện làm hán hối hận cả đời.

....

Dương Tiễn trên Thiên Giới còn có một danh hiệu nữa, đó là Chiến Thần!

Tên cũng như ý nghĩa, đã nói lên hán là một vị chủ thần lợi hại. Vốn nên là một vị thần vinh quang hiển hách, đi tới đâu cũng sẽ được nhận những ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Đáng tiếc trời sinh không đúng thời điểm, lại đụng độ tên sát tinh Lưu Quang này.

Kỳ thật cũng phải nói, ngoại trừ Lưu Quang ra thì thực lực của vị Nhị Lang Thần Dương Tiễn cũng không thể khinh thường. Hán có sức mạnh vô biên, pháp lực khôn cùng, râu đầu thành binh, thông hiểu bảy mươi hai phép biến hóa, trên trán còn có mắt thần, trong tay cầm lợi kích nặng 2 vạn 5 ngàn 2 trăm cân. Mà chuôi kích này vốn là một thần khí có lai lịch không nhỏ, nó được Nữ Oa nương nương luyện từ Thất Thái Thần thạch (loại đá 7 màu mà Nữ Oa dùng để vá trời), còn có tác dụng triệu hồi Hỏa Thiên Thần khuyển.

Hôm nay ra đi vội vàng, hán không kịp mang theo Thần khuyển. Bất quá, chỉ bằng một Nhị Lang Thần như hán cũng thừa khả năng thu thập đám tiểu quỷ này.

Tiểu Hắc lúc này đang hưng phấn phải một quyền trái một cước nghênh tiếp đám Thiên binh, nhân cơ hội này phát tiết những uất hận lúc trước. Đột nhiên phía sau có kẻ chém tới, còn chưa kịp phản ứng, bên tai đã truyền tới tiếng Tiểu Bạch la lớn:

“Cẩn thận!”

Giây tiếp theo, thần thể hán bị văng đi thật xa. Lực đạo truyền tới không hề nhẹ, Tiểu Hắc bay theo một quỹ đạo thẳng tắp, hướng đến vách tường, sắc mặt nhanh chóng trắng bệch, nhưng cả nửa ngày sau vẫn không phản ứng lại.

Nhị Lang Thần mang đến không nhiều Thiên binh lắm, mà Quỷ Soa trấn thủ tại Địa phủ cũng không có bao nhiêu. Lực lượng đôi bên không chênh lệch mấy, giờ này đang loạn thành một đoàn mà hỗn chiến.

Dương Tiễn một tay đẩy lùi Tiểu Hắc, tay kia chạm rầm vùng lên, ý bảo phe mình ngừng chiến đấu. Theo đó, Thiên binh ngoan ngoãn nghe lời, lui ra phía sau hán, chấm dứt cùng Quỷ Soa dây dưa.

“Có chút bản lĩnh. Xem ra thuộc hạ dưới tay Lưu Quang cũng không tệ lắm, bình thường không có dịp lãnh giáo các ngươi.”

Dương Tiễn nhìn ba người Chung Quỷ, Tiểu Bạch và Tiểu Thôi đang đứng ở đối diện, hơi nhún vai nói tiếp:

“Các ngươi thấy Thiên Tôn lệnh bài còn dám cùng ta động thủ đã cho thấy các ngươi kháng chỉ không tuân theo. Ha ha, đúng thật là có chút tương tự lão Đại của các ngươi. Câu kia nói như thế nào nhỉ? À, đúng rồi, là ‘Thượng bất chính, hạ tắc loạn!’”

Tiểu Bạch xem thường, bất mãn hét lên:

“Ai làm sai? Ta thấy ngươi chính là cái thứ mượn oai không biết xấu hổ! Ngươi đã từng đọc sách chưa? Muốn đánh liền đánh! Đừng đứng ở chỗ này

đánh vần chữ ‘Xấu hổ’ viết như thế nào?”

Tiểu Thôi ngóay ngóay Bút Phán quan, bình tĩnh nói :

“Lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa! Xem ra loại lưu manh đứng đối diện này, chỉ ra về chứ trong bụng chả có nổi một chữ.”

“Bớt ầm ĩ đi !”

Chung Quỷ nhẩn mì, trong tay sớm đã xuất ra Thiên Sư lệnh bài. Ánh mắt sáng quắc nhìn Nhị Lang Thần ở đối diện, lạnh giọng nói với Tiểu Bạch, Tiểu Thôi đứng kế bên :

“Đối phương là Nhị Lang Thần Dương Tiễn, chúng ta không thể khinh thường. Các ngươi không phát hiện vừa rồi hấn chỉ vung tay đã có thể đánh ngã Tiểu Hắc sao. Hôm nay sợ rằng đây chính là kiếp nạn của địa phủ chúng ta, ba người chúng ta liên thủ nhất định không địch lại Dương Tiễn. Chỉ có thể hi vọng kéo dài chút thời gian, lão Đại sớm phát hiện, nhanh chóng trở về!”

Tiểu Bạch, Tiểu Thôi trong lòng đều ngẩn ra, lời Chung lão đại vừa nói, chẳng phải là sẽ không qua được cửa ải ngày hôm nay sao. Hơn nữa Chiến Thần Dương Tiễn cũng không phải chỉ có cái tên. Aizz, lão đại ơi lão đại, ngươi về mau một chút đi.

Dương Tiễn cười lạnh một tiếng, đưa tay phải ra. Chỉ thấy trong tay hào quang chọi lóe, trong phút chốc đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao nắm trong tay. Ánh sáng trắng lóng lánh phát ra, rạng rỡ lan tỏa.

Ba người Chung Quỷ cả kinh, xong rồi, Dương Tiễn nổi giận, đây là muốn cùng bọn họ thực sự động thủ.

...

Tiểu Vũ giờ phút này đứng ở trong kết giới, cách Dương tiễn chỉ một bức tường.

Chẳng qua Lưu Quang đã hạ Ấn kết giới với bức tường này, lấy sức mạnh của hấn, cho dù Dương Tiễn muốn phá vỡ, cũng phải tốn không ít công sức.

Hơn nữa, trừ khi Tiểu Vũ chủ động bước ra ngoài, bằng không, chỉ cần có ngoại lực tác động lên kết giới, Lưu Quang sẽ là người đầu tiên phát hiện ra.

Tiểu Vũ đứng bên trong kết giới, hai tay gắt gao nắm lại thành quyền, nghe tiếng kêu rên cùng tiếng đánh nhau bên ngoài, lại thấy Tiểu Hắc ngất xỉu một bên, Tiểu Bạch, Tiểu Thôi cùng Chung lão đại liều mạng đánh với Dương Tiễn, trong lòng một mảnh hỗn loạn.

Không cần, không cần đánh. Không cần lại đánh!

Nàng ngồi xồm xuống, hai tay che lỗ tai, mắt nhắm nghiền lại không đành lòng nhìn tiếp. Đều tại nàng, đều do nàng không tốt, đều do nàng hồ nháo nên mới gây ra họa. Bây giờ còn liên lụy đến mọi người.

Lão đại...Lưu Quang...

Chàng đang ở đâu...

Cậu chàng, mau chóng trở về đi...

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 6: Không cần đi ra

Lưu Quang vươn tay, vừa định đặt xuống một quân đen, bỗng thấy mắt trái một mảnh nóng rực.

Có thể kết giới không bị phá hư, bởi lúc hấn đi, Tiểu Vũ cam đoan với hấn sẽ không rời khỏi kết giới nửa bước. Cho nên, Lưu Quang tự nhiên đem kết quả trở thành nha đầu Tiểu Vũ kia đang nhớ tới hấn.

Nghĩ vậy khóe miệng không khỏi gợn lên, duỗi tay khẽ xoa xoa mắt trái, đồng tử vốn đỏ rực lập tức khôi phục lại màu đen.

Lưu Quang hạ xuống quân cò, lại ngẩng mắt nhìn lên Nguyệt lão thần sắc đang rối rắm, cười đắc ý.

“Thế nào? Nguyệt lão đầu, ta khuyên ngươi hay là ngoan ngoãn nhận thua đi.”

Vương Mẫu ngồi một bên xem cò, nghe thấy vậy cũng cao hứng cười cười.

Nguyệt lão đang cúi đầu nghiền cứu tình thế của ván cờ, lắc đầu vẫy tay một cái:

“Không, không được! Ta sẽ không nhận thua dễ dàng như vậy! Cho ta thời gian cẩn thận suy nghĩ!”

...

Địa phủ.

Vốn dĩ phòng khách tráng lệ, nay chỉ còn là một mảnh bừa bãi.

Từ phòng ra ngoài, không ít Quỷ Soa nằm la liệt trên đường.

Ngoài cửa một gian phòng khác, chỉ thấy Nhị Lang Thần Dương Tiễn một thân áo giáp bạc, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao uy phong凛凛 đứng thẳng. Trước mặt hắn là Tiểu Bạch, Tiểu Thôi không địch nổi đã ngã xuống, Chung Quỷ nửa quỳ trên mặt đất, sắc mặt một mảnh xanh tím.

Loảng xoảng. Thiên Sư lệnh bài rơi xuống. Cuối cùng hai chân cũng không chống đỡ được, Chung Quỷ mất hết khí lực. Vốn định đứng lên lại không gượng nổi, ngã thật mạnh trở lại mặt đất.

A !

Dương Tiễn cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn bọn họ từng người ngã xuống. Thật không biết tự lượng sức mình!

Xoay người, hắn đang suy nghĩ chưa biết làm cách nào phá hủy kết giới, đem nha đầu kia nhanh chóng bắt được. Đột nhiên, trông mắt vừa chuyển, trong lòng nhảy lên một mưu kế.

Hắn tiến lên phía trước dẫm mạnh lên lưng Chung Quỷ, đối mặt với kết giới kêu to:

“Nha đầu! Ta với ngươi không thù không oán, chỉ là vận số của ngươi không tốt, vô tình nhận sai chủ nhân. Lưu Quang đối với ngươi động tình, đó là phạm tội lớn! Đáng tiếc mệnh hắn tốt, Thượng đế tha không trách tội hắn, bởi vậy người hy sinh chỉ có thể là ngươi. Ngươi muốn trách thì chỉ có thể trách lão Đại của ngươi, là hắn cố tình nhìn trúng ngươi!”

Tiêu Vũ ngồi xồm bên tường, tay tuy bịt kín lỗ tai, nhưng lời Dương Tiễn nói nàng nghe được rõ ràng.

“Ngươi cùng chủ nhân sai lầm, nhưng cũng nên nghĩ tới tình nghĩa với đám Quỷ Soa này đi. Bọn họ liều mạng như vậy chỉ để bảo vệ một mình ngươi, xem ra bọn họ rất yêu thương ngươi. Tin rằng ngươi cũng không đành lòng nhìn thấy bọn họ chịu khổ thêm nữa?”

Mấy người Chung Quỷ đều đã hôn mê, Tiểu Thôi nghe thấy Nhị Lang Thần nói như vậy, đã đoán ra ý đồ của hắn, không khỏi dùng hết khí lực hô :

“Tiêu Vũ, không nên nghe tên chó này nói nhảm. Không cần để ý đến hắn. Trăm ngàn lần không thể đi ra!”

Đang nói, tên Thiên binh ở gần đó lập tức đập Tiểu Thôi một cước, Tiểu Thôi bị đau, trong thời gian ngắn không nói được lời nào nữa.

Nhị Lang Thần liếc nhìn Tiểu Thôi, liền nói tiếp:

“Ngươi hãy nghe cho kỹ! Nếu giờ phút này ngươi ngoan ngoãn đi ra, ta sẽ không so đo chuyện bọn người Chung Quỷ dám làm trái thiên mệnh. Sau khi xử trí ngươi, ta cũng sẽ không làm khó bọn họ, lập tức dẫn người về Thiên đình phục mệnh. Nhưng nếu ngươi nhẫn tâm xem như không thấy, chỉ xem trọng sự sống chết của bản thân, vậy ngươi cứ trốn trong kết giới, chỉ là ta sẽ không cần thận tùy tiện giết vài tên Quỷ Soa cho hả giận.

Sau này nếu Thượng Đế có truy cứu, ta sẽ nói bọn họ kháng lệnh, lại ra tay trước, tin rằng ngài sẽ không hỏi tội ta.”

“Hồn dân !”

Tiểu Bạch phản nộ mắng to.

“Ngươi thật sự là đồ tiểu nhân bỉ ổi! Cầm thú! Súc sinh!”

Vừa mở miệng, Thiên binh ở bên cạnh đã đập ra một cước, Tiểu Bạch nắm chặt quyền, vẫn chửi ầm lên.

“Tiêu Vũ, ngươi trăm ngàn lần đừng nghe hắn nói bậy! không được đi ra! Tuyệt đối không thể ra!”

Tiểu Bạch dùng hết khí lực hô to, tên Thiên binh tức giận, đập một cước thật mạnh, khí lực quá lớn khiến Tiểu Bạch hôn mê bất tỉnh.

Dương Tiễn cũng có mấy phần không kiên nhẫn, chân dẫm trên lưng Chung Quỷ không khỏi tăng thêm vài phần sức.

“Ta không có nhiều hứng thú để ở đây tiêu hao cùng các người. Nha đầu, ngươi nghe cho kỹ, ta đếm ba tiếng! Nếu ngươi không ra, trước tiên ta giết Hắc Bạch Vô Thường! Sau đó giết Thôi Phán Quan! Chung Quỷ vốn có chút địa vị, bắt quá hắn không nghe lời ta, nên ta chỉ chặt đi chân tay của hắn! Nếu ngươi không tin, cứ việc trốn ở bên trong không ra, thử xem ta có cái năng lực kia không!”

Vừa dứt lời, hắn cũng không cho thời gian suy nghĩ, bắt đầu mở miệng đếm.

Chẳng qua vừa mới đếm đến số 1, phía bên trong liền có động tĩnh.

Cửa chuyển động, bắt đầu mở ra.

Một cô gái áo hồng chân trần bước ra, nhìn mọi người trước mắt, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt.

Chung Quỳ vốn thiếp trên mặt đất, nhắm mắt tuyệt vọng hô:

“Nha đầu, đừng đi ra! Không cần đi ra! Không thể đi ra!”

Tiểu Vũ khẽ cười, hốc mắt đỏ ửng, ngẩng mặt nhìn Nhị Lang Thần, thản nhiên nói:

“Ngươi thả bọn họ, ta đi với ngươi.”

Khi nói, chân bước một bước, đi ra khỏi phòng.

Dương Tiễn quyết định rất nhanh, đá văng Chung Quỳ, lắc mình một cái chụp lấy bả vai Tiểu Vũ.

Tiểu Bạch thấy thế, trong lòng biết xong rồi, vô lực cúi đầu. Cảm giác bất lực này thật sự làm bọn họ phần uất không thôi, uống phí bọn họ cố gắng hết sức, kết quả vẫn không bảo vệ được nha đầu này! Thật đáng chết!

Trong giây lát, một đạo bóng đen đánh tới Nhị Lang Thần. Dương Tiễn kéo Tiểu Vũ qua một bên, nhấc chân dùng sức đá tới. Thân mình Tiểu Hắc như điều đứt dây, thẳng tắp ngã xuống. Dương Tiễn còn muốn tiến lên đá thêm mấy cước nữa, lại bị Tiểu Vũ che ở trước mặt, phần nộ nói:

“Không được đánh hắn! Ngươi đã đáp ứng ta, không thể tổn thương đến bọn họ!”

Dương Tiễn nao nao, hiển nhiên không nghĩ tới nha đầu này thoát nhìn thì bình thường mà lá gan lại không nhỏ.

Thôi, dù sao hắn cũng không nghĩ sẽ dây dưa nhiều chuyện, trước mắt phục mệnh, nhanh đem nha đầu này về Thiên Đình xử trí.

“Đường đi ở Địa phủ ngươi hẳn là quen thuộc hơn ta? Cầu Nại Hà, sông Vong Xuyên, ngươi dẫn đường đi!”

Dương Tiễn lạnh giọng mở miệng thúc giục Tiểu Vũ, ý bảo nàng đi trước dẫn đường.

Tiểu Vũ ngược mắt nhìn Chung Quỳ, Tiểu Bạch, Tiểu Hắc cùng với Tiểu Thôi, lại nhìn về phía Sinh Tử Môn,

Nơi đó thủy chung không xuất hiện bóng dáng nàng chờ đợi. Nàng đã đáp ứng hắn, sẽ ngoan ngoãn chờ hắn trở về. Trong lòng nàng còn có nhiều lời nói mà nàng chưa kịp nói cùng hắn.

Đồng tử mắt bên trái sớm khôi phục màu đen, vì sao nàng cầu cứu hắn, hắn lại chưa trở về? không phải đã nói sao? Nếu nàng gặp nguy hiểm, hắn sẽ xuất hiện trước tiên. Vì sao còn chưa trở lại?

Cúi đầu, nàng nghe lời đi về phía cầu Nại Hà, đám người Dương Tiễn đi ngay phía sau.

Trong lòng Tiểu Vũ vẫn chờ đợi, nàng vẫn còn hi vọng. Chờ Lưu Quang trở về, hi vọng nàng không phải nhảy xuống sông Vong Xuyên, nàng sợ, nước rất lạnh, nàng sợ hãi...

Đồng tử màu đen chuyển biến, mắt phải dần dần chuyển sang đỏ thẫm.

...

Bên cầu Nại Hà, một đạo bóng dáng lặng lẽ rời đi.

Đó là Mạnh Bà, từ khi Dương Tiễn xông vào Địa phủ, nàng liền trốn sau Tam Sinh thạch. Giờ phút này, mặt mũi nàng u sầu, nhìn Tiểu Vũ bị dẫn đi, trong lòng không khỏi lo lắng. Lưu Quang đến bây giờ còn chưa trở về, nhất định là bị người giữ chân. Mạnh bà âm thầm căn răng thừa dịp chưa bị phát hiện, lên ra khỏi Sinh Tử Môn, chạy lên Thiên Giới báo tin.

Phải nhanh chóng báo tin cho Lưu Quang, nếu không hết thấy đều không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 7: Hồn thuộc về Vong Xuyên

Mọi người đi tới bên cầu Nại Hà, Dương Tiễn sai một đám thiên binh canh giữ ở đầu cầu, chính mình theo Tiểu Vũ bước lên cầu Nại Hà.

Hai người tới giữa cầu, Tiểu Vũ dừng bước lại. Nghiêng thân mình cúi đầu nhìn xuống dưới cầu.

Đây không phải là con sông bình thường, đây là Vong Xuyên Hà (sông làm quên ký ức).

Nước sông Vong Xuyên khiến vong tình.

Trong con sông này giam cầm vô số linh hồn vẫn vương tình cảm. Bọn họ không chịu uống canh Mạnh bà, đối với tình duyên kiếp trước nhớ mãi không quên, liền bởi vì câu chuyện này cho nên bị đưa vào Vong Xuyên Hà. Lại không biết nước sông Vong Xuyên ngày đêm cọ rửa, tất cả chấp niệm rửa sạch dưới sông này, cuối cùng quên sạch không còn gì. Bọn họ nghĩ là đợi người ở trong sông, sợ là từ lâu không nhớ rõ hẳn là ai.

Tiểu Vũ trong lòng vô cùng sợ hãi, nàng không chỉ sợ hãi nước sông chảy xiết, càng sợ sau khi nàng bị đẩy xuống, sẽ không còn được gặp lại Lưu Quang. Cho dù ngày sau có thể nhìn thấy, sợ mình không chịu được nước sông cắn nuốt, mất hết ký ức trước kia.

Lão Đại.

Ngươi đang ở đâu.

“Tốt lắm! Đừng hy vọng sẽ có người tới cứu ngươi. Ta cũng không muốn đích thân động thủ, chính ngươi tự nhảy xuống thôi.”

Dương Tiễn lạnh lùng mở miệng, ánh mắt nhìn về Tiểu Vũ. Trong óc vẫn không hiểu, Lưu Quang coi trọng nha đầu này ở điểm nào? Trừ lớn gan, còn lại thật tìm không ra chỗ nào đáng giá.

Tiểu Vũ nắm chặt tay nhỏ bé, dưới chân giống như mọc rễ, gất gao đứng bất động.

Dương Tiễn có chút không nhịn được, cau mày nói: “Chớ mè nheo, mau nhảy xuống đi. Nếu ngươi không nhảy, ta liền ra tay!”

Tiểu Vũ chột lui về sau một bước, ngẩng mặt lên thẳng tắp trừng hướng Dương Tiễn. Con mắt trái một mảnh đỏ rực.

“Ta không nhảy. Ngươi, ngươi rút ngay!”

Dương Tiễn giật mình một cái, ánh mắt cố định trên con mắt trái đỏ như lửa hồng của Tiểu Vũ. Sắc mặt tràn đầy vẻ khó tin.

“Ma Yểm chi nhãn!”

Thân ảnh thoáng một cái, liền tới trước người Tiểu Vũ, nắm lấy bả vai của nàng. Cẩn thận nhìn về phía con mắt kia. Ngay sau đó lắc đầu cười lớn.

“Ha ha! Buồn cười, thật là buồn cười! Xem ra Lưu Quang thật sự là rất thích ngươi! Thậm chí ngay cả Ma Yểm chi nhãn cũng chịu cho ngươi.”

Ma Yểm chi nhãn?

Tiểu Vũ không hiểu, không hiểu Dương Tiễn nói cái gì. Con mắt này còn có tên sao? Đây không phải là lão Đại và nàng lập thành khế ước sao?

.

Trên đường qua hành lang, Chung Quỷ gian nan di chuyển thân thể. Mục tiêu, là mới vừa Thiên sư lệnh bài rơi xuống lúc này.

Phải nhanh! Phải nhanh!

Chung Quỷ chịu đựng đau đớn, dùng sức di chuyển về phía trước. Vươn tay, liều mạng nhào đến Thiên sư lệnh bài cách đó không xa.

Thật là đáng chết! Pháp lực đã dùng hết. Thậm chí ngay cả hơi sức triệu hồi pháp khí cũng không có!

Tay dôi phía trước, nỗ lực nhào lên trước. Sau một hồi dùng sức, rốt cuộc chạm được Thiên sư lệnh bài này.

Tốt! Âm thầm khuyến khích mình. Chung Quỷ ổn định tâm thần một lúc, thở hổn hển. Thật không nghĩ đến, hần đường đường là Thiên sư Chung Quỷ, thế nhưng cũng có lúc luân lạc tới thời điểm như vậy.

Tay nắm chặt Thiên sư lệnh bài, chính mình thoáng khôi phục hơi sức. Hít sâu một hơi, dùng hết hơi sức còn sót lại, đem lệnh bài kia hung hăng đánh tới hướng vách tường gian phòng của Tiểu Vũ.

Lão Đại! Nhanh trở lại!

.....

Vào ngày hôm đó thời điểm Thiên sư lệnh bài đánh tới hướng vách tường, Lư Quang đang muốn bỏ con cờ trong tay xuống, bỗng trong nháy mắt dừng lại.

Chợt ngẩng đầu lên, mắt phải một mảnh đỏ ngầu!

Không đúng!

Kết giới bị người phá hư!

Không phải Tiểu Vũ đang nghĩ tới hần! Mà đang hướng hần cầu cứu!

Vừa nghĩ tới, Lư Quang đột nhiên vứt bỏ con cờ trong tay, không chú ý cái khác, xoay người chạy ra ngoài.

Vương Mẫu lúc này đứng dậy, lớn tiếng nói: “Lư Quang! Con không thể trở về!”

Một lời nói này, nhất thời dừng lại bước chân Lư Quang. Chỉ thấy hần quay mặt sang, thần sắc tràn đầy vẻ khó tin.

“Mợ? Đây tất cả đều là âm mưu có đúng không? Là người cùng cậu liên hiệp bày mưu lừa gạt ta có đúng không? Mấy ngày nay ta vẫn lo sợ bất an, lo lắng có chuyện sẽ xảy ra. Ta một lòng đề phòng cậu, lại không nghĩ rằng ngay cả người cũng gạt ta!”

Lư Quang đau lòng lắc đầu một cái, thấy Vương Mẫu há mồm cười. Không muốn cùng với nàng dây dưa, lắc mình liền nhanh chóng rời đi.

Vừa đến Nam Thiên môn, liền gặp được một bóng dáng quen thuộc. Chăm chú nhìn lên, ra là Mạnh bà.

Giờ phút này, Mạnh bà đang bị thủ vệ thiên binh ngăn trở. Vừa thấy được bóng dáng Lư Quang, lập tức la lớn: “Diêm Vương đại nhân! Không xong! Nhị Lang thân mang theo một đám thiên binh xông vào Địa phủ, Tiểu Vũ gặp nguy hiểm!”

Lư Quang trong lòng hồi hộp, đầu óc trong nháy mắt trống không.

Sau khi nhanh chóng lấy lại tinh thần, lúc này lắc mình tiến lên, một người một cước, đá văng thiên binh thủ vệ kia, đỡ bà vai Mạnh bà, mang theo nàng cùng chạy về Địa phủ.

Tiểu Vũ, nàng ngàn vạn lần không thể có chuyện!

.....

Dương Tiễn khoa trương cười lớn, thần sắc có chút điên cuồng. Đôi tay bắt được bà vai Tiểu Vũ.

“Tốt! Rất tốt! Hần càng quan tâm ngươi, sau đó sẽ càng đau lòng! Ta hiện tại có chút bội phục Thiên đế. Ban đầu hần nói muốn đem ngươi chìm vào Vong Xuyên Hà thì ta không tán thành. Ta nghĩ cần gì phiền toái như vậy, trực tiếp đem ngươi giết, không phải càng bớt việc? Bây giờ nghĩ lại, ý tưởng của Thiên đế rất hợp lòng ta.”

Tiểu Vũ bị lời nói này của Dương Tiễn mê hoặc. Không hiểu hần rốt cuộc nói là có ý gì. Hết sức giật mình, chỉ nghe Dương Tiễn lại nói: “Ta bí mật cho ngươi biết một chuyện. Vốn là Thiên đế tính toán chu toàn. Bên này phải ta tới đây đối phó ngươi. Đợi ta đem chuyện ngươi xử lý tốt, sau đó, hần ở Thiên giới đem trí nhớ của Lư Quang về ngươi toàn bộ xóa mất. Chỉ là, ha ha. mới vừa rồi Chung Quỳ dùng hết hơi sức phá hư kết giới bảo vệ ngươi. Mục đích là khiến Lư Quang biết được sớm chạy về, ta thật ra đã sớm phát hiện, chẳng qua ta cô ý để cho hần làm. Lần này, đợi sau khi Lư Quang chạy về, lại phát hiện ngươi đã không ở đây. Cái loại cảm giác bất lực đó, sợ là sẽ phải để cho hần sống không bằng chết!”

Dương Tiễn càng nói càng hưng phấn, dùng sức lay lắc bà vai Tiểu Vũ. Bất chợt giật mình. Mắt nhìn chằm chằm cần cổ Tiểu Vũ bởi vì hần lay động mà rơi ra bình thủy tinh nhỏ, thần sắc có chút hoang mang.

Đó là một sợi dây đỏ cột chặt bình thủy tinh nhỏ, trong bình có một vật thể như giọt nước mắt màu lam. Dương Tiễn cứ như vậy chợt ngơ ngẩn, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú vào nó.

Tiểu Vũ chợt nhớ tới cái gì. Đem bình thủy tinh từ trên cổ cởi xuống, tay đưa về phía Nhị Lang thân.

“Cho ngươi!”

Dương Tiễn không hiểu, “Cho ta?”

Ừ! Tiểu Vũ gạt đầu một cái. “Đây vốn chính là thuộc về ngươi!”

Dương Tiễn có chút không rõ ý tứ những lời này của Tiểu Vũ, nhưng lại theo bản năng đưa tay cầm lấy. Cảm giác giọt nước mắt màu lam kia, không khỏi có cảm giác quen thuộc.

Trong giây lát lấy lại tinh thần, nghĩ tới Lưu Quang giờ phút này sợ là đang chạy về Địa phủ, chợt vùng tay lên, đem Tiểu Vũ đẩy xuống cầu.

Tất cả xảy ra quá đột ngột, nét mặt Tiểu Vũ kinh ngạc, thân thể thẳng tắp rớt xuống, trong nháy mắt liền bị nước sông Vong Xuyên chảy xiết nuốt chửng.

“Ta chờ ngươi trở lại!”

Trong đầu chợt phát ra câu nói kia.

Nước sông lạnh như băng chạm đến thân thể, nhưng trong lòng Tiểu Vũ không sợ hãi.

Nàng cười nhạt.

“Lão Đại. Thật xin lỗi, sợ rằng, ta không thể đợi ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 8: Lưu Quang trở về

Dương Tiễn ngắm nhìn hình dáng váy hồng bị nước sông nuốt hết, nhìn lại bình thủy tinh trong tay, không khỏi khẽ nắm chặt, xoay người đối với một đám thiên binh nói: “Chúng ta đi!”

Mọi người lĩnh mệnh, theo Dương Tiễn nhanh chóng lác mình rời đi.

Cơ hồ cùng lúc, bọn họ vừa mới rời đi. Lưu Quang cùng Mạnh bà đã vào Sinh Tử Môn.

.....

Lưu Quang vừa vào cửa, nhìn thấy Địa phủ một mảnh hỗn loạn. Thần sắc mặc dù không biến hóa nhiều lắm, nhưng trong lòng đã sớm hốt hoảng một đoàn. Nụ cười thường đeo trên mặt, từ lâu tiêu tán hầu như không còn.

“Mạnh bà, đi đem tất cả người hầu, tiểu quý bên ngoài, toàn bộ gọi về Địa phủ. Nơi này làm phiền ngươi chăm sóc một chút.”

Lưu Quang nhàn nhạt mở miệng, tận lực giữ vững trấn định.

Mạnh bà khẽ gật đầu, biết Lưu Quang thật ra đang rối loạn tâm thần.

Lưu Quang trước hết chú ý tới một bóng dáng màu đen bên tường. Đó là người bị thương nặng nhất – Tiểu Hắc. Sau đó là Tiểu Bạch ngã xuống đất không dậy nổi, Tiểu Thôi ở gần đó. Cuối cùng là Chung Quỳ mặt tím bầm.

Đi lên trước, đưa tay đỡ Chung Quỳ dậy. Đây là thuộc hạ đắc lực nhất, một lòng phụ tá của hắn. Địa phủ bận rộn đều là hắn đang quan tâm, mình chỉ muốn nằm trên ghế salon nghỉ ngơi ngủ nướng là tốt rồi. Nhưng hôm nay.

“Người nào đã thương ngươi?”

Lưu Quang lạnh lùng lên tiếng, mặc dù cực kỳ tận lực đè nén lửa giận trong lòng, nhưng lại lặng lẽ nắm chặt quả đấm.

Chung Quỳ mở mắt ra, vừa thấy là Lưu Quang trở lại. Nắm chặt cánh tay của hắn.

“Lão Đại! Mau! Tiểu Vũ bị Dương Tiễn mang đến cầu Nại Hà! Bọn họ không phải tới lùng bắt Tiểu Vũ, mà là muốn đem nàng đẩy vào sông Vong Xuyên! Mau! Ngươi mau đi cứu nàng!”

Con ngươi Lưu Quang hơi co lại, buông Chung Quỳ xuống, chạy thẳng tới cầu Nại Hà.

.....

Bên cầu Nại Hà, cảnh sắc vẫn như cũ. Một mảng lớn hoa Bỉ Ngạn nở đẹp đẽ rũ rượi.

Lưu Quang chạy tới thì trên cầu Nại Hà đã sớm không còn một bóng người.

Chậm rãi đi lên cầu, Lưu Quang thần sắc giật mình. Đứng thẳng trên cầu, cúi đầu nhìn về nước sông Vong Xuyên chảy xiết.

Đưa tay lau mắt phải, trong phút chốc, biến chuyển thành đỏ ngầu.

Có thể cảm giác được!

Có thể cảm giác được một con mắt nóng bỏng khác đang ở gần đây.

Nhưng mặc dù khoảng cách gần như thế, rốt cuộc cũng không cách nào chạm tới.

Lưu Quang đứng run tại chỗ, trên mặt không có bất kỳ biểu tình. Không nói, không phản giận. Chỉ vẫn lấy tay che mắt phải. Có chút đờ đẫn nhìn chăm chăm sông Vong Xuyên chảy xiết dưới cầu. Cứ đứng lảng lảng như vậy ở đó.

.

Khi Tiểu Vũ tỉnh lại, có chút nghi ngờ giờ tay lên nhìn. Không hiểu mình bây giờ thân ở nơi nào.

Là chết sao?

Nàng còn chưa biết, nếu như Quỷ Hồn chết rồi, sẽ trở về đâu?

Ngắm nhìn bốn phía, dưới chân là hạt cát màu đen. Bốn phía một mảnh trống không, không tính là sáng ngời, nhưng cũng có thể thấy rõ. Ngẩng đầu nhìn lên, đó là?

Cầu Nại Hà?

Đột nhiên trí nhớ lại tràn vào đầu.

Đúng rồi! Nàng là bị tên ba mắt đáng chết kia đẩy xuống. Như vậy giờ phút này, không phải là nàng ở trong Vong Xuyên Hà sao?

Trong sông? Trong lòng nghĩ như vậy, lại nhìn kỹ. Quả nhiên! Bởi vì thân thể nàng là Quỷ Hồn, hôm nay nước sông Vong Xuyên này chảy xuôi xuyên thấu qua thân thể của nàng, truyền đến từng hồi từng hồi lạnh lẽo.

Tiểu Vũ kinh hãi, lại nâng đầu lên nhìn lại. Phát hiện bên trên cầu Nại Hà còn đứng một người. Bóng dáng áo đen cao ngất, không phải chính là Lưu Quang lão Đại nàng mong đợi sao!

Lập tức mừng rỡ không thôi, quơ múa tay nhỏ bé hướng người trên cầu hô: “Lão Đại! Lão Đại! Ta ở chỗ này!”

Người trên cầu không có một chút phản ứng, chẳng qua là càn bung chặt mắt phải. Ở trong Vong Xuyên Hà, Tiểu Vũ không thấy rõ về mặt Lưu Quang lúc này, thấy hấn không trả lời, trong lòng nóng nảy không dứt, há mồm liền muốn kêu hấn lần nữa.

“Đừng kêu, hấn không nghe được.”

Chợt, một thanh âm truyền đến từ sau lưng, Tiểu Vũ sợ hết hồn, xoay người nhìn lại.

Đó là một cô gái, mặc quần dài màu xanh, bộ dáng thanh tú, nhìn đáng đáp, đại khái khoảng hơn hai mươi tuổi.

“Ngươi là?”

Tiểu Vũ mở miệng nghi vấn, không nghĩ tới trong Vong Xuyên Hà này còn có người lạ khác.

Cô gái hướng nàng khẽ mỉm cười, thân mật nói: “Ta tên là tiểu Cẩn, ngươi thì sao?”

. . . À? Tiểu Vũ còn có chút kinh ngạc. Nghe cô gái hỏi lại, vội mở miệng nói: “Ta tên là Tiểu Vũ.”

Cô gái gật đầu một cái, không nói thêm lời nào. Không khí liền lập tức cứng ngắc.

Tiểu Vũ gãi gãi sau tai, nhớ tới mới vừa rồi nàng nói câu kia, không khỏi mở miệng hỏi: “Ngươi. . . Ngươi mới vừa nói hấn nghe không được? Á, tại sao hấn nghe không được? Nước sông này không giống như rất sâu, ta có thể nhìn thấy hấn, cho nên hấn cũng có thể nghe được lời nói của ta chứ.”

Tiểu Cẩn lắc đầu một cái, vẫn không chút hoang mang nói: “Không nghe được. Tất cả đều là ảo ảnh. Ngươi cảm thấy nước sông này không sâu, kì thực chính là sâu không lường được. Ngươi nhìn thấy nam nhân trên cầu kia gần trong gang tấc, kì thực lại xa không thể chạm. Đây chính là nước Vong Xuyên. Hư vô trống rỗng, ngày đêm chảy xuôi, sinh sôi không ngừng.”

Tiểu Vũ nghe rất rõ ràng, thấy tiểu Cẩn kia cứng cỏi mà đến, tựa hồ rất quen thuộc Vong Xuyên Hà này, không khỏi mở miệng hỏi: “Ngươi là ai? Tại sao quen thuộc Vong Xuyên Hà như vậy? Ngươi là hà bá?”

A! Tiểu Cẩn nhẹ nhàng cười một tiếng, bị hai chữ “hà bá” của Tiểu Vũ chọc cười.

“Vong Xuyên Hà thuộc Địa phủ quản hạt, ở đâu ra hà bá. Ta cũng chỉ là một hồn phách cố chấp mà thôi, sở dĩ đối với nơi này hiểu rõ như vậy, đại khái

bởi vì ta ở chỗ này thật sự đợi quá lâu. Lâu đến ngay cả ta cũng nhớ không rõ là bao nhiêu ngày đêm rồi.”

.....

“VẬY, NHƯ THẾ NÀO MỚI CÓ THỂ ĐI RA NGOÀI?”

Tiểu Vũ há mồm hỏi ra những lời này, hỏi ra lời liền hối hận không thôi.

Thật là đần! Sao lại hỏi vấn đề ngu ngốc này. Người ta nếu biết rõ làm sao đi ra ngoài, cũng không ở chỗ này đợi đến bây giờ.

Tiểu Cẩn vừa khẽ mỉm cười, thờ dài nói: “Không ra được. Tiến vào, thì vĩnh viễn đừng nghĩ đi ra ngoài. Vô luận người pháp lực cao mạnh bao nhiêu, ở chỗ này toàn bộ cũng không dùng được. Nước Vong Xuyên không chỉ có thể vây khốn người, nó lợi hại nhất, là có thể làm phai mờ đi tất cả ý niệm cố chấp. Cho dù người khi còn sống có yêu một người sâu bao nhiêu, đến nơi này, chỉ không tới một ngày, người liền có thể quên hẳn sạch sẽ.”

Không thể nào!

Tiểu Vũ cơ hồ bật thốt lên ba chữ này. Làm sao có thể dễ dàng như vậy liền quên. Nàng không nên quên Lư Quang, nhất định không thể quên!

Tiểu Cẩn rất thông cảm ý tưởng của Tiểu Vũ. Phàm là mới tới Vong Xuyên, hơn phân nửa cũng một dạng như nàng. Chỉ là sự thật có thể chứng minh tất cả. Có chút đồng tình nhìn mắt Tiểu Vũ, Tiểu Cẩn thờ dài lắc đầu một cái, bóng dáng biến mất không thấy.

Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn Lư Quang đứng yên trên cầu, rõ ràng là đến gần như vậy, thủy chung cũng chạm không tới.

Nghĩ tới lời Tiểu Cẩn mới vừa nói, trong lòng bắt đầu hoảng loạn.

Làm sao có thể! Làm sao sẽ! Nàng không nên quên, không nên quên!

Nghĩ đến đây, Tiểu Vũ chợt ngồi xổm người xuống, bắt đầu nhặt lên tảng đá dưới đáy sông.

Tìm khối tương đối sắc bén, liền tựa như phát điên, phàm là thấy nơi nào có thể viết được chữ, toàn bộ khắc lên tên Lư Quang.

Cứ như vậy liệu mạng viết, viết. Nước mắt liền tràn mi.

Nước mắt! Nàng rốt cuộc chảy ra nước mắt.

Nước sông Vong Xuyên chảy qua, từng trận lạnh lẽo. Những chỗ bị khắc chữ lên, sau một lúc vô ảnh vô tung biến mất. Giờ phút này, cũng không rõ là nước mắt hay là nước sông nữa.

Tiểu Vũ chưa từ bỏ ý định, nắm chặt khối đá nhỏ trong tay. Bắt đầu dùng móng tay mài từng tấc.

Móng tay nhỏ mài, mài đến rách thịt. Cuối cùng ở trên đó mài ra hai chữ Lư Quang.

Tiểu Vũ ngồi ở trên đồng cát đen, hai tay nắm chặt tảng đá kia. Ngẩng đầu nhìn Lư Quang đứng yên trên cầu, trong lòng tự lẩm bẩm.

“Yên tâm đi lão Đại, ta nhất định sẽ không quên chàng.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 9: Vong Xuyên vong tình

Tiểu Vũ ngồi ở đáy sông, ngo ngắc nhìn người trên cầu. Con mắt trái đỏ ngầu một mảnh.

Lư Quang đứng ở kia, vẫn là một tay che mắt phải, cứ như vậy đứng thẳng tắp, cúi đầu nhìn mặt nước, không có một động tác nào.

Hắn bất động, Tiểu Vũ cũng chưa từng cử động. Trong lòng vẫn tự lẩm bẩm: “lão Đại, ta ở chỗ này. Tiểu Vũ ở chỗ này.”

Nước sông Vong Xuyên sinh sôi không ngừng, chậm rãi chảy xuôi.

Tiểu Vũ chỉ cảm thấy trong đầu hiện ra một cảm giác lạnh lẽo, ý thức dần dần mơ hồ không rõ.

Lấy lại tinh thần, dùng sức lắc đầu. Hai tay nắm tảng đá không khỏi lại tăng lên lực đạo.

“Không thể quên, không thể quên!”

.....

Cô gái tên gọi Tiểu Cẩn mới vừa rồi kia chẳng biết lúc nào lại tới bên cạnh nàng. Nhìn thấy bộ dáng giờ phút này của Tiểu Vũ, không khỏi thở dài lắc đầu một cái. Kéo vạt áo dài, ngồi xồm xuống bên cạnh nàng.

Mới vừa ngồi xồm người xuống, chỉ thấy thân thể Tiểu Vũ nghiêng một cái, ngã vào trong ngực của nàng.

Tiểu Cẩn kịp thời ôm lấy nàng, ôm nàng vào ngực. Nhẹ nhàng ở trên lưng nàng vỗ vỗ, như nỉ non, như khê thờ dài: “Tội gì kiên trì như vậy? Quên thôi. Quên tất cả thống khổ cùng đau thương, quên tất cả thị phi hỗn loạn.”

Tiểu Vũ ở trong lòng Tiểu Cẩn nhắm hai mắt thật chặt. Nàng mới vừa rồi chỉ cảm thấy một hồi lạnh lẽo thấu xương, đang lúc không chèo chống ngã gục một cái. Giờ phút này trong đầu trống rỗng, bên tai chỉ nghe truyền đến thanh âm đứt quãng của Tiểu Cẩn.

“Thiên nhược hữu tình ngày cũng lão, ý là ông trời nếu có tình ý, cũng sẽ bởi vì bi thương mà già yếu. Nhưng người nào đã từng thấy qua ông trời già yếu? Đây không đã nói rõ ràng, nó là vô tình. Đề nói thần tiên từ nhỏ phổ độ chúng sanh, kì thực người cần phổ độ, thật ra chính là bọn hần!”

Đưa tay mon trớn lông mày nhú chặt của Tiểu Vũ, ánh mắt Tiểu Cẩn ảm áp. Đôi môi khê mở, uyển chuyển ngâm.

Chàng sinh ta chưa sinh, ta sinh chàng đã già.

Chàng hận ta sinh trễ, ta hận chàng sinh sớm

Chàng sinh ta chưa sinh, ta sinh chàng đã già.

Hận không sinh đồng thời, mỗi ngày vui cùng chàng.

Ta sinh chàng chưa sinh, chàng sinh ta đã già.

Ta cách chàng chân trời, chàng xa ta góc bể.

Ta sinh chàng chưa sinh, chàng sinh ta đã già.

Hóa bướm đi tìm hoa, hàng đêm đậu cỏ thơm.

...

Tiểu Vũ tỉnh lại thì thần sắc không còn mê mang nữa.

Nàng ngo ngác nhìn lên người ngồi mím cười trước mắt, há miệng lẩm bẩm nói: “Ngươi?”

Cô gái nở nụ cười ảm áp, “Ta tên là Tiểu Cẩn.”

Thần sắc Tiểu Vũ ngơ ngẩn, ngay sau đó gật gật đầu nói: “Ừ, ta nhớ được ngươi. Ngươi đã nói, ngươi không phải là hà bá.”

Tiểu Cẩn cười như hoa, không nói gì tiếp.

Chợt, Tiểu Vũ từ trong ngực Tiểu Cẩn ngồi dậy. Theo bản năng ngẩng đầu nhìn quanh, một cái, liền nhìn thấy nam tử áo đen đứng ở trên cầu.

Vừa định mở miệng kêu gì đó, liền trong một giây kế tiếp, ngậm ngẩn cả người.

Nhú mày, như đang cố gắng suy tư cái gì. Sau một lúc lâu, cuối cùng nghi ngờ nghiêng mặt sang bên, nhìn Tiểu Cẩn nói: “Hần? Hần là ai?”

Trong lòng cảm giác mình nên biết người kia, bằng không cũng sẽ không ngay đầu tiên nhìn thấy lại có cảm giác quen thuộc. Nhưng trong óc trống rỗng, một chút cũng không nhớ hần rốt cuộc là ai, đã gặp qua ở nơi nào? Tên gọi là gì?

Tiểu Cẩn vẫn như cũ mím cười, chẳng qua trong ánh mắt lộ ra chút bi thương nhàn nhạt.

Nàng đưa tay lên trước, kéo hai tay Tiểu Vũ qua. Động tác này làm cho Tiểu Vũ chợt phát hiện, trong tay nàng đang nắm thật chặt một tảng đá.

Tiểu Cẩn không nói tiếng nào, đưa tay chỉ một vết khắc nhàn nhạt trên tảng đá kia. Đó là dấu móng tay mài ra.

Tiểu Vũ khó hiểu nhìn, mở miệng nhẹ nhàng nói thăm.

“Lư Quang?”

.....

Trước kia Lưu Quang thường hù dọa Tiểu Vũ, nói nàng nếu còn hồ nháo, tái phạm nữa ..., liền đem nàng ném vào Vong Xuyên Hà làm mồi cho cá.

Tiểu Vũ vốn đối với nước có chút sợ hãi, bởi vì khi còn sống nằm mộng thấy bị chết đuối. Còn nữa, nàng cũng không biết trong sông Vong Xuyên chảy xiết rồi cuộc có cái gì? Thật có các loại cá mập, cá sấu? Còn sẽ có rất nhiều linh hồn hung ác không độ hóa được sẽ chọt từ trong nước kéo người xuống...?

Cho nên khi ở địa phủ nàng thường hay bị trêu chọc, nhất là Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch. Sẽ thường lấy chuyện này cùng nàng nói giỡn. Nói nàng nếu giữu cọt bọn họ là “tiểu bạch kiêu” hay “Hắc Thán đầu”, liền cùng nhau ném nàng xuống sông cho bơi lội.

Vậy mà xem ra hôm nay, Tiểu Vũ rồi cuộc đã biết bên trong Vong Xuyên Hà này là cái dạng gì rồi.

Không có cá mập, cũng không có cá sấu. Nước sông trong suốt một mảnh, không nhìn thấy bóng dáng một con cá.

Không có linh hồn hung ác, cũng không có oan hồn. Chỉ có một ít lũ du đãng khắp nơi, những người si tình bị mất trí nhớ.

Có người đứng ở một góc ngách, có kẻ vẽ mặt ngọc trệ đi tới đi lui. Nàng còn từng nhiệt tâm kéo qua một vị, muốn cùng hắn tán gẫu nói chuyện cuộc sống một chút Ai biết vị kia căn bản không để ý nàng, tựa như con rối bị người thao túng, chỉ biết đi tới đi lui, không biết gì khác.

Tiểu Vũ lúc mới đầu thấy đáy sông có chút hồn phách thì không khỏi sợ hết hồn. Sau lại được Tiểu Cẩn giải thích, nàng mới hiểu được. Thì ra những người này không muốn uống canh Mạnh bà, sau đó bị ném xuống đây. Hôm nay trí nhớ đã mất, đã sớm không nhớ rõ ban đầu chấp nhất như vậy đến tột cùng là vì người phương nào.

So sánh với những cái xác không hồn này, Tiểu Cẩn coi như là người duy nhất có thể qua lại. Ngay cả chính nàng cũng không biết đây là vì sao, hoặc giả đúng theo lời Tiểu Vũ nói, đời trước của nàng thật sự là hà bá.

Tiểu Vũ từng cố nhớ lại, nàng tại sao đến nơi này? Giống như không phải vì không muốn uống canh Mạnh bà, mà là bị người đẩy xuống đây?

Trong đầu tựa hồ có một đoạn ký ức, nhưng lại mơ hồ không rõ. Nàng trời sanh là một người lười, không nghĩ ra liền dứt khoát không nghĩ nữa.

Sau đó nàng cũng đã hỏi Tiểu Cẩn, Tiểu Cẩn là vì chuyện gì mà bị ném xuống sông? Cũng là không muốn uống canh Mạnh bà sao? Tiểu Cẩn lắc đầu một cái, nói nàng đã sớm không nhớ rõ. Chẳng qua là trong lòng cảm giác có một người, là nàng đến chết cũng không muốn quên. Cho nên lúc ban đầu mới có thể chấp nhất như vậy, tình nguyện lựa chọn nhảy xuống Vong Xuyên cũng không nguyện quên đi hắn.

Có điều thật là mỉa mai, nàng hiện tại ngay cả người kia, cũng không biết là người nào. Diện mạo, tên tuổi, đã sớm quên mất không còn một mống.

.....

Mấy ngày tiếp theo, Tiểu Vũ theo tiểu Cẩn mà quen thuộc hoàn cảnh đáy sông. Nàng nói cho Tiểu Vũ, cả đáy sông Vong Xuyên, chỉ có hai người bọn họ có thể tự nhiên nói chuyện. Những người khác trải qua nước sông Vong Xuyên cọ rửa, sau đó đã mất tất cả. Cho nên mới như Tiểu Vũ nhìn thấy, tựa như những con rối hình người. Mà nàng ban đầu nhìn thấy Tiểu Vũ thì chủ động nói chuyện với nàng, cũng là tò mò rồi cuộc có thể có một người giống như nàng.

Tiểu Cẩn bình thường không phải người thích nói chuyện, Tiểu Vũ hỏi nàng một câu, nàng đáp một câu. Thỉnh thoảng đáp không được, nói nàng đã quên mất. Tiểu Vũ rồi rãnh nhàm chán, ngồi ở đồng cát đen nhìn lên Cầu Nại Hà mà ngẩn người.

Hai ngày trước, nàng còn có thể thấy nam nhân áo đen đứng ở đó. Nhưng kể từ ngày hôm qua, không còn thấy hắn nữa. Tiểu Vũ trong lòng có chút ngạc nhiên “hắn đi rồi hả?” Nhưng bất đắc dĩ chỉ có thể tò mò mà thôi, dù sao nàng bị vây ở đáy sông, cũng không đi được.

.....

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 10: Ma Yểm chi nhãn

Liên tiếp ba ngày, Lưu Quang đứng trên cầu Nại Hà, im lặng bất động.

Tay phải che mắt phải, duy trì tư thế như vậy cúi đầu nhìn về Vong Xuyên Hà.

Tất cả quỷ sai bên ngoài Địa phủ đều bị Mạnh bà dùng Vạn Quỷ Phiến gọi trở về. Ngưu Đầu Mã Diện dẫn đầu, mang theo mọi người cùng nhau giúp một tay.

Quý sai không giống người thường, bị trọng thương cần nhiều ngày tĩnh dưỡng mới có thể khôi phục. Bọn họ chỉ cần thoáng nghỉ ngơi, chỉ cần không phải bị đánh tan nguyên thần, có thể trong chốc lát khôi phục như trước.

Ba ngày nay, Địa phủ căn bản đã khôi phục nguyên dạng, đám người Chung Quỷ từ lâu đã không sao. Chẳng qua là trong lòng mọi người lo sợ bất an.

Đám người Chung Quỷ vừa tỉnh lại, liền rối rít tiến đến phía sau vườn hoa, muốn nhìn một chút tình huống như thế nào. Mạnh bà hàng năm đợi bên cầu Nại Hà, đã có tất cả cảm giác kia, lúc đầu khuyen lon, bảo bọn họ tốt nhất không nên đi.

Nhưng mọi người đều chịu bỏ qua, nhất là Tiểu Hắc trên gò má còn sưng. Nếu không phải có lý niệm kính lão, đã sớm đẩy Mạnh bà ra, thẳng xông tới.

Chung Quỷ dù sao lớn tuổi hơn chút, vừa nghe Mạnh bà nói những lời này, đại khái đoán được kết quả. Chẳng qua là trong lòng còn tồn chút hy vọng, nói không chừng lão Đại có thể đem Tiểu Vũ cứu trở lại? Hiện tại hơn phân nửa là nghĩ biện pháp thế nào cứu giúp.

Lúc đầu, Chung Quỷ có ý tưởng lừa mình dối người. Hắn từ trước đến giờ đều là người nghiêm cẩn, cũng không dễ tin cái gì, cũng không suy nghĩ lung tung cái gì. Nhưng lúc này đây, hắn lại phá lệ. Bởi vì hắn không dám tưởng tượng, nếu Tiểu Vũ xảy ra chuyện, như vậy Lưu Quang sẽ làm ra dạng chuyện gì?

Không nhận được mọi người mang theo khát vọng chờ đợi, Mạnh bà cuối cùng thở dài một tiếng, lui thân để cho bọn họ đi nhìn rõ ràng.

Mà khi mấy người Chung Quỷ đến hậu hoa viên thì chỉ thấy một mình Lưu Quang đứng ở trên cầu Nại Hà, tay phải che mắt, không có bất kỳ động tác cùng lời nói nào.

Tiểu Hắc tính tình gấp, liền xông lên trước muốn hỏi cho đến tột cùng. Nhưng đi lên trước mấy bước, chợt cảm thấy một hồi cảm giác bị áp bách đánh tới, khiến cho hắn trong nháy mắt không thể động đậy.

Chung Quỷ cả kinh, lúc này tiến lên một bước dùng lực tóm hắn trở về. Tiểu Hắc trở lại, lúc này mới thoáng tỉnh lại, bình phục tâm thần nhưng có chút giật mình. Tựa hồ còn chưa từ cảm giác bị áp bách mới vừa rồi khôi phục lại như cũ.

Cúi đầu, trong miệng tự lẩm bẩm: “Đã xảy ra chuyện. . . . Vũ nha đầu quả nhiên đã xảy ra chuyện.”

Mới vừa rồi là hơi thở của Lưu Quang, hắn mặc dù đứng ở trên cầu Nại Hà bất động, nhìn như bình tĩnh, kì thực nội tâm trong lúc đó đang đè nén lửa giận đã sớm nổi lên trong lòng. Phàm là người đến gần, đều sẽ bị lực cường đại này áp bách mà không cách nào thở nổi.

Chung Quỷ trong lòng cũng hiểu rõ, khẽ nắm chặt tay, đối với mọi người bên cạnh nói: “Chúng ta trở về đi thôi.”

.

Tính từ khi Lưu Quang trở về Địa phủ, trong lúc vô tình, ba ngày đã qua.

Hắn đứng nghiêm ở trên cầu, nội lực đè nén hơi thở đem cả hậu hoa viên bao phủ trong đó.

Hôm nay nơi vườn hoa này, đã không có kẻ nào dám đến gần. Chung Quỷ làm chủ, ngoại trừ thủ vệ, quý sai bên cầu Nại Hà, tất cả tiểu quý còn lại trở về cương vị đợi lệnh.

Giờ phút này, mọi người đều ngồi ở phòng khách chờ đợi. Đột nhiên, Địa phủ rung chuyển một hồi.

Mọi người cả kinh, theo bản năng đứng dậy phòng bị. Lại phát hiện lực lượng cường đại này thỉnh thoảng đến, là truyền từ hậu hoa viên Địa phủ đến.

Chung Quỷ hoàn hồn đầu tiên, lắc mình liền hướng nơi vườn hoa chạy đi. Những người khác đuổi theo sau.

.

Toàn bộ Địa phủ rung chuyển càng ngày càng lợi hại.

Trên cầu Nại Hà, Lưu Quang vẫn như cũ che mắt phải đứng thẳng. Thân cầu đung đưa một hồi.

Chung Quỷ cho là Lưu Quang muốn làm việc gì ngu ngốc, không khỏi mở miệng hô to.

“Lão Đại! Ngươi đừng kích động. Ngàn vạn lần không được làm loạn! Chúng ta, mọi người chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp! Nhất định sẽ nghĩ ra chủ ý làm sao cứu được Tiểu Vũ!”

Bởi vì có kết giới áp bách vô hình, mấy người bọn họ cũng không qua được. Hôm nay đã biết cỗ lực lượng này là do trên người Lưu Quang truyền đến. Thứ nhất, là sợ lão Đại rút cuộc không kim nén được. Thứ hai, là sợ Lưu Quang nghĩ quẩn trong đầu, cứ như vậy đánh nát cầu Nại Hà, đi xuống bởi Tiểu Vũ.

Lưu Quang tựa hồ không nghe thấy Chung Quỷ, bởi vì giờ phút này Địa phủ đã rung chuyển càng ngày càng mãnh liệt.

Trong nháy mắt, chỉ thấy những thứ vốn là biệt thự tráng lệ, vườn hoa, sân cỏ, vườn trái cây, chớp mắt một cái biến mất không thấy gì nữa. Thay vào đó,

là đại diện Diêm La âm trầm. Đường đá màu đen nhuộm máu, sợi sợi xiềng xích câu vào nhau, bao vây Vong Xuyên Hà. Nước sông trong suốt kia nay đã biến thành màu đỏ như máu. Duy nhất không có thay đổi, cũng chỉ có hoa Bỉ Ngạn màu đỏ bên kia bờ vô cùng yêu diễm.

Đây mới là hình ảnh thật sự của Địa phủ!

Lưu Quang dùng lực lượng của mình chế tạo ra ảo ảnh. Hôm nay tâm tình hắn sụp đổ, không còn tâm trạng duy trì.

Đám người Chung Quỷ thấy thế, không khỏi chột lạnh trong lòng. Chột cảm thấy đại sự không ổn!

Giờ phút này, Địa phủ khôi phục yên tĩnh, cũng khôi phục bộ dạng vốn có. Lưu Quang cuối cùng cũng có động tác.

Hắn xoay người ngó mặt mọi người, trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì. Chậm rãi buông xuống tay phải che mắt.

Thoáng một cái, mọi người kinh ngạc trừng lớn mắt.

Mất phải Lưu Quang!

Nơi đó đỏ ngầu một mảnh! Vốn chỉ là con người biến thành màu đỏ, nhưng hôm nay, cả mất hắn toàn bộ cũng đỏ ngầu.

Ma Yểm chi nhãn!

Đây mới thật là Ma Yểm chi nhãn!

Màu đỏ yêu dị kia tựa như máu tươi loại, khiến người ta nhìn liền từ trong lòng phát rét.

Hắn giống như là Ma thần từ địa ngục mà đến, bước trên hoa Mạn Đà La đẹp đẽ tuyệt luân, cặp mắt đen lạnh, tuy nói rằng tuần mỹ mị hoặc nhưng cũng cất giấu sát khí chết người.

“Lão . . . Lão Đại.”

Đôi tay Chung Quỷ có chút run rẩy, mở miệng nhẹ nhàng gọi. Mặc dù hắn có nghe nói qua thân thể của Lưu Quang, cũng biết hắn thừa kế dòng máu thể nào. Bình thường nếu Lưu Quang nổi giận thì trong con người cũng sẽ thỉnh thoảng lóe lên chút hồng quang. Nhưng hôm nay, hắn lại chân chính gặp được Ma Yểm chi nhãn hoàn chỉnh. Không hiểu vì sao chỉ có một con mắt, nhưng nhìn đồng tử (con người) qui dị, ngay cả hắn cũng không khỏi cảm thấy run rẩy.

Lưu Quang khẽ nhìn về hắn, con người lại không có bất kỳ tiêu cự gì. Hắn mở bàn tay phải, một màu đỏ chớp lên, một thanh lợi kiếm màu xanh xuất hiện trong tay của hắn. Vốn nên là lợi kiếm màu xanh lóng lánh, thế nhưng lúc này nổi lên một màu đỏ qui dị.

Xoay người lần nữa ngẩng nhìn Vong Xuyên Hà, Lưu Quang hé miệng, tựa hồ nói những lời gì. Ngay sau đó bóng dáng biến mất không tung tích.

Cảm giác bị áp bách mạnh mẽ lập tức tiêu tán, đám người Chung Quỷ nhanh chóng xông lên trước, vẫn không thấy kịp một nửa bóng dáng.

Chung Quỷ quay mặt sang, có chút lo lắng kéo Tiểu Thôi qua một bên nói: “Lão Đại mới vừa nói cái gì? Người học thần ngữ, nên nhìn ra được chứ?”

Tiểu Thôi thần sắc cứng ngắc, tựa hồ vẫn còn trong khiếp sợ. Bị Chung Quỷ lay động, mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

“Lão Đại nói Chờ ta trở lại. . . .”

.

“Người mau trở về! Ta chờ người trở lại!”

Đây là ban đầu Lưu Quang lúc gần đi, Tiểu Vũ nói với hắn, dĩ dõm cười nói, bên trong cất giấu bí mật nho nhỏ.

Đó là nàng tính toán đợi sau khi Lưu Quang trở lại, từng chuyện một từ từ nói cho hắn biết. Chẳng qua lại không nghĩ rằng, nàng thất hẹn, không thể đợi đến khi Lưu Quang trở lại.

Hôm nay.

Nước sông Vong Xuyên chảy xuôi không ngừng. Tiểu Vũ không biết sống chết thế nào, Lưu Quang lại ‘nhất niệm thành ma’.

Chuyện Chung Quỷ lo lắng nhất, cuối cùng cũng xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 11: Thân thể của Lưu Quang

Thiên Giới.

“Thiên Đế. Chẳng nói chúng ta làm như vậy, rốt cuộc là đúng hay là sai?”

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, Vương Mẫu ngồi ở bên người Thiên Đế, có chút nghi ngờ mở miệng hỏi.

Từ lúc Lưu Quang rời đi đến giờ đã qua ba ngày. Nàng nhìn qua Tiên Kính, thấy Lưu Quang ở trên cầu Nại Ngã ngốc đứng ba ngày. Bất động không nói. Nàng vẫn xem Lưu Quang là đứa trẻ mình yêu chiều, hôm nay thấy bộ dạng này của hắn, thật sự có chút không nhẫn tâm.

Thiên Đế vốn định phái người đi Địa Phủ lòng bắt Lưu Quang trở về, nhưng lại sợ càng thêm chọc giận hắn (Lưu Quang), cho nên lúc này mới án binh bất động. Trông mong hắn (Lưu Quang) có thể xua đuổi ý nghĩ kia ra khỏi đầu, hoặc là có thể thông cảm nỗi khổ tâm của hắn (Thiên Đế). Dù sao hắn là Thiên Đế, làm như vậy, cũng là vì muốn tốt cho Lưu Quang. Nếu để cho chúng tiên biết hắn (Lưu Quang) đối với tiểu quỷ soa kia động tình, mà hắn (Lưu Quang) lại mang dòng máu của người đó, lại càng khiến người khác không kiêng dè thời phong lên. Đến lúc đó, Thiên Đế như hắn càng khó bảo toàn cho Lưu Quang.

Thiên Đế cau mày không nói, không trả lời vấn đề của Vương Mẫu. Tính tình Lưu Quang cực kỳ bảo thủ, một lòng không thể thay đổi. Đã cho rằng vì chuyện này, ý niệm của hắn sẽ thay đổi. Không ngờ rằng đã qua ba ngày, khiến cho Thiên Đế cảm thấy mơ hồ bất an. Ngược lại hắn tình nguyện cùng Lưu Quang làm âm ỉ Thiên Giới một phen giống như trước, như vậy hắn sẽ chậm rãi khuyên bảo. Nếu thật sự khuyên không được, liền mạnh mẽ chế trụ hắn, loại bỏ đoạn kí ức kia. Nhưng hôm nay đã qua ba ngày ...

Bình tĩnh như vậy ba ngày? Không biết Lưu Quang rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

.....

Địa Phủ.

Thần Chung Quỷ cùng tất cả mọi người ngồi ở trong điện Diêm La, sắc mặt ảm đạm.

“Không được! Ta muốn đi Thiên Giới xem một chút!” Tiểu Hắc chợt đứng lên, liền muốn xông ra ngoài.

Thần Chung Quỷ như rồng mảy, “Đù rồi! Ngồi xuống cho ta! Ngươi còn ngại chuyện này không đủ loạn sao? Cá tính còn lỗ mãng như vậy!”

Tiểu Hắc dừng bước lại, nghiêm mặt lo lắng nói: “Ta đây không phải lo lắng cho Lão Đại sao! Ngươi nói bộ dạng kia của hắn mà đi Thiên Giới, ai biết có thể gây ra chuyện gì.”

Thần Chung Quỷ than thở một tiếng, cúi đầu không nói.

“Sự cố nhất định sẽ xảy ra. Bất quá ngươi cho rằng với sức của ngươi, có thể ngăn được

Lão Đại đã thành ma sao?” Tiểu Thôi tiếp nhận, từ từ nói.

Nhận một câu như vậy, liền đem Tiểu Hắc ngăn chặn lại. Xác thực, hắn quả thật không có khả năng có thể khuyên, giữ Lão Đại khuyên lại.

Có chút nôn nóng đi qua đi lại, Tiểu Hắc gãi gãi đầu, chợt nhớ ra cái gì đó, mở miệng nói: “Thì ra tin đồn trên Thiên Giới là thật? Là hài tử của Thái Lam công chúa và. Người kia?”

Lời này vừa nói ra, Thần Chung Quỷ cùng Tiểu Bạch, Tiểu Thôi cũng không phản ứng. Đầu quay đầu, tựa hồ không muốn nhắc tới chuyện này.

Thân thể Lưu Quang mặc dù đã sớm không phải là bí mật, nhưng dưới sự quản lý của Thiên Đế, chuyện này không ai dám nhắc tới. Nhất là khi Thái Lam công chúa nhảy xuống Trọng Quang nhai, Thiên Đế càng ra thêm lệnh cấm. Phạm là ai còn dám nói, nhất định sẽ phạt nặng không tha. Thật ra Thiên Đế chỉ muốn bảo vệ Lưu Quang. Dù sao Thái Lam công chúa phải dùng sinh mệnh của mình, mới đổi được Lưu Quang tồn tại.

Á. . . Trong lúc nhất thời, không khí cứng ngắc. Tiểu Hắc biết mình nói chuyện không nên nói, có chút chột dạ sờ sờ lỗ mũi, ngoan ngoãn ngồi lại vị trí.

Một hồi lâu, mới lại nghe Thần Chung Quỷ trầm trầm nói: “Thật ra thì. . . . Lão Đại cũng rất khổ tâm.”

“Đúng vậy. Sinh ra liền bị coi là không nên tồn tại ở đời. Sau lại lấy sinh mệnh của Thái Lam công chúa, mới đổi lại hắn vững vàng như hôm nay. Tự nguyện thỉnh tới Địa Phủ, hơn phân nửa cũng bởi vì không ưa sắc mặt của chúng tiên. Thật vất vả mới vứt bỏ được ý niệm đó ra khỏi đầu, nhưng bởi vì trong thân thể mang dòng máu đó, cho nên cả đời này nhất định phải đeo gông xiềng trên lưng. Dù nói làm người khó khăn, nhưng ai biết làm thân tiên cũng rất khổ.”

Tiểu Bạch nâng cằm lên, lắc đầu liên tiếp than khổ.

Tiểu Thôi than nhẹ, nói tiếp: “Đừng thấy đáng đáp Lão Đại rất dương nhân, thật ra thì trong lòng một chút cũng không có ánh mặt trời. Cũng là gặp được Vũ nha đầu nghịch ngợm gây loạn, ở bên hán hàng ngày âm ỉ, mới khiến Lão Đại xoay chuyển. Đoán chừng lão Đại cũng vì Vũ nha đầu, mới phát giác cái thế gian này vẫn có chỗ hán không muốn rời xa. Chỉ là hôm nay. haizz.”

Mọi người một tiếng thở dài thở ngắn. Chỉ có Tiểu Hắc còn có chút không hiểu. Rối rắm vào đầu bút tai một phen, nhưng vẫn không nhận được lại hỏi: “Này! Các người nói cho ta biết đi! Tiết lộ cho ta một chút, rốt cuộc phụ thân của Lão Đại có thật là người đó không.?”

Ba người Thần Chung Quỷ, Tiểu Bạch cùng Tiểu Thôi nhìn nhau mấy lần, ngay sau đó rất ấn ý gật đầu một cái.

“Không sai. Khiến Thái Lam công chúa ban đầu ưng thuận chung thân đầu có chết, chính là nam nhân kia. Cha ruột của Lão Đại .”

“Chính là Ma Tôn, Cô Diễm.”

“Chính xác mà nói, là Ma Tôn đời trước.”

.

Lưu Quang cảm kiếm một mình đi tới Thiên giới, hồng quang bao phủ toàn thân, sát khí khắp người.

Phụ trách thủ vệ Nam Thiên môn là mấy gã thiên binh, xa xa liền nhìn thấy. Nhất là Thiên lý nhãn, sớm đã nhìn thấy Lưu Quang mê muội. Có chút hốt hoảng phân phó thiên binh giữ cửa ngăn hán lại, ngay sau đó nhanh chóng hướng Lăng Tiêu Bảo Điện chạy đi, muốn sớm thông báo cho Thiên Đế.

Thiên lý nhãn đi được mấy bước, liền gặp Tam Tiêm Lưỡng Nhận đạo Nhị Lang thần Dương Tiễn. Vội vàng hướng hán báo cáo: “Nhị Lang thần quân! Đại sự không ổn! Diễm Vương đại nhân đang hướng bên này mà đến, nhìn dáng vẻ của hán, tựa hồ là nhập ma chướng rồi.”

Hừ! Dương Tiễn hừ nhẹ, sắc mặt hoàn toàn là thần sắc không thèm để ý.

“Rốt cuộc đã tới! Ta đang chờ hán!”

Tiếng nói Dương Tiễn vừa dứt, không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Thiên lý nhãn, thẳng tắp hướng Nam Thiên môn đi tới.

Thiên lý nhãn nhìn bóng lưng Nhị Lang thần, kinh ngạc. Chợt lấy lại tinh thần, lại vội vàng hướng Lăng Tiêu điện đi.

Hán muốn sớm thông báo cho Thiên đế! Bộ dạng Diễm Vương kia, thật sự là vô cùng kinh người.

.

Khi Dương Tiễn đi tới Nam Thiên môn thì một đám thiên binh đang sợ hãi lui về phía sau.

Dương Tiễn nhăn mày, lớn tiếng quát: “Các người làm cái gì vậy!”

Thiên binh đứng gần hán nhất có chút giật mình, quay đầu nhìn lại, vừa thấy Nhị Lang thần Dương Tiễn, ánh mắt lập tức tỏa sáng, tựa hồ là gặp được cứu tinh.

“Là Thần Quân đại nhân! Thần Quân đại nhân! Diễm, Diễm Vương hán, hán bị điên rồi!”

Nhìn dáng đáp tên thiên binh kia hiển nhiên là sợ hãi không nhẹ, nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

Dương Tiễn bất mãn ngừng đầu nhìn lại, chỉ thấy Nam Thiên môn, mấy tên thiên binh nằm ngổn ngang. Lưu Quang đứng thẳng, trong tay cầm thanh lợi kiếm sắc bén tỏa hồng quang, toàn thân tản ra sát khí đáng sợ.

Lưu Quang tựa hồ cảm giác được hơi thở của Dương Tiễn, chậm rãi ngẩng đầu lên. Ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng Dương Tiễn, Ma Yểm chi nhãn hiện lên màu đỏ lóe mắt.

Người!

Dương Tiễn vốn vẫn trấn định, giờ phút này nhìn thấy bộ dạng này của Lưu Quang, cũng không nhận được mà có chút kinh ngạc.

Lưu Quang là con của Thái Lam công chúa và Ma Tôn Cô Diễm. Trong thân thể của hán chảy dòng máu ma quái, chuyện này hơn phân nửa chứng tiên Thiên Đình đều rõ ràng. Chỉ là ngay từ lúc Thái Lam công chúa nhảy núi đến giờ, Thiên Đế dùng thuật phong ấn thân thể nửa ma của Lưu Quang. Lại không biết Lưu Quang trong lúc vô tình thức tỉnh ma lực vốn có này. Vì không muốn gây phiền toái không cần thiết, Lưu Quang tự nhiên cũng không nói cho bất luận kẻ nào.

Mà khi Nhị Lang thần nhìn Ma Yểm chi nhãn trên người Tiểu Vũ kia thì trong lòng cũng có chút hoài nghi. Chỉ là ban đầu hán cũng không nghĩ nhiều như vậy. Chỉ một lòng muốn đẩy Tiểu Vũ xuống sông, khó chịu nhìn Lưu Quang vẻ mặt như muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 12: Diêm Vương giận dữ

Lưu Quang vốn có một đôi Ma Yểm chi nhãn, tiềm ẩn sức mạnh ma tính. Vì không muốn có phiền toái không cần thiết, hắn cố ý che dấu sức mạnh này. Nhưng mỗi lần nổi giận, hoặc thời điểm tâm tình phập phồng, đôi mắt thỉnh thoảng sẽ hiện hồng quang.

Sau bởi vì Tiểu Vũ âm ỉ với hắn, muốn một cái khế ước. Hắn liền đem ma tính trong cơ thể chuyển qua cho nàng. Lúc này mới khiến cho con mắt trái của Tiểu Vũ một khi nhớ tới hắn thì sẽ hiện ra màu đỏ thẫm. Đó là sức mạnh ma tính tương ứng lẫn nhau.

Thân phận Lưu Quang là nửa ma nửa tiên, nên bị rất nhiều thần tiên chèn ép. Nói hắn huyết thống không tinh khiết, không xứng làm thần tiên ở Thiên giới. Thậm chí hi vọng xử tử hắn, để chứng tỏ Thiên giới tinh khiết, chịu không được người hắn bản thủ ô nhiễm. Mẹ của hắn, vì bảo vệ cho hắn. Dứt khoát nhảy xuống Trọng Quang nhai, lựa chọn vĩnh viễn ở dưới đáy hồ. Dùng đến điều này mới đổi được hắn yên ổn mà sống sót.

Cậu của hắn, cũng chính là Thiên Đế. Đối với mẫu thân hắn cũng áy náy cùng thua thiệt, cuối cùng kịch liệt phản bác, để lại hắn. Ban ra cấm lệnh, từ đó về sau, Thiên giới không bao giờ cho phép nói về hắn nữa.

Dần dần hắn bắt đầu hiểu chuyện, liền tự giác tình nguyện rời khỏi Thiên Giới, lựa chọn địa phương cách xa Thiên Giới nhất, Địa phủ! Làm một Diêm Vương nho nhỏ, nhìn hết sinh tử của nhân gian.

Hắn kỳ thực căn bản không yêu thích trở thành thần tiên! Hắn thậm chí còn có chút thống hận thần tiên. Nhưng Thiên Đế cùng Vương Mẫu đối với hắn quả thật yêu thương rất nhiều. Cho nên hắn cam nguyện ở lại Địa phủ, chỉ chuyên tâm làm Diêm Vương, không nghĩ cái khác nữa.

Thiên Đế đối với hắn rất tốt, vẫn rất chăm sóc hắn. Địa Phủ đãi ngộ là tốt nhất, tốt đến nỗi khiến người của Thiên Giới cũng có chút đỏ mắt. Mà chỉ cần ở phạm vi Địa Phủ cai quản ..., vô luận đại sự lớn nhỏ gì, cũng toàn bộ giao cho hắn làm chủ, không cần bẩm báo lên trên.

Lưu Quang vẫn khoan thai tự đắc làm Diêm Vương, lúc bắt đầu cảm thấy địa phủ này bề ngoài không tốt, dùng ý niệm của mình hoàn toàn sửa lại. Vì vậy liền có các loại biệt viện, vườn hoa. Bình thường không có việc gì, liền nằm trên ghế salon ở thư phòng phơi nắng mặt trời ngủ một chút. Tất cả mọi chuyện toàn bộ giao cho Thần Chung Quỷ cùng Hắc Bạch vô thường quản lý. Mãi cho đến khi gặp gỡ nha đầu Tiểu Vũ.

Hắn không biết, một người bình thường như thế lại có thể cùng Mạnh bà thảo luận một ngày? Nội dung chính là nghiên cứu canh vong tình tại sao lại khó uống.ng!

Hắn cũng không hiểu, tại sao phải chọn lưu nàng lại Địa phủ làm quý soa. Chẳng lẽ chỉ bởi vì nàng cùng Mạnh bà tán gẫu được?

Lưu Quang dù phỏng đoán một chút cũng không nghĩ, thế gian này vẫn còn người có cá tính bất thường như vậy! Không thích cuộc sống bình thường, nhưng cũng lười phải làm bất cứ chuyện gì. Minh rõ ràng đã thành quý, lại ngoài ý muốn tồn tại tâm tình loài người. Trông coi sinh tử, lại thấy bi ai. Cuối cùng đành phải giao nàng cho Thần Chung Quỷ xử lý.

Sau thì càng thêm thái quá. Người ta là trên trời rơi xuống một biểu muội, Địa phủ của hắn lại rót xuống một người chuyên gây họa.

Không cần biết cùng nàng có quan hệ hay không, chỉ cần là chuyện mang một chút xú cảm động. Nha đầu này tuyệt đối muốn nhúng tay quan tâm một lần. Nhưng thường thường nàng quan tâm, chung quy có thể gặp chuyện không may. Vừa xảy ra chuyện, hắn sẽ phải long trọng đi thu hoạch.

Nếu không gặp gỡ Tiểu Vũ, có đánh chết Lưu Quang cũng không tin tâm tình của mình thế nhưng cũng có lúc thay đổi nhanh chóng. Cái gì phóng hỏa đốt núi, cùng yêu tinh đánh nhau; mặc y phục cô trang, đi Lạc phùng tìm người; đỡ Thiên Khiển, để hai nhân mạng hoàn dương; đi Thiên Giới chơi, quản việc đầu đầu. Hết thấy mọi thứ, hồi tưởng lại, ngay cả bản thân hắn cũng không tin, những chuyện kia là do chính mình làm.

Sau đó, mỗi lần hắn nhắm mắt lại, một bóng dáng váy hồng sẽ xuất hiện trong đầu hắn. Một khoảng thời gian đều là như thế.

Mặc dù không nghĩ là thật, nhưng không thể không thừa nhận. Đây chính là kiếp nạn của hắn.

Hắn nghĩ là, hắn yêu nàng.

.....

“Lưu Quang! Ngươi thật to gan! Không được Thiên đế truyền đòi, lại dám xông vào Thiên Đình!”

Dương Tiễn trấn định tâm thần, giọng lên Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đạo, nhắm thẳng vào Lưu Quang.

Lưu Quang không nói lời nào, một đôi tròng mắt nhìn về Dương Tiễn. Một đỏ một đen, có vẻ yêu dị vô cùng.

Chợt, hần cười.

Khóe miệng khẽ nâng lên, cười đẹp đẽ dị thường.

Bộ dáng này, quả thực làm cho tất cả thiên binh có mặt ở đây, sợ hãi nhao nhao toàn thân đầy mồ hôi lạnh.

Sắc mặt Dương Tiễn trấn định, nhưng trong lòng cũng không khỏi có chút hoảng loạn. Dù sao dáng vẻ của Lư Quang giờ phút này, thật làm cho người cảm thấy run sợ.

Ngay khi Dương Tiễn có chút hoảng thân, Lư Quang xuất chiêu! Tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền đến trước mặt Dương Tiễn.

Chúng thiên binh rồi rít tán ra, Dương Tiễn lấy lại tinh thần, trước tiên lui về phía sau. Khi hần vừa đứng yên ở một chỗ, Lư Quang ngồi xổm, thanh lợi kiếm sắc bén trong tay hung hăng ** mặt đất. (cam đoan mấy cái dấu * này là của bản convert ^^)

Mọi người đều cả kinh! Diêm Vương đại nhân đây là muốn giết Nhị Lang thần quân?

.

Trong lòng Dương Tiễn rét lạnh, hần cũng nhìn ra. Lư Quang đã nhập ma, ba ngày bình tĩnh đè nén, giờ phút này xuất hiện, sợ là không nghe bất kỳ sự thuyết phục nào nữa, toàn tâm muốn lấy tánh mạng của hần.

Đến đây đi! Hần cũng đã sớm muốn cùng Lư Quang phân cao thấp! Ban đầu nếu dám đem nha đầu kia đẩy xuống sông, là biết về sau sẽ gặp phải tình huống này. Hần mặc dù là thần, cũng không bất tử. Nhưng Dương Tiễn hần cũng không phải là hạng người ham sống sợ chết!

Lư Quang một kích chưa trúng, rút ra thanh lợi kiếm sắc bén. Lần nữa hướng Dương Tiễn đánh tới. Giờ phút này hần đã mất đi ý trí, trong đầu chỉ có chém giết!

Hần đợi ở trên cầu ba ngày. Con mắt bên phải của hần chỉ nóng rực một ngày liền dần dần tiêu tán. Hần biết, đó là nước sông Vong Xuyên nổi lên tác dụng, Tiểu Vũ sợ là đã quên tất cả về hần.

Lúc hần đáp ứng khế ước của Tiểu Vũ, một nửa là bởi vì Tiểu Vũ yêu cầu, một nửa kia có lẽ là vì trong lúc mơ hồ có cảm giác bất an, liền đem ma tính trong cơ thể chuyển một chút cho Tiểu Vũ. Như vậy coi như ngày sau ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, những thứ ma tính này cũng có thể tạm thời bảo toàn tánh mạng của nàng. Đây cũng là lý do Tiểu Vũ ở Vong Xuyên Hà, có thể nói chuyện hành động như người bình thường. Chỉ là nước Vong Xuyên Hà quá mức lợi hại, đối với việc xóa đi trí nhớ, thật sự không sao cứu vãn.

Tại sao! Tại sao muốn đối phó hần như vậy?

Có lỗi gì cứ hướng hần là tốt rồi! Tại sao lại tổn thương Tiểu Vũ?

Động tình chính là hần! Không tuân theo Thiên Quy chính là hần! Tại sao lại là Tiểu vũ?

Chờ ngươi trở về! Ta chờ ngươi trở về!

Nét mặt cô gái váy hồng tươi cười như hoa, hần còn khắc rõ vào trong đầu. Nhưng một giây kế tiếp, nàng đã không có ở đây.

Tiểu Vũ gặp phải nguy hiểm, khổ khổ chờ đợi hần trở lại. Nhưng hần đang làm gì? Ở thiên giới cùng Nguyệt lão đánh cờ?

A! Ha ha!

Hần đã ở cầu Nại Hà đợi ba ngày, ba ngày nay, trong lòng hần đều muốn những thứ này.

Nghĩ tới ngày đó biết mình gây họa, rốt cuộc cũng thông suốt.

Có chút sợ hãi lôi kéo cánh tay của hần, nháy mắt hỏi hần, ngươi sẽ trở về chứ? Sẽ không bỏ lại Tiểu Vũ phải không?

Hần tại sao không biết, thế gian này thậm chí có một người như thế, chỉ cần ngươi nhìn vào mắt của nàng, sẽ cảm thấy cõi đời này, vẫn có muôn vàn điều tốt đẹp.

Sau khi mẫu thân nhảy xuống vách đá, đầu hần lần đầu tiên có ý nghĩ muốn bảo vệ một người.

Nhưng là.

Tròng mắt màu đỏ càng phát yêu dị, Lư Quang nắm chặt lợi kiếm trong tay, cắn răng nghiêng lợi.

“Ta muốn mạng của ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 13: Lưu người một mạng

Con mắt đỏ yêu dị, chỉ còn tàn sát.

Lưu Quang như ma thần địa ngục đi đến, rốt cuộc đã mất hết lí trí.

Giết hần! Giết hần!

Trong đầu hiện giờ tràn ngập đều là ý niệm này. Hần muốn giết Dương Tiễn cho dù đối phương là thần hần cũng không ngại.

.....

Lưu Quang xuất chiêu ngoan độc, ra tay không lưu tình. Thanh lợi kiếm sắc bén đến nơi nào toàn bộ nơi đó hóa thành tro bụi.

Nam Thiên môn hỗn loạn một trận, cột đá trang nghiêm bị phá hủy, tượng đắp canh giữ môn thần cũng bị lật đổ. Nhị Lang thần Dương Tiễn dần dần yếu thế, chúng thiên binh nhao nhao lui về phía sau cũng không dám tiến lên hỗ trợ.

Choang một tiếng! Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao đỡ thanh lợi kiếm sắc bén, Dương Tiễn bị trúng lực đạo kia dao động một chỗ rồi ngã ngửa trên mặt đất, nắm chặt binh khí trong tay gắt gao chống đỡ Lưu Quang.

Tay phải của Lưu Quang cầm kiếm, mắt thấy chiêu thức của mình bị ngăn cản, tay trái rất nhanh đưa ra, giẫy tiếp theo ánh lửa tung bay thẳng hướng Dương Tiễn đánh tới.

Dương Tiễn lập tức vứt bỏ binh khí trong tay, hai chưởng đánh về phía mặt đất rất nhanh lui về phía sau tránh thoát một chưởng mạnh mẽ của Lưu Quang, còn chưa ổn định, vẻ lo lắng liền hiện lên, trong lòng Dương Tiễn biết, lần này sợ là tránh không khỏi cũng không có động tác gì nữa liền như vậy nằm ngửa trên mặt đất.

Lưu Quang cầm trong tay lợi kiếm hướng Dương Tiễn đánh tới. Thiên binh chung quanh không khỏi hít một ngụm khí trường lớn hai mắt, ngay cả hô hấp cũng ngưng nửa nhịp.

Trong nháy mắt sát khí ngút trời kia đột nhiên thối lui, đem thanh lợi kiếm sắc bén kia chỉ còn cách đôi mắt của Nhị Lang thần một khoảng, đôi mắt Lưu Quang thẳng tắp nhìn chằm chằm thứ từ bên tai Dương Tiễn rơi xuống.

Đó là một bình thủy tinh nhỏ, bên trong chứa một giọt lệ màu lam, do lúc mới đánh nhau Dương Tiễn vô ý làm rơi từ trên người xuống.

Ma Yểm chi nhãn đỏ thẫm của Lưu Quang gắt gao nhìn chằm chằm bình thủy tinh, đôi mắt đỏ thẫm kia từ từ chậm rãi tán đi, khoảng khắc cuối cùng hồi phục thành con người vốn dĩ bình thường.

Biến cố này khiến cho mọi người ở đây đều thở hắt hắt một hơi thật lớn. Dương Tiễn có chút khó hiểu theo tầm mắt Lưu Quang hơi quay đầu nhìn lại, lúc này mới hiểu rõ vì sao. Cái chai kia là ở trên cầu chẳng biết tại sao nha đầu đó lại đưa cho hắn, nói đây là thứ gì đó thuộc về hắn.

Hắn mặc dù không rõ chuyện gì xảy ra nhưng trong lòng đối với cái chai này có cảm giác khác thường. Vì vậy hắn liền thuận tay nhét vào trong túi.

Sát khí đầy người đã thối lui một nửa, Lưu Quang có chút giật mình nhìn cái chai kia.

“Đây là”

Hơi mở miệng, Lưu Quang nhìn thấy bình thủy tinh Tiểu Vũ mang trên cổ, tâm thần nhất thời thanh tỉnh một ít.

“Chính là nha đầu mà ngươi thích, lúc đem nàng đẩy vào Vong Xuyên hà chẳng biết tại sao lại đưa cho ta.”

Dương Tiễn không biết tại sao lại trả lời câu hỏi của Lưu Quang, còn cố ý giữa mấy chữ ‘Ta đem nàng đẩy vào Vong Xuyên hà’ thêm ngữ điệu.

“A ha ha!”

Lưu Quang chợt mở miệng cười lớn tiếng thu hồi thanh lợi kiếm sắc bén, chậm rãi đứng lên.

Dương Tiễn thấy Lưu Quang không giết hần cũng vội vàng đứng lên theo, hơn nữa bộ dáng cười như vậy trong lòng không khỏi khó hiểu.

“Ha ha ha ha... Tiểu vũ dĩ nhiên còn đem cho ngươi... Ha ha ha ha... Nàng thật sự là ngu ngốc. Uống phí nàng lúc trước một lòng muốn giúp ngươi cùng Quỳnh Hoa tiên tử, cho dù thiếu chút nữa bị ngươi phát điên đẩy xuống Trọng Quang nhai, nàng cũng không chút ghi hận trong lòng vẫn thiện lương như cũ. Sau đó ta thấy trong lòng nàng khổ sở mới âm thầm lên lút hỗ trợ muốn lừa nàng vui vẻ, cho dù đi làm chuyện không cam lòng... Chính là đáng

tiếc!”

Giúp hấn cùng Quỳnh Hoa tiên tử... Quỳnh Hoa!

Dương Tiễn nhíu mày khó hiểu nói ra cái tên này, tựa hồ trong đầu hiện lên một ít cái gì, nhưng thời điểm muốn suy nghĩ kỹ càng tại sao quen thuộc như vậy thì lại trống rỗng.

Quỳnh Hoa tiên tử? Thiên đình hình như không có thần tiên này? Hấn sao lại chưa bao giờ gặp qua Quỳnh Hoa tiên tử? Nhưng mà cái tên này vì sao lại quen thuộc đến vậy.

“Ha ha ha ha”

Lưu Quang che mắt phải tiếp tục cười, cười đến đến cùng cực, nhưng cũng lộ ra bi thương rõ rệt.

“Chính là đáng tiếc! Đáng tiếc nàng không biết ngươi là hạng người không tìm không phôi! Lãnh huyết vô tình ra sao! Nếu không phải chính mắt thấy, ta còn thật sự nghi ngờ việc lúc trước trên vách đá, người tề tâm liệt phế suy cho cùng có phải là Nhị Lang thần Dương Tiễn ngươi hay không! Lúc trước ngươi cười ta không hiểu sự tình như thế nào, hiện tại lại đến lượt ta cười ngươi. Người như thế căn bản không xứng u mê tình cảm đáng đời ngươi bị xóa đi ký ức nên mất đi người người yêu trong lòng.”

Lưu Quang tuy là cười nhưng tràn đầy bi thương. Dương Tiễn nghe Lưu Quang nói vậy trong lòng có chút bối rối cố gắng hồi tưởng lại nhưng lại bắt đầu dĩ chi có trống rỗng.

“Ngươi nói cái gì? Ngươi rốt cuộc đang nói cái gì? Quỳnh Hoa tiên tử nào? Trọng Quang nhai gì? Ta bị xóa đi ký ức? Người trong lòng ta yêu? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Dương Tiễn không ngừng hỏi, căn cứ vào tính nết của Lưu Quang ngày xưa, không hiểu sao hấn nói với mình như vậy, hấn dám chắc rằng đây là Lưu Quang nói xằng bậy hoặc là lừa hấn linh tinh. Nhưng hôm nay khác biệt. Thứ nhất Lưu Quang không có dụng ý gì, dù sao không ai đau buồn còn có tâm tư lừa gạt người khác. Thứ hai khi Lưu Quang nhắc tới việc này tuy rằng hấn cái gì cũng không nhớ rõ, cái gì cũng không hiểu được. Nhưng trong mơ hồ chung quy cảm thấy được hình như là có việc này, là có một đoạn chỗ trống ký ức như vậy trong óc hấn, nhưng rốt cuộc là cái gì hấn lại không thể nào biết được.

Lưu Quang không trả lời thắc mắc của Dương Tiễn, chỉ lạnh lùng cười nói: “Dương Tiễn, ngươi không bằng ta, cho dù ngươi đem Tiểu Vũ đẩy vào Vong Xuyên hà, cho dù nàng quên ta là ai. Đối với người trong lòng có nàng, khắc vào trong óc, khảm vào tủy xương, nếu ai dám lấy đi đoạn hồi ức này, phá hoại sự tốt đẹp trong lòng ta, ta sẽ lấy mạng của hấn. Cho dù là Thiên đế cũng không tha.”

Mọi người xung quanh vừa nghe lời này đều hết sức kinh hãi không thôi.

Đám người một trận hỗn loạn, có thiên binh ném vũ khí rảnh tay vội vàng hướng Lăng Tiêu bảo điện chạy nhanh đi thông báo với Ngọc Hoàng. Diêm vương đại nhân điên rồi, Diêm vương đại nhân nhập ma thật sự điên rồi.

Lưu Quang vừa khôi phục vẻ mặt lạnh lùng vốn dĩ, mắt lạnh đảo qua Dương Tiễn thần nhiên nói: “Dương Tiễn, ngươi thật sự là một người đáng thương, chính là đáng thương khiến người một chút cũng không đồng tình. Hôm nay ta không giết ngươi, ngày sau sổ sách ta lại chậm rãi cùng ngươi tính cần thận. Ngươi nhớ kỹ lời nói của ta, về sau ngươi nhất định phải quỳ gối van xin ta.

Lưu Quang lạnh giọng nói xong, liền không hề để ý tới Dương Tiễn có chút giật mình kia. Xoay người hướng Lăng Tiêu điện mà đi.

Dương Tiễn nhặt bình thủy tinh rơi trên mặt đất lên, nhìn bóng lưng Lưu Quang có chút lo lắng nói: “Đợi một chút, nói cho ta biết cái chai này rốt cuộc cùng ta có quan hệ gì?”

Lưu Quang không quay đầu lại, âm thanh lạnh lùng nói: “Trong cái chai đó chính là nước mắt đóng kín để bảo tồn đoạn trống ký ức của ngươi. Nếu như ngươi có lòng can đảm mở nó ra có thể hiểu được đau khổ của ta giờ phút này.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 14: Nàng là vợ ta

Bên trong Lăng Tiêu điện, không ít thần tiên đã có chút hoảng loạn. Chụm đầu vào nhau không biết đang nói những gì.

Trên bảo tọa, Thiên đế ngồi uy nghiêm, không có bất kỳ biểu tình gì. Vương Mẫu ngồi bên cạnh, cau mày suy nghĩ sâu xa không dứt.

Chúng thần đang nghị luận hăng say, chợt thấy một ánh sáng xanh, chỉ nghe vèo một tiếng, một thanh lợi kiếm màu xanh lướt qua tai Thiên đế, thẳng tắp ghim vào trên bảo tọa phía sau hấn.

Mọi người rói rít hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc há to miệng. Mà Thiên đế ở trên bảo tọa, không có bất kỳ động tác gì, vẫn ngồi trang nghiêm như cũ, mắt lạnh nhìn bóng dáng người áo đen từ ngoài điện chậm rãi đến gần.

Sát khí khắp người Lư Quang đã biến mất hơn phân nửa, màu đen ở hai mắt cũng phục hồi. Nhưng cổ khí kia vẫn còn, khiến không khí trên đại điện nhất thời căng thẳng, có loại cảm giác giương cung bạt kiếm.

Mắt lạnh quét qua chúng tiên ở hai bên, chỉ thấy bọn họ rói rít cúi đầu, không dám nói gì. Có người tính khí bướng bỉnh muốn nói mấy câu, lại bị người bên cạnh vội vàng kéo.

Cuối cùng, Lư Quang đem tầm mắt nhìn về chỗ ngồi của thiên đế. Màu đen trong đôi mắt, không khỏi toát ra vẻ lạnh lẽo.

Vương Mẫu không nhìn nổi, muốn mở miệng khuyên lơn. Mới vừa hé miệng, lại bị Thiên đế lấy tay ra hiệu ngăn lại.

Thiên đế cùng Lư Quang nhìn thẳng vào mắt lẫn nhau, không sợ thanh lợi kiếm sau lưng chút nào. Yên lặng chốc lát, cuối cùng mở miệng nói: “Nghe nói người đã làm bị thương không ít thiên binh thủ vệ ở Nam Thiên môn, còn đã thương Nhị Lang thần Dương Tiễn?”

Thần sắc Lư Quang không thay đổi, lạnh nhạt mở miệng: “Đó là bọn họ tự mình tìm chết! Ta không lấy tánh mạng bọn họ, đã xem là hạ thủ lưu tình.”

Thiên đế khẽ gật đầu, “Tốt! Vậy ngươi nói một chút, sao ngươi lại cầm kiếm tự tiện xông vào Thiên Đình, rốt cuộc là có chuyện gì?”

A! Lư Quang giương môi cười lạnh. “Ngài đã biết rõ còn hỏi làm gì?”

Nói thế xong, trên đại điện có chốc lát trầm mặc. Không khí căng thẳng, thậm chí ngay cả cây kim rơi xuống đất, cũng có thể nghe thấy.

Người mặc áo bào màu vàng sáng hít một hơi thật sâu. Không có ý định lại nói vòng quanh, nói thẳng đến trọng điểm.

“Chỉ là một tiểu nha đầu, có thể khiến cho ngươi thay đổi như thế? Thậm chí không tiếc cầm kiếm tự tiện xông vào Thiên Đình cùng ta đối nghịch! Thế nào? Ngươi hôm nay tới là muốn lấy tánh mạng của ta?”

Lời này của Thiên đế vừa nói ra, chúng tiên không khỏi trợn to hai mắt, có chút không dám tin.

Lư Quang thần sắc vẫn như cũ không thay đổi, chột mồm nói: “Tiểu Vũ!”

..... Hả?

Chúng tiên không hiểu, không hiểu hai từ Lư Quang Vũ nói ra là có ý gì. Thiên đế cũng không hiểu, cau mày nhìn Lư Quang.

“Tiểu Vũ!” Lư Quang lại mở miệng lặp lại lần nữa. Nhưng nhìn phản ứng của mọi người, hiển nhiên vẫn không hiểu được.

“Nàng không gọi là tiểu nha đầu. Nàng khi còn sống là một cô nhi, mặc dù nói không biết mình họ gì, nhưng nàng có tên, nàng gọi là Tiểu Vũ.”

.....

Nghe Lư Quang giải thích, chân mày Thiên đế nhất thời lại nhíu chặt mấy phần.

“Được! Liên vì cái Tiểu Vũ đó, là có thể để cho ngươi chẳng chú ý đến tất cả như thế? Lư Quang! Ta thật sự không hiểu, rốt cuộc sao lại vì một quý sai nhỏ nhỏ? Có thể khiến ngươi thành thế này?”

Vương Mẫu ở bên cạnh cũng có chút nóng nảy, rốt cuộc không nhịn được mở miệng nói: “Đúng nha! Quang nhi. Cậu con làm như vậy đều là vì muốn tốt cho con, con ngàn vạn lần không được cô phụ một phen khổ tâm của cậu đối với con. Chẳng qua là một quý sai nhỏ nhỏ mà thôi, chẳng lẽ hơn được thâm tình của con cùng cậu của con sao?”

Tròng mắt Lư Quang thoáng qua một tia sắc lạnh, hồng quang ở mắt phải lại nổi lên. Ánh mắt sáng quắc nhìn về Thiên đế.

“Nàng không phải chỉ là một tiểu quý sai, ở trong lòng Lư Quang con, đã sớm đem nàng nhận làm vợ của con!”

Một câu kinh người như thế, giờ phút này lại chính từ miệng Lư Quang nói ra.

Chúng tiên trong Lăng Tiêu Bảo Điện, hôm nay đã phải kinh ngạc vô số lần, có thể so với tất cả hoảng sợ trong quá khứ thì giờ càng bị hoảng sợ hơn rất nhiều.

Bọn họ không nghe lầm chứ? Diêm Vương đại nhân nói cái gì? Nói tiểu quý sai lần trước hẳn mang tới là thê tử của hắn?

Trong lúc nhất thời, trên đại điện lại nghị luận ầm ĩ.

Thần tiên nghiêm chỉnh nghiêm túc, lập tức nói thầm.

“Aizz, Thiên giới bất hạnh, Thiên giới bất hạnh! Thế nhưng lại gặp phải cái chuyện mắc cỡ như thế này!”

“Quả nhiên thượng bất chánh hạ tắc loạn (người trên làm vậy thì người dưới không thể nghiêm chỉnh được), nhớ ngày đó Thái Lam công chúa chính là động tình mới rơi vào kết quả như vậy, không nghĩ tới bây giờ ngay cả con trai của nàng cũng bước vào vết xe đổ của nàng.”

Đĩ nhiên, thần tiên cũng chia làm hai phe, có nghiêm chỉnh nghiêm túc, tự nhiên cũng có không nghiêm chỉnh thiếu nã. Liền nghe hai tiểu tiên chụm đầu nói nhỏ.

“Ta đã nói rồi! Lần trước lúc Diêm Vương đại nhân mang nha đầu kia đến thiên giới, ta liền đã nhìn ra! Không nghĩ tới ta quả thật đoán trúng, bọn họ quả nhiên quan hệ không bình thường!”

“Ai ui, Diêm Vương đại nhân này quả không có suy nghĩ. Cưới vợ mà cũng không thông báo một tiếng! nnd, cũng quá hẹp hòi! Phát thiệp mời cho ta, ta cũng không phải là không móc bao tiền lì xì!”

.....

Thiên đế cùng Vương Mẫu nghe nói thế, cũng là giật mình không dứt. Trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Lưu Quang nhìn về Thiên đế, ánh mắt thâm thúy.

“Ta đây cả đời không muốn gì đặc biệt, hoặc là đặc biệt bảo vệ. Đối với ta mà nói, trong sinh mệnh của ta có ba người phụ nữ quan trọng nhất. Một là mẫu thân, người khô cực sinh ra ta, cuối cùng cũng vì ta mới hy sinh tánh mạng của mình. Hai là Mộ, người nuôi dạy ta lớn lên, trong lòng ta, vẫn luôn coi người là mẫu thân của ta. Người thứ ba, chính là Tiểu Vũ. Nàng không xinh đẹp, cũng không thông minh. Nghịch ngợm là điều nàng giỏi nhất. Có lúc ngay cả ta cũng tức giận muốn đánh nàng một trận. Ngoài ra tiểu nha đầu này không còn sở trường gì khác, nhưng tính tình đơn thuần lại ngoài ý muốn khiến ta động lòng.”

Hắn lặng lẽ nắm chặt đôi tay, tựa hồ là đang nhớ lại bóng dáng vậy hồng luôn hồ nháo Địa phủ, thế nhưng lúc này đây có lẽ sẽ vĩnh viễn không bao giờ được gặp lại nàng. Lưu Quang nhú mày thật chặt, mặt lộ rõ vẻ thống khổ.

“Tình căn của ta sớm đã bị rút ra. Nhưng cho dù như vậy, ta vẫn đối với nha đầu đơn thuần đó mà động lòng, sinh tình. Nàng thật giả gì cũng không hiểu! Nhưng nàng so với bất kỳ ai khác còn đơn thuần thiện lương hơn! Lúc vừa mới bắt đầu bị chúng ta bắt làm, một chút nàng cũng không trách cứ. Sau lại làm quý sai, nhưng cũng không muốn gặp bất kỳ sinh ly tử biệt nào. Chỉ cần đối phương đối với nàng chảy một giọt lệ, hoặc là để cho nàng cảm giác rất đáng thương, nàng đều sẽ không cần để ý mà muốn trợ giúp hắn, vô luận người kia tốt hay xấu, là người hay là yêu, nàng đều không quan tâm!”

Lưu Quang vươn tay nhắm thẳng vào Thiên đế, bực tức ra tiếng.

“Nhưng mà ngài! Ngài đối với nàng làm cái gì? Động tình chính là ta! Là Lưu Quang ta! Có trách phạt gì có sai lầm gì thì hãy nhắm vào ta! Ngài đường đường là một Thiên đế, lại dùng mọi thủ đoạn như vậy đối phó với một cô gái! Ta biết rõ Thiên Quy không cho, nhưng ta vẫn phạm vào! Tình ý đã sinh, không phải ta muốn thu hồi là có thể thu hồi được! Ta cũng không sợ Thiên Quy giới luật gì của trời, những thứ kia đối với ta mà nói tất cả đều thôi! Từ sau khi mẫu thân ta chết, trong lòng ta liền thề! Về sau nếu là ai động vào người ta muốn bảo vệ, ta nhất định muốn mạng của hắn! Cho dù là ngài! Ta cũng sẽ không bỏ qua! Dù bị Hồn Phi Phách Tán, rơi xuống địa ngục, không bao giờ vào luân hồi, ta cũng sẽ không tiếc!”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 15: Chúng thần lựa chọn

“Cần rồi!”

Một chương vỡ xuống tay vịn ghế, Thiên đế tức giận quát.

Ngón tay chỉ về hướng Lưu Quang, hơi run rẩy.

“Người lại dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy! Thiên Quy giới luật của trời chính là quy củ truyền thống lâu đời, thân thể của ta là Thiên đế, chẳng qua cũng là tuân theo luật mà làm. Huống chi từ xưa đã có danh ngôn, không có quy củ thì không thể thành vương trên! Nếu là ngay cả quy giới luật của trời người người đều không xem ra gì, không chịu tuân thủ! Vậy còn có vương pháp hay không? Thiên giới này chẳng phải sẽ rối loạn hết hay sao!”

Thiên đế tức giận, tất cả chúng tiên phía dưới đều sợ hãi cúi đầu. Vương Mẫu ở bên cạnh nhú mày, cũng không nói gì.

Trông mặt Lưu Quang nhìn thẳng Thiên đế, thần sắc không thay đổi, không kiêu ngạo không tự ti nói: “Quy củ dĩ nhiên là phải có. Nhưng phải xem quy củ này là gì! Nếu cần thiết, ta sẽ tuân thủ theo! Còn nếu không, ta một mực không nghe!”

Hừ! Thiên đế hừ nhẹ, ở trước ghế nóng này đi lại.

“Ồ Thiên giới này thiên quy giới luật của trời đã sớm ký kết mấy ngàn vạn năm! Làm sao ngươi nói sửa liền sửa được? Thần tiên ai ai cũng phải tuân thủ theo luật. Ngươi lại cố tình một mình một kiểu? Chẳng lẽ ngươi đề cho ta bởi vì ngươi một mình một ý kiến, mà phải đi thay đổi quy củ đã có vài ngàn năm hay sao?”

A! Lư Quang chợt cười nhạt một tiếng.

“Một mình ta một ý kiến? Thiên đế đại nhân! Mời ngài hảo hảo mà nghĩ lại xem! Những năm gần đây, có bao nhiêu thần tiên động tình, cũng bởi vì Thiên Quy kia, quay đầu lại không phải Hồn Phi Phách Tán, chính là đi tới giới luân hồi chịu khổ. Cái khác không đề cập tới, ta liền chỉ nói những điều ta biết rõ. Mẫu Đơn tiên tử mấy năm trước, cũng bởi vì gặp một thư sinh đáng thương một mình vào kinh đi thi, cho nên hạ phạm đi trợ giúp hắn. Không cần thần mà động tình, biết không trốn thoát Thiên kiếp, liền tự hủy tiên thân, cam nguyện hóa thành một đóa hoa mẫu đơn trong hậu viện của thư sinh kia, mỗi ngày bồi ở bên cạnh hắn. Còn có Thủy Hàn tiên tử, Linh tu tiên nhân, bao gồm cả Nhị Lang thần bị ngài xóa đi trí nhớ cùng Quỳnh Hoa tiên tử! Bọn họ căn bản không có lỗi! Cũng chỉ bởi vì động tình, liền đáng phải chịu đời Vạn Kiếp Bất Phục?”

Trong tay áo hai tay Thiên đế nắm chặt, nhìn về Lư Quang không nói được gì. Chúng tiên cúi đầu mắt to trừng mắt nhỏ, im lặng không lên tiếng.

Trông mắt Lư Quang lóe lên, đợi một lúc thấy Thiên đế không lên tiếng, hắn liền lại mở miệng: “Ta hôm nay không tới để theo ngài thảo luận Thiên Quy giới luật của trời. Ta chỉ có một chuyện! Đem Tiểu Vũ từ trong Vong Xuyên Hà cứu ra! Nếu ngài đáp ứng ta, ta cam nguyện hủy đi tiên cốt, phải đi Nhân giới cũng tốt, đi Ma giới cũng được, sẽ không bao giờ cùng thân tiên các ngài có quan hệ! Nhưng nếu ngài không đáp ứng! Hôm nay ta liền đem tất cả mọi người tại đây, ném toàn bộ vào Vong Xuyên theo nòng!”

A!?

Lời này của Lư Quang vừa nói ra, chúng tiên ở hai bên không dám cúi đầu giả bộ thâm trầm nữa. Rối rít ngẩng đầu kinh ngạc không dứt, thậm chí cũng bắt đầu lên tiếng khuyên bảo.

“Ta nói đừng như vậy nha Diêm Vương đại nhân, mọi việc đều có thể từ từ thương lượng! Không cần phải đánh nhau ngài thấy có phải hay không?”

“Đừng vậy nha. Đừng vậy nha, chúng ta tâm bình khí hòa ngồi xuống từ từ tán gẫu. Ngươi muốn uống ly trà hay là cắn hạt dưa Tùy ngươi chọn!”

Tốt!

Thiên đế chợt mở miệng lớn tiếng nói một chữ tốt. Ngay sau đó đưa tay về phía sau, rút lợi kiếm màu xanh đính sau bảo tọa ra. Vung tay lên, lợi kiếm màu xanh kia lướt qua bên người Lư Quang, thẳng tắp cắm giữa đại điện.

“Hôm nay chúng tiên đều ở đây, chúng ta sẽ cùng ra biểu quyết! Ai cho là Thiên Quy giới luật của trời ngăn cấm yêu nhau cần thay đổi, xin mời đứng ở bên trái của kiếm, còn nếu cho là Thiên Quy giới luật của trời không cần thay đổi, liền đứng ở bên phải của kiếm. Lấy thời gian một nén nhang làm hạn định, mọi người hãy quyết định đi!”

Thiên đế sai người bưng lên một lư hương, một nén nhang đã bắt đầu từ từ cháy.

Chúng tiên đối với biến cố đột nhiên xuất hiện còn có chút không hiểu rõ, trong lúc nhất thời không biết làm sao, bắt đầu châu đầu nghị luận.

Lư Quang đứng tại chỗ, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

“Nếu như cuối cùng quả thật như lời ngươi nói, từ nay Thiên quy giới luật của trời cần thay đổi. Như vậy ta không chỉ thay ngươi cứu nha đầu kia về, mà ngươi vẫn là Diêm Vương. Từ đó về sau, thiên giới này phạm là thần tiên động tình, đều có thể tự nguyện lựa chọn, đi Nhân giới tìm hạnh phúc của hắn, hay vẫn tiếp tục lưu lại làm thần tiên! Nhưng nếu ngươi thua, thì đừng có trách ta không niệm thân tình giữa ngươi và ta! Đối với mẫu thân ngươi, ta cũng coi như đã làm hết sức!”

Vừa nghe đến hai chữ mẫu thân, Lư Quang giật mình. Cúi đầu cau mày không nói.

.....

Rất nhanh, một nén nhang liền đã đốt xong. Thiên đế nhìn chúng tiên đang đứng yên trên đại điện, chân mày không khỏi nhăn sâu hơn mấy phần.

Thần tiên âm thầm đếm nhân số cũng có chút ngạc nhiên, sau khi đếm xong cũng ngây đại cả ra. Nguyên nhân hiện tại, ai cũng chưa từng nghĩ đến, nhân số ở hai phe, lại là trùng hợp như vậy.

Vốn là nếu như Nhị Lang thần Dương Tiễn ở đây, thì sẽ có kết quả. Nhưng hắn lại cố tình không có ở đây, cũng không biết là bị thương hay đã xảy ra chuyện gì, từ sau khi Diêm Vương xông vào Lăng Tiêu điện đến giờ, vẫn chưa gặp lại hắn lần nào.

Trên đại điện hoàn toàn yên tĩnh. Ai cũng lúng túng không biết nên xử lý cục diện này sao cho tốt. Dù sao kết quả như thế đã ngoài dự đoán của rất nhiều thần tiên. Bởi vì ai cũng không nghĩ tới, thế nhưng thật sự có hơn phân nửa thần tiên phản đối Thiên Quy giới luật của trời, mà lựa chọn đứng ở bên kia với Lư Quang.

Đang lúc không khí cứng ngắc, chợt nghe có người nhẹ ho khan một cái.

Một tiếng ho nhẹ này, giờ phút này không thể nghi ngờ mà hấp dẫn chú ý của mọi người. Chúng tiên tìm theo tiếng nhìn lại, thì ra là Vương mẫu nương nương còn đang trên bảo tọa.

Chỉ thấy Vương Mẫu chậm rãi đứng lên, bước lên trước hai bước đứng ở bên ngòai Thiên đế.

“Bệ hạ, ai gia nơi này, cũng có thể lựa chọn được không?”

Mọi người nghe vậy cả kinh. Vốn tưởng rằng một mặt là trượng phu của mình, một mặt là hải tử mà mình yêu thương từ nhỏ. Vương Mẫu nương nương vì không muốn đắc tội với cả hai, chắc chắn sẽ không ra mặt tham dự chuyện này. Không nghĩ tới, hiện tại nàng thế nhưng lại tự chủ động mà đưa ra lựa chọn mẫu chốt này?

Thiên đế cũng có chút kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn Vương Mẫu một cái. Thấy nàng thần sắc thông dong, không khỏi gật đầu.

Mặt Vương Mẫu lộ vẻ mỉm cười, nhìn Thiên đế thoáng chào một cái, ngay sau đó mở miệng nói: “Ta đứng ở bên phía Diêm Vương đại nhân, cũng như hần, hi vọng bệ hạ có thể thay đổi Thiên Quy giới luật của trời.”

.....

Một tiểu tiên đẩy nhẹ một tiểu tiên bên cạnh.

“Ta xem hôm nay thật là náo nhiệt nha, những điều gây ngạc nhiên thật sự quá nhiều. Nếu như ngày sau thật sự sửa lại giới luật của trời, ta đang suy tính có nên ở thiên giới mở tòa soạn báo hay không.”

“Ừ! Biện pháp của huynh đệ thật tốt! Nếu như toàn soạn báo đó được phê chuẩn, ta liền cho người làm ký giả.”

“Ý hay ý hay!”

.....

“Vương Mẫu! Nàng.....”

Thiên đế gật mình nhìn Vương Mẫu, hiển nhiên không hiểu ý nghĩa quyết định lần này của nàng.

Vương Mẫu mỉm cười lắc đầu một cái, đưa tay nắm tay Thiên đế.

“Bệ hạ. Ngàn vạn lần không được cho là ta bởi vì thương yêu cưng chiều Lưu Quang, mới có thể lựa chọn như vậy. Thật ra có nhiều việc đã xảy ra, chỉ có ta hiểu rõ trong lòng chàng có bao nhiêu khổ sở. Chàng thân là Thiên đế, tự nhiên phải thay chúng thần mà lựa chọn. Chính chàng cũng cần tuân theo quy củ mà làm, cũng vì thiên giới mà phải kỷ luật nghiêm minh. Vì thế, chàng thậm chí mất đi muối muối mà chàng thương yêu nhất. Người khác không biết, nhưng ta lại hiểu vô cùng. Nhưng hôm nay chàng không cần tự mình hứng chịu tất cả. Chàng xem, đây là chúng tiên tự lựa chọn, bọn họ hi vọng quy củ mãi mãi không thay đổi kia có thể sửa lại một chút. Chàng nha, cũng đừng làm cho mình thêm cực khổ.”

Vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Thiên đế, Vương Mẫu cười đến bình thản, trong mắt lại tràn đầy quan tâm.

Thiên đế kinh ngạc chốc lát, ngay sau đó lắc đầu nở nụ cười khổ.

“Thôi thôi.....”

Nói xong mấy chữ này, bóng dáng liền biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 16: Dưới đáy Kính Hồ.

Chúng tiên không nhìn thấy Thiên Đế, rồi rít nghi ngờ ra tiếng. Vương Mẫu mỉm cười khoát khoát tay, ý bảo mọi người bình tĩnh chớ nóng.

“Thiên Đế chỉ có chút mệt mỏi, về nghỉ ngơi, Văn Khúc Tinh Quân ở chỗ nào!”

“Tiểu tiên ở đây!”

Nghe Vương Mẫu cho gọi, Văn Khúc Tinh Quân lập tức đi lên trước hai bước, cúi đầu hành lễ.

“Nếu kết quả lựa chọn đã có được, từ ngày hôm nay, Thiên giới một lần nữa định ra Thiên Quy giới luật mới của trời. Văn Khúc Tinh Quân, người là người đại trí tuệ, chuyện này, ai gia liền giao người làm chủ. Về phần nội dung chi tiết, có thể cùng Thái Thượng Lão Quân, Thái Bạch Kim Tinh, Xích Cước đại tiên, Nguyệt lão, mọi người cân thận thương thảo một phen. Đợi sau khi soạn ra thật tốt, đưa cho bệ hạ cùng ai gia xem qua. Nếu như cảm thấy có thể, sẽ ban hành.”

Trái tim nhỏ của Văn Khúc Tinh Quân giật mình nhảy phóc lên, kích động thiếu chút nữa ngừng đập. Cuối cùng đã giao cho hắn một việc lớn rồi.

“Tiểu tiên cần tuân ý chỉ nương nương! Sẽ không phụ lòng nương nương giao phó!”

“Ừ.” Vương Mẫu khẽ gật đầu một cái.

“Tốt lắm, chuyện này đến đây liền kết thúc. Chúng tiên trở về nhà đi thôi. Lư Quang, con theo ai gia.”

Một phen biến cố mới vừa rồi, Lư Quang còn cảm thấy có chút khó hiểu. Thật sự không nghĩ tới, chuyện dĩ nhiên cũng được giải quyết đơn giản như vậy? Thiên Đế cứ như vậy đáp ứng hẳn cứu người cùng sửa đổi thiên điều sao?

Thu hồi lợi kiếm màu xanh, Lư Quang theo Vương Mẫu rời đi.

Cứ như vậy trước đã. Lão đầu kia nếu trước mặt của mọi người cũng đã hứa hẹn, hơn nữa Mọi cũng ở trước mặt mọi người tuyên bố ra lệnh Văn Khúc Tinh Quân đi xử lý chuyện này, tin tưởng sẽ không là giả. Chờ thêm một lát, hẳn phải đi tìm lão đầu kia, thương lượng một chút xem nên như thế nào cứu Tiểu Vũ ra ngoài.

Nha đầu, nàng chờ một chút. Lão Đại lập tức trở về cứu nàng.

.....

Trọng Quang nhai, một người áo bào màu vàng sáng cao ngất đứng thẳng.

Mây nước trôi xuôi, hai tay chấp sau lưng. Thiên Đế nhìn về phía dưới vách sâu không thấy đáy kia, nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Ngay sau đó chợt thấy một đạo tia sáng màu vàng từ bên trong thân thể hắn nhảy vào, xông thẳng dưới vách đá mà đi.

Chúng tiên ở Thiên giới này, hơn phân nửa chỉ biết Trọng Quang nhai là vách đá xa thân. Rất nhiều tiên tử động tình đã từ nơi này nhảy xuống, sau đó đi Nhân giới luân hồi, sau đó trải qua nỗi khổ tình kiếp, nếu có thể Đại Triệt Đại Ngộ, sẽ được lần nữa trở về Thiên Đình làm tiên.

Nhưng cho tới bây giờ, cũng chưa có một người trở lại.

Chỉ có thần tiên tham dự sự kiện năm đó, mới biết dưới vách Trọng Quang, còn có một cái hồ, được đặt tên là Kính Hồ. Nơi đó, phong ấn cô gái đẹp nhất Thiên giới, chính là thần muội muội (em gái ruột) của Thiên đế, Thái Lam.

Mà còn có một sự kiện, thì càng ít có người biết. Sự rằng điều bí mật này, cũng chỉ có một mình Thiên đế biết.

Đó là Kính Hồ, không chỉ phong ấn Thái Lam công chúa, còn có một người khác. Theo luân lý mà nói, người kia, là muội phụ của hắn, Ma Tôn Cô Diễm.

Ánh sáng màu vàng một đường nhanh chóng xuống, xuyên qua trận pháp Chuyển Luân, xông thẳng đến dưới đáy Kính Hồ.

Mãi cho đến khi chạm mặt đất, ánh sáng vàng kia mới biến ảo thành hình người, cùng thiên đế ở vách đá Trọng Quang giống nhau như đúc. Thật ra cái này, chính là nguyên thân của hắn.

Dưới đáy Kính Hồ cũng không phải là nơi có cái gì ly kỳ, chỉ có hai khối Huyền Băng ngàn năm không lở, chia ra đóng băng hai người, một nam một nữ, diện mạo đều không tầm thường.

Thiên đế cảm khái nhìn hai người trong băng nhắm mắt ngủ say, đặc biệt là cô gái kia. Hắn bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng, chợt nhớ tới nhiều việc khi còn bé. Khi đó, tất cả đều rất tốt đẹp. Cái cô gái nhỏ thích cả ngày quấn lấy hắn, sẽ giơ lên nụ cười đáng yêu, lớn tiếng nói “Ca ca là người tốt nhất trên cõi đời này, Lam nhi cả đời đều muốn đi theo bên cạnh ca ca”.

Tâm niệm vừa động, liền không thể tiếp tục ức chế. Đôi tay Thiên đế thống nhất, thi triển pháp lực. Chỉ nghe một tiếng “Tách”! Đáy Kính Hồ chợt đung đưa một hồi, Huyền Băng Ngàn năm đóng băng hai người kia lấy mất thường có thể thấy được tốc độ từng tác nứt ra. Trong chốc lát, toàn bộ liền vỡ vụn.

Mở mắt ra đầu tiên, ấy là người nam tử. Một đôi con ngươi Mặc Ngọc (ta không biết là màu gì) thâm thúy, thỉnh thoảng thoáng qua chút hồng quang.

Ban đầu về mặt hắn có chút không hiểu, ngay sau khi nhìn thấy Thiên đế ở đối diện, liền chuyển thành kinh ngạc.

Đồng thời, nàng kia cũng chậm chậm mở mắt ra. Lộ ra thần sắc giống như nam tử bên cạnh nàng. Có chút kinh ngạc nhìn người nam tử bên cạnh một chút, đợi nhìn thấy Thiên đế ở đối diện, liền hưng phấn hô lớn: “Ca ca!”

Thiên đế cũng cao hứng lắc đầu một cái. “Ừ. Coi như ngươi có chút lương tâm. Sau khi tỉnh lại người đầu tiên gọi, là người ca ca này.”

Cũng không biết Thiên đế là cố ý hay vô tâm, nói câu nói này thì ánh mắt có ý vô tình liếc cái người nam tử tuấn mỹ đối diện.

Hừ! Nam tử kia hừ lạnh một tiếng, mắt lộ khinh thường, đôi tay ôm ngực đem mặt liếc về hướng người bên cạnh.

Ha ha. Trong lòng Thiên đế thầm than, không hổ là cha con ruột thịt, động tác này thật là giống nhau như đúc. Lưu Quang phát giận cùng hấn thật là giống nhau như đúc.

Thái Lam đi tới, kéo ống tay áo nam tử, “Diễm, không nên như vậy. Huynh ấy là ca ca của thiếp, cũng chính là ca ca của chàng. Chàng không phải muốn mỗi lần thấy huynh ấy cũng đều nghiêm mặt vậy sao.”

A! Lần này nam tử không hừ, đôi thành cười lạnh. Trên mặt như cũ là vẻ khó chịu, hời hợt nói: “Trước sau chỉ nhìn thấy ba lần. Lần đầu tiên, hấn thừa dịp ta không có ở đây, len lén đem nàng mang đi. Ta chỉ tới kịp nhìn thấy bóng lưng của hấn. Lần thứ hai, ta đến Thiên Đình tìm nàng, bị hấn dẫn người đẩy xuống vách đá. Lần thứ ba, là ngay tại lúc này. Nói cho cùng, nếu hấn không phải thân ca ca (anh ruột) của nàng, với nàng có tí chút giống nhau, ta thật đúng là không nhớ ra được hấn là ai.”

Mỗi lời của Cô Diễm là một cây gai, một chút cũng không cho Thiên đế mặt mũi. Nhớ hấn đường đường là một Ma Tôn, địa vị ở Ma giới cùng Thiên đế ở thiên giới giống nhau. Vốn là hùng bá một phương, quản lý tất cả yêu ma. Tiểu yêu tiểu quái nhìn thấy hấn thì tim gan run sợ, nhượng bộ lui binh. Số mạng có tình trên người, để cho hấn gặp Thái Lam. Mà Thái Lam còn trùng hợp là muội muội của Thiên đế.

Cô Diễm không sợ bất kỳ nhân tố ngoại giới nào, hấn thích Thái Lam, hấn liền cưới nàng. Bất kể nàng là muội muội của Thiên đế hay là muội muội của Như Lai. Từ sau khi chuyện hai người tự định chung thân bị bại lộ, cục diện càng không thể thu thập. Cho nên cái Lão nam nhân chết tiết này không chỉ len lén mang thê tử cùng nhi tử của hấn đi, còn đem hấn ép xuống vách đá, đóng băng nhiều năm như vậy. Hôm nay phá băng ra, gặp nhau lần nữa, hấn trước tiên chưa ra tay trở mặt cũng đã rất cho Thái Lam mặt mũi.

Ha ha, Thiên đế khẽ mỉm cười. “Đúng vậy! Năm đó là ta quá mức nguyên tắc, chỉ biết phải tuân theo quy củ, mới ép Thái Lam nhảy núi. Cũng may mắn là năm đó trong lòng ta cuối cùng không nở, len lén nhân cơ hội đóng băng các người, lại tuyên bố với bên ngoài các người đã qua đời. Hôm nay, Thiên Quy sắp có thay đổi, các người có thể đi ra ngoài. Nhưng không thể ở lại thiên giới. Dù sao ở trong lòng chúng thần, các người đã sớm không còn.”

Cô Diễm nghe vậy cười nhạt một tiếng. “Người có quỳ xuống cầu chúng ta lưu lại, ta cũng sẽ không để ý tới người!” Nói xong, liền đưa tay lôi kéo Thái Lam chuẩn bị rời đi.

Hấn ở bên này tràn đầy khó chịu, nhưng Thái Lam lại bất động. Trong lòng nàng, Thiên đế vĩnh viễn là ca ca thương yêu nhất của nàng, coi như ban đầu bị buộc nhảy vách đá, cũng hoàn toàn là nàng tự nguyện. Nàng vẫn luôn rất kính yêu Thiên đế.

“Ca ca? Câu này của huynh là có ý gì? Thiên Quy sửa lại? Thiên Quy cũng có thể đổi sao? Là ai khiến huynh ra quyết định lớn như vậy? Còn có, Còn nữa., Quang nhi đâu? Hải tử của muội có khỏe không? Muội bị băng phong ở chỗ này, cũng không biết qua bao lâu rồi. Quang nhi có phải đã có dáng dấp rất cao hay không?”

Thái Lam nhìn Thiên đế, hai mắt sáng chói. Nàng không đi, nàng còn có rất nhiều, thật là nhiều vấn đề cần hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 17: Thân phận của tiểu Cẩn.

Thiên đế gật đầu một cái, cảm khái nói: “Quang nhi rất tốt, đáng đáp so với ta còn cao hơn. Sau khi hấn hiểu chuyện liền tự động thỉnh nguyện đi đến Địa phủ làm Diêm Vương, cho nên lần này ra quyết định lớn như vậy, cũng bởi vì duyên cớ của hấn. Tính khí Lưu Quang cực kỳ giống muội, vô cùng quật cường. Vì một tiểu nha đầu ở Địa phủ, thiếu chút nữa lấy Thanh Linh Kiếm muội để lại cho hấn chém ta.”

Thái Lam trừng lớn tròn mắt, đối với lời nói này của thiên đế, hiển nhiên bị không ít khiếp sợ.

Cô Diễm ở bên ngược lại cười ha ha. Liên tiếp tán dương: “Tốt! Không hổ là con trai của ta! Có tiền đồ!”

Mấy ngày gần đây, thân thể Tiểu Vũ càng suy yếu, thường cảm giác đầu choáng váng không còn chút sức lực nào.

Bình thường còn có thể đứng thẳng, đi lại khắp nơi, hôm nay lại nằm trên đồng cát đen, động cũng lười động. Thật là nói cũng không muốn nói một câu.

Tiểu Cẩn đã nhận ra nàng có cái gì không đúng, hỏi nàng sao rồi? Tiểu vũ chẳng qua là lắc đầu một cái, ngay cả chính nàng cũng không biết tại sao lại như vậy. Nàng chính là cảm giác mí mắt rất nặng, muốn ngủ, không muốn tỉnh lại.

Trước kia Tiểu Vũ ngày ngày quán tiểu Cẩn nói chuyện, tiểu Cẩn hơn phần nửa là mỉm cười, không trả lời nhiều. Hiện tại, tiểu Vũ an tĩnh nằm trên đồng cát đen không muốn nói chuyện, ngược lại tiểu Cẩn lại bắt đầu nói nhiều.

Rõ ràng chính là người không thích nói chuyện, nhưng tiểu Cẩn luôn luôn hăng hái nói với tiểu Vũ, dù là tiểu Vũ chỉ đáp ứng một tiếng, tiểu Cẩn cũng cảm thấy có chút an tâm.

Tiểu Cẩn đối với thân phận của nàng không rõ ràng lắm, nàng là người duy nhất còn có thể cất giữ ý thức trong Vong Xuyên Hà. Mà tiểu Vũ là dựa vào chút ma tính Lưu Quang cho nàng, mới có thể chống đỡ nàng đến bây giờ. Hôm nay, Tiểu Vũ đã quên Lưu Quang, tự nhiên cũng không gọi được lực lượng hộ thể trong cơ thể này. Thân thể đang từng ngày suy yếu, tiếp tục như vậy nữa, sẽ trở thành cái xác không hồn như những người khác.

“Tiểu Vũ, ta nói chuyện xưa cho ngươi nghe, có được hay không?” Tiểu Cẩn ngồi trên đồng cát đen, đem Tiểu Vũ ôm ở trong ngực nàng.

Cả người Tiểu Vũ vô lực, cử động ngón tay cũng cảm thấy khó khăn. Nàng nhàn nhạt cười một tiếng, tựa vào trong ngực tiểu Cẩn hư nhược đáp một tiếng được.

Tiểu Cẩn vuốt tóc nàng, lẩm bẩm nói: “Trong Lạc Thành, có một đôi vợ chồng ân ái. Trọng phu là một thương nhân, cả ngày ra cửa đi lại khắp nơi, nhưng hắn không phải bởi vì làm ra tiền, mà vì thê tử trong nhà nhiễm bệnh tật, đang tìm kiếm phương pháp chữa bệnh ở khắp nơi. Thê tử của hắn là một cô gái rất thiện lương, hiền lương thực đức, huệ chất lan tâm. Vốn nên là một đôi rất xứng để người ta ca ngợi, nhưng ý trời trêu chọc cô gái bệnh nặng triền thân, không thể vì trọng phu của nàng mà sinh hạ một người con nào.”

“Mất thấy thân thể của mình càng ngày càng tệ, nàng liền thường bắt đầu đi bờ hồ ở hậu viên khẩn cầu, nói nàng không thể chết được! Ít nhất bây giờ còn chưa thể chết! Nàng nên vì trọng phu của nàng sinh một hài tử, cầu xin ông trời ban cho nàng một hài tử, dù là vì thế nàng bỏ tánh mạng, như vậy nàng cũng không hề nuối tiếc?”

Tiểu Vũ vô lực mở mắt ra, há miệng nói giọng khàn khàn: “Sau đó thì sao?”

Ánh mắt Tiểu Cẩn có chút trống rỗng, tựa hồ là đắm chìm ở trong chuyện xưa đó.

“Về sau, trời xanh có lẽ là thật nổi lên lòng thương hại, quả thật để cho nàng mang thai. Nhưng thân thể nàng lại càng ngày càng kém, nhưng mà trên mặt lại tràn đầy nụ cười rưng rưng. Trọng phu của nàng cũng không vui vẻ, cả ngày cau mày. Cuối cùng có một ngày, nàng té xỉu. Trong phủ âm ỉ lạt trời, đại phu chạy tới thì chỉ nói được một câu. Mẹ và hài tử, chỉ có thể giữ lại một. Trọng phu của nàng ngay cả chân mày cũng không hạ xuống, lựa chọn bảo vệ nàng không cần hài tử. Thê tử sau khi tỉnh lại, khóc không thành tiếng, khóc đánh trọng phu của nàng, chất vấn hắn tại sao không cần hài tử. Hắn nói, hắn không phải là không muốn, mà là muốn không nổi. Bởi vì cái giá phải trả quá cao, là tánh mạng thê tử hắn, hắn thật sự không chịu nổi.”

Nói đến đây, tiểu Cẩn cúi đầu nhìn Tiểu Vũ, thấy tròng mắt nàng sáng chói, mỉm cười nói với nàng: “Cô gái kia rất hạnh phúc.”

Tiểu Vũ gật đầu một cái, “Đúng vậy, rất hạnh phúc.”

“Sau đó, cô gái vẫn như cũ đi bờ hồ cầu nguyện. Nhưng cũng không hy vọng có một hài tử. Nàng khắc sâu rằng, trọng phu của nàng yêu nàng rất nhiều, cho nên hắn muốn nàng sống, dù là có thể bồi ở bên cạnh hắn thêm một ngày cũng tốt, nàng không rời đi, không rời bỏ được trọng phu của nàng. Thật ra thì cô gái cũng không biết, mỗi lần sau khi nàng cầu nguyện rồi đi, trọng phu của nàng sẽ xuất hiện, đứng ở cùng vị trí của nàng, cũng cầu nguyện như nàng. Nguyên vọng của hắn là nếu như trời xanh có mắt, hắn tình nguyện lấy tuổi thọ của chính mình đổi sinh mệnh vợ hắn. Hắn nói hắn không phải là người kiên cường giống như người đời tưởng tượng, tiểu Cẩn nếu không sống, vậy hắn cũng không nguyện sống một mình.” (Ta xúc động quá hic hic...)

Tiểu Cẩn? Tiểu Vũ kinh ngạc. Tiểu Cẩn? Cô gái kia tên gọi tiểu Cẩn?

Tiểu Cẩn không để ý đến Tiểu Vũ kinh ngạc, đối với nàng lúc đầu một cái tiếp tục nói: “Tình cảm giữa bọn họ, thật sâu mà cảm động cả chép nhỏ tu luyện thành tinh trong hồ. Khi đó, nàng vừa vận học được biến ảo thành hình. Một ngày kia, trọng phu đi ra ngoài làm việc, cô gái như thường ngày đi bờ hồ cầu nguyện. Nhưng thân thể nhện không được chữa, vô ý ngã vào hồ nước. Hai nha đầu không biết bơi, sợ hãi vội vàng đi tìm người giúp một tay. Sau khi cô gái được cứu lên bờ, trọng phu lo lắng chạy trở về. Đại phu kiểm tra, phát hiện cô gái không chỉ không sao, ngược lại tình trạng thân thể chuyển tốt hơn nhiều. Trọng phu cao hứng ôm nàng, ở trên mặt nàng ấn xuống vô số nụ hôn. Nhưng lại không biết, thật ra thì thê tử của hắn đã sớm chết, hiện tại thân thể này, chẳng qua là con cá chép nhỏ kia không đành lòng nhìn thấy hắn thương tâm, ở trên thân thể nàng mà biến thành.”

“Ngươi.....” Tiểu Vũ không hiểu, “tiểu Cẩn ngươi là.....?”

Con ngươi Tiểu Cẩn sáng trong, tràn ra một giọt lệ.

“Ta đã sớm phân không rõ ta là tiểu Cẩn, hay là con cá chép tinh. Nếu có thể lựa chọn, ta rất hy vọng mình là tiểu Cẩn. Mà ta không phải! Ta không phải tiểu Cẩn. Ta chỉ là một kẻ thế thân. Thay nàng chăm sóc trọng phu nàng yêu mến, thay nàng yêu nam nhân nàng vẫn yêu. Càng về sau, trí nhớ của ta hoàn toàn hỗn loạn. Cho nên lần đầu hắn ra cửa làm việc, trên đường bị một đám cường đạo giết chết. Khi ta ở trong thư phòng hắn, tìm được một phong thư. Trên đó viết: cảm ơn ngươi vì ta làm tất cả, thật xin lỗi, ta phải đi tìm tiểu Cẩn rồi. Cái nhà này, tùy ngươi xử trí.”

“Tiểu Cẩn.....” Tiểu Vũ thấp giọng khẽ gọi. Trong lòng có thể cảm nhận được giờ phút này nàng rất thương tâm.

Tiểu Cẩn lúc đầu một cái, vẫn mỉm cười như cũ. “Thì ra hắn đã sớm nhận thấy được, ta không phải tiểu Cẩn chân chính. Ban đầu là ta không muốn hắn phát hiện, thậm chí không tiếc phá hủy Yêu thân (nguyên thân của yêu tinh), cam nguyện dùng thân thể tiểu Cẩn. Bởi vì cái dạng này, sẽ hiểu được tất cả về tiểu Cẩn, biết bọn họ đã trải qua chuyện gì, có thể có được trí nhớ của tiểu Cẩn. Thật không nghĩ đến vẫn bị hắn phát hiện, không có hắn, cái nhà này có tác dụng gì? Những phòng này có tác dụng gì? Tâm tình ta hồng hồng, đi tới hồ nước hậu viên, không hề nghĩ ngợi liền nhảy xuống. Không có Yêu

Thân, ta sớm không khác người thường. Sau khi tỉnh lại, liền đến Địa phủ này. Như lời đã nói, ta không chịu uống canh vong tình, lựa chọn nhảy xuống Vong Xuyên. Vong Xuyên phá hủy trí nhớ thuộc về tiểu Cẩn, mà chuyện của ta, vẫn tồn tại như cũ.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 18: Cứu người như thế nào?

Lưu Quang theo Vương Mẫu đi đến Dao Trì. Vương Mẫu thấy sắc mặt hắn không tốt, cũng không nói gì thêm, nghĩ thầm, chắc là Lưu Quang vẫn còn vì nàng cùng Thiên đế liên hiệp lừa gạt hắn mà cảm thấy mất hứng. Ấy vậy kéo tay Lưu Quang, vỗ nhẹ nói: “Quang nhi? Vẫn còn giận Mợ sao?”

Lưu Quang giật mình, lạnh nhạt nói: “Không có.”

Vương Mẫu nhướn mày cười yếu ớt, “Vây, là đang nghĩ tới cô gái tên Tiểu Vũ?”

Vừa nghe hai chữ Tiểu Vũ, Lưu Quang thoáng nổi lên tâm sự. Nhìn Vương Mẫu nung nung, khẽ gật đầu.

“Đã nhiều ngày như vậy, không biết nàng ở đây Vong Xuyên thế nào. Đây sông có không ít si hồn, con lo lắng không biết bọn họ có thương tổn Tiểu Vũ hay không. Nước Vong Xuyên Hà sinh sôi không ngừng, con lo lắng, cho dù cạy ra tay, cũng không nhất định có thể cứu được Tiểu Vũ.”

Vương Mẫu hơi giật mình, cẩn thận nhìn chằm chằm vào Lưu Quang, sau đó mở miệng nói: “Tiểu Vũ kia, lần trước ở hội bàn đào ta cũng gặp qua một lần. Nàng quả thực có thể khiến con nóng ruột nóng gan sao?”

A. Nhớ tới hội bàn đào lần trước, Lưu Quang không khỏi cười khẽ. Khi đó hắn vì thoát thân, mới sử dụng đòn sát thủ, làm nũng với Vương Mẫu. Trước đó hắn đã nói với Tiểu Vũ, chuyện này ngàn vạn lần không được truyền xuống Địa phủ, nếu không hắn làm sao làm lão Đại, thật sự rất mất mặt mà. Không nghĩ tới bọn họ vừa về tới Địa phủ, nha đầu kia liền sợ người khác không biết, ngày ngày đi khắp nơi phao tin.

Sau lại vì để cho nàng ngừng mở miệng, hắn còn phải ký vài hiệp ước bất bình đẳng. Tỷ như về sau tất cả canh của Mạnh bà đều do hắn ngăn chặn, Chung lão đại mất tới sáu, hắn phải ra mặt giải quyết. Nếu Tiểu Hắc Tiểu Bạch gây sự với nàng, liền phạt bọn họ quét dọn WC, tặng thêm một nồi canh Mạnh bà. Nếu Tiểu Thôi nói ‘chị hồ già già’ (mấy từ trong ‘kinh thư’ kiểu như ‘Tứ viết...’) với nàng, đem lượng công việc của hắn tăng gấp mười lần, hủy bỏ tất cả ngày nghỉ của hắn.

“Mợ, có thể người cảm thấy nàng thật bình thường, so với những tiên tử Thiên giới, nàng căn bản chẳng là gì. Lại chẳng có ưu điểm nào, bình thường còn thích hồ nháo, nói chuyện lớn tiếng, tác phong làm việc tùy tiện. Các người cũng chỉ biết khuyết điểm của nàng, không có ai biết, thật ra nàng tốt vô cùng. Lúc đầu nghe nàng lúi lúi bên tai, có lẽ sẽ cảm thấy chán ghét, nhưng lâu ngày sẽ thành thói quen.”

Vương Mẫu nghe Lưu Quang nói như vậy, liền cảm thấy hứng thú. “Thế thì, con cùng Mợ nói một chút về chuyện xưa của nàng đi.”

Lưu Quang khẽ trầm tư, lẩm bẩm nói: “Người không biết đó thôi, nàng làm nhiều việc mà người không cách nào tưởng tượng được đâu. Lúc rảnh rồi không có việc gì làm, thích nhất là đi đến cầu Nại Hà. Phàm ai muốn bước lên cầu để đi vào luân hồi, nếu thấy đối tượng bộ dáng giàu có, nàng liền bước tới, hồ cướp. Người nhất gan một chút, sẽ đáp ứng nàng. Nàng muốn cái gì, đối phương sẽ báo mộng cho người nhà đốt gửi đến. Người không nhất gan, sẽ tranh cãi với nàng, hỏi dựa vào cái gì mà uy hiếp họ cống nạp cho nàng. Người đoán, nàng trả lời như thế nào?”

Vương Mẫu ngẩn ra, lắc đầu không biết.

Lưu Quang phá lên cười, bộ mặt vui vẻ. “Nàng nói, cầu này do ta xây, đường này do ta mở. Nếu muốn qua cầu, để lại tiền mua đường! Sau đó nhìn vẻ mặt kinh ngạc của người bị cướp, lớn lối nói, không giao tiền cũng được, vậy thì, người xuống Vong Xuyên Hà mà bơi qua!”

Vương Mẫu cùng Lưu Quang trò chuyện vui vẻ về tiểu nha đầu, một lúc sau, Thiên đế từ bên ngoài đi vào.

Vương Mẫu thấy Thiên đế, đứng dậy hành lễ nói: “Bệ hạ, người đã trở lại. Xem bộ dáng người, tâm tình tựa hồ tốt hơn nhiều rồi.”

Thiên đế vừa đi vừa mỉm cười, “Đúng vậy, mới vừa giải quyết chuyện đã quanh quẩn trong lòng nhiều năm. Hiện tại, thoải mái hơn nhiều.”

Lưu Quang không hiểu Thiên đế nói gì, thấy hắn đi tới mặt lạnh đảo qua hắn một cái, lạnh lùng nói: “Lão đầu! Chớ lè mề, đã có biện pháp gì cứu người chưa!”

Thiên đế trợn trắng mắt nhìn hắn, ngồi xuống. Ủy khuất nói: “Ta có thể không có cách nào sao? Không có cách người không phải sẽ chém ta à? Ta chính là không có cách cũng phải nghĩ ra biện pháp nha. Dù sao trong lòng người, người cậu này cũng không bằng Tiểu Vũ, nàng là bảo vật, còn ta chỉ là cây cỏ. Hừ!”

Thiên đế thoát cái đã khôi phục lại tính khí trẻ con. Hai chân treo nguẩy, thần tình khó chịu. Còn kém không hô lên, không có hoa, không có cây cao, ta là một gốc cây nhỏ bé không người nào biết.

Lưu Quang lập tức tức cười, cậu này, thật sự không biết do nhân tố gì tạo thành. Điểm này cùng nha đầu Tiểu Vũ kia có chút giống nhau. Lúc thì bình thường lúc lại bị điên.

Vương Mẫu đi đến, nhẹ nhàng lôi kéo tay áo Thiên đế, cười nói: “Được rồi! Người lớn như thế rồi, còn cùng tiểu hài tử Quang nhi so đo làm gì! Nhanh chóng đi cứu người thôi.”

Hừ! Thiên đế lại hừ nhẹ, nghẹn nghẹn miệng không cam lòng nói: “Dựa vào ta đúng là không cứu được, dù sao nước Vong Xuyên Hà sinh sôi không ngừng, có thể pháp lực của ta cũng không làm gì được.”

“Người... Vậy làm sao bây giờ?” Lưu Quang sốt ruột, nếu Thiên đế cũng không cứu được Tiểu Vũ, vậy phải làm gì.

“Ngươi gấp cái gì! Ta còn chưa nói hết!” Thiên đế giống như là cố ý, chần chừ không chịu mở miệng. Nội tâm Lưu Quang rối rắm không thôi, nghĩ cứu người lên rồi, thế nào cũng phải làm cho mấy người trên thiên đình không ai được yên! Đầu tiên chính là cái vị Nhị Lang thần kia!

Khụ khụ! Cố ý ho nhẹ hai tiếng. Thiên đế cuối cùng cũng mở kim khẩu. (miệng vàng ^^, nói lời vàng ý ngọc ấy ^^)

“Nếu muốn cứu tiểu nha đầu kia, trừ phi trong nháy mắt hút khô nước Vong Xuyên Hà, nhân lúc đó, xông vào Vong Xuyên, đem người kéo lên. Nếu tốc độ không đủ nhanh, cứu người không được, chính mình cũng xong đời!”

Thiên đế ung dung nói, Vương Mẫu nghe mà cả kinh. Vừa định nói Lưu Quang không nên tự mình mạo hiểm thì Lưu Quang đã vượt lên trước một bước mở miệng nói.

“Được! Con đi cứu người! Nếu không cứu được, tốt xấu gì con cũng có thể ở cùng nàng. Chỉ là người nói trong nháy mắt hút khô nước Vong Xuyên Hà, người nào có thể làm được?”

An ủi vỗ vỗ mu bàn tay Vương Mẫu, ý bảo nàng yên tâm. Thiên đế búng ngón tay, mở miệng nói: “Tứ Hải Long Vương!”

Quả thực, đối với nước, tìm Tứ Hải Long Vương nhất định có thể ứng phó được.

Lưu Quang gật đầu một cái, “Việc không nên chậm trễ, người nhanh triệu Tứ Hải Long Vương đến Thiên đình, sau đó theo con xuống Địa phủ cứu người.”

Thiên đế lười biếng duỗi lưng một cái, “Gấp cái gì, cơm trưa ta còn chưa ăn đấy. Dù sao nha đầu kia tạm thời nửa khắc nửa cũng không chết được. Nhưng ta nghe Dương Tiễn nói, ngươi cho nha đầu kia một con Ma Yểm chi nhân. Ngươi, tiểu tử chết toi này, ma tính thực tình cũng không thông báo cho ta một tiếng.”

Lưu Quang nhướng mày, không khách khí trả lời: “Con vì sao mà phải nói với lão đầu đáng chết như ngươi? Ai biết Lão Đầu đáng chết như ngươi trong lòng nghĩ cái biến thái gì, làm không được cũng không nói lấy một tiếng để cho con biết đường phong ấn. Thay vì dành nhiều thời gian đi lo chuyện bao đồng người nên quan tâm đến Mỵ nhiều hơn đây.”

Ặc... Vương Mẫu đứng ở giữa, thấy hai người bọn họ lại cãi vã âm ỉ. Biết điều chính là im lặng không lên tiếng. Dù sao bọn hắn cũng đã quen cãi vã, nhìn thấy mặt nhau mà không cãi vã phòng chừng sống không nổi.

Ai nha nha! Thiên đế đứng lên xấn xấn tay áo.

“Ngươi, tiểu tử chết toi này muốn tạo phản à? Ngươi đừng quên, tánh mạng Tiểu Tình Nhân kia của ngươi vẫn còn nằm trong tay ta đấy. Ta không nói, xem ai mời Tứ Hải Long Vương cho ngươi!”

A, Lưu Quang cười nhạt một tiếng. “Con cũng không phải không có cách! Bốn lão già đó nếu dám không hỗ trợ! Con liền đem những binh tôm tướng cá trong biển bọn họ coi như hải sản mà nấu toàn bộ!”

Thiên đế cau mày cắn môi dưới, bộ dáng hờn hển như muốn khóc.

Lưu Quang dứt tay vào túi quần, nhướng mày nói: “Thế nào? Người ăn cơm trưa trước? Hay giúp con tìm người trước?”

Thiên đế xoay mặt, lại hừ nhẹ một tiếng.

“Không ăn, ta bị ngươi làm cho tức no rồi! Người đâu, người đâu! Đi mời Tứ Hải Long Vương lên Thiên Đình cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 19: Người mau trở lại

Địa phủ.

Tiểu Bạch ngồi ở cửa đại điện, tay chống cằm, bộ dáng trông chờ mòn mỏi. Tiểu Thôi nhàm chán đếm ngón tay, xem coi đây là ngày thứ mấy.

Chung Quỷ hai tay chấp sau lưng, thỉnh thoảng thở dài. Tiểu Hắc ở ngoài đại điện, bắt đầu ném xiềng xích cao giọng quát: “Người mau trở lại chúng ta chịu đựng hết nỗi rồi người mau trở lại Địa phủ có người mới đặc sắc”

Phịch một tiếng! Một viên đá chuẩn xác đập vào đầu Tiểu Hắc.

“Quý kêu gào cái gì! Người hét như vậy, quý mới trở lại!” Tiểu Bạch gãi gãi lỗ tai, vẻ mặt khinh thường.

Tiểu Hắc sờ sờ đầu, vô tội nói: “Vốn mọi người chính là quỷ mà.”

“Trở lại, đã trở lại!” Từ Sinh Tử Môn, hai bóng dáng nhanh chóng chạy tới.

Đã trở lại? Chung Quỷ lập tức phản ứng, đẩy Tiểu Bạch cùng Tiểu Thôi. Chạy lên hai bước đối với Sĩ Mị Vồng Lượng nói: “Trở lại? Là lão Đại trở về?”

Sĩ Mị kích động gật đầu. “Đúng đúng! Là lão Đại trở lại!”

Vồng Lượng ở bên cạnh cũng ra sức gật đầu. “Không chỉ lão Đại trở lại, còn mang theo Tứ Hải Long Vương cùng nhau trở về.”

Chung Quỷ thật sâu thở ra một hơi, mặt đầy kích động tươi cười. Hường Sinh Tử Môn nhanh chóng chạy tới. Cuối cùng, rốt cuộc lão Đại cũng trở lại. Nếu đã trở lại, liền đại biểu không gây ra chuyện gì. Aizz, hắc trở lại mới thả lỏng được tâm tình căng thẳng.

Tiểu Bạch cùng Tiểu Thôi bị Chung Quỷ đẩy mạnh, cả người chao đảo. Còn chưa lấy lại tinh thần, liền nghe Tiểu Hắc chậm chạp hô to. “Ha ha! Lão Đại trở lại? Không nghĩ tới ta đây hô rất chính xác nha! Sớm biết vậy mấy ngày trước ta liền bắt đầu hô! Cũng không cần phải lo lắng không công nhiều ngày như vậy!”

.

Chung Quỷ hưng phấn vọt tới trước cửa Sinh Tử Môn, quả nhiên, xa xa chỉ thấy Lưu Quang đang đi tới, theo phía sau là bốn vị Long Vương. Trong chớp mắt, mấy người đã đi tới trước mặt của hắn.

Cung kính cúi đầu hành lễ, Chung Quỷ khiêm nhường nói: “Chung Quỷ bái kiến bốn vị Long Vương đại nhân.” Lập tức, hắn không chờ bốn người phản ứng, liền đi tới trước người Lưu Quang, nội tâm kích động không ngừng, ánh mắt lóe sáng nói: “Lão Đại! Người trở lại rồi!”

Lưu Quang gật đầu một cái, an ủi vỗ vỗ vai hắn. “Ừ! Mấy ngày nay, người vất vả rồi.”

Chung Quỷ cảm động, còn kém chưa chảy ra vài giọt lệ nam nhi. “Không khổ cực! Không khổ cực! Người trở lại là tốt rồi!”

Hai người này đang diễn một hồi cảm động, vốn đang cảm thấy rất ấm áp, Tiểu Bạch Tiểu Hắc theo phía sau Chung Quỷ chạy tới, lại thêm Tiểu Thôi cùng với Sĩ Mị Vồng Lượng, rất là có cảm xúc, ai cũng cúi đầu lau nước mắt. Nhưng có người lại không nhìn được.

“Này! Bốn người các người cản trở ta! Biết hiện tại trên sân lộ mặt không dễ dàng, nhưng là không cần thiết phải tranh giành như vậy?” Câu nói đầy bất mãn, từ sau lưng Tứ Hải Long Vương vang lên.

Bốn vị Long Vương vội vàng tránh né, đứng ra hai bên. Lúc này mọi người mới phát hiện, thì ra phía sau còn có một người.

Người nọ mắt tròn trắng nhìn bốn vị Long Vương vừa cản trở hắn, tiếp theo bắt đầu quan sát Địa phủ. Đơn giản chỉ tùy ý liếc hai mắt, liền không có hứng thú, rành rang nói: “Ta hàng năm đều cho Địa phủ nhiều tiền như vậy, thế sao chỗ này vẫn như cũ? Có phải toàn bộ tiền đưa xuống đều bị tiêu từ đáng chết này chiếm đoạt hết hay không?”

Lời này vừa nói ra, Lưu Quang còn chưa trả lời. Chỉ thấy Chung Quỷ Tiểu Bạch Tiểu Thôi đã quỳ rạp xuống đất, bộ mặt cung kính. Chỉ có ở nơi kia, trạng thái Tiểu Hắc như đi vào cõi thần tiên cùng hai Tiểu Quý Đầu Sĩ Mị Vồng Lượng kia mắt tròn trắng, còn chưa hiểu ra tình huống gì.

Tiểu Bạch dùng sức kéo kéo quần Tiểu Hắc, cắn răng thấp giọng nói: “Ngu ngốc! Mau quỳ xuống. Ngay người ra đó làm gì, muốn chết sao!”

Tiểu Hắc ồ một tiếng, sau đó liền quỳ xuống. Sĩ Mị Vồng Lượng cũng quỳ xuống theo. Tiểu Hắc thoáng đến gần Tiểu Bạch, nghi ngờ nói: “Ca, tại sao chúng ta phải quỳ? Chẳng lẽ lại phạm tội gì nữa hả?”

Nói rõ một chút, Tiểu Hắc ngoan ngoãn quỳ xuống như vậy, hoàn toàn là bởi vì nhìn thấy hai người vô cùng nghiêm chỉnh là Thần Chung Quỷ cùng Tiểu Thôi đều quỳ xuống. Kỳ thật hắn hoàn toàn còn chưa hiểu đây là loại tình huống gì. Mà hai đứa ngốc Sĩ Mị Vồng Lượng kia, tâm tình cũng giống nhau. Dù sao tất cả mọi người quỳ, vậy bọn họ cũng liền quỳ theo thôi.

Tiểu Bạch mãnh liệt trợn trắng mắt, vẻ mặt không chịu nổi, thấp giọng nói: “Ta phát hiện, đầu óc ngươi không chỉ ngu xuẩn, mà mắt còn có vấn đề! Ngươi không cảm thấy người nam nhân kia nhìn rất quen mắt sao?”

Tiểu Hắc khó hiểu, nhìn về phía nam tử vừa mới nói chuyện kia. Áo bào màu xanh, giữa lông mày lộ ra nhàn nhạt cao quý. Nhìn đáng dấp đại khái chừng bốn mươi tuổi. Nhìn quen mắt? Hắc thể nào lại không nhìn ra?

Tiểu Bạch thấy bộ dạng Tiểu Hắc ngu ngốc, biết hắc nhất định còn chưa nhận ra. Đúng là đầu heo! Chỉ là đem lông bào màu vàng đổi thành thường phục màu xanh mà thôi, tên ngu ngốc này lại không nhận ra được! Vô lực lắc đầu một cái. Kề sát bên tai Tiểu Hắc nhẹ giọng nói: “Hắn là Thiên đế!”

Tiểu Hắc trừng mắt, hoàn toàn kinh ngạc.

.....

Lưu Quang nhìn thấy mấy người Chung Quỷ đều quỳ xuống đất, không khỏi mím mím môi, “Được rồi lão đầu! Người tới Địa phủ của ta cũng không phải sĩ diện, nhanh theo ta cứu người!”

Thiên đế bĩu bĩu môi, trong lòng cảm thán. Đứa cháu bên ngoại này thật là một chút cũng không đáng yêu.

“Tốt lắm tốt lắm! Các ngươi đều đứng lên đi. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta phải đi Vong Xuyên Hà cứu người.”

Ánh mắt hướng bốn vị Long Vương, trong lòng bốn vị thâm hiểu, không dám đi trước mặt hắn, chỉ ngoan ngoãn đi theo phía sau, hướng Vong Xuyên Hà mà tới.

Mãi cho đến khi năm người bọn họ đi xa, mấy người Thần Chung Quỷ mới dám đứng dậy.

“Lão Đại? Đây là?”

Lưu Quang vỗ vỗ bờ vai hắn, “Hiện tại không giải thích với ngươi được. Mấy người các ngươi cũng cùng ta đi thôi.”

Mọi người lĩnh mệnh, theo Lưu Quang đi đến Vong Xuyên Hà.

.....

Mọi người tới bờ sông, bốn vị Long Vương đã bay ra giữa không trung. Mỗi người một phương, đứng thẳng uy nghiêm.

Thiên đế đứng ở cầu Nại Hà, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ta đem nhiệm vụ nói lại lần nữa! Đợi ta ra lệnh, ta sẽ thi triển pháp thuật trấn áp ác linh, bốn vị Long Vương liền cùng nhau hút khô nước Vong Xuyên Hà này. Sau đó Lưu Quang ngươi phải nhanh chóng tìm được nhà đầu kia, thừa dịp Vong Xuyên Hà lần nữa trào ra dẫn nàng trở lại. Cơ hội chỉ có một lần, ngươi phải nắm chắc.”

Lưu Quang bước lên cầu Nại Hà, đi tới bên người Thiên đế gật đầu một cái.

Trong lòng hắn thật ra rất cảm kích người cậu này, Thiên đế mặc dù mồm miệng xấu xa, nhưng trong lòng lại rất ân cần với hắn. Hành động lần này, hắn vốn cho là chỉ cần hắn và bốn vị Long Vương là đủ rồi. Không nghĩ tới Thiên đế lại mở miệng nói đi cùng. Cho tới bây giờ hắn mới hiểu, hắn đã quên một chuyện. Trong Vong Xuyên Hà này đắm chìm vô số hồn phách si tình, bọn họ sớm đã đánh mất trí nhớ, hoàn toàn dựa vào nước sông này trấn áp. Nếu như giờ phút này đem nước sông hút cạn, si hồn trốn thoát sẽ biến thành ác linh, lúc đó tai họa thật khó có thể đoán được.

Thiên đế tới đây, chính là vì trấn áp những hồn phách này. Không cho bọn họ nhân cơ hội ra ngoài làm loạn, để Lưu Quang an tâm, có thể nhanh chóng đem người trở về.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 20: Cứu về hai người.

Chung Quỷ nhìn là hiểu, đây chính là muốn cứu Tiểu Vũ. Trời ạ! Lão đại rốt cuộc muốn dùng biện pháp gì? Vì sao có thể kéo Thiên đế vào giúp sức?

Tiểu Thôi đứng kế bên cũng đã hiểu được nguyên do, không khỏi sờ cằm, lẩm bẩm nói, “Nếu đã chịu đi cứu Vũ nha đầu, vậy sau khi cứu ra sẽ làm gì? Có phải bọn họ sẽ không phản đối hai người ở bên nhau nữa hay không?”

Mắt Tiểu Bạch sáng lên, xông tới chỗ Tiểu Thôi nói, “Ngươi nói cũng có lý. Ta có chút không hiểu, từ nay về sau, thần tiên sẽ có thể tự do yêu đương phải không?”

Tiểu Thôi nhún vai, “Ta đây cũng không rõ.”

Tiểu Hắc vuốt ót, nhìn vào bốn vị Tứ hải Long Vương đang đứng trong không trung, còn có Thiên đế cùng Lư Quang đứng trên cầu Nại Hà, nét mặt nghiêm túc. Trong đầu đầy nghi vấn, “Bọn họ đang làm gì vậy?”

Thiên đế giờ tay lên, trong tay liền xuất hiện luồng ánh sáng.

“Tiểu tử thú, chuyện lần này ta giúp ngươi. Về sau ở thiên giới ngươi phải cho ta chút mặt mũi. Đừng có mở miệng là kêu ta tử lão đầu (ông già sắp chết ^^), làm tổn hại hình tượng của ta.”

Cắt Lư Quang đảo đầu mắt lạnh, “Cũng đã lớn tuổi rồi, không phải tử lão đầu thì là cái gì? Còn nói tới hình tượng? Người không biết hai chữ xấu hổ viết thế nào sao?”

Ngươi...! Quá không đáng yêu rồi! Thật là quá không đáng yêu rồi!

Thiên đế tức vênh râu mép, cũng lười cùng đùa cháu ngoại đáng ghét này nhiều lời. Vung mạnh tay lên, ánh sáng trong tay liền phủ kín sông Vong Xuyên.

Cùng lúc đó, bốn vị Long Vương đồng thời ra tay, trong miệng lầm bầm niệm chú. Vừa lên tiếng, nước sông liền bị hút vào trong miệng.

Lư Quang chăm chú nhìn dòng sông, mong mỗi bóng dáng vảy hồng của người đó. Một lát sau, nước sông rút cuộc cũng cạn đến đáy, lộ ra cát đá màu đen. Lư Quang nhanh chóng quét mắt qua đáy sông. Chợt nghe bên bờ hô to, “A! Là Vũ nha đầu.”

Nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy một vị nữ tử áo xanh đang ngồi trên cát đá, hai tay đang ôm tiểu nha đầu khiến hắn ngày nhớ đêm mong, Tiểu Vũ.

Lư Quang không chút do dự, phi thân xuống dưới, vươn tay bắt lấy cánh tay của Tiểu Vũ. Nữ tử áo xanh giương mắt nhìn hắn, lạnh nhạt hỏi, “Ngươi chính là người đứng ở trên cầu mấy ngày qua?”

Lư Quang ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới. Ở dưới đáy vong xuyên, cô gái này vẫn giữ được thần trí, vẫn có thể nói chuyện như cũ.

“Ngươi...”

“Nước sông rất nhanh sẽ quay lại. Mau mang nàng ra thôi.” Cô gái mở miệng cắt đứt dòng suy nghĩ của Lư Quang. Trên mặt mang nét cười thản nhiên.

Muốn đưa tay giao Tiểu Vũ cho Lư Quang, lại phát hiện Tiểu Vũ trong lúc đang hôn mê, đôi tay vẫn nắm chặt quần áo của nàng, trong miệng không ngừng mê sảng hô tên nàng.

“Tiểu Cẩn... Tiểu Cẩn...”

Trong chốc lát, từ đồng cát đen bắt đầu chậm rãi toát ra nước. Cùng lúc đó, những vong hồn vốn mất đi thần trí, trong giây lát đôi mắt liền hóa thành đỏ ngầu, lồm cồm bò dậy muốn lao ra khỏi Vong Xuyên. Nhưng lại bị tầng ánh sáng vàng phong ấn chặt, không thoát ra được.

Lư Quang không có thời gian suy tư, khẽ chau mày, nắm lấy bả vai của Tiểu Cẩn. Khi nàng vẫn còn đang kinh ngạc, liền nghe Lư Quang lạnh lùng nói, “Cùng đi thôi. Ôm chặt nàng cho ta.”

Tiếng nói vừa dứt, thân thể liền bay lên cao.

Lư Quang là thần tiên, không sợ ánh sáng vàng phong ấn của Thiên đế. Tiểu Vũ là quỷ sai, do địa phủ quản lý, nên cũng không sợ. Nhưng Tiểu Cẩn lại không giống vậy, mặc dù không khác so với con người, nhưng vẫn là yếu quái. Cho nên khi bọn họ lên tới mặt sông, Tiểu Cẩn liền bị đánh ngược trở về.

Không để ý tới đau đớn trên người, Tiểu Cẩn theo bản năng đẩy Tiểu Vũ lên trên, dùng hết sức lực đưa nàng cho Lư Quang. Minh lại chậm rãi rút xuống.

Thiên Lăng... Thiên lăng... Ta là Tiểu Cẩn, nhưng cũng không phải là Tiểu Cẩn mà chàng yêu nữa. Ta nghĩ, rơi vào Vong Xuyên, ta mới có thể quên chàng...

Tiểu Cẩn nhắm mắt lại, trên mặt mang theo nụ cười thoải mái.

“Tiểu Hắc!” Lư Quang ôm Tiểu Vũ, lớn tiếng kêu.

Một cái ống khóa chợt bay ra, xuyên qua phong ấn, khóa chặt người đang rơi xuống.

Thiên đế thấy chuyện đang diễn ra, liền đột nhiên thu hồi ánh sáng vàng phong ấn. Nhìn sang phía bọn người Chung Quỷ đang đứng trên bờ nói, “Nhìn thấy có ác linh nào xông ra, liền đập trở về sông.”

Dạ! Đám người Chung Quỷ lĩnh mệnh. Dem Thiên sư lệnh bài, Phệ hồn bổng, bút Phán quan... toàn bộ lấy ra cầm trên tay.

Tiểu Hắc vừa dùng lực, liền đem nữ tử áo xanh kéo trở lại.

Tiếp được Tiểu Cẩn, liền giúp nàng đứng vững trên đất. Tiểu Hắc sờ sờ lỗ mũi, nhìn diện mạo không tầm thường của Tiểu Cẩn nói, “Ài nha nha! Không phải là một cô nương rất đẹp mắt sao!! May mà kịp lùi trở lại, nếu không rơi vào sông thì rất đáng tiếc nha.”

Tiểu Cẩn lấy lại tinh thần, nhìn Tiểu Hắc đang cầm ống khóa cười rục rờ. Chóp mũi chột đau xót, nước mắt liền rơi xuống.

Không hiểu được tại sao nàng khóc, nụ cười của Tiểu Hắc liền biến mất. Có chút bối rối ngồi xổm xuống, khoát tay nói, “Ta, ta nói ngươi đừng có khóc nha. Ta, ta lại không có khi dễ ngươi. Làm sao ngươi... thế này là sao?”

Tiểu Cẩn khóc càng lúc càng lớn tiếng, bộ dáng trầm tĩnh dưới đáy sông hoàn toàn biến mất. Thậm chí còn kéo ống tay áo của Tiểu Hắc lau mặt mũi.

Tiểu Hắc lập tức gạt mình, thật lâu sau mới lấy lại tinh thần, tự mình lắm bầm, “Tức thật. Cô nương này cùng Vũ nha đầu đều là một dạng nữ nhân lưu manh.”

Ánh sáng vàng phong ấn vừa biến mất, ác linh dưới đáy sông liền lập tức ào ra. Đám người Chung Quỷ liền ra tay, đánh cho toàn bộ trở lại dưới sông. Bốn vị Long Vương cũng giúp một tay, chỉ là bọn họ vừa ra tay, đám ác linh liền tan thành tro bụi.

Bên này ra sức bận việc. Bên kia, Lư Quang ôm Tiểu Vũ nhảy lên cầu. Thấy gương mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, hô hấp có chút khó khăn. Không khỏi cả kinh, vỗ vỗ mặt nàng kêu, “Tiểu Vũ? Tiểu Vũ?”

Nàng vẫn không có một tia phản ứng, đôi tay nắm chặt áo của Lư Quang, tựa hồ coi hấn như Tiểu Cẩn.

Trong lòng Lư Quang vô cùng nóng nảy hoàn toàn mất đi lý trí. Không biết phải làm gì. Thiên đế nhàn nhã đi tới, ngồi xổm xuống rành rang nói, “Có vẻ như không thể tỉnh lại ngay được.”

Lư Quang trợn mắt, Thiên đế liền bậm miệng lại. Lục lọi trong túi lấy ra một bình sứ nhỏ.

“Aizz... Gần đây đánh cờ với Thái thượng lão quân. Lão đầu kia luôn thua, không còn cách nào khác đành phải lấy đan dược tinh luyện ngàn năm của lão cống cho ta. Cái gì mà bảo tâm đan, cửu chuyển hồi hồn đan... Hôm nay đem số đan dược này cho ngươi. Người trẻ tuổi, nên bồi dưỡng thân thể thật tốt nha.”

Lư Quang đoạt lấy bình sứ. Không kịp nghe Thiên đế nói nhảm đã mở nút đồ ra viên thuốc đút cho Tiểu Vũ uống.

Đợi một lát, Tiểu Vũ cuối cùng cũng từ từ mở mắt. Lư Quang lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm thuốc của Thái thượng lão quân quả nhiên không phải thuốc giả, có bảo đảm nha.

Tiểu Vũ mệt mỏi mở mắt ra, nhìn cảnh xa lạ trước mắt, ánh mắt có chút mê mang.

“Tiểu Vũ? Nàng làm sao vậy? Có thấy đỡ hơn chút nào không?” Lư Quang ôm nàng, ân cần hỏi han.

Tiểu Vũ nháy mắt mấy cái, nhìn nam tử tuấn mỹ ở trước mắt, trong lúc nhất thời liền gạt mình. Hé miệng muốn nói gì nhưng trong đầu lại hoàn toàn trống rỗng.

Suy tư chốc lát, cuối cùng lắm bầm hỏi, “Ngươi? Là ai?”

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi chuyện xảy ra, Lư Quang vẫn kinh ngạc.

Thiên đế đảo tròn mắt, vội vàng đứng lên rời đi. A, hấn chưa ăn cơm trưa! Đúng! Hấn chưa ăn cơm trưa! Cần phải về nhà gấp để ăn! Mau mau nha

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 21: Ta tên là Lư Quang

Sông Vong Xuyên đã khôi phục nguyên trạng, ác linh đã bị sóng nước chìm sâu.

Từ hải Long Vương bên này cũng xử lý xong bọn ác linh, nhìn thấy trên cầu Nại Hà không còn bóng dáng của Thiên đế, không khỏi ngẩn người, cảm thấy có chút khó hiểu. Lại nhìn thấy Lư Quang đứng đó ôm chặt nữ tử áo hồng, mày nhíu chặt, bộ dáng hết sức ân hận. Nhất thời lạnh sống lưng, tựa hồ có dự cảm xấu. Bốn vị lão đầu liền ăn ý, nhanh chân lách người, lập tức rời đi không dám chào từ biệt.

Bên này, Tiểu Hắc đang bị con khóc nháo của Tiểu Cẩn làm cho mơ hồ. Thấy mặt sông đã ổn định lại, cũng liền không muốn ở lại chăm sóc cho Tiểu Cẩn khó hiểu kia. Vội vàng xông lên xem tình huống của Vũ nha đầu. Vừa bước chân tới chân cầu, liền bị Chung Quý gõ mạnh lên đầu một cái.

“Chung lão đại! Ngươi làm gì vậy! Đã nói đừng có đánh đầu nữa mà, nếu cứ đánh hoài, ta sẽ cànng ngốc đó!” Tiểu Hắc vô tội vuốt đầu, mặt mày khó chịu.

Chung Quý lạnh lùng nói, “Vốn đã ngốc nghếch rồi. Không đánh cũng có thấy thông minh ra chút nào đâu. Ngươi tốt nhất là đứng yên ở đây cho ta. Xông lên chính là tìm chết đó.”

Tiểu Hắc không hiểu, nghi ngờ hỏi, “Có... Có ý gì?”

Chung Quý không trả lời, chỉ đứng một bên thờ dài nói, “Trước kia Nhị lang thân cũng đã nói, ngươi không nhớ sao? Nước Vong Xuyên chính là nước vong tình. Vũ nha đầu bị đẩy vào sông Vong Xuyên, cho dù có thể cứu lên, sợ là sẽ không thể nhận ra chúng ta là ai.”

Tiểu Hắc trừng to đôi mắt, “Không thể nào? Làm sao có thể như vậy?”

Lưu Quang kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Vũ, thấy đôi mắt trong sáng của nàng mang chút mê hoặc. Mắt trái không còn phát ra ánh sáng hồng nữa. Hẳn biết, nàng đã thật sự quên hẳn.

Tiểu Vũ bắt lấy cánh tay của Lưu Quang, mặc dù khôi phục thần trí, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt một cách dị thường.

“Ta ở dưới đáy sông đã từng nhìn thấy ngươi, mấy ngày qua ngươi thường ngăn người đứng ở trên cầu. Nước sông thật lạnh, lạnh thấu tận xương tủy. Nhưng mà ta cảm giác mình quen biết ngươi, có đúng vậy không? Ngươi là ai? Ngươi rốt cuộc là ai?”

Tiểu Vũ có chút kích động, dùng sức nắm chặt tay Lưu Quang. Rõ ràng người này đứng ngay ở trước mắt, rõ ràng có cảm giác vô cùng quen thuộc với hẳn. Nhưng tại sao? Tại sao trong đầu nàng trống rỗng? Nàng đã quên mất cái gì? Nàng rốt cuộc quên mất cái gì!

Lưu Quang bỗng mỉm cười dịu dàng nhìn Tiểu Vũ, một tay ôm nàng, một tay vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng.

Trong giây lát, hân cúi người hung hăng hôn lên môi Tiểu Vũ.

Nụ hôn không dịu dàng, không phải là nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước. Lưu Quang giống như dùng hết sức của cơ thể, không để cho Tiểu Vũ có bất kỳ sự kháng cự nào.

Cánh môi dán chặt, mang theo ý xâm lược. Xâm nhập vào cốt nhục lẫn nhau.

Nếu số mạng đã để bọn họ dây dưa không rõ, muốn bọn họ hành hạ lẫn nhau. Vậy thì cứ tiếp tục dây dưa. Cho đến khi thịt nát xương tan, tan thành mây khói.

Nhớ cũng tốt, quên cũng được! Coi như tất cả đều đã qua, hẳn quyết sẽ không buông tay.

Nàng là của hẳn!

Lần đầu tiên gặp nhau, bọn họ liền đã định phải dây dưa cả đời. Giống như chuyện hoa tình không có cây lại nở hoa, duyên tơ hồng đã đứt lại lần nữa kết duyên.

Cho đến khi cảm giác người trong ngực mình sắp thở không nổi nữa, Lưu Quang mới buông lỏng môi.

Ý niệm cả đời vừa hiện lên trong đầu, cả địa phủ liền một lần nữa khôi phục lại như trước.

Biệt thự, vườn hoa. Cao quý, tao nhã, tráng lệ.

Gương mặt dán lên mặt của Tiểu Vũ, hôn xuống bên tai nàng.

“Ta tên là Lưu Quang. Nơi này, là nhà của chúng ta.”

Tiểu Vũ vẫn còn đang khiếp sợ, bên tai chợt vang lên tiếng thì thầm của Lưu Quang.

Lưu Quang...? Nhà của chúng ta...?

Được hiệu vừa uống khi này dường như bắt đầu phát huy tác dụng. Ánh mắt Tiểu Vũ trở nên mê mang, thần trí bắt đầu tan rã. Nhưng trong miệng vẫn lẩm bẩm hai chữ Lưu Quang.

Cánh tay vô lực rũ xuống, trong tay áo bỗng có đồ vật rơi ra. Lưu Quang theo tiếng động nhìn lại.

Đó là một viên đá màu đen không có gì đặc biệt.

Lưu Quang đưa tay nhặt lên thì phát hiện tảng đá đã bị vật gì đó khắc lên hai chữ nhàn nhạt.

Tất nhiên là tên của hấn.

Khi Tiểu Vũ tỉnh lại, trước mắt thấy mấy cái đầu đang nhìn nàng. Nàng đảo tròn mắt, hoảng sợ ngồi bật dậy.

Mày nhú chặt, bộ mặt nghiêm túc, “Các người là ai? Muốn làm gì?”

Tiểu Hắc đứng gần nàng nhất liền gõ lên đầu nàng một cái. Kịch động nói, “Mẹ nó! Người mắt trí nhớ thật sao Vũ nha đầu? Thậm chí quên chúng ta sạch sẽ? Choáng nha, người làm sao có thể vô lương tâm như vậy?”

Tiểu Vũ vuốt vuốt chỗ bị đánh, tròn mắt tròn to đầy kinh ngạc nói, “Này! Người là ai hả? Vì sao vừa mở mắt liền đánh người chứ? Đừng tưởng rằng người đẹp trai là có thể động thủ động cước! Làm ta bực ta sẽ cắn người đấy.”

Tiểu Thôi nâng mắt kính lên, có chút nghi ngờ hỏi, “Gi? Xem ra hiểu quả của nước Vong Xuyên thật mạnh nha. Không chỉ có thể xóa đi trí nhớ mà còn khiến Vũ nha đầu học được chiêu cắn người nữa. Xem ra, bữa nào đó ta phải nghiên cứu nó thật kỹ mới được.”

Tiểu Bạch liếc hấn một cái, cầm cây giữa lên giữa móng tay, “Cái gì mà học cắn người chứ? Nàng trước kia đều dùng chiêu này! Đánh không lại liền cắn người. Ngoài việc chạy trốn ra, đây chính là chiêu nàng am hiểu nhất.”

Khụ khụ! Chung lão đại ho khan một tiếng, mọi người nhất thời im lặng. Tiểu Vũ cũng nghi ngờ nhìn hấn, nghĩ thầm, người này là ai? Gương mặt của vị đại thúc này vì sao lại đen như vậy?

“Tốt lắm! Đừng làm ồn nữa! Ta tới để nói chuyện.”

Đây Tiểu Hắc đang cản đường ra, Chung Quỷ liền đứng gần bên Tiểu Vũ. Nhìn Tiểu Vũ một cái, mặt lộ vẻ tươi cười. Tận lực bắt bản thân tạo vẻ hòa ái dễ gần. Chỉ là hấn không phát hiện, hấn cười lên so với lúc không cười càng kinh khủng hơn.

“A, nha đầu à. Người đó, bắt đầu từ hôm nay trở đi người chính là một trong những thành viên của địa phủ ta. Chuyện trước kia bắt kể người còn nhớ hay không không quan trọng nữa, tất cả lại bắt đầu một lần nữa. Về sau mọi người đều là người một nhà, cần phải tương thân tương ái, chung sống hòa thuận. Đến đây, ta giới thiệu những thành viên chủ yếu trong địa phủ với người.”

Chung Quỷ đứng thẳng người, vừa định dựa theo bối phận, tự mình giới thiệu trước thì đột nhiên người ở trên giường giơ tay chặn lại lời hấn.

“Đội đã nào...!” Tiểu Vũ nhướn mày, đầu đầy dấu hỏi. “Người nói đây là địa phủ sao?”

Mọi người cùng nhau gật đầu. Đây là một câu hỏi nhảm!

“Vậy, các người đều là quỷ sai sao?”

Mọi người gật đầu lần nữa. Đây là một câu hỏi nhảm!

“Ta nhìn thấy các người, còn sẽ trở thành thành viên mới của các người? Ý này có phải hay không nói rằng ta đã cúp?”

Mọi người tiếp tục gật đầu. Đây là cực kỳ nói nhảm nha! Người không chỉ cúp mà thôi, ngay cả sông Vong Xuyên cũng đã từng bơi rồi nha.

Tiểu Vũ rói rầm. Vì sau chỉ trong vòng nửa ngày nàng lại cúp vậy chứ?

“Cái này, ta vì sao mà chết? Ta là chết chìm sao?”

Ặc... Cái này...

Mọi người cũng trở nên rói rầm. Cái này, bọn họ làm sao giải thích đây?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 22: Tất cả trọng quy (làm lại một lần nữa)

Đang lúc mọi người mắt to tròn mắt nhỏ thì có người gõ cửa phòng, bên ngoài có một người bước vào.

“Tiểu Căn!”

Vừa nhìn thấy người bước vào, Tiểu Vũ liền kích động. Thì ra Tiểu Căn cũng từ đáy sông đi ra. Thật sự tốt quá rồi. Cuối cùng cũng có người quen biết.

Nàng nhảy xuống giường, đẩy Chung Quý đang đứng cản đường ra, chạy đến bên người Tiểu Cẩn. Cao hứng nắm lấy tay nàng.

Tiểu Cẩn nhìn thấy Tiểu Vũ vui vẻ, trong lòng cũng hết sức cao hứng.

“Ngươi xem ngươi kia. Không cần phải nhảy loạn xạ lên như thế. Thân thể ngươi vừa mới chuyển biến tốt, cần phải nghỉ ngơi thật nhiều.”

Tiểu Vũ gật đầu một cái, ngoan ngoãn nghe lời. Bây giờ trong lòng nàng, Tiểu Cẩn chính là người thân nhất của nàng.

Tiểu Thôi thờ dài một tiếng, bi thống nói, “Aizz. Thật là có đầu liền quên mẹ. Nha đầu không có lương tâm.”

Phi! Tiểu Bạch tròn trắng mắt, “Huynh đệ à, ngươi lấy cái ví dụ quý gì vậy hả? Có phải gần đây xảy ra quá nhiều chuyện khiến ngươi ngu đi rồi hay không? Ai là nàng đầu, ai là mẹ?”

Tiểu Cẩn hướng mọi người cười cười, khê hành lễ nói, “Tiểu Vũ giao cho ta chăm sóc. Ta sẽ giúp nàng quen dần với cuộc sống bây giờ, sau đó sẽ từ từ tiếp nhận các người.”

Chung Quý khê mím môi, giống như còn muốn nói gì. Chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng cười ha ha.

Tiếng cười thoải mái này? Tiếng cười vô cùng đặc biệt này? Chẳng lẽ là...

Mọi người nhìn nhau ra dấu, trong lúc nhất thời liền tháo chạy. Trong phòng chỉ còn lại Tiểu Vũ và Tiểu Cẩn.

Đang lúc hai người họ hết sức nghi hoặc, cửa phòng liền mở ra. Mạnh bà cười rạng rỡ bước vào, trong tay bưng một chén canh nóng hổi.

“Ha ha ha. Nha đầu, mau đến đây. Mau uống hết chén canh này đi.”

Cảnh tượng và người đều quen thuộc. Nhưng Tiểu Vũ thế nào cũng không nhớ ra được bà bà có nụ cười hiền lành này là ai, gặp qua khi nào.

Nhìn chén canh nóng hổi kia, trong lòng Tiểu Vũ nhất thời có dự cảm xấu. Cảm giác chén canh này không thể uống, uống vào nhất định sẽ xảy ra chuyện. Chỉ là nàng không nghĩ ra được bất cứ lý do nào để không uống chén canh này. Dù gì bà bà cũng đã lớn tuổi còn tự thân mang canh đến cho nàng. Nàng cũng không thể nào không uống được.

Tiểu Cẩn đương nhiên không biết uy lực của canh Mạnh bà. Nhìn thấy bát canh, liền cho rằng Tiểu Vũ uống vào sẽ có thể bồi bổ thân thể. Liền hướng Mạnh bà nói cảm ơn, đưa tay đón chén canh cho Tiểu Vũ.

“Nhân lúc còn nóng, mau uống đi.”

Tiểu Vũ rất nghe lời Tiểu Cẩn. Thấy nàng đưa tới, liền không từ chối. Thoáng nhú này, ngửa đầu uống ực một cái.

Trong thư phòng, Lưu Quang đang nằm trên ghế salon. Ngoài phòng ánh mặt trời chiếu lên gương mặt hần. Khóe miệng khê nhếch lên, mị hoặc khôn tả.

Chợt nghe thấy tiếng kêu to từ phía xa truyền tới. Nghe kĩ chính là thanh âm của cô gái được kéo lên cùng lúc với Tiểu Vũ. Mà nơi truyền đến tiếng kêu, chính là từ phòng của Tiểu Vũ.

Hần từ trên ghế salon bật ngồi dậy, nhanh chóng hướng phòng của Tiểu Vũ chạy tới.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy hình ảnh một nha đầu đang nắm chặt cổ họng của mình, nhảy loạn xạ khắp phòng, vẻ mặt tràn đầy thống khổ. Mà nữ tử áo xanh thì đang giúp Mạnh bà lau mặt, trên mặt đầy vẻ áy náy.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Lưu Quang tiến lên bắt lấy Tiểu Vũ đang nhảy loạn khắp nơi, thấy nàng không có gì đáng ngại mới thoáng an tâm.

Mạnh bà nhận lấy khăn trên tay Tiểu Cẩn, tự mình lau mặt.

“Không sao, không sao. Đại khái là Vũ nha đầu đã thật lâu không uống qua canh của ta. Trong lúc nhất thời có chút không thích ứng ấy mà.”

Tiểu Vũ le lưỡi, mặt đầy bi kịch nói, “Bà bà à! Cái này không phải nước canh, là thuốc trừ sâu DDVP mới đúng. Mẹ nó, mùi vị này quá đáng sợ mà.”

Lưu Quang chợt bật cười. Nhớ tới lần đầu nàng thử canh.

Cũng bởi vì một chén canh Mạnh bà mà hần lưu nàng lại.

Thật ra có một số việc, không thể chỉ vì đã quên mà bi thương. Cứ xem nó như một khảo nghiệm của vận mạng, đổi góc độ suy nghĩ, có lẽ ngươi sẽ phát hiện ra, sau cơn mưa cầu vồng xinh đẹp sẽ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 23: Muốn Tiểu Cẩn lưu lại.

A~Tiểu Vũ hiểu rõ gât gât đầu.

Vốn dĩ nàng là một Tiểu Quý Soa? Vì muốn bảo vệ an toàn cho Địa phủ, nàng bị một tên điên chỉ biết cần người ép nhảy xuống sông Vong Xuyên. Diêm Vương đại nhân vì luyện tiếu nàng là một tiểu quý trung thành và tận tâm, mới từ trên Thiên Giới trở về cứu nàng.

Nước sông Vong Xuyên ăn mòn trí nhớ, cho nên nàng quên đi mọi chuyện đã xảy ra, bao gồm cả chuyện về người đã rất yêu thương nàng, Diêm Vương Lưu Quang.

Lưu Quang, Lưu Quang. Cũng không biết tại sao, nàng đối với cái tên này vô cùng quen thuộc.

“Vậy, Tiểu Cẩn phải làm sao bây giờ? Nàng không thể lưu lại cùng làm Quý Soa với chúng ta sao?”

Tiểu Vũ chớp chớp mắt mang theo vẻ mặt chờ mong nhìn về phía Chung lão đại.

Sắc mặt Chung Quý chuyển đen, khụ khụ lắc đầu nói: “Chuyện này chỉ có lão Đại mới có thể làm chủ được! Chẳng qua ta nghĩ hy vọng không lớn.”

T

iểu Vũ rói rắm, hai tay chống thắt lưng, bộ dáng mười phần giống người đàn bà chanh chua.

“Vì sao không có hy vọng? Ta thấy tư chất của Tiểu Cẩn tốt hơn ta! Vừa vặn ta xem Địa phủ này quá ít nữ, nhân việc này điều chỉnh cân bằng âm dương không tốt sao.”

Chung lão đại chỉ biết lắc đầu, Tiểu Hắc lại nhiệt tình nói:

“Đúng vậy, đúng vậy, ta thấy Vũ nha đầu nói rất có lý. Hơn nữa, nếu Tiểu Cẩn lưu lại, Vũ nha đầu sẽ có thêm bạn, mỗi ngày sẽ không rảnh đi trêu cợt chúng ta làm trò cười.”

Tiểu Bạch vỗ tay một cái đốp, đồng ý nói:

“Sau cùng nghe ta nói một câu, một chút giống nữ nhân Vũ nha đầu cũng không có, hơn nữa lại bị Tiêu thượng bà bà để ý, nếu có thể để Tiểu Cẩn lưu lại làm Quý Soa, cũng không có gì là không tốt.”

Đầu Tiểu Vũ đầy hắc tuyến, xxd! Đây là nói tiếng người sao !

Tiểu Cẩn thân nhiên mỉm cười, bộ dáng nhàn nhã, tựa như vấn đề đang thảo luận chẳng liên quan gì đến nàng, một chút cũng không để ý.

T

iểu Thôi vốn đang vui đầu vào máy tính đánh đánh gõ gõ, lúc này mới chen miệng vào nói:

“Hai người các ngươi cũng thật rảnh rồi, không có việc gì liền theo Chung lão đại tróc ma luyện quý. Tiểu Bạch ta còn có thể lý giải, còn Tiểu Hắc ta không thể hiểu rõ, không lẽ ngươi bị lây bệnh tự kỷ của Tiểu Bạch? Hay vừa nhìn thấy mỹ nữ liền choáng váng đầu óc, quên cả bản thân?”

Tiểu Bạch túm lấy cái gối ôm trên sofa ném về phía Tiểu Thôi:

“Con mọt sách kia! Ngươi không nói lời nào mọi người cũng không bảo ngươi câm điếc. Ai tự kỷ? Ai đầu óc choáng váng hả?”

Tiểu Hắc gãi gãi đầu, trong thời gian ngắn chưa hiểu được ý nghĩa trong lời Tiểu Thôi nói. “Con mọt sách! Lời ngươi nói có ý nghĩa gì?”

Tiểu Thôi tránh được cái gối Tiểu Bạch ném tới, lại ném cho Tiểu Hắc một ánh mắt xem thường. Bình tĩnh nói: “Tiểu Cẩn cô nương, tự ngươi nói cho bọn họ thân phận của ngươi đi.”

Tiểu Cẩn nghe vậy, vẫn tươi cười, không chút kích động, hướng Tiểu Bạch Vô Thường nói: “Ta là Yêu. Là một con cá chép tinh tu luyện ngàn năm.”

Tiểu Cẩn nói ra những lời này, làm cho hai người họ nhất thời hoảng sợ. Cả hai trừng lớn đôi mắt, kinh ngạc nói: “Yêu?! Cá chép tinh ?!”

Chung Quý lúc này nhẹ nhàng khụ khụ ho, tổng kết:

“Đây là lý do tại sao ta nói hy vọng sẽ không lớn. Cá nhân ta cho rằng, lão Đại tuyệt đối sẽ không lưu lại một yêu tinh làm Quý Soa. Ấc ~ chính xác mà nói, nàng là nửa người nửa yêu.”

Tiểu Vũ vỗ mạnh xuống bàn, phẫn nộ xắn ống tay áo lên nói :

“Yêu (yêu quái) thì đã sao? Yêu ma quỷ quái cái gì chứ, quỷ và yêu không phải vẫn là cùng một nhà sao! Thân phận các ngươi cao quý như vậy thì cứ đứng ở chỗ này, đừng theo ta là được! Xem ra các ngươi cũng chỉ là người làm công cho người khác, không thể làm chủ được chuyện này. Ta sẽ tự mình đi tìm lão Đại nói chuyện!”

Nói xong, nàng vỗ vỗ mu bàn tay Tiểu Cần, ý bảo nàng cứ chờ ở chỗ này. Cũng không để ý đến ánh mắt muốn ngăn cản của nàng, cứ thế xoay người chạy về phía thư phòng của Lưu Quang.

.....

Có một số người, dù mất đi trí nhớ, nhưng hành vi cũng sẽ không thay đổi. Ví dụ như, không thêm gõ cửa, cứ trực tiếp xông vào.

Lưu Quang nằm dài trên sô pha, thấy một người bùng bùng khí thế tông cửa xông vào. Người đến âm thanh cũng đi theo. Một tiếng lão Đại của nàng làm hắn nhớ lại những chuyện trước đây.

Nữ tử áo hồng cũng không giống trước kia, mà hơi cung kính đứng trước sô pha, kinh ngạc nhìn mỹ nam đang ngủ. Lưu Quang khẽ hé mắt ra, hướng ánh mắt mê ly tới thiên hạ mới xông vào.

Trong lòng Tiểu Vũ cảm khái, mẹ ơi, làm thế nào mà Địa phủ này lại tồn tại một Diêm Vương bộ dáng hại nước hại dân như vậy chứ? Trên đời này lại có nam nhân có bộ dạng đẹp như vậy sao ?

Tiểu Vũ, Tiểu Vũ của hã...

“Có chuyện gì sao?”

Lưu Quang thân nhiên mở miệng, không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng trong lòng sớm loạn thành một mảnh.

Á. Tiểu Vũ ghen hòng. Nghĩ xem nên nói thẳng vào vấn đề, hay là nên rào trước đón sau, hỏi hã đã ăn cơm trưa chưa? Đã ăn no chưa?

Lúc trước nghe Hắc Bạch Vô Thường nói, tính tình của Diêm Vương mỹ nam không tốt lắm, bình thường không có việc gì tuyệt đối không nên chọc hã. Nhưng nàng là một ngoại lệ, có vẻ mỹ nam này đối xử với nàng rất khác?

Ừ! Tiểu Vũ quyết tâm, mặc kệ! Tốt nhất vẫn là nói thẳng vào vấn đề, không nên hỏi đến chuyện ăn uống linh tinh.

“Diêm Vương đại nhân! Ta có thể thỉnh cầu người một chuyện được không?”

Tiểu Vũ cúi đầu, rất cung kính nói.

Người ngồi trên sô pha bỗng nhíu mày, rất rõ ràng, hã đang khó chịu!

“Lưu Quang.”

Hã thân nhiên mở miệng, nói ra một từ.

...A? Tiểu Vũ ngây ngốc không kịp phản ứng. Lưu Quang lường trước nàng không hiểu được, không khỏi thở dài một tiếng, lại mở miệng nói:

“Lưu Quang, tên của ta. Về sau ngươi không cần gọi ta là Diêm Vương đại nhân, có thể trực tiếp gọi tên ta, hoặc là giống như bọn Chung Quý gọi ta là lão Đại.”

...A. Tiểu Vũ lập tức gật gật đầu, lập tức sửa lại: “Lão đại!”

Hã có chút bức mình, sờ sờ môi, nhỏ giọng tự hỏi: Tên của ta rất khó nghe sao? Tại sao lại cứ gọi là lão Đại?

Nhẹ giọng khẽ ho, Lưu Quang mở miệng nói:

“Thỉnh cầu ta việc gì? Chỉ cần không phải chuyện giữ nữ nhân áo xanh kia lại làm Quý Soa, chuyện khác đều có thể thương lượng.”

...

Tiểu Vũ nhướng mắt, hoài nghi Diêm Vương mỹ nam có phải đã đặt máy nghe trộm khắp nơi ở Địa phủ này không, tại sao nàng còn chưa kịp nói, hã lại biết nàng muốn nói gì? Còn chặn hòng nàng trước!

Nhưng nếu cứ như vậy mà thỏa hiệp, nàng sẽ không phải là Tiểu Vũ!

“Lão Đại!! Vì sao không thể lưu nàng lại? Bởi vì nàng là Yêu sao? Là Yêu thì đã sao! Yêu thì cũng chia thành tốt, xấu. Huống chi nàng chưa từng hại ai, thậm chí còn giúp người. Dù sao nàng cũng không muốn đầu thai luân hồi, người lưu nàng lại đi, nhiều lắm thì cũng chỉ thêm một cái bát, đôi đũa mà thôi, người không nhớ mọn như vậy chứ? ”

A! Lưu Quang cười lạnh.

"Nàng cũng không phải không muốn đầu thai luân hồi, mà là nàng không thể đầu thai được! Nàng đã giao mình cho chủ nhân của thân thể, đã luân hồi chuyển thế. Lưu lại chẳng qua chỉ là một khối thân thể mà thôi. Nàng lưu lại trí nhớ của cá chép tình, hủy Yêu thân của mình, chấp nhận bám vào thân thể này, nên hiện tại chỉ được xem là nửa Người nửa Yêu, không thể đầu thai, cũng không thể tu luyện. "

Tiểu Vũ nhú mày: "Người sao lại biết rõ như vậy? Người đã điều tra rồi sao? "

Lưu Quang vô lực day mí mắt, ngồi dậy nhìn Tiểu Vũ:

"Chuyện này người không cần xen vào. Nhưng nhân chuyện này ta cũng muốn nói với nàng: Tiểu Vũ! Có những chuyện nhiệt tình giúp đỡ người khác là chuyện tốt, nhưng cũng không thể mù quáng giúp đỡ. Còn nữa, ta hỏi nàng, nàng đến thỉnh cầu ta chuyện này, nàng đã hỏi qua ý kiến Tiểu Cẩn chưa? Nàng ta có đồng ý ở lại đây làm Quý Soa hay không? "

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 24: Đứa nhỏ này có khuynh hướng tự ngược.

Việc này...

Tiểu Vũ cắn cắn môi dưới, nàng hình như chưa hỏi ý kiến Tiểu Cẩn. Nhưng nàng cảm giác bộ dáng Tiểu Cẩn rất thân thiện, nếu nàng nói muốn Tiểu Cẩn ở lại làm Quý Soa, Tiểu Cẩn nhất định sẽ đáp ứng. Chỉ là, không biết Tiểu Cẩn có thực sự muốn lưu lại đây không?

"Trở về đi. "

Lưu Quang hơi hơi mở miệng. Lập tức nằm xuống, nhắm mắt lại. Bộ dáng không muốn tiếp tục bị quấy rầy.

Tiểu Vũ muốn nói gì đó, lại thấy bộ dáng Lưu Quang như vậy, cũng không dám tiếp tục làm phiền. Ai kêu người ta là lão Đại chứ!

Không cam lòng cắn môi, nàng xoay người rồi đi.

Tiểu Vũ vừa bước chân rồi đi, Lưu Quang liền mở mắt ra. Ánh mắt hắn có chút mờ mịt, lát sau cảm khái nói:

"Hiện tại sao lại trở nên nhu thuận như vậy chứ? Bảo nàng rồi đi, nàng liền trực tiếp rồi đi? Tính tình như trước kia mới thật tốt! Ta không đáp ứng, nàng liền nhảy dựng lên! Rồi nàng sẽ xù lông giương vuốt (miêu trào^^) lên, sau đó rống giận ta, ta cái gì rồi cũng sẽ đáp ứng nàng! Thật nhớ! Nhớ con mèo nhỏ của ta! "

Hừ! Tiểu Quang hờn dỗi xoay người, đem mặt vui vào sô pha. Nội tâm lại rồi bởi.

....

Tiểu Vũ từ thư phòng đi ra, liền trở lại phòng khách, kéo Tiểu Cẩn về phòng mình.

Hai người ngồi trên giường, Tiểu Vũ nhìn Tiểu Cẩn, thần sắc nghiêm túc nói:

"Tiểu Cẩn, ta hỏi người một vấn đề, người phải thành thật trả lời ta! "

Tiểu Cẩn gật đầu, không rõ vì sao Tiểu Vũ đột nhiên trở nên nghiêm túc như thế.

"Người có từng nghĩ sẽ ở lại nơi này làm Quý Soa? "

Nghe xong câu này, Tiểu Cẩn biểu tình rõ ràng là run sợ.

Tiểu Vũ nhất thời thất vọng vô ốt, than thở ngã xuống giường.

"A!!! Quả nhiên lão Đại nói đúng! Người thật sự không muốn lưu lại đây! "

Tiểu Cẩn nhìn thấy bộ dáng thất vọng của Tiểu Vũ, nhanh chóng mở miệng :

" Không phải! Nếu ngươi hy vọng ta ở lại cùng ngươi, ta sẽ ở lại! Mặc kệ bọn họ có đồng ý hay không, ta vẫn cứ lưu lại! "

Tiểu Vũ mím môi, ngồi dậy đối mặt với Tiểu Cẩn.

" Tiểu Cẩn, không phải ta hi vọng. Mà là chính ngươi có nguyện ý ở lại hay không! Nếu trong lòng ngươi căn bản không muốn ở lại, vậy ta chính là cứng rắn miễn cưỡng ngươi ở lại. Ngươi không nên như thế, không cần làm theo ý ta! Ta tuy không nhớ rõ chuyện trước kia, nhưng ta có thể cảm nhận được mọi người ở đây đối xử với ta tốt lắm. Chắc chắn chỉ một thời gian ngắn ở chung nữa, ta sẽ quen thôi. Ngươi không cần lo lắng cho ta, trong lòng ngươi muốn gì cứ trực tiếp nói cho ta. Nếu có khó khăn, ta liền đi cầu lão Đại giúp! "

Tiểu Cẩn hơi giật mình, lại lập tức tươi cười.

" Vô dụng thôi, tất cả chỉ là hy vọng xa vời. Ta nghĩ đã không có khả năng thực hiện, cho nên không phiền ngươi phải suy nghĩ nữa, cứ ở bên cạnh ngươi cũng là tốt lắm rồi. "

Tiểu Vũ trừng mắt, nghi hoặc nói:

" Chẳng lẽ ngươi còn muốn đi tìm nam nhân kia? Ngươi muốn đi tìm hắn? "

Tiểu Cẩn bật cười, lắc đầu nói :

" Không phải! Ngay thời điểm được cứu lên bờ, ta liền hoàn toàn hiểu rõ. Ta là Tiểu Cẩn, nhưng sẽ không phải Tiểu Cẩn mà hắn yêu. Có lẽ hắn đã lỡ mở hiểu rõ thân phận của ta, nhưng hắn vẫn nguyện ý cùng ta trải qua những ngày đó. Kỳ thực ta đã thỏa mãn rồi. "

" Vậy? Ngươi muốn làm cái gì? "

Tiểu Vũ khó hiểu, tiếp tục hỏi.

Tiểu Cẩn xoa xoa mặt mình, giật mình nói:

" Thân thể này, là ta ích kỷ chiếm lấy của Tiểu Cẩn nhiều năm, đã không cho nàng an tĩnh xuống mồ, trong lòng ta vẫn áy náy không thôi. Yêu thân của ta đã hủy, một khi rời khỏi thân thể này sẽ hồn phi phách tán. Là ta nhất gan yếu đuối, cho nên mới không dám rời đi, mà hiện tại, ta đã có phản ứng khi đó. "

Tiểu Vũ nắm chặt tay Tiểu Cẩn, lo lắng nói:

" Ngươi đừng nghĩ như vậy! Dù khó nhưng chẳng lẽ không có phương pháp giải quyết khác sao? Hắn là sẽ có biện pháp vớt cả đôi đường. "

Tiểu Cẩn lắc đầu.

" Trừ phi có cao nhân tương trợ, có thể rút Yêu phách của ta ra khỏi cơ thể này, để Yêu phách ký sinh trên một vật thể có linh khí. Như vậy, cho dù đạo hạnh ngàn năm của ta có bị đánh mất, ta cũng còn có thể tiếp tục tu luyện, không đến mức rơi vào kết cục thảm nhất. "

Hai tay Tiểu Vũ vỗ mạnh một cái.

" Được! Chuyện này cứ giao cho ta đi! Ngươi ở đây chờ tin tốt của ta! "

Nói xong, cũng không để ý về mặt nghi hoặc của Tiểu Cẩn, nàng liền hướng thư phòng phóng đi.

....

Lưu Quang lại mở mắt ra, nhìn khuôn mặt phóng đại trước mặt đang cười tủm tỉm, mười phần là bộ dáng lấy lòng.

" Hắc hắc! Lão Đại ~~~ Ta vừa nghe lời ngươi, đến hỏi ý kiến đương sự nha! Lão Đại chính là lão Đại! Quả nhiên liệu sự như thần! Tiểu Cẩn không muốn lưu lại, nàng có suy nghĩ khác, à... Ngươi... Giúp nàng nha? "

Tiểu Quang dôi mắt, trực tiếp quăng ra hai chữ.

" Không giúp! "

Tiểu Vũ nhướng mày, lập tức lấy lại bình tĩnh. Thuận tiện đem khóe môi nâng cao, được rồi. Nàng thừa nhận nàng dùng mặt nóng bị người ta trả lại mông lạnh!

" Lão Đại ~~~ mọi người đều nói, mặt ngươi rất đẹp, tâm lại càng ác độc! Đương nhiên! Những lời này tuyệt không phải nói ngươi! Còn nói cái gì biết người biết mặt chẳng biết lòng, cái gì hồng nhan họa thủy, hại nước hại dân, dân chúng lầm than... Á... Đó đều không phải nói ngươi! Như lão Đại ngươi đây ~~~ gương mặt đẹp như vậy, tâm địa khẳng định là rất tốt! Như vậy đi? Xin ngươi thương xót, giúp chuyện này? "

Mắt Tiểu Quang nhất thời trợn trắng, lại quăng ra mấy chữ.

" Không bàn nữa ! "

Trán Tiểu Vũ nổi lên gân xanh, trong lòng liễu mạng nói với chính mình, ta phải nhịn! Ta phải nhịn!

Nhưng nhịn tới cảnh giới cao nhất, đó là không nhịn được nữa, cũng không cần nhịn nữa!

Kết quả là, hành tinh Tiểu Vũ, sau một đoạn thời gian yên lặng, rốt cuộc lại bạo phát!

Túm chặt cổ áo Lư Quang, Tiểu Vũ nhe răng trợn mắt, hung tợn nói:

" Có loại lão Đại như ngươi sao!? Có người không tim không phổi như vậy sao? Giúp một lần cũng không được sao? Đây là chuyện liên quan đến mạng người đó! Bất quá chỉ là một cái nhắc tay, ngươi có nhất định phải lạnh lùng như vậy không? xxd! Cứ phải bức ta hủy diệt hình tượng thực nữ mới được sao? Ngươi dám không giúp, có tin ta phóng hỏa đốt Diêm Vương điện của ngươi hay không! "

.....

Lư Quang bị rống như vậy, tầm mắt rốt cuộc dừng lại trên người Tiểu Vũ. Chỉ thấy đột nhiên hần nở nụ cười, càng cười càng vui vẻ. Hại Tiểu Vũ mơ hồ không thôi, có phải không nên nể mặt đứa nhỏ này? Tại sao đầu óc hần lại choáng váng đến vậy?

Trong giây lát, trời đất xoay chuyển. Mới vừa rồi Tiểu Vũ áp ở trên người Lư Quang, giờ phút này đã cùng Lư Quang thay đổi vị trí, trở thành bị Lư Quang áp ở phía dưới.

Không đợi cho nàng kịp phản ứng lại, cái khuôn mặt tuấn tú hại nước hại dân kia liền cúi xuống, áp trên trán nàng một nụ hôn thật sâu.

Ngẩng đầu, con ngươi Lư Quang ánh lên như ngọc. Trên mặt thủy chung tươi cười rạng rỡ, không biết hần cao hứng cái gì nữa.

Tiểu Vũ nháy mắt mấy cái, nhất thời trợn trắng cả mắt, đây là mỹ nam vừa rồi còn dạy dỗ nàng sao, sao hiện tại chỉ thấy giống một con mèo tình hay ăn trộm. Đầu nàng không khỏi đầy dấu chấm hỏi. Đứa nhỏ này? Không bị bệnh chứ? "

" Nói đi, lần này cần ta giúp cái gì? "

Lư Quang cao hứng mở miệng hỏi, lại cúi đầu, hôn lên trán Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ nghi hoặc, kinh ngạc nói :

" Ngươi? Đồng ý hỗ trợ? "

Lư Quang gật gật đầu, " Giúp! Nàng đã mở miệng, ta đương nhiên giúp! "

...

Tiểu Vũ giật mình, trong lòng thì thảo :

A ~ Đứa nhỏ này ăn cứng không ăn mềm? Có khuynh hướng thích bị ngược nha?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 25: Hoa Bỉ Ngạn chứa bí mật

Trên cầu Nại Hà, Lư Quang dựa cạnh lan can, tay đút túi quần, đôi mắt hoa đào dài nhỏ híp lại. Chính là bộ dạng không ngủ đủ giấc.

Tiểu Vũ dặt tiểu Cẩn đứng đối diện với hần. Nhíu mày một cái, không hiểu hỏi."Gọi ta tới đây làm gì? Đừng nói với ta là ngươi lại muốn để chúng ta trở về sông?"

Lư Quang trợn mắt, làm ơn đi, hần tốn một phen công phu mới có thể đem Tiểu Miêu không có lương tâm cứu lên từ đáy sông, hiện tại nếu là một con mèo nhỏ "Không cần thận" rơi xuống sông, hần cũng không muốn cứu, trực tiếp nhảy theo xuống là được.

"Không phải ngươi để cho ta giúp một tay sao? Thế nào, lại thay đổi chủ ý, không phải muốn để ta hỗ trợ sao?"

Lư Quang vừa nói xong, cũng không nói nhiều nữa, đứng thẳng quay đầu bước đi.

Tiểu Vũ tiến lên kéo hẳn lại, “Đừng đi! Ta, ta đối với chỗ này có chút sợ, cho nên mới nói hươu nói vượn. Ngươi đừng đi, mau giúp tiểu Cần một chút thôi.”

Lưu Quang vốn định trêu chọc con mèo Tiểu Vũ này một chút, nghe nàng nói thế, tất cả ý niệm nhất thời đều đi mất. Xoay người nhìn nàng có chút áy náy, giọng nói lập tức dịu dàng.

“Ta không đi, ta không đi nữa. Ta sẽ ở bên cạnh ngươi. Sẽ không bao giờ để ngươi chịu bất cứ thương tổn gì nữa.”

.....

À?

Tiểu vũ mơ hồ nghe, đây là ý gì?

Tiểu Cần đi lên trước, cung kính chào Lưu Quang một cái. “Cám ơn Diêm Vương đại nhân nguyện ý giúp ta hoàn thành nguyện vọng này. Tiểu Cần còn có một thỉnh cầu, hi vọng đại nhân tha thứ, có thể đáp ứng.”

Lông mày Lưu Quang nhướng lên, “Nói đi. Chuyện gì?”

Tiểu Cần nhìn Tiểu Vũ một cái, mỉm cười nói: “Sau khi yêu phách rời khỏi thân thể, thân thể này trong nháy mắt sẽ hóa thành tro bụi. Tiểu Cần đã không muốn trở về dương gian tu luyện. Cho nên khẩn cầu đại nhân, có thể cho tiểu Cần ở lại Địa phủ hay không?”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt lại hướng đến tảng đá lớn đỏ rực Hoa Bì Ngạn bên bờ sông. Mang theo vẻ mặt si mê.

“Để cho ta ký thân trong Hoa Bì Ngạn thôi. Nếu ta có thể khám phá tình duyên thế gian này, tự nhiên sẽ tu luyện được, tạo ra được Yêu thân. Nếu không khám phá được, như vậy, để cho ta bị nguyên rủa vĩnh viễn ngủ say thôi.”

“Tiểu Cần!”

Tiểu Vũ thét một tiếng kinh hãi, không hiểu vì sao nàng lại có suy nghĩ này, định mở to miệng muốn nói, lại bị tiểu Cần lắc đầu ngăn lại.

Ngược lại Lưu Quang không có bất kỳ nghi vấn nào, vươn tay ra vỗ, không dài dòng nói: “Đáp ứng ngươi!”

Nói xong ba chữ, liền muốn ra tay đánh về phía ngực tâm (khoảng giữa hai chân mày) của tiểu Cần.

“Chờ một chút!”

Lưu Quang thu tay lại, vẻ mặt hiểu rõ, cuộn cuộn tay áo. Cũng biết nha đầu sẽ hé lời ngăn cản, lười phải nghe nàng nói, Lưu Quang lại dựa vào lan can, nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Tiểu Vũ kéo tiểu Cần qua, “Tiểu Cần, ngươi quyết định thế thật sao? Cứ như vậy mà rời khỏi, buông tha ngàn năm?”

Tiểu Cần mỉm cười gật đầu một cái, ánh mắt rất kiên định.

“Đã như vậy, ngươi cần gì phải ở lại Địa phủ này? Ta bảo lão Đại tìm cho ngươi một Thánh Địa thật tốt, mỗi ngày đều có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt! Như vậy đối với tu luyện của ngươi không phải có chỗ rất tốt sao! Tại sao ngươi phải ký thân trong Hoa Bì Ngạn? Địa phủ vốn có âm khí nặng, ngươi lưu lại nơi này, không biết tu luyện tới khi nào mới có thể lấy lại Yêu Thân đây.”

Tiểu Cần không thêm đề ý chút nào lắc đầu một cái, ôm Tiểu Vũ cảm kích nói: “Tiểu Vũ, cảm ơn ngươi! Không có ngươi, ta căn bản không thể rời đây sông Vong Xuyên, là ngươi cho ta dũng khí tiếp tục sống. Là ngươi giúp ta thông suốt rất nhiều chuyện. Cuộc sống quá phức tạp, cho dù ta là yêu, cũng sẽ không chịu nổi. Hơn nữa ta rất thích Hoa Bì Ngạn của Địa phủ. Tảng đá lớn đỏ rực, mang theo tuyệt vọng xinh đẹp. Hoặc giả ta nhất định phải trải qua hỏa thiêu rèn luyện, mới có thể chân chính sống lại lần nữa.”

.....

Qua một lúc lâu, tay áo Lưu Quang bị người lôi kéo.

Mở mắt ra, chính là biểu tình bؤu môi khổ sở. Lưu Quang nhìn lên, đã biết kết quả họ thảo luận.

“Thương lượng thế nào? Ta có thể động thủ chưa?”

Không một câu nói nhảm, trực tiếp vào chủ đề. Không người nào có thể nhìn ra được, dưới thần sắc tiểu Quang trấn định vô vị, trong lòng giờ phút này cao hứng đến cỡ nào!

Đi thôi! Đi nhanh lên đi! Tránh cho con mèo Tiểu Vũ cả ngày cứ quần lấy ngươi! Chờ sau khi ngươi đi, nha đầu kia không chịu được nhàm chán, nhất định lại tới quần lấy ta! Sau đó.

Nội tâm Luru Quang vô hạn trong ảo tưởng.

Tiểu Cẩn gạt đầu một cái, vừa cúi đầu Hành lễ. “Diêm Vương đại nhân, làm phiền ngài. Ân đức của ngài, tiểu Cẩn nhất định khắc trong tâm khảm. Đợi ta lấy lại Yêu Thân xong, nhất định sẽ báo đáp ngài. Đến lúc đó làm trâu làm ngựa, mặc ngài sai khiến!”

Luru Quang ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói: “Báo đáp thì không cần, chẳng qua là một cái nhắc tay mà thôi. Ngươi chỉ cần chuyên tâm tu luyện thật tốt thôi. Địa phủ không giống dương gian, tu luyện tương đối khó khăn. Ngươi cần phải dụng tâm rồi.”

Tiểu Cẩn cảm kích, nhắm mắt ý bảo mình đã chuẩn bị xong.

Tiểu vũ đứng một bên rồi rầm đầy mặt, há mồm muốn nói lại thôi. Mọi người đều nói muốn Dục Hóa Trọng Sinh (sống lại từ trong lửa, giống phượng hoàng ấy), hi vọng từ trong lửa mà rèn luyện, năng còn có thể lại nói gì đây. Thật không hiểu nổi, chơi lửa cũng được sao? Nàng đã nghe qua đùa với lửa, chưa từng thấy qua bị lửa thiêu có thể sống lại.

Luru Quang nâng tay phải lên, đột nhiên, một ánh sáng chớp ở đầu ngón trỏ.

Đưa tay qua, hướng mi tâm (nơi giữa hai chân mày) tiểu Cẩn. Ánh sáng trắng trong nháy mắt trở nên to lớn, khiến Tiểu Vũ nhắm mắt lại theo bản năng.

Lần nữa mở mắt ra thì chỉ thấy thân thể tiểu Cẩn đã từ từ trở nên trong suốt. Từ lòng bàn chân bắt đầu chậm rãi mà tiêu tán.

Tay Tiểu Vũ đột nhiên nắm chặt, trong đầu chợt thoáng qua một hình ảnh. Tựa hồ là ở nơi nào, nàng cũng từng thấy qua tình hình như vậy. Có một người, cũng tiêu tán như vậy ở trước mắt của nàng.

Trong chốc lát, tiểu Cẩn thủy chung mang theo khuôn mặt nhàn nhạt mỉm cười, cũng đã tiêu tán. Cả người phút chốc tan thành mây khói, không lưu lại một tia dấu vết. Chỉ có đầu ngón trỏ Luru Quang lóe lên ánh sáng lam nhạt.

Lắc mình đi tới bụi Hoa Bi Ngạn, Luru Quang đem chút ánh sáng màu lam nhạt này rót vào một nhụy hoa. Thấy ánh sáng màu lam từ từ tan ra tiến vào Nhị hoa, lúc này mới khẽ cười môi nhẹ nhàng cười yếu ớt.

Trong miệng tự lầm bầm. “Hai người các ngươi có thể làm bạn. Dù sao đều là yêu, cùng nhau tu luyện đi.”

Dừng lại một lúc, tiếp đó lại nói. “Nếu như xem vừa mất rồi, cho phép tự do yêu. Ta tương đối dễ nói chuyện, tương lai các ngươi lấy lại được Yêu Thân, cũng đừng quên ta đây là người làm mai là được.”

.....

Tiểu Vũ đuổi theo, nhìn thấy Luru Quang đang nhìn chăm chăm một mảnh hoa Bi Ngạn mở miệng thì thầm. Không khỏi nghi ngờ nói: “Ngươi làm gì thế? Nói chuyện với người nào vậy?”

Luru Quang nhún vai một cái, vô tội nói: “Không có. Ta đem yêu phách tiểu Cẩn bỏ vào một bụi Hoa Bi Ngạn, để cho nàng tu luyện tĩnh tâm.”

Tiểu Vũ bán tín bán nghi gạt đầu, liền hỏi Luru Quang đâu là bụi hoa của Tiểu Cẩn. Ngay sau đó tiến lên nhìn cây hoa kia có chút không nói nên lời.

Luru Quang nhàn nhạt mỉm cười, thật ra thì lúc này trong bụi Hoa Bi Ngạn, cất dấu một bí mật nhỏ.

Vốn hẳn nghĩ mấy ngày nữa nói cho Tiểu Vũ, cho nàng một bất ngờ vui mừng. Chẳng qua không nghĩ tới lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Hôm nay Tiểu Vũ đã quên mất mọi chuyện trước kia, sợ là cả người làm nàng cảm thấy tiếc nuối kia, thậm chí chí cũng quên sạch sẽ.

Hiện tại dù nói cho nàng biết chuyện này, nàng cũng không có bao nhiêu cảm xúc. Nói không chừng còn nghi ngờ không dứt, hỏi người kia là ai.

Luru Quang nhìn hoa làm bầm lâu lâu, nhìn người mặc váy hồng, nhẹ nhàng phát ra một tiếng thở dài.

Thôi. Đợi đến ngày bọn họ lấy lại Yêu Thân, mới nói cho nha đầu này.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 1: Đừng tưởng lính gác cửa không phải là cán bộ

Kể từ khi tiểu Cẩn rời đi, cuộc sống Tiểu Vũ chỉ có thể dùng bốn chữ Nhàm chán cùng cực để hình dung.

Địa phủ khôi phục vận hành thường ngày, Ngưu Đầu Mã Diện đi câu hồn, Tiểu Hắc Tiểu Bạch theo Chung lão đại đi khắp nơi bắt quỷ. Mạnh bà vẫn như cũ ngồi ở đầu Cầu Nại Hà, cười híp mắt cho Quỷ Hồn qua đường sắp đầu thai một chén canh vong tình nóng hổi.

Tiểu Thôi cả ngày cúi đầu vào trước máy vi tính, tài vụ gần đây coi như tổn thất nặng nề.

Cửa lớn Địa phủ, là Nhị Lang thần đập hư. Bàn ghế, là Nhị Lang thần lấy mất. Một đám quỹ sai, là Nhị Lang thần đã thương. Sửa lại những thứ này cũng phải coi là chi phí chung, muốn Thiên Đình chi trả! Còn có tội tự tiện xông vào nhà dân, tội khi dễ người dưới. Cùng với phí tổn thương thân thể của bảy quỹ, phí tổn thất tinh thần của Tiểu Vũ, phí tự do thân thể...!

Ai nha nha, công việc của hắn thật đúng là bận rộn nha. Các người nói một chút coi, đầu năm nay làm thư ký dễ dàng sao? Đặc biệt còn là nam thư ký!

.....

Tiểu Vũ vốn muốn cùng Ngưu Đầu Mã Diện đi câu hồn, nhẹ nhàng cười nhảy đến trước mặt hai người kia, nói muốn cùng bọn hắn ra ngoài làm nhiệm vụ, một vị Tiểu Mã Ca lập tức nhiệt tình nói: “Tốt! Theo chúng ta cùng đi chơi! Hiện trường giết người, hiện trường tai nạn xe cộ, phanh thây, bụng nát lòi ruột, té thảm không nở nhìn, ngấm mình ở trong sông mất cũng không còn. Nhưng kích thích là! Tuyệt đối không phải nhìn thấy trên điện ảnh, hiệu quả sao có thể bằng trực tiếp chân thật chứng kiến!”

Tiểu Vũ nuốt một ngụm nước bọt, lòng bàn chân như có dầu, trốn mất còn mau hơn thỏ.

Đồ chơi này quá máu tanh rồi, không thích hợp với nàng. Tìm người khác mang nàng đi chơi thôi.

.....

Tiểu Vũ ở Địa phủ rảnh rỗi sáng ngời, bắt tri bắt giác liền lác lư đến bên cạnh Cầu Nại Hà.

“Đến đây! Vũ nha đầu. Mau ném thử canh vong tình ta mới nghiên cứu nấu thành, thử một chút xem mùi vị thế nào!”

Mạnh bà vừa thấy Tiểu Vũ, liền đi như bay tới. Nụ cười rạng rỡ, khiến Tiểu vũ nhất thời nổi da gà đầy người.

Trí nhớ lần ăn canh trước còn lưu lại trong đầu rõ ràng, lần này Tiểu Vũ không ngu nữa. 36 Kế, chạy là thượng sách. Phui mông một cái, lách người chạy đi!

.....

Trong phòng khách, Tiểu Hắc Tiểu Bạch thoải mái ngồi trên ghế sa lon, nhìn đáng đáp, là đang chờ Chung lão đại cùng đi làm nhiệm vụ.

Tiến lên một phát bắt được một tay áo trắng, Tiểu Vũ cố làm bộ đáng đáng thương. “Bạch đại ca, các người dẫn ta cùng ra ngoài chơi đi. Để cho ta mở rộng tầm mắt chứ.”

Tiểu Bạch rút tay về, vô lực nói: “Vũ Đại Tiểu Thù! Người cũng đừng chơi chiêu này với ta. Trước kia lúc người gọi ta là cái gì ca ca, kết quả của ta rất thảm! Còn nữa..., ngàn vạn lần đừng giả vờ đáng thương với ta, bộ dáng này, có thể lừa lão Đại và Tiểu Hắc ngu ngốc, đối với ta, một chút cũng không dùng được!”

Tiểu Bạch nói hết liền lác mình đi, Tiểu Hắc đi tới, rất xin lỗi gãi gãi tai nói: “Tiểu Vũ à, không phải chúng ta không muốn dẫn người đi ra ngoài, mà là lão Đại không cho phép. Hắn không muốn người gặp bất kỳ nguy hiểm nào, cho nên chỉ có thể để người ở Địa phủ.”

Chung Quỷ gầm nhẹ một tiếng, “Được rồi! Chúng ta lên đường!”

Tiểu Bạch đem gương bỏ vào túi, lạnh lùng bỏ ra ngoài. Tiểu Hắc vung ống khóa, hướng Tiểu Vũ bày ra một nụ cười áy náy, cũng xoay người đi ra ngoài.

.....

Hừ! Nguy hiểm nguy hiểm! Rốt cuộc có thể có nguy hiểm gì!

Tiểu Vũ thật sự là sắp hồng mắt, nàng cũng không giống một con heo lười, có thể ngày ngày nằm trên ghế salon ở thư phòng phơi nắng! Coi như hạn chế tự do của nàng, không để cho nàng rời Địa phủ, tốt xấu gì cũng nên tìm việc gì cho nàng làm một chút chứ? Đừng để nàng rảnh rỗi cả ngày như vậy nha.

Ánh mắt lằng lằng, cứ như vậy bay tới trên người một Tiểu Thôi vui đầu tính toán gì đó.

“Tiểu Thôi ~ người tính cái gì đó? Có muốn ta giúp một tay hay không?”

Tiểu vũ nhiệt tình nói, thậm chí vỗ vỗ vai Tiểu Thôi.

Tiểu Thôi ngẩng đầu, thần sắc ngưng trọng nhìn Tiểu Vũ. “Phí tổn thất tinh thần, phải đòi bọn họ bồi thường bao nhiêu tiền?”

..... À?

”Ta nghĩ ít nhất cũng phải năm con số! Dù sao bổng lộc của Nhị Lang thần cao như vậy, không bóc lột hắn cũng cảm thấy thật xin lỗi hương thân phụ

lão! Đứng rồi! Phải sáu con số!”

Tiểu thời kháng định gật đầu một cái, vùi đầu tiếp tục tính.

? ? Tiểu Vũ không hiểu ra sao, đây là làm cái gì?

Chợt, Tiểu thời lại ngẩng đầu lên.

”Nhị Lang thần xuống tay ác như vậy, đánh ta đứt ba cái xương sườn, Tiểu Bạch thiếu chút nữa bị hủy dung, đứa bé Tiểu Hắc kia thiếu chút nữa bị hấn đánh cho ngu! Diêm này, thế nào cũng phải đòi Thiên Đình bồi thường sáu con số! Đây chính là trắng trợn công kích người nha! Ta lần đầu được dạy dỗ hấn! Muốn hung hăng lột da hấn! Đứng! Sẽ phải sáu con số!”

Nói xong, Tiểu Thời lại vùi đầu gõ một chuỗi con số.

Lúc này, cuối cùng cũng chú ý tới tồn tại của người khác, nghi ngờ nói: “Gi? Sao ngươi ở chỗ này? Có chuyện gì sao?”

Tiểu Vũ lắc đầu một cái, xoay người rời đi.

Được rồi, nàng thừa nhận, nàng cùng Tiểu Thời thật sự không có tiếng nói chung.

.....

Nhàm chán, thật nhàm chán!

Tiểu Vũ càng nghĩ càng buồn bực, dứt khoát tức giận vọt vào thư phòng, muốn tìm người kia để hỏi cho ra nhẽ.

Vẫn không gõ cửa như cũ, trực tiếp đẩy cửa đi vào. Nhìn thấy người trên ghế sofa kia, liền rống to.

”Lão Đại! Ngươi tìm việc gì cho ta làm chút đi! Ta thật sự rảnh rồi không chịu nổi, ngươi có phải ép ta đi nhảy sông tự vận không!”

Lưu Quang nghiêng mặt sang bên nhìn Tiểu Vũ, thấy bộ dạng nàng phồng má khó chịu. Không khỏi nhếch môi cười.

”Vậy, nàng muốn làm cái gì? Trừ việc không thể rời khỏi Địa phủ, chuyện khác mặc nàng chọn.”

Tiểu Vũ suy tư một phen, cau mày nói: “Hình như cũng không có chuyện gì có thể làm”

Lưu Quang ngồi dậy, một tay nâng cằm cũng suy tư một hồi. Chợt búng tay, mở miệng nói: “Nàng thấy đi trông coi Sinh Tử Môn thế nào?”

À? Tiểu Vũ không hiểu, trông coi Sinh Tử Môn?

”Sinh Tử Môn chính là cửa lớn của Địa phủ, bình thường đều do Si Mị Vong Lợng làm thủ vệ trông coi.”

Tiểu Vũ tỉnh ngộ, kinh ngạc nói: “Vậy ý ngươi là để cho ta làm lính gác cửa? Chăm sóc cửa lớn?”

Lưu Quang lắc đầu bật cười. “Nàng cũng chớ xem thường công việc thủ vệ Sinh Tử Môn. Hồn phách ở địa phủ này, một nửa là do bọn Ngưu Đầu Mã Diện, Chung Quỷ đi thu, mà một nửa cũng là tự mình du dương mà đến. Nhưng có nhiều hồn phách rời thân thể, cũng không phải là đã tử vong. Cho nên Địa phủ tạo ra Sinh Tử Môn, chính là vì sự khác nhau của những hồn phách chưa chết này. Công việc của yêu quái cũng quỷ quái, chính là thu tử hồn, đuổi sinh hồn. Để cho tất cả bọn họ thuộc về đúng nơi, duy trì trật tự tam giới.”

Tiểu Vũ nghe Lưu Quang giải thích, lúc này mới có mấy phần hứng thú.

”Vậy, là ta trông coi hai Tiểu Quỷ Đầu kia sao?”

Lưu Quang nhún vai, “Nàng muốn như vậy cũng được, dù sao nàng không phải là nhàn rồi mà nhàm chán ư, không thì đi Sinh Tử Môn dạo vài vòng. Nghe nói không ít sinh hồn cho dù biết mình chưa chết, cũng không muốn trở về. Hai Tiểu Quỷ Đầu kia vì thế rất phiền não. Nàng cơ trí hơn so với bọn hấn, coi như là giúp bọn hấn đi.”

Mất Tiểu Vũ đảo một vòng. Lính gác cửa tốt xấu gì cũng là quan nha. Hơn nữa dường như còn rất thú vị. Trong phim ảnh không phải thường có câu này sao, “Đóng cửa, thả chó!” Nàng về sau cũng có thể nói một câu như vậy. “Đóng cửa, thả quỷ!” Hắc hắc, còn rất ngẫu nha.

Được rồi, dù sao rảnh rồi không có việc làm, đi làm lính gác cửa vui đùa một chút. Nếu cảm thấy không có ý nghĩa, nhiều lắm là nàng trở về phòng ngủ ngon, đến lúc đó còn xem những thứ khác chứ sao.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 2: Nam nhân này nhìn có chút quen mắt

Thường nói ‘tân quan tiền nhiệm tam đem hòa’*. Nhưng Tiểu Vũ làm quan, muốn phát hỏa cũng không phát được.

* tân quan tiền nhiệm tam đem hòa: Ý là quan viên mới lên chức thường dùng những biện pháp cải cách hay những chính sách mới.

Điền cổ: Thời Tam Quốc khi Gia Cát Lượng làm quân sư cho Lưu Bị, trong một thời gian ngắn đã ba lần dùng hỏa công đánh Tào Tháo. Lần đầu hỏa thiêu sườn núi Bắc Vọng làm mười vạn quân Tào của Hạ Hầu Đôn còn được vài người. Lần thứ hai ở Tân Dã dùng hỏa công, thủy yểm diệt sạch mười vạn quân của Tào Nhân, Tào Hồng. Lần thứ ba hỏa thiêu Xích Bích trăm vạn quân Tào thảm bại, rốt cuộc chỉ còn 27 người theo Tào Tháo chạy thoát. Bấy giờ người ta gọi ba lần đốt lửa này là “Gia Cát Lượng mới nhậm chức đốt ba đống lửa”. Về sau thì thành “Quan mới lên nhậm chức đốt ba đống lửa”

Nhìn hai tiểu chính thái* trước Sinh Từ Môn, trong lòng nàng chỉ có yêu thương. Làm sao có thể phát hỏa chứ.

*tiểu chính thái, từ gốc là: 小正太 = từ tiếng Nhật: Shotaro/Shota: Bé trai. Chỉ những cậu bé/thiếu niên/ những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ. Nguồn : trích chú thích trong cuốn “Chết, sắp bẫy rồi” do Lục Hoa dịch.

Mỗ Vũ đã thờ dài không biết bao nhiêu lần, aizz, trong nhà ai nuôi đứa nhỏ, sao lại đáng yêu như vậy!

Hai tiểu soái ca yêu quái và quỷ quái, cả ngày mang kính râm nghiêm trang đứng ở trước Sinh Từ Môn. Mới đầu, Tiểu Vũ nghĩ bọn họ giả vờ nghiêm túc. Sau mới biết được, kính râm kia chính là đồ chơi công nghệ cao, có thể phân chia sinh hồn và tử hồn.

Kết quả là, mỗ Vũ ồ ào với Lưu Quang cũng muốn một bộ kính râm. Lập tức hai tay khoanh trước ngực đứng ở cửa lớn, quả nhiên có thể thấy hồn phách tiến vào, ánh sáng trên người không cùng màu.

Sinh hồn, là màu xanh. Tử hồn, là màu đỏ.

....

“Đến đây! Đem cái bàn cùng cái ghế dựa kia chuyển đến cho ta!”

Tiểu Vũ cuộn tay áo lên, chỉ huy hai Tiểu Quỷ Soa không hay ho giúp nàng chuyển cái bàn.

Yêu quái nhỏ cái đầu nhỏ, khó hiểu nói: “Vũ tỷ tỷ, ngươi muốn làm gì?”

Mỗ Vũ nhân cơ hội néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của yêu quái, cười đến tà mị nói: “Mỗi ngày đứng đều một chết, ta đem cái bàn chuyển đến Sinh Từ Môn, sau đó mỗi ngày liền nhìn chăm chăm hai người các ngươi, thử xem các ngươi còn dám nói ta nhân hạ hay không!”

Quỷ quái kêu rên một tiếng. “Không thể nào? Vũ tỷ tỷ, ngươi sao lại còn ác hơn Chung lão đại!”

Tiểu Vũ trừng mắt, đứa nhỏ này sao lại nói như vậy!

“Ta phi! Ngươi mới không tốt! Ta đây là giúp các ngươi loại bỏ phiền phức, nghe lão Đại nói, có vài sinh hồn, đầu có vấn đề, chết sống cũng không chịu trở về. Về sau, gặp loại đồ ăn này, liền giao cho ta xử lý! Ta giữ Cửa Sinh, hai anh em ngươi phụ trách đem tử hồn đưa vào Cửa Tử thì tốt rồi.”

Ánh mắt yêu quái và quỷ quái sáng lên, thật hay giả?

Tiểu Vũ thấy biểu tình của hai anh em bọn họ là không tin, cũng lời giải thích. Bảo Tiểu Quỷ Soa giúp nàng đem cái bàn chuyển đến Cửa Sinh, lấy ghế dựa ra thoải mái ngồi xuống. Còn không biết làm thế nào lấy ra khối gỗ gi đó để lên trên bàn. Phía trên khắc mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Cổ vấn Tâm lý, Tiểu Vũ.

....

Vốn là Sinh Từ Môn này, yêu quái quản lý cửa Sinh, phụ trách đuổi sinh hồn ly thể (rời thân thể) về. Quỷ quái quản lý cửa Tử, phụ trách đưa tử hồn đã chết. Nhưng hiện tại, Tiểu Vũ đưa cái bàn đến chiếm cứ toàn bộ cửa Sinh, đem yêu quái đẩy qua bên quỷ quái. Để hai người bọn họ hợp tác làm việc, ngoan cố không nghe lời, có thể báo với nàng.

Hai người kia cũng không để ý nhiều, dù sao đều biết Tiểu Vũ là người của lão Đại Lưu Quang, ai không nể mặt nàng vài phần. Đừng nói chiếm lấy cửa Sinh, cho dù nàng đem toàn bộ Sinh Từ Môn hủy đi, bọn họ cũng không dám nói gì. Chỉ cần Tiểu Vũ chơi đã rồi, chờ thêm vài ngày, không còn mới mẻ, nàng liền chuyển cái bàn đi không nào loạn nữa.

Chỉ là khiến hai người bọn họ té hư mắt kính là, sao mà mới ngày đầu tiên, thật đúng là đã tới một sinh hồn ngoan cố quật cường.

“Ta nói vị soái ca này, ngươi không chết! ok? Nghe hiểu tiếng phổ thông không? Ngươi cảm phiền trở về đi, nơi này của ta là cửa Tử, đã đi vào thì đừng mong đi ra ngoài.”

Yêu quái kiên nhẫn vô ích, từ khi hấn mới đến Địa phủ, chưa từng thấy sinh hồn ngoan cố như vậy. Một người mi thanh mục tú rất dễ nhìn, đầu óc không bị tật chứ?

Đứng ở trước mặt yêu quái, là một vị nam tử áo lục. Rất kỳ quái, người bình thường mặc y phục màu lục, đều rất khó nhìn. Hơn nữa có vẻ chẳng ra cái gì cả. Nhưng vị nam tử trước mắt này, mặt mang nét cười, bộ dáng thân thiết ấm áp, liền như một trận gió xuân thâm nhập lòng người. Quần áo màu lục làm tăng thêm vẻ anh tuấn tuấn lãng, không cảm thấy có chút gì không hợp. Ngược lại cảm thấy thực phù hợp với hấn. Giống như đất đai hồi xuân, vạn vật sống lại. Làm cho người ta cảm thấy thư thái ấm áp.

“Vị đại ca này, ta nghe hiểu lời ngươi nói, ngươi không cần lặp đi lặp lại. Hơn nữa ta cũng nói rất nhiều lần, ta không muốn đi, ta là đến tìm người. Xin ngươi thương xót, cho ta đi qua.”

... Yêu quái cơ bản không nói gì, tìm người? Có làm hay không? Có nghe nói qua đến Địa phủ tìm người sao? Đến Địa phủ chỉ có tìm quỷ! Vô lực đẩy quỷ quái bên cạnh. “Này, ngươi nói phải làm sao bây giờ?”

Quỷ quái sờ sờ cằm, bỗng nhiên giơ tay chỉ chỉ chỗ cửa Sinh, thiên hạ váy hồng đang nằm trên ghế sắp ngủ, thấp giọng nói: “Vũ tỷ không phải nói, có việc cứ giao cho nàng xử lý.”

Yêu quái mím mím miệng, hơi do dự nói: “Được không đó? Trước kia có chuyện nào nàng làm thành công? Thường thì những chuyện giao cho nàng, đều trở nên càng tệ hơn. Hơn nữa ta thấy bộ dáng nam tử áo lục này rất khó nghe lời, lỡ như cuối cùng chọc cho Vũ tỷ nổi điên, trực tiếp quăng vào Địa ngục. Sẽ phiền toái lớn đó!”

Quỷ quái nuốt nước miếng, “Không thể nào? Ta thấy mấy ngày nay Vũ tỷ đều thực bình thường nha. Nói không chừng sau khi trải qua nước sông Vong Xuyên rửa trôi, sẽ không gây hồ nháo như vậy. Ai nha, chúng ta còn có nhiều hôn phách phải xử lý, không thể bị nam nhân này gây phiền. Mặc kệ, liền giao cho Vũ tỷ đi. Cùng lắm thì chúng ta chú ý một chút, nếu phát hiện không thích hợp, sẽ đem người mang về.”

Yêu quái cũng không có cách, đành phải gật gật đầu. Nhẹ ho một tiếng, nói với nam tử kia: “Hai anh em chúng ta phụ trách thủ vệ, có thể cho ngươi đi vào hay không chúng ta không làm chủ được.”

Giơ tay chỉ chỉ thiên hạ váy hồng cách đó không xa, yêu quái nói tiếp: “Nhìn thấy không! Đó là thủ trưởng trực tiếp của chúng ta, ngươi nếu bắt buộc phải đi vào cửa Tử, ngươi phải đi tìm nàng thương lượng. Bất quá ta nói trước, tính tình nàng không tốt lắm, trăm ngàn lần đừng chọc giận nàng. Bằng không hậu quả thực nghiêm trọng!”

Nam tử áo lục khách khí gật gật đầu, mỉm cười nói: “Cảm ơn vị đại ca này, ta nhớ kỹ lời ngươi nói, ta sẽ đi tìm nàng thương lượng.” Nói xong, liền xoay người đến chỗ Tiểu Vũ.

Yêu quái, quỷ quái nhìn theo hấn, trong lòng cảm thán. Một thiếu niên thật tốt, chỉ là đầu óc có vấn đề. Đến Địa phủ tìm người? A, thật sự buồn cười. Không biết Vũ tỷ của bọn họ, nên ứng phó hấn như thế nào.

....

Tiểu Vũ mang theo kính râm, buồn ngủ ghé vào trên bàn.

Chợt nghe có người nhẹ nhàng gõ cái bàn, nàng ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn lại. Nghĩ rằng người nào không muốn sống dám quấy nhiễu giấc ngủ của Vũ đại tiểu thư nàng!

Vừa nhấc đầu, miễn cưỡng nhìn áo lục.

Wow! Người nào mà khoe khoang như vậy? Ăn mặc chói mắt như vậy?

Đôi mắt dời về phía trước, thấy rõ vẻ mặt tuấn tú của người đến. Trong lòng Tiểu Vũ lập tức liền lộ bộ một tiếng, trong đầu như có ánh điện xẹt qua, người này??? Sao lại có cảm giác đã gặp qua ở đâu?

“Ngươi? Làm sao?”

Thấy nam tử áo lục cười ôn nhu với nàng, Tiểu Vũ ngồi thẳng thân mình, há mồm lắp bắp hỏi ra một câu như vậy.

“Xin chào cô nương! Là hai vị Quỷ Soa đại ca bên kia bảo ta tới tìm ngươi. Ta muốn vào Địa phủ tìm người, bọn họ ngăn lại không cho. Nói ta còn chưa chết, không thể đi vào. Bảo ta tới cùng cô nương thương lượng.”

Vào Địa phủ? Tìm người?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 3: Tiểu Thôi, mượn số sinh tử một chút

Tiểu Vũ gãi gãi tai, đôi mắt nhìn đôi phương từ trên xuống dưới. Quả nhiên ánh xanh lóng lánh, là sinh hồn chưa chết.

“Ngươi? Là ai? Đến Địa phủ này muốn tìm ai?”

Thấy nam tử trước mắt có cảm giác quen thuộc khó hiểu, Tiểu Vũ cũng không quản đầu hấn có vấn đề hay không, mở miệng hỏi trước cho kỹ càng.

Tươi cười trên mặt nam tử chưa bao giờ tán đi, thủy chung tràn đầy ý cười ôn nhu. Thấy Tiểu Vũ mở miệng hỏi, hấn không chút nào giấu diếm nói: “Ta đến từ Nguyệt quốc, ta gọi là Bích Hiên. Ta đến nơi đây, là muốn tìm thê tử của ta.”

Tiểu Vũ ngăn ra, a, đã kết hôn? Lại là người si tình. Bích Hiên? Ặc, trong đầu hoàn toàn không có ấn tượng.

“A. Thường nói sinh tử có mệnh, phú quý do trời, thê tử của ngươi đã qua đời, ngươi cũng nên hiểu rõ một chút. Dương thọ của ngươi chưa hết, không được vào cửa Tử đến Địa phủ. Hơn nữa cho dù ngươi đi vào, thê tử của ngươi không chừng đã sớm đầu thai luân hồi, cho nên vẫn là trở về đi, sống thật tốt.”

Trí nhớ trước kia quên không còn một mảnh, Tiểu Vũ cũng lười suy nghĩ. Nam tử trước mắt này cũng là cái loại si tình, vẫn là tận tình khuyên hấn trở về thôi.

Bích Hiên lắc lắc đầu, mỉm cười như trước.

“Nàng nhất định chưa đầu thai. Ta tính ra rằng, nàng đi cũng chỉ đến cầu Nại Hà. Cho nên ta đến tìm nàng.”

.... ?

Tiểu Vũ nghe có chút hồ đồ. Không rõ lời nam tử này nói là có ý gì. Đi cũng chỉ đến cầu Nại Hà, không phải do hấn tính ra chứ? Lão đại ở cầu Nại Hà chính là Mạnh bà bà!

Vô lực vuốt vuốt tóc, Tiểu Vũ kéo ghế dựa đến. Vẩy tay ý bảo hấn ngồi xuống trước. Xem ra là muốn cùng hấn chậm rãi tán gẫu một phen.

Bích Hiên không cự tuyệt, thật khách khí nói cảm ơn rồi ngồi xuống. Bộ dáng nhàn nhã, nhìn không ra cảm xúc gì.

Tiểu Vũ một tay vuốt cằm, bắt đầu đặt câu hỏi. “Ngươi làm sao mà biết thê tử của ngươi chưa đầu thai? Nàng chết khi nào? Vừa mới chết ngày hôm qua?”

Bích Hiên lại lắc lắc đầu, “Nàng chưa chết, ta chỉ cần có thể mang ba hồn sáu phách của nàng về, nàng liền có thể sống lại.”

...

Tiểu Vũ cào cào đầu, phát hiện nàng và hấn có chút chướng ngại. Vợ hấn rút cuộc là chết hay không chết? Còn có cái gì ba hồn sáu phách? Là ba hồn bảy vía chứ?

Đang lúc Tiểu Vũ nghi hoặc hết sức, chỉ thấy Bích Hiên đột nhiên cầm tay nàng, hơi khấn cầu nói: “Xin ngươi thương xót, để cho ta vào đi thôi. Hoặc để ta liếc nhìn nàng một cái cũng được, ta có một chút việc muốn nói với nàng. Cho dù cho tới bây giờ nàng cũng không xem ta là tướng công, nhưng ta thật sự thích nàng. Không phải là đồng tình thương hại, chính là muốn chiếu cố nàng cả đời. Nguyên ý đeo trên lưng tội lỗi của nàng.”

Tiểu Vũ vốn định rút tay về, nhưng nghe thấy Bích Hiên nói như vậy, lại xuất hiện dấu chấm hỏi đầy đầu.

“Cái gì? Các ngươi không phải vợ chồng ân ái sao? Chẳng lẽ là ngươi ép buộc cưới nàng, sau đó nàng không cam lòng, liền tự sát? Hiện tại ngươi là đến Địa phủ sám hối?”

....

Nếu Tiểu Bạch hoặc Tiểu Thôi ở đây, tuyệt đối sẽ tròn trắng mắt, bội phục sức tưởng tượng của người nào đó.

Nhưng Bích Hiên lại khác, hấn không tròn trắng mắt, thậm chí không có chút vẻ mặt hờn giận. Chỉ lắc đầu giải thích: “Không phải, ta là thật tâm cưới Nguyệt Nhi, chỉ là nàng vẫn cho rằng ta thương hại nàng. Sau cùng bởi vì thân phận của nàng, nàng không muốn liên lụy ta, liền tự mình lặn lội rời đi. Khi ta tìm được nàng, cả người nàng đầy máu, hơi thở cũng sắp đứt. May nhờ y thuật của nhị ca siêu tuyệt, mới giữ được hơi thở cuối cùng.

Sau Ngũ đệ tỉnh được nàng có tử kiếp (kiếp nạn phải chết), sợ rằng chính là lần này. Sau không nhìn được thỉnh cầu của ta, Ngũ đệ động chút tay chân với hồn phách của Nguyệt Nhi. Cho nên ta mới có thể khẳng định, Nguyệt Nhi chưa đầu thai được.”

Tiểu Vũ cả kinh, trên đời này còn có cao nhân có thể động tay chân với hồn phách?

Tựa hồ nhìn ra là Bích Hiên chân thành, hơn nữa mẫu Vũ là điển hình ăn mềm không ăn cứng, loại thiên tính này, cho dù sông Vong Xuyên rửa trôi một trăm lần, cũng không thể hủy được .

Kết quả là, nữ Vũ hốt đứng lên, nghiêm túc nói: “Ngươi ở đây chờ ta! Ta đi tra cho ngươi, thê tử của ngươi rốt cuộc có ở Địa phủ không, có đầu thai không. Tên của nàng là gì?”

Bích Hiên cảm kích gật gật đầu, “Cảm ơn cô nương! Nàng tên Mị Nguyệt.”

....

Tiểu Vũ lao đảo đi vào trước mặt nữ Thôi đang phấn đấu vui đầu cùng con số.

“Tiểu Thôi ~ cho ta mượn sổ sinh tử xem một chút.”

Mồ Thôi nhanh tay ấn máy tính, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Tiểu Vũ chặc lưỡi, bắt mẫn hét lên: “Xem bộ dạng keo kiệt của ngươi kìa! Cho ta mượn xem một chút! Ta lại không đốt của ngươi, xem một chút cũng không thiếu khối thịt nào!”

Tiểu Thôi đang vội vàng tính biểu đồ thông báo, cũng không có tâm tư cùng Tiểu Vũ dây dưa. Nghĩ rằng dù sao ở Địa phủ, nha đầu kia sẽ không nháo đến xảy ra chuyện gì. Nếu thực cùng hần hồ nháo, bất quá hần sẽ tìm lão Đại giải quyết.

Một tiếng vang nhỏ, sổ sinh tử màu đen xuất hiện ở trong tay Tiểu Thôi. Tiểu Vũ vui vẻ, giờ tay nhận lấy. Tay Tiểu Thôi lại thu trở về.

“Ta nói trước! Chỉ có thể xem ở đây! Xem xong lập tức đưa cho ta. Hơn nữa xem nội dung cũng không cho tiết lộ nửa chữ! Đây chính là quy củ của Địa phủ, không phải trò đùa.”

Tiểu Vũ dùng sức gật gật đầu, “Được rồi, được rồi, đã biết! Trong lòng ta đều biết.”

Một phen đoạt lấy sổ sinh tử trong tay Tiểu Thôi, Tiểu Vũ bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm.

Mị Nguyệt! Mị Nguyệt!

Lật một hồi lâu, cuối cùng tìm được cái tên này. Trong lòng Tiểu Vũ run lên, ai nha nha, đây là chuyện gì? Dương thọ đã hết, hồn phách cũng về Địa phủ. Nhưng trên sổ sinh tử lại chưa gạch tên?

Tiểu Vũ giờ tay chỉ vào cái tên kia, đi đến bên người Tiểu Thôi nghi vấn nói: “Con một sách, chuyện gì xảy ra với người này?”

Tiểu Thôi chỉ hơi hơi liếc mắt một cái, tùy ý nói: “Không nhớ rõ, hình như nghe nói là lúc thu hồi, hồn phách không được đầy đủ. Cho nên không có cách nào giải quyết. Hơn nữa mấy ngày trước lại vội vàng lo chuyện của ngươi, nên tạm thời không quản chuyện khác. Chờ ta bắt tay làm xong công tác, sẽ quản lý tốt hơn một chút.”

Tiểu Vũ nháy mắt mấy cái, “Vậy, nàng hiện tại ở đâu?”

Mồ Thôi nhíu mày thoáng suy tư một chút, rồi sau đó mở miệng nói: “Thật cũng không rõ, dù sao hồn phách không được đầy đủ không có cách nào đầu thai. Ngươi đi hỏi Mạnh bà đi, nếu không thì đến hỏi hỏi Chung lão đại.”

Tiểu Vũ thấy nữ Thôi kia bộ dáng có lệ, không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, lười hỏi lại hần. Khép sổ sinh tử trả lại cho Tiểu Thôi, liền đi trở về Sinh Tử Môn.

Bích Hiên lo lắng chờ ở nơi này, vừa thấy Tiểu Vũ trở lại. Lập tức đứng dậy hỏi: “Thế nào? Có phải nàng chưa đầu thai hay không? Đang ở Địa phủ?”

Tiểu Vũ lắc đầu. Có chút ngượng ngùng nói: “Thực xin lỗi, mấy ngày trước Địa phủ xảy ra chút chuyện. Cho nên rất nhiều hồn phách quản lý không kỹ. Thê tử của ngươi hần là chưa đầu thai. Bất quá hồn phách nàng ở đâu, trước mắt còn chưa biết. Sinh hồn lưu tại Địa phủ có tổn hại với thân thể, ngươi vẫn là đi về trước đi. Ta sẽ tìm thê tử của ngươi, để nàng báo mộng cho ngươi, được không?”

Bích Hiên có chút kích động, dùng sức phe phẩy đầu.

“Ta không quay về, ta thật vất vả mới nhờ được Ngũ đệ thực hiện thuật Thi Ly Hồn cho ta, nếu không hề thu hoạch mà trở về, tiếp theo không biết làm sao mới có thể đến nơi này. Ta không về.”

Khi nói chuyện, tiến lên bắt lấy cánh tay Tiểu Vũ, khẩn cầu nói: “Cô nương, ngươi để cho ta vào đi thôi. Cho dù rốt cuộc không ra được ta cũng không hối hận.”

Tiểu Vũ còn chưa đáp lời, một cánh tay vói đến. Một phen đẩy cánh tay Bích Hiên cầm tay Tiểu Vũ ra, bóng dáng chợt lóe, bắt lấy bà vai Bích Hiên, trực tiếp ném vào cửa Sinh. Động tác lưu loát, mọi người đứng xem trước Sinh Tử Môn một mảnh kinh ngạc.

Lưu Quang xoay người, nhìn hai tiểu chính thái đỏ hoi đang cứng họng, cười hết sức yêu my.

“Về sau gặp loại tình huống này, liền theo phương pháp của ta mà xử lý. Đã biết?”

Hai mỡ ca dùng sức gặt đầu, nội tâm sùng bái không thôi.

Không hổ là lão Đại nha, quả nhiên có quyết đoán!

...

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 4: Thì ra người đem Địa phủ làm thành khách sạn

Tiểu Vũ giật mình nhìn về phía Lưu Quang, mặc dù rất muốn thức thời cho hai cái vỗ tay, sau đó mắt tỏa ra hồng tâm tán thưởng một câu, Wase! Lão Đại người quá xuất sắc rồi!

Nhưng nhìn thấy người kia bị ném vào trong cửa Sinh, nam tử áo lục biến mất trong nháy mắt, Tiểu Vũ vẫn là nhìn không được mà bộc phát.

“Lão Đại! Cầu xin người hãy giúp ta một tay! Đây chính là ngày đầu tiên ta làm quan cũng là lần đầu tiếp kiến khách. Còn chưa tán gẫu được mấy câu, sao người lại liền đem người ta ném đi? Người không phải là đang nằm trên ghế sa lon xa xỉ nhân nhả phơi nắng sao? Không có việc người chạy tới đây quấy rối làm gì?”

Liên tiếp hỏi mấy câu, cho thấy tâm tình Tiểu Vũ bây giờ thật không tốt.

Lưu Quang nhàn nhạt liếc Tiểu Vũ một cái, tiến lên trước nắm hai tay của nàng. Đặt ở trong tay mình dùng sức xoa xoa. Không nói một lời, sắc mặt khó chịu lập tức rời đi.

Tiểu Vũ kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn tay mình bị chà xát đến đỏ hồng, đầu đầy dấu chấm hỏi.

“? ? Se len sọi à?”

.....

Mất thấy người cũng đã bị ném đi, Tiểu Vũ không có cách. Nhưng trong lòng lại âm thầm đem chuyện này ghi tạc. Nếu hỏi Tiểu Thôi không ra nguyên cớ, vậy thì đi đến chỗ Mạnh bà dò hỏi.

Đi tới Cầu Nại Hà, cùng một đám quý soa rồi rít chào hỏi. Mạnh bà cười hi hi một cái liền thấy Tiểu Vũ, lập tức bùng lên một chén canh. Còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì Tiểu Vũ đã ngăn lại.

“Ngừng! Mẹ chồng à! Ta tìm người có chuyện rất quan trọng. Hôm nay chúng ta này hãy để chén canh này xuống trước đã?”

Mặt tươi cười, dáng vẻ Tiểu Vũ lấy lòng.

Mạnh bà cũng không làm người khác khó chịu, nghe Vũ nha đầu nói như vậy, tò mò không biết nàng có chuyện quan trọng gì. Gặt đầu một cái, đặt chén canh trong tay xuống.

“Chuyện quan trọng gì à?”

Tiểu Vũ nhìn thấy chén canh kia được đặt xuống, lúc này mới thở phào một cái. Kéo cánh tay Mạnh bà, nũng nịu nói: “Mẹ chồng à, người có ấn tượng gì với nữ tử tên Mị Nguyệt hay không? Nghe nói nàng bị bắt về, bởi vì hôn phách không đầy đủ nên không thể phán quyết. Người từng nghe qua cái tên này chưa? Có biết nàng đang ở đâu không?”

Mạnh bà cười đến thông dong. “Hôn phách không đầy đủ hẳn là không qua được Cầu Nại Hà?”

Tiểu Vũ gặt đầu một cái, “Đúng! Tiểu Thôi cũng nói như vậy.”

Mạnh bà cười đến bình tĩnh. “Vậy khẳng định cũng không xếp hàng uống canh Mạnh bà rồi ?”

Tiểu Vũ sờ sờ cằm, cẩn thận suy nghĩ. “Hẳn là không có... Theo đạo lý, không phải uống canh Mạnh bà rồi mới được qua Cầu Nại Hà sao? Nếu nàng không qua được, đại khái là chưa uống canh của người.”

Mạnh bà cười đến rực rỡ. “Nếu chưa uống canh ta, cũng không qua Cầu Nại Hà được. Vậy ta làm sao biết có một người như thế? Coi như thật sự có một người như thế, người cũng nên suy nghĩ một chút, địa phủ này một ngày thu vào ngàn vạn hôn phách, ta cũng là người nhiều tuổi rồi, người còn trông cậy ta có thể nhớ được từng người sao?”

.....

Tiểu Vũ xụ mặt, trên trán xuất hiện ba đường hắc tuyến.

“Vậy sao ngươi không nói thẳng là ngươi không có ấn tượng gì! Còn hỏi ta nhiều vấn đề như vậy! Ta còn tưởng rằng ngươi biết!”

Mạnh bà vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ. “Ta chỉ là nói cho ngươi biết kết quả, đồng thời thuận tiện để cho ngươi hiểu, nguyên nhân tại sao ta không biết mà thôi.”

Tiểu Vũ phát tay một cái, lười phải cùng vị mẹ chồng này tiếp tục dây dưa. Quay đầu bước đi. Còn chưa đi được hai bước, liền nghe phía sau vang lên âm thanh quen thuộc.

“Vũ nha đầu ~ chuyện quan trọng hỏi xong? Uống chén canh đã ~”

Bàn chân Tiểu Vũ bôi dầu, trong khoảnh khắc bóng dáng liền biến mất.

Aizz, mặc kệ.

Dù sao sinh hồn kia cũng bị lão Đại ném đi. Tin tưởng trừ phi hấn chết rồi, bằng không lần tới sẽ không gặp mặt. Địa phủ này mịt mờ, quỷ hồn như biển, đi nơi nào tìm một Quỷ Hồn không rõ thân phận.

Tiểu Vũ nhún nhún vai, tạm thời không để tâm đến chuyện này.

.....

Tiểu Vũ ở trong phòng khách chơi trò chơi điện tử, liền nghe ngoài Sinh Tử Môn truyền tới một hồi huyền ảo. Hình như là âm thanh đáng yêu của em trai yêu quái.

“Ta nói đại ca à! Ta thật sự tôn ngươi là đại ca! Mong ngươi giúp đỡ, đừng đến hồ nháo nữa được không? Đây là Địa phủ! Địa phủ đó! Hiểu chứ? Mặc dù hơi xa hoa một chút, nhưng tuyệt đối không phải là khách sạn năm sao! Ngươi nha, không có việc gì chớ chạy đến đây, trở về sống qua ngày thật tốt đi! Xem như ta cầu xin ngươi!”

Tiểu Vũ nghe như thế, không khỏi bị chọc cười.

Cái này là chuyện gì, đầu năm nay vẫn còn có quỷ cầu người hay sao? Hơn nữa nghe ý tứ này, dường như còn là cầu xin người nọ trở về dương gian đi, đừng đến Địa phủ chết.

A, thú vị.

Tiểu Vũ bỏ lại trò chơi điện tử, đứng dậy đi tới Sinh Tử Môn, nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Vừa đến trước Sinh Tử Môn, liền gặp được màu lục chói mắt quen thuộc. Tiểu Vũ vỗ ót. Ai ui, sao lại là cái tên vừa nãy!? Thì ra hấn thật đem Địa phủ làm thành quán rượu?

Bích Hiên vốn còn muốn cùng yêu quái ngăn hấn lại lý luận, nhưng trong nháy mắt, liền thấy Tiểu Vũ đi tới, không khỏi nâng lên nụ cười, xông lên níu tay Tiểu Vũ nói: “Cô nương! Ngươi còn nhớ rõ ta không? Ta lại trở về đây!”

.....

Nghe một chút! Cái này gọi là tiếng người sao?

Tiểu Vũ xoa xoa cái trán rì ra mồ hôi lạnh, đi tới trước người Bích Hiên vô lực nói: “Ta thật sự vô cùng tò mò, ngươi rốt cuộc làm sao tới được đây? Ngươi nhờ Ngũ Đế giúp?”

Bích Hiên lắc đầu một cái, giải thích: “Không phải vậy. Sau khi ta bị ném trở về, lại muốn tìm cô nương. Nhưng nói gì Ngũ đế cũng không chịu giúp ta thi triển thuật Ly Hồn. Trong lòng ta nóng nảy, thật vất vả mới có thể dò được vị trí Nguyệt nhi, ta sao lại có thể vì một lời nói mà dễ dàng buông tay. Cho nên ta thừa dịp bọn họ không chú ý, len lén uống một chai độc dược. Khi tỉnh lại ta liền đi đến nơi này, thế nhưng vị tiểu ca không cho ta đi vào. Sao vậy? Ta còn chưa chết sao?”

Tiểu Vũ đẩy mồ hôi, mẹ nó, chẳng lẽ vị mỹ nam này đầu óc có vấn đề?

Yêu quái ở bên cũng vô lực mãnh liệt trợn trắng mắt. Đầu năm nay thật là chuyện lạ gì cũng có. Chưa tới lúc chết, lại có tình đoán mệnh. Mà có chút nhớ nhưng cái chết, cũng tỷ như vị trước mắt này, lại cứ cố tình hủy mệnh. Đến Địa phủ cũng qua mấy lần cửa, đơn giản chỉ cần không chết, sẽ cho trở về.

Tiểu Vũ không nói gì, nắm lấy cánh tay Bích Hiên, lo lắng dẫn hấn đến trước cửa Sinh.

“Vị đẹp trai này! Sinh tử đều do mệnh. Coi như bản thân tự sát có thể đi vào Địa phủ. Nhưng không nhất định chứng minh ngươi có thể nhìn thấy thể tử

của mình. Hơn nữa người tự sát, là muốn vào Uổng Tử Thành chịu khổ. Nhìn người trẻ tuổi như vậy, sao lại nghĩ quẩn? Ngoài thê tử ra, người còn có huynh đệ, người nhà chứ? Sao người cứ ích kỷ như vậy không vì bọn hần suy nghĩ một chút? Bọn họ nhìn người tự sát như vậy, có thể thương tâm khổ sở hay không? Có thể như người mất đi Nguyệt nhi bộ dạng bị thương không dứt hay không?”

Thân hình Bích Hiên ngẩn ra, tựa hồ là bị Tiểu Vũ nói trúng yếu điểm. Hần cúi đầu trầm mặc, nụ cười trên mặt cũng không còn tồn tại.

Tiểu Vũ thấy thần sắc hần khổ sở, không khỏi từ từ hạ giọng. Hoi mỉm cười nói: “Về sau người không nên làm việc ngu ngốc này, trở về sống thật tốt. Ta đáp ứng người! Nhất định sẽ thay người tìm thê tử. Sau đó sẽ nói năng báo mộng cho người. Có được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 5: Cái gì? Nàng ở Địa ngục?

Bích Hiên ngẩng đầu lên, gơ tay cầm cánh tay Tiểu Vũ, trông mắt sáng ngời.

“Cô nương! Người thật là người tốt! Cảm ơn người! Được, ta đáp ứng người. Trở về sẽ không tự sát nữa. Phần cô nương nhất định phải giúp ta tìm được Nguyệt nhi! Ta sẽ đợi, đợi đến khi Nguyệt nhi báo mộng cho ta mới thôi!”

Khóe miệng Tiểu Vũ mỉm cười, dùng sức gật đầu một cái.

“Được! Ta nhất định sẽ đem hết toàn lực giúp người tìm người!”

Một đạo bóng đen nhanh chóng bay đến, thốt ra một câu nói lạnh lùng.

“Không cần phí tâm, các người đời này không thể gặp mặt nhau.” (anh nì ghen à?)

.....

Si Mị Vồng Lượng vốn núp một bên xem náo nhiệt, vừa thấy được người tới, lập tức chạy nạn tựa như bay về vị trí của mình. Không dám hướng bên kia nhìn một cái.

Tiểu Vũ nghe vậy, cũng biết người đến là ai. Không muốn chịu thua mở miệng hỏi: “Tại sao? Tại sao bọn họ không được gặp mặt? Thê tử của hần chưa qua Cầu Nại Hà, không phải còn chưa đầu thai sao. Tiểu Thôi nói rồi, hần phách Nguyệt Nhi không đầy đủ nên không phán quyết được. Nên nàng vẫn còn ở Địa phủ nha.”

Bích Hiên nghe vậy cũng nóng nảy một hồi. Hoàn toàn không chú ý tới người này lần trước ném hần không chút lưu tình.

“Đúng nha! Vì sao nói ta cùng Nguyệt nhi không gặp mặt được nữa? Vị công tử này có phải biết gì không? Người biết Nguyệt nhi ở đâu?”

Lưu Quang lạnh lùng liếc Bích Hiên một cái, rõ ràng không nghĩ đến phản ứng của hần. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Vũ cũng tò mò, không khỏi mấp máy miệng, vì cắt đứt ý niệm nam tử này, vì để con mèo nhỏ tốt bụng không cần xen vào chuyện người khác. Lưu Quang khó chịu nói: “Không phải vì hồn phách nàng không đầy đủ mà không thể đầu thai. Mà là trên người nàng có sát nghiệt, khi còn sống trên tay nàng nhuộm rất nhiều máu tươi. Điềm này người nên rất rõ ràng chứ?”

Lưu Quang nhìn Bích Hiên, chỉ thấy thân hình hần ngẩn ra, qua một hồi lâu mới lắp bắp nói: “Kia, nhưng, nhưng mà, ... , nhưng mà Nguyệt nhi giết người đều là người xấu! Nàng không sai!”

Hừ! Lưu Quang hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ nói: “Cái gì gọi là tốt cái gì gọi là xấu? Cho dù đôi phương tội ác tày trời, các người cũng không nên tự ý định đoạt tánh mạng của bọn họ. Tay nàng nhuộm máu tươi là sự thật, đây chính là phạm vào sát nghiệt.”

Bích Hiên bị từng từ của Lưu Quang phản bác đến không nói được, nắm chặt tay về mặt co quắp.

Tiểu Vũ mơ hồ. Cái gì? Thê tử của vị đẹp trai này giết người? Còn không phải là giết một hai người?

Lắc đầu, trước cứ mặc kệ chuyện khác. Tiểu Vũ kéo tay áo Lưu Quang, hỏi trọng điểm.

“Vậy, nàng bây giờ đang ở đâu?”

“Địa ngục!”

.....

“Cái gì! ?”

Đồng thời vang lên hai tiếng.

“Nguyệt nhi tại sao ở địa ngục!? Nàng, nàng cũng không phải là người xấu! Nàng cũng không phạm phải tội ác tày trời! Tại sao lại đẩy nàng xuống địa ngục!? Nàng, nàng chỉ là một cô gái yếu đuối. Tại sao đối đãi với nàng như vậy?”

Bích Hiên rất kích động, tiến lên hai bước muốn túm cổ áo Lư Quang, lại bị hấn dễ dàng tránh né.

Mắt lạnh Lư Quang chột lóe, tựa hồ muốn ra tay. Tiểu Vũ tinh mắt, vội vàng kéo Bích Hiên.

“Ngươi, ngươi tỉnh táo trước đã! Không cần kích động như thế.”

Lư Quang dừng tay lại, thoáng nắm chặt nói: “Bất kể vì sao, chỉ cần phạm vào sát nghiệt, đều sẽ bị đẩy xuống địa ngục chịu phạt. Đã vào địa ngục, không có khả năng trở về. Cho nên ngươi đừng hi vọng gì. Đừng đến Địa phủ hồ nháo nữa! Một lần hai lần ta sẽ làm như không nhìn thấy, nếu còn có lần sau, ta coi như ngươi không muốn sống nữa, ném ngươi vào Súc Sinh Đạo mà luân hồi!”

Bích Hiên tựa hồ bị không ít đã kích, miệng vẫn tự lẩm bẩm.

“Nguyệt nhi ở Địa ngục. . . . Nguyệt nhi lại đang ở địa ngục.”

Tiểu Vũ không đành lòng, tâm đồng cảm lại bắt đầu tràn ra. Không khỏi đối với Lư Quang, nhỏ giọng khẩn cầu: “Lão Đại. . . . Ngươi xem có thể. . . .”

Lời nói còn chưa dứt, liền bị Lư Quang lạnh lùng cắt đứt.

“Không thương lượng! Lúc này nói gì ta cũng sẽ không giúp một tay!”

Vừa dứt lời, vung tay lên, trực tiếp đem Bích Hiên kia ném vào cửa Sinh.

Xoay người, thấy bộ dáng Tiểu Vũ mất hứng. Trong lòng than nhẹ một hồi.

Không thể để nha đầu này tùy tính nà làm. Có thể hồ nháo, nhưng cũng phải có giới hạn. Muốn giúp, lại không giúp được.

Vươn tay, muốn xoa xoa đầu Tiểu Vũ. Lại bị nàng tránh né. Lư Quang hơi ngăn ra, cuối cùng thu tay về.

Không muốn giải thích, tràn ra một tiếng than nhẹ, lặng lẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 6: Chưa từng thấy qua địa ngục như vậy

“Ta muốn giúp hấn”

“Không bàn nữa!”

“Ta muốn giúp hấn!”

“Không thể nào!”

“Ta muốn giúp hấn ~~~”

“Làm không được!”

“Lão Đại! Ngươi qua cứng nhắc! Có người sẽ đi gặp Thiên đế kiện ngươi quá độc tài ngang ngược! Thật không có tình người gì hết!” Tiểu Vũ hai tay chống nạnh đứng ở trước sofa, một đôi lông mày thẳng tắp nhìn chằm chằm người nọ đang nằm thoải mái trên đây.

Không đúng! Đây không phải là người! Đây là một con hồ ly mười phần hư hỏng!

Lư Quang ngay cả mắt cũng lười mở ra, nghe nói thế, chỉ phát phát tay vô vị nói: “Nàng đi kiện đi. Đừng để ta đến lúc đó phải đi Thiên đình chuộc nàng là tốt rồi.”

Tiểu Vũ giận đến nghiêng răng, quả đấm nhỏ nắm chặt, thật hận không thể xông lên đem con hồ ly kia lột da.

“... Người xem người ta si tình như vậy, thì không thể vờng khai nhất diện (khoan hồng đại lượng) sao?”

Đôi tay tựa vào sau ót, Lư Quang rảnh rang nói: “Cõi đời này người si tình đâu chỉ ngàn vạn, muốn mọi người bảo ta vờng khai nhất diện. Địa phủ nên trực tiếp đóng cửa đi”

Tiểu Vũ mắt tròn lên, vô lực suy sụp hạ vai, đi lên trước mấy bước đứng ở bên sofa.

“Lão Đại! Đừng không thấu tình đạt lý như vậy! Giúp đỡ lần này có được hay không? Ta thề! Về sau không bao giờ cho người thêm phiền toái nữa, người liền phát thiện tâm một chút, xin rủ lòng thương xót đi” Một đôi mắt to chớp chớp, bộ dạng mười phần vô tội đáng thương.

Lư Quang rút cuộc mở mắt ra, nghiêng mặt sang một bên nhìn về phía Tiểu Vũ. Khóe môi nâng lên, nụ cười đầu độc mê người.

Tiểu Vũ trước tiên bị mê ngất, nhếch môi cười khúc khích. Nghĩ là Lư Quang nhất định đáp ứng. Đang lúc hết sức cao hứng liền nghe tên yêu nghiệt nào đó trên ghế sofa khẽ hé mồm nói: “Ta nhớ ta từng nói qua rồi. Lương tâm của ta sớm đã bị ta tự tay ném vào sông rồi. Gi? Trước đây không phải nàng có đi Vong Xuyên hà du ngoạn sao, không thuận tiện giúp ta tìm một chút sao?”

.....

Tiểu Vũ thề, giờ phút này nàng không có uống nước, bằng không khẳng định phun vào mặt hắn! Hồ ly chính là hồ ly! Quá gian trá rồi!

Giận dữ đứng lên, Tiểu Vũ cuộn tay áo.

“Lão Đại! Tóm lại một câu, việc này người rút cuộc có giúp hay không?”

Đuôi lông mày Lư Quang nhảy lên, O? Thì ra con mèo nhỏ Tiểu Vũ này còn muốn cùng hắn đánh?

“Không! Giúp!”

Tựa hồ là có ý muốn nhìn con mèo nhỏ giận đến bộ dạng giơ chân. Hai chữ này vừa nói xong lực vang vang, từng chữ từng câu. Nói xong lại tiếp tục nhắm nghiền hai mắt, biểu minh cho bộ dạng không muốn quan tâm.

Bàn tay Tiểu Vũ thu hồi lại, trán nổi gân xanh, thật muốn bóp chết hắn! Đáng tiếc đánh không lại...

Hơn nữa con hắc hồ ly này đạo hạnh quá sâu, không làm được cuối cùng người chết chính là mình...

.....

Tiểu Vũ buồn bực trở về phòng, càng nghĩ càng rối rắm. Nhớ tới mới vừa rồi nam tử áo lục kia nghe được lão Đại nói, sau đó cả người cũng ngẩn ra. Suy nghĩ một chút, thật vất vả lưu lại một sợi hờn phách, còn hy vọng ngày sau có thể cứu người. Ai biết người mình yêu mến lại bị đánh vào địa ngục. Thật là bị kịch.

Rút cuộc một nữ tử như thế nào mà tay lại nhiễm máu tươi khiến bị đánh vào địa ngục? Khiến cho Bích Hiên nóng ruột nóng gan như vậy?

Theo Lư Quang nói lại, Tiểu Vũ cảm tình con mèo. Động tác nhanh nhẹn, cơ trí chưa nói đến, chính là lòng hiếu kỳ, tuyệt đối so với mèo còn mạnh hơn mấy phần.

Kết quả là, Tiểu Vũ thiên tư vạn tượng cũng không nghĩ ra nguyên do nào, nàng liền đưa ra quyết định.

“Tiểu Hắc! Ta muốn đi địa ngục!”

Phụt! Tiểu Hắc mới từ nhân giới làm xong nhiệm vụ trở về, vừa nghe Tiểu Vũ nói những lời này, toàn bộ nước trà từ trong miệng phun ra ngoài.

Tiểu Vũ bình tĩnh lấy từ trong yếm ra một bọc khăn giấy, đưa cho Tiểu Hắc đang tròn to cặp mắt nhìn nàng chăm chăm.

“Người?... Không sao chứ?” Bộ mặt Tiểu Hắc nghi ngờ, đưa tay qua sờ sờ cái trán của Tiểu Vũ, xác định nàng không phát sốt, không có triệu chứng đầu óc bị hư.

Tiểu Vũ vói tay đẩy ra móng vuốt của Tiểu Hắc, sắc mặt khó chịu nói: “Ta không sao, người dẫn ta đi địa ngục!”

... Tiểu Hắc rối rắm một hồi, bất động thần sắc xê dịch sang bên cạnh, chế cười nói: “A, Vũ nha đầu à, có phải người lại bị cái gì kích thích hay không? Mạnh bà cho người ăn canh rồi hả? Si Mị Vong Lượng giành đường của người hả? Hay là lão Đại đối với người làm chuyện gì không đạo đức?”

Phi! Tiểu Vũ tròn trắng mắt, lại lắc lư đi đến bên cạnh Tiểu Hắc, bắt lấy ống tay áo của hắn nghiêm túc nói: “Ta không có chịu bất kỳ kích thích nào! Tin tưởng ta! Giờ phút này tuyệt đối là lần đầu thanh tỉnh của ta từ trước tới giờ! Mang ta đi địa ngục!”

... Mắt của Tiểu Hắc loạn nhìn xung quanh, muốn tìm đối tượng cầu cứu. Mẹ ơi, nàng thì thanh tỉnh, ta hồ đồ được không? Đừng không có việc gì liền

khảo nghiệm năng lực chịu đựng của trái tim nhỏ của ta. Đi địa ngục? Nàng tướng địa ngục là khách điểm à. Không có hộ chiếu thì không đi được.

“Tiểu Hắc Hắc! Trong những người ở địa phủ này, ta thích ngươi nhất! Nhìn xem, bắp thịt rắn chắc này! Vóc người cao ngất này! Mặt trắng như trứng diên đảo chúng sinh này! Nhớ đến Tiểu Hắc Hắc ngươi mang một khóa xích đánh đầu trắng đó không gì cản nổi, bắt được bao nhiêu yêu ma quỷ quái! Ta đối với ngươi kính ngưỡng giống như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt! Cầu xin ngươi một chút chuyện nhỏ này, ngươi cũng không đáp ứng sao?”

Tiểu Vũ không tim không phổi nói xong một tràng dài, lúc này chỉ thấy Tiểu Hắc mừng rỡ vô cùng.

“Được! Ngươi cũng đã nói như vậy! Hơn nữa lại cùng ta có giao tình, ta cũng ra mặt giúp ngươi một lần! Ngươi chờ ở đây, ta đi gặp Tiểu Bạch mượn hộ chiếu, trở về hai ta liền đi địa ngục.”

Tiểu Vũ mỉm cười gạt đầu một cái, phất tay đưa mắt nhìn Tiểu Hắc rời đi.

Ừ! Thí nghiệm chứng minh, một chiêu nịnh hót này quả nhiên đối với người không có đầu óc đặc biệt có tác dụng.

.....

“Vũ nha đầu, nhưng ta nói rõ trước nha. Mười tám tầng đại ngục tuyệt đối không phải là địa phương tốt để chơi đầu. Sau khi ngươi cùng ta tiến vào, nhất định không được hồ nháo. Sau khi ngươi nhìn thấy cô gái kia, thì phải ngoan ngoãn cùng ta ra ngoài! Hiểu không?”

Đưa ra một khối mộc bài (lệnh bài bằng gỗ) nho nhỏ, đó là Tiểu Hắc mượn của Bạch Vô Thường, gọi là “Hộ chiếu của địa ngục.”

Mười tám tầng địa ngục là nơi nhốt trọng phạm. Phạm là khi còn sống phạm vào tội ác, sau khi chết đều sẽ bị đánh vào địa ngục chịu khổ. Dựa theo tội của bọn họ, chia ra nhốt vào tầng thứ mấy.

Mà hộ chiếu danh như ý nghĩa chính là giấy thông hành. Chỉ có lệnh bài do Lưu Quang nắm giữ, mới có thể tự do ra vào địa ngục. Trước đây ở nơi này trong địa phủ, cũng chỉ có ba người Chung Quý cùng Hắc Bạch Vô Thường mới có thể ra vào. Cho nên Tiểu Hắc mới mượn của Tiểu Bạch, về phần dùng loại phương pháp nào, cũng không thể biết được.

Tiểu Vũ dùng sức gạt đầu một cái, vỗ vỗ bả vai Tiểu Hắc nói: “Biết rồi, biết rồi! Ngươi giúp ta một chút. Ta sẽ không làm khó ngươi. Ta chỉ muốn nhìn thấy cô gái kia, liền cũng ngươi đi ra ngoài”

Tiểu Hắc khẽ gạt đầu, ánh mắt mang bao nhiêu không tin nhiệm. Tính tình Vũ nha đầu hán còn không biết sao, nhưng đầu gì cũng thấy qua mấy lần rồi. Lần này hán tự mình mang nàng đến chỗ này, nhưng ngàn vạn lần đừng để cho hán gặp phải sai lầm gì nha.

.....

Hai người đi tới Cửa lớn của địa ngục, quý sai thủ vệ nhận biết Tiểu Hắc cùng Tiểu Vũ, tiến đến hành lễ với hai người. Nhưng công sự phải làm, bọn họ cũng phải làm theo pháp luật.

“Hắc tam ca, Tiểu Vũ tỷ, các người muốn vào địa ngục?”

Tiểu quý sai hết sức hiểu được thái thái nhân tình, không trực tiếp mở miệng hỏi lệnh bài, mà là uyển chuyển nói bóng nói gió.

Tiểu Hắc nhướng mắt nhìn Tiểu Vũ một cái, hai người cùng lấy ra lệnh bài.

“Huynh đệ, chúng ta muốn đi địa ngục làm chút chuyện. Không làm khó dễ ngươi, ừ, đây là lệnh bài.”

Hai người đem lệnh bài đưa cho tiểu quý sai kia kiểm tra, tiểu quý sai chỉ thoáng liếc qua một cái, liền khách khí hành lễ nói: “Được rồi, Hắc tam ca cùng Tiểu Vũ tỷ cũng là người thân cận bên cạnh Diêm vương, ta tự nhiên tin tưởng các vị. Không cần tra xét nhiều, cũng không làm trễ nãi việc của các người, hai vị vào đi!”

Tiểu Hắc cùng Tiểu Vũ thu hồi lệnh bài, sau đó khẽ gạt đầu, cất bước đi vào.

.....

Tiểu Vũ dụi dụi mắt, sau đó lại lần nữa dụi dụi mắt. Liên tục nháy mắt ba lượt, mới khiến mình tiêu hóa sự thật trước mắt.

Mẹ ơi! Đây là? Địa ngục?

Không tưởng tượng được trong đây lại không có tiếng đánh đập, không có cảnh tượng kinh hoàng máu chảy thành sông. Cũng không có cái gì núi đao chảo dầu, du hồn gây tay gãy chân.

Đây? Nhà máy đại hình?

Tiểu Hắc nhìn thấy phản ứng của Tiểu Vũ, rất là đặc ý ngắt đầu lên giới thiệu: “Ngươi không tới sai chỗ, nơi này là địa ngục. Nhưng bây giờ sớm đã không còn lưu hành dạng thi hành bạo lực nữa rồi. Mà đổi thành sức lao động!”

Tiểu Hắc vừa nói vừa dẫn Tiểu Vũ từ từ tiến lên trước. Cảnh tượng này, khiến Tiểu Vũ cảm giác giống như lãnh đạo đi tuần tra nhân viên đang làm việc.

Đang nghĩ như vậy, chỉ thấy tất cả đang bận rộn. Quý hồn rối rít đứng dậy, cung kính hướng Tiểu Vũ cùng Tiểu Hắc hành lễ nói: “Chào Đại nhân!”

Tiểu Vũ kinh ngạc một hồi, ngược lại Tiểu Hắc tập mãi thành thói quen. Khoát khoát tay ý bảo bọn họ ngồi xuống. Có không ít quý sai cũng tới, hướng bọn họ mỉm cười lễ phép. Thậm chí có chút nhìn chăm chăm vào Tiểu Vũ. Dù sao hiện tại toàn bộ Địa phủ, sợ là không có một người không biết quan hệ của Tiểu Vũ và Diêm vương đại nhân.

Tiểu Vũ dần dần hồi thần, có chút xấu hổ ho khan một cái. Loại trường hợp này, nàng thật đúng là chưa từng gặp qua.

Nhìn qua đại sảnh lấp lánh ánh vàng, trên vách tường còn treo dạ minh châu. Chúng hồn phách thế nhưng còn mặc đồng phục làm việc! Mẹ ơi, nàng chưa từng thấy qua địa ngục nào sang như thế này!

“Không ít phục sức, trang sức của Thiên giới thật ra đều xuất phát từ địa phủ. Chính là do những hồn phách này ở địa ngục hoàn thành. Bọn họ mặc dù khi còn sống phạm tội, nhưng bản thân có năng lực rất mạnh, ừ, cái người mặc áo đỏ bên kia khi còn sống là một kiến trúc sư, sau đó bởi vì cấp trên giả mạo tên của hắn, dưới con nóng giận hắn liền giết toàn gia của người ta. Còn có cô gái bên kia, khi còn sống học vị còn trên cả tiến sĩ, sau lại cũng không biết là đọc sách đến ngu người hay là do áp lực quá lớn, có một ngày phát điên đùa với lửa, kết quả không chỉ có bản thân chết cháy, còn chết hơn mười người bạn học vô tội.”

... Tiểu Vũ im lặng, còn chưa từ trong cơn chấn động khôi phục lại như cũ. Tiểu Hắc vẫn còn ở bên cạnh nàng nhiệt tình giới thiệu, chột sùng sốt, nghi ngờ nói: “Đúng rồi, nàng nói tìm người nào? Nàng ta gọi là gì?”

Tiểu Vũ vỗ ót, đúng nha, thiếu chút nữa đem chính sự quên hết.

“Mị Nguyệt! Nàng gọi là Mị Nguyệt! Mau giúp ta hỏi một chút!”

Tiểu Hắc vẫy tay gọi một quý sai, nhìn dáng dấp còn là cấp bậc chủ quản.

“Đi điều tra một chút, xem có một người gọi là Mị Nguyệt hay không. ”

Quý sai kia nhú nhú mày, cúi đầu nói: “Hắc đại nhân, địa ngục này trùng tên trùng họ rất nhiều, xin hỏi, người có tài liệu cụ thể hay không? Tỷ như là phạm vào tội gì, hoặc đại khái là lúc nào thì bị xử vào địa ngục?”

Tiểu Hắc nhìn Tiểu Vũ, Tiểu Vũ suy tư, tùy tiện nói: “Hồn phách của nàng không hoàn toàn, thiếu một sợi hồn phách. Chỉ còn ba hồn sau phách. Đặc thù như vậy, người có ấn tượng chứ?”

Quý sai kia thoáng suy nghĩ một chút, liền mỉm cười nói: “Thì ra người tìm chính là nàng ta. Ta biết rồi, đi theo ta.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 7: Tiểu Hắc, chỉ có thể thật xin lỗi người!

Trong góc, một vị nữ tử đang ngồi. Quần áo màu vàng, khuôn mặt thanh tú. Rất khó khiến Tiểu Vũ tưởng tượng rằng trên tay nàng thật sự nhiễm máu tươi?

Vị quý sai chủ quản kia mang theo Tiểu Vũ cùng Tiểu Hắc đến gần thì cô gái cũng không ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái. Cả người tản ra hơi thở lạnh như băng. Vừa vặn đóng gói xong cái rương, để chồng chất tại trước mặt nàng. Chỉ thấy nàng đứng lên, ôm lấy cái rương hàng hóa nhìn cũng không nhẹ kia, hướng về phía kho hàng.

Tiểu Vũ tiến lên hai bước. Ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Mị Nguyệt?”

Cô gái để ý cũng không để ý, tựa hồ không phải là bản thân. Ôm cái rương tiếp tục đi tới.

Tiểu Vũ nóng nảy, liền hai bước đuổi theo. Mở miệng nói: “Người là Mị Nguyệt sao? Tương công của người đến Địa phủ tìm người rất nhiều lần rồi. Lần trước là hấn nhờ Ngũ đệ gì đó của hấn làm phép cho hấn đi đến đây, lần này không giống lần đó, được Ngũ đệ hấn giúp đỡ, hấn liền tự sát! Xem địa phủ của chúng ta là tửu quán”

Bước chân cô gái ngừng ra, thần sắc rớt cuộc thay đổi. Ôm một rương hàng hóa nghiêng mặt nhìn về phía Tiểu Vũ.

“Chàng? Tôi tìm ta? Hiện tại như thế nào? Chàng cũng đã chết?”

Cô gái dù chưa có nhiều động tác, nhưng không khó để nhìn ra đáy mắt nàng chứa đựng nóng nảy.

Tiểu Vũ vội vàng trấn an nói: “Không có, không có. Tướng công của người mạng rất cứng. Nhất thời không chết được. Chỉ là hấn muốn ở đây hồ nháo như vậy, nhưng mà bảo vệ không cho phép liên hoàn toàn Game Over rồi.”

Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cũng âm thầm nghĩ tới. Nhìn dáng dấp cô gái này đối với tên si tình đó vẫn có mấy phần tình cảm. Vừa nghe hấn gặp chuyện không may, vẻ mặt lập tức liền thay đổi. Ủ! Chuyện này, quả nhiên hãy nên giúp đỡ!

Cô gái cúi đầu, tay ôm cái rương khẽ nắm chặt. Tên ngu ngốc kia! Tên ngu ngốc kia! Tại sao còn phải tìm đến nàng? Nàng đã chết rồi mà!

Tâm tình có chút kích động, trong đầu đột nhiên nhớ tới đủ loại chuyện cũ. Nàng không uống canh Mạnh bà, không qua cầu Nại Hà, mọi chuyện trước kia, nàng đều nhớ rõ.

Nhớ ngày đó bên bờ sông liễu xanh phát phơ, nam tử áo lục cười rất ấm áp.

Hấn nói, Nguyệt nhi, ta không như ánh mắt người đời, ta tin tưởng nàng không phải là người xấu! Ta cưới nàng cũng bởi vì ta muốn cưới nàng. Muốn bảo vệ nàng. Muốn chăm sóc nàng! Cho tới bây giờ thì không phải là đồng tình, đáng thương gì. Bất kể nàng có tin hay không, tóm lại về sau ta sẽ vẫn ở cùng với nàng. Thượng cùng bích lạp hạ hoàng tuyền*, không xa không rời, sinh tử gắn bó!

*Chú thích: câu này là trong bài thơ “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị, thường đi chung một khổ là:

“Thượng cùng bích lạp hạ hoàng tuyền,

Lưỡng xứ mang mang giai bất kiến,

Hốt văn hải thượng hữu tiên sơn,

Sơn tại hư vô phiêu miểu gian”

Dịch thơ:

“Đây chốn suối vàng, kia động biếc,

Đôi nơi mờ mịt, bất tâm hơi.

Nghe đâu trên biển có núi tiên,

Núi ở hư vô, giữa mịt mù”

.....

Mị Nguyệt còn đang vui mình trong ký ức, chợt nghe bên tai truyền đến một tiếng nói rất nhỏ.

“Này! Đợi nghe ám hiệu của ta, ta vừa nói chạy, người liền vội chạy! Không nên quay đầu lại, đừng có chần chừ, cơ hội chỉ có một lần. Hiểu không?”

Mị Nguyệt u mê nghe, không hiểu người mặc váy hồng trước mặt rốt cuộc là ai? Vì sao nói với nàng lời nói này? Chạy? Chạy đi thì sao? Muốn mở miệng hỏi chút gì, nhưng thấy nàng đã xoay người hướng phía Hắc Vô Thường đi tới, Mị Nguyệt cảm thấy không hiểu, quyết định hay là đem hàng hóa đặt vào kho hàng trước thôi.

Tiểu Vũ dạo bước đi tới trước mặt Tiểu Hắc, mặt cười hi hi nhìn hấn.

Mới vừa rồi Tiểu Hắc thức thời không đi qua, để hai người bọn họ có thể nói chuyện riêng. Giờ phút này thấy Tiểu Vũ trở lại, cho là các nàng đã nói xong, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Thế nào? Vũ nha đầu biết nữ tử này? Là người thân thích à?”

Phi! Tiểu Vũ nhướng mắt: “Ta là cô nhi, ở đâu ra thân thích!”

Tiểu Hắc chợt gạt đầu một cái: “Đó là bằng hữu của nàng?”

Tiểu Vũ vô lực vuốt vuốt ót, tạm thời quyết định không cần để ý lời ngu ngốc của Tiểu Hắc. Đột nhiên ngẩng cao đầu nâng lên nụ cười thật to, thậm chí lộ ra hàm răng trắng nõn, cười một tiếng rực rỡ chói mắt.

Tiểu Hắc nhất thời sững sốt, một cổ trực giác không tốt chợt đập vào đầu.

Tiểu Vũ vỗ bả vai Tiểu Hắc: “Tiểu Hắc Hắc à, ta biết rõ bình thường ta luôn bắt người làm trò cười, đối với cuộc sống của người đã tạo nên không ít khó khăn. Mặc dù đầu óc người hơi vụng về, ngốc ngếch một chút, phản ứng chậm một chút, thần kinh lớn một chút, phẩm vị kém một chút, tư duy hơi chậm(chậm, trong bản tiếng trung ghi là bạch mục, muội ko hiểu bạch mục nghĩa là gì, ngoài nghĩ mất trắng, thế là muội quát lun từ chậm tiêu lun T.T) một

chút. Nhưng người chính là có chút ưu điểm”

“Ưu điểm gì?” Tiểu Hắc nói chen vào, mặt đã tối thành một mảnh.

“Á... Cái này...” Tiểu Vũ vỗ đầu bít tai, liều mạng suy nghĩ một chút. “Bắp thịt tương đối phát triển, thân thủ tương đối nhạy bén!”

Thật may là Tiểu Thôi giờ phút này không có ở đây, nếu không nhất định sẽ bình tĩnh mà bổ sung một câu: “Ý tứ của Vũ nha đầu nói chính là người đầu óc ngu si, tứ chi phát triển. Khái quát đã xong, cảm ơn”

.....

Quý sai chủ quán bên cạnh liều mạng nhin cười, gương mặt kim nén đến hóa xanh. Mắt lạnh Tiểu Hắc quét tới, mồ quý sai vội vàng nghiêm túc, không dám can rờ.

Tiểu Hắc cười hắc hắc, chợt gờ tay chỉ về phía sau: “Nhìn! Bụi co(chỗ này muối hok bít dịch sao luôn, trong bản tiếng trung là hôi cơ, hôi là tro/bụi, còn cơ là máy móc. Ti xem chỗ nào giùm muối nha!!!)”

Thừa dịp hai người hết sức nhìn theo tìm kiếm, Tiểu Vũ động tác lưu bát từ trên người Tiểu Hắc móc ra tấm lệnh bài kia, ngay sau đó quay người bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 8: Mẹ nó, Không chuyện chơi lại chơi như vậy!

Tiểu Vũ mang theo Mị Nguyệt lao thẳng ra khỏi cửa âm phủ. Yêu quái âm phủ còn chưa kịp phản ứng, hai người kia đã chuồn mất không thấy tung tích.

Đi vào thang máy, Tiểu Vũ liền bắt đầu luyện thoáng kê cho Mị Nguyệt chuyện mấy ngày này hôm nay, tướng công nàng kia đến Địa phủ quấy rối không ít lần, nói thế nào cũng đều không đề ý, thế nào cũng phải tìm được người đã mất tích. Chỉ là kết cục thường cũng rất bi kịch, hần tới bao nhiêu lần thì đều bị lão Đại ném đi bấy nhiêu lần. Thường hào hứng đến Địa phủ, tất cả đều bị vô tình đuổi ra ngoài.

Nói đến chỗ này, Tiểu Vũ liền xác định. Nếu Địa phủ là một thắng cảnh du lịch, Bích Hiền nhất định là hội viên Vip đầu tiên.

Tiểu Vũ vô ý nói, Mị Nguyệt ở một bên nghe mà kinh hãi. Hời vợi.”Vậy chàng không sao chứ?”

Tiểu vũ có chút không xác định lắc đầu một cái, “Cái này, ta thật đúng là không rõ ràng lắm.”

Mặc dù Bích Hiền bị lão Đại ném trở về, nhưng lúc Lưu Quang nói Mị Nguyệt bị giam tại Địa ngục thì Bích Hiền lập tức thay đổi nét mặt, rõ ràng lộ ra chút ý tứ không muốn sống. Cho nên nàng mới vội vã muốn đem người cứu ra để cho bọn họ gặp mặt.

Dễ cầu vật vô giá, khó được một tình lang. Thật không hi vọng kẻ si tình này không gặp phải chuyện gì không hay.

.....

Nguyệt quốc, Nguyệt Tổ thành.

Nhìn trước cảnh tượng trước mắt, Tiểu Vũ có chút giật mình, cảm thấy có loại cảm giác đã từng quen biết. Nhưng hết lần này đến lần khác lại nghĩ không ra.

Vừa bắt đầu, còn là Mị Nguyệt dẫn nàng đi. Sau đó, Tiểu Vũ lại đi về phía trước, vô cùng quen thuộc mà đi, sau đó đứng lại ở tại cửa ra vào.

Lạc Phưởng?

Tiểu Vũ vỗ đầu bít tai một phen, không hiểu mình vì sao đối với biến hiệu này lại quen tai như thế. Mị Nguyệt đi theo phía sau nàng, mặt kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Vũ.

”Người? Làm sao biết chúng ta ở nơi này?”

Mồ Vũ ha ha cười mĩa hai tiếng, vỗ vỗ đầu nói: “Ta là quý sai nha, biết nhiều một chút cũng là bình thường. Giống như Mạnh bà bà có thể hiểu ngôn ngữ nhiều nước vậy!”

Mị Nguyệt gật đầu, cũng không muốn hỏi nhiều. Lo lắng tiến lên vài bước, muốn trực tiếp xuyên cửa mà vào.

Bước chân mới nâng lên, liền nghe Tiểu Vũ hô to một tiếng: “Đừng! Đừng đụng vào cửa kia!”

Lời này mới vừa hô ra miệng, ngay cả Tiểu Vũ cũng cảm thấy có chút kì lạ khó hiểu. Mới vừa rồi thấy Mị Nguyệt có động tác muốn xuyên qua cửa, những lời này cơ hồ là theo bản năng liền bật thốt lên.

Mị Nguyệt không hiểu, xoay người hỏi: “Sao vậy? Cửa này có vấn đề gì sao?”

Tiểu Vũ vò tóc, không hiểu mình tại sao lại hô lên như vậy. Chính là trong trí nhớ tựa hồ đối với cánh cửa này có chút ấn tượng không được động vào. Lúng túng cười khúc khích hai tiếng, lắc đầu lấp bắp nói: “Không có, không có gì. Chúng ta vào đi thôi.”

Mị Nguyệt gạt đầu, xoay người bắt đầu tiến vào bên trong. Tiểu Vũ có chút do dự cũng cùng đi theo vào.

Sau khi đi vào, Tiểu Vũ còn có ý quay đầu lại nhìn xung quanh. Trong lòng thầm than. Kỳ quái! ? Sao lại không có?

Nhìn cảnh tượng bên trong nhà, lại một loạt cảm giác quen thuộc truyền đến. Tiểu Vũ kinh hãi, trước đây mình nhất định đã tới nơi này! Cẩn thận suy tư, có mấy bóng dáng mơ hồ xuất hiện. Áo đen, áo trắng, áo xanh, áo tím.

Đầu có chút căng đau, Tiểu Vũ lắc đầu một cái, không liệu mạng nhớ lại. Đuổi theo sát Mị Nguyệt đang cách nàng rất xa.

.....

Trong nhà treo một chiếc chuông gió xanh biếc, nhiều nam tử ngồi quanh bàn. Cùng chăm chú nhìn lên, bọn họ đều là người họ Long, tướng mạo không tầm thường, nhưng giờ phút này thần sắc trên mặt tất cả bọn họ đều nặng nề không dứt. Tựa hồ đang có chuyện gì mà phiền não.

Chợt, chỉ thấy một vị nam tử áo xanh đột nhiên đứng lên. Như rồng mây, lạnh lùng nói: “Tiểu quý tử đâu tới, thế nhưng dám can đảm xông vào Lạc Phưởng! Vội vàng mau thôi lui, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt lạnh như băng quét về phía cửa đang mở rộng. Sau khi nhìn thấy người đang tới đó, con ngươi co rút lại, kinh ngạc nói: “Là người!”

Thân hình Tiểu Vũ ngẩn ra. Ôi chao? Vẫn còn có người nhìn thấy họ?

Các nam tử còn lại đang ngồi mặc dù không giống như người áo xanh có thể nhìn thấy cái gì, nhưng bọn hắn tựa hồ sớm đã thành thói quen, cũng không sợ hãi.

Mị Nguyệt không kinh ngạc như Tiểu Vũ, ngược lại thông dong đi vào bên trong nhà. Muốn đi xem tình trạng người đang nằm trên giường như thế nào.

Nam tử Áo xanh đưa tay ngăn nàng lại, mắt lạnh nói: “Người tốt nhất không nên đi tới. Nhị ca đang nghĩ biện pháp ổn định hơi thở của Tứ ca. Người hôm nay là Quý Hồn, âm khí quá nặng. Dựa vào quá gần đối với Tứ ca không có lợi.”

Lúc này Mị Nguyệt sững sốt, cắn môi dưới cúi đầu đứng ở tại chỗ.

Tiểu Vũ còn đứng ở cửa, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào vị nam tử áo xanh kia. Trong đầu lại lóe ra những hình ảnh mơ hồ đứt quãng. Trong ấn tượng giống như trước kia đã từng có một vị áo xanh, thay nàng mở ra cửa lớn có phong ấn bùa chú, cười đến khuynh quốc khuynh thành nói, cô nương, hoan nghênh quang lâm Lạc Phưởng.

Mặc dù bộ dáng bất chuyện này đã rất cũ, nhưng Tiểu Vũ vẫn nhìn không được đi tới trước mặt nam tử áo xanh, mở miệng nói: “Chúng ta? Có phải đã gặp qua ở nơi nào hay không?”

Đuôi lông mày nam tử nhếch lên, bình thản nói: “Không nghĩ tới quý sai Địa phủ lại có trí nhớ kém như vậy? Hay là công việc quá bận? Mới một năm không gặp mà thôi, liền không nhận ra cổ nhân rồi sao?”

Mới vừa rồi người áo xanh này có thể nhìn thấy nàng cùng Mị Nguyệt, đã khiến Tiểu Vũ giật mình không dứt. Hôm nay lại còn biết nàng là quý sai Địa phủ, Tiểu Vũ há hốc mồm cứng lưỡi, con ngươi cũng trừng muốn rớt ra ngoài. Càng thêm khẳng định mình nhất định đã từng tới nơi này! Hơn nữa còn cùng nam tử áo xanh trước mắt này tiếp xúc qua.

“Á. Trước đây ta không cẩn thận bị người ta đẩy vào Vong Xuyên Hà, đem chuyện trước kia toàn bộ quên sạch. Cho nên ta thật không nhớ rõ người là ai.”

Nàng vuốt đầu lúng túng giải thích, Tiểu Vũ đối với vị nam tử áo xanh trước mắt này có mấy phần cổ kì, tựa hồ cảm giác được giống như trước kia đã từng làm chuyện gì thật có lỗi với hắn.

Túc Thanh nhìn nàng, thần sắc bán tín bán nghi.

“Người mất trí nhớ? Quý sai còn có thể mất trí nhớ?”

..... Trán Tiểu Vũ xuất hiện ba vạch đen, nàng cũng không muốn mất trí nhớ! Là do rơi vào trong sông thôi!

Thôi thôi, nói rất dài dòng, trong chốc lát không thể kể hết cho hần hiểu được. Tiểu Vũ dứt khoát cũng lười lý luận, chỉ chỉ người đang mặc áo lục nằm trên giường: “Hần thế nào?”

Nhìn từ góc độ này, người trên giường chẳng phải là cái người si tình ba phen mấy bận tới Địa Phủ tìm người, Bích Hiên sao.

Túc Thanh lắc đầu khẽ than nhẹ một tiếng, “Trước đó ta không chịu dùng thuật Thi Ly Hồn cho hần, không nghĩ tới Tứ ca lại cắt cổ tay tự sát, bức mình vào đường chết. Cũng may y thuật nhị ca cao siêu, kịp thời đem Tứ ca cứu trở lại. Chẳng qua là hôm nay mạch tượng hơi thở vững vàng, nhưng lại không thấy Tứ ca có dấu hiệu tỉnh lại. Ta đoán, có lẽ hần kiên quyết không chịu trở về thôi.”

Dù đang nói chuyện, ánh mắt lại nhìn về Mị Nguyệt đang đứng yên ở một bên. Nàng đang nắm chặt đôi tay, không nói được lời nào.

Cái gì!? Tiểu Vũ giật mình. Thật vất vả mới đem người từ Địa Phủ về cho hần, lần này thất bại rồi, hồn của người trong cuộc không biết đã đi nơi nào.

Tiểu Vũ than thở một tiếng. Mẹ nó! Không chuyện chơi lại chơi như vậy!

Túc Thanh thấy nha đầu này làm bầm lâu bầu không biết đang nói cái gì, lại thấy mấy vị huynh đệ đang ngồi đều nhìn hần nghi hoặc. Lúc này mới đột nhiên nhớ tới, chỉ có một mình hần có thể nhìn thấy hồn phách. Mặc dù mọi người đều biết bản lĩnh này của hần, nhưng nhìn thấy một mình hần hướng về phía không khí nói chuyện, thật sự rất kì quái.

Không khỏi nhẹ giọng ho khan một cái, đối với Tiểu Vũ nói: “Người có thể hiện ra thân hình không? Như vậy, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy người.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 9: Trời ơi, ta thực may mắn sao?

Tiểu Vũ nhìn mấy người bên cạnh, lúc này mới tỉnh ngộ. Thì ra là chỉ có người áo xanh này thấy được nàng, mấy vị kia đều không nhìn thấy. Chả trách được từ đầu tới cuối cũng không nghe thấy bọn họ nói chuyện.

Gật đầu hiểu rõ, nàng bầm ngón tay đọc lời chú. Một chớp mắt tiếp theo, một người mặc váy hồng liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tiểu Vũ cười hi hi, lễ phép hướng mọi người trong phòng phát tay chào hỏi. “Hi, Hello, mọi người khỏe chứ!”

Cũng may mấy vị nam tử trong Lạc Phưong đều là các cao thủ nên không sợ hãi. Chứ nếu người thường mà thấy một nha đầu váy hồng tự nhiên xuất hiện, hơn phân nửa cũng phải sợ tới mức muốn chết.

“Là người!”

Hai người đang ngồi chọt ăn ý mùi phân cùng kêu lên, rồi rít nhìn về phía Tiểu Vũ. Ánh mắt hàm chứa chút kinh ngạc.

Tiểu Vũ cũng kinh ngạc, chỉ vào cái mũi nhỏ của mình. Không hiểu nói: “Sao vậy? Các người biết ta?” Ngoài mặt khiêm tốn, trong lòng đã bắt đầu vui vẻ. Ai nha nha! Không nghĩ tới nàng ở trần gian lại nổi danh như vậy đây! Nhiều người đều biết nàng!?

Nam tử áo tím đứng lên trước, tiến đến đóng cửa phòng lại, đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm Tiểu Vũ, mặt cười đến tà mị. Đây là một trong bảy công tử của Lạc Phưong, đứng hàng cuối cùng trong bảy vị công tử, Hiên Viên Thương Từ.

“Đại ca! Lần này Tứ ca được cứu rồi! Chúng ta liền lấy nha đầu này trao đổi hồn phách của Nguyệt Nguyệt ở Địa phủ. Chỉ cần Nguyệt Nguyệt trở lại, Tứ ca khẳng định sẽ tỉnh.”

Mọi người không nói gì, Tiểu Vũ cũng nhin không được trừng mắt mấy cái.

Hiên Viên Thương Từ không hiểu, sờ sờ cái ót, nghi ngờ nói: “Sao vậy? Ta nói chẳng lẽ không đúng?”

Sắc mặt nam tử áo đen nghiêm túc. Đứng lên đi tới bên cạnh Túc Thanh, mở miệng nói: “Mới vừa rồi lúc Ngũ đệ nói chuyện, người không chú ý tới lời nói cùng về mặt của hần sao?” Người này là người đứng đầu trong bảy vị công tử, huynh trưởng, Mục Tề.

Hiên Viên Thương Từ lắc đầu một cái, trên mặt tràn đầy vô tội.

Một thân áo lam giờ khắc này đứng lên, mỉm cười nói: “Động tác vừa rồi của Ngũ ca, rất rõ ràng là cùng hai người khác nhau nói chuyện. Ta mặc dù không nhìn thấy, nhưng ta có thể đại khái suy đoán rằng, ngoại trừ cô gái áo đỏ đang hiện thân, bên trong nhà này nhất định còn có một người. Hơn nữa

còn đang đứng ở bên người Ngũ ca, cũng chính là trước mặt đại ca!”

Oa! Tiểu Vũ phát ra thanh âm sợ hãi. Hướng người mặc áo lam giờ ngón tay cái. Tần thường nói: “Lợi hại! Không nhìn thấy cũng có thể đoán được chuẩn như vậy! Thật là lợi hại!”

Nếu Tiểu Vũ không mất trí nhớ, đối với này người mặc áo lam này nhất định vô cùng quen thuộc. Hắn là lục công tử trong bảy vị công tử, Quân Lan. Lại nói, ban đầu hắn cũng phải cùng nàng tranh đấu nhiều lần, Quân Lan mới có thể cùng thê tử của hắn gặp lại.

Quân Lan thoáng gạt đầu chào, đem ánh mắt nhìn về hướng bên cạnh Túc Thanh.

“Ngươi, đúng là Nguyệt cô nương không?”

Mị Nguyệt ngẩn ra, đầu không khỏi rũ xuống thấp hơn.

Theo đạo lý mà nói, nàng cùng lão tứ Bích Hiên là vợ chồng, Quân lan này nên kêu nàng là Tứ tẩu. Những người khác cũng nên theo như bối phận mà gọi nàng, nhưng kỳ thật bọn họ cũng đều biết, nàng cùng Bích Hiên chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa. Bích Hiên tâm địa thiện lương, ban đầu cưới nàng cũng là vì bảo vệ nàng.

Mị Nguyệt nghĩ như vậy, nhưng nàng lại hoàn toàn hiểu lầm. Nàng không biết, cũng có thể nói là không chịu thừa nhận sự thật, Bích Hiên thật sự thích nàng. Mà điều này, một đám huynh đệ trong Lạc Phường đều hiểu rõ. Bích Hiên là người đơn thuần chất phát nhất trong bọn hắn, không thể giấu được gì, hắn thích hay không thích ai, bọn họ là huynh đệ chung đụng nhiều năm, một cái liền có thể nhìn ra. Đáng tiếc Mị Nguyệt lại thủy chung không chịu thừa nhận.

Mất Hiên Viên Thương Từ hít lại, không biết lấy ra quạt giấy từ bao giờ, chỉ chỉ bên người Túc Thanh nghi ngờ nói: “Lão Lục, ngươi đang nói chuyện với Nguyệt Nguyệt sao? Ở nơi nào vậy?”

Quân lan gạt đầu một cái, “Không tin ngươi có thể hỏi lão Ngũ.”

Trong lúc nhất thời, mọi người trầm mặc. Tiểu Vũ nhìn trái một chút nhìn phải một chút. Mờ miệng đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Này! Các ngươi đang nghi ngờ gì đấy? Không nhìn thấy cũng dám ở đây nghĩ là ta giả bộ! Được, vậy ta nói cho các ngươi biết thôi. Tứ đệ Tứ ca kia của các ngươi, ừ, cũng chính là cái vị đang nằm trên giường kia. Cũng đã đem Địa phủ của chúng ta làm thành nhà hắn rồi, động một chút là chạy đến. Nói cái gì mà tìm thê tử của hắn. Bởi vì tuổi thọ của hắn chưa hết, cho nên ta cần không cho hắn vào tìm nhiều lần, cũng đưa hắn trở về dương gian rất nhiều lần rồi. Vì ta không muốn gặp phiền toái, cũng không muốn các ngươi gặp phiền toái. Ta hiện tại đem thê tử của hắn đến cùng hắn gặp mặt lần cuối. Thời gian cấp bách, cơ hội có hạn. Có lời tâm tình nói lão nói nhảm gì... , nhanh chóng nói đi thôi.”

Tiểu Vũ nói xong, bên trong nhà lại một hồi trầm mặc. Một lúc lâu sau, Túc Thanh mở miệng nói: “Tứ ca đã hôn mê ba ngày rồi, từ hôm hắn tự sát đến giờ, vẫn chưa tỉnh lại lần nào.”

.....

Tiểu Vũ im lặng, đi tới bên cạnh Mị Nguyệt vẫn đang cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ta biết rõ trong lòng ngươi có hắn, đừng giả bộ trương ra bộ dạng không cần thiết. Hắn vì ngươi bỏ ra nhiều như vậy, ngươi thật không tin hắn sẽ theo ngươi xuống Địa Ngục để tìm ngươi chứ? Đến bên cạnh hắn trò chuyện đi, đem hắn gọi về.”

Vỗ vỗ sau lưng Mị Nguyệt, ý bảo nàng tiến lên. Túc Thanh lại giờ tay lên ngăn cản. Trong lòng Tiểu Vũ cảm giác chán ghét một hồi, tựa hồ trong trí nhớ người này chính là rất thích ngăn cản người khác. Vừa định kêu la mấy câu, lại thấy Mục Tề nghiêm túc nói trước.

“Lão Ngũ, để Nguyệt cô nương đi đi. Hôm nay cũng chỉ có nàng, mới có thể đem lão Tứ gọi trở về.”

Túc Thanh cau chặt chân mày, sau một chút do dự, cuối cùng buông tay xuống.

Mị Nguyệt cũng không khổng chế tâm tình của mình được nữa, một cái đã chạy đến bên giường. Nhìn cổ tay Bích Hiên bọc vải trắng thật dày, nằm ở trên giường không một tiếng động, biết rõ không thể chạm vào được, nhưng cũng đưa tay tới vuốt ve dung nhan tái nhợt của hắn.

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi.”

Trong đầu thiên ngôn vạn ngữ, hôm nay chỉ ngưng kết thành ba chữ này. Đôi mắt Mị Nguyệt rung rung, tràn đầy đau thương.

Hai người Tiểu Vũ cùng Túc Thanh thấy nàng như vậy, không khỏi mím môi, thần sắc cũng khổ sở không thể tả.

Mục Tề liếc mắt nhìn mọi người một cái, mở miệng nói: “Chúng ta đi ra ngoài trước đi.”

Mọi người không nói thêm gì, đều vô cùng ăn ý đi ra ngoài cửa.

.....

“Cái gì? Vũ nha đầu đi địa ngục cướp người rồi? Còn dẫn người chạy?”

Tiểu Bạch phun ra một ngụm trà, kinh ngạc trở mình ngồi dậy từ trên ghế salon.

Mặt Tiểu Hắc bi thống gật đầu, than thở nói: “Đúng vậy. Ai biết nha đầu kia sẽ chơi chiêu này với ta đâu. Thật là tự mình gây họa cho tổ tông mà.”

Tiểu Bạch trừng lớn trông mắt, nghi ngờ nói: “Lão Đại đâu? Lão Đại nói thế nào? Có trách tội nguoi hay không?”

“Cũng không có! Ta thấy kỳ quái lắm. Tựa hồ lão Đại sớm biết Vũ nha đầu muốn làm gì, còn cố ý đi đến cửa Địa ngục cản ta lại, cố ý để họ chạy trốn.”

Tiểu Hắc sờ sờ đầu, có chút không rõ.

Tiểu Bạch dựa vào trên ghế salon, lẩm bẩm nói: “Khó trách lúc trước lão Đại tìm ta, nói với ta nếu như nguoi hoặc Tiểu Vũ đến hỏi ta mượn lệnh bài địa ngục, liền cho các nguoi mượn, không nên hỏi tại sao.”

. À? !

Tiểu Hắc mờ mịt, “Tại sao lão Đại lại nói với nguoi những thứ này?”

Tiểu Thôi vẫn chui đầu vào Computer trước mặt lúc này nói xen vào: “Đần! Đây không phải rõ ràng cho thấy lão Đại sớm biết ý tưởng của Vũ nha đầu, biết nha đầu kia muốn đi địa ngục cứu nguoi, đi địa ngục lại cần lệnh bài. Cho nên mới cùng Tiểu Bạch nói những lời này.”

A ~ Tiểu Hắc gật đầu, rồi sau đó lại nghĩ đến cái gì, hỏi tiếp: “Không đúng! Vậy tại sao lão Đại muốn tìm Tiểu Bạch nói những lời này, mà không phải tìm ta? Tại sao hắn không bảo Tiểu Bạch hoặc là Vũ nha đầu tìm ta mượn lệnh bài chứ? Tại sao cứ như vậy mà xác định Vũ nha đầu sẽ tìm tới ta, sau đó ta đi tìm Tiểu Bạch mượn lệnh bài?”

Tiểu Thôi không nói, Tiểu Bạch nhin cười, mở miệng nói: “Cái vấn đề này, nguoi là người biết rõ đáp án nhất.”

Tiểu Hắc không vui, trợn to hai mắt nói: “Tại sao! Ta muốn biết! Nguoi mau mau nói cho ta biết!”

Tiểu Bạch buột miệng cười, vui mừng nói: “Rất đơn giản! Bởi vì nguoi dần chứ sao! Lão Đại đoán chừng Vũ nha đầu sẽ tìm tới kẻ ngu ngốc nhà nguoi, mà sẽ không đi tìm nguoi thông minh như ta đây. Lấy loại nguoi thông minh như nguoi, Vũ nha đầu lừa gạt sẽ dễ dàng. Cho nên muốn tìm nguoi làm bia đỡ đạn, nhất định là phải đi tìm nguoi rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 10: Dẫn nguoi ra ngoài đi dạo một chút.

Tiểu Vũ ở trong hành lang đứng đưa đi tới đi lui, trong lòng rối rắm không dứt.

Thật vất vả từ địa ngục cứu nguoi đi ra, tốt chưa kia, một người khác lại ngã xuống.

Mị Nguyệt còn là linh hồn, không nhìn thấy thân hình. Cũng không biết gã si tình kia có thể nghe được nàng gọi hay không mà sớm tỉnh lại một chút? Nhìn dáng dấp tình cảm giữa bọn họ còn rất sâu nặng, dù chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa.

Nghe lão Đại từng nói qua, Mị Nguyệt bởi vì giết nguoi quá nhiều mới bị đẩy vào địa ngục. Kỳ quặc là, nàng nhìn trái nhìn phải, sừng sốt không nhìn ra cái cô gái thanh tú đó là một kẻ giết nguoi! Bích Hiên cưới nàng là bởi vì bảo vệ nàng?

Tiểu Vũ lắc lắc đầu, cái này cũng có sao! Thật là ngónh ngang nghĩ mãi không rõ. Còn là tự mình tìm phiền não. Hôm nay tự thân nàng cũng khó mà bảo vệ rồi, liền hy vọng gã si tình kia sẽ tỉnh lại, sau đó vợ chồng son cũng nên nói chuyện rõ ràng. Lúc trước có đề cập đến, việc Ngũ đệ thần thông quảng đại trôi buớc một luồng hồn phách của Mị Nguyệt. Kỳ vọng ngày sau còn có thể giúp nàng sống lại.

Bất kể chuyện này rốt cuộc có thể thành công hay không, dù sao tất cả đều phải nhanh!! Chỉ cần lão Đại chưa đuổi theo, đã đem Mị Nguyệt cho sống lại, lúc đó lão Đại cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, không thể làm gì. Nàng nha, đại khái sẽ bị giật dừ trừng phạt chứ?

Nghĩ đến chỗ này, cả người tiểu Vũ không khỏi khẽ run rẩy. Nàng là điển hình của phái xung động, làm việc hoàn toàn không nghĩ đến tiền căn hậu quả. Nhiệt huyết bay vọt lên, mới bắt kể các loại Thiên Vương lão tử. Chỉ là sau đó thường thường cũng sẽ sợ. Giống như giờ phút này, trong lòng nàng liền bắt đầu lo lắng.

Lão Đại? Hắn sẽ không đánh nữ nhân chứ?

Ừ! Hắn chắc chắn sẽ không có phẩm hạnh như vậy!

Á.....Cũng sẽ không đánh ta chứ? Ta đây rất đáng yêu, hấn sẽ không hạ thủ chứ?

Aizz.....Ngàn vạn đừng đánh ta nha. Ta sợ đau.

A a a! Hấn muốn đánh ta thì làm sao bây giờ? Ta xong rồi sẽ không trở về Địa phủ nữa!

Không được.....Chung lão đại nhất định sẽ bắt được ta..... Ta thật là bi kịch.....

.....

Một mình Tiểu Vũ đang lăm bằm lăm bầu rồi rầm vạn phần thì bả vai chột bị người vỗ một cái.

Tiểu Vũ chột hồi thần, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy nam tử áo tím kia, mặt tà mị cười.

“Nha đầu! Người thật mất trí nhớ? Không nhớ rõ chúng ta? Tư Tư? Người còn nhớ rõ Tư Tư không? Mạng của nàng có phải người cứu hay không? Người chết cũng có thể sống lại, người thật là lợi hại nha!”

Hiên Viên Thương Tử ồn ào nói ra một đồng câu hỏi, không đợi Tiểu Vũ trả lời, chột lại không hiểu sờ sờ lên cái cằm, nghi ngờ nói: ” Không đúng. Người không phải là quý sai sao? Nên phụ trách Câu Hồn tác mệnh? Thế sao còn cứu người? Lần trước người tới đây muốn tìm lão Lục đi gặp Tư Tư, lần này lại dẫn theo Nguyệt Nguyệt tới đây. Hắc! Xem ra người cùng mấy huynh đệ chúng ta rất có duyên phận nha.”

Mất Tiểu Vũ tròn trắng, nghe một đồng câu hỏi này, đều lười trả lời. Trục tiếp dứt khoát nói: “Ta đã nói rồi, ta rơi vào trong sông, đem toàn bộ trí nhớ quên hết. Cho nên lời người nói một chút ta cũng không nhớ rõ. Bất kể các người tốt cuộc quen biết ta như thế nào, ta chỉ có thể nói, xin lỗi! Ta đối với các người một chút ấn tượng cũng không có. Ta chỉ thấy gã kia quá si tình cố chấp, ba phen mấy bận xuống Địa ngục tìm người, lúc này mới sinh lòng không nỡ, đem Mị Nguyệt dẫn tới muốn cùng hấn đoàn tụ. Chẳng qua không nghĩ tới, gã si tình cũng xảy ra chuyện. Hồn phách không biết phiêu đi đâu rồi.”

Hiên Viên Thương Tử nhếch miệng mà cười cười, đưa tay qua vuốt vuốt đầu Tiểu Vũ.

“Không nhìn ra đáy lòng tiểu nha đầu rất thiện lương! Tư ca cũng coi là làm việc tốt được báo đáp. Gặp được quý nhân.”

Tiểu Vũ cau mày đẩy tay Hiên Viên Thương Tử ra, không phải cổ nhân đều nói cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân sao, sao nam nhân yêu nghiệt này còn động chạm với nàng.

“Nam nhân nhìn chúng ta, chính là cái người mặc áo màu xanh kia. Lúc trước ta nghe gã si tình nói, hấn mạnh mẽ giữ lại cho Mị Nguyệt một luồng hồn phách, chính là vì không để Mị Nguyệt một mình ở Cầu Nại Hà. Bộ dạng các người là muốn đem Mị Nguyệt cứu trở về?”

Hiên Viên Thương Tử gật đầu một cái, không chút nào giấu giếm.

“Kể từ sau khi chuyện lão Lục cùng Tư Tư xảy ra, Ngũ ca liền giúp một tay, chính là không muốn phải nhìn thấy tình huống giống như lão Lục tái diễn một lần nữa. Mặc dù như vậy là làm trái với Thiên Lý, sẽ có tổn hại đối với bản thân Ngũ Ca. Nhưng hấn không thể để huynh đệ chúng ta buồn bực không vui, cho nên cam nguyện vì chúng ta bỏ ra. Cũng may trước mắt chỉ có lão Lục cùng Tư ca thành thân, những huynh đệ khác đều chưa muốn lập gia đình, khỏi phải khiến Ngũ Ca giảm thọ.”

Những lời này Hiên Viên Thương Tử cười mà nói, trong lúc nhất thời Tiểu Vũ không đoán ra được rốt cuộc là thật hay giả. Gãi gãi lỗ tai nghi ngờ nói: “Ngũ Ca người bán lãnh như vậy? Có thể đem người chết sống lại?”

Hiên Viên Thương Tử tà mị cười một tiếng, ném cho Tiểu Vũ một ánh mắt mị hoặc. Đưa ngón trỏ lên bờ môi.

“Hừ, thiên cơ bất khả lậu.”

Trên trán Tiểu Vũ hiện lên ba vạch đen. Ta nhỏ vào! Còn Thiên Cơ? Thiên đế ta cũng từng gặp.

Gi? Là ở đâu gặp qua Thiên đế?

.....

Hiên Viên Thương Tử thấy Tiểu Vũ kinh ngạc ngẩn người, không khỏi tiến lên cùng nàng sóng vai mà đứng. Cười đùa nói: “Nha đầu, đi! Dù sao rảnh rồi không có việc làm, ta dẫn người đi dạo thành Nguyệt Tổ một chút, có được không?”

Vừa nghe đi hai chữ dạo phố, Tiểu Vũ mừng vui lao tới. Dừng sức gạt mạnh đầu, vui vẻ không dứt.

“Tốt tốt! Đi một chút, đi dạo phố, đi dạo phố!”

Nói xong, cũng quên cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân, móc lấy cánh tay Hiên Viên Thương Tử liền đi ra ngoài. Người sau chỉ nhàn nhạt cười cười, không hề kinh ngạc.

Mới vừa vui mừng ra đến cửa lớn, đã nghe thấy tiếng thét chói tai.

“A a!!! Là Thất công tử! Là Thất công tử!”

“Đừng rồi! Gì? Cô gái bên cạnh hắn là ai? Sao chưa từng thấy?”

“Hừ! Không biết là hồ ly tinh từ đâu tới! Dám quyến rũ Thất công tử nhà chúng ta!”

”.....”

Một mảng lớn ánh mắt sắc bén quét tới, thẳng tắp bắn về phía Tiểu Vũ.

Một đám quạ từ đỉnh đầu bay qua, Tiểu Vũ gạt mình, chuyện gì đang diễn ra?

Ngược lại Hiên Viên Thương Tử không chút nào để ý, không biết từ đâu móc ra một chiếc quạt nạm vàng rêu rao, hướng về những tiếng thét si mê chói tai của các cô nương giờ giờ lên. Trong lúc nhất thời, tiếng thét chói tai lại lên. Vang dội cả đường phố.

Tiểu Vũ nhất thời như bị sét đánh, nhanh chóng rút tay móc lấy tay của hắn về. Trong đầu thoáng qua rất nhiều hình ảnh, cảnh tượng này tựa hồ nàng cũng từng trải qua. Hình như là có người nắm tay của nàng một đường đi tới, cũng đưa tới rất nhiều ánh mắt sắc bén như vậy. Gì? Là ai đây? Cái người nắm tay của nàng đó, rốt cuộc là ai đây?

Hiên Viên Thương Tử cúi đầu nghi ngờ nói: “Sao vậy?”

Tiểu Vũ ném tới một cái liếc mắt, tức giận nói: “Điện lực của ngươi quá mạnh mẽ, lực tổn thương quá lớn. Vì để tránh vô tội bị liên lụy, chúng ta nên giữ một khoảng cách tương đối xa.”

Nói xong cũng không để ý tới một nam nhân yêu nghiệt, chạy thẳng lên hướng tới chợ.

Ai nha nha, lần đầu tiên lấy thân phận người đi dạo phố. Cảm giác thật không tệ.

Hiên Viên Thương Tử thoáng kinh ngạc chốc lát, ngay sau đó lắc đầu nở một nụ cười khổ. Nguyệt Tổ thành này có bao nhiêu cô nương tiểu thư hy vọng cùng hắn sống vai mà đi, ngược lại nha đầu này một chút bộ dạng cũng không có. Đối với hắn mà nói, thật đúng là có chút đã kích.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 11: Tứ đại tài tử của thành Nguyệt Tổ

Tiểu Vũ hưng phấn nhảy lên tán loạn ở trên chợ, chọc Hiên Viên Thương Tử bật cười không dứt. Nghĩ thầm nha đầu này rốt cuộc là ở nơi nào? Sao lại làm quý sai? Nhìn đáng ghét, Nguyệt Nguyệt hình như là bị nàng tự mình mang về, cũng không biết mấy vị quý sai lần trước tới Lạc Phưởng tìm nàng, có thể lại tìm đến hay không?

Lần trước Tam ca bị dính líu, Ngũ Ca tổn một phen công phu mới đem hắn cứu trở về. Lần này, ngàn vạn lần đừng xảy ra cái gì nha. Tính khí Đại ca, thật không phải người bình thường có thể kích bác.

Tiểu Vũ ở gian hàng trước mặt cầm một cây trầm quan sát, người bán hàng rong thấy bộ dạng nàng như rất yêu thích, vội vàng bắt đầu thao thao giới thiệu.

Thật ra thì Tiểu Vũ căn bản cũng không có ý muốn mua, chính là tò mò xem một chút mà thôi, hơn nữa trong người nàng cũng không có đồng nào, cũng không biết cái thời đại này tiền mặt nó có hình dáng gì.

Đang có chút ngượng ngùng, chuẩn bị từ chối không mua, liền nghe phía trước chợt vang lên một mảnh tiếng ồn ào, đám người rồi rít lui ra hai bên, mang trên mặt chút bất mãn cùng phẫn hận.

Hiên Viên Thương Tử chẳng biết từ lúc nào đi tới bên cạnh Tiểu Vũ, nhìn thấy cây trầm trong tay nàng, không khỏi mỉm cười: “Ngươi thích? Ta mua nó tặng cho ngươi.”

Nói xong, tay liền đưa vào trong tay áo muốn cầm túi bạc. Trong lòng người bán hàng rong mừng rỡ, lại không nghĩ rằng Tiểu Vũ một phát bắt được tay Hiên Viên Thương Tử, vừa cầm cây trầm thả trở về. “Ta tò mò xem một chút, không cần mua.”

Sắc mặt của người bán hàng rong nhất thời đen hơn quả cà tím, buồn bực không thôi.

.....

Đám người bàn tán ở hai bên, trong chợ đang chậm rãi đi tới bốn gã nam tử. Tuổi không lớn lắm, áo mũ chỉnh tề. Diện hình là loại công tử có bộ dáng giàu có, thần thái phách lối.

Có một vị mua thức ăn, Lão Nhân Gia đại khái là đi đứng không lưu loát, không kịp thời tránh sang bên, lúc này bị một người trong đó một cước gạt ngã trên mặt đất, ba người kia ha ha cười.

Tiểu Vũ đưa tay chỉ, nghi ngờ nói: “Bọn họ là ai?”

Hiên Viên Thương Tử cười mỉa hoặc, giọng như không thèm để ý nói: “Bọn họ là tứ đại tài tử của Nguyệt Tổ thành.” Sợ khiến Tiểu Vũ hiểu lầm, còn cố ý ở bên tai nâng giải thích “Là tiền tài, không phải học vấn.”

Tiểu Vũ ồ một tiếng, “Ý ngươi là bốn người bọn họ rất có tiền? Có tiền bạc là dạng như thế nào.”

Hiên Viên Tử thoáng nhún vai một cái, “Đại khái thôi, Cha của bọn họ không phải là đại quan trong triều, chính là phú thương một vùng. Có tiền là nhất định, nhưng đến cùng có nhiều hay ít tiền ta không rõ lắm. Ta với bọn họ không có tới lui bao nhiêu, nhưng mà tên tuổi bốn người bọn họ ta lại có ấn tượng rất sâu.”

Giống như nghĩ tới chuyện vui vẻ gì, Hiên Viên Thương Tử chợt giương môi cười vui vẻ.

Tiểu Vũ mơ hồ, không hiểu nói: “Chuyện gì buồn cười như vậy? Tên của bọn họ?”

Hiên Viên Thương Tử gật đầu một cái, “Đúng, nhìn từ trái sang phải, người thứ nhất gọi Trang Nhất, người thứ hai gọi Hạ lưu, người thứ ba gọi Phạm Kiếm, người thứ tư gọi Tần Thọ.”

Phụt!

Tiểu Vũ không nhịn được, lớn tiếng nở nụ cười tại chỗ. Mẹ ơi, cha mẹ của bọn họ thật thú vị, lại có thể lấy trâu bò ra làm tên tuổi như vậy.

Vừa lúc bốn tài tử đi tới bên cạnh Tiểu Vũ, chợt nghe có người cười lớn tiếng như vậy, khó hiểu không khỏi nhăn lại mày, tò mò hướng nơi tiếng cười nhìn lại. Lại thấy một tiểu nha đầu váy hồng thì trao đổi ánh mắt với nhau, rồi sau đó, một người trong đó liền cười dâm dăng đi tới.

“Ai yêu, đây là tiểu cô nương nhà ở đâu. Vì sao cười vui vẻ như vậy? Đến đây, cùng đại ca ca nói chuyện một chút.”

Hiên Viên Thương Tử nghĩ nên tiến lên giải vây, lại bị Tiểu Vũ âm thầm kéo ống tay áo lại. Ngay sau đó từ trong nhóm người than thở ánh mắt đồng tình ở ven đường, đi tới phía trước.

Cúi đầu, thoáng nín cười. Lúc nâng đầu lên thì hai mắt sáng chói sáng lên, lộ ra tràn đầy sùng bái.

“Vị công tử này! Ngài chính là đại danh, tên tuổi lừng lẫy Phạm Kiếm – Phạm công tử?”

Nam tử hơi hơi sững sốt, cẩn thận ngắm nhìn cô nương váy hồng trước mặt. Gì? Hình như chưa bao giờ gặp qua trong Nguyệt Tổ thành.

Mặc dù trong lòng lộ ra không hiểu, nhưng lần này được nghe tán dương, hơn nữa thấy trong mắt Tiểu Vũ lộ ra ánh mắt sùng bái, cả người không khỏi bay lên.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 12: Cô nãi nãi rõ ràng là trêu các người

“A! Không sai. Ta chính là Phạm Kiếm. Cô nương nhận ra ta?”

Tay hắn cầm quạt cổ làm ra vẻ phong lưu tiêu sái, người khác không thể phát hiện có gì khác thường. Ánh mắt gian tà thẳng tắp nhìn chăm chăm Tiểu Vũ, nghĩ thầm tướng mạo nha đầu này mặc dù không so được với cô nương ở Di Hồng Lâu, nhưng lại có bộ dáng đáng yêu. Đôi mắt to ngập nước này, làm cho người người đều thích.

Tiểu Vũ tròn tròn hai mắt, trong mắt là sùng bái phóng đại sáng rực. Tay nâng mặt, mê luyến nói: “Vốn không biết, sau khi nghe tên tuổi cùng tài cán của người, ta nhất thời đối với người vô cùng ngưỡng mộ. Kính ngưỡng người như nước sông liên miên cuộn cuộn không dứt. Phạt có câu, người không vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Người không bị coi thường thì người nào sẽ bị coi thường? Đôi mắt khắp thành Nguyệt Tổ, cũng chỉ có Phạm Kiếm công tử người có đảm lược, có tên tuổi để bị coi thường như vậy. Cho nên khi Phạm Kiếm công tử người đứng trước mặt ta, ta cảm thấy cả người tràn ngập ánh

sáng mạo hiểm, được xem là bị coi thường mười phần nha!” (Phạm Kiếm đồng âm với bị coi thường ^^)

.....???

Phạm Kiếm nghe Tiểu Vũ mở miệng một tiếng lại một tiếng coi thường mà mơ hồ không dứt. Không biết bị coi thường chính là Phạm Kiếm. Nghe xong lời của Tiểu Vũ, cả người ngây ngốc giật mình tại chỗ, nửa ngày không kịp phản ứng.

Một ít người đi đường ở hai bên đường cũng có hiểu biết, âm thầm nén cười. Âm thầm khen ngợi, đây là cô nương nhà nào? Trời sinh nhanh mẽ nhanh miệng như vậy. Trắng trợn mắng chửi người như vậy, đối phương cũng hoàn toàn không biết. Hắc hắc, thật là hả lòng hả dạ.

Hiên Viên Thương Tử cũng liếc mắt nhìn cười, thiếu chút nữa thì nội thương. Nha đầu này thật sự rất thú vị, thật không biết trong đầu nhỏ của nàng có cái gì, tại sao có thể nghĩ ra những lời này?

Tiểu Vũ không cho người khác từ từ có cơ hội phản ứng chút nào. Tay nhỏ bé cử động, ngoặt lên cánh tay Phạm Kiếm.

Hắn hết sức kinh ngạc, ném cho hắn một ánh mắt như điện mười phần mỉa mai hoặc. Tò rõ bình tĩnh, trong lòng sóng lớn mãnh liệt không dứt. Coi, coi đó! Lúc này không đem người lấy cả vốn lẫn lời, cũng thật xin lỗi nàng hy sinh nhan sắc như vậy. Chiêu này vẫn là lần đầu tiên sử dụng, hi vọng lão Đại phù hộ, chiêu này hoàn toàn lấy từ hắn mà ra, dù sao nàng bị mê thiếu chút nữa phun máu mũi, cũng không biết mình sử dụng, hiệu quả sẽ như thế nào?

“Phạm Kiếm công tử, mấy vị bên kia là bằng hữu của ngươi sao? Sao lại không giới thiệu cho người ta một chút?”

Thì ra Tiểu Vũ đã mặt dày đem mình trở thành hồng nhan tri kỷ của Phạm Kiếm, công khai khiến Phạm Kiếm giới thiệu nàng cho người khác, kì thực là muốn đem tất cả bọn họ dụ vào trong bẫy. Chỉ là giọng nữ nũng nịu này, Tiểu Vũ nghe cũng thiếu chút nữa phun ra.

Cả người Phạm Kiếm khẽ run rẩy, nghĩ thầm, ai u má ơi, cô nương nhà ai? So với những người khác cũng thật thú vị? Quá, quá, quá bạo dạn đi?

“Được, đến đây. Ta giới thiệu cho ngươi mấy vị hảo huynh đệ của ta.”

Trên mặt lộ ra nụ cười thâm đắc, Phạm Kiếm thuận thế rút tay ra đem Tiểu Vũ ôm vào ngực. Hắn cũng không phải bị Tiểu Vũ mê hoặc, chẳng qua nghĩ thầm, dù sao trên trời rơi xuống miếng thịt ngon, không ăn cũng uổng. Mặc dù cục thịt này đáng đáp không đẹp, nhưng dầu gì cũng là một nha đầu thật tốt. Khó có người sùng bái hắn như vậy!

Tiểu Vũ cố nhịn sôi trào trong lòng, sắc mặt xanh biếc một nửa. Choáng nha, tiện nhân kia bị hồi nách à? Mẹ nó, ngàn vạn lần không để bị lấy bệnh nha!

()

Hai người đi tới ba vị tài tử khác, Phạm Kiếm dương dương đắc ý ôm Tiểu Vũ, mà Tiểu Vũ lại cố ý then thùng vui trong ngực hắn.

“Các huynh đệ! Vị cô nương này đối với ta rất sùng bái mê luyến, mới vừa rồi còn đặc biệt hướng ta thổ lộ tâm ý. Vì giai nhân đường đột, ta cũng không thể cự tuyệt. Ặc, ta giới thiệu cho các ngươi biết nhau nha.”

Thoáng buông lòng Tiểu Vũ ra, quay về phía nàng nói: “Đây là.”

Phạm Kiếm cứng họng, lần này chợt phát hiện, mình tới bây giờ còn chưa biết tên tuổi giai nhân.

Tiểu Vũ vội vàng thay hắn giải vây nói: “Tiểu Vũ! Ta tên là Tiểu Vũ!”

Ặc, Phạm Kiếm gật đầu một cái, ngay sau đó nói: “Đúng! Đúng! Vị này là Tiểu Vũ cô nương!”

Ba người đối diện ngược lại khá lịch sự gật đầu một cái, Tiểu Vũ cũng cười thật to, cười vui vẻ.

“Ba vị này đều là huynh đệ tốt của ta, bốn người chúng ta được khen là bốn tài tử của thành Nguyệt Tố.” Phạm Kiếm dương dương đắc ý giới thiệu, cảm ngửa lên trời. “Vị này là con trai độc nhất của Trang viên ngoại, Trang Tất. Vị này là Đại công tử nhà Hạ Thượng Thư, Hạ Lưu. Còn vị này, là tiểu nhi tử được Tàn tướng quân cưng chiều, Tàn Thọ.”

A ~ Tiểu Vũ hiểu rõ gật đầu, từ trái sang phải chỉ ra: “Trang bức! Hạ lưu! Cầm thú! Bị coi thường?”

Tiểu Vũ nghi ngờ nhìn về phía Phạm Kiếm, cuối cùng cố ý dùng giọng nói nghi vấn.

Phạm Kiếm rất tự hào gật đầu, “Đúng! Không sai! Chính là bốn chúng ta!”

Ừ! Tiểu Vũ nghiêm túc gật đầu. Chắp tay hướng bốn người bọn hắn hành lễ nói: “Rất tốt! Rất mạnh mẽ! Thật khiến ta mở rộng tầm mắt!”

Bốn người kia vừa thấy Tiểu Vũ như thế, nghĩ thầm, ai nha! Cô nương này là người trong giang hồ? Mà trong lòng Phạm Kiếm kiêu ngạo! Thỏa mãn không dứt, không nghĩ tới ngay cả nhi nữ giang hồ cũng bị hắn hấp dẫn. Aizzz, đáng đáp quá đẹp trai tài tình, thật ra thì cũng là một tội lỗi.

Ặc. . . Cái này.

Tiểu Vũ chợt sờ sờ cái ót, bộ dáng rất vô tội.

”Thật ngại quá, trí nhớ của tiểu nữ tương đối kém. Thường vừa mới nói chuyện, ta chỉ chớp mắt liền quên mất.”

Tiếng nói vừa dứt, đưa tay qua chỉ một vị, nghi ngờ nói: “Vị công tử này gọi là cái gì nhỉ?”

Phạm Kiềm vội vàng mở miệng: “Hắn gọi là Hạ Lư!”

Tiểu Vũ vỗ ót, “Aizz! Trí nhớ của ta thật tệ! Thật là ngượng ngùng! Hạ lư công tử!”

Hạ Lư mỉm cười lắc đầu một cái, vẻ mặt không sao nói: “Không sao không sao, cô nương cùng chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, nhớ không rõ cũng là thường tình. Không cần xin lỗi.”

Tiểu Vũ lại mỉm cười, chợt lại duỗi ngón tay chỉ tên còn lại. “Vị này là?”

”Trang Tất!” Phạm Kiềm mở miệng lần nữa.

”Vị này đây?”

”Tần Thọ!”

”Gi? Vị công tử này gọi là cái gì? Hạ? ? Hạ? ? ?”

”Hạ Lư!”

”Đúng đúng! Hạ lư nha! Ta sao lại đần như vậy! Tên cũng không nhớ được, thật là có lỗi. Thật ra thì nhìn diện mạo Hạ công tử cũng biết hắn là hạ lư. Gi? Vị này là cái gì tất?”

“. Trang Tất!”

”A a! Đúng vậy đúng vậy! Là Trang Tất Trang công tử! Ta nhớ kỹ rồi! Giả bộ! Giả bộ! Tuyệt đối giả bộ! Cũng không phải là ngưi bức ~!” (Trang Tất đồng âm với giả bộ)

Mặt Tiểu Vũ nghiêm túc, nói lời này thì vẻ mặt cực kỳ nghiêm chỉnh. Không nhìn ra một chút ý trêu đùa nào.

”Ai nha! Vị công tử này ta nhớ được! Cảm thú! Có đúng hay không? Là cảm thú chứ?”

Tần Thọ vừa nghe Tiểu Vũ không quên tên mình, vội vàng vui mừng nói: “Đúng đúng! Là Tần Thọ, là Tần Thọ!” (

Tiểu Vũ cười duyên, “Cuối cùng cũng có một vị chưa quên? Ta đã nói rồi! Ngươi chính là cảm thú!”

Một bên vẫn không nghe được tên gọi của chính mình, có chút không thoải mái chỉ chỉ mình: “VẬY còn ta? Ta tên là cái gì không phải ngươi cũng quên mất chứ?”

Tiểu Vũ cau mày, giống như mất hứng nói: “Ta đây mê luyến ngươi, làm sao có thể quên ngươi! Ta chính là quên ngày quên đêm, cũng không thể quên ngươi nha!”

Phạm Kiềm nhếch miệng cười khúc khích, bộ mặt mong đợi nói: “VẬY, ta tên là gì?”

Tiểu Vũ đưa ngón tay chỉ hắn, cười như tên trộm. “Ngươi tên là bị coi thường! Có đúng hay không? Ta nói không sai chứ?”

Phạm Kiềm mừng rỡ cười như hoa, gắng sức gật đầu nói: “Không sai không sai! Chính là Phạm Kiềm!”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 13: Lão Đại ra sân, ta phải đầu hàng

Nhìn bộ dạng Phạm Kiềm Kịch động, Tiểu Vũ đi lên trước vỗ vỗ vai hắn, gật đầu an ủi: “Ta hiểu rất rõ, ngươi là bị coi thường! Yên tâm, ta sẽ không quên ngươi. Bị coi thường!”

Phốc!

Mọi người vây xem hai bên đường phố, cũng nhìn cười không nổi nữa, từng người một cười đến ngã trước ngã sau. Nhất là Hiên Viên Thương Tử, thậm

chỉ đỡ eo cười thiếu chút nữa thở không nổi.

Một phen này, nhất thời khiến tứ đại tài tử kia có chút cảm thấy không bình thường. Kỳ quái? Chuyện gì buồn cười như vậy?

“Có gì đó không đúng! Ta cảm thấy bọn họ hình như đang cười chúng ta!” Hạ Lưu phản ứng đầu tiên, còn đang suy nghĩ rốt cuộc là chuyện gì khiến bọn họ lớn tiếng không dứt như vậy.

“Không thể nào? Chúng ta có gì buồn cười?” Phạm Kiếm có chút không rõ. Bọn họ có làm ra chuyện gì hoang đường nhảm chán, sao lại cười như vậy?

Trang Tất nhìn tình hình chung quanh, càng xem càng cảm thấy hốt hoảng. “Ta, ta cũng cảm thấy bọn họ đang cười chúng ta.”

Trong bốn người Tần Thọ là nhỏ nhất lúc này cũng nhẹ nhẹ gật đầu, “Không sai, là cười chúng ta!”

Lời này vừa ra khỏi miệng, tất cả bốn người cúi đầu nhìn qua nhìn lại quần áo của mình, sau đó lại nhìn nhau trên mặt có vật bản gì không, nhìn một chút sau lưng mình, không có bị người dân tờ giấy vẽ con rùa đen

Một phen kiểm tra, cũng không phát hiện có cái gì khác thường, không khỏi sững sờ tại chỗ, rất không hiểu.

Bốn người đưa mắt nhìn về Tiểu Vũ, chỉ thấy một người váy hồng, vẻ mặt hết sức vô tội nhún vai một cái, bày tỏ nàng cũng không biết. Dĩ nhiên! Biết cũng sẽ không nói cho bốn đầu heo các người biết!

Mẹ kiếp! Tần Thọ khê nguyên rủa một tiếng, lửa giận bốc lên.

“Các người cười con mẹ nó gì vậy!”

Đi lên trước mấy bước, một tiếng nín lại một người đi đường, vẻ mặt Tần Thọ hung ác, tức giận không thôi.

Thanh niên kia khúc kha khúc khích, muốn nói lại thôi. Ánh mắt liếc qua Tiểu Vũ, ngay sau đó ngậm miệng không nói. Nghĩ thầm, một cô nương thật tốt nha, nếu cho mấy tên bại hoại này biết nàng có ý giễu cợt tên bọn chúng, hậu quả nhất định không tưởng tượng nổi.

Tần Thọ thấy nam tử không nói, càng thêm giận dữ. Một quyền hướng tới bụng hắn. Nam tử bị đau, lúc này che bụng khom người xuống.

Tần Thọ chưa hết hận, còn muốn đập một cước nữa. Lúc này một đạo bóng dáng nhanh chóng, vung cây quạt lên, tách Phạm Kiếm ra bắt được tay nam tử. Phạm Kiếm Nhất thời mất lực, ngã về phía sau hai bước.

“Hiên Viên Thương Tử!?”

Tần Thọ thấp giọng hô một tiếng, nhận ra người đến là ai. Hiên Viên thương Tử ở thành Nguyệt Tổ có danh tiếng rất lớn, chính phụ thân của hắn còn là khách đặt chỗ của Hiên Viên Thương Tử.

Hiên Viên Thương Tử đem nam tử đỡ qua một bên, xoay người cười híp mắt với Tần Thọ nói: “Tần công tử, khuyên người phải có lòng khoan dung. Huống chi vị tiểu huynh đệ này căn bản không đắc tội với người, người cần gì phải ra tay nặng như vậy?”

Tần Thọ hừ lạnh một tiếng, không nói gì tiếp. Hiên Viên Thương Tử ở thành Nguyệt Tổ cầm rìu thật nhiều năm, địa vị như mặt trời ban trưa. Lại đến nay không một người biết được thân phận cùng lai lịch địa vị của bảy người bọn họ. Cha hắn cũng nói qua với hắn, không có chuyện gì tốt nhất không nên đi trêu chọc bọn họ.

Hiên Viên Thương Tử cũng lạnh lùng cười một tiếng, cũng may người này còn hiểu nặng nhẹ, nếu không hắn cũng rất lâu không vận động gân cốt. Không ngại bồi hắn mấy chiêu.

Mắt thấy cũng không sai biệt lắm, bốn người này dầu gì cũng là người có quyền có thế, nào loạn sợ là có chuyện không hay. Hiên Viên Thương Tử thu hồi quạt, hướng Tần Thọ hỏi một chút rồi gật đầu, quay đầu nhìn về Tiểu Vũ, muốn kêu nàng trở về. Lại chợt biến sắc, lớn tiếng nói: “Cẩn thận!”

.....

Bên này, Tiểu Vũ một mực nhìn tình hình Tần Thọ, vốn là nhìn thấy hắn ra tay đánh người thì nàng liền chuẩn bị đi lên hỗ trợ. Thấy Hiên Viên Thương Tử ra mặt, nàng cũng mừng rỡ yên lặng theo dõi biến hóa.

Nhìn cảm thú kia dường như đối với Hiên Viên Thương Tử có chút bộ dáng kiêng kỵ, Tiểu Vũ không khỏi có chút tò mò. Cảm thú này không phải là con trai gì của tướng quân sao? Sao lại sợ Hiên Viên Thương Tử? Đang lúc hết sức nghi hoặc, chỉ thấy Hiên Viên Thương Tử hướng mình nhìn lại, thần sắc trong nháy mắt chuyển thành kinh ngạc, giọng nói vội vàng hướng nàng kêu, cẩn thận!

Tiểu Vũ không hiểu, trực giác liền quay đầu nhìn về phía sau. Vừa nhìn lên, nhất thời trong lòng giật mình.

Chỉ thấy Phạm Kiếm mới vừa rồi còn bị nàng lừa dối giễu cợt, đột nhiên ra tay với nàng, sắc mặt khủng bố dữ tợn.

Thì ra là ngay từ lúc Tần Thọ bắt được nam tử kia, trong nháy mắt ánh mắt liếc về phía Tiểu Vũ. Phạm Kiếm liền đoán được nguyên nhân. Hắn là nha đầu đáng chết công khai trêu chọc bọn họ! Nhớ từ đại tài tử từ lúc ra đời tới nay, không người nào không phải hết sức lấy lòng, nịnh nọt nịnh bợ. Đến mức

không ai dám nói, không cúi người lui xuống một bên. Không nghĩ tới hôm nay lại bị một Xú Nha Đầu trêu!

Phạm Kiếm càng nghĩ càng tức, nghĩ thầm không cho Xú Nha Đầu này thấy lợi hại một chút, nằng thật không biết trời cao đất rộng! Vì vậy liền thừa dịp Tiểu Vũ mất tập trung, muốn ra tay đánh lên.

.....

Thường thường đến thời khắc mấu chốt này, đầu Tiểu Vũ sẽ một mảnh trống không. Quên mất tránh né, quên mất pháp thuật chú ngữ, thậm chí quên mất mình là một quý sai. Chỉ ngây ngốc sững sờ tại chỗ, không biết nên phản ứng thế nào.

Tay Phạm Kiếm còn cách bả vai Tiểu Vũ có một centimét thì chợt một đạo bóng dáng thoáng qua, một phát bắt được. Giơ chân lên, nhả tâm đem người hất đập bay ra ngoài.

Ngai bần phui tay một cái, đôi mắt lạnh lẽo quét về phía Phạm Kiếm ngã ngồi trên mặt đất, môi mỏng khẽ mở, nhàn nhạt khắc ra hai chữ.

”Muốn chết!”

Phạm Kiếm lão đảo đứng lên, đưa tay chỉ hướng người tới, bực tức nói: “Con mẹ nó nguoi là vật gì? Lại dám đập lão từ!”

Phanh!

Một đạo bóng dáng vừa thoáng qua, đem Phạm Kiếm vừa mới bò dậy lại gạt ngã trên mặt đất.

“Choáng nha, miệng thật thối! Mà lại đánh lên sau lưng một tiểu nha đầu, nguoi thật đúng là bị coi thường.”

.....

Tâm tình Tiểu Vũ giờ khắc này, không biết là nên kích động hay là nên rối rắm.

Cup đầu nhỏ có chút không dám nhìn người trước mặt, thất ngón tay lẩm bầm nói: “Lão Đại. Sao nguoi rảnh rồi lên chơi.”

Con mắt Lưu Quang chợt lóe, cổ ý giễu cợt nói: “Thế nào? Chỉ cho phép nàng chạy loạn khắp nơi? Ta đây làm lão Đại, lại bị hạn chế tự do?”

Tiểu Vũ nâng miệng, không dám ra tiếng. Nàng thấp phần rõ ràng, cùng đấu với một vị lão Đại, nàng tuyệt đối không chiếm được nửa phần tốt, hơn nữa lần này lại là nàng không đứng trước, cho nên nên cầu xin tha thứ.

Rất không có cốt khí ôm cánh tay Lưu Quang, Tiểu Vũ đứng đưa.

“Được rồi mà. . . Ta biết sai rồi. Nguoi đừng nghiêm mặt nha. Muốn phạt ta thế nào đều được, ngàn vạn lần đừng nhốt ta lại. . . Có được không?”

Lưu Quang khẽ cau mày, nhìn con mèo nhỏ hết sức ngoan hiền nịnh hót, trong lòng lại một lần cảm thán không thôi, sao lại coi trọng nha đầu này? Rõ ràng không tìm được một ưu điểm nào, còn gây hồ nháo cho hấn. Làm sao có thể là tình yêu đây?

”Hồ nháo!”

Giọng nói mặc dù nghiêm nghị, nhưng lại lộ ra Tia bất đắc dĩ cùng cung chịu.

Tiểu Vũ vừa nghe cũng biết Lưu Quang đã hết giận, không có ý trách tội nàng. Càng thêm được voi đòi tiên cười hi hi, ôm cánh tay Lưu Quang.

“Ta đối với người khác mới hồ nháo thôi! Lão Đại nguoi chỉ cần vừa ra tay, ta chỉ có ngoan ngoãn đầu hàng nha!”

Tiểu Vũ giơ tay quá đỉnh đầu, làm tư thế đầu hàng.

Lưu Quang nhếch môi bật cười, trong phút chốc, khuynh đảo chúng sanh.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 14: Người nhất định để ta động thủ?

Tiểu Hắc đập vào chân Phạm Kiếm một cái nữa rồi đứng dậy đi tới trước mặt Tiểu Vũ.

”Vũ nha đầu!!!”

Tiểu Hắc giương lên quả đấm, trong lòng hận nghiêng răng nghiêng lợi. Tiểu nha đầu lần này thậm chí ngay cả hắn cũng dám lừa gạt. Nếu không phải là lão Đại anh minh, nói trước cho hắn biết là nha đầu này có gì đó mờ ám thì sợ là giờ này hắn đã phải ở trong Địa Ngục mà suy nghĩ rồi.

Tiểu Vũ biết lần này là mình không đúng, khó mà không bị khiển trách được nên liền đi tới chỗ Tiểu Hắc, cười lấy lòng nói: “Hắc hắc! Được rồi mà, Hắc đại nhân là người lớn, không nên chấp nhặt lỗi lầm của trẻ con như ta chứ. Không nên tức giận nha”

Tiểu Hắc thấy thế, con tức liền xẹp xuống. Thật ra thì hắn cũng không còn giận nữa, chỉ là cảm thấy Tiểu Vũ lừa hắn một vỏ như thế, sẽ làm cho Tiểu Bạch cười nhạo hắn thật lâu, càng làm cho hình tượng ‘Tiểu Hắc ngu ngốc’ thêm sâu đậm trong mắt mọi người, điều này thực sự làm cho hắn không thoải mái.

“Lần sau không nên như vậy là được rồi!”

Tiểu Vũ cười cười gãi đầu, biết Tiểu Hắc không so đo với nàng nữa, ngay sau đó liền lăm lét nhìn trên dưới trái phải, nghi ngờ nói: “Gi? Sao chỉ có người cùng lão Đại ở đây? Tiểu Bạch và Chung lão đại đâu?”

Tiểu Hắc không vui vuốt ve bên hông ống khoá giải thích: “Chung lão đại cùng Tiểu Bạch đi bắt quỷ rồi. Vốn là ta cũng muốn đi theo nhưng mà lão Đại nói có chuyện phải xử lí cho nên liền đưa ta đến đây.”

Tiểu Vũ nghe xong lời này, không rõ vì sao lại cảm thấy có chút buồn bực.

“Hoá ra các người không phải là đặc biệt đến bắt ta về Địa Phủ sao?”

Tiểu Hắc nhún vai, ý tỏ vẻ hắn cũng không biết, hắn cũng chỉ là một người hầu nhỏ nhỏ chạy theo lão Đại mà thôi.

Tiểu Vũ cười hắc hắc, giả vờ ngây ngốc quay đầu nhìn về mặt lạnh lùng của Lưu Quang:

“Lão Đại?...”

Lưu Quang hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Một mặt là vì tìm người, mặt khác, ta cũng có việc muốn làm.”

A??

Tiểu Vũ kinh ngạc. Không nghĩ tới mỹ nam Lão Đại suốt ngày ngồi ghế sa lông hưởng thụ cuộc sống an nhàn kia mà cũng có việc phải làm. Thật là ly kì nha.

Tiểu Vũ đang định hỏi là có chuyện gì mà cần làm phiền hắn tự mình ra tay thì bỗng nghe từ xa vọng đến tiếng gầm vô cùng giận dữ

Ba người quay đầu nhìn về hướng có âm thanh vọng lại, thì ra Phạm Kiếm vừa bị đánh nhếch nhác, thừa lúc không ai để ý đã trở về, dẫn một đám gia đình đến gây sự. Trong lúc hỗn loạn, những người đi đường tò mò xem xét đã giải tán từ lâu, chỉ còn lại mấy cô nương còn đang ngây ngốc nhìn chăm chăm Lưu Quang.

Mà từ Lưu Quang lúc xuất hiện đến giờ đều đứng một bên đảm nhiệm vai trò người xem cùng Hiên Viên Thương Từ, đến tận giờ phút này cũng vẫn khoan thai tự đắc phe phẩy cây quạt, hoàn toàn là một bộ dạng ngồi xem kịch vui.

“Mẹ kiếp! Lại dám ở địa bàn của ta đánh ta! Hôm nay các người đừng mơ tưởng còn sống sót rồi khỏi thành Nguyệt Tô này.”

Phạm Kiếm chính là con trai duy nhất của Phạm Đồng, thủ phủ của thành Nguyệt Tô, về sau gia sản to lớn đó chính là do một mình hắn thừa kế. Ngày thường hắn được nuông chiều đã quen, không phải chịu bất cứ uất ức nào chứ đừng nói là bị người khác đánh.

Giờ phút này đi theo sau hắn là một đám gia đình chân chó (nịnh bợ) tay cầm gậy gỗ, bình thường cũng quen thói ý thế ức hiếp người khác, vừa nghe thiếu gia nhà mình hôm nay bị người khác khinh dễ cũng không khỏi khí thế bùng bùng, chuẩn bị sẵn sàng giáo huấn người nọ một phen.

Lưu Quang đứng bất động tại chỗ, mí mắt cũng không thèm hạ xuống, từ đầu đến cuối ánh mắt cũng không dừng trên người Phạm Kiếm quá 2 giây, cứ như là sợ sẽ làm bẩn mắt của hắn vậy.

Nhàn nhạt quét ánh mắt nhìn khí thế phách lối của bọn chân chó trước mặt, khoé miệng nâng lên một vòng cung 45 độ, cười nhạt nói: “Các người? Nhất định phải bắt ta động thủ?”

Tiểu Vũ ngẩn ra, hiểu rất rõ nụ cười của Lưu Quang như thế là có ý nghĩa gì, không khỏi nuốt nước bọt, nhón chân lên nói nhỏ bên tai Lưu Quang: “Lão đại, đây là Nhân Giới nha, hơn nữa còn có rất nhiều người đi đường vô tội, chúng ta không thể để lộ thân thế, dùng pháp thuật không tốt đâu!”

“Loại háo sắc này, còn cần ta ra tay sao?”

Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa đủ để những người xung quanh nghe được.

Tiểu Vũ ngẩn ra, cách đó không xa Phạm Kiếm đang nổi giận, cũng nhin không được nữa, vung tay lên giận dữ hét: “Mau giáo huấn bọn họ thật tốt cho

ta! Nam thì đánh đến chết cho ta, còn cô nàng kia thì lưu lại cho ta, ta hành hạ nàng đủ rồi sẽ bán nàng vào lầu xanh cho vạn người cười!”

Lời thô tục này vừa nói ra, chỉ thấy trong mắt Lưu Quang loé lên sắc hồng, đưa tay hươ ra một chưởng.

Bốp! Phạm Kiêm ở bên kia còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra thì đã thấy má trái một hồi đau rát. Vừa há mồm ra thì hai cái răng cũng đồng loạt rơi ra.

Lũ gia đình chân chó sừng sốt. Chuyện gì xảy ra vậy? Còn chưa nhìn thấy đối phương ra tay mà thiếu gia đã bị thương rồi.

Phạm Kiêm nổi giận đùng đùng, chân mày cau chặt lại, giận dữ hét: “Các người còn đứng đó làm gì? Mau đánh hắn cho ta!”

Bọn chân chó trong nháy mắt lấy lại tinh thần, giơ gậy gỗ chạy về phía Lưu Quang.

Lưu Quang không chút để ý, một tay ôm chầm Tiểu Vũ, quay người ra chỗ khác, nhìn ánh mắt khó hiểu của Tiểu Vũ, cúi đầu mỉm cười với nàng nói: “Ta dẫn nàng đi đến nơi khác vui chơi.”

Tiểu Vũ vừa nghe đến hai chữ ‘vui chơi’ lập tức quên hết tất cả, gắng sức gạt đầu thật mạnh. Sớm đem Hiên Viên Thương Tử một mực đứng bên cạnh xem cuộc vui quên không còn một mống

Kết quả là, một vị nam tử nào đó thấy hai vị chánh chủ (nhân vật chính) đều đi rồi, mình đứng đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa nên xếp quạt bỏ vào tay áo, không chút lo lắng đứng lên, cất bước đi theo hai người kia.

Hắn cũng không phải là người hay hóng hớt, chẳng qua là hắn cảm thấy có chút tò mò, hai quý sai thì có thể đi nơi nào vui chơi được đây?

Bóng đen chợt loé lên, Tiểu Hắc ngăn ở trước bọn chân chó, cỡi ông khoá bên hông ra, bắt giắc nở một nụ cười tà mị

“Ta thật sự đã lâu không thư giãn gân cốt, đến đây, để ta chơi đùa với các người một chút nào! Nhớ đừng để cho ta kích động nha

.....Một màn thư giãn gân cốt thực bạo lực.....

Đại khái chỉ năm phút sau, Tiểu Hắc liền đuổi kịp Lưu Quang cùng Tiểu Vũ.

Lưu Quang hơi nhíu mày, lơ đãng nói: “Quá chậm, chỉ là một đám thổ phỉ nhân loại mà cũng lâu vậy sao?”

Tiểu Hắc cúi đầu đi theo sau hai người, thần sắc có chút ảo não.

Tiểu Vũ vừa thấy nét mặt của Tiểu Hắc, cho là do hắn bị lão Đại khiển trách nên không khỏi khích lệ nói: “Ta cảm thấy rất nhanh mà! Mới có mấy phút mà có thể đem cả đám người giải quyết xong xuôi! Hơn nữa Tiểu Hắc còn phải bảo đảm không thể quá nặng tay, như vậy thực không dễ dàng chút nào.” Nói xong còn không quên vỗ vỗ cánh tay của Tiểu Hắc, ý bảo hắn không cần để ý đến lời nói của lão Đại.

Tiểu Hắc vẫn sị mặt như cũ, nhún nhún vai khó chịu nói: “Thật là không vui chút nào! Ta còn chưa cảm thấy nóng người thì đám người kia đã thi nhau ngã xuống. Thật là quá yếu đuối đi! Sau đó ta không nhìn nổi nữa, định để cho bọn họ đánh ta hai quyền trước hoặc là cho họ chém thử ta mấy đao, nào biết đám người kia cứ thế mà chạy!? Thực quá kì quái đi! Chạy cái gì mà chạy? Ngoại hình của ta thực sự dọa người đến thế sao?”

Trên trán Tiểu Vũ lập tức xuất hiện ba vạch đen. Tiểu Hắc bởi vì như vậy nên mới mấy húng ... Thật là uổng phí công năng làm người tốt đến khuyên hắn. Quả nhiên! Bây giờ, làm cái gì thì làm cũng không nên làm người tốt!

Aizz, mặc dù là đầu óc của hắn có ngu ngốc, vụng về một chút nhưng tư duy của hắn thì... không phải người bình thường nào cũng hiểu được nha.

Tiểu Vũ bị thống (buồn bã) trở về bên cạnh Lưu Quang, không phát hiện rằng khoe miệng của hắn nâng lên một nụ cười nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 15: Nơi để vui chơi lại là...?

“Lão Đại! Tại sao nam nhân mặc áo tím đó vẫn đi theo chúng ta vậy?”

Tiểu Hắc đi đường hết nhìn đông tới nhìn tây thì thấy một nam nhân mặc áo tím đã đi theo bọn họ suốt 3 con phố rồi, rốt cuộc không nhịn được liền hỏi.

Nam nhân mặc áo tím?

Tiểu Vũ nghe thấy câu hỏi liền dừng bước nhớ lại. Ày da! Nàng quên mất Hiên Viên Thương Tử rồi?

Chợt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hiên Viên Thương Tử cười híp mắt lại đang đi về phía bọn họ.

“Nha đầu! Ngươi thật là không có lương tâm nha. Vừa nhìn thấy được người cũ liền cứ như vậy nhẫn tâm đem người mới như ta ném vào ven đường, mặc kệ sống chết ra sao sao?”

Tiểu Vũ đang định giải thích thì trong đầu tự nhiên nhớ đến một câu nói, vì vậy nàng liền buột miệng nói ra.

“Lương tâm của ta đã sớm bị ta ném vào lòng sông rồi. Ngươi mà chết thì nhớ đừng uống canh vong tình mà nhảy xuống Vong Xuyên Hà luôn nha, đến lúc đó nhớ giúp ta tìm lương tâm, nói không chừng có thể tìm thấy đó.”

“Phi phi phi! Đồng ngôn vô ky, đồng ngôn vô ky! Tiểu nha đầu nhà ngươi sao lại rủa ta chết! Quà nhiên là mất hết lương tâm mà.”

Hiên Viên Thương Tử cố làm ra vẻ tức giận nhăn mày lại, đôi mắt hoa đào mị hoặc, thực làm cho người ta nhìn không được mà đồng tình.

Tiểu Vũ cười lớn phản bác: “Cái gì mà đồng ngôn vô kị! Ta năm nay hơn hai mươi rồi! Ta là người đã trưởng thành!”

(Đồng ngôn vô ky: Chỉ những việc trẻ nhỏ nói chuyện với nhau, không cần cố kị, kiêng dè do tâm tư còn khờ dại)

Lưu Quang vừa nghe Hiên Viên Thương Tử nói cái gì mà người mới, người cũ, trong lòng có chút không thoải mái. Mà sau khi nghe Tiểu Vũ trả lời, lời nói lạnh lùng đang định thốt ra của hắn lập tức nghẹn ở cổ họng.

Bởi vì, lời mà Tiểu Vũ vừa nói chính là lời mà hắn đã nói với Tiểu Vũ trước kia. Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, Tiểu Vũ có thể nhớ lời của hắn như vậy làm hắn cảm thấy thực cao hứng.

.....

“Xin hỏi vị huynh đài này, các ngươi bây giờ muốn đi đâu? Dù sao thì ở thành Nguyệt Tố này ta vẫn quen thuộc hơn các ngươi, chỉ bằng để ta dẫn đường đưa bọn ngươi đi?”

Hiên Viên Thương Tử cười lớn, chấp tay khách khí hỏi Lưu Quang.

Lưu Quang chau mày, mặc dù hắn có ấn tượng không tốt với nam nhân trước mặt này nhưng đối phương biết rõ mấy người bọn họ là thân phận gì, nhưng cũng không thấy sợ chút nào. Ngược lại còn nhiệt tình trò chuyện. A, dù sao đây cũng là một điều thú vị.

Hắn liền giơ ngón tay lên, cách ngón tay đó không xa chính là một tấm biển có đề ba chữ Di Hồng Lâu, Lưu Quang lạnh nhạt nói: “Chính là nơi này.”

Mọi người liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hiên Viên Thương Tử trợn trừng mắt, khuôn mặt như thể không dám tin.

Quay đầu nhìn về phía Lưu Quang, có chút xấu hổ ho hai tiếng rồi nói: “Ặc... Ngươi biết đó là nơi nào không?”

Lưu Quang thành thực gật đầu, rất bình tĩnh nói: “Biết. Trên biển hiệu không phải viết Di Hồng Lâu sao?!”

Mỗ Hắc ở một bên phụ họa nói: “Đúng đúng! Ta mặc dù biết không nhiều chữ lắm, thế nhưng ba chữ này ta cũng đọc được. Không sai!”

Tiểu Vũ gãi gãi lỗ tai, cái tên này sao nghe quen quen...

Hiên Viên Tử lấy quạt ra gõ vào ót của mình một cái rồi lặng lẽ ngắm nhìn Tiểu Vũ, sau đó kéo Lưu Quang ra một góc.

“Vị huynh đài này, ta không phải hỏi ngươi trên tấm biển viết gì, ý ta hỏi là, ngươi có biết nơi đó là nơi nào không? Ở đó mua bán cái gì?”

Hiên Viên Tử kiên nhẫn giải thích, còn tốt bụng chỉ chỉ mấy vị khách đang ôm các cô nương ở trước cửa kia, hi vọng Lưu Quang có thể hiểu. Chỗ kia mặc dù cũng là một nơi vui chơi nhưng không phải là nơi mà hắn nên đi, hơn nữa, còn có nha đầu Tiểu Vũ đang đi theo nữa.

Lưu Quang khẽ nhăn mày, vẻ mặt không hiểu nhìn Hiên Viên Thương Tử nói: “Ngươi rõ ràng vừa nói là rất quen thuộc thành Nguyệt Tố này mà, sao bây giờ lại hỏi ta đó là nơi nào? Buôn bán cái gì? Điều đó không phải là ngươi nên biết rõ nhất hay sao?”

Nghe xong lời này, Hiên Viên Thương Tử trợn mắt, chợt cảm thấy thực đau đầu nhức óc.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 16: Đi dạo thanh lâu!

Thôi thôi, Hiên Viên Thương Tử cũng lười tốn nhiều nước bọt, kéo Lưu Quang sang một bên, dứt khoát nói:

“Chỗ mà ngươi nói với ta dẫn ngươi đến, đó là... Thanh lâu! T hanh lâu ngươi có hiểu hay không? Chính là kỹ viện!”

Hiên Viên Thương Tử còn chưa biết trình độ phát triển ở Địa phủ đã cao đến mức nào, nó phát triển theo từng thời đại, song hành cùng với Nhân giới. Bởi vậy đương nhiên biết kỹ viện linh tinh! Chẳng qua Hiên Viên Thương Tử không rõ, hẳn nghĩ Lưu Quang không biết, bằng không cũng sẽ không dẫn nha đầu kia đi dạo thanh lâu!

Biểu tình của Lưu Quang vẫn bình tĩnh như trước, thấy Hiên Viên Thương Tử nhú mày, thờ dài bất đắc dĩ, sau cùng nói một câu đủ để người kia phun máu:

“Ta đương nhiên biết thanh lâu chính là kỹ viện! Ta muốn đi kỹ viện!”

.....

Cái gì!? Đi... kỹ viện?

Đúng rồi! Di Hồng Lâu chính là thanh lâu bị mọi người coi thường!

Hai người đồng thời mở miệng kinh hô.

Về mặt Tiểu Hắc kinh ngạc, miệng mở to đến mức có thể nuốt được vài quả trứng gà.

Mi Tiểu Vũ nhăn lại, nhìn về phía Lưu Quang. Lão đại nói mang nàng đi du ngoạn, là đi kỹ viện sao!?

Giờ phút này về mặt Hiên Viên Thương Tử không tốt chút nào, mẹ ơi, đời này hẳn chưa từng gặp cục diện xấu hổ tới mức này. Quỷ Soa đi dạo thanh lâu? Aizz, chuyện gì đang xảy ra?

Lưu Quang một chút cũng không thêm đề ý đến về mặt kinh ngạc của mọi người, đi đến bên cạnh Tiểu Vũ, mở miệng nói:

“Chúng ta đi thôi.”

Tiểu Vũ lấy tay chỉ chỉ bản hiệu, không xác định nói:

“Đi đến nơi kia? Ngươi chắc chứ?”

Lưu Quang còn thật sự gật đầu:

“Xác định, nhất định cùng khẳng định.”

Cái đầu Tiểu Hắc gật mạnh một cái, nói chen vào:

“Lão đại! Nơi đó là thanh lâu! Thanh lâu nha! Ngươi?! Ngươi muốn dẫn chúng ta đi dạo thanh lâu?”

Tiểu Hắc vừa nói vừa cố ý vô tình đánh mắt về phía Tiểu Vũ, lại hướng Lưu Quang dùng sức nháy mắt. Lão đại à, ngươi muốn đi dạo thanh lâu cũng không có ai quản ngươi, mấu chốt là ngươi lại ở trước mặt bạn gái, nói muốn đi dạo thanh lâu. Hơn nữa, xem tư thế này hẳn là chuẩn bị dắt theo Tiểu Vũ đi dạo thanh lâu!?

Tiểu Vũ lại không giật mình như Tiểu Hắc, chỉ thoáng kinh ngạc, rồi liền hồi phục trấn định. Nàng coi như có hiểu biết nhất định với Lưu Quang, yêu nghiệt mỹ nam này bình thường cả ngày quần lấy nàng trên sô pha, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đi dạo thanh lâu. Dù sao trên Thiên Đình có nhiều tiên tử mê luyến hẳn như vậy, nếu như hẳn nhìn không nổi, đại khái có thể tìm vài tiên tử mỹ mạo để phát tiết. Làm gì phải đến thanh lâu. Huống chi, hẳn không phải vừa mới nói, lần này ra ngoài làm việc sao. Gì? Đi thanh lâu làm việc?

Tiểu Vũ vẫn chưa hết nghi hoặc, đã thấy Lưu Quang lặng lẽ nắm lấy tay nàng, nhìn nàng mỉm cười nói:

“Đi thôi.”

Chỉ ngắn gọn hai chữ, không giải thích, cũng không nói rõ. Nhưng Tiểu Vũ vẫn hồ đồ đi theo. Tiểu Hắc hiển nhiên trở thành không khí bị bỏ qua, mắt thấy lão đại và Tiểu Vũ đều đi, hẳn chỉ có thể liêu minh bởi quần tử vậy.

Ở một bên, Hiên Viên Thương Tử một lần nữa bị bỏ qua không nói gì lại như ngơ ngác. Đột nhiên phe phẩy quạt, đôi mắt hoa đào ầm ầm ý cười.

Quỷ Soa đi dạo thanh lâu! Thật rất thú vị. Không bằng cũng đi xem thử xem sao.

.....

Ở cửa, hai vị cô nương làm nhiệm vụ đón khách, nhìn thấy bóng dáng Luru Quang từ xa, vốn đang đoán. Vị công tử tuấn mỹ bất phàm này sẽ đến thanh lâu chứ? Sau đó lại thấy hắn đi về phía này, nhất thời trong lòng nở hoa. Nếu có thể hầu hạ vị công tử này, thì dù không cho tiền, các nàng cũng rất vui vẻ.

Trong lòng vừa động, Luru Quang vừa vịn bước tới trước cửa.

Hai người lập tức tiến đến chào đón, một bên cười duyên muốn tựa vào ngực hắn.

“Ai ui ~ Sao lại có vị công tử tuấn mỹ như vậy, làm cho muội muội ta có chút mặc cảm nha. Sao mà lớn lên lại có khuôn mặt đẹp như vậy chứ.”

Luru Quang nhướng mày, tiểu Hắc ở phía sau liền hoàn toàn phát huy hết tác dụng của bảo tiêu. Một tay vung lên, đem hai nữ tử kia đẩy sang một bên.

“Đứng cho vững! Nói chuyện đằng hoàng! Cách lão Đại nhà chúng ta xa một chút!”

Hai vị cô nương nghe vậy, lại trao đổi ánh mắt với nhau. Lão đại? Xem ra vị công tử tướng mạo bất phàm này có lai lịch không nhỏ. Con cá lớn này tuyệt không thể buông.

Vị cô nương lớn tuổi hơn âm thầm gạt đầu một cái, quả nhiên không tiếp tục tiến lên nữa, lại hướng cô nương bên cạnh ý bảo không được phép âm ỷ nữa.

“Ha ha, vị công tử này xem ra không phải người nơi này? Nếu đường xa mà đến hay là vào trong nghỉ ngơi đi.”

Khác hẳn với vẻ khiêu khích vừa rồi, nữ tử khách khí nói.

Luru Quang không có biểu tình gì, nắm tay Tiểu Vũ định đi vào. Đột nhiên lại bị nữ tử kia ngăn lại.

“Công tử!? Vị cô nương này ...”

Bởi vì toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người Luru Quang, cho nên hai nữ tử hoàn toàn không chú ý đến vị công tử này lại mang theo bên người một vị cô nương kiều nhỏ. Đây là chuyện gì? Mang theo cô nương đi dạo thanh lâu?

Luru Quang hơi nhăn mi, mở miệng nói:

“Thế nào? Nàng ấy có vấn đề gì sao?”

Nữ tử xấu hổ cười cười, nghĩ rằng, không phải vị cô nương này có vấn đề, là nguoi có vấn đề?

“Á... Công tử có điều không biết, Di Hồng Lâu chúng ta không tiếp đãi khách nữ.”

Luru Quang khẽ nhếch môi yếu ớt cười, từ trong tay áo lấy ra một thỏi vàng đưa cho nữ tử kia.

“Vậy, có thể phiền nguoi dàn xếp cho ta một lần hay không?”

Bị vàng và nụ cười kia dụ hoặc, nàng ta vội vã tiếp nhận lấy vàng, hoàn toàn lóa mắt, ngốc lảng gạt đầu.

“Có thể... Có thể... Công tử, mời...”

Luru Quang tươi cười đầy mặt, ôm lấy bả vai Tiểu Vũ.

“Chúng ta vào thôi.”

Đầu óc Tiểu Hắc mờ mịt đi theo phía sau, suy nghĩ, tại sao lão Đại phải cho người ta vàng?

Hiên Viên Thương Từ đi theo phía sau, nhìn thấy hai vị nữ tử vẫn đang si ngốc đứng trước cửa, thở dài:

“May mắn hắn là Quỷ Soa, bằng không địa vị của ta ở trong lòng các cô nương sẽ bị suy giảm rất lớn.”

...

Luru Quang ôm Tiểu Vũ đến gần đại sảnh, hiển nhiên bị bốn phương tám hướng chú ý đến.

Tú bà xoay thất lưng lắc lắc mông, tùm tùm cười đi tới. Nhưng khi nhìn thấy Tiểu Vũ, thoáng giật mình, chẳng qua liền lập tức khôi phục bình thường.

“Ôi a ~ Đây là vị công tử nhà ai! Sao sinh ra lại tuấn tú bất phàm vậy! Thật sự làm cho ta cảm thấy trong tâm ngứa ngứa nha.”

Tú bà vừa nói, một bên vươn tay lên muốn sờ vuốt trên người Luru Quang. Tiểu Vũ ở một bên rùng mình, vươn tay chặn lại tay của tú bà cả giận nói:

“Này! Sờ loạn cái gì đấy!”

Tú bà không giận mà cười, tùm tùm nhìn Tiểu Vũ. Lại đem tầm mắt rời lên người Luru Quang.

“Vị cô nương này là gì của công tử?...”

“Ta là nương tử của hần! Còn muốn hỏi gì nữa! ”

Luru Quang còn chưa trả lời, Tiểu Vũ liền giành trước mở miệng. Tựa như sợ tú bà nghe không ra, lại rống lên một tiếng đủ mười phần khí thế.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 17: Vị cô nương này nhìn thật quen mắt.

“Ta là nương tử của hần! Còn muốn hỏi gì nữa! ”

Tiểu Vũ che ở trước người Luru Quang, hai tay chống nạnh, bộ dáng mười phần giống người đàn bà chanh chua.

Luru Quang khẽ nhếch lông mày, thản nhiên cười cười.

Tiểu Hắc ở phía sau âm thầm nắm tay. Ôi má ơi, đây là đang diễn cái gì?

Nụ cười của tú bà lúc này đã cứng ngắt, đây là mang theo nương tử đi dạo kỹ viện, nàng lần đầu tiên lãnh giáo nha.

Luru Quang thoáng bước lên che trước người Tiểu Vũ, từ trong ống tay áo lấy ra một thỏi vàng đưa cho tú bà.

“Người đi tiếp đãi các vị khách nhân khác đi, chỉ cần tìm cho vợ chồng chúng ta một chỗ ngồi yên tĩnh là được. Đừng cho những người khác quấy rầy.”

Tú bà vừa thấy thỏi vàng lớn đến thế, liền cười như hoa nở, vội vàng đoạt lấy cất vào trong lòng. Cũng không hỏi chuyện khác, nhiệt tình tiếp đón mấy người Luru Quang đến nhà gian trên lầu hai nghỉ ngơi.

....

Mấy người Luru Quang ngồi vào chỗ của mình, ngay sau đó tú bà sai người bưng lên một mâm trái cây trà nước, liền tùm tùm cười đi xuống. Hiên Viên Thương Tử đi theo phía sau cũng không chút khách khí ngồi xuống, cầm lên một nắm hạt dưa, nhàn nhả cắn.

“Ta thật sự rất ngạc nhiên, các người là Quý Soa sao? Quý Soa cũng có ham mê dạo thanh lâu sao?”

Trong khi hỏi những câu này, đôi mắt hoa đào của Hiên Viên Thương Tử vẫn thẳng tắp nhìn chăm chăm Luru Quang. Hần biết thân phận của nam tử trước mắt nhất định không bình thường, nhưng lại vụn vụn không nghĩ tới, người kia chính là kẻ chủ trì quân sinh tử Diêm Vương.

Luru Quang cười nhẹ, nhấp một ngụm trà. Tựa hồ không quá vừa lòng, nhíu nhíu mày buông ly trà xuống.

“Ta làm việc, chưa bao giờ cần giải thích nguyên nhân với bất kỳ ai. Các hạ nên đem lòng hiếu kỳ thu về đi. Chúng ta đến từ Địa phủ, âm khí quá nặng, người không nên cùng chúng ta dây dưa.”

Hiên Viên Thương Tử không thèm để tâm nhún nhún vai.

“Âm khí nặng thì sao? Dù sao ta cũng không muốn sống từ lâu rồi. Như vậy có lẽ có thể đến Địa phủ của các người sớm một chút để thử xem nó có bộ dáng như thế nào.”

Cái gọi là ‘không nói nửa câu thừa với người không hợp’ đại khái chính là tình hình hiện giờ.

Tiểu Vũ lấy một nắm hạt dưa lên cắn, một bên suy nghĩ, rốt cuộc lão đại tới nơi này để làm gì?

Tiểu Hắc cũng lấy một nắm hạt dưa, một bên cắn, một bên hết nhìn đông lại nhìn tây. Mẹ ơi, đây chính là thanh lâu trong truyền thuyết à! Ta lớn như vậy bây giờ mới lần đầu tiên đi dạo thanh lâu nha! Hắc hắc, nếu Tiểu Bạch biết ta cùng lão Đại đi dạo thanh lâu, hần nhất định tức đến học máu!

Luru Quang an tĩnh ngồi ở ghế trên, ánh mắt vẫn ngắm Tiểu Vũ. Thấy nàng cầm hạt dưa mà suy tư, lại nghĩ đến làm thế nào để nàng chịu trách nhiệm về lời nói vừa rồi. Hiện tại việc hần phải làm vẫn là xử lý hết chuyện ở Địa phủ đã, chuyện này đành phải gác lại sau vậy.

....

Đợi đến khi mọi người ở đây cần hạt dưa đến khoe miệng co quắp, chương trình quan trọng nhất mới bắt đầu mở màn.

Chỉ thấy trên đại sảnh lầu một trải đầy đài hoa, tú bà tươi cười nâng cao tay, ý bảo mọi người im lặng.

“Các vị đại gia, gần đây chúng ta có một vị cô nương mới, tên là Bạch Nhưộc, trải qua nhiều phen dạy dỗ, hôm nay liền chính thức bán đấu giá đêm đầu tiên của nàng. Quy củ vẫn như cũ, người đưa ra giá cao nhất sẽ được!”

Tú bà còn chưa dứt lời, chợt nghe dưới đài tràn lên một trận tranh cãi âm ỉ. Tiểu Vũ ghé đầu nhìn xuống, chỉ thấy một người tay cầm quạt loạn choạng bước vào đại sảnh. Nhìn kỹ. Hắc! Đúng là đứng đầu tứ đại tài tử Hạ Lưu!

“Ta nói Điều mục này! Quy củ này chúng ta đều biết, người không cần nói ra. Mau mời vị cô nương kia lên đài, nếu đủ xinh đẹp, người hẳn là của ta rồi!”

Tú bà cười duyên một tiếng, vẫy tay với các vị khách quan đứng phía dưới đài nói:

“Hạ công tử thật sự nóng vội. Được được được! Ta liền mời cô nương lên cho các người xem!”

Nói xong hướng hạ nhân nháy mắt một cái. Người kia liền gật đầu lui xuống dẫn người đi.

Chưa được một lát, chỉ thấy một vị cô nương áo trắng bị hai người từ phía sau sân khấu dẫn ra. Không gian nhất thời mờ đi khi người bị dẫn tới cạnh đài hoa, biểu tình của nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhũn nhũn, vẻ mặt rất không cam lòng.

Một khắc cuối cùng khi cô nương kia bị mang lên, dưới đài đã không ít người phát ra tiếng than sợ hãi.

Đẹp! Quả thật là đẹp! Mặt tựa phù dung, lông mày như lá liễu, trên mặt mang theo vẻ lạnh lùng không cam chịu, càng làm cho người ta muốn thu phục nàng, chiếm nàng làm của riêng.

Mà ánh mắt đầu tiên của Tiểu Vũ khi nhìn thấy vị cô nương áo trắng đó, trong đầu nàng chợt lóe chút linh quang. Giống như lần trước nhìn thấy Túc Thanh, cái loại cảm giác quen thuộc này, khiến nàng không thể hết hoang mang.

Vị cô nương này?? Tại sao nhìn lại quen mắt đến vậy?

Không hoang mang như Tiểu Vũ, Tiểu Hắc ở một bên rất hoảng hốt hô ra tiếng.

“Mẹ ơi! Quỳnh Hoa Tiên Tử???”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 18: Cô nhóc này ta đã muốn rồi! Ai dám tranh với ta?

Bốn người đang ngồi, chỉ có Lưu Quang trấn định tự nhiên, tựa hồ đã sớm biết rằng người đến là ai.

Tiểu Vũ nghe thấy Tiểu Hắc thì thào tự nói, không khỏi mở miệng hỏi: “Tiểu Hắc? Người biết cô nương này?”

Tiểu Hắc vừa định nói, đây chính là Quỳnh Hoa Tiên Tử đấy thôi! Bỗng nhiên nhớ tới, Tiểu Vũ không có trí nhớ, chuyện trước kia, nàng đều quên sạch sẽ. Cho dù nói với nàng người kia là ai, nàng cũng không có ấn tượng. Hơn nữa...

Hắn chỉ là bộ dạng tương tự thôi?? Dù sao Quỳnh Hoa Tiên Tử bị nhốt đẩy vào luân hồi trải qua ba đời tình kiếp, cũng không đến mức rơi vào kết cục thâm trầm như vậy.

Nghi hoặc, xoay qua nhìn Lưu Quang. Thấy hắn không có chút biểu tình kinh ngạc, không khỏi nuốt nước miếng. Xem ra chuyện này khá mơ hồ ...

Tiểu Vũ hỏi nửa ngày không thấy Tiểu Hắc đáp lại, lúc này liền nổi giận.

Vỗ bàn giận dữ hét: “Này! Hỏi sao người không nói! Cho ta một phản ứng coi!”

Tiểu Hắc đột nhiên hoàn hồn, há miệng thở dốc, không biết phải nói gì. Ánh mắt liếc Lư Quang, thực không cốt khí đem vấn đề vút cho lão Đại.

“Ta, ta không biết. Người hỏi lão Đại đi.”

....

Không biết? Đây cũng gọi là trả lời? Tiểu Vũ nhướn mày, nàng hỏi Tiểu Hắc có quen hay không quen vị cô nương trên đài hoa kia, đứa nhỏ này trả lời với nàng là không biết? Thật sự kỳ quái! Có quen hay không quen còn không biết ?

Quảng đi một cái nhìn xem thường, Tiểu Vũ nhìn phía Lư Quang. Thấy vẻ mặt hẩn mang biểu tình trấn định. Trong lòng máy động, liền cảm thấy Lư Quang tới đây lần này, giống như vì nữ tử này!

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, thuận miệng cũng liền hỏi ra.

“Lão Đại? Người nói tới nơi này làm việc, không phải vì nàng ta chứ?”

Giờ tay chỉ chỉ nữ tử áo trắng trên đài hoa, Tiểu Vũ không xác định mở miệng hỏi.

Lư Quang lại thật thản nhiên, gật gật đầu nói thẳng: “Ừ, vì nàng ta.”

Lời kia vừa thốt ra, ba người ngồi ở đây đều kinh ngạc. Biểu tình khác nhau, mang tâm tư khác nhau.

Trong đầu Tiểu Hắc chợt lóe, nghe thấy lời này của Lư Quang, liền xác định nàng này nhất định chính là Quỳnh Hoa Tiên Tử. Chẳng qua vì sao lão Đại đến tìm nàng? Đây là chuyện gì?

Tiểu Vũ nhướn mày, không rõ giờ phút này sự khó chịu trong lòng rốt cuộc là vì sao. Thêm vào! Người muốn tán gái thì tán gái đi, còn đem nàng theo để nhìn? Thật sự là. Biền thái! Hồn dân!

Tròng mắt Hiên Viên Thương Tử vừa lưu chuyển, ánh mắt hoa đào dài nhỏ híp lại. Nhìn biểu tình của mấy vị đang ngồi chung quanh, trong lòng không khỏi vui mừng. Ôi này ~ sự tình thú vị nha ~

.....

Bên này Tiểu Vũ còn đang mắt to trừng đôi mắt nhỏ, dưới lầu đã bắt đầu vang lên tiếng ồn ào.

“Ha ha ha ha, các vị gia, yên lặng, yên lặng ~ nếu các vị đều biết quy củ, ta đây cũng sẽ không nhiều lời. Dung mạo khí chất của vị cô nương này mọi người cũng đã thấy. Giá quy định là một trăm lượng! Vị nào ra giá cao nhất, thì đêm nay Bạch Nhục cô nương, liền cùng ngài ấy có một đêm tốt đẹp!”

Câu này của Tú bà vừa ra khỏi miệng, dưới đài liền vang lên từng trận tranh cãi ầm ĩ.

“Một trăm năm mươi lượng!”

“Hai trăm lượng!”

“Ba trăm lượng!”

“Năm trăm lượng!”

“...”

Tiểu Vũ ghé vào rào chắn, nhìn một đám quan to quý nhân tranh giành mặt đỏ tai hồng, lại nhìn lên trên đài hoa, thùy chung đều là vẻ mặt mát lạnh của nữ tử áo trắng. Da thịt như tuyết, ngông nghênh phong sương.

Tuy rằng trong lòng có đôi chút bất mãn, nhưng nghĩ đến vị tuyệt đại giai nhân, sẽ bị một trong những đồ con lợn này khi dễ. Mày không khỏi lại nhần lên vài phần.

“Một vạn lượng!”

Trong đám người ở lầu một, vang lên một giọng nói quen thuộc. Tiểu Vũ theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Hạ lưu thoải mái ngồi ở một chỗ, trái ôm phải ấp, miễn cưỡng giờ tay lên, báo ra một con số đủ để khiếp sợ toàn trường.

Một vạn lượng!? Một vạn lượng mua đêm đầu tiên của một nữ tử thanh lâu?

Bốn phía truyền đến âm mọi thanh người nghi ngờ, Hạ lưu không thêm để ý chút nào. Thoáng đây hai nữ tử dựa ở trước ngực hẩn ra, đứng lên đi đến dưới đài hoa nói: “Bạch Nhục cô nương xinh đẹp, nếu chỉ dùng tiền tài mà có thể cân nhắc. Thì chính là tiền trinh, nếu có thể chiếm được tiếng cười của mỹ nhân, Hạ mỗ cũng liền cảm thấy thực đáng giá.”

Một đôi ánh mắt mê đắm nhìn chằm chằm Bạch Nhục, mà mí mắt nàng cũng không nâng một chút, trực tiếp đem hẩn xem như trong suốt.

....

Mỗ Vũ ghé vào trên rào chắn, thiếu chút nữa từ trên lầu ngã xuống. Giương mắt tròn trắng không nói gì nhìn trời.

Sốc ~ người có thấy buồn nôn hay không? Hạ lưu chính là hạ lưu! Giả bộ cũng không đổi được bản tính hạ lưu của người!

Quay đầu lại nhìn về phía Lưu Quang, thấy vẻ mặt hắn còn bình tĩnh ngồi ở kia. Không khỏi mở miệng hỏi: “Lão Đại, người mang theo bao nhiêu tiền?” Vừa rồi thấy hắn đưa ra một thỏi vàng, đánh giá cái túi kia, hắn là còn không ít chứ?

Lưu Quang dương môi cười, “Đủ để đem chỗ ngồi này mua hết.”

Ánh mắt mỗ Vũ trừng lớn, lão Đại! ? Người không tham ô tiền công chứ?

....

Hai mắt Tú bà ngập ánh sáng, hưng phấn nói: “Hạ công tử ra một vạn lượng! Một vạn lượng! Còn có người nào ra giá hay không? Không ra giá, đêm nay của Bạch Nhục cô nương sẽ là của Hạ công tử!”

Bốn phía yên tĩnh một mảnh, Hạ lưu cười đến đắc ý, xoay người hướng chỗ ngồi của mình mà đi đến. Về mặt nhất định đã thắng.

Một vạn lượng mua đêm đầu tiên của một nữ tử thanh lâu, thật cũng hơi cao. Nhưng Hạ công tử hẳn cao hứng! Hơn nữa thấy bộ dáng cô nàng này thanh cao quật cường, hắc hắc, đợi lúc lên giường, nhìn hắn như thế nào làm cho nàng *****. (đây là dấu * của tác giả ^^)

Mọi người ở đây lúc đầu cảm thán, đều tự về chỗ ngồi, tú bà chuẩn bị tuyên bố kết quả cuối cùng.

Ở lầu hai, người nào đó trực tiếp ngồi ở trên rào chắn, bày ra vẻ mặt thối, một tay nâng lên phơ phẩy một xấp ngân phiếu thật dày. Miễn cưỡng mở miệng nói: “Cô nhóc này ta muốn, ta ra một trăm vạn lượng!”

Phụt!

Đây là âm thanh nước trà mới vừa vào miệng bị phun ra.

Một. . . Một trăm vạn lượng?

Trong phòng một mảnh tĩnh mịch, mọi người ở lầu một đều không dám tin trừng lớn mắt ngẩng đầu nhìn mỗ thiên hạ vẩy hồng ngồi ở phía trên rào chắn.

Mà khi Hạ lưu nhìn thấy Tiểu Vũ, trong lòng ngăn ra, nhớ tới giữa trưa ở trên đường cái bị nàng trêu đùa chặt vật. Một cổ cảm giác nhục nhã nhất thời nổ tung trong lòng. Lửa giận cũng theo đó mà bốc lên.

Đứng lên, một tay giận chỉ Tiểu Vũ. “Lại là người, xú nha đầu này!”

Tiếng nói vừa dứt, trước mắt chợt hoa lên. Một bóng đen hiện lên, túm lấy vạt áo hắn đem hắn trực tiếp ném ra ngoài. Động tác như hành văn, liền mạch lưu loát, không có chút chậm trễ. Tốc độ cực nhanh, khi mọi người ở đây phản ứng lại, Hạ lưu đã không thấy bóng dáng.

Hai tay Lưu Quang đặt ở phía sau, liền như vậy đứng thẳng giữa Đại sảnh. Mất lạnh đảo qua mọi người ở bốn phía, cũng chưa mở miệng nói chuyện, cái loại khí thế vương giả này vừa đến, đã trấn áp toàn trường.

Mọi người đều không tự giác lui ra hai bên, cũng không dám ra tiếng.

Tú bà dù sao cũng đã thấy qua nhiều việc, từng trải qua sóng to gió lớn. Thời điểm tất cả mọi người bị dọa cứng đờ, nàng chỉ thoáng kinh ngạc một trận, hồn liền rất nhanh trở về.

Ánh mắt rừng mình, vài tên bảo vệ nhảy tới. Cầm gậy gộc đứng ở trước người tú bà.

“Ta nói vị gia này, người lần đầu đến nơi này của ta. Cho nên đại khái không biết quy củ nơi này! Ở trong này, Điều mục ta chưa cho động thủ, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện ra tay đùa giỡn. Nội của Hạ công tử là quý nhân của thành Nguyệt Tổ chúng ta, người bình thường đắc tội không nổi. Người liền không lưu tình như vậy đem hắn ném ra ngoài, chẳng phải là làm khó cho ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.5 - Chương 19: Mua Bạch Nhục

Hi hi!

Lầu hai vang lên một trận cười duyên, mọi người lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy hai tay thiên hạ vấy hồng kia chống lên rào chắn, liền như vậy từ lầu hai nhảy xuống.

Cứ nghĩ sẽ vô cùng thâm thúy, Tiểu Vũ lại văng vẳng rơi xuống đất. Đứng ở trước người Lưu Quang.

Một bên tay giơ lên xấp ngân phiếu, một bên gương khuôn mặt tươi cười hướng phía trước mà đi đến. Hiển nhiên là đem vài tên bảo vệ dưới đài hoa xem như không khí.

“Trưởng công nhà ta nói, thấy bộ dáng nữ tử này cũng không tệ, tính tình rất tốt. Cho nên muốn đem nàng mua về làm nha hoàn bên người ta. Ta nói vị Diêu mục này. Một trăm vạn lượng dù sao cũng có thể giúp vị cô nương này chuộc thân chứ?”

Tiểu Vũ không hề khó khăn nhảy lên đài hoa, thẳng tắp đi tới trước người tú bà. Vài tên bảo vệ ngăn ở dưới đài hoa, sớm đã bị Tiểu Hắc đánh ngã xuống đất.

Ngay cả người từng trải như Diêu mục lúc này cũng bị tình thế trước mắt dọa sợ.

Ra tay dứt khoát như thế, thân thủ lại rất cao. Còn có tiểu nha đầu trước mắt này cùng với hộ vệ lấy xiềng xích kỳ quái làm vũ khí ở dưới đài hoa. Xem ra cũng không là người đơn giản.

Cứ mặc kệ Hạ công tử kia, chỉ xét tình thế hiện tại này mà nói. Sợ là bà cũng không thể không cúi đầu.

Âm thầm cắn răng một cái, thôi! Lão nương liền cúi đầu thỏa hiệp một lần! Dù sao cũng là ngân phiếu một trăm vạn. Không cần thì nàng chính là gà ngốc!

Biến sắc, lập tức biến thành bộ dáng nhin nọt. Tú bà cười lạnh, nói một loạt lời trách móc. Là tiểu nhân có mắt không nhìn được Thái Sơn. Một bên nhanh tay lấy đi ngân phiếu trong tay Tiểu Vũ.

Aizz ~ Tiểu Vũ đứng lúc giờ tay giựt lại, một tay kia vươn ra nói: “Khế ước bán mình đâu?”

Nàng cũng không ngốc! Đưa tiền rồi lỡ như tú bà này không đưa khế ước bán mình, nàng không biết sẽ tìm ai mà trách cứ đây.

Diêu mục vỗ ót, bộ dáng giống như quên. Nhanh chóng bảo trợ thủ châm trà đổ nước ở bên người đi lấy khế ước bán mình.

Người nọ liền vội vàng gạt đầu, nhanh như chớp chạy ra phía sau. Chỉ chốc lát, liền cầm một tờ giấy đi tới, đưa cho tú bà.

“Vị cô nương này! Ngươi xem, đây là khế ước bán mình của Bạch Nhục cô nương.”

Diêu mục cũng đề phòng sợ Tiểu Vũ cướp đi không trả tiền, liền đem khế ước bán mình mở ra cho Tiểu Vũ nhìn. Ý tứ thực rõ ràng, tiền trao cháo múc.

Tiểu Vũ nhìn nhìn khế ước bán mình, khi nhìn đến chữ viết ở trên, thấy một cái đầu hai cái tay.

Thèm vào! Mấy chữ đó ta không biết! Cái gì quốc gia niên đại?

Xấu hổ khụ khụ, ánh mắt ngấm hướng nữ tử áo trắng đứng ở một bên thùy chung không nói một câu.

“À. . . . Cái kia. . . . Ngươi tới xác nhận một chút! Nhìn xem đây có phải là khế ước thật sự hay không!”

. . . .

Tú bà nghe mà ngẩn ra, khế ước bán mình còn có thật giả?

Bạch Nhục từ trong mắt Tiểu Vũ nhìn ra điều gì, nhưng cũng không nói ra. Đi lên trước vài bước, gương mặt nhìn khế ước bán mình trong tay tú bà. Gật đầu nói: “Là thật.”

“Vậy được rồi!”

Được đương sự khẳng định, Tiểu Vũ cũng không còn gì phải lo lắng. Đem một xấp lớn ngân phiếu trực tiếp đưa cho tú bà, sau đó lấy khế ước bán mình ra. Rơi lá tã, vươn hai tay ra tờ giấy lập tức thành mảnh vụn.

“Chúng ta đi thôi!”

Dưới đài Lưu Quang mở miệng lên tiếng, lập tức xoay người cất bước rời đi. Tiểu Vũ kéo tay Bạch Nhục, tuy rằng trong lòng có chút mất hứng, nhưng có chút cảm giác thân thiết ngoài ý muốn đối với nữ tử áo trắng này.

“Đi thôi.”

Nói hai tiếng, lời kéo Bạch Nhượng nhảy khỏi đài hoa. Đi theo Lưu Quang. Việc bây giờ nàng chưa nghĩ ra là, lão Đại tìm nữ tử này, rốt cuộc có chuyện gì? Cho dù là cái gọi nhất kiến chung tình gì đó, cũng không có khả năng. Hắn cũng không phải không biết người quý khác biệt, cũng không thể đem người giết rồi trực tiếp câu hồn về Địa phủ chứ?

Tiểu Hắc nhìn vài tên bảo vệ té trên mặt đất thống khổ kêu rên, không khỏi lắc đầu thở dài. Aizz ~ quá yếu ớt! Thật sự là quá yếu ớt !

Còn đang hết sức cảm thán, một bàn tay đã đặt lên vai. Hiên Viên Thương Tử cười đến mê hoặc, múa quạt chỉ chỉ cửa lớn, thành thoi nói: “Nếu ngươi không đuổi theo. Có thể sẽ bị bỏ lại.”

A! Mồ Hắc cả kinh, lúc này mới phát hiện Lưu Quang cùng Tiểu Vũ đều đã không thấy. Lập tức nhảy lên, rất nhanh chạy ra ngoài cửa. Lão Đại! Ngươi trăm ngàn lần không được bỏ ta lại nha!

Hiên Viên Thương Tử câu môi cười, cũng lắc mình đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 20: Lấy môi chặn môi

“Lão Đại! Ta thật sự không nhịn được! Có một vấn đề ta nhất định phải hỏi ngươi!”

Tiểu Vũ lôi kéo Bạch Nhượng, đi theo phía sau Lưu Quang mở miệng nói. Sắc trời đã dần dần sập tối, thấy Lưu Quang lưng chừng hướng sân vắng phía trước mà đi tới, xem ra không phải là về Địa phủ.

Nghe thấy câu nói của Tiểu Vũ, Lưu Quang đi ở phía trước giờ lên khóe miệng. Nghĩ rằng, nha đầu kia quả nhiên đã thông suốt, rốt cục nhịn không được muốn hỏi hắn vì sao đồng ý mua nữ tử này? Ha ha, hỏi đi hỏi đi. Như vậy ít nhất cũng có thể nhìn ra được, trong lòng Vũ nha đầu cũng có hắn.

“Có vấn đề gì liền hỏi đi, không cần ngượng ngùng rào rào đón đón.”

Ngữ khí của mỗ Quang ra vẻ bình tĩnh, kỳ thật trong lòng sớm ước gì Tiểu Vũ mở miệng hỏi.

Tiểu Vũ vừa nghe lời này, liền buông lỏng tay đang nắm Bạch Nhượng, chạy chậm hai bước đi tới bên cạnh người Lưu Quang. Lôi kéo ống tay áo hắn, ý bảo hắn cúi đầu đem lỗ tai ghé lại.

Lưu Quang thực tự nhiên nghĩ, đây là biểu hiện con mèo nhỏ tiểu Vũ ngượng ngùng. Kết quả, hắn phối hợp hơi hơi cúi người xuống, ghé lỗ tai vào.

Ánh mắt Tiểu Vũ liếc chung quanh, xác định bốn phía không có người, Tiểu Hắc và Bạch Nhượng cùng với Hiên Viên Thương Tử theo đuôi cũng không đi lên nghe lén. Vì thế về mặt thần bí hề hề bám vào bên tai Lưu Quang nói: “Lão Đại! Sao ngươi có nhiều tiền như vậy? Có phải lấy trộm của công hay không?”

...

Giờ phút này Lưu Quang cảm giác, ngoại trừ bị ai, vẫn là bị ai. Nếu có thể dùng một câu để hình dung, như vậy hắn sẽ nói, tâm của ta, thật lạnh thật lạnh

Nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghi hoặc của Tiểu Vũ, Lưu Quang vô lực than nhẹ một tiếng, hai tay chấp ra phía sau, liền vừa lắc đầu vừa thở dài tiếp tục hướng phía trước mà đi.

Tiểu Vũ khó hiểu sững sờ ở tại chỗ. Đây là làm sao vậy?

“Này! Này! Lão Đại. . . Lão Đại dừng lại chút. . . Ta hỏi ngươi. Sao ngươi lại không để ý gì hết vậy! Này! Này này! Lão Đại. . . Lão Đại . . . Hiện tại không phải thời điểm giả vờ thâm trầm, ngươi có biết nếu ngươi tham ô của công, tội danh sẽ rất lớn đó! Cho dù ngươi đẹp trai, nhưng mà mặt cũng không thể làm ra tiền nha. Gì? Lão Đại, sao sắc mặt ngươi khó coi vậy? A! Chẳng lẽ thực bị ta đoán trúng?! . . .”

Lưu Quang nhanh chóng hướng phía trước mà đi, Tiểu Vũ chưa từ bỏ ý định truy ở phía sau hắn mà hỏi.

Đi theo phía sau bọn họ cách đó không xa Hiên Viên Thương Tử cười cười, phe phẩy quạt lẩm bẩm nói: “Xem ra cảm tình của bọn họ rất tốt.”

Bạch Nhượng cũng tươi cười thân nhiên, đối với nàng mà nói, kỳ thật bên những người vừa mới mua nàng, đều coi như là người xa lạ. Nhưng trong lòng Bạch Nhượng lại không có phản cảm với bọn họ. Nhất là tiểu cô nương vui vẻ ở phía trước, làm cho người ta có cảm giác thực thụ thái.

Mồ Hắc đứng ở giữa Hiên Viên Thương Tử và Bạch Nhượng, có chút xấu hổ cười gãi gãi đầu. Cảm tình rất tốt? Ặc, hẳn là rất tốt đi. .

Dù sao trên đời này, chỉ có lão Đại đánh bại được Vũ nha đầu gây chuyện quấy rối kia. Mà đồng dạng, cũng chỉ có Vũ nha đầu mới có thể làm cho lão Đại phong hoa tuyết đại lộ ra cái loại biểu tình bất đắc dĩ này.

....

Tiểu Vũ ở bên người Luru Quang tranh cãi âm ỉ không ngớt, giống như nhất định phải ép hỏi Luru Quang rốt cuộc có tham ô của công hay không. Mỗ Quang vừa bị hỏi mà giận, vừa cũng bởi vì bị mỗ nha đầu làm tức giận. Đột nhiên dừng cước bộ, xoay người vươn tay nâng cái ót của Tiểu Vũ, không cho đối phương kịp có bất kỳ phản ứng gì, cúi đầu liền in lên môi người nào đó.

Chỉ là một nụ hôn nhẹ thoáng qua, nhưng đã tạo ra hiệu quả rất lớn. Bởi vì mỗ nha đầu đã chuyển sang tình trạng ngây ngốc, trừng lớn mắt, ngây ngốc nhìn Luru Quang.

Luru Quang thoáng thối lui, vừa lòng phát hiện chiêu này tựa hồ đối mỗ nha đầu mà nói, tương đối có hiệu quả. Cảm giác bức mình vừa rồi trở thành hư không, xoa hai má Tiểu Vũ, về mặt cười đến tà mị.

“Nương tử thân ái của ta, vì phu giàu có ra sao, chẳng lẽ nàng không biết? Ngày thường đều là lấy dạ mình châu làm viên đá mà quăng đùa, trong nhà kia trên từng chùm đèn thủy tinh được khám cái gì, nàng chẳng lẽ đã quên? Chỉ là một trăm vạn lượng mà thôi, ở Địa phủ, bao nhiêu đó tiền cũng mua không nổi nổi canh Mạnh bà kia nấu.”

Tiểu Vũ lấy lại tinh thần, thần sắc vẫn có chút ngốc trệ. “Vừa rồi ta hỏi ngươi lâu như vậy, sao ngươi lại không nói?”

Luru Quang nhún vai, “Ta không muốn nói mà thôi.”

“Vậy sao hiện tại ngươi lại nói?”

“Vừa rồi là vừa rồi, hiện tại là hiện tại. Ta cao hứng, vừa rồi không nói, hiện tại nói. Thì thế nào?”

“...”

Thấy Tiểu Vũ không nói gì, Luru Quang thật mừng rỡ thoải mái.

“Đúng rồi. Nương tử thân ái! Vì phu phát hiện, phương pháp lấy môi chặn môi này hình như thực thích hợp với nàng. Về sau nếu nàng lại phiền khiến vì phu giận, vì phu nên dùng phương thức này đáp lại nàng, nàng thấy thế nào?”

Tiểu Vũ nhìn đôi mắt giả hoạt kia của Luru Quang, nắm chặt nắm tay nhỏ.

“Ta đã từng nói với ngươi, ta thật sự rất muốn bóp chết ngươi chưa?.”

A? Luru Quang ra vẻ kinh ngạc.

“Ta đây đã từng nói với nàng, dù cả đời nàng giết ta, cũng không thể làm ta chết chưa?.”

Mỗ Vũ cắn răng không cam lòng.

“Không thử làm sao biết ta giết ngươi không chết!”

Mỗ quang cười đến yêu diễm. Cúi đầu tới gần bên tai trái của Tiểu Vũ.

“Tốt lắm, về Địa phủ ta để cho nàng từ từ mà thử.”

Giọng nói ôn nhu mềm mại, hơi thở phun lọt vào vành tai. Tiểu Vũ vẫn cho rằng da mặt của mình dày, nhưng giờ phút này cũng nhận không được mà đỏ mặt. Nàng không có miên man suy nghĩ! Tuyệt đối không có! Nhưng sao vừa nghe những lời này của lão Đại, lại cảm thấy mang theo cảm giác không có ý tốt?

Luru Quang dùng ánh mắt nơi khoe mắt thoáng nhìn ba người cách đó không xa có chút sững sờ đứng tại chỗ không dám tiến lên, nghĩ rằng nơi này dù sao cũng không phải Địa phủ, bên đường làm động tác vô cùng thân thiết, lực sát thương quả thật khá lớn.

May mà sắc trời đã tối, người đi trên đường cũng không nhiều. Vì không muốn gây xôn xao lớn hơn nữa, vẫn là nhanh chóng làm chính sự trước. Sau khi về Địa phủ, hãy còn nhiều thời gian!

Vừa nghĩ thế, Luru Quang liền đứng thẳng người. Kéo tay Tiểu Vũ. Tiếp tục hướng phía trước mà đi.

Cách đó không xa ba người sững sờ ở tại chỗ, chậm rãi hồi hồn.

Hiên Viên Thương Từ giờ ngón tay cái lên, tán thưởng nói: “Thật sự là làm cho ta mở mắt!”

Sắc mặt Bạch Nhục có chút ửng đỏ, cúi đầu không lên tiếng.

Tiểu Hắc lại không cho là đúng. Nhớ ngày đó lúc lão Đại nhảy vào Vong Xuyên hà để đem Vũ nha đầu cứu ra, hôn so với lần này còn kịch liệt hơn. Không ngạc nhiên!

....

Mấy người cứ như vậy một đường đi tới, quanh co lòng vòng, sau khi qua vài cái ngõ nhỏ, đứng ở trước cửa một ngôi nhà.

Thời điểm Hiên Viên Thương Tử vừa đi qua cái ngõ nhỏ đầu tiên, liền cảm thấy đường có chút quen thuộc. Sau đó lại đi tới đi tới, trong lòng liền kinh ngạc. Cho đến khi Lưu Quang dừng cước bộ. Hắn mới giựt mình mở miệng nói: “Á... Các người sẽ không muốn đến quấy rối đó chứ?”

Nơi bọn họ đang đứng lúc này, đúng là cửa lớn của Lạc Phưởng. Ban đêm là thời gian Lạc Phưởng buôn bán, cho nên giờ phút này bên trong đèn đuốc huy hoàng. Hình như Tam ca sắp đi ra khiêu vũ.

Nhớ rõ lần trước khi mấy người bọn họ đến, lão Lục vụng trộm chạy đi, Tam ca bị giấu không tìm thấy, Ngũ ca thiếu chút nữa bị Đại ca mắng chết. Đêm đó là lần đầu tiên từ khi Lạc Phưởng khai trương tới nay, tiễn khách trước khi đóng cửa.

Đã một năm, mấy vị đến từ Địa phủ lại tìm tới nơi này, trong lòng Hiên Viên Thương Tử rối rắm, mẹ ơi, trăm ngàn lần đừng lại làm ra chuyện ngoài ý muốn gì. Bằng không hắn đi theo bên người những người này, xảy ra chuyện hắn khẳng định không trốn thoát có liên can. Sắc mặt lão Đại trầm xuống, hắn liền chuẩn bị mua quan tài thôi.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 21: Có chuyện muốn thương lượng

“Á. Lão Đại, chúng ta tới đây làm cái gì?”

Không kích động như Hiên Viên Thương Tử, Tiểu Vũ lại có chút chột dạ mở miệng hỏi.

Lưu Quang cười nhạt, giống như lơ đãng nói: “Không làm gì, một Quỷ Hồn trong Địa ngục trốn thoát, ta tự mình tới bắt nàng trở về mà thôi.”

Tiểu Vũ nghe nói thế, mặt xanh mét. Nàng thật vất vả đem người từ Địa ngục mang ra, cũng không thể liền như vậy bị bắt trở về. Kể si tình kia không biết đã tỉnh chưa, nếu hắn tỉnh lại mà phát hiện vợ hắn lại bị đánh xuống Địa ngục, vậy phỏng chừng hắn cũng liền hoàn toàn xong rồi.

Lưu Quang cố ý không nhìn thần sắc rối rắm của Tiểu Vũ, xoay người đến cạnh Hiên Viên Thương Tử.

“Hôm nay ta không tới quấy rối, người dẫn đường đi.”

Hiên Viên Thương Tử sững sốt, “Mang? Dẫn đường gì?”

“Dẫn chúng ta trực tiếp đi đến phòng của Tứ ca người. Sau đó đi đại sảnh nói cho Đại ca, Nhị ca người biết, ta ở trong phòng chờ bọn họ, có chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

Hiên Viên Thương Tử nghe vậy, thần sắc nghiêm túc thoáng suy tư, khoát tay khom lưng tôn trọng nói: “Bên này, mời!”

Lưu Quang gật đầu, theo hướng hắn chỉ dẫn đi tới. Tiểu Vũ ngờ ngạc đi theo sau, không biết trong hồ lô lão Đại rốt cuộc bán thuốc gì. Mà việc đã đến nước này, coi như lão Đại muốn đem Mị Nguyệt mang đi, nàng cũng không có năng lực giữ lại.

.....

Khi Lưu Quang đẩy cửa phòng ra, trong nháy mắt, trước mặt một đạo Lê Phong lao tới. Lưu Quang phản ứng cực nhanh, đưa tay liền giữ chặt cổ tay người đó.

Mọi người cả kinh, chỉ thấy cặp mắt Mị Nguyệt ửng hồng, cầm trong tay một thanh đoản đao sắc bén. Ánh mắt nhìn Lưu Quang, tràn đầy tức giận.

Trước, Túc Thanh lo lắng Mị Nguyệt là Quỷ Hồn sẽ làm thân thể Bích Hiên bị ảnh hưởng không tốt, cho nên sử dụng pháp lực để nàng có thể tạm thời hiện hình người.

Dù sao cũng là chị dâu của mình, mặc dù không rõ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng Hiên Viên Thương Tử theo bản năng liền muốn thay Mị Nguyệt giải nạn.

Muốn khuyên Luru Quang xuống tay lưu tình.

Khóe miệng Luru Quang giương lên. Tay dùng sức, ném thân thể Mị Nguyệt. Hiên Viên Thương Tử vừa định mở miệng nói, đành nuốt xuống, vội vàng tung người nhảy lên, kéo cánh tay Mị Nguyệt lại. Nhưng không nghĩ tới Luru Quang này nhẹ nhàng ném một cái, lực đạo lại lớn như vậy. Thân hình hẫ hẫ loạng choạng, không thể làm gì khác hơn là dùng thân đỡ thân, thẳng tắp đập vào tường, trong miệng ngòn ngọt, một tia máu tươi tràn ra khóe miệng.

“Thất đệ!”

Mị Nguyệt thét lên kinh hãi, kinh ngạc quay đầu nhìn Hiên Viên Thương Tử.

Hiên Viên Thương Tử lắc đầu một cái, trên mặt vẫn tươi cười. Vuốt ngực ho khan một cái, nói không có việc gì.

“Quý hồn mạng tội, cũng dám ở trước mặt ta làm càn!”

Luru Quang hừ lạnh một tiếng, nhìn cũng không nhìn hai người ngã nhào trên đất, thẳng hướng Bích Hiên đang nằm trên giường đi tới.

Mị Nguyệt vội vàng đứng lên, kinh hô: “Người đừng động đến chàng!”

Luru Quang chợt dừng bước, nghiêng mặt có chút hứng thú nhìn Mị Nguyệt.

“Ta muốn động thì sao?”

.....

Một mảng yên tĩnh, ai cũng không lên tiếng nữa.

Mị Nguyệt nhận ra Luru Quang, vốn nàng chính là một luồng u hồn, không thấy được Diêm vương. Chẳng qua nàng là ngoại lệ, bởi vì trong cơ thể nàng thiếu một hồn phách. Cho nên Thảm Phán Thôi Phán Quan thường lui tới thăm lí và phán quyết không dám tự mình làm chủ, liền mời Luru Quang tới.

Lần đầu tiên nhìn thấy Luru Quang, Mị Nguyệt kinh ngạc. Thế nào cũng không nghĩ đến, đại quyền chương quản sinh tử Diêm Vương đại nhân, đúng là một nam tử tuấn mĩ. Chỉ là, nàng cũng chỉ kinh ngạc mà thôi. Sau lại bởi vì tay mình nhiễm máu tươi, bị phạt đày xuống địa ngục không được luân hồi. Sau nữa, lại gặp được tiểu nha đầu Tiểu Vũ không giải thích gì cứu nàng chạy trốn.

Mà giờ khắc này, Diêm Vương đại nhân lại tự mình rời Địa phủ đi tới nơi này. Nếu tới lưng bắt nàng cũng thôi đi. Nhưng Bích Hiên mấy ngày nay vẫn chưa tỉnh, Diêm Vương xuất hiện lúc này, chẳng lẽ cũng là muốn dẫn Bích Hiên đi?

Có chút suy tư, đây cũng là lí do tại sao Mị Nguyệt cảm nhận được hơi thở đến từ âm phủ, liền quả quyết ra tay. Nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào đem Bích Hiên đi!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 22: Một mạng đổi một mạng, giao dịch công bằng

“Ha ha. . . . không cần khẩn trương như vậy! Đến đây, mọi người ngồi xuống uống ly trà, chậm rãi tán gẫu?”

Một tiếng tiếng cười vang lên, Tiểu Vũ đi lên trước lôi kéo cánh tay Luru Quang, giờ lên nụ cười rực rỡ nhất nói: “Lão Đại, ngồi xuống uống ngụm trà đã? Không phải người vừa mới bảo Hiên Viên Thương Tử đi tìm Đại ca Nhị ca hử sao, không phải tới đây gây chuyện chứ?”

Luru Quang thu hồi ánh mắt bén nhọn, lại thật phối hợp đi tới mép bàn ngồi xuống.

Trong lòng Tiểu Vũ thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Hiên Viên Thương Tử, ý bảo hử nhanh chóng đi tìm người. Đại ca nhìn dáng dấp tương đối đáng tin.

Hiên Viên Thương Tử hiểu rõ, gật đầu một cái đứng lên. Mị Nguyệt thấy thân hình hẫ hẫ lao đi. Ra tay đỡ hử.

“Tứ tẩu, theo ta đi tìm bọn họ, được không?”

Mị Nguyệt nghe vậy ngăn ra, thần sắc do dự. Tựa hồ lo lắng sau khi nàng rời đi, có người sẽ thương tổn Bích Hiên.

Hiên Viên Thương Tử nhìn thấu lo lắng của nàng, nhỏ giọng ở bên tai nàng nói: “Yên tâm đi Tứ tẩu, có nha đầu kia ở đây, Tứ ca không có việc gì.”

Ánh mắt nhìn về Tiểu Vũ, chỉ thấy nàng đang cột nhà vì người nọ châm trà châm nước. Mà người nọ cũng nâng chung trà lên uống.

Ngoài cửa, Tiểu Hắc mang theo Bạch Nhục đi vào. Cùng nhau ngồi quanh bàn, hình ảnh rất hài hòa.

Mị Nguyệt đỡ Hiên Viên Thương Từ, thật sâu nhìn người váy hồng kia, mở miệng nói: “Chúng ta đi thôi.”

.....

Sau khi Hiên Viên Thương Từ cùng Mị Nguyệt rời đi, bên trong nhà yên tĩnh một mảnh.

Lưu Quang nâng chung trà lên khẽ nhấp một ngụm, mắt liếc Bạch Nhục đang ngồi đối diện.

Từ khi nàng bị Tiểu Vũ bắt đi, bộ dáng vẫn là lạnh nhạt. Không có chút kinh ngạc nào.

Đây chính là Quỳnh Hoa tiên tử, vô luận là người hay tiên, từ đầu đến cuối đều là cỗ thanh đạm không tranh chấp khoe khoang mà rất tự nhiên. Lại không biết chính khí chất này, mê sát bao nhiêu nam tử. Ngay cả Nhị Lang thần Dương Tiễn kia tự cho mình thanh cao, cũng lâm vào ái mộ.

Lưu Quang đặt ly trà trong tay xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng Bạch Nhục ở đối diện. Khẽ há mồm, tựa hồ muốn nói gì. Nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Hắn từ trước đến nay không phải hạng người mềm lòng nhẹ tay, cũng không có cái gì gọi là thương tiếc. Lúc đó Dương Tiễn dứt khoát đẩy Tiểu Vũ xuống, nên linh ngộ điều này!

Nước mắt đã cho hắn, theo tính tình của hắn nhất định sẽ mở bình kia ra. Nói vậy lúc này, chắc hắn cũng đã nhớ lại mọi việc.

Dương Tiễn ơi Dương Tiễn! Ngươi làm ta đau, ta nhất định sẽ làm ngươi đau gấp mười lần!

.....

Lưu Quang vẫn đang chìm trong suy tư, cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân. Sau đó cửa phòng mở ra, mấy nam tử tướng mạo bất phàm đi vào. Lưu Quang cười nhạt một tiếng, nói vậy là sợ hắn sẽ gây bất lợi với nam tử nằm trên giường kia, cho nên mới chạy tới gấp như vậy? Cứ như vậy, bên kia đại sảnh, sợ là lại muốn bồi lễ tiễn khách.

Lão Đại Mặc Tề đứng trước, nhìn thấy trong phòng bốn người ngồi quanh bàn, trên mặt không hề có một tia kinh ngạc. Điểm này, ngược lại khiến Lưu Quang có chút bội phục.

Mặc Tề chấp tay đi lên trước hai bước, khách khí nói: “Xin hỏi các vị, tìm huynh đệ chúng ta có chuyện gì quan trọng?”

Lưu Quang nhếch môi cười, “Lần trước đã gặp mặt, chúng ta không phải người, nói vậy ngươi cũng biết. Nhiều lời thêm vô nghĩa, lần này ta tới, là muốn cùng ngươi làm một giao dịch.”

Giao dịch? Mặc Tề nghi ngờ. “Xin hỏi, lời này là có ý gì?”

Lưu Quang mắt nhìn Mị Nguyệt đứng sau lưng Mặc Tề. Mị hoặc cười, mở miệng nói: “Bạch Nhục, ngươi đến bên cạnh ta.”

.....?

Bỗng nhiên bị gọi tên, mặt thoáng qua một tia không hiểu. Nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa. Đáp một tiếng, chậm rãi đi tới bên người Lưu Quang.

Tiểu Vũ buồn bực nháy mắt mấy cái, đây là muốn làm cái gì?

Lưu Quang đưa tay, khẽ đem Bạch Nhục đẩy về phía trước. Đối mặt với Mặc Tề cười tà mị nói: “Trước đó, tiểu nha đầu nghịch ngợm nhà ta lên đem vị cô nương kia mang ra khỏi Địa phủ. Ta biết rõ giữa các ngươi có một vị huynh đệ biết chút pháp thuật. Nhưng ta muốn nói, không có hỗ trợ của ta, cho dù người nàng đang ở đây, cũng không còn dương thọ. Hơn nữa nàng cũng không còn được bao lâu nữa, không ngoài một năm, nhất định Hồn Phi Phách Tán!”

A! Mọi người cả kinh. Về mặt trở nên phức tạp. Nhất là Túc Thanh, giống như bị nói ra bí mật, sắc mặt rất khó coi.

Trong mọi người, chỉ có vẻ mặt Mặc Tề trấn định. Chấp tay thi lễ, khách khí nói: “Vậy không biết ngươi muốn cùng chúng ta làm giao dịch gì?”

Haaa...! Lưu Quang vui vẻ cười một tiếng, hắn thích cùng người thông minh nói chuyện. Một chút liền hiểu.

“Rất đơn giản! Một mạng đổi một mạng! Quý soa chúng ta chỉ phụ trách câu hồn bất quý, không thể tự tiện vượt quy tắc giết người.”

Nói xong, ánh mắt nhìn Bạch Nhục, tay khẽ nắm chặt, giống như ra quyết định gì.

“Giết nàng! Ta liền giúp ngươi cứu nữ tử phía sau.”

.....

Cái gì!

Tiếng kinh hô đột nhiên vang lên.

Không thể so với bộ dáng kinh ngạc của mọi người, ngược lại người trong cuộc – Bạch Nhược, bộ dáng vẫn lạnh nhạt như cũ.

Không đợi những người khác mở miệng hỏi, Tiểu Vũ đã nhảy dựng lên.

“Lão Đại! Ngươi nói cái gì!? Ngươi, có phải thủy thổ không hợp hay không, đầu có chút không rõ ràng? Không phải chúng ta mới vừa tiêu tiền mua Bạch Nhược sao? Gì, tại sao muốn nàng chết? Nàng lại không chọc giận ngươi!”

Tiểu Vũ càng nói càng kích động. Lưu Quang biết nha đầu này một khi gặp những chuyện như vậy, tính tình đều như thế. Bất đắc dĩ, xem ra phải để nàng ngủ một lúc rồi.

Trong giây lát tay kéo bả vai Tiểu Vũ, Lưu Quang cúi đầu, thanh âm đầu đọc nói: “Hur! Nhìn ta, nhìn ánh mắt của ta.”

Bị mê hoặc như vậy, Tiểu Vũ ngây ngốc nhìn vào mắt Lưu Quang. Chỉ thấy màu đen như mực trong con ngươi kia thâm thúy, hiện ra từng đợt hồng quang. Tựa hồ trong chỗ u minh có một đạo thanh âm đang thúc giục nàng ngủ.

“Nhắm mắt lại, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát. Ngoan, nàng mệt rồi, nhắm mắt lại ngủ một giấc thật ngon thôi.”

Bị loại thanh âm dễ nghe này đầu độc, Tiểu Vũ liền cảm giác mí mắt mình càng ngày càng nặng, càng ngày càng nặng. Được rồi, nàng mệt rồi. Nàng muốn ngủ một giấc. Liền nhắm mắt lại ngủ một giấc thôi.

Tiểu Hắc ở bên tròng lớn tròn mắt, ai nha má ơi! Nhiếp Hồn Thuật!

Lão Đại thậm chí ngay cả Nhiếp Hồn Thuật cũng làm! Vũ nha đầu, người duy nhất có thể thay đổi ý tưởng của lão Đại liền ngã xuống, xem ra chuyện này hơn phân nửa là không thể thương lượng rồi. Chỉ là hán nghĩ không thông, vì sao lão Đại muốn giết Quỳnh hoa tiên tử? Là muốn câu hồn nàng mang về Địa phủ? Nhưng làm như vậy có nguyên nhân gì?

Rầm!

Tiểu Vũ nhắm mắt lại ngã vào lòng Lưu Quang ngủ thật say. Lưu Quang vuốt tóc nàng, trong mắt thoáng qua tia dịu dàng.

Mọi người vốn định mở miệng hỏi, nhưng mắt thấy xảy ra biến cố lần này, một hồi yên lặng như tờ.

Lưu Quang cứ như vậy chậm rãi vuốt ve Tiểu Vũ, chưa từng ngừng đầu. Lầm bầm nói: “Một mạng đổi một mạng, cũng là giao dịch công bằng. Huống chi tay các ngươi cũng nhiễm qua máu tanh. Cần gì để ý đến việc giết thêm một người?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 23: Một cái mạng thấp hèn, ta vứt bỏ được

Lưu Quang nhướn mi nhìn phía mấy người đối diện, thấy biểu tình bọn họ nghiêm túc, nhú mày không nói.

Đúng! Tay của bọn họ nhuộm đầy máu tanh, đã giết qua không ít người. Nhưng bọn họ không giết người vô tội. Vị cô nương áo trắng trước mắt này, cùng với bọn họ không oán không cừ, cho dù là vì lợi riêng cho bản thân, bọn họ cũng thật sự không hạ thủ được.

Mặc Tề hơi vuốt cằm, trầm giọng nói: “Thứ tại hạ mạo muội, xin hỏi một chút, vì sao các hạ không thể tha tánh mạng vị cô nương này? Trừ việc đó ra, thật không có biện pháp khác để giải quyết?”

Ngoài miệng hỏi như vậy, nhưng trong lòng Mặc Tề đang tính tề cân nhắc. Nam tử trước mắt này hiển nhiên đối với nha đầu váy hồng trong lòng ngực phi thường để ý, nếu vạn bất đắc dĩ, ở khoảng cách gần như thế, hẳn có mấy phần nắm chắc có thể bắt được nha đầu kia làm con tin?

Lưu Quang nghe thấy câu hỏi, không cho là đúng cười ầm ầm.

“Ta cao hứng, ta vui. Nếu các ngươi đáp ứng, vậy nên động thủ một mạng đổi một mạng. Nếu không đáp ứng, ta có thể sẽ tìm những người khác cũng không khác biệt. A! Đúng rồi! Lần trước cùng các ngươi chơi trò trốn tìm, có vui không? Cái tiểu tử mặc áo đỏ kia bao lâu mới được tìm ra? Lúc này, các ngươi còn muốn tiếp tục chơi một chút không?”

Khi nói những lời này, ánh mắt của Lưu Quang vẫn nhìn chăm chú vào Mặc Tề. Làm như đem suy nghĩ trong lòng hắn nhìn thấu, cho nên mới có ý ra tiếng cảnh cáo. Ý tứ thực rõ ràng, người trong lòng ngực hắn không phải ai cũng có thể động vào. Nếu ai không muốn sống thử một lần, hắn cũng là vui về nguyện ý phụng bồi.

Quả nhiên, Mặc Tề nghe vậy trong lòng cả kinh. Phía sau đồng thời bước ra một người. Yêu nhan áo hồng, mê hoặc chúng sinh.

“Ai nha nha! Ta đã nói lần trước là người nào không có mắt, dám đem ta giam trong căn phòng tối đen đó. Thì ra là ngươi!”

Lan Hoa Chi (*) vừa nhấc, thẳng tắp chỉ hướng Lưu Quang ở đối diện. Người trước mặt lại không có nửa điểm phản ứng.

(*Phụ nữ ngày xưa thường hay làm thế, điệu bộ điệu dáng có lẽ)

Hồng Lệ nổi giận, vừa định tiến lên biện giải thị phi, lại bị người bên cạnh lên tiếng ngăn lại.

“Tam ca, lần trước là ta không đúng, mới có thể làm phiền huynh. Huynh muốn trách thì trách ta đi.”

Vừa nâng mắt phượng, Hồng Lệ lên tiếng, “Không liên quan đến ngươi! Ai gây chuyện với ta, ta tìm người đó tính sổ

Vậy sao? Lưu Quang nghe thấy lời này, thoáng nổi lên hưng trí.

“Tính sổ? Ha ha, ngươi không phải là hoài niệm cảm giác bị nhốt ở trong phòng tối ngày trước? Nếu ngươi chờ mong như vậy, ta bây giờ có thể đưa ngươi đi ôn lại một phen.”

Lời vừa dứt Lưu Quang làm bộ vuron một ngón tay, Hồng Lệ trừng lớn hai tròng mắt, mắt bình tĩnh một chút rồi lùi tới phía sau Túc Thanh. Mà Túc Thanh rất có nghĩa khí, hiên ngang lâm liệt chắn trước người Hồng Lệ.

Mặc Tề thấy thế chấp tay nói: “Tam đệ không hiểu chuyện, thỉnh các hạ giờ cao đánh khề.”

Lưu Quang không thú vị thu hồi động tác, nhìn vào Bạch Nhược không có biểu tình gì. Có chút phiền não nói: “Tốt lắm! Các ngươi rốt cuộc quyết định thế nào?”

.....

Mọi người lại một trận trầm mặc, mà vị cô nương theo Lưu Quang từ khi bắt đầu giao dịch đến nay vẫn không lên tiếng, lúc này rốt cục đã mở miệng.

“Mọi người không cần phải khó xử, vị cô nương áo trắng này là người vô tội không cần phải ... bị liên lụy vì chuyện này. Ta với ngươi quay về địa phủ, không cần ở đây khó xử mấy đại ca bọn họ.”

Lời này của Mị Nguyệt vừa nói ra miệng, định hướng phía Lưu Quang đi đến. Cách nàng gần nhất là Hiên Viên Thương Từ đang giữ chặt cánh tay nàng, trong mắt hàm chứa lo lắng.

“Tứ tẩu, tẩu không thể đi! Nếu tẩu đi, tứ ca có thể không bao giờ ... tỉnh lại nữa.”

Mị Nguyệt ngẩn ra, đảo mắt nhìn người vẫn nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, trong ánh mắt ánh lên hơi nước.

“Cô nương, ngươi cũng lưu lại đi.”

Bạch Nhược cuối cùng mở miệng, một câu nói làm mọi người chú ý. Chỉ thấy nàng cười âm đạm, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần mang theo một sự lạnh nhạt.

“Ngươi ở thế gian còn chưa bỏ lưu luyến xuống được. Còn có nhiều người để ý ngươi, cũng có người ngươi để ý. Mà ta thì lại khác, cái gì ta cũng không có. Giống như là bị nguyên rửa, mỗi lần muốn bảo hộ một người hoặc là muốn ném thử yêu một người, kết quả luôn làm cho ta đau nát tim gan. Đã không có tâm, đối với hết thảy cũng không để ý.”

Bạch Nhược cười thản nhiên, không để ý tới biểu tình kinh ngạc của mọi người, xoay người đối mặt với Lưu Quang.

”Chỉ là mạng mạng hèn mọn, hãy lấy đi.”

Tia sáng trắng chợt lóe lên, Mị Nguyệt đồng thời kinh hãi thét một tiếng, một thanh đoản đao sắc bén đâm vào trong bụng Bạch Nhược.

Đó là vừa rồi lúc Mị Nguyệt bị Lưu Quang ném ra ngoài, đoản đao rơi xuống trên mặt đất. Lại không nghĩ bị Bạch Nhược trộm đi.

Trên mặt vẫn là nụ cười vô vị như trước, Bạch Nhược nhìn Lưu Quang, thấy đôi mắt của hắn vô ý lộ ra vẻ khiếp sợ. Không khỏi vui vẻ nở nụ cười.

“Thì ra. . . . Ngươi cũng sẽ có vẻ mặt này.”

Lưu Quang nhanh chóng đem Tiểu Vũ đặt trên ghế ngồi, vuron tay đem thân thể Bạch Nhược đang chống đỡ không được sắp sửa ngã xuống đất. Lưu

Quang không chút do dự vươn tay, tựa hồ là muốn cứu nàng.

“Đừng . . . Đừng cứu ta.”

Miệng Bạch Nhưộc ho ra máu, sắc mặt vô cùng tái nhợt. Giữ chặt tay Luru Quang, ngăn cản hẳn cứu mình.

Một phen biến cố này, làm cho mọi người ở đây kinh ngạc không thôi. Tiểu Hắc cũng sững sờ tại chỗ, trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thầy.

“Ta. . . Ta thường hay mộng. Trong mộng có một nam tử mặc khôi giáp màu bạc. Hắn gọi ta là Quỳnh Nhi, không biết người có biết hắn là ai không. . . .”

Bạch Nhưộc vô thức ní non, kể ra giấc mơ mỗi đêm quanh quẩn ở trong mộng của nàng.

Ánh mắt Luru Quang chợt lóe, nhìn vào trong mắt Bạch Nhưộc.

“Người muốn gặp hắn sao?”

Một giọt nước mắt chảy xuống khóe mắt. Bạch Nhưộc lắc lắc đầu.

“Không muốn. Tốt nhất. . . Vĩnh viễn không gặp. Như vậy, sẽ không phiền không lo. Sẽ không đau lòng, sẽ không khổ sở. Sẽ không phải mỗi lần nghe được tiếng gọi kia, lệ sẽ lại rơi đầy mắt.”

Luru Quang kinh ngạc nhìn người trước mắt, biểu tình chưa bao giờ phức tạp như vậy.

“A Nan nhìn Phật tổ nói, con thích một nữ tử. Phật tổ hỏi A Nan, con thích nữ tử này bao nhiêu? A Nan nói, con nguyện hóa thân thành cầu đá, chịu năm trăm năm gió thổi, năm trăm năm phơi nắng, năm trăm năm mưa rơi, chỉ cầu nàng đi ngang cầu. Ha ha, thật là khờ, thật là khờ.”

Cười, nói xong một câu, Bạch Nhưộc nắm tay Luru Quang, cuối cùng vô lực buông đoản đao trong tay.

Luru Quang đứng lên, nhìn người trên mặt đất đã sắp mất đi sinh mệnh, Tiểu Vũ ở bên cạnh vẫn ngủ say. Bỗng nhiên hắn cảm thấy mình có phải đã sai lầm rồi hay không?

Hắn làm như vậy, cùng cách ngày đó Dương Tiễn đối với Tiểu Vũ, có gì khác nhau?

Trần ra một tiếng than nhẹ, Luru Quang ôm lấy Tiểu Vũ đang ngủ say. Biết nàng sau khi tỉnh lại, sợ là sẽ lại cùng hắn đại náo một hồi. Mấy bất giác gất gao nhãn lại, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“không còn mệnh, trở về địa phủ. Mang xác chết của Quỳnh hoa tiên tử, chúng ta trở về.”

Tiểu Hắc lấy lại tinh thần, gật gật đầu. Tay vẽ bùa chú ẩn hướng mặt đất. Nháy mắt, trên mặt đất xuất hiện một vòng xoáy đen ngòm.

Luru Quang ôm Tiểu Vũ xoay người đi vào vòng xoáy đó, Tiểu Hắc ôm Bạch Nhưộc cũng đi vào.

khi thân mình bọn họ chậm rãi biến mất, Luru Quang thân nhiên mở miệng nói: “Ta sẽ y theo ước định.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 24: Nhớ lại (thượng)

Máu! Chảy thành sông đỏ!

Một tay nàng cầm kiếm đứng thẳng cạnh thi thể bị cắt thành hai nửa, trên quần áo, trên gương mặt, nơi nơi nhiễm đầy máu đỏ nhìn thấy ghê người.

Tay cầm kiếm, vết thương đã muốn vỡ ra, máu tươi chảy ồ ạt. Mảnh vải băng bó vì đánh nhau mà tàn ra, giờ phút này đón gió bay lên.

Cuối cùng chống đỡ không được nữa, nàng ngã quỵ rạp xuống đất, bảo kiếm trong tay cắm vào mặt đất, dùng cách này duy trì thân thể không ngã. Gương mặt thân nhiên quét tóa ra bốn phía đầy đất thi thể người áo đen. Nàng cong lên khóe miệng, cười tự giễu.

A, thật sự là một trận chiến thảm thiết. . . .

Ánh mắt có chút tan rã, thần trí bắt đầu mê mang. Nàng với một tay che lên chỗ vai trái, đau nhức nơi đó làm cho nàng nhin không được phát ra một tiếng rên nhỏ.

Trong ống tay áo có thuốc chữa thương, chỉ cần ăn, liền còn có thể tạm thời bảo trụ tánh mạng. Nhưng giờ phút này, chỉ một động tác thật nhỏ cũng khiến toàn thân đau đớn.

Ha ha. Ha ha ha ha.

Nàng chợt cười ra tiếng, một ngụm máu tươi phun ra, nàng nhất thời mất đi khí lực, buông lỏng tay cầm bảo kiếm, ngã xuống đất.

Thôi. Sao lại cần uống thuốc? Sao lại cần sống sót? Thù lớn nàng đã trả, ân tình nàng nợ người đó nay cũng đã hết. Sống không thể yêu, còn sống cũng không có ý nghĩa gì, nàng mệt mỏi, cực kỳ mệt mỏi.

Từ sau khi được người nọ thu dưỡng, mỗi một ngày đều như Địa ngục huấn luyện. Mười mấy năm sống kiếp sát thủ, nàng cơ hồ chưa từng ngủ một giấc thật ngon. Cực kỳ mệt mỏi, thời khắc cuối cùng, nàng mới có thể thoảng đi vào giấc ngủ. Nhưng không được bao lâu, sẽ bị giấc mơ đầy máu đỏ kia làm bùng tỉnh.

Nàng biết đó là ảo giác, nàng cũng chưa từng sợ cái gì. Nàng biết người giống như nàng, sau khi chết nhất định sẽ xuống địa ngục. Nhưng nàng cũng không cần.

....

Trong chuỗi ý thức mê muội, có một ánh sáng màu lục ánh vào mắt.

Nàng là sát thủ, ánh mắt sáng, phán đoán chuẩn. Tuy rằng đã sắp chết đi, nhưng khi mơ hồ nhìn thấy ánh sáng lục đầu tiên ánh vào mắt, nàng chỉ biết, đó là một người!

Một người nam nhân mặc áo lục!

Mắt thấy ánh sáng lục chậm rãi đến gần nàng, nàng cũng không muốn phản kháng, cũng không muốn đoán người đến là địch hay là người qua đường. Dù sao cũng sẽ chết, là ai? Muốn làm gì với nàng? Nàng cũng không muốn để ý tới.

Ý thức hôn mê, nàng thoảng nhíu nhíu mày, miệng vô ý thức thì thào nói thầm.

Đầu năm nay, lại còn có nam nhân gây chú ý như vậy... .

...

“Ai nha! Nàng rốt cục đã tỉnh!”

Khi nàng mở mắt ra, chỉ thấy gương mặt phóng đại hé ra nụ cười tủm tỉm.

Nàng không có chút kinh ngạc, cũng không mở miệng nói gì. Liền như vậy nhìn chằm chằm đối phương. Cho đến khi gười nọ đỏ mặt, ra vẻ có chút thẹn thùng, mới lùi đầu về, ngồi ở mép giường nhìn nàng cười ngây ngốc.

“Ta gọi là Bích Hiên! Nơi này là Lạc Phưởng. Khi ta lên núi giúp nhị ca hái thuốc phát hiện ra nàng. Nàng bị nội thương thực nghiêm trọng, khiến ta sợ hãi. Trong đám người áo đen kia, chỉ một mình nàng còn có hơi thở. Vì thế ta liền đem nàng cống về. Nhị ca ta là thần y! Y thuật của huynh ấy rất lợi hại! Nàng là do huynh ấy từ Quỷ Môn quan cứu trở về! Đợi khi huynh ấy đến bắt mạch lại cho nàng, nàng nên thành tâm cảm ơn huynh ấy!”

Bích Hiên ở bên cạnh nhiệt tình kể lể, hoàn toàn không chú ý tới người trên giường không chút động đậy. Biểu tình trên mặt như sương lạnh đóng băng.

Tựa hồ là bị khí lạnh gây chú ý, Bích Hiên nhìn phía nàng, thấy bộ dáng này của nàng, không khỏi lo lắng vuốt cái ót nói: “Làm sao vậy? Có phải nàng không thoải mái không? Hay là nàng muốn uống nước uống nước? Nếu không ta đi mời nhị ca đến đây kiểm tra một chút, nàng nằm yên đừng nhúc nhích, ta đi rồi sẽ về ngay!”

Sau khi tự nói cho bản thân một đồng mục đích, mỗ nam nhân nhiệt tình liền muốn đứng lên đi kêu nhị ca của hắn. Lúc này, nàng vẫn trầm mặc không nói nằm ở trên giường rốt cục nhịn không được đã mở miệng.

“Ai cho người xen vào việc của người khác!”

Ngữ khí lạnh như băng, tựa hồ còn lộ ra vài phần xơ xác tiêu điều.

Bích Hiên ngẩn ra, một đôi đẹp đen láy chớp chớp. Thấy ánh mắt lạnh như băng của người trên giường. Chợt thân nhiên nở nụ cười.

Trong tươi cười tràn đầy ôn nhu, cũng hàm chứa xin lỗi thân nhiên. Bộ dáng này thật ra làm cho người nào đó vẫn thờ ơ, cảm thấy có chút kinh ngạc .

“Thực xin lỗi. Ta. . . Ta biết là ta không tốt. Không nên xen vào việc của người khác. Nhưng mà. . . Nhưng mà ta chính là không đòi được tât xấu này. Mấy người đại ca bọn họ cũng nói qua ta rất nhiều lần, nhưng biết làm sao? Ta chính là không có biện pháp thấy chết mà không cứu. Chính là không đành lòng. Đúng. . . Thực xin lỗi cô nương. Nếu như ta làm mọi chuyện trở nên phức tạp, ta thật xin lỗi nàng. Chẳng qua nếu nàng tức giận, muốn đánh cũng nên chờ thân mình tốt lên hẳn nói, được không?”

Ngữ khí áy náy, thái độ khiêm tốn, tươi cười ấm áp, còn có chút... . Ngu dần?

Lần đầu tiên đối một người nàng sinh ra tò mò. Lần đầu tiên, phát hiện trên đời này lại có người có thể cười đẹp đến như vậy. Lần đầu tiên, biết trên đời này còn tồn tại kẻ ngốc như thế.

Có chút gượng ép nhếch khóe miệng, tận lực làm cho mình thoát nhìn hiền lành một ít. Tuy rằng không rõ chính mình vì sao trở nên ngu ngốc như vậy, nhưng nàng cũng không muốn lại nhìn thấy đôi mắt áy náy của gã ngốc này.

“... Cảm ơn.”

Nói xong hai chữ này, nàng liền nhắm đôi mắt lại. Không để ý tới người kia vừa rồi ở trạng thái uể oải, giờ phút sau khi nghe xong lời của nàng, nháy mắt lại khôi phục thần thái mỡ nam nhân gây chú ý.

Áo màu lục. . . . Thật sự rất gây chú ý nha. . . .

...

Cảnh liễu xanh phất phơ cạnh bờ sông, nam tử áo lục về mặt cười ấm áp.

Hắn nói, Nguyệt Nhi, ta không quan tâm ánh mắt của thế nhân, ta tin tưởng nàng không phải là người xấu! Ta cưới nàng vì ta muốn. Muốn bảo hộ nàng. Muốn chiều cô nàng! Cho tới bây giờ cũng không vì những thứ đồng cảm, thương hại. Mặc kệ nàng có tin hay không, tóm lại về sau ta vẫn sẽ ở cùng nàng. Dù lên trời xanh hay xuống suối vàng, không thể tách rời, gắn bó dù sống chết!

A. Gắn bó dù sống chết, không thể tách rời.

Gã ngốc chính là gã ngốc, vĩnh viễn cũng là bất trị.

Nàng là sát thủ, là người tay nhiễm máu tươi, người đầy tội nghiệt. Mà hắn thì khác, hắn là người thiện lương nhất thế gian. Vĩnh viễn vì người mà suy nghĩ, vĩnh viễn vì người mà sống. Cũng không so đo lợi hại của mình, không lo cho an nguy của chính mình.

Hắn lần lượt hướng nàng chứng minh tình cảm, nàng lại luôn cố ý bỏ qua.

Thí dụ như chỉ cần nàng chau mày hoặc có một động tác nhỏ tùy ý, hắn đều có thể đoán được nàng suy nghĩ cái gì, hoặc là muốn làm cái gì.

Thí dụ như vô luận nàng trốn ở nơi nào, hắn cũng có thể tìm được nàng trước tiên. Không hỏi nàng vì sao tránh né, không hỏi nàng vì sao chạy trốn. Chỉ mỉm cười dắt tay nàng, nói với nàng, ta mang nàng về nhà.

Cứ như thế, nàng vốn bình tĩnh tự nhiên, cũng không khỏi có chút cảm xúc.

“Vì sao!? Vì sao đối tốt với ta như vậy!? Ta nói rồi, ta không cần bất luận kẻ nào đồng tình cùng thương hại! Hai tay ta dính đầy máu tươi, ta giết bao nhiêu người đến chính ta cũng không đếm được. Ta và người căn bản là hai loại người khác nhau! Vì sao người cố tình ở cùng một chỗ với ta? Bích Hiên! Không cần đối tốt với ta như vậy....”

Nói xong lời cuối cùng, đôi mắt nàng lại ửng đỏ.

“... Coi như ta cầu xin người... Xin người đừng tốt với ta như vậy... Mặc kệ là xuất phát từ cái gì, đồng tình cũng tốt, đáng thương cũng thế... . Thà ta đi đi...”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 25: Nhớ lại (hạ)

Vẫn là người lạnh lẽo vô tình, giờ phút này nàng lại giống như đứa nhỏ bất lực. Nàng cũng không biết chính mình cũng có một mặt yếu ớt như thế này.

Nước mắt trong hốc mắt đảo quanh. Mặc dù tầm mắt mờ hồ, nhưng còn có thể rõ ràng thấy nam tử đối diện kia ôn nhu như gió, đôi mắt lộ ra tràn đầy quan tâm cùng yêu thương.

Bất giác lui lại mấy bước, quật cường lắc đầu. Không thể động tình! Không thể lại động tình!

...

Bích Hiền như trước cười đến ôn nhu, bước lên hai bước với tay ôm nàng vào lòng.

Tim đập mất quy luật. Bối rối, muốn đẩy ôm ấp ấm áp này, lại lo lắng lực đạo của mình quá nặng, làm hấn bị thương. Trong lúc do dự, chợt tỉnh ngộ.

A, nàng cười tự giễu. Sao lại sợ làm hấn bị thương? Kỳ thật trong lúc bất tri bất giác, nàng đã luyện tiếu cổ cảm giác ấm áp này.

Nguyệt Nhi...

Đinh đầu vang lên một tiếng than nhẹ.

“Nguyệt Nhi, ta đối tốt với nàng, là vì nàng là vợ ta. Nếu ta đã cưới nàng, liền có trách nhiệm chiếu cố nàng, trân trọng nàng. Muốn ta nói bao nhiêu lần nàng mới hiểu được? Không phải đồng tình! Không phải thương hại! Hết thấy chỉ là vì trong lòng ta có nàng. Ta muốn nàng khoái hoạt một chút, vui vẻ một chút, quên hết những chuyện không thoải mái. Chuyện nàng tạo nghiệt, ta giúp nàng gánh. Hạnh phúc về sau, vì nàng mới có.”

Nàng nắm chặt vạt áo hấn, vùi đầu vào lòng hấn không hé răng. Nước mắt sớm tràn ra không dứt.

Bích Hiền tăng thêm lực đạo ở tay, gắt gao ôm nàng.

“Nàng nhiều lần hỏi ta vì sao, đáp án kỳ thật rất đơn giản. Chỉ có một, chỉ vì ta thích nàng, yêu nàng. Nhưng nàng thì sao? Vì sao thủy chung không chịu tin tưởng lời ta? Vì sao vẫn không chịu đối mặt với tình cảm của ta? Trong lòng nàng kỳ thật hiểu rõ, cảm tình ta dành cho nàng, chưa bao giờ là thương hại. Là nàng luôn luôn trốn tránh, là nàng vẫn không dám đối mặt. Nguyệt Nhi... Kỳ thật nàng thật sự thực tàn nhẫn... Chẳng lẽ... Thật sự không cần ta sao?”

“Ta...”

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hấn, hoàn toàn quên trên mặt còn chảy lệ. Muốn mở miệng giải thích. Đã thấy Bích Hiền cười nhẹ, vươn ngón tay đặt ở trên môi nàng, lắc lắc đầu, một tay kia giúp nàng chà lau nước mắt.

“Nàng luôn thích mắng ta khờ, nói ta bất tri. Nói nhị ca cho dù y thuật siêu tuyệt, cũng không chữa được loại ngu ngốc này. A, kỳ thật nàng cũng không biết, mỗi lần nghe thấy nàng nói những lời này, trong lòng ta liền thật cao hứng. Nàng vẫn đều mang bộ dáng bất cần, biểu tình trên mặt ngoài lạnh nhạt chính là lạnh nhạt. Chỉ có thời điểm nàng mắng ta, mới có thể lộ ra vẻ mặt của nàng.”

Bích Hiền nói xong, không tự giác cúi đầu. Bộ dáng lúc này của nàng rõ ràng là bộ dáng hối lỗi, mỗi khi mổ ngốc cảm thấy chính mình làm sai hoặc là áy náy cái gì, sẽ lộ ra thần sắc như vậy.

“Ta biết mình không có ưu điểm gì. Lúc trước cưới nàng tuy rằng là kế sách tạm thời, nhưng cũng là cố ý, cũng là muốn đem nàng giữ lại bên người. Ta biết mình làm như vậy hơi ti bi, hơn nữa, luôn chọc nàng tức giận mất hứng. Mấy ngày nay ta cẩn thận nghĩ nghĩ. Có phải cho tới nay kỳ thật đều là ta đơn phương tình nguyện hay không? Nàng sở dĩ muốn tránh né ta, muốn tìm các loại nguyên do trốn tránh cảm tình của ta, là vì nàng chưa từng yêu ta...”

Quả nhiên, mổ ngốc bắt đầu hối tiếc tự oán. Nàng không khỏi tròn trắng mắt, không rõ rốt cuộc là cha mẹ thế nào mới có thể sinh ra kẻ ngu ngốc bất tri như thế?

“Nhị ca từng nói với ta, tính tình nàng lạnh nhạt, không dễ dàng tin tưởng người khác, cũng sẽ không dễ dàng cùng người ở chung. Cho nên hấn khuyên ta, nếu như thật sự thích nàng, nên dùng hết kiên nhẫn bảo hộ, chờ đợi. Ta không có ưu điểm gì khác, chỉ là rất nhẫn nại. Nhưng hiện tại ta đột nhiên hiểu được. Thì ra cho tới nay, là ta đối với nàng quá mức chấp nhất. Thực xin lỗi, Nguyệt Nhi...”

Bích Hiền nói xong, lại ôm chặt lấy nàng. Như là hạ quyết tâm thật lớn, ở bên tai nàng hít sâu một hơi nói: “Về sau nếu nàng trốn đi, ta sẽ không lại đi tìm nàng. Cũng sẽ không lại làm phiền nàng. Nguyệt Nhi... Ta để nàng tự do. Ta sẽ ở chỗ này chờ nàng. Chờ nàng cảm thấy mệt mỏi, buồn chán, tức giận hoặc là muốn mắng người, nàng hãy trở lại. Ngày còn rất dài, ta chờ nàng.”

...

Ba ngày ba đêm!

Nàng cùng kẻ dương dục nàng, đem nàng huấn luyện thành công cụ giết người tốt nhất, kẻ gọi là nghĩa phụ, ác đầu suốt ba ngày ba đêm.

Đương nhiên, với bản lĩnh của nàng, đương nhiên không phải là đối thủ của lão quái vật. Nàng chờ đợi thời cơ tốt nhất, che giấu hết thầy tâm tư. Ngay lúc lão quái vật bế quan tu luyện, ra tay khiến hấn trở tay không kịp.

Võ công mạnh yếu, cũng không thể chứng tỏ thắng bại cuối cùng. Nàng tự biết chính mình hoàn toàn không phải là đối thủ của lão quái vật, nhưng vẫn hạ quyết tâm liều chết không từ.

Nàng không nghĩ sẽ thất bại, ít nhất nàng nghĩ tệ nhất là, lôi kéo lão quái vật kia cùng chết.

Sự thật chứng minh ý tưởng của nàng là chính xác. Lão quái vật bị một chuồng của nàng đánh rơi xuống vách núi đen, không may, nàng cũng dùng hết khí lực cuối cùng, bị lão quái vật kéo cùng nhau ngã xuống vách núi đen.

Ngay khi rơi vào vách núi đen, cái thứ nhất toát ra trong đầu nàng, dĩ nhiên là khuôn mặt tươi cười của mỗ ngu ngốc.

Nàng từng đáp ứng hắn, sau khi làm xong một chuyện, nàng sẽ trở về gặp hắn. Nàng vốn muốn nói với hắn, nếu nàng có thể trở về, về sau sẽ không bao giờ trốn tránh nữa. Nàng sẽ chú tâm làm vợ hắn, đem toàn bộ thua thiệt trước kia của hắn bù đắp.

Hiện tại ngẫm lại, may mà lúc ấy không nói ra. Bằng không mỗ ngu ngốc đợi không được nàng, nhất định sẽ nói nàng gạt người. Nói nàng không tuân thủ chữ tín.

Ý thức mê man, bên tai bỗng nhiên nghe được một tiếng kêu gọi quen thuộc.

Nàng cười cười, thì ra không có thuốc chữa không chỉ có là kẻ ngu ngốc kia. Chính mình sao cũng như thế.

.....

“Nguyệt Nhi? Nguyệt Nhi?”

Giọng nói quen thuộc ở bên tai một tiếng lại một tiếng vang lên.

Nàng nhắm mắt, bắt giác nhắm mi lại. Nàng mệt chết đi, muốn ngủ một giấc, có thể đừng gọi nàng hay không?

“Nguyệt Nhi? Nguyệt Nhi nàng đừng ngủ nữa được không? Tỉnh lại đi. . . Xin nàng, tỉnh lại nhìn ta liếc mắt một cái. . .”

Trong giọng nói quen thuộc mang theo vài phần đau thương, lập tức trầm mặc một lúc lâu, lại nghe có người nói: “Đại ca? Người nói nam nhân kia có lừa chúng ta hay không? Cũng đã mấy ngày, sao Tứ đệ muội còn chưa tỉnh lại?”

“Gấp cái gì! Lúc đi không phải hắn đã nói, hồn phách Tứ tẩu rời thân thể đã lâu, vừa hồi hồn, hôn mê vài ngày là bình thường. .”

Mị Nguyệt nghe thấy lời của hai người, cực lực nhớ lại. Đây là? Tam ca và Ngũ đệ?

Ai nha! Đuôi lông mày của Hồng Lệ nhướng lên, trừng mắt nhìn Túc Thanh đứng ở bên cạnh hắn. Tỉnh tỉnh lão ngũ trở nên nóng nảy như vậy từ khi nào?

Về mặt Túc Thanh xanh mét, rất giống có người thiếu hán mấy vạn lượng bạc. Lần trước khi nam nhân chết tiết kia xuất hiện, không chỉ bị hắn trêu đùa một phen, còn bị đại ca mắng không nhẹ. Lần này vốn định dùng hoàn hồn thuật thử nghịch thiên cứu sống Tứ tẩu, không nghĩ tới lại gặp nam nhân kia. Mắt thấy nam tử diện mạo tuấn mỹ kia chỉ vung tay lên, tùy tiện kết vài đạo ấn (bùa chú). Đã nói không có việc gì, chờ tứ tẩu ngủ vài ngày sẽ tỉnh lại. Tiếp theo liền ngheh ngang rồi đi. Rốt cuộc hắn là người phương nào? Xem ra vẫn là một vị quan không nhỏ ở Địa phủ?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 26: Một làn sóng từ sự yên ổn.

Bích Hiên ngồi ở mép giường, một lần lại một lần gọi tên Mị Nguyệt. Mặc Tề phát phát tay áo, ý bảo mọi người nên rời đi trước, một mình Bích Hiên lưu lại là tốt rồi. Mắt Mịch Bạch lộ rõ sự lo lắng, tựa hồ có chút không yên lòng. Mặc Tề vỗ vỗ bờ vai của hắn, lắc lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì.

“Nguyệt nhi. . . Nguyệt nhi. . .”

Nếp nhăn trên trán Mị Nguyệt càng nhiều và sâu hơn, cuối cùng nhịn không được mở mắt ra.

Đập vào mi mắt là sắc xanh biếc mà nàng vẫn cho rằng thực đáng chú ý. Có chút không nhịn được há miệng thờ dốt, “Người gọi đủ rồi chứ?”

Giọng nói khàn khàn, ngay cả chính Mị Nguyệt cũng giật nảy mình. Rốt cuộc đã bao lâu nàng không uống nước?

Thân hình người kia ngẩn ra, tiếp theo không dám tin ngẩng đầu lên. Mất một đoạn thời gian dài, mới xác định người trên giường thật sự đã tỉnh lại.

Nước mắt thật vô dụng tràn ra hốc mắt. Hắn cúi người ôm lấy nàng, cái người làm hắn sáng nhớ chiều mong, không có chí khí lắm bảm nói: “Muốn mắng ta ngu ngốc cứ mắng chửi đi, nói ta vô dụng cũng tốt, nói ta ngu ngốc cũng được. Lần này nói cái gì ta cũng sẽ không để nàng rời đi. Nàng đến đâu ta sẽ theo nàng đến đó. Nàng chê ta phiền, ta cũng tuyệt đối không thỏa hiệp!”

Mị Nguyệt lập tức liền đỏ đôi mắt.

“Như vậy... Ta đây sẽ rất đau khổ...”

Bích Hiền ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt nàng gần trong gang tấc, thấy tròng mắt nàng đỏ bừng, nước mắt từ khóe mắt nàng chảy xuống. Há miệng thờ đốc, muốn nói cái gì đó.

Suy tư chốc lát, cuối cùng quật cường cúi người, hôn lên những giọt lệ đang chảy xuống kia. Ở bên tai Mị Nguyệt nhẹ nhàng nỉ non: “Lần này chiêu gì cũng không có tác dụng! Nàng khóc cho ta xem, ta cũng tuyệt đối không thỏa hiệp. Cả đời này nàng cũng đừng nghĩ rời khỏi ta!”

A.....

Quả nhiên là đứga ngốc.....

.....

Tiểu Vũ mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngồi bên giường là vị nữ tử áo trắng.

Hoàn toàn không để ý người phương nào, kích động ngồi dậy, một phen bắt được cánh tay nữ tử áo trắng, hưng phấn nói” Bạch Nhưộc! Ngươi không sao chứ!”

Bạch Nhưộc nghiêng mặt sang bên, lắc lắc đầu, trên mặt hiện lên tươi cười.

“Ta không sao.”

“Không có việc gì vậy thì thật tốt quá! Aizz, thật không biết lão Đại nào bị gì, sao lại muốn mạng của ngươi? Gần đây cũng không có người nào chọc hấn, ăn ngon mặc đẹp ngủ ngon, hệ tiêu hóa tốt, mọi thứ bình thường, A? Chẳng lẽ là nội tiết mất cân đối?”

Tiểu Vũ tức tức oai oai trong miệng nhắc tới một cái gì đó, lúc này mới hướng bốn phía nhìn.

“A? Nơi này sao lại quen thuộc như vậy?”

Ngồi ở một bên nghe nàng nói lảm nhảm, Bạch Nhưộc khẽ nhếch môi lạnh nhạt nói: “Đây là phòng ngủ của ngươi.”

A? Đúng nha!

Tiểu Vũ vỗ trán, lúc này mới tỉnh ngộ. Sao mà ngay cả phòng ngủ của mình cũng quên?

Ha ha, có chút xấu hổ hướng Bạch Nhưộc cười cười, may may không phát giác có cái gì khác thường. Thẳng đến khi nàng đi xuống giường, hai chân vừa mới chạm đất thì chợt tròng lộn đôi mắt.

“Ngươi!!! Ngươi nói cái gì!?? Đây là phòng ngủ của ta? Kia!!! Ngươi!!! Ngươi sẽ sao lại ở nơi này?”

Bạch Nhưộc thấy Tiểu Vũ đột nhiên biểu hiện vẻ mặt kinh ngạc, thần sắc có chút nghi ngờ.

“Là Diêm Vương đại nhân đưa ngươi trở về phòng, sau đó phân phó ta ở lại nơi này coi chừng ngươi. Thế nào? Có cái gì không ổn sao?”

Tĩnh tĩnh Bạch Nhưộc lạnh nhạt, đối với chuyện chịu áp lực rất tốt. Lúc trước hồn phách nàng rời thân thể, liền phát hiện nam tử mua nàng, lại có thể thấy được nàng. Về sau nàng mới biết được, thì ra hấn căn bản không phải người, hấn là Diêm Vương trông coi sinh tử.

“Không phải vấn đề này!”

Tiểu Vũ gấp đến độ dậm chân. Chết tiệt, sao nàng lại ngủ mất? Thời khắc mấu chốt như vậy, sao nàng lại vô duyên vô cớ ngủ thiếp đi!??

“Ta là hỏi, sao ngươi lại ở chỗ này!? Nơi này là Địa phủ! Địa phủ, ngươi biết không? Trong Địa phủ chỉ có hồn phách, không có loài người! Ngươi đi nhanh lên, đi nhanh lên! Nơi này cũng không phải nơi để nói chuyện đùa!”

Nói như vậy, Tiểu Vũ liền tiến lên muốn kéo Bạch Nhưộc rời đi. Nhưng khi tay chạm được cánh tay Bạch Nhưộc thì chợt dừng lại.

Mất lần nữa trọn to, không dám tin ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Bạch Nhưộc. Hậu tri hậu giác lắp bắp nói: “Ngươi. ? Ngươi ngàn vạn lần đừng nói cho ta biết, ngươi đã ‘treo’?...” (ý là chết ấy ^^)

Bạch Nhưộc chưa hoàn toàn nghe hiểu ý tứ của Tiểu Vũ, nhưng đại khái hiểu được. Trên mặt như trước không có nhiều cảm xúc, giống như tử vong đối với nàng mà nói, thật chỉ là một chuyện không sao cả.

“Ta đã không trở về được. Không phải cô nương ngươi mua ta, để cho ta làm tỳ nữ thân cận của ngươi sao? Hiện tại không phải ta đã theo bên cạnh ngươi, vì sao còn muốn đuổi ta đi?”

Không đúng! Không phải như thế!

Tiểu Vũ cực kỳ tức giận rống to một tiếng, không để ý về mặt Bạch Nhưộc kinh ngạc, vọt thẳng ra khỏi phòng.

.....

Một cước đá văng cửa lớn của thư phòng, nhìn thấy người nào đó nằm thoải mái trên ghế sa lon.

Tiểu Vũ liều mạng đè nén tâm tình trong lòng, trong lòng có một vạn giọng nói nói cho nàng biết, hần là lão Đại! Hần là lão Đại! Chớ trêu chọc hần! Hần nói cái gì chính là cái đó! Hần quyết định làm cái gì đều là đúng!

Trong đầu cũng có những tư tưởng lý tính. Nàng bắt quạ cũng chỉ là một người hầu nhỏ, không có quyền lợi phản bác. Lão Đại muốn mạng người mặc hần làm được rồi, dù sao về sau cũng nhiều bạn, cũng coi là chuyện tốt.

Toàn thân đều tràn ngập lựa chọn lý tính, liều mạng khuyên nàng phải thức thời. Nhưng nghĩ tới Bạch Nhưộc về mặt lạnh giá kia, lý tính gì cũng đều vô ảnh vô tung biến mất.

“Lão Đại! Có thể cùng ta giải thích một chút hay không, tại sao ngươi muốn mệnh của Bạch Nhưộc? Nàng có thù oán gì với ngươi sao? Nàng không cần thận mắng ngươi, hay là đắc tội với ngươi? Còn đập dơ bản giày của ngươi, vương bạn mắt của ngươi?”

Lưu Quang ngẩng đầu ngo ra ngoài cửa sổ, lần đầu tiên không để ý đến Tiểu Vũ. Thật ra thì hần đã sớm biết Tiểu Vũ tính lại chắc chắn tới đây nháo với hần, nhưng mà hiện tại trong nội tâm hần cũng có chút hỗn loạn, không có tâm tình để ý tới.

Tiểu Vũ thấy Lưu Quang không để ý nàng, trong lòng càng thêm nổi giận! Một bước đi tới bên sofa, xông tới người nào đó phẫn nộ nói: “Đây là có ý tứ gì? Không muốn giải thích hay là lười giải thích? Hay là lão Đại ngươi mừng rỡ cao hứng, muốn phóng hỏa liên phóng hỏa, muốn giết người liền giết người?”

Lưu Quang nhướng mày, nhẹ giọng nói: “Nha đầu, chuyện này ta không muốn giải thích. Cho dù giải thích nàng cũng không hiểu, bởi vì nàng sớm quên mất chuyện trước kia không còn một mảnh. Nàng trở về đi. Bạch Nhưộc là cam tâm tình nguyện đến Địa phủ, về sau sẽ ở lại Địa phủ, các nàng cũng có thể làm bạn.”

A! Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng, đây coi là mượn cớ chó má gì? Cam tâm tình nguyện đến Địa phủ? Nàng rõ ràng nghe người khác nói một mạng đổi một mạng, cứu sống Mị Nguyệt sẽ phải hy sinh Bạch Nhưộc!

“Lưu Quang! Ngươi có biết chính mình có bao nhiêu ác liệt hay không? Luôn ích kỷ như vậy, tự cho là đúng! Chỉ cần là chuyện ngươi nhận định, người khác sẽ không có biện pháp thay đổi. Ngươi có suy nghĩ qua cảm nhận của người khác hay không? Có quan tâm qua ý nghĩ của người khác hay không? Ngươi luôn đem chuyện chính mình cho là đúng áp đặt ở trên người khác! Đúng! Ngươi là Diêm Vương! Ngươi là lão Đại! Lời của ngươi nói, chúng ta làm thuộc hạ chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh cùng phục tùng! Có lúc ta thật sự vô cùng chán ghét ngươi! Không sai, ta quên mất chuyện trước kia, nếu ta có thể nhớ, chỉ sợ chuyện hồi hận cuối cùng, chính là vì cái gì không đi đầu thai, mà lưu lại làm quỷ sai chó má.”

Trông mặt Lưu Quang chợt lóe, thân hình vừa động, chợt kéo Tiểu Vũ. Đôi mày kiếm thoáng nhăn lại.

“Nàng chán ghét ta?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 27: Không ở đây đè nén, ta trở về.

Dưới chân Tiểu Vũ mất thăng bằng, cứ như vậy thuận thế ngã tựa vào trên ghế sa lon.

Có câu nói, chó nóng nảy cũng sẽ nhảy tường. Người khác mặc dù không là chó nhỏ, nhưng lúc này cũng hoàn toàn nổi giận.

“Đúng! Chán ghét ngươi! Chính là chán ghét ngươi! Thế nào! Ích kỷ bá đạo, hẹp hòi phách lối, không nhân tính, không nói đạo lý, tính khí kém, không độ lượng. Thật không biết người nào nuông chiều ngươi! Thần tiên tài ba sao! Thần tiên là có thể không coi trọng mạng người sao? Ta chính là chán ghét ngươi, chán ghét ngươi!”

Vũ Tiểu Miêu giương nanh múa vuốt, vô thức nói ra một đồng lời bực bội. Sau khi dùng dùng bực bội, dễ dàng khiến người nào đó mắt to trừng mắt nhỏ chăm chăm nhìn lẫn nhau.

Một tiếng ầm vang lên, ngoài cửa sổ trong giây lát tối đen một mảnh. Trong thư phòng, ánh sáng đèn thủy tinh chớp chớp.

Đánh, sấm đánh?

Tiểu Vũ bị tiếng nổ này làm cho hoảng sợ, giật mình hoàn hồn. Lúc này mới chú ý tới về mặt Lưu Quang giờ phút này.

Chỉ thấy khóe miệng hần không còn có vẻ tươi cười, mày kiếm nhú chặt, trong mắt ánh lạnh lùng.

Vừa thấy được vẻ mặt khác thường này, Tiểu Vũ rớt cuộc hậu tri hậu giác phản ứng kịp. Nàng không phải là người không sợ chết, cũng không tin đáng tặng cái gì 18 năm sau lại là một hảo hán các loại. Nàng vừa rồi, dừng khí hoàn toàn là nhất thời xúc động. Chính là chui vào ngõ cụt, góc chết.

Một tiếng sấm vang này đem tim nàng nhảy ra ngoài, chỉ một thoáng, hoàn toàn thanh tĩnh.

“A, ha ha. . . . Lão Đại. . . . Cái đó. . . . Sấm đánh rồi, ta muốn trở về thu quần áo. Ngươi. . Ngươi tiếp tục nằm xuống nghỉ ngơi. Ta liền. . . . Sẽ không quấy rầy ngươi. . . .”

Nói giỡn! Giờ phút này không chạy thì đợi đến bao giờ. Bị kích động là ma quỷ! Lời nói thật là sâu sắc nha!

Tiểu Vũ có chút bối rối đứng lên, lòng bàn chân đỏ mề hời muốn lập tức xông ra ngoài. Đáng tiếc còn chưa bước nửa bước, liền bị người kia chặn ngang ôm lấy, lập tức ném tới trên ghế sa lon. Tiếp theo một thân hình cúi xuống, đặt ở trên người của nàng.

“Ngươi. . . . Ngươi muốn làm gì?”

Ý thức được sự tình có cái gì không đúng, nàng bắt đầu khẩn trương.

Đôi tay Lưu Quang nắm chặt bả vai Tiểu Vũ, mắt phải hiện lên một chút tia đỏ.

“Đứng! Ta ích kỷ! Ích kỷ chỉ muốn đem nàng ở lại bên cạnh ta. Ta bá đạo! Bá đạo không cho bất luận kẻ nào tổn thương nàng. Hẹp hòi phách lối, không nhân tính, không nói đạo lý. Không sai! Ta chính là như vậy! Nhưng nàng thì sao? Nàng thì như thế nào?”

Hai tròng Lưu Quang mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Vũ, nhìn thẳng vào mắt của nàng, vào linh hồn của nàng. Thần sắc xuất hiện ít kích động.

“Ồ nháo! Tùy hứng! Dã man, không hiểu chuyện, gây chuyện sinh sự! Người khác chỉ cần rơi một giọt nước mắt, nàng như đồ ngọc vội muốn đi giúp. Cho tới bây giờ đều không suy tính cảm thụ của ta! Không quan tâm ta có đang lo lắng cho nàng hay không, không quan tâm ta có tức giận khổ sở hay không. Ta là thần tiên, nhưng cũng không ngu ngốc không hiểu Thất Tình Lục Dục!”

”Ta!”

Tiểu Vũ muốn há mồm phản bác cái gì, nhưng nhìn thấy đôi tròng mắt Lưu Quang thâm thúy thì một chữ đều nói không ra.

Nàng không hiểu Lưu Quang giờ phút này nói với nàng những lời này là có ý gì, không hiểu Lưu Quang vì sao chột kích động như thế. Nàng chỉ biết, nàng thấy trong tròng mắt Lưu Quang in bộ dáng của nàng. Rõ ràng như vậy, khắc sâu như vậy.

Trong lòng chấn động, trong đầu chột thoáng qua một tia hình ảnh.

Trong trí nhớ, tựa hồ Lưu Quang đã từng nhìn nàng như vậy. Dịu dàng cười với nàng.

Đáng chết! Nàng rớt cuộc quên mất cái gì? ?

.

“Tiểu Vũ! Nàng luôn nói ta máu lạnh không nhân tính. Thật ra thì nàng biết không, người tàn nhẫn nhất thật ra là nàng!”

Câu này của Lưu Quang, thật sâu đánh vào trong lòng Tiểu Vũ.

Nàng tàn nhẫn? Lão Đại nói nàng tàn nhẫn?

”Có biết ta rất hối hận hay không? Có biết ta đã từng vài lần tan nát cõi lòng, muốn nhảy xuống Vong Xuyên đi tìm nàng không? Nhập ma, hủy thân. Những thứ này đều không coi là cái gì! Thiên Hỏa phun trào, Thiên Khiển gián xuống ta cũng chưa từng sợ. Ta đã từng cho là ở trong tam giới này, không có bất luận kẻ nào có thể tiêu diệt ta. Nhưng khi đem nàng từ đáy sông Vong Xuyên cứu ra, nghe nàng nói một câu như vậy, ta liền hoàn toàn sụp đổ. Cho tới nay ta tự cho là kiên cường, mạnh mẽ, ở trước nàng, bị đập nát hoàn toàn!”

Tiểu Vũ kinh ngạc trừng lớn tròng mắt, tay nhỏ bé nắm chặt không trả lời.

Một tay Lưu Quang nâng gương mặt của nàng lên, thống khổ nói: “Còn nhớ rõ nàng nói gì với ta không?”

Tiểu Vũ theo bản năng lắc đầu một cái, giọng nói có chút cà lăm (nói lấp)

“Không. . . . Không nhớ rõ.”

A! Ha ha!

Lưu Quang cười khổ một tiếng, “Chính là câu này. Chính là câu ‘không nhớ rõ’ này.”

.....?

A? Tiểu Vũ khó hiểu. Nhìn thấy thần sắc Luru Quang thống khổ, không khỏi vươn tay xoa chân mày hần.

“Lão. Lão Đại. Ngươi đừng mang bộ dáng này. Ta. . Ta, mới vừa rồi lời nói với ngươi có chút quá mức, ta xin lỗi được không? Ngươi đừng mang bộ dáng này, ta.”

Tiểu Vũ không phải sợ hãi, mà trong lòng lại không khỏi có chút đau lòng. Cũng không biết làm sao.

Luru Quang không để ý đến, tựa hồ quyết tâm muốn đem tất cả cảm xúc chất đọng trong lòng phát tiết ra ngoài.

“Nàng không nhớ rõ, nàng quên. Đem chuyện trước kia quên mất không còn một mảnh. Quên mất làm sao lại đi tới Địa phủ, quên mất Hắc Bạch vô thường, quên mất mỗi một lần làm nhiệm vụ, quên mất mình gây bao nhiêu họa. Quên mất ta!”

Cầm tay Tiểu Vũ dán vào gương mặt mình. Mắt phải Luru Quang hiện ra tia hồng quái dị.

“Tiểu Vũ. Ta biết rõ nàng là đang trừng phạt ta, trừng phạt ta không nghe thấy lời kêu gọi của nàng, không kịp thời chạy về cứu nàng. Hận ta cũng tốt, giận ta cũng được. Chính là. không cần chán ghét ta.”

Giọng nói của Luru Quang có chút vô lực, tựa hồ ở trong lòng đè nén thật sự quá lâu. Tiểu Vũ quên tất cả, nhưng trí nhớ của hần vẫn khắc sâu.

Còn nhớ rõ trước khi hần đi, nét mặt thiên hạ vấy hồng tươi cười như hoa. Nói sẽ chờ hần trở về. Nhưng rốt cuộc khi hần chạy về, nàng lại không có ở đây.

Hôm nay, tất cả mặc dù khôi phục như trước, nhưng lại cũng không trở về được như ngày trước nữa.

Tiểu Vũ quên tất cả, không ở đây quần quít lấy hần quấy rối. Không ở đây tiếp tục cùng hần nói chút chuyện nhằm chán ngày xưa. Không ở đây đối với hần nháy mắt, để cho hần giúp một tay ngăn lại bị người nào đó trêu đùa. Không ở đây ôm hần, cười điềm nhiên hỏi, “Ta biết lão Đại tốt nhất mà!”

.....

Hần vốn còn tưởng rằng, cho dù quên mất, nhưng tình cảm trong lòng sẽ không thay đổi. Nếu như một đoạn ký ức đối với một người thật rất quan trọng, cho dù coi như quên mất, nàng cuối cùng sẽ nhớ lại. Vì vậy hần đem toàn bộ tình cảm đè nén ở trong lòng, để Tiểu Vũ có thể từ từ tiếp nhận, từ từ nhớ lại.

Nhưng mà hần chờ được cái gì? Đau đớn chờ đợi, đổi lấy một câu của nàng, ta chán ghét ngươi!

Tiểu Vũ nhìn thấy mắt phải Luru Quang đỏ ngầu, đây là lần đầu tiên từ khi nàng được cứu từ đáy sông lên nhìn thấy. Tâm tư hỗn loạn, ánh mắt lóe lên. Đây, đây là cái gì? Vì sao nàng đối với trông mắt đỏ ngầu này lại quen thuộc đến thế?

Suy nghĩ sôi trào, Tiểu Vũ thậm chí cảm nhận được có chút sợ hãi.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc nàng quên mất cái gì? Vì sao lão Đại thống khổ như vậy? Tại sao nàng cũng có cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế?

Luru Quang chợt cúi người, không hề báo trước hôn lên mắt trái Tiểu Vũ.

Trong đầu hiện ra miệng cười trước kia.

Chờ ngươi trở về!

Ta chờ ngươi trở về!

Theo hai má hôn xuống, thẳng đến bao phủ lấy đôi môi có chút run rẩy của Tiểu Vũ.

Ta đã trở về.

Cho nên, nàng cũng trở về được không?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 1: Nhớ lại quá khứ, ta đây là bi kịch

Tiểu Vũ núp dưới giường, thân thể co rút, tay ôm mặt.

Đôi mắt lưu ly đảo qua đảo lại, trên mặt đỏ tươi một mảnh.

Chép chép miệng, trong cổ họng có cổ máu tanh. Đó là trời xui đất khiến, nàng không cẩn thận cắn môi người khác mà thành.

Mà hôm nay nàng núp dưới giường, không phải là sợ bị đánh hoặc là bị bắt đi. Mà là kể từ khi máu người nào đó trôi vào miệng, trong đầu nàng bắt đầu không ngừng hiện lên đủ loại sự tình.

Giống như là một thước phim, một đoạn hình ảnh rõ ràng đánh vào đầu.

Trên vách núi vô vọng, hân cúi người, ôm chầm thân thể nàng, tay chặn Thiên Khiển lại.

Ở vách đá Trọng Quang, hân tung người nhảy xuống. Nắm lợi kiếm Thanh Phong trong tay, ôm nàng dựa thể mà lên.

Trước Đoạn trường nhai, nàng nói, nàng thích hân. Đôi mắt hân lóe lên, khề hôn nàng. Trên mặt phách lối cao ngạo từ trước đến giờ, lại lơ đãng ửng đỏ.

Ở bên Cầu Nại Hà, nàng rút cuộc hiểu rõ tình cảm của mình. Một lòng chờ hân trở lại, muốn dùng cảm thổ lộ. Bất đắc dĩ lại bị người đẩy xuống Vong Xuyên, quên mất tất cả.

.....

Nhớ ra rồi, nhớ ra rồi. Tất cả đều nhớ ra rồi.

Chỉ là.

Hân trở lại, nàng vốn còn muốn nói thích hân. Hôm nay thì tốt rồi, thích không nói ra miệng, còn biến thành ghét?

Mẹ nó.

Tiểu Vũ phiền não nắm tóc, mái tóc vốn gọn gàng lập tức vô cùng thảm hại.

Mới vừa rồi Lưu Quang hôn nàng thì nàng nhất thời hốt hoảng cho nên không cẩn thận cắn môi người nào đó. Ai ngờ người nào đó không hề ngưng lại, tiếp tục hôn.

Máu tươi dính vào môi, vào miệng. Trong đầu Tiểu Vũ nháy mắt đã tuôn ra đủ loại sự tình.

Tâm hoảng ý loạn, nàng cũng không biết hơi sức đâu ra, lập tức đẩy Lưu Quang ra, cứ như vậy xông về phòng mình, núp dưới giường.

Bây giờ nghĩ lại, nàng thật muốn tìm miếng đậu hũ đựng chết thôi.

Trí nhớ khôi phục, dĩ nhiên là hiểu vì mình mất trí nhớ mà trong mắt Lưu Quang khi mỉm cười, lộ ra bao nhiêu chua xót cùng đau đớn.

Ai nha nha, người không biết thì vô tội chứ sao. Lão Đại cũng sẽ không trách nàng chứ?

Tiểu Vũ rất kiên cường tự an ủi. Thật vất vả sau đó tâm tình mới thoáng bình phục, chợt nhớ tới mới vừa rồi bộ dạng Lưu Quang nhú mày, cắn răng nghiến lợi, bộ mặt giận dữ quát, “Nàng chán ghét ta?!”

..... A đi đà Phật.

Tiểu Vũ bất giác nuốt một ngụm nước bọt, bắt đầu thấy an ủi thêm nữa cũng không có tác dụng. Trong nháy mắt tan rã sụp đổ.

Bị kịch kêu rên một tiếng, như con rùa nhỏ dúi đầu vào giữa hai chân.

Người nào lấy cọng mì sợi đưa cho nàng, nàng nghĩ nên treo cổ tự sát.

Hốt hoảng hết sức, không chút nào phát hiện, giờ phút này mắt trái của mình, đã sớm yêu dị đỏ ngầu.

.....

“Lão. . . Lão Đại? Ngươi. . Ngươi sao rồi? Không sao chứ?”

Tiểu Thôi đứng trước sô pha, trên mặt luôn luôn bình tĩnh nay hiện lên một tia bất an.

Mắt thấy cũng sắp đến mùa xuân, mấy ngày nay hân tất bật bận rộn chuẩn bị tiền lương, tiền thưởng, xem thử năm nay gửi lên cấp trên bao nhiêu thuế thu nhập. Mắt mấy ngày, cuối cùng cũng liệt kê danh sách cận kề. Đến thư phòng, chính là muốn Lưu Quang xem qua một chút, rồi ký tên. Chẳng qua không nghĩ tới.

Trên ghế sa lon màu đen, thân thể thon dài. Đôi tay che mặt thật chặt, không nhìn thấy về mặt, vai run rẩy không dứt.

Tay Tiểu Thôi cầm danh sách, bất giác thoáng nắm chặt. Hắn vừa rời vội vàng không chú ý, liền tình cờ thấy Vũ nha đầu đi vào.

Bây giờ là thế nào? Làm cái gì thế này? Lão Đại đây là?? Khóc???

Trán chột nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, Tiểu thôi cảm thấy có chuyện không đúng. Không đợi người trên ghế sa lon lên tiếng, vội vàng cúi đầu cung kính nói: “Ta. . . . Ta vừa nhớ ra còn có việc chưa làm xong, ta đi ra ngoài trước!”

Tiếng nói vừa dứt, bàn chân như bôi dầu liền muốn tranh thủ rút lui. Đáng tiếc chân mới vừa nâng lên, liền nghe thấy một tiếng.

“Đứng lại!”

.

Chân vừa nâng lên liền cứng rắn thu trở lại, đôi tay Tiểu Thôi đặt trước người cung kính đứng lại. Trong nội tâm bất định một mảnh.

Ánh mắt không tự chủ len lén liếc một cái, chỉ thấy Lưu Quang chậm rãi ngồi dậy, sau đó chậm rãi buông tay xuống, quay mặt sang nhìn hắn.

Một nháy kia, Tiểu thôi theo bản năng nhắm nghiền hai mắt. Trong lòng khủng hoảng, không thể nhìn! Nhìn nhất định sẽ bị diệt khẩu!

Trong thư phòng hoàn toàn yên tĩnh, không khí quý dị làm cho người ta hoảng sợ. Mồ hôi lạnh trên trán Tiểu Thôi toát ra. Qua hồi lâu, Tiểu Thôi chuẩn bị quý gối van xin được chết sớm để giải thoát thì nghe người trên ghế sa lon cười thoải mái nói: “Này? Người làm gì thế?”

. Hả?

Một giây kế tiếp, Tiểu Thôi mở mắt ra. Ngẩng đầu nhìn thấy người nào đó trên ghế sa lon, mặt cười đến rục rịch. Mắt phải đỏ ngầu một mảnh.

Nụ cười kia, không phải tức giận hay nổi giận lúc yêu dị cười lạnh, mà là nụ cười chân chính phát ra từ nội tâm

Nụ cười như thế, Tiểu Thôi đã từng thấy qua mấy lần. Mà mỗi lần có thể nhìn thấy nụ cười như thế thì bên người lão Đại nhất định sẽ có một tiểu nha đầu váy hồng. Bởi vì loại cười này, tất cả đều vì nàng mới có.

Tiểu Thôi không hiểu, Vũ nha đầu rốt cuộc làm chuyện gì, có thể khiến lão Đại vui vẻ đến như thế? Hình như là từ khi Vũ nha đầu bị ném vào Vong Xuyên Hà, lão Đại liền không còn cười như vậy?

Nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc của Tiểu Thôi, Lưu Quang có chút không kiên nhẫn vung tay lên, “Ta biết rõ Bồn vương bộ dạng đẹp trai, nhưng người cũng không cần thiết nhìn đến si mê như vậy chứ? Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

Tiểu Thôi đột nhiên hoàn thần, ai ui, xem ra chứng u buồn của lão Đại hoàn toàn chữa khỏi? Còn nói giỡn.

“Á, là như vậy. Mắt thấy sắp bước sang năm mới rồi, ta sửa lại danh sách tài chính của Địa phủ, muốn mời người xem qua một chút.”

Lưu Quang chột nhứ mày, đứng lên đi tới bên cạnh Tiểu Thôi. Không phải vì danh sách trong tay hắn, mà lại vỗ vỗ vai hắn nói: “Thương Quân, từ khi người đến Địa phủ làm việc tới nay, người cùng Vô Thường, Không Mệnh còn có Chung Quý vẫn ở bên cạnh ta, vì ta chuẩn bị tất cả. Tính tình ta không tốt, tâm tình cũng bất định. Thật xin lỗi, cho tới nay, để cho các người vì ta mà hao tổn tâm trí.”

Tiểu Thôi tròn tròn hai mắt nhìn về Lưu Quang, miệng há to ước chừng có thể nuốt một quả trứng khủng long.

“Lão. . . Lão Đại? Người. . . Người không có. . . Không có sao chứ?”

Tiểu Thôi là lười ch sự, thật ra thì hắn muốn hỏi, người không có bệnh chứ? Suy tính nếu như đem “Chuyện” đổi thành” Bệnh”, hậu quả đoán chừng sẽ rất nghiêm trọng, cho nên Tiểu thôi rất thức thời hỏi một câu như vậy.

Lưu Quang tròn tròn mắt. Một cước liền đạp tới.

“Mẹ nó! Khó lắm người mới được lão Đại ta nói một phen cảm động, động lòng người như vậy, một chút người cũng không cảm động, thậm chí còn dùng loại ánh mắt hoài nghi này nhìn ta. Thế nào? Có phải người đang suy nghĩ hôm nay ta có uống lộn thuốc hay không? Còn là ầm đầu rồi hả ? Được rồi được rồi, ta biết ngay đám người các người không chịu nổi ta đây nhiệt tình đối đãi. Hôm nay tâm tình Bồn vương tốt, không so đo với người. Con dấu ở trong giá sách, tới lấy đi, muốn đóng ở đâu thì đóng. Chỉ là chớ đem Địa phủ bán đấu giá là được.”

Thân hình Tiểu Thôi lưu loát, tránh khá nhanh. Lúc này mới tránh được bị đạp.

Nghe Lưu Quang nói, lúc này trong lòng mới thư thả một chút. Aizz, lão Đại vẫn tương đối bình thường.

Xoay người đi tới tủ sách, cầm lấy con dấu chuẩn bị đi ra ngoài. Bỗng nghe một thanh âm.

“Tiểu Thôi, buổi tối mọi người chúng ta tụ tập ăn một bữa đi?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phức Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 2: Ai nha, chiếc đĩa rớt

.....À?

Tiểu Thôi lại dừng bước, móm móm lỗ tai hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

“Tự tập? Liên hoan?”

“Không sai! Chờ Chung Quỳ cùng Tiểu Bạch Tiểu Hắc trở lại, kêu Tiểu Vũ cùng Bạch Nhược nữa. Chúng ta ở phòng khách liên hoan! Ta có vài sự kiện muốn tuyên bố.”

Lưu Quang cao hứng nói xong lời này, liền lại nằm trên ghế sa lon. Đôi tay lại bụng kín mặt, bả vai run rẩy.

Tiểu Thôi liếc nhìn người nào đó trên ghế sa lon, hiểu đây là cười thật vui mà run rẩy. Có chút không giải thích được nói ‘dạ’, rớt cuộc cất bước rời thư phòng.

Thì ra chứng u buồn của lão Đại đã chữa hết, lại dính vào chứng điên?

Kỳ quái, kỳ quái! Rốt cuộc là bị cái gì kích thích?

.....

Mọi người ngồi vây quanh cái bàn tròn, Lưu Quang là người cuối cùng trình diện.

Chỉ thấy hắn không chút hoang mang ngồi bên trái Tiểu Vũ, mà Tiểu Vũ nhìn thấy hắn đầu vẫn cúi thấp. Còn kém chưa trốn xuống đáy bàn.

Trên bàn tràn đầy thức ăn, cũng không biết là đánh cướp quý hồn đáng thương nào, báo mộng khiến người trong nhà đốt xuống.

Mọi người ngồi im, đều không lên tiếng.

Chung Quỳ cùng Hắc Bạch vô thường đem tầm mắt nhìn về Tiểu Thôi, thấy hắn vô tội nhún vai, bày tỏ hắn cũng không rõ, chỉ phụ trách kêu người mà thôi.

Tiểu Vũ nhìn Bạch Nhược ngồi bên phải nàng, thấy nàng vẫn như cũ duy trì mỉm cười thân nhiên, bộ dáng việc không liên quan đến mình.

Mê man ở giữa, dưới bàn tay trái đột nhiên bị người cầm. Trong lòng cả kinh, biết là người nào gây nên, nhưng lại không dám ngẩng đầu nhìn. Gương mặt bất giác bắt đầu ửng hồng.

Không khí có chút quỷ dị, mọi người trùng mắt to nhỏ nhìn lẫn nhau. Bởi vì Lưu Quang không lên tiếng nói chuyện, bọn họ tự nhiên không dám mở miệng trước. Cứ như vậy nhìn chằm chằm, cuối cùng đem tầm mắt đặt trên người hai người Lưu Quang cùng Tiểu Vũ.

Có cái gì không đúng! Rất không thích hợp nha!

Lần này không chỉ có mấy người thông minh, ngay cả Tiểu Hắc luôn luôn trắng mắt vờ ngơ ngẩn, cũng đã nhận ra không tầm thường.

Bình thường không giải thích được cái gọi là liên hoan, nha đầu Tiểu Vũ này sớm nên kêu la rồi. Chỉ là hôm nay sao mà ngoan thế? Ngoan ngoan ngồi, còn cúi đầu không nói tiếng nào?

Dưới mặt bàn, tay phải Lưu Quang cùng tay trái Tiểu Vũ nắm ngón tay quẩn quít. Tựa hồ là tâm ý tương thông, hai người đồng thời nghiêng mặt sang bên nhìn nhau, một khắc khi ánh mắt chạm nhau, Tiểu Vũ quay mặt đi, có chút xấu hổ cúi đầu. Tiểu Quang nâng môi lên, mặt cười đến rục rờ.

Đã nhận ra tầm mắt có chút nóng bỏng, Lưu Quang ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện tất cả mọi người đều nhìn hắn.

Lúng túng nhẹ nhàng ho khan một cái, mở miệng nói: “Động đĩa thôi.”

.....?

”Á. . . Được, được! Mọi người động đĩa tự ăn đi.”

Mặc dù không rõ ràng sự việc thế nào, nhưng Chung Quỷ nghe theo lời Lưu Quang nói, vậy thì động đũa.

Mọi người nghe vậy, tất cả cầm đũa lên gấp thức ăn, khai tiệc. Bọn hán thật sự không biết cái gì là đói, thật ra thì ăn cơm căn bản không cần thiết, nhưng nếu lão Đại nói liên hoan, vậy thì phối hợp mà ăn!

Tiểu Vũ cùng Lưu Quang vốn là tay đều ở dưới bàn, không đưa ra. Cũng không tính sẽ ăn cơm.

Không rõ chân tướng Tiểu Hắc đang gấp thức ăn, rất nhiệt tình hỏi câu. “Ồ? Lão Đại và Vũ nha đầu làm gì mà không ăn?”

Kết quả là, Tiểu Vũ đưa tay phải ra, Lưu Quang đưa tay trái ra.

Thấy lão Đại gấp thức ăn không thuận mắt Tiểu Hắc lại nghi hoặc nói: “Ồ? Lão Đại, sao ngươi thành thuận tay trái rồi?”

Cách!

Một ánh mắt lạnh lùng quét qua, tiểu Hắc cả kinh, chiếc đũa rơi xuống.

Lưu Quang nhìn chằm chằm Tiểu Hắc, ánh mắt rõ ràng biểu đạt “Quản ngươi đánh rắm!” Trên mặt còn kém không khắc lên chữ, “Ngươi nói nhảm một câu, ta liền để cho ngươi chết rất khó coi!”

Tiểu Hắc nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng dời mắt, ngồi xồm xuống đi nhặt đũa.

Nhặt được đũa chuẩn bị đứng dậy, ánh mắt vừa đứng liếc thấy hai tay hai người nắm chặt quán quít, lúc này đã hiểu tất cả. Trở lại chỗ ngồi thì trên mặt là nụ cười như tên trộm.

Tiểu Bạch ngồi bên cạnh hán lộ vẻ mặt kinh ngạc, nghĩ thầm chẳng lẽ tiểu tử này nhặt được bảo vật ở đáy bàn? Con ngươi đảo một vòng, tay rất không cẩn thận vung lên, chiếc đũa liền rớt xuống.

“Hắc hắc, ta nhặt chiếc đũa.”

Đợi Tiểu Bạch từ đáy bàn ngẩng đầu lên, trên mặt cũng là một hồi tình ngộ. Tiếp tục như Tiểu Hắc, lắc đầu nở nụ cười.

Ai ui, này!? Lần này đến phiên Tiểu Thôi kinh ngạc. Hai tiểu tử này nhìn thấy cái gì? Đáy bàn có cái gì sao? Nghĩ như vậy, tay run lên, chiếc đũa của hán cũng rất thiếu thận trọng rơi trên mặt đất.

“Hắc hắc, ta cũng nhặt chiếc đũa.”

.....

Chung Quỷ thấy ba tiểu tử kia cười gian trá, trong lòng cũng rất ngứa ngáy. Suy tư có nên đem chiếc đũa này cũng không chú ý mà đánh rơi một cái không?

Do dự hết sức, chỉ thấy Lưu Quang chẳng biết lúc nào, đôi mắt nhìn chăm chú vào hán.

“Thế nào? Cái người này cũng muốn đánh rơi chiếc đũa?”

Ý định bị biết được, trong lòng Chung Quỷ cả kinh. Sợ ý một chút, chiếc đũa cứ như vậy rời tay, rơi trên mặt đất.

Hít sâu một hơi, mắt Chung Quỷ tròn to, nhìn thấy Lưu Quang khẽ nheo mắt. Vội vàng giơ tay thề.

“Lão Đại! Đây thật sự là không cẩn thận! Ta. . . Ta tuyệt đối không phải cố ý!”

Giọng nói khản trương cũng có chút cá lăm, ba người Tiểu Thôi bên cạnh thiếu chút nữa cười lạc giọng. Ngại lão Đại đang ở đây, chỉ có thể dùng sức nén, không dám quá càn rỡ.

Đuôi lông mày Lưu Quang nhảy lên, cuối cùng mở miệng nói: “Được rồi. Ta có hai chuyện muốn nói cùng mọi người.”

Mọi người nghe vậy, trong lòng biết lão Đại muốn bắt đầu. Từng đôi đũa một để xuống, lặng lẽ đợi người khác lên tiếng.

Ánh mắt Lưu Quang liếc Bạch Nhục, khẽ nói: “Chuyện thứ nhất, Bạch Nhục sau này sẽ là một thành viên của Địa phủ chúng ta. Về sau sẽ sống cùng nhau, mọi người làm quen một chút đi.”

Bạch Nhục đứng lên, hướng mọi người gật đầu hành lễ.

“Ta là Bạch Nhục.”

Chỉ bốn chữ, coi như là giới thiệu xong xuôi. Mọi người cũng không phải là người đa lễ, đối với mấy cái này cũng không để ý. Kì thực nhìn dung mạo của nàng, cộng thêm nghe Tiểu Hắc nói. Cũng biết nàng là Quỳnh Hoa tiên tử chuyển thế. Về phần lão Đại tại sao muốn đem Quỳnh Hoa tiên tử lưu ở Địa

phủ, không rõ chân tướng, bọn họ cũng không dám hỏi nhiều.

Chung Quỳ đứng lên đầu tiên, cũng hướng Bạch Nhưộc khẽ vuốt cằm, “Ta là Chung Quỳ, về sau ở Địa phủ có chuyện gì không hiểu hoặc chuyện gì không giải quyết được, có thể tìm ta thương lượng.”

Tiểu Thôi vươn tay, mỉm cười nói: “Ta là Thôi Thương Quân. Người có thể như mọi người gọi ta là Tiểu Thôi cũng được.”

Tiểu Bạch đứng lên đi tới trước mặt Bạch Nhưộc, rất thân thiết nắm tay phải của nàng, khẽ hôn mu bàn tay nàng.

“Cô nương xinh đẹp, ta tên là Bạch Vô Thường. Người có thể gọi ta là Vô Thường, cũng có thể gọi ta là Tiểu Thường Thường.”

Ai ui má ơi!

Cả người Tiểu Hắc khẽ run rẩy, một tay kéo ghế.

“Ta là Tiểu Hắc, Hắc Không Mệnh. Người đừng để ý cái người buồn nôn đó. Hãy như mọi người, gọi ta là Tiểu Hắc, gọi hấn là Tiểu Bạch là được.”

Bị lời nói của Tiểu Hắc chọc cười, nụ cười trên mặt Bạch Nhưộc sâu hơn.

Tiểu Vũ bởi vì tay trái bị nắm, cho nên cũng không có biện pháp đứng dậy. Không thể làm gì khác hơn là khẽ nghiêng người, hướng Bạch Nhưộc cười diêm nhiên nói: “Ta tên là Tiểu Vũ. Về sau ở Địa phủ, rốt cuộc cũng có nữ nhân làm bạn rồi.”

Việc đã đến nước này, nàng cũng không giận gì Lưu Quang. Hơn nữa trí nhớ nàng đã khôi phục, biết người trước mắt chính là Quỳnh Hoa tiên tử chuyển thế. Về phần tại sao Lưu Quang muốn cho nàng ta đến Địa phủ, sau này nàng có thể từ từ hỏi hấn.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 3: Cái gì là tạp chí nhiều màu

Nghe thấy nàng nói những người này, Hấn biết nàng không trách hấn.

Tâm tình ngày càng tốt, tươi cười cũng càng ngày càng sâu. Vũ nha đầu hấn là hiểu hấn. Hấn cho tới bây giờ cũng không nhằm vào Bạch Nhưộc, mà đối phó với người kia!

Cái kia thiếu chút nữa làm cho hấn hối hận cả đời.

Dương Tiễn!

Còn nhớ rõ lúc ấy ta đã từng nói gì không? Có một ngày người sẽ quỳ xuống cầu xin ta. Hãy chờ xem, ngày này không xa. Không đem người bức điên, không cho người nếm thử chút đau đớn, ta sẽ không gọi là Lưu Quang!

Bạch Nhưộc hướng mọi người mỉm cười, thuần khiết như tuyết, thanh nhã như mai.

Tiểu Bạch nhìn đến si mê, đột nhiên nhăn mi lại, có chút khó hiểu nói: “Lão Đại? Bạch Nhưộc đến địa phủ, người chuẩn cho nàng làm cái gì? Chắc không phải theo chúng ta đi bắt quỷ chứ?”

Hấn lắc đầu, “Dĩ nhiên không phải! Nàng đã sớm tìm được vị trí thích hợp, sẽ không cần người quan tâm.”

“A? Ở đâu? Làm cái gì?” Mỗ Bạch chưa từ bỏ ý định, tiếp tục truy vấn.

Hấn không lên tiếng, ngược lại Bạch Nhưộc nói ra một câu có ý nghĩa sâu xa:

“Bên cầu Nại Hà độ chúng sinh.”

...?

Khụ, khụ.

Bỗng nhiên một trận trầm mặc, mọi người chờ hấn tiếp tục lên tiếng. Thế nhưng người nào đó ở thời khắc mấu chốt ngậm miệng không nói, liền như vậy chậm rãi ngồi ở kia. Mà càng làm cho mọi người cảm thấy kỳ quái chính là, nha đầu kia từ lúc đầu đến giờ vẫn im lặng. Ngồi ở vị trí phía trên, cũng không nói chuyện.

Quái! Thật sự là kỳ quái!

Cho dù cùng lão Đại nói có lý, cũng không cần im lặng như vậy nha?

“Lão Đại! Sự kiện còn lại là gì? Nói tiếp đi!”

Tiểu Hắc ruột để ngoài da, rất hiếu kỳ, thấy mọi người không nói chuyện, không khỏi nhin không được ồn ào ra tiếng.

Về mặt hắc có chút mất tự nhiên, ánh mắt lóe lên, liếc mắt nhìn nha đầu kia ở một bên. Thấy nàng cúi đầu không nói, đoán được trong lòng nàng phỏng chừng còn chưa hết buồn rầu.

Nhẹ nhàng ho khan, Một bàn tay to, một bàn tay nhỏ. Năm ngón tay cùng gắt gao nắm chặt, hơi hơi dùng sức nâng lên đặt ở trên bàn.

Như vậy một bộ dáng ta ta ngơ ngơ, bất ngờ hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hắn không nói một lời, thân nhiên đảo qua mọi người liếc mắt một cái. Nghĩ thầm rằng, không cần ta nói sáng tỏ? Hắn là đều hiểu hết rồi?

“A~~~~~”

Mọi người lĩnh ngộ, cùng kêu lên ăn ý. Âm điệu cổ ý kéo thật sự dài.

Hắn vươn tay trái sờ sờ mũi, đảo cặp mắt trắng dã nói thầm. Aizz, thật vất vả mới tạo được hình tượng uy phong, nay toàn bộ đều bị hủy hết. Bất đắc dĩ nha, mỗi người đều có nhược điểm. Hắn có thể đối mặt bất luận kẻ nào đều không hề sợ hãi, đến mười vạn thiên binh hoặc là trăm vạn yêu ma, hắn tuyệt đối cũng không một chút nhần nầy. Chính là đối mặt với chuyện tình cảm, hắn thật đúng là không biết làm sao. Thật sự là không biết mở miệng nói cái gì.

Hắn cũng không thể cùng đám tiểu hồn đản nói: “Ta cùng vũ nha đầu hiện tại chính thức bắt đầu kết giao.”

. Rất mất mặt nha, chính hắn nghe cũng cảm thấy không được tự nhiên.

“Việc này, Tiểu Vũ về sau chính là nữ nhân của ta! (Các ngươi cho ta chút mặt mũi đi!) Ai dám động vào nàng chính là động vào ta! Trái lại ta tất cả sẽ bị đem quăng cho cá ăn!”

. Rất bạo lực nha, hiện tại đề xướng xã hội hài hòa, bọn họ cũng muốn đề xướng địa phủ hài hòa!

“Ta và Tiểu Vũ ở cùng nhau, các ngươi phải chúc phúc chúng ta bạch đầu giai lão, vĩnh viễn tắm trong bể tình.”

. Rất ghê tởm, hắn nói không nên lời.

Mọi người ở đây sau khi nghe xong, chợt nghe người nào đó nghi hoặc hỏi: Chúng ta “a” cái gì vậy?

Mọi người vừa liếc mắt xem thường, tay Tiểu Vũ cầm đũa lập tức liền hướng người nào đó ném.

“Tiểu Hắc! Ta nói ngươi không chỉ có đầu không dùng được, mà ngay cả ánh mắt cũng quá tệ!”

Nắm chặt tay hắn, nâng lên hướng Tiểu Hắc quơ quơ.

“Thấy không? Thấy không? Thế này ngươi còn nhìn không hiểu có ý tứ gì? Uống cho ngươi sống đến từng này tuổi thế mà còn không thông suốt như vậy!”

Nàng kích động đứng lên, còn muốn quở trách mỗ Hắc vài câu. Trong đầu đột nhiên nhớ tới cái gì, ánh mắt buồn bã, không lên tiếng.

Một lát sau, dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, nàng nhẹ nhàng mở miệng nói: “Cám ơn, cám ơn các ngươi. Ta có thể biết các ngươi, thật sự, thật sự rất hạnh phúc.”

. ?

Tiểu Hắc hoàn hồn đầu tiên, lấy tay quơ quơ trước mắt nàng, mê mang nói: “Vũ nha đầu? Ngươi không sao chứ? Chắc không bị ngộ độc thức ăn chứ? Nói mê sáng cái gì vậy?”

Nàng vô lực thở dài, cảm xúc tốt vừa mới nổi lên một chút đã bị phá hư toàn bộ. Tức giận quát: “Ai nói mê sáng! Không cảm giác được là phát ra từ tận đáy lòng ta để cảm tạ các ngươi sao? Cám ơn các ngươi lúc trước tận tâm bảo hộ ta! Tuy rằng cuối cùng ta bị đẩy xuống sông, nhưng với các ngươi không quan hệ, các ngươi vì ta mới bị thương, bị khi dễ. Cho nên, thực sự cám ơn các ngươi!”

Tiểu Hắc tức cười một hồi, Tiểu Bạch bên cạnh mặt lộ vẻ kinh ngạc, lắp bắp nói: “Vũ nha đầu? Ngươi? Ngươi khôi phục trí nhớ rồi sao?”

Nàng mỉm cười gật gật đầu, nhớ tới lúc trước bọn họ liều chết bảo hộ nàng, trong lòng một mảnh ấm áp.

Mọi người đem tầm mắt dời về phía Lưu Quang, thấy hắn thực bình tĩnh nhún nhún vai, tựa hồ đã sớm biết chuyện này. Thấy hai người vẫn còn nắm tay

nhau bắt giặc mọi người lại ăn ý cùng kêu lên.

“A~~~~~”

Tiểu Vũ có chút ngượng ngùng rút tay ra, hai má hồng hồng, lập tức ngoài cười nhưng trong không cười nói với Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch Bạch! Ngươi đừng a lớn tiếng như vậy, đừng cho là ta không biết trong phòng ngươi, dưới gối giấu cái gì! Khuyên ngươi tốt nhất đừng có tâm tư gì đối với Bạch Nhược nhà ta, nếu tâm dương khó nhịn, liền tự mình trở về giờ gối đầu ra lấy ‘tạp chí nhiều người không nên có’ mà xem. Bạch Nhược nhà chúng ta thuần thuần khiết khiết, không phải đồ ăn của ngươi!” (ta nghĩ là tạp chí Playboy ^^)

Tiểu Bạch trừng mắt, xấu hổ.

“Ngươi . . . Ngươi làm sao biết được ta để cái gì dưới gối”

Hắc hắc. Nàng cười gian một tiếng. “Nếu muốn quý không biết, trừ phi mình đừng làm!”

Tiểu Bạch không nói gì, tiểu Hắc chen vô giúp vui nói: “Ca! Cái gì là tạp chí nhiều người không nên có? Sao ngươi lại giấu tạp chí nhiều người không nên có? Tạp chí nhiều người không nên có chẳng lẽ là thứ gì không tốt sao? Nếu không tốt vì sao ngươi còn đem tạp chí nhiều người không nên có giấu ở gối đầu? Ô? Mà tạp chí nhiều người không nên có cùng Bạch Nhược có liên quan gì?”

.....

Một đoạn câu hỏi của mỗ Hắc, càng làm cho mỗ Bạch xúc động muốn giết người diệt khẩu. Hắn thấy tình thế không đúng, đúng lúc phát huy tác dụng của lão Đại. Che miệng khụ khụ, kéo lực chú ý mọi người.

“Tốt lắm, sự tình cũng nói xong, mọi người khó được cùng một chỗ như vậy, tuy rằng không cảm giác đói, nhưng nhấm nháp mỹ vị cũng không tệ. Cũng không biết những người này tay nghề thế nào? Mọi người động đũa đi.”

Hắn vừa nói, mọi người đương nhiên ngoan ngoãn nghe lệnh. Tiểu Hắc cũng tạm thời không để ý tới tạp chí nhiều người không nên có, hưng phấn cầm đũa, hướng thức ăn trên bàn nếm thử.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phức Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 4: Canh này? Hương vị không đúng.

Tiểu Hắc nhìn đĩa rau ở một bên đắc ý nói: “Những đồ ăn này chính là ta cùng Tiểu Bạch đi nhân gian lựa chọn, cố ý từ các nhà hàng mà mua tới. Tên nghe đều cảm thấy được hương vị nha.”

Tiểu Bạch cũng cầm lấy chiếc đũa, lười quan tâm Tiểu Hắc cùng mỗ nha đầu so đo. Nghĩ thầm, nên về phòng đem mấy quyển tạp chí giấu ở chỗ khác. Tiểu nha đầu thật sự là không thể trên vào, ngay cả tạp chí báo bói của hắn cũng bị phát hiện. Buồn bực!

Bạch Nhược mỉm cười đứng lên, bưng bát lên, múc canh cho mọi người. Mọi người gật đầu nói cảm ơn, cầm lấy liền há mồm uống một ngụm lớn.

Một giây kế tiếp, ngoài Bạch Nhược vừa bưng canh chuẩn bị uống, mọi người còn lại, sắc mặt đều rất khó coi.

Mọi người ngậm miệng, mắt to trừng mắt nhỏ. Một ngụm canh to trong miệng, thần sắc rất khó coi.

“Làm sao vậy?” Bạch Nhược buông bát canh, khó hiểu hỏi.

Bởi vì canh trong miệng chưa nuốt xuống, không thể nói chuyện. Con ngươi Lưu Quang trừng Hắc Bạch vô thường ở đối diện. Dừng ý niệm hỏi.

“Canh này là ai mua?”

Mỗ Hắc dùng sức lắc đầu, “Không phải ta!”

Mỗ Bạch khó chịu nước mắt cũng nhanh rớt xuống, “Chết tiệt, ta thề ta tuyệt đối không có mua canh!”

Lưu Quang nhăn mày, thật là lạ. Nếu không phải hai anh em này mua, một tô canh lớn kia rốt cuộc là từ đâu mà có? Hết sức nghi hoặc, linh quang chợt lóe trong đầu, chẳng lẽ là! ! ! ?

A ha ha ha ha ha ha ~

Một hồi tiếng cười từ xa vang lên.

Tiếng cười này quen thuộc đến nỗi không thể làm như không quen? Tiếng cười này lực sát thương so với sét đánh còn mạnh hơn? Tiếng cười này trong phạm vi trăm dặm ở đây, người nghe đều sợ mất mật?

Không phải là.

Phụt!

Mọi người rút cuộc không kể cái gì là hình tượng, đều quay đầu phun canh trong miệng ra. Lòng bàn chân run run, tiếng cười như gần như xa, biến mất vô tung vô ảnh.

Đội Mạnh bà đi đến bên cạnh bàn, cũng chỉ thấy một mình Bạch Nhưộc ngồi ở chỗ kia. Trong tay còn bung chén canh chưa uống, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Ha ha ha, ngươi là Bạch cô nương mới tới?”

Mạnh bà thấy trên mặt đất một đồng hỗn độn, hơn phân nửa cũng đoán được bọn nhóc toàn bộ chạy hết. Chính là không nghĩ tới, còn có một Tiểu cô nương xinh đẹp ngồi ở đây.

Bạch Nhưộc lễ phép đứng lên, hành lễ với Mạnh bà nói: “Chào Bà bà, gọi ta Bạch Nhưộc là được rồi.”

Mạnh bà cười gật gật đầu, bán tính bán nghi hỏi: “Bạch nha đầu uống canh chưa?”

Lắc đầu, Bạch Nhưộc thành thực trả lời.

Nhất thời, đôi con ngươi của Mạnh bà lóng lánh như sao. Giọng nói thậm chí mang chút cẩn thận. “Kia, thừa dịp canh còn nóng uống ngậm đi?”

Bạch Nhưộc nghe vậy cũng không cự tuyệt, mỉm cười gật đầu bung bát canh giờ lên há miệng liền uống một nhúm.

“Thế nào? Cảm giác như thế nào?” Thấy nàng thật sự uống canh, mắt Mạnh bà lộ vẻ chờ đợi. Rất kích động hỏi.

Nhưong mây, sắc mặt mặc dù thay đổi vài phần, nhưng không đến nỗi khó coi. Bạch Nhưộc giống như buồn rầu suy tư, ngay lập tức trả lời: “Không đắng, không ngọt, không mặn, không nhạt, hương vị có chút là lạ. Bà bà, canh này là người nấu?”

Mạnh bà trừng lớn một đôi mắt lão, tựa hồ như phát hiện chuyện ngạc nhiên. Thấy Bạch Nhưộc không có trạng thái gì khác thường, vẫn không có gì đứng yên một chỗ, không khỏi sùng sốt sờ sờ cái ốt. Có chút ngu ngơ trả lời: “Đúng. Canh này là ta nấu. Ngươi? Ngươi không sao chứ? Á, ý ta là ngươi có cảm thấy choáng váng đầu hoặc là ghê tởm hay không?”

Nét mặt Bạch Nhưộc tươi cười thân thiện, buông bát canh trong tay xuống.

“Bà bà đây là canh chứ không phải độc dược, chính là hương vị có chút là lạ. Ta cũng không có cảm giác không thoải mái. Nhưng thật ra canh này nguyên liệu kết hợp có chút vấn đề.”

.

“Wase! Bạch Nhưộc thật sự rất lợi hại! Lần đầu tiên ta thấy có người sau khi uống canh của Mạnh bà, còn có thể lộ ra mỉm cười như thế! Cao nhân! Quả nhiên là cao nhân! Ta bắt đầu sùng bái nàng.”

Tiểu Hắc trốn ở góc phòng, thấy cách đó không xa Bạch Nhưộc không hề có phản ứng gì, mà Mạnh bà đứng bên cạnh sắc mặt có chút mê mang.

“Hắc hắc, sợ là Mạnh bà đang ngây ngẩn cả người. Từ trước tới nay chưa có người hay tiểu quý nào sau khi uống canh mà không té xỉu hoặc nôn mửa. Thế mà Bạch Nhưộc không những là không có việc gì, còn có thể bình tĩnh mỉm cười như vậy. Không hổ là tiên nữ nha. Đúng là không giống nhau!”

Mắt Tiểu Bạch lộ si mê, còn kém không chạy lên hôn môi người nào đó.

Tiểu Hắc chớp chớp mắt, liếc nhìn Tiểu Bạch ở một bên, nghiêm túc nói: “Ca, ngươi sẽ không thực coi trọng Bạch Nhưộc chứ? Ngươi cũng đừng quên nàng chính là Quỳnh Hoa tiên tử!”

Tiểu Bạch liếc mắt xem thường, tức giận nói: “Vô nghĩa, ta đương nhiên biết nàng là ai. Ta lại chưa nói là để ý nàng. Phải biết rằng nữ nhi chỉ dùng để thưởng thức, cũng không nhất định phải nắm trong tay! Huống chi lão Đại có ý mang nàng đến địa phủ, ta cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết lão Đại đang có chủ ý gì.”

Tiểu Bạch một hơi nói hết lời, đến phiên Tiểu Hắc nghi hoặc. Khó hiểu sờ sờ đầu, nghi hoặc hỏi: “Lão Đại đang có chủ ý gì?”

Tiểu Bạch lại liếc mắt, không kiên nhẫn hỏi.

“Nàng là ai?”

Tiểu Hắc cau mày, “Nàng là Bạch Nhược, Quỳnh Hoa tiên tử!”

Tiểu Bạch gật đầu, hỏi nữa “Vì sao nàng lưu lạc đến đây?”

“Nàng đổi với tên khốn Dương Tiễn kia động phạm tâm, bị Thiên đế đánh rớt xuống phạm trần, trải qua ba kiếp khổ vì tình.” Tiểu Hắc nói đạo lý rõ ràng. Phải biết lần trước Lưu Quang cùng Tiểu Vũ đến Thiên đình chơi, là hấn theo dõi toàn bộ hành trình nha.

Tiểu Bạch vỗ tay phát ra tiếng. “Đây không phải chính là chủ ý sao!”

. A? Đầu Tiểu Hắc đầy dấu chấm hỏi, về mặt mạng biểu tình không hiểu gì hết. Cái chủ ý gì? Có ý tứ gì?

Tiểu Bạch thấy bộ dáng chỉ biết ngây ngốc này của Tiểu Hắc, nhất định là không hiểu.

“Ngu Ngốc!” ra sức xuống tay với Tiểu Hắc, Tiểu Bạch chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Lần trước chúng ta bị Dương Tiễn hỗn đản kia khi dễ thảm như vậy, Vũ nha đầu lại còn bị hấn ném vào sông Vong Xuyên. Làm lão Đại thiếu chút nữa điên mất, liền cầm đao đuổi lên tận Thiên đình. Tuy nói hiện tại chúng ta đều tốt, Vũ nha đầu cũng khôi phục trí nhớ. Nhưng ngươi cho rằng với tính tình lão Đại, việc này hấn có thể ngoan ngoãn từ bỏ?”

Trong lòng Tiểu Hắc cả kinh, “Ý của ngươi là?”

Tiểu Bạch tấm tắc miệng, mày hơi hơi nhăn lại. “Ngươi còn không rõ Lão Đại sao, hấn chính là ác ma. Từ trước đến nay chỉ có hấn khi dễ người, nào có ai dám khi dễ hấn? Cũng chỉ có Vũ nha đầu là ngoại lệ. Cũng có thể nói Vũ Nha Đầu là yếu điểm của hấn, ngoài ra, người đụng người chết! Vậy mà Dương Tiễn hỗn đản kia không sợ chết, dám đâm đầu vào. Lão Đại lần này mang Bạch Nhược về, không phải muốn dùng chiêu gây ông đập lưng ông, làm cho hỗn đản kia nếm thử mùi vị đau tận tâm can.”

Đôi mắt Tiểu Hắc trừng lớn, “Không thể nào? Lão Đại muốn lấy Bạch Nhược đến đổi phó Dương Tiễn?”

Tiểu Bạch lắc lắc ngón tay, “Không thể nói khó nghe như vậy. Lão Đại chính là thay chúng ta xả giận, làm cho Dương Tiễn nếm thử cảm giác thấy vợ ngay trước mắt, cũng không thể nhận thôi. Ai kêu hỗn đản kia thật quá đáng! Lần trước đánh cho ta thiếu chút nữa mặt mày hốc hác, lần này vừa lúc có cơ hội, không trị hấn thật tốt, thì thực xin lỗi khuôn mặt này của ta!”

Tiểu Bạch nhớ tới lúc trước, mặt phần nộ. Trông mắt Tiểu Hắc đảo quanh. Trong đầu cũng nhớ lại tình hình lúc đó.

Nhớ rõ lúc ấy lão Đại từ Thiên đình gấp rút trở về, bộ dáng thật sự là dọa người nha. Đứng ở trên cầu suốt ba ngày, không cho bất luận kẻ nào tới gần.

Cũng đúng! Dương Tiễn thật sự rất không phải! Nên giáo huấn hấn một phen thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 5: Họ Dương và chó, cắn vào bên trong

Lưu Quang dắt Tiểu Vũ đi tới thư phòng, hai người lẳng lặng ngồi ở trên ghế sofa.

“Lão đại, ta...”

Tiểu Vũ hé miệng muốn nói gì đó, lại bị Lưu Quang thật nhanh kéo chặt vào trong ngực.

“Ta đã trở về!”

Giọng nói từ tĩnh, trầm thấp vang lên ở bên tai, Tiểu Vũ ngẩn ra, ngay sau đó nâng lên nụ cười, xoay tay cũng ôm chặt lấy Lưu Quang.

Một phòng yên tĩnh. Ngoài cửa sổ ánh trăng mờ mờ, có một loại chân tình ấm áp đang chậm rãi lan tràn.

.....

Ngày kế tiếp, sáng sớm khi Tiểu Vũ từ trong thư phòng đi ra thì tất cả mọi người đều mở mắt.

Tiểu Bạch sờ sờ mũi, trong mắt tràn đầy sắc thái đùa giỡn: “Lão Đại rốt cuộc đã hành động? Cuối cùng cũng giải quyết chứ?”

Tiểu Hắc ngoáy ngoáy lỗ tai, khuôn mặt không giải thích được: “Giải quyết cái gì?”

Một cái liếc mắt ném tới, Tiểu Bạch một đường kéo Tiểu Vũ đang mơ mơ màng màng vuốt mắt, cười đến gian tà: “Hắc hắc, Vũ nha đầu ~ tối qua có ngon giấc không?”

Mỗ Vũ nắm tóc, có vẻ có chút phiền não.

“Không tốt! Một chút cũng không tốt! Thật là gày vò chết người! Về sau không bao giờ ngủ cùng lão Đại nữa!”

Tiểu Bạch nghe vậy, cùi chỏ chọc chọc Tiểu Hắc, ánh mắt ý bảo: “Về mặt Vũ nha đầu ai oán, xem ra kỹ thuật của lão Đại không được nha...”

Tiểu Hắc vẫn là trạng thái u mê, nhìn thấy Tiểu Vũ nhú mắt. Đẩy Tiểu Bạch đang ân cần hỏi han ra: “Tiểu Vũ sao vậy? Lão đại khi dễ người hả? Có phải giành chỗ với người hay không?” (bạn Tiểu Hắc ngây thơ, dễ thương a ^^)

.....

Đầu Tiểu Bạch đầy hắc tuyến, nghĩ thâm đầu của Tiểu Hắc ngu ngốc cấu tạo bằng cái gì mà thành? Sao lại hỏi ra cái vấn đề giành chỗ thiếu não này! Hoàn toàn không hỏi đến trọng điểm!

Không đợi Tiểu Bạch đem Tiểu Hắc đẩy ra, liền nghe Tiểu Vũ lầm bầm: “Giành chỗ cũng không có, chính là ghế sofa của thư phòng thật sự chật hẹp, ta lật người liền rớt dưới đất. Một buổi tối ta té biết bao nhiêu lần. Ta muốn đi về phòng ngủ, lão Đại lại không chịu! Càng muốn canh giữ ở bên cạnh sofa, để cho ta an tâm ngủ!”

Cái gì? Canh giữ ở bên cạnh sofa?

Tiểu Bạch sùng sốt, sao lại như vậy, lão Đại không đem Vũ nha đầu hàng phục?

“Á... Tiểu Vũ? Tối hôm qua Lão Đại làm gì? Không ngủ cùng với người?”

Dù sao cũng là nữ hài tử, phải lịch sự một chút. Tiểu Bạch không dám hỏi trực tiếp, vừa nói vừa hoa tay múa chân, hi vọng mỗ nha đầu váy hồng có thể nghe hiểu được.

Đáng tiếc, bất đắc dĩ nha, mỗ Bạch hi vọng nhất định là vọng tưởng. Hắn hoa tay múa chân không thể nghi ngờ chính là đàn gảy tai trâu.

“Lão Đại ngủ cùng ta. Chỉ là từ lần thứ ba ta từ trên ghế sofa rớt xuống, sau đó hắn cũng không dám ngủ. An vị ở bên cạnh ghế sofa nhìn ta ngủ. Ai kêu hắn không để cho ta trở về phòng, hắn chính là tự tìm khổ!”

Tiểu Bạch không nói gì, chưa từ bỏ ý định lần nữa hỏi tới: “Ý của ta là, tối hôm qua, lão Đại... Á... không có cùng người xảy ra chuyện gì chứ? Liền... người hiểu chứ?”

Mặt mỗ Vũ khốn hoặc, lắc đầu một cái: “Ta không hiểu”

Tiểu Bạch có chút nóng nảy, Tiểu Hắc ở một bên cũng gấp: “Ta nói người tự gây rắc rối! Người rốt cuộc muốn hỏi cái gì? Chớ lè mè quanh co lòng vòng được không? Không thể đem vấn đề hỏi rõ ràng à?”

Tiểu Bạch trợn trắng mắt, cái vấn đề này có thể ngay trước mặt nữ hài tử người ta lên tiếng hỏi sao? Thật đáng buồn chính là có lão Đại bên kia, hắn cũng không có lá gan để hỏi. Lão Đại cùng Tiểu Vũ cô nam quả nữ ở trong thư phòng một đêm, rốt cuộc có xảy ra cái gì bí mật không thể để cho ai biết hay không đây?

Đang lúc hết sức im lặng, chỉ thấy Lưu Quang từ nơi không xa đi tới. Tiểu Bạch, Tiểu Hắc biến sắc, cung kính đứng ngay ngắn bên cạnh. Mà Tiểu Vũ nhìn thấy Lưu Quang, mặt không khỏi đỏ lên, cúi đầu xuống. Con mắt nào đó của mỗ Bạch đúng lúc nhìn thấy, trong lòng lay động, mơ tưởng viễn vông

Ai yo? Hấp dẫn! Chẳng lẽ giữa bọn họ thật sự xảy ra quan hệ không thể để cho ai biết?

Tiểu Vũ còn nhớ rõ tối hôm qua, nàng không biết vì sao mơ mơ màng màng liền ngủ mất rồi. Trong lúc từ trên ghế sofa lăn xuống tới ba lần. Mỗi một lần đều là Lưu Quang bế nàng trở về trên ghế sofa.

Vốn là ghế sofa nhỏ hẹp, không đủ chỗ cho thân thể hai người. Lưu Quang cung chiều đem nàng ôm lên ghế sofa. Cứ như vậy ngồi dưới đất, vuốt ve tóc của nàng.

Cả đêm không chớp mắt, cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng. Cho đến khi mí mắt Tiểu Vũ rớt xuống, không nhìn được nữa mà ngủ thì nàng vẫn nhớ, có một cặp mắt thủy chung chăm chú nhìn nàng, trong tròng mắt thâm thúy tràn đầy nhu tình.

Là hối hận không kịp tới cứu giúp, là vui sướng rốt cuộc mất đi mà tìm lại được. (ta lại xúc động rồi, iu Lưu Quang ca ca quá ^^)

.....

“Làm gì đó?”

Lưu Quang đến gần, miễn cưỡng mở miệng hỏi. Mới vừa rồi xa xa nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường nhìn chăm chăm Tiểu Vũ hỏi cái gì đấy, thì ra là hai

anh em nhà này rất nhân nhả?

Tiểu Hắc vừa định há mồm trả lời lại bị một tay Tiểu Bạch bịt miệng.

“Không có gì! Chỉ là cùng Vũ nha đầu tâm sự mà thôi. Lão Đại người tìm ta có chuyện gì sao?”

Lưu Quang liếc mắt liềm nhìn ra trong mắt mõ Bạch mờ to đoán mò, nhưng mà hấn cũng lười đâm chọc. Đi tới bên cạnh Tiểu Vũ, đưa tay vuốt vuốt tóc của nàng.

“Bạch Nhược đã đến cầu Nại Hà rồi, nàng không phải là muốn biết nàng ta rốt cuộc làm gì sao? Tự mình đi đến cầu Nại Hà xem một chút liền sẽ biết?”

Tiểu Bạch nghe vậy, thần sắc ngẩn ra. Trong lòng biết đây là lão Đại có ý muốn bảo Tiểu Vũ rời đi. Xem ra, lại sắp có chuyện thú vị xảy ra.

Tiểu Vũ nghe Lưu Quang nói thế, lúc này trông mắt sáng lên. Thật cao hứng liền nhảy đi về phía cầu Nại Hà tìm Bạch Nhược. Mõ Bạch lắc đầu một cái, nữ nhân khi yêu quả nhiên là ngu ngốc.

Lưu Quang nhìn Tiểu Vũ đi xa, trong con ngươi tràn đầy nụ cười dịu dàng. Đợi khi bóng dáng màu đỏ hoàn toàn đi xa, không nhìn thấy nữa thì lúc này mới thu lại thần sắc, khôi phục thần sắc lạnh lùng, lười biếng trước sau như một.

Tiểu Hắc gỡ bàn tay Tiểu Bạch ra, tức giận hướng mõ Bạch tròn trắng mắt, nghi ngờ nói: “Lão Đại, người cố ý bảo Vũ nha đầu đi, có chuyện gì quan trọng cần phân phó sao?”

Tiểu Bạch sững sốt, ai yo? Tiểu Hắc ngu ngốc rốt cuộc đã thông suốt? Lại còn nhìn thấu đây là lão Đại cố ý bảo Tiểu Vũ rời đi.

Quả nhiên, hai tay Lưu Quang ôm ngực, mặt cười đến vô hại.

“Không có chuyện gì quan trọng. Chính là đã đến thời khắc có thù báo thù, ăn miếng trả miếng rồi!”

Một câu vừa nói, mõ Hắc mơ hồ, mõ Bạch tỉnh ngộ.

“Vô Thường, người là người cơ trí. Thay ta lên Thiên đình một chuyến. Tiết lộ một chút tin tức cho những người khác biết.”

Tiểu Bạch nhận mệnh, lộ ra một hàm răng trắng, cười có chút hả hê.

Mõ Hắc còn chưa hiểu ra thì liền nghe Lưu Quang tiếp tục phân phó nói: “Vô Mệnh, đi Quả Thụ Lâm đón một cái cọc gỗ, mài bằng phẳng rồi mang về cho ta. Sau khi ta viết vào vài chữ, đem để ở trước Sinh Tử Môn. Bắt hai tiểu tử thời Sĩ Mị, Võng Lượng coi chừng. Gặp được người kia liền chỉ cho hấn nhìn.”

Tiểu Hắc gãi gãi cái ót, mặc dù không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi Quả Thụ Lâm đón cái cọc. Tiểu Bạch xoay người, cũng đi thi hành chuyện Lưu Quang phân phó. Nhưng bước chân ngừng lại một chút, cuối cùng không kiềm được tò mò trong lòng, xoay người lại nhìn về phía Lưu Quang.

“Lão Đại! Có thể tiết lộ một chút hay không, người muốn ở trên cái cọc gỗ đó viết cái gì?”

Đuôi lông mày Lưu Quang nhướng lên: “Chờ người từ trên Thiên đình trở lại, không phải có thể nhìn thấy rồi sao?”

Tiểu Bạch ha ha cười mĩa, giả ngây giả dại, mặt dày mày dạn nói: “Ta đợi không nổi nha, lão Đại, người giúp đỡ một tí, tiết lộ trước một chút được không?”

A, Lưu Quang nâng lên khóe môi. Cái gọi là người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, tâm tình hấn bây giờ là vô cùng tốt. Cũng được, thấy bộ dạng tò mò của tiểu Bạch, hấn cũng lười giấu diếm.

Môi mỏng khẽ mở, nhàn nhạt phun ra mấy chữ.

“Họ Dương cùng chó, cắm vào bên trong”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 6: Bốn vương câu cá, người tìm tai vạ tự mắc câu

Lưu Quang ngồi trên ghế sofa ở thư phòng, thoải mái nằm. Thì nghe một tràng tiếng gõ cửa, ngay sau đó có một người đi tới.

“Lão Đại! Hắc hắc! Làm xong rồi!”

Tiểu Bạch đắc ý đứng bên cạnh sofa, cười một tiếng xán lạn vô sự.

Lưu Quang nheo mắt lại, đuôi lông mày nhướng lên.

“A? Nói một chút xem, ngươi làm thế nào khiến cho con cá mắc câu?”

Tiểu Bạch phất tay một cái: “Không có việc gì! Ta chân trước mới bước vào Nam Thiên môn, còn chưa đứng vững, Nhị Lang thần kia liền vọt tới. Một đường kéo cổ áo của ta rổng lên. Hắc hắc, lão Đại ngươi cũng không biết! Thì ra Dương Tiễn đã sớm biết ra lý do đến thăm Quỳnh Hoa tiên tử chuyển thể thành người rồi. Thiên đình nhiều việc, hắc không thể phân thân. Vốn muốn mượn công sự hạ phạm đi tìm người, nào biết lại không đúng dịp, để cho người nhanh chân đến trước, đem Quỳnh Hoa tiên tử mang về địa phủ rồi.”

Tựa hồ đã sớm đoán được chuyện gì sẽ xảy ra, vẻ mặt Lưu Quang không có bao nhiêu kinh ngạc, chỉ khẽ nâng lên khóe môi, mở miệng nói: “Hắc rổng ngươi cái gì? Ngươi có đem chuyện Quỳnh Hoa tiên tử đang ở địa phủ nói cho hắc biết hay không?”

Tiểu Bạch vỗ vỗ bộ ngực: “Ta làm việc, người cứ yên tâm! Nhị Lang thần đi tìm tin tức tìm đến Di Hồng lâu, sau đó còn điều tra được có người mua Quỳnh Hoa tiên tử chuyển thể, cũng chính là Bạch Nhục. Sau đó còn đến Lạc Phưởng, Lão Đại ngươi không phải đã từng thực hiện thần chú hồi hồn cho cô nương ở đó sao, Dương Tiễn mặc dù đứt manh mối, nhưng đoán chừng theo từ khí trên thân thể cô nương kia chưa tản đi hết, đem bao nhiêu hoài nghi đổ lên đầu chúng ta. Cho nên ta tiến vào Nam Thiên môn một bước, liền bị hắc bắt được. Tạm kiềm chế lửa giận cháy bùng bùng bắt ta phải giao người ra.”

Lưu Quang nghe vậy, nghiêng mặt sang một bên nhìn về phía Tiểu Bạch: “Hắc đánh ngươi ư?”

“Hắc dám!”

Xem chừng lão Đại lần này sợ là muốn hung hăng chinh Nhị Lang thần kia một phen, mỗ Bạch cũng không che đậy miệng mồm rồi, khí thế cũng lớn lối theo. Dù sao cũng có lão Đại ở đây, hắc sợ cái gì!

“Vốn là ta cũng nghĩ hắc muốn đánh ta, nhưng mà hắc đoán chừng Quỳnh Hoa đang ở địa phủ chúng ta, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Liền té nhị hỏi ta, người có phải do lão Đại ngươi bắt không? Lão Đại ngươi nghĩ như thế nào? Đợi chút... sau đó ta liền theo phân phó của lão Đại, tốt bụng trả lời vấn đề của hắc.”

“Phản ứng của hắc?” Lưu Quang tiếp tục hỏi, mặc dù trong lòng hơn phân nửa cũng có thể đoán ra, nhưng vẫn muốn nghe Tiểu Bạch nói một chút.

Tiểu Bạch buột miệng cười: “Hắc giận đến lông mày cũng rối rắm cùng một chỗ, một bộ dạng muốn đánh người rồi lại không dám động thủ. Sau đó buông lỏng ta ra, hướng Lăng Tiêu điện mà đi. Ta không đuổi theo, liền trực tiếp trở lại. Chẳng qua ta nghĩ, nếu hắc biết Quỳnh Hoa tiên tử ở chỗ chúng ta, sẽ phải tìm đến nàng chứ?”

Tiểu Bạch thăm thì trong miệng, có chút không quá chắc chắn. Dù sao ai cũng biết đây là một cái bẫy, Dương Tiễn kia lại không phải là người ngu, khẳng định càng hiểu đây là Lưu Quang cố ý muốn chinh hắc. Cho nên cũng không thể khẳng định hắc thật sẽ đến tìm người.

Đoán được ý nghĩ trong lòng của Tiểu Bạch, Lưu Quang cười nhạt, ngồi dậy.

“Không phải sẽ đến, mà còn nhất định sẽ đến! Dương Tiễn là một người cố chấp, từ trong ra ngoài không có chỗ nào xem ta thuận mắt. Chỉ là từ lần trước ta cùng Tiểu Vũ đi thiên đình, tận mắt nhìn thấy tình huống ấy. Hắc trời sinh tính tình mặc dù phóng đảng không kiềm chế được, nhưng mà lại là người si tình. Ban đầu Quỳnh Hoa tiên tử nhảy xuống Trọng Quang nhai, hắc chấp niệm quá sâu, đã nhập ma. Nếu không phải là sau khi ta cùng cậu thân ái kia của ta kịp thời chạy tới, hắc đã tiêu rồi!”

Nói đến đây, Lưu Quang chợt nhăn mày lại. Giống như là nhớ đến cái gì.

“Đúng rồi. Không nói chuyện này ta lại quên mất. Lần trước Tiểu Vũ cũng là do hắc nhập ma mà ném xuống Trọng Quang nhai. Hừ! Rất tốt! Cộng thêm khoản Vong Xuyên này, nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt! Không đem tinh thần của hắc xé rách ra, khó tiêu mối hận trong lòng của ta!”

Lưu Quang liếm liếm môi, mắt phải lóe lên hồng quang, phiếm mùi vị khát máu.

Tiểu Bạch bắt giác khẽ run rẩy, nụ cười trên mặt mất hết. Trong lòng cảm thán, mẹ ơi, may mà hắc không phải là kẻ thù của lão Đại, nếu không cuộc sống thật là có đủ bi ai.

Toét miệng, Lưu Quang cười đến tùy ý.

“Ngươi chờ xem đi, bốn vương câu cá, người tìm tai vạ tự mắc câu!”

.....

Lưu Quang cùng Tiểu Bạch còn ở trong thư phòng trò chuyện, bên ngoài Sinh Tử Môn đã có một người đi tới.

Khô giáp màu bạc, khí vũ hiên ngang. Khẽ nhú lông mày, tiết lộ ra tâm tình hắc giờ phút này thật không tốt.

Si Mị vẫn còn đang kiểm tra hồn phách ra vào cửa, hoàn toàn không chú ý người vừa tới. Vồng Lượm một bên đem một tử hồn đẩy vào cửa Tử, sau đó vuốt vuốt cái cổ có chút đau đớn. Đúng lúc nhìn thấy người kia.

“Này! Này! Này! Không phải ta hoa mắt chứ? Ngươi lại xem một chút người kia là ai vậy?”

Vồng Lượm đẩy Si Mị một cái, giọng nói có chút bất an cùng nóng nảy.

Si Mị khó chịu ngẩng đầu nhìn lại, đợi đến lúc thấy rõ là ai. Sợ hãi mãnh liệt co rút một ngụm.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh! Chúng ta có lão Đại trấn giữ, không sợ hấn!”

Trong miệng nói như vậy, nhưng bước chân theo bản năng lui về phía sau. Má ơi! Người này cũng không dễ trêu chọc, lần trước cho hấn một cước, đến bây giờ ngực còn đau!

Si Mị mới vừa lui hai bước, thân thể liền đụng phải một người. Quay đầu lại vừa định hùng hùng hổ hổ mấy câu, đợi thấy rõ tướng mạo của người kia, lúc này ngậm miệng lại, bước chân chuyển một cái, trực tiếp trốn sau lưng người kia.

Đưa ra một ngón tay hướng phía trước: “Hắc ca! Hấn... hấn lại tới!”

Tiểu Hắc ôm một cây cọc gỗ trong tay, nhìn thấy người bên ngoài Sinh Tử Môn. Nhíu mày kéo Si Mị, Vồng Lượm đang núp sau lưng, giận nhưng vẫn nói: “Hai người các ngươi đứng là tiểu tử thối vô dụng! Sợ cái gì mà sợ?! Lần trước bị hấn khi dễ thảm thương, lần này phải đòi lại cả vốn lẫn lời! Đi theo sau lưng Hắc ca của ngươi, nhìn thật kỹ!”

Tiếng nói vừa dứt, cất bước đi lên phía trước. Si Mị cùng Vồng Lượm liếc nhìn nhau một cái, trong lòng tò mò đi theo. Cũng đúng! Lần này lão Đại cũng không rời đi, nếu như Hắc ca không ngăn được, bọn họ tìm đến lão Đại cầu cứu cũng không muộn!

Tiểu Hắc từ trong miệng của Tiểu Bạch biết được đầu đuôi ngọn ngành, biết lão Đại lần này cố ý muốn chinh Dương Tiễn kia. Cái gọi là phong thủy luân chuyển! Lão đại nói rồi, chó đưa tới cửa, không khi dễ chính là ngu ngốc!

Chậm rãi dạo bước tiến lên, cầm cái cọc gỗ trong tay cắm xuống trước Sinh Tử Môn. Đôi tay ôm ngực dựa vào cạnh cửa.

Dương Tiễn vừa nhìn liền nhận ra Tiểu Hắc, hoàn toàn không chú ý đến cây cọc kia. Trực tiếp đi tới trước người Tiểu Hắc.

“Phiền toái vào thông báo với lão Đại của các ngươi một tiếng, nói Nhị Lang thân Dương Tiễn có chuyện cần tìm hấn.”

Tiểu Hắc cũng không thêm đề ý, vươn tay hướng cái cọc gỗ chỉ chỉ.

Dương Tiễn theo dấu tay nhìn lại, chỉ thấy bên trên cái cọc gỗ có khắc mấy chữ.

“Họ Dương và chó, cắm vào bên trong”

“Ngươi!”

Dương Tiễn tức chết người, nhưng lại không dám càn rỡ nhiều, dù sao nơi này là địa phủ. Huống chi lần này hấn đến, vẫn là có việc cầu người. Chỉ là tình hình trước mắt, những người ở địa phủ này, hóa ra vẫn còn nhớ cừu hận lần trước, cố ý muốn trêu hấn?

Tiểu Hắc một bộ dạng lười biếng, từ đầu tới cuối cũng không nhìn Dương Tiễn một cái. Nhàm chán ngáp một cái, tựa vào cạnh cửa bộ dạng uể oải.

“Ngươi là cố ý gây khó khăn sao? Lần trước chẳng qua là ta phụng mệnh làm việc. Ta với lão Đại các ngươi thân phận ngang hàng, ngươi dùng loại thái độ này đối với ta, có phải quá mức càn rỡ hay không?”

Lời này của Dương Tiễn nói ra hợp tình hợp lý, nếu như người hiện tại đang đứng bên cạnh nói năng nhỏ nhẹ, hấn có thể xem xét suy tính lại. Không cần phải nháo lớn như vậy! Dù sao địa vị của Dương Tiễn ở trên thiên đình, thật ra là vẫn cao hơn so với lão Đại.

Nhưng đáng tiếc chính là, Tiểu Hắc không phải Tiểu Thôi. Hấn là điển hình của dạng thanh niên nhiệt tình mạnh mẽ. Không để ý tới cái gì hết, chỉ biết nghe lời lão Đại nói, người khác nếu như đối với mình có một phần tốt, vậy thì sẽ trả 10 phần. Người khác nếu như đối với mình có một phần thù, vậy thì sẽ trả 100 phần!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 7: Ta thật sự không phải cố ý bôi mớ

“Đến rồi!” Tròng mắt Lư Quang chợt lóe, rất có hứng thú đứng lên.

”? Cái gì tới?” Tiểu Bạch mơ hồ, không hiểu lão Đại sao lại đột nhiên toát ra một câu như vậy.

Lư Quang tức giận liếc mắt một cái.

”Đàn! Ngươi nói cái gì tới? Mới vừa rồi còn khen ngươi cơ trí, thật là lãng phí tình cảm của ta!”

Mỗ Bạch nghe vậy, trong nháy mắt lĩnh ngộ. Mắt tròn to vui vẻ nói: “A ~~~ lão Đại là nói Dương Tiễn đã tới? Ta đi xem một chút!”

Nói xong, liền chuẩn bị xông ra ngoài cửa. Lư Quang lắc mình một cái, đưa tay ngăn lại.

”Ta còn chưa kích động, ngươi kích động cái gì? Ta đã bảo Tiểu Hắc ở đó coi chừng rồi, đợi hán về đây kể với chúng ta một chút là được, chúng ta tạm thời chờ lộ diện.”

Bảo Tiểu Hắc coi chừng? Tiểu Bạch không hiểu. Tên ngu ngốc Tiểu Hắc kia có thể làm cái gì?

Tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Tiểu Bạch, Lư Quang chậm rãi giải thích: “Nhân giới có một câu tục ngữ, tú tài mà gặp phải bình, không thể nói chuyện được. Dương Tiễn mặc dù không là tú tài, nhưng giờ phút này hán cũng không dám động thủ làm cái gì. Dù sao nơi này là Địa phủ, là địa bàn của ta! Hơn nữa Quỳnh Hoa tiên tử vẫn còn ở trong tay ta. Lần này hán tới, mục đích đúng là mang Quỳnh Hoa tiên tử đi hoặc là gặp mặt một lần. Nhưng cũng chỉ tiếc là, ngay cả cửa lớn của Địa phủ ta cũng sẽ không cho hán vào!”

Hai tay chấp sau lưng, Lư Quang dạo bước đi trở về bên sofa, mở miệng tiếp tục nói: “Tính tình Tiểu Hắc ngươi cũng rõ ràng, chỉ biết cậy mạnh không dùng đầu óc. Hơn nữa đối với chuyện lần trước của Tiểu Vũ, hán cũng vẫn rất tự trách. Dương Tiễn dù sao cũng là Nhị Lang thần quân, ở trên Thiên đình có một chút địa vị. Nếu như đối lại là ngươi cùng Tiểu Thôi, ít nhiều gì cũng sẽ cố kỵ thân phận của hán, sẽ không gây nhiều khó khăn. Nhưng Tiểu Hắc thì khác, hán bất kể đối phương là người nào, dù hôm nay Thiên đế có tự mình đến, chỉ cần ta nói không mở cửa, hán liền tuyệt đối sẽ không cho người bước vào Địa phủ một bước!”

Tiểu Bạch nghe vậy, có chút không cao hứng lắm bầm.

”Theo như những lời này của lão Đại, thật giống như nói ta cùng Tiểu Thôi đối với ngươi rất không trung thành.”

Lư Quang thính tai, xoay người cười cười với Tiểu Bạch.

”A, ta chưa nói các ngươi không trung thành. Chỉ là thời điểm các ngươi suy nghĩ, thế nào cũng lòi chủ kiến của mình vào. Cho nên có một số việc thích hợp với một số người, ta phân phối rất rõ ràng.”

Tiểu Bạch tỉnh ngộ, trong lòng âm thầm bội phục. Lão Đại quả nhiên là lão Đại, tính tình bọn họ nắm rất rõ ràng. Hán không thể không ‘chân chó’ thừa nhận, tất cả đều bị lão Đại đoán trúng, nếu như để cho hán đi Sinh Tử Môn ngăn Dương Tiễn, nói không chừng hán thật không tuyệt tình được như vậy. Nhiệm vụ này, thực sự chỉ thích hợp với Tiểu Hắc chết não mà thôi.

.

Trước Sinh Tử Môn.

”Thật xin lỗi, ta là kẻ thô lỗ! Chỉ hiểu cái gì gọi là thú lắm! Không hiểu được càn rỡ là có ý gì? Nếu không đại nhân như ngươi giải thích cho ta đi?”

Tiểu Hắc một bộ dạng vô lại, dù sao bình thường để bọn Tiểu Bạch mắng ngu ngốc đã mắng thành thói quen. Lúc này hán coi như ngu ngốc một lần cũng tốt lắm. Tóm lại lão Đại nói rồi, vô luận như thế nào, cũng không cho người đi vào! Hán muốn nghiêm khắc hoàn thành sứ mạng!

”Ngươi! Ta không cùng ngươi múa mép khua môi! Bảo Lư Quang ra ngoài, ta nói chuyện với hán!”

Dương Tiễn thấy Tiểu Hắc nói chuyện thô tục, hơn nữa nhìn đáng vẻ rõ ràng cố ý gây khó khăn cho hán. Trong lòng biết chuyện lần trước, bọn họ vẫn ghi hận trong lòng. Muốn mượn chuyện trả thù. Chứ hán đường đường là Nhị Lang thần quân, tại sao có thể để tiểu quỷ này trêu đùa?

Đuôi lông mày Tiểu Hắc nhảy lên, muốn gặp lão Đại?

Đưa ra một tay, miễn cưỡng mở miệng: “Có hẹn trước chưa?”

. Nhãi ranh?

Dương Tiễn hiển nhiên không phản ứng kịp, kinh ngạc nhìn Tiểu Hắc.

Mỗ Hắc có chút không nhịn được, nhưng vẫn tốt bụng giải thích: “Hẹn trước! Hiểu chứ? Chính là cùng lão Đại hẹn thời gian thời gian gặp mặt.”

Dương Tiễn theo bản năng lắc đầu một cái, “Không có.”

”Mẹ nó! Không có hẹn trước ngươi theo ta mò mẫm can thiệp cái gì? Ngươi cho rằng lão Đại của chúng ta cũng giống ngươi, cả ngày nhàn rỗi không

chuyện gì làm đi khắp nơi đạo lung tung à? Lão Đại nhà chúng ta rất bận rộn! Căn bản không thể phân thân, không phải ai muốn gặp thì gặp!”

Tiểu Hắc thô tục cuồng ngôn, căn bản không đem Dương Tiễn trước mắt coi là quan trọng. Nhớ tới ban đầu bị đánh thành bộ dáng đầu heo, thì có một bụng tức.

Dương Tiễn cũng hiểu được, thì ra Hắc Không Mệnh chính là cố ý trả đũa !

”Ngươi lui ra! Tự ta đi vào tìm Lưu Quang! Ta cũng không tin hần nhìn thấy ta, còn dám để cho ta cút ra ngoài!”

Đang khi nói chuyện, liền đẩy bàn tay ngăn trở của Tiểu Hắc ra, ra về sẽ náo loạn Địa phủ.

Cử động này không thể nghi ngờ là khiến người khác phát bực. Thân hình lóe lên, chắn trước mặt Dương Tiễn. Phất tay một cái về hướng hai tiểu tử thái ở một bên xem cuộc vui nào đó nói: “Bảo vệ Sinh Tử Môn!”

Hai vị ‘Tiểu chính thái’ yêu quái và quý quái, vốn dĩ là ôm thái độ xem cuộc vui. Giờ phút này chợt nghe Tiểu Hắc phân phó, không hề nghi ngại, một người một bên, nhanh chóng đóng cửa lại.

Cửa lớn ầm một tiếng, yêu quái cùng quý quái liếc nhau một cái. Lúc này mới nhận thấy được có cái gì không đúng. Dường như lần trước cũng là tình huống như thế, Chung Quỷ lão Đại để cho hai anh em bọn họ từ thủ Sinh Tử Môn, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào. Kết quả để một mình Nhị Lang thần một cước cứng rắn đập đi vào.

Vượt vượt ngực tựa hồ còn đau đớn, hai anh chàng nuốt một ngụm nước bọt. Nhìn mặt Tiểu Hắc ca không sợ ngần ở trước mặt Dương Tiễn, nghĩ thầm hai anh em bọn họ cũng không thể thật không có nghĩa khí, bỏ hần lại tự mình chạy trốn chứ?

Ừ! Trước xem tình huống một chút. Nếu như Tiểu Hắc ca bị đánh, bọn họ liền mở cửa trốn trước tiên. Mở cửa đi thông báo lão Đại!

Một trong hai gã sau khi hạ quyết tâm, liền núp ở cạnh góc tường yên lặng theo dõi biến hóa. Không mang chút bộ dạng nào là muốn tiến lên giúp Tiểu Hắc trợ uy.

Dương Tiễn liếc mắt cửa lớn bị đóng chặt, khóe miệng nâng lên một tia cười lạnh.

”Thế nào? Lần trước bị giáo huấn còn chưa đủ? Còn dám không tự lượng sức cản đường của ta?”

Tiểu Hắc cười lưu manh, đưa ngón trỏ ra quơ quơ.

”Ta thật không phải cố ý bới móc! Thứ nhất, ngươi nói nói vậy. Nơi này chính là Địa phủ, căn bản cũng không có con đường của ngươi! Thứ hai, mặc dù ta rất muốn cùng ngươi đánh nhau một cuộc, nhưng lão Đại phân phó, không thể cùng ngươi động thủ. Nếu ngươi cảm thấy ta làm phiền mắt ngươi, có thể đánh ta. Chỉ là lão Đại đã nói trước nói với ta, sau khi ta trở về, nhìn thấy trên người ta có bao nhiêu vết thương, hần sẽ tạo ra vài vết thương ở trên người của người kia để đền bù cho sự hy sinh của ta.”

Mồ Hắc nói lão mà mặt không đỏ tim không nhảy. Chỉ là Lưu Quang quả thật có giao phó cho hần. Nhưng kẻ ngu cũng biết đây là Lưu Quang lừa dối người. Bạch Nhược hôm nay đã là một thành viên của Địa phủ, Lưu Quang không thể nào tổn thương nàng. Nhưng tên khốn Dương Tiễn này lại không biết. Lừa hần cũng không sao.

Quả nhiên, nghe lời ấy của Tiểu Hắc, cả khuôn mặt Dương Tiễn tối đen. Quanh thân tản mát ra một cỗ khí thế thô bạo hung ác.

”Hần dám!”

Tiểu Hắc có ra vẻ trấn định nhún vai. “Lòng của lão Đại ta không dám suy đoán, hần có dám hay không ta không biết. . . , chỉ là khi hần biết Vũ nha đầu bị ném xuống Vong Xuyên Hà thì cũng dám một người một kiếm trực tiếp giết tới Thiên Đình. Ta nghĩ, cõi đời này hình như không có chuyện hần không dám làm đâu? Nếu không, ngươi cứ đánh ta một chút để xem thử?”

Đôi tay Dương Tiễn nắm rất chặt, nhìn thấy mồ Hắc không sợ hãi khuôn mặt tươi cười, nhiều lần hần cũng không nhịn được muốn ra tay. Chỉ là.

Quả dám nắm chặt chậm rãi buông ra, Dương Tiễn hít một hơi thật sâu.

”Lưu Quang rốt cuộc muốn như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.6 - Chương 8: Trước hết cứ quỳ ba ngày tỏ một chút thành ý

Tiểu Hắc vừa miễn cưỡng nhún vai một cái, “Ta đã nói, tâm tư của lão Đại ta không dám suy đoán, hấn bảo ta đem cái cốc gỗ đứng ở nơi này. Nhiệm vụ của ta là, không thể để cho họ Dương cùng chó đi vào! Về phần những thứ khác, ta không rõ lắm.”

Mặt Tiểu Hắc cười đến đáng đánh đòn, Dương Tiễn cắn răng, con mắt lạnh lóe lên. Cúi đầu nhìn cái cốc kia, rốt cuộc quyết định nói: “Ngươi đi báo với Lưu Quang một tiếng, chỉ cần để ta gặp được Quỳnh nhi một lần, hấn nói gì ta cũng làm!”

A!

Tiểu Hắc cười đắc ý, rốt cuộc nghe được đáp án hài lòng. Xoay người đi tới góc tường, với tay một, vẩy hai gã kia.

“Hai tiểu tử thôi các ngươi ở nơi này canh cửa thật kỹ cho ta! Nếu dám để hấn đi vào, quay trở lại ta sẽ lột da của các ngươi!”

Yêu quái khẽ run rẩy, níu lấy vạt áo Tiểu Hắc nói: “Tiểu Hắc ca, ta, ... chúng ta không ngăn được hấn đâu. Chỗ lần trước hấn đập, cho đến bây giờ vẫn còn đau!”

Mặt Tiểu Hắc tròn trĩnh, vỗ vỗ bả vai yêu quái. “Nhìn bộ dạng không có tiền đồ của ngươi kia! Yên tâm! Lần này hấn tuyệt đối không dám động tới các ngươi! Không nhìn thấy mới vừa rồi ta sẵn giọng với hấn, hấn cũng không dám đụng đến ta sao. Có lão Đại ở đây, ai cũng không dám khi dễ ngươi.”

A? Cũng đúng nha!

Yêu quái cùng quý quái nhìn lẫn nhau một chút, bộ dáng Nhị Lang thần mới vừa rồi vô cùng tức giận, nhưng thật sự không động thủ chút nào với Hắc ca.

Ca hai tạm thời tin lời Tiểu Hắc nói, dù sao cùng lắm thì nếu Dương Tiễn nổi đóa, bọn họ chạy trốn trước là được.

Thấy yêu quái cùng quý quái gật đầu một cái, Tiểu Hắc nhếch miệng cười một tiếng. Xoay người đi vào Sinh Tử Môn. Trở về báo cáo tình huống với lão Đại.

Hai gã canh cửa bộ dáng như gấp kẻ địch, gắt gao nhìn chăm chăm Dương Tiễn. Trong lòng suy nghĩ, chỉ cần hấn vừa có động tác, bọn họ liền lập tức chạy trốn! Tuyệt không dừng lại!

Con mắt lạnh của Dương Tiễn nhàn nhạt quét qua yêu quái và quý quái. Liền đem tầm mắt dời đến chỗ khác. Hấn không phải ngu ngốc, nếu Lưu Quang rõ ràng muốn trả thù hấn, chắc chắn sẽ không dễ dàng giao ngươi. Nếu hấn tự tiện xông vào, sợ là sẽ chọc giận hấn.

Hấn hiểu rất rõ Lưu Quang, hấn ta sẽ không làm thương tổn Quỳnh nhi. Nhưng việc đòi khó liệu, lúc trước nếu hấn có thể xuống tay ngoan độc đem nha đầu vấy hồng kia đẩy xuống sông, khó bảo toàn Lưu Quang không biết dùng cùng một chiêu đó đối phó hấn! Để đảm bảo có thể đạt được mục đích, chó nên tự tiện hành động nhất thời.

.....

“Lão Đại!”

Tiểu Hắc tựa như một cơn gió lốc xông vào thư phòng, sau khi nhìn thấy Lưu Quang cùng Tiểu Bạch trong phòng, cười hi hi thông báo: “Dương Tiễn đến rồi! Bị ta cản ở ngoài cửa !”

Lưu Quang hướng hấn giơ ngón tay cái, tán thưởng nói: “Hấn nói cái gì?”

“Hắc hắc! Bị tác phong của ta dọa sợ. Bảo ta tới đây nói với lão Đại ngươi, chỉ cần có thể để cho hấn nhìn thấy Quỳnh Hoa tiên tử, hấn sẽ tùy lão Đại xử trí!”

Pằng! Lưu Quang vỗ tay phát ra tiếng.

“Tốt! Chờ chính là câu này! Tiểu Hắc ngươi đi ra ngoài nói cho hấn biết, bảo hấn ở trước cửa phủ của ta quỳ ba ngày tỏ một chút thành ý. Nếu hấn đáp ứng, ba ngày sau ta liền để cho hấn cùng Quỳnh Hoa tiên tử gặp mặt.”

A! ?

Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch nghe vậy ngẩn cả người. Quý? Quý ba ngày?

Đuôi lông mày Lưu Quang giương lên, “Thế nào? Các ngươi có ý kiến?”

Cả hai vội vàng lắc đầu một cái, bọn họ nào dám có ý kiến, chỉ là.

“Lão Đại! Dương Tiễn dù sao cũng là Nhị Lang thần quân của Thiên Đình, để hấn quỳ xuống, có phải quá không thỏa đáng hay không? Cái gọi là người muốn mặt mũi cây muốn vò, huống chi Dương Tiễn kia thường ngày bộ dáng phách lối, sao có thể quỳ xuống.”

Lòng Tiểu Bạch đầy nghi hoặc, lúc này liền mở miệng hỏi ra. Mặc dù biết lão Đại có ý muốn chinh Dương Tiễn, nhưng chiêu quỳ xuống này, thật sự

không phải chơi quá lớn chứ?

Hừ! Luru Quang hừ nhẹ một tiếng, rất xem thường.

”Không phải là ta muốn chơi hần! Là hần càng muốn chọc phải ta! Biết rõ Tiểu Vũ đối với ta mà nói có bao nhiêu quan trọng, hần cũng dám đẩy nàng xuống sông! Ta từng nói qua với hần, một ngày nào đó, hần sẽ quý xuống cầu xin ta. Ta nói là làm! Quan khi gió gì việc hần muốn mặt mũi hay muốn da. Quý, ta liền để cho hần gặp người. Không quý, cả đời này hần cũng đừng nghĩ tiến vào cửa lớn Địa phủ của ta!”

Tiểu Bạch nuốt một ngụm nước bọt, nhìn bộ dáng lão Đại không phải nói giỡn. Kéo ống tay áo Tiểu Hắc đang ngăn người ở một bên, ý bảo hần theo lệnh mà đi truyền đạt thôi.

Tiểu Hắc hiểu rõ gật đầu một cái, chạy đi thông truyền. Trong lòng lại một lần nữa nói thầm, chọc trời chọc đất, cũng chớ chọc Luru Quang cùng Vũ nha đầu. Một kẻ bụng đầy phúc hắc, một kẻ chính người không đèn mạng. Thật là tuyệt phối!

.....

Bên Cầu Nại Hà.

Tiểu Vũ ngồi trên trụ cầu đứng đưa chân nhỏ. Hiếu kỳ nói với nữ tử áo trắng lẳng lặng đứng yên một bên: “Bạch Nhược, người nói người muốn độ hóa người si tình không chịu uống canh vong tình?”

Bạch Nhược đứng ở cạnh cầu, ánh mắt nhìn Hoa Bi Ngạn nở đẹp đẽ ở đối diện.

“Đúng vậy. Có vài người chấp niệm quá sâu, chết cũng không nguyện bỏ qua tình cảm hư vô. Công tác của ta, chính là khuyên những hồn phách tình nguyện nhảy xuống Vong Xuyên, cũng không nguyện uống Canh Mạnh bà kia. Ngăn năm chờ đợi, cũng không trông mong được kết cục tốt đẹp. Người si tình, nhất định phải đau đớn tương đối lâu. Nỗi đau kiếp trước không cần phải kéo dài thêm, xóa đi tất cả trí nhớ, Trùng sinh luân hồi, đây mới là kết cục tốt nhất của bọn họ.”

Tiểu Vũ chép chép miệng, nhìn thấy bộ dáng Bạch Nhược tâm tình trong trẻo lạnh lùng, không khỏi thê lương trong lòng.

”Bạch Nhược, người có nghĩ tới, nói không chừng cũng có người si tình đang chờ người, đợi người hay không! Chỉ là bởi vì nguyên nhân nào đó, hần tạm thời quên người. Chờ hần nhớ lại tất cả, hần nhất định là sẽ tới tìm người!”

Tiểu Vũ khôi phục trí nhớ, nhưng còn không biết Dương Tiễn cũng khôi phục trí nhớ. Mà giờ khắc này đang cách nàng không xa chờ bên ngoài Sinh Tử Môn.

Bạch Nhược chợt ngẩn ra, ngay sau đó rất nhanh hồi phục lại. Nghiêng đầu mỉm cười lắc đầu một cái.

”Từ khi ta bắt đầu có trí nhớ, cũng biết phụ thân thích đánh bạc, thường hay trốn nợ, mang theo mẫu thân cùng ta chạy trốn chung quanh. Cứ như vậy đông trốn tây tránh qua vài chục năm, cuối cùng vẫn bị tìm được. Những người đó muốn bắt ta đi trả nợ, phụ thân không chịu, cứ như vậy bị đánh đến chết tươi. Mẫu thân yếu ớt nhiều bệnh, cũng đi theo phụ thân. Ta liền bị ép buộc bán đến Di Hồng Lâu. Các người tới cũng là đúng dịp, thật ra thì đêm đó ta đã quyết định, bất kể là ai mua ta, ta đều sẽ kết thúc chính mình. Cho nên không cần trách Diêm Vương đại nhân, coi như hần không nói những lời đó, ta vẫn sẽ chết, vẫn sẽ đến Địa phủ. Như bây giờ, ta đã rất thỏa mãn.”

”Bạch Nhược.”

Tiểu Vũ có chút đau lòng thì thầm. Nhớ tới thời điểm mới gặp gỡ Quỳnh Hoa tiên tử, một bộ áo trắng hơn tuyết, dung nhan tuyệt mỹ. Làm lòng người lay động hết mức. Hôm nay dung mạo vẫn như cũ, lại ít đi vài phần linh khí. Làm cho người ta cảm thấy hư vô mờ mịt, sống hay chết đối với nàng mà nói một chút cũng không quan trọng.

Aizz. Thiên Quy đáng chết! Thật khổ cho một mỹ nhân, bị những thứ quy củ rách nát này của các người giày vò thành ra như vậy! Ở? Không đúng! Lão Đại ngày hôm qua còn công khai tỏ rõ quan hệ giữa bọn họ, nếu Thiên Quy không cho phép thần tiên nói yêu thương, lão Đại sao lại còn dám gan lớn như vậy?

Tiểu Vũ còn không biết khi nàng ở đáy sông Vong Xuyên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Giờ phút này nghĩ đến, hình như là có rất nhiều chuyện phát sinh biến hóa, chẳng qua là nàng còn chưa biết?

Không được! Nàng phải đi hỏi rõ ràng!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 9: Tiểu Vũ ra tay, vừa hôn là được

“Cái gì? Lư Quang bảo ta quỳ ba ngày?”

Nghe Tiểu Hắc thông truyền xong, về mặt Dương Tiễn không thể tin được. Vốn định không quản cái khác, trực tiếp vọt vào tìm người. Bỗng nhiên nhớ tới, lúc trước, khi Lư Quang đánh tới Thiên đình, có nói qua với hắn những lời như vậy.

“Một ngày nào đó ta sẽ bắt ngươi quỳ xuống cầu xin ta!”

Thì ra Lư Quang đã sớm tính toán chu toàn hết thảy, cho nên mới cố ý đem cái chai kia cho hắn. Chờ sau khi hắn khôi phục trí nhớ biết được hết thảy, thì làm cho hắn nếm thử cảm giác mất đi người âu yếm.

Đáng chết! Dương Tiễn cảm giận cắn răng. Hắn không thể trực tiếp vọt vào tìm Lư Quang đánh một trận ngươi chết ta sống.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên một hình ảnh.

Hắn ngẫu nhiên đi ngang qua trước vườn hoa của Nguyệt lão. Trong vườn hoa của Nguyệt lão nở đầy kỳ hoa dị thảo, áo nàng trắng hơn tuyết, dung nhan thanh lệ chứa mím cười đẹp tuyệt trần. Bàn tay trắng nõn với xuống một bông hoa, ông lão ở đối diện tức giận dậm chân.

“Ai nha nha, Quỳnh nhi ngoan, đừng đuổi tận giết tuyệt với lão già như ta chứ! Nếu không thì, chúng ta lại cực lần nữa?”

Người áo trắng bị nói mà cười lên tiếng, cảm giác ở cửa có tầm mắt nhìn nàng. Liền theo bản năng nghiêng đầu nhìn lại.

Một cái liếc mắt đó, là vạn năm.

Quỳnh nhi. . . .

Dương Tiễn nhú mày, hai tay nắm chặt.

Ngay thời điểm Tiểu Hắc nghĩ hắn muốn ra tay, chỉ thấy thân hình Dương Tiễn ngã xuống, đầu gối khụy xuống, liền như vậy thẳng tắp quỳ xuống.

“Nói với Lư Quang, hi vọng hắn không nuốt lời! Ba ngày sau, ta muốn nhìn thấy Quỳnh nhi! Nếu hắn dám lừa gạt ta, người của Địa phủ, ta thấy một giết một!”

Tiểu Hắc bị hành động của Dương Tiễn dọa, càng bị khí thế của hắn phát ra vào giờ phút này làm kinh sợ.

Nhẹ giọng khụ khụ, không biết nên nói cái gì. Xoay người rời đi.

Lão Đại ơi lão Đại! Lần này đùa quá lớn rồi! Nếu để Dương Tiễn biết, Quỳnh Hoa Tiên Tử sớm không nhớ rõ hắn là ai, vậy hắn có thể nổi điên phá hủy Địa phủ hay không?

...

“Lão Đại!”

Tiểu Vũ đi vào thư phòng, nhìn thấy Lư Quang thích ý nằm trên sofa phơi nắng mặt trời. Không khỏi vui vẻ tiến lên, ôm hắn giống con mèo nhỏ, ở trong lòng hắn cọ cọ.

Lư Quang bị hành động này chọc cười, tay với qua sờ sờ đầu nàng nói: “Nói đi, lại gây chuyện gì?”

Tiểu Vũ bất mãn ngẩng đầu, đảo cặp mắt trắng dã.

“Không phải gây chuyện! Ta có việc hỏi chàng. Thời điểm ta bị nhốt ở sông Vong Xuyên, có phải đã xảy ra chuyện gì mà ta không biết hay không?”

Lư Quang ngồi dậy, giả ngây giả dại nói: “Không có. Không phát sinh chuyện gì.”

“Sao có thể không có việc gì?” Về mặt Tiểu Vũ không tin. “Nước sông Vong Xuyên sinh sôi không ngừng, ta được cứu ra thế nào? Ta mơ hồ nhớ được hình như là vài người cùng nhau thực hiện pháp thuật, sau đó lão Đại đem ta và Tiểu Cẩn cứu lên bờ. Thật sự kỳ quái! Không phải ông chú Thiên đế khó chịu với ta, mới phái Dương Tiễn ném ta xuống sông sao? Sao có thể cho phép chàng cứu ta chứ?”

Lư Quang cười cười, thấy bộ dáng Tiểu Vũ nếu hỏi không được đáp án vừa lòng, liền thế không bỏ qua. Cảm thấy cũng không cần phải gạt nàng, dù sao sớm hay muộn nàng cũng sẽ biết.

“Ta đi Thiên đình cùng lão già đó phân rõ phải trái. Hắn nói với ta, sẽ không đáp ứng đem nàng cứu lên. Sau đó ta còn cùng lão ta chơi một trò chơi tranh số phiếu, số ít phục tùng đa số, cuối cùng ta thắng, lão ta nguyện chịu thua, liền đem lượt trời sửa lại.”

Lư Quang nói nhẹ nhàng băng quơ, một chút cũng không nói lúc ấy hắn điên cuồng bao nhiêu, chỉ cần Thiên đế không gạt đầu cứu người, hắn thực có thể gây ra một trận đại chiến giữa các thần tiên.

Tiểu Vũ cũng nghe ra sự tình tuyệt đối không đơn giản như Lư Quang nói, nhưng thấy Lư Quang không muốn nhiều lời, nàng cũng biết không nên hỏi

lại.

“Sửa lại luật trời? Vậy điều luật về việc thần tiên động tình, có phải đã trở thành phế thải hay không?”

Lưu Quang nhéo nhéo cái mũi Tiểu Vũ, cười cười tùy ý nói: “Đương nhiên! Chủ yếu chỉ sửa điều này thôi! Bằng không ta làm sao dám mạnh mẽ thắng thần công khai quan hệ của chúng ta.”

Tiểu Vũ nghe vậy, hưng phấn mở miệng.

“Vậy Bạch Nhưộc có phải sẽ không bị phạt hay không? Vậy nàng có thể trở về cùng Dương Tiễn đoàn tụ phải không?”

Sắc mặt Lưu Quang trầm xuống, không nghĩ tới cô gái nhỏ cao hứng không vì chuyện của họ, mà là quan tâm Quỳnh Hoa Tiên Tử cùng Dương Tiễn. Thực muốn tìm hiểu xem nhà đầu kia có phải quá tốt bụng hay không? Cũng không nhớ tới ngày đó là ai ném nàng xuống sông, là ai hại bọn họ chia lìa, khiến hắn thường xuyên đau đớn đến tận xương tủy.

“Nàng hi vọng bọn họ đoàn tụ? Lúc trước Dương Tiễn làm hại nàng thảm như vậy, nàng còn muốn giúp hắn?”

Tiểu Vũ nhìn thấy Lưu Quang dường như tức giận, nhanh chóng tiến đến ôm hắn, nói lấy lòng: “Ài nha ~ đừng nóng giận. Tuy rằng Dương Tiễn đáng giận, nhưng Bạch Nhưộc không sai! Chẳng giấu lại xem, nàng thích Dương Tiễn như vậy, lúc trước vì mà hắn liều lĩnh nhảy xuống Trọng Quang nhai. Hiện tại tuy rằng không có trí nhớ, nhưng ta nghĩ, đáy lòng nàng nhất định không quên Dương Tiễn. Coi như chúng ta có lòng tốt làm việc thiện, để Bạch Nhưộc về Thiên đình cùng Dương Tiễn đoàn tụ được không?”

Hừ! Lưu Quang đem mặt xoay qua một bên, không muốn quan tâm kẻ nhiệt tình quá độ nào đó.

Tiểu Vũ vượt vượt quai hàm, thấy Lưu Quang không nghe khuyên bảo, suy tư một lát, trông mắt vừa đảo, liền câu cổ Lưu Quang, rất nhanh ở trên môi hắn ấn xuống một nụ hôn.

Vốn định sau khi cho chút ngon ngọt liền né ra, không nghĩ tới cái ót bị người giữ lấy. Lực đạo trên môi càng mạnh mẽ, sâu sắc, mỗi yêu tinh vạn năm rốt cục hiện nguyên hình.

Nụ hôn chấm dứt, hai người thở hổn hển thâm tình nhìn nhau. Tiểu Vũ từ trong mắt Lưu Quang, thấy được áp lực đã lâu **. Không khỏi đỏ bừng mặt, vì không dễ chính mình bị từ hình ngay tại chỗ, nhanh chóng mở miệng nói: “Giúp bọn họ đi, được không?”

Lưu Quang không trả lời, cúi xuống nhẹ nhàng cắn lên cánh môi Tiểu Vũ.

“Đời trước nhất định là ta nợ nàng.”

Tiểu Vũ vui mừng tránh khỏi trêu đùa của Lưu Quang, vui vẻ nói: “Chàng đáp ứng rồi?”

Mỗ Quang dúi đầu vào gáy Tiểu Vũ, ngon ngọt bị đánh gãy, rất khó chịu. Nhưng thấy bộ dáng Tiểu Vũ vui vẻ như vậy, cũng không đành lòng đánh gãy nàng. Đành phải vờ lực nói: “Không cần chúng ta hỗ trợ, Dương Tiễn hiện tại đang quỳ ở ngay bên ngoài Sinh Từ Môn.”

Cái gì?

....

Sinh Từ Môn bị đẩy ra, Dương Tiễn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một áo đen, một áo đỏ đứng thẳng ở trước cửa.

Về mặt người áo đen khinh thường, mặt nhếch qua một bên, bộ dáng căn bản không muốn quan tâm tới hắn. Về mặt thiên hạ váy hồng kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ tới hắn cũng có thời điểm bị báo ứng.

“Hừ! Sao đây? Có ý đến đây chê cười ta?”

Dương Tiễn cười lạnh một tiếng, mở miệng tự giễu.

Bộ dáng Lưu Quang vẫn xa cách như trước, ánh mắt nhìn qua một bên, không thèm quan tâm. Tiểu Vũ hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, túm túm ống tay áo Lưu Quang, kinh ngạc nói: “Lão Đại! Sao hắn lại quỳ ở nơi này?”

“A ~ ta bảo hắn quỳ, thể hiện chút thành ý mà thôi. Để cho hắn biết, cửa lớn của Địa phủ ta không phải dễ đá, người của ta không phải dễ khi dễ.”

Tiểu Vũ nhìn thấy vẻ mặt hờn dỗi như trẻ con của Lưu Quang, bắt đầu dī thờ dài lác lác đầu.

“Được rồi lão Đại à! Đừng làm khó dễ hắn, để cho hắn vào đi.”

Lưu Quang nhăn mày lại, rất không ủng hộ.

“Vì sao! Ta nói rồi, muốn hắn quỳ ba ngày, mới được có mấy khắc thôi!”

Dương Tiễn nghe thấy lời này của Lư Quang, thiếu chút nữa hộc máu. Hắn rốt cuộc có quan niệm thời gian hay không? Cái này gọi là mấy khác sao? Hắn quý đã mấy giờ rồi có được không!

Tiểu Vũ lại bày ra sắc mặt lấy lòng, ôm cánh tay Lư Quang đang đưa.

“Lão Đại, xem như ta cầu xin chàng được không? Đừng làm khó dễ hắn, để cho hắn cùng Bạch Nhược gặp mặt một chút đi.”

Nghe thấy hai chữ Bạch Nhược, Dương Tiễn thoáng ngẩn ngơ. Mà Lư Quang lại chợt nghĩ tới cái gì, đôi mắt chợt lóe, lập tức thay đổi sắc mặt.

“Được rồi, xem như nể mặt nàng, để cho hắn vào vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phức Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 10: Gặp mặt nhưng không quen biết

Tiểu Vũ thấy Lư Quang nhanh như vậy liền thay đổi sắc mặt, trực giác trong lòng cảm thấy không tầm thường.

Quả nhiên, Lư Quang cúi đầu nói nhỏ ở bên tai nàng: “Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ cho hắn vào, hơn nữa dù thấy người, Bạch Nhược cũng không biết hắn là ai, như vậy ngược lại sẽ làm cho hắn càng khó khăn hơn. Ta nói rõ trước, đến lúc đó nàng hãy ngoan ngoãn ở một bên nhìn là tốt rồi, chớ đi lên nhúng tay chỗ mồm vào.”

..... Tiểu Vũ không nói gì, cũng biết người khác không có lòng tốt. Nhìn thấy Dương Tiễn còn ngây ngốc quý trên mặt đất không giải thích được, không khỏi tốt bụng nói: “Mau dậy đi, ta dẫn ngươi đi gặp Bạch Nhược.”

Bạch Nhược? Dương Tiễn tỉnh ngộ, đây chính là tên tuổi con người của Quỳnh nhi sao?

Không do dự nữa, đứng lên đi vào Sinh Tử Môn. Tiểu Vũ hướng hắn mỉm cười nói: “Đi theo ta, ta dẫn ngươi đi Cầu Nại Hà.” Từ nụ cười trên mặt Tiểu Vũ, xem ra không có bất kỳ sự giả dối nào. Dương Tiễn có chút nghi ngờ, nha đầu này? Chẳng lẽ một chút cũng không hận hắn? Ban đầu cũng là chính hắn đẩy nàng xuống sông đó.

Lư Quang ở bên xem như là nhìn ra tâm tư trong lòng Dương Tiễn, cười lạnh nói: “Không phải mỗi người đều giống như người kia không có tim không có phổi. Tiểu Vũ nhà chúng ta chính là tâm địa quá thiện lương, không thể nhìn bộ dạng đáng thương của người khác. Ta chỉ có thể nói nàng thật sự là quá đơn thuần, có vài phần không biết những người này chính là mặt người dạ thú, bề ngoài ra vẻ đạo mạo, một bộ dáng Tiểu Nam Nhân thuần tính. Kì thật trong xương rất bẩn thỉu, chuyên làm chuyện hèn hạ vô sỉ.”

Đối với sự chê cười của Lư Quang, Dương Tiễn lựa chọn tự động im lặng. Dù sao đây cũng là địa bàn của Lư Quang, hơn nữa hắn vẫn có chuyện cầu hắn, phạm là có thể nhận được thì nhận.

Thí nghiệm chứng minh, Dương Tiễn lựa chọn trầm mặc là chính xác. Lư Quang thấy hắn không nói, cũng lười giễu cợt. Mắt thấy xuyên qua hành lang, sắp đến hậu hoa viên rồi. Lư Quang chợt nghĩ tới điều gì, nhẹ nhàng ho khan một cái, giống như tùy ý nói: “Bạch Nhược là Quỳnh Hoa tiên tử chuyển thế, trải qua tình kiếp ba đời, Đại Triệt Đại Ngộ, sau đó mới có thể trở về làm tiên, trở lại Thiên Đình. Đời thứ nhất của nàng ta liền giúp đem nàng mang về Địa Phủ, mặc dù sửa lại mệnh, nhưng cũng không thể làm trí nhớ của nàng trở về. Ngươi đến gặp mặt nàng, tốt nhất là chuẩn bị tâm tư một chút.”

Dương Tiễn chợt dừng bước, nghiêng mặt sang bên nhìn chằm chằm Lư Quang.

Lư Quang bị hắn nhìn chằm chằm có chút cảm thấy khó xử, nhả mày lại tức giận quát: “Làm gì! Chưa từng thấy ai đẹp trai sao!”

“Ngươi thay đổi.”

Dương Tiễn nhàn nhạt nói ra ba chữ, khỏe miệng nâng lên nụ cười yếu ớt như có như không. Mới vừa rồi Lư Quang nói những lời đó, rất rõ ràng là có tâm nhắc nhở hắn. Sợ hắn sau khi nhìn thấy người yêu, đôi phương cũng không nhớ hắn là ai, hắn sẽ không chịu nổi đã kích. A! Là bởi vì nha đầu vấy hồng đó sao? Bởi vì hiểu rõ cảm giác bị lãng quên, biết gặp mặt mà không nhớ ra rất thống khổ, cho nên mới tốt bụng mà nhắc nhở.

Lư Quang còn chưa kịp lấy lại tinh thần từ ba cái chữ kia, liền nghe Dương Tiễn lại mở miệng lạnh nhạt nói.

“Cám ơn!”

Nếu đôi phương không phải là Nhị Lang thần quân Dương Tiễn, Lư Quang thật cho là người này không phải là bị quỷ nhập thân. Chỉ là cẩn thận ngầm

lại, sẽ hiểu ý tứ mấy chữ hần nói.

Chu miêng, Luru Quang tức giận trợn trắng mắt.

“Tạ cái rắm! Ngươi có bị bệnh không!”

Tiếng nói vừa dứt, vội vàng cất bước đi tới hướng Tiểu Vũ. Mẹ nó chứ! Thật là không chịu nổi. Kẻ địch trời sanh lộ ra bộ dáng cảm kích hần, để cho hần cả người không thoải mái! So sánh mà nói, hần tình nguyện cùng Dương Tiễn lấy ra Tam Tiên Lưỡng Đạo cùng hần đánh một trận.

Còn cảm ơn? Cảm tạ khi mồm! Hần cũng chỉ là đã trải qua cái loại cảm giác gấp mà không quen biết rất đau đó, thuận miệng nhắc nhở hần một cái mà thôi. Trương ra bộ dáng này với hần làm gì? Ghê tởm chết người.

Tiểu Vũ thấy Luru Quang đi tới, sắc mặt có chút cảm thấy khó xử. Không khỏi cười hi hi ôm cánh tay của hần, cười điềm nhiên nói: “Ta biết ngay lão Đại nhà chúng ta là tốt nhất!”

Luru Quang bị chọc cười, miễn cưỡng nói: “Con mắt nào của nàng nhìn thấy ta tốt? Ánh mắt nàng có vấn đề sao? Có thể đi sắm cặp mắt kiếng rồi.”

Tiểu Vũ biết Luru Quang là người chết vì sĩ diện, đặc biệt là ở trước mặt kẻ thù của chính mình. Để cho hần thừa nhận mình tốt bụng nhắc nhở, so với cho hần đi tìm chết còn khó khăn hơn. Cho nên nàng cũng lười vạch trần, dù sao chính nàng biết là tốt rồi.

“Ánh mắt của ta một chút vấn đề cũng không có! Bằng không sao lại có thể tìm được lão Đại tốt như vậy làm tình nhân!”

Luru Quang không nói gì cười cười, được rồi, hần thừa nhận, hần lại thua. Người đời nói vô quyết đây có móng tay nhọn, hôm nay cuối cùng hần đã hiểu rõ ràng những lời này rồi.

.....

Ba người đi tới bên Cầu Nại Hà, Tiểu Vũ đưa tay chỉ người áo trắng đứng ở đối diện bờ Cầu Nại Hà. Dương Tiễn lắc mình một cái liền vọt tới. Tiểu Vũ cũng muốn theo sau, bị Luru Quang ngăn lại lắc đầu một cái.

Dương Tiễn đi tới bờ Cầu Nại Hà, cách nơi bóng dáng màu trắng kia không xa. Cảm giác như là một cảnh trong mơ, sợ chính mình đưa tay đến gần, tất cả cũng sẽ biến thành hư vô.

Ở bên này cầu, tất cả Quý Hồn chờ đợi luân hồi tò mò hướng đối diện bờ Cầu Nại Hà nhìn lại. Mạnh bà gõ một cái vào bàn, khó có được nghiêm túc nói: “Nhìn cái gì chứ! Vợ chồng son người ta nói chuyện, các ngươi xem nào nhiệt gì. Xếp hàng đứng ngay ngắn cho ta!”

Mạnh bà mở miệng, quý sai một bên duy trì trật tự cũng phát phát roi trong tay, giận dữ hét: “Đứng ngay ngắn, đứng ngay ngắn! Toàn bộ xếp hàng đứng ngay ngắn cho ta.” Trong miệng nói như vậy, trong lòng lại thầm nói. Không nhìn thấy Diêm Vương lão Đại ở chỗ này, lão tử ta còn không dám đi lên tham gia náo nhiệt, những tiểu quý các ngươi lá gan cũng thật lớn.

Quý sai đưa roi uy hiếp, bày quý hồn không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn xếp hàng đứng ngay ngắn, nhưng có vài người vẫn là nhịn không được len lén nhìn lại hướng đối diện.

Tiểu Vũ nhìn thấy bộ dáng mọi người nhiệt tình, cảm thấy buồn cười kéo ống tay áo Luru Quang. “Lão đại giúp một chuyện đi mà. Để cho hai người bọn họ đơn độc ở chung một hồi, nhiều người như vậy làm kỳ đà không tốt, rất nhanh sẽ chóng mặt”.

Luru Quang sờ sờ lỗ mũi Tiểu Vũ, biết cái loại cảm giác khi hai người chung đụng mà bị người ngoài quấy rầy thì rất buồn bực. Cũng không nói thêm cái gì, đưa tay lên vỗ ra tiếng.

Nhất thời, bờ sông dân lên sương mù mịt mờ. Rất nhanh, cả hậu hoa viên này ngoại trừ Cầu Nại Hà, đều bị sương mù bao phủ. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn chung quanh. Tiếng cười của Mạnh bà từ bên cầu truyền đến. “A ha ha ha ha ha ~ sương mù đến, trời lạnh. Đến đây, nhanh uống một hợp canh nóng thôi.”

.....

Dương Tiễn không chút nào chú ý tới tất cả chung quanh, trong mắt trong lòng chỉ có bóng dáng áo trắng trước mắt đưa lưng về phía hần. Hần từng bước một đi gần về phía trước, từng bước một đi đều phải cẩn thận. Giống như cảm thấy bước chân đạp nặng, cũng sẽ đem tất cả biến mất.

Đã từng nghĩ tới, nếu còn có thể gặp lại, hần nhất định phải đem hết toàn bộ những lời giấu ở trong lòng nói hết cho nàng biết. Nói với nàng, thật xin lỗi. Nói với nàng, là ta không tốt, để cho nàng bị khổ nhiều như vậy. Nói với nàng, hần đã sớm không quan tâm đến chức vị Thần Quân gì, nàng và nắm tay nhau mà chết, nàng ước mơ đầu bạc răng long, hần cũng nguyện ý buông tha tất cả theo nàng đi thực hiện.

Ngàn vạn ngôn ngữ nằm ở cổ họng, chính là một lời cũng nói không ra.

Chờ Dương Tiễn rút cuộc tìm được giọng nói về thì người áo trắng phía trước chợt quay đầu lại

Bên trong sương mù, là một dung nhan quen thuộc, thanh lệ tuyệt trần.

Trong đầu, là hoa Quỳnh màu trắng nở rộ, tinh khiết thoát tục.

Quỳnh nhi.....

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 11: Biến thân?Đụng ngã?

Lưu Quang cùng Tiểu Vũ ở thư phòng nằm trên ghế sa lon phơi nắng. Hậu hoa viên sương mù bao phủ, trước mặt lại là ánh nắng chói chang. Khí trời thú vị như vậy, cũng chỉ có Địa phủ mới có.

“Lão Đại, chàng đoán xem Dương Tiễn sẽ cùng Bạch Nhược sẽ nói những gì?”

Tiểu Vũ tựa vào trước ngực Lưu Quang, nghi ngờ hỏi.

Lưu Quang chê cười, “Ngưng ~ ta quân hán nói khi gió gì! Dù sao tuyệt đối không phải là khen ta đẹp trai.....”

Tiểu Vũ nhướn mày, đưa tay ở bên hông Lưu Quang bóp một cái. “Ta đang nói nghiêm chỉnh với chàng!”

Hì! Lưu Quang thở nhẹ một tiếng, đôi mắt thoáng qua màu hồng.

“Nàng dám bóp ta?” Trong lòng Lưu Quang hô lớn: Tiểu nha đầu! Có biết có nhiều chỗ không thể đụng loạn hay không. Không ai nói thần tiên, quỷ hồn không có **! Hắn là nam nhân bình thường, mặc dù thuần tính, nhưng không có nghĩa là hắn có thể vẫn đề nén.

Ai u! Tào phản? Mắt Tiểu Vũ trừng lên. “Bóp chàng thì làm sao! Ta không chỉ dám bóp chàng! Ta còn dám cắn chàng.”

Tiếng nói vừa dứt, liền cúi đầu ở trên cổ Lưu Quang cắn một cái.

Thân thể Lưu Quang hơi run lên, ngay sau đó cắn răng một cái, lật người đem Tiểu Vũ đặt ở phía dưới. Không cho bất kỳ cơ hội ngừng nghĩ, cúi người hôn lên môi Tiểu Vũ.

Không giống quá khứ lướt qua liền ngừng lại, lúc này lão yêu vạn năm hoa hoa lệ lệ hoàn toàn Đại Biến Thân. Môi cùng môi chạm nhau, lưỡi cùng lưỡi dây dưa. Mãi cho đến khi hai người hô hấp không thông, mới thoáng lui ra thở hổn hển.

Không khí trong thư phòng liền thay đổi, phiếm hồng nồng đậm ám áp**. Lưu Quang nhìn hai gò má Tiểu Vũ đỏ hồng, cánh môi đỏ tươi. Lại cúi đầu vô tình hôn một cái, con mắt Tiểu Vũ đỏ ngầu một mảnh.

Được rồi, cứ như vậy đi!

Trong lòng Lưu Quang ý vị khích lệ mình.

Dù thế nào đi nữa, quan hệ của bọn hắn là lưỡng tình tương duyệt, Tiểu Vũ sớm muộn gì cũng là người của hắn. Cộng thêm hiện tại Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa, thật sự nếu không đụng ngã, vậy thì thật sự xin lỗi với sự chăm chú theo dõi của độc giả rồi. Nếu không, trước hết xử lý sự tình này? Sau đó lập tức kết hôn!

Giờ phút này, trong lòng Tiểu Vũ cũng đang nói thầm, lão yêu vạn năm biến thân quả nhiên đáng sợ! Trong trường mắt trần đầy tất cả đều là**. Xem ra hôm nay mạng nhỏ của nàng khó bảo toàn, nhất định phải bị làm ngay chỗ này.

Trong đầu chợt nhớ lại đủ loại quá khứ, Tiểu Vũ cong khoe môi lên. Đưa tay qua gò má phiếm hồng của người nào đó còn đang đấu tranh tư tưởng với bản thân. A! Người đàn ông này, thật rất thích nàng. Nàng rốt cuộc là tích bao nhiêu tài đức mà có thể lấy được lang quân như ý tốt đến như vậy đây?

Giống như là khích lệ, Tiểu Vũ khẽ ngẩng đầu lên, chủ động hôn lên môi Lưu Quang.

Trong lúc nhất thời, tất cả tình cảm đè nén toàn bộ bộc phát. Lưu Quang khổ não suy tư liên tục, cũng vì cái hôn của Tiểu Vũ mà quyết định dứt khoát.

Được! Hôm nay liền đen chuyện này làm cho xong!

Tâm niệm vừa động, lão yêu vạn năm tự xưng thuần tính không bao giờ thuần tính nữa. Lập tức cởi ra hai nút áo sơ mi màu đen trên mình, lộ ra xương quai xanh đẹp mắt. Hôn lên môi, vành tai, cổ Tiểu Vũ, thuận thế đi xuống.

** đang nồng thì Lư Quang chợt mở mắt ra, ánh mắt rét lạnh, nghiêng đôi tai đến nơi cửa thư phòng quát: “Cút!” (ai phá hỏng một màn nóng bỏng vật trời!!)

Tiểu Vũ cả kinh, thuận thế nhìn lại. Không nhìn thấy có người đi vào mà?

Chữ ‘cút’ của Lư Quang vừa ra khỏi miệng, liền nghe phía ngoài thư phòng truyền đến tiếng vang. Là âm thanh Tiểu Hắc run run rẩy rẩy.

“Lão Lão Đại..... Ta khuyên không được hấn..... Hấn dù chết phải xông vào.....”

Tiểu Hắc liền trắng mặt, cũng nghe được ra tâm tình của Lư Quang giờ khắc này có bao nhiêu tức giận. Không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt giải thích rõ, tránh phải gặp nạn.

“Lư Quang! Ta có việc tìm người thương lượng, người đi ra gặp ta, hay là ta đi vào tìm người?”

Giọng nói Dương Tiễn lạnh ngắt vang lên, kịp thời hóa giải quần cảnh của Tiểu Hắc.

** bị cắt đứt, cho dù là ai cũng không thể tốt bụng. Con mắt Lư Quang đỏ rực một mảnh, tức giận hướng bên ngoài quát: “Hiện tại ai ta cũng không muốn gặp, cút xa một chút cho ta.”

Tiếng hô này tiết lộ sự tức giận của Lư Quang đã đến giới hạn. Ý tứ chính là nếu không biến, đừng trách hấn trở mặt ra tay hạ thủ. Tiểu Hắc rất biết điều, đã sớm chạy xa xa tránh nguy hiểm. Tiểu Bạch cùng Tiểu Thôi ở trong phòng khách bình tĩnh uống trà, nghĩ thầm, lần này có trò hay để xem.

Dương Tiễn là người phương nào? Nhị Lang thân quân của Thiên Đình! Tính khí bướng bỉnh cùng Lư Quang rất giống nhau. Đối phương càng hung ác, hấn càng không nhượng bộ.

“Nghe ý này của người, chính là cho ta vào tìm người sao? Được rồi, ta sẽ đập cửa mà vào.”

Đáng chết!

Lư Quang cả kinh, ngồi bật người dậy, thuận thế nâng Tiểu Vũ lên, nhanh chóng bế nàng vào trong lòng. Những động tác liên tiếp này mới vừa kết thúc, cửa thư phòng păng một tiếng, bị người đập mở ra.

.....

Dương Tiễn đi vào thư phòng, chỉ đứng ở nơi cửa. Nhìn thấy trên ghế sa lon cảnh ôm nhau của hai người. Đôi mắt Lư Quang đỏ ngầu một mảnh, nhìn ánh mắt của hấn, cũng có thể ở trên người của mình đốt xuyên nhiều cái lỗ. Nha đầu vấy hồng bị hấn ôm thật chặt vào trong ngực, tựa hồ không muốn cho hấn nhìn thấy cái gì.

“Chúng ta hiện tại nói chuyện thương lượng, hay là muốn ta nên tránh đi một lúc trước?”

Dương Tiễn không phải ngu ngốc, nhìn ra được một chút mặt mày. Chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Lư Quang, trong lòng rất là sáng khoái.

Tiểu Vũ thật chặt tựa vào trong ngực Lư Quang, gương mặt còn phỉếm hồng vì vừa trải một trận kích tình, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, nút áo trước ngực bị mở ra hai cái, từ góc độ này của Lư Quang, có thể nhìn rất mát mắt.

Chỉ tiếc.....

Trong lòng Lư Quang lại một lần nữa ở thăm hỏi tổ tông mười tám đời của người khác, sau đó hít một hơi thật sâu, từ trong kẽ răng hặn hặn nặn ra mấy chữ.

“Đi ra ngoài phòng khách chờ ta, đợi ta đi ra ngoài gặp người.”

Dương Tiễn nhún vai một cái, liền xoay người đi ra ngoài. Còn thuận đường tốt bụng đóng cửa lại.

Lư Quang bắt đắc dĩ thở ra một hơi, lau gò má của Tiểu Vũ, nghĩ trộm ôn tồn hôn xuống.

“A! Đúng rồi!”

Cửa phòng chợt lại mở ra, Dương Tiễn lộ ra nụ cười đáng đánh đòn.

“Quên nói cho người biết, con người của ta rất ghét chờ người. Cho nên làm phiền người tốt nhất động tác nhanh một chút. Nếu không ta sẽ thỉnh thoảng tới đây quấy rầy nữa.”

Pằng! Cửa phòng nhanh chóng đóng lại. Cùng lúc đó, là tiếng tủ sách ngã xuống đất gần cửa phòng. Nếu tốc độ của Dương Tiễn chậm đi nửa nhịp, sợ rằng sẽ bị tủ sách đè trên mặt đất.

Ha ha !

Tiểu Vũ chột ở trong ngực Lư Quang vui mừng cười to. Đưa tay đem nút áo của mình cài lại, sau đó cũng giúp Lư Quang cài xong nút áo.

“Nàng rất vui về?”

Lư Quang tức giận oán hận nói. Hắn thật không nên để cái tên chết tiết Dương Tiễn kia đi vào. Nhìn cơ hội hòa khí này thật tốt, đã bị cái tên khốn kia phá hư.

Tiểu Vũ ngẩng đầu, trên gương mặt Lư Quang rơi xuống một nụ hôn.

“Được rồi! Không nên tức giận nữa. Hắn tìm chàng nhất định là vì chuyện của Bạch Nhưộc, chàng đi xem một chút đi.”

Đang khi nói chuyện, Tiểu Vũ ở trong ngực Lư Quang cọ xát, cử chỉ giống như mèo nhỏ lười biếng.

Tròng mắt Lư Quang lóe sáng, cúi đầu hung hăng ở trên môi Tiểu Vũ hôn xuống. Ngay sau đó thất bại vùi vào cổ của nàng.

“Nàng đừng có hành hạ ta, hiện tại ngay cả tâm ta cũng đều muốn chết cả rồi.”

Tiểu Vũ cười đứng lên, lôi kéo người nào đó giả chết nằm trên ghế sa lon.

“Được rồi được rồi! Đừng làm rộn. Chúng ta nhanh lên một chút đi xem Dương Tiễn rốt cuộc muốn thương lượng với chàng cái gì.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.6 - Chương 12: Địa phủ không cung cấp chỗ dừng chân

Tức giận của Lư Quang nổi lên, sống chết ở trên ghế sa lon không chịu động.

“Ta quán hán thương lượng cái gì! Bây giờ nàng nên lo ta gặp hán, có thể ra tay với hán hay không.”

Tiểu Vũ bất đắc dĩ, hoàn toàn không ngờ tới Lư Quang sẽ giận trẻ con. Mất đảo một lượt, cúi xuống người mỗ Quang đang giả bộ chết lặng lẽ nói mấy câu vào bên tai hắn.

Nhất thời, hai mắt Lư Quang sáng lên. Ngồi dậy nghi ngờ nói: “Thật? Không gạt ta?”

Tiểu Vũ cười tit mắt, “Dĩ nhiên. Ta dối trời lừa đất, lừa gạt Tiểu Bạch lừa gạt Tiểu Hắc, cũng không dám lừa chàng.”

Trong nháy mắt, Lư Quang đứng lên, sửa sang lại y phục dắt tay Tiểu Vũ.

“Đi thôi! Chúng ta đi xem tên Dương Tiễn chết tiết nợ rốt cuộc muốn cùng ta thương lượng cái gì! Nếu hán dám nói với ta chuyện không quan trọng, ta nhất định để hán không thấy được ánh mặt trời ngày mai!”

.....

Dương Tiễn ngồi ở salon phòng khách, bình tĩnh nhận lấy trà Tiểu Thôi tốt bụng bụng cho hắn, nhấm nháp thưởng thức, hoàn toàn không để ý mình bị thăm hỏi không biết bao nhiêu lần. Ngay từ lúc bị đá văng khỏi cửa thư phòng thì hắn đã giác ngộ.

“Tại sao phải cho tên khốn kia uống trà? Thật chính là lãng phí trà!”

Lư Quang dắt Tiểu Vũ cất bước đi tới, hung hăng trừng mắt nhìn người nào đó đang ngồi trên ghế sa lon không lo lắng.

Tiểu Bạch, Tiểu Thôi mời họ ngồi xuống, cung kính đứng ở một bên.

Lư Quang lôi kéo Tiểu Vũ ngồi một chỗ, hai chân đặt lên bàn ngăn giữa khay trà, mười phần vô lại.

“Có chuyện mau nói, có rắm mau thả.”

Tiểu Bạch, Tiểu Thôi liếc nhau một cái, ai ui, xem ra tức giận của lão Đại không nhỏ nha. Đây là diễn hình của hiện tượng chưa thỏa mãn dục vọng.

Tiểu Vũ kéo tay áo Lư Quang, dàn xếp nói: “Người tìm tới cửa nhà lão Đại thương lượng cái gì? Là về chuyện Bạch Nhưộc sao?”

Dương Tiễn đặt ly trà trong tay xuống, gật đầu một cái.

“Quyñnh nhi vì ta, chịu khổ quá nhiều. Ta sẽ không để nàng chịu mây may uất ức. Hiện tại Thiên Quy đã đổi, ta cũng không cần cố kỵ cái gì nữa. Hôm nay nàng chỉ còn là một luồng hồn phách, ta muốn ở lại chỗ này cùng nàng. Bất kể nàng có thể nhớ ta hay không, ta đều sẽ không rời nàng.”

Tiểu Vũ nghe, một hồi cảm động, mắt Lư Quang tròn tròn.

“Phiền toái mời nói trọng điểm!”

Dương Tiễn nghiêm túc nhìn Lư Quang, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ta nói, ta muốn ở lại!”

Ngưng ~

Lư Quang khinh thường cười nhạo một tiếng.”Ngươi nghĩ muốn ở liền ở à? Ngươi tưởng Địa phủ là nhà của ngươi à?”

Dương Tiễn nhăn mày, “Ngươi nói điều kiện! Muốn thế nào mới bằng lòng để ta lưu lại!”

“Điều kiện gì cũng không có! Người ngươi cũng đã gặp qua, lời cũng đã nói, cũng cho hai người các ngươi ở cùng một chỗ rồi. Bây giờ ngươi từ đâu tới thì trở về chỗ đó cho ta! Địa phủ không phải khách sạn, không cung cấp chỗ dừng chân!”

Lư Quang nói lời lạnh nhạt, hoàn toàn không cho Dương Tiễn mặt mũi. Mới vừa rồi cắt đứt hấn **, bây giờ còn muốn ở lại! Nằm mơ đi!

Dĩ nhiên, Dương Tiễn cũng không phải người tốt gì. Hấn cùng Lư Quang là một dạng, nói là làm. Nói muốn ở lại, như vậy sẽ nghĩ hết biện pháp để lưu lại.

“Ngươi đã không đáp ứng, như vậy ta chỉ có nước đi Thiên Đình thỉnh cầu Thiên đế. Để hấn điều ta tới Địa phủ, như vậy ta có thể danh chính ngôn thuận ở lại.”

Lư Quang nghe vậy, lập tức ngồi thẳng dậy. Nếu nói trên cõi đời này người để hấn cảm thấy nhức đầu khó đối phó, trừ Tiểu Vũ, chính là ông cậu Thiên đế ngây dại của hấn.

“Ngươi không đi! Còn muốn tới Địa phủ làm người hầu? Đào cái động tự vui mình đi. Nếu không tìm miếng đậu hũ, sợi mì tự mình kết thúc đi. Ta nhìn thấy ngươi liền cảm thấy vô cùng phiền toái!”

Lư Quang nói chuyện không nề mặt, tức giận của Dương Tiễn cũng lập tức bốc lên.

“Ngươi cho rằng ta nhìn ngươi thì thoải mái à? Nếu không phải Bạch Nhưộc ở chỗ này, ngươi có cừ Ferrari đi đón ta, ta cũng lười phải đi thăm Địa phủ của ngươi! Nhìn cái người thiết kế biệt thự này cũng không có tiêu chuẩn! Cùng với ngươi là một dạng kém cỏi! Cái người này ánh mắt rách cũng liền quây lấy nha đầu Tiểu Vũ tốt như vậy, thật đúng là không dám nghĩ tới!”

.

Phòng khách hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tia lửa hưng phấn đang nổi lên.

Tiểu Bạch cùng Tiểu Thôi lặng lẽ lui về phía sau, tránh gặp tổn thương không đáng.

Quả nhiên, lui lại đại khái chừng năm bước, liền nghe tiếng păng vang lên. Lư Quang một cước đá văng khay trà đứng lên.

“Có giới đem lời lúc nãy lặp lại một lần nữa!”

Dương Tiễn cũng đứng lên đối mặt.

“Thế nào? Bị nói trúng tử huyệt, then quá hóa giận rồi hả?”

Hai người mắt nhìn thẳng vào mắt, tia lửa bốn phía. Đèn thủy tinh ở phòng khách chợt vụt sáng, không khí căng thẳng làm cho người ta hô hấp cũng có chút khó khăn.

“Đủ rồi!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, một đến từ Tiểu Vũ, một từ Bạch Nhưộc vừa đi vào phòng khách.

Tiểu Bạch cùng Tiểu Thôi rất ấn ý thờ ra một hơi. Aizz, cứu hỏa cuối cùng cũng tới.

Tiểu Vũ nghiêm mặt túm Lư Quang qua một bên, Bạch Nhưộc đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, ngược lại Dương Tiễn thức thời đi tới bên cạnh nàng.

“Lão Đại! Người ta tìm chàng là để thương lượng, không phải tìm chàng để đánh nhau! Chàng sao lại như vậy?”

Lưu Quang nhìn thấy mặt của Tiểu Vũ, khí thế phách lối mới vừa rồi nhất thời mất hơn phân nửa.

“Ai bảo hấn mặt dày muốn lưu lại, còn lấy Thiên đế tới dọa ta!”

Tiểu Vũ tròn mắt, “Hấn lưu lại thì thế nào? Địa phủ nhiều phòng trống như vậy, hấn ở một phòng thì thế nào! Hơn nữa, hấn lưu lại cũng không phải là vì chàng! Mà là vì Bạch Nhưộc. Bạch Nhưộc vì hấn đã chịu nhiều đau khổ như vậy, hấn hiện tại muốn bồi bên người nàng thôi, có lỗi gì?”

Lưu Quang cắn cắn môi, mím miệng không nói lời nào. Trong lòng thầm thì, Dương Tiễn khôn kiếp chết tiệt, nếu vì hấn mà lưu lại, hấn cũng tình nguyện nhảy xuống Vong Xuyên Hà.

Tiểu Vũ thấy bộ dạng Lưu Quang mất hứng, không thể làm gì khác hơn là cứng mềm đều dùng, nịnh nọt nói: “Được rồi! Lão Đại nhất định thương Tiểu Vũ nhất! Lần này sẽ nghe lời ta?”

Lưu Quang nhếch mặt lên, “Không có ngon ngọt, không đáp ứng!”

Tiểu Vũ nghe vậy, buột miệng cười. Nhón chân hôn Lưu Quang.

“Xong chưa?”

Trong nháy mắt Lưu Quang nhếch miệng, vẻ mặt tươi cười. Nghĩ thầm, về sau nếu Vũ nha đầu có chuyện cầu xin, hấn sẽ dùng chiêu này đối phó. Dĩ nhiên, ngon ngọt phải càng ngày càng ngọt mới được!

.....

So sánh với nồng tình mật ý bên này, Dương Tiễn bên kia có vẻ vắng lạnh nhiều.

“Ta đã nói với ngươi rồi, ngươi nhận lầm người. Ta không phải là Quỳnh nhi, ta là Bạch Nhưộc! Bất kể ngươi là ai, xin ngươi không nên ở Địa phủ cùng Diêm Vương đại nhân hồ nháo. Diêm Vương đại nhân là ân nhân cứu mạng của ta, bộ dạng này của ngươi sẽ làm ta rất khó chịu!”

Ta.

Dương Tiễn muốn mở miệng giải thích, rồi lại không biết nên nói gì. Bạch Nhưộc vòng qua hấn, đi tới trước mặt của Lưu Quang cùng Tiểu Vũ.

“Thật xin lỗi, Diêm Vương đại nhân. Là Bạch Nhưộc không tốt, gây phiền thêm cho ngươi. Phòng khách giao cho ta dọn dẹp đi.”

Bạch Nhưộc nói xong, liền xoay người đi dọn dẹp khay trà mới vừa rồi bị Lưu Quang đá nát.

Dương Tiễn thấy thế, vội vàng tiến lên ngồi xổm xuống giúp một tay.

“Ngươi đừng động, ta dọn dẹp là được rồi. Miếng thủy tinh rất dễ cắt thương tay.”

Nói như vậy, mình lại trực tiếp đưa tay nhặt một ít mảnh vụn dưới đất. Hấn dù sao không có da dày thịt béo tới trình độ nhất định, miếng thủy tinh sắc bén cứa vào tay, chảy tay tràn ra vết máu.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 13: Bỉ Ngạn Trùng sinh

“Cẩn thận!”

Bạch Nhưộc còn chưa kịp nhắc nhở, đã thấy Dương Tiễn quệt tay làm bị thương. Theo bản năng ngừng lại nắm tay của hấn, móc khăn từ trong ngực ra lau cho hấn.

Dương Tiễn tựa như hóa đá, lẳng lặng nhìn, thỉnh thoảng còn có thể cười khúc khích.

Thì ra, quên đi chút trí nhớ. Thế nhưng người thủy chung vẫn không thay đổi, phần cảm giác quen thuộc kia cũng sẽ không bị tiêu diệt.

Tiểu Vũ nhìn thấy một màn này, cũng vui vẻ mỉm cười.

Lưu Quang vừa xem cuộc vui vừa lắc đầu, thật ra thì chỉ cần thi triển một pháp thuật nho nhỏ, có thể đem tất cả phục hồi như cũ. Cần gì phải đưa tay đi nhặt? Là người nào đó ngu ngốc quên mất mình là thần tiên, còn cùng hân chơi khổ nhục kể đây?

.....

Cuối cùng, Dương Tiễn rút cuộc cũng được như nguyện mà lưu lại.

Sáng sớm mỗi ngày, đều đi Cầu Nại Hà báo cáo, chờ đợi người áo trắng trong lòng xuất hiện. So với tất cả quỷ sai còn tích cực hơn.

Công việc của Bạch Nhưộc thật ra rất nhàn nhã, nhàn nhã đến nỗi mỗi ngày chỉ cần ngồi ở đầu cầu ngăn người là tốt rồi. Bởi vì một người có tài ăn nói thật sự quá tốt, căn bản không có người cố chấp không chịu ăn canh xuất hiện. Cho nên cũng không cần nài nỉ khuyên cái gì.

Chỉ là mọi việc đều có ngộ nhờ, thỉnh thoảng cũng có một hai người si tình. Bạch Nhưộc thật tâm tới khuyên, nói chấp niệm cũng không thể làm cho người ta trở nên hạnh phúc, ngược lại sẽ làm cho người ta càng lún càng sâu. Không cần ngu như vậy, tình nguyện vĩnh viễn chìm ở đáy hồ cũng nguyện không quên mất người yêu. Phải tin tưởng, coi như uống canh vong tình, coi như quên mất tất cả. Duyên phận thuộc về người vĩnh viễn sẽ không biến mất, các người chắc sẽ gặp lại. Có lẽ chẳng qua chỉ gặp thoáng qua, có lẽ từng có lần ngoái đầu nhìn lại. Có lẽ sẽ tiếp tục yêu nhau, có lẽ có thể lần nữa đầu bạc răng long.

Mỗi lần Bạch Nhưộc nói đến đây thì Dương Tiễn lại nhập thần nhìn nàng chăm chăm. Cuối cùng đem những lời này thành khích lệ đối với mình.

Không sai! Coi như quên mất tất cả, duyên phận thuộc về hân cũng sẽ không biến mất. Cuối cùng có một ngày, hân sẽ lần nữa cầm tay nàng, từ đó sẽ không bao giờ buông ra nữa.

“Người nhìn chăm chăm ta làm cái gì?”

“A! Không có, không có. Liền. . . cảm thấy nàng rất đẹp!”

Dương Tiễn sờ sờ cái ót, cười đến mặt lúng túng.

.....

Ngu ngốc!

Lưu Quang mỗi lần “Vô Ý” đi ngang qua, có thể nhìn thấy bộ dạng Dương Tiễn ngu xuẩn cười khúc khích. Hết sức cười nhạo, không khỏi sờ sờ cảm hồi tưởng. Tiểu Vũ mất trí nhớ, hân sẽ không như vậy chứ?

Quay đầu lại hỏi Vũ nha đầu, nếu nàng nói không có, vậy thì thôi. Nếu nói có, vậy hân có thể phải mang cả tiền lời ngon ngọt đòi lại! Để đền bù phí tổn thất hình tượng của hân.

.....

Ngày trôi qua thật yên bình, có Tiểu Vũ cùng Bạch Nhưộc trấn áp ở hai phía, Lưu Quang cùng Dương Tiễn cuối cùng có thể bình an vô sự chung đụng.

Mọi người đều cầu nguyện, ngàn vạn đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, rẽ sang hướng khác thì thật bất hạnh, Thiên đế đại thúc ngủ thiếp đi hoặc đang ăn cơm, không rảnh trông nom việc nhân sự này.

Kết quả là, một cuộc đại chiến lại nổ tung.

Chuyện này, từ việc Bạch Nhưộc đi tản bộ ngắm Hoa Bi Ngạn mà xảy ra.

.....

Bạch Nhưộc coi như thanh tâm quả dục, cũng không thể cả ngày ngồi ở đầu cầu ngăn người. Nhìn rừng hoa Bi Ngạn nở đỏ rực đẹp như lửa ở phía đối diện, Bạch Nhưộc chợt nổi ý định, muốn đi nơi đó tản bộ. Dương Tiễn đương nhiên là đi theo, một tắc cũng không rời.

Nhưng khi Dương Tiễn vừa vào rừng Hoa Bi Ngạn, đã thấy một cỗ yêu khí nồng đậm.

Địa phủ vốn nặng âm khí, mới bắt đầu Dương Tiễn còn tưởng là ảo giác của mình. Dù sao nơi này là Địa phủ, làm sao có thể có yêu nghiệt? Chỉ là theo hướng Bạch Nhưộc đi vào trong rừng hoa, yêu khí này càng ngày càng đậm.

Dương Tiễn dù sao cũng là Nhị Lang thần quân, yêu khí hay âm khí hân đương nhiên có thể phân được rõ ràng. Lúc này đem Bạch Nhưộc kéo ra phía sau, ánh mắt đề phòng nhìn bụi Hoa Bi Ngạn. Hy vọng có thể từ trong tìm ra căn nguyên của yêu khí.

“Sao vậy?”

Bạch Nhưộc không hiểu, không hiểu Dương Tiễn vì sao trở nên nghiêm túc như vậy.

“Có yêu nghiệt!”

Yêu nghiệt? Bạch Nhược mê mang, Địa phủ ở đâu mà có yêu nghiệt?

Không muốn giải thích, Dương Tiễn mở Thiên Nhân, quét về phía bụi hoa Bỉ Ngạn.

Chốc lát, Dương Tiễn liền phát hiện có hai gốc Hoa Bỉ Ngạn khác loại. Ánh sang trong tay vừa hiện, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đào ra tay.

“Thật to gan! Dám núp ở Địa phủ tu luyện! Hôm nay ta liền tiễn ngươi một đoạn đường!”

Tiếng nói vừa dứt, Dương Tiễn múa Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đào thẳng tắp bỏ về phía có yêu khí.

Cốp!

Ánh sáng xanh thoáng qua, cứng rắn cản Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đào của Dương Tiễn lại.

Lưu Quang tay cầm lợi kiếm màu xanh hiện thân, tức giận quát: “Ngươi làm gì thế? Vườn Hoa Bỉ Ngạn của ta cũng chọc ngươi? Phá hư hoa cỏ! Không có đạo đức công cộng à?”

Dương Tiễn thu thế, cũng tức giận tròn mắt.

“Ngươi tới vừa đúng lúc! Có biết có hai tiểu yêu ẩn núp trong vườn hoa tu luyện hay không? Cái Địa phủ này thật là chiều mộ trăm loài nha. Ngay cả yêu nghiệt xâm nhập vào cũng không phát hiện!”

Lưu Quang nghe vậy, nâng lợi kiếm màu xanh lên miễn cưỡng nói: “Xin lỗi, ta không chỉ biết nơi này có yêu nghiệt, ta còn muốn nói cho ngươi biết, hai con tiểu yêu này chính là ta ký thân vào Hoa Bỉ Ngạn để bọn họ tu luyện.”

Cái gì? ! Dương Tiễn cả kinh.

“Ngươi cho yêu nghiệt tu luyện tại Địa phủ? Đầu óc ngươi không sót chứ?”

Ta nhỏ vào!

Lưu Quang tròn mắt, “Đầu óc ngươi mới cháy hòng ấy! Nơi này là địa bàn của ta, ta muốn cho người nào vào ở liền vào ở! Ta thích cho hai con tiểu yêu ở chỗ này tu luyện, thế nào! Ngươi cần ta?”

“Cần ngươi?” Dương Tiễn tức giận. “Ta đối với ngươi không có hứng thú! Ta cần heo cần chó, cũng không thèm cần ngươi! Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi, nuôi tiểu yêu là trọng tội, ngươi cũng đừng biết luật mà phạm luật!”

Lưu Quang không nhịn được phát tay một cái, “Không cần ngươi lo lắng! Ngươi quản tốt chuyện của ngươi là được. Về sau không có gì đừng đến bên này, không cho phép dẫm thương hai tiểu yêu này.”

Một câu nói này, ngược lại khiến Dương Tiễn rất hiếu kỳ. Đuôi mày nhảy lên, hiếu kỳ nói: “Sao vậy? Chẳng lẽ là người trong lòng của ngươi?” Dương Tiễn biết Lưu Quang có một nửa dòng máu của ma, ho nên yêu ma là người một nhà nha, trước đây Lưu Quang chưa bao giờ cư xử tốt với Tiên Nữ, cũng bảo vệ không cho phép đi yêu giới tìm mỹ nữ.

Bốp! Một kiếm bỏ qua. Dương Tiễn vội vàng vung đao hóa giải.

“Đừng ở đó nói bậy! Những lời này để Tiểu Vũ nghe được, ta liền lột da ngươi ra!”

“Ai ui? Không cho Vũ nha đầu nghe được cái gì à?”

Một giọng nam dễ nghe vang lên, Lưu Quang cùng Dương Tiễn và Bạch Nhược đều cả kinh, theo tiếng nhìn lại, lại là từ hai gốc Hoa Bỉ Ngạn truyền đến.

“Con mắt thứ ba đó nói hai chúng ta là người trong lòng của Diêm Vương đại nhân. Ha ha, thật là buồn cười!”

Một tiếng cười duyên vang lên, đáp lại giọng nói vừa rồi.

Đuôi lông mày Lưu Quang nhảy lên, hướng về hai gốc Hoa Bỉ Ngạn nói: “Hai yêu tinh chết các ngươi tinh cũng rất nhanh? A! Cũng thật là đúng dịp, nha đầu Tiểu Vũ kia mới vừa khôi phục trí nhớ. Lần này cũng không cần ta giải thích với nàng các ngươi là ai rồi.”

Tiếng nói của Lưu Quang vừa dứt, từ trong hai gốc Hoa Bỉ Ngạn toát ra hai đạo khói mê. Khói mù tản đi, trong rừng hoa nhiều thêm hai bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 14: Ta thích lão Đại nhà chúng ta nhất.

A!

Một tiếng thét kinh hãi truyền đến, mọi người nhìn lại tìm tiếng hét vừa truyền đến, chỉ thấy Tiểu Vũ trợn mắt há hốc mồm đứng cách đó không xa, mắt nhìn thẳng tắp hai người vừa mới xuất hiện.

“Ồ ~ nha đầu! Đã lâu không gặp!”

Người áo xanh xông đến bên cạnh Tiểu Vũ thân thiết chào hỏi, hoàn toàn không để ý đến biểu tình đã hóa đá trên mặt của nàng.

Người áo tím cười cười, đi lên trước mặt của Tiểu Vũ quơ quơ tay. “Này! Không cần thiết phải kinh ngạc như vậy chứ? Trước kia không phải ta đã từng nói với ngươi, chúng ta nhất định còn có thể gặp lại.”

Trong nháy mắt Tiểu Vũ lấy lại tinh thần, một phát bắt được cánh tay của người áo tím. “Tiểu! Tiểu Cẩn! ?”

Tiểu Cẩn đưa tay dùng sức bóp một cái vào gò má của Tiểu Vũ, bị đau khiến nàng kêu lên.

”Xem! Biết đau, chứng minh ngươi không phải là nằm mộng!”

Tiểu Vũ nhìn tiểu Cẩn một chút, ánh mắt lại dời đến trên người vị áo xanh. Nếu nói nhìn thấy tiểu Cẩn là vẻ mặt kinh ngạc, như vậy nhìn thấy vị áo xanh này, nàng chỉ có thể nói, thật sự gặp quỷ nhà!

Rõ ràng nhìn thấy hán đã hóa thành đốm sáng, tan thành mây khói. Sao hôm nay lại hoàn hảo đứng ở trước mặt nàng?

Người áo xanh giống như là đoán được trong lòng Tiểu Vũ đang suy nghĩ cái gì, liền chủ động mở miệng giải thích: “Mặc dù không nghĩ muốn chấp nhận, nhưng lại không thể không nói, Lão Đại nhà ngươi sử dụng pháp thuật trói buộc một hồn phách sau cùng của ta, sau đó mang ta về Địa phủ để cho ta ký thân ở bên trong Hoa Bỉ Ngạn, bản thân ta chính là Hoa Yêu, mặc dù hồn phách không đồng đều, nhưng tu luyện nhiều hơn, duy trì hình người là không có vấn đề.”

Nghe giải thích thế, Tiểu Vũ cuối cùng xác định mình không phải là nằm mơ.

“Dĩ Hân! Thật sự là ngươi!”

Một Hoa Yêu nhún nhún vai, cười đến mức lười biếng nói: “Lại nói, thật muốn cảm ơn ngươi! Nếu không phải là ngươi khổ sở như vậy, Lão Đại nhà ngươi sẽ không ra tay cứu ta.”

Lưu Quang từ trời cho ý kiến gật đầu, lời này nói ra quả thật không sai. Nếu không phải là không muốn thấy gương mặt khổ sở của Tiểu Miêu, hơn nữa hán chính là rồi rãnh, cũng sẽ không nhàm chán đi đến cứu một Hoa Yêu hồn phi phách tán.

Tiểu Vũ cao hứng nhảy dựng lên, lôi kéo tiểu Cẩn đi tới bên cạnh Lưu Quang cùng Dĩ Hân. Ý vị hỏi bọn họ khi nào thì bắt đầu tu luyện, có phải là rất khổ hay không? Sớm biết bọn họ đang ở bên trong Hoa Bỉ Ngạn tu luyện, nàng đã ngày ngày đến tìm bọn họ nói chuyện phiếm giải buồn rồi.

Dĩ Hân cùng tiểu Cẩn kiên nhẫn cùng nàng trò chuyện, Lưu Quang ở một bên giống như nhàm chán, nhưng cũng yên lặng lắng nghe.

Dương Tiễn thấy một bộ vui vẻ hòa thuận, lúc này thu hồi Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao, xoay người nghĩ muốn lôi kéo Bạch Nhưộc rời đi. Lại không nghĩ rằng, trên mặt Bạch Nhưộc chưa bao giờ mỉm cười, nhưng khi nhìn đến những người đó, ánh mắt lóe lên.

Dương Tiễn nhất thời dừng bước, nhìn một chút những người đó, lại nhìn Bạch Nhưộc. Lặng lẽ nắm chặt tay của nàng. Muốn mở miệng nói những gì, há miệng, một chữ cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Ta sẽ luôn phụng bồi nàng. Nếu nàng ưa thích nơi này, chúng ta cũng không trở về thiên đình nữa, ta liền cùng nàng ở nơi này. Luôn canh giữ ở bên cạnh nàng.

.....

Tiểu Vũ cùng Dĩ Hân, tiểu Cẩn hàn huyên một lát, liền bị Lưu Quang lôi đi.

Hai người bọn họ vừa vặn mới tu luyện thành, không thể duy trì hình người được lâu, cũng không thể rời ký thân Hoa Bỉ Ngạn quá lâu. Hôm nay nếu không phải là nhất thời tâm huyết dâng trào, bọn họ căn bản cũng không xuất hiện.

Tiểu Vũ lưu luyến không muốn rời đi, lúc gần đi vẫn không quên cam kết, về sau sẽ ngày ngày đến nói chuyện phiếm với bọn họ.

Lưu Quang nghe lời nói này thì thiếu chút nữa có dùng khí phóng hỏa đem nơi này thiêu hủy. Vốn là Vũ Tiểu Miêu thích đến nơi này chạy loạn, có thể bắt nàng sống chung cơ hội ít lại càng ít, hiện tại càng tệ hơn, lại thêm hai người muốn cùng hán cướp người, thật là buồn bực!

Dắt Tiểu Vũ đi vào thư phòng, Luru Quang liền hướng trên ghế sa lon mà tới, trong lòng tính toán, rốt cuộc như thế nào mới có thể khiến con mèo nhỏ chạy tán loạn này có thể thời thời khắc khắc bồi ở bên mình? Chẳng lẽ cần phải lấy sợi dây buộc nàng lại sao? Đang lúc trong lòng rối rắm thì chỉ thấy một con mèo nhỏ đứng ở bên sofa, ánh mắt sáng quắc theo dõi hắn.

“Sao vậy? Nhà người thấy lão Đại ta lại đẹp trai hơn sao?”

Chẳng qua là Luru Quang tùy ý bịa chuyện, không nghĩ tới Tiểu Vũ lại nghiêm túc gật đầu một cái.

“Lão Đại! Ta chưa từng nói ta thích người?”

Luru Quang ngẩn ra, đối với lời nói này của Tiểu Vũ mặc danh ki diệu không mừng rỡ, mà là có chút đồ mồ hôi lạnh. Mẹ ơi? Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Tiểu Vũ nha đầu trách hắn không nói trước cho nàng biết sự tồn tại của Dĩ Hân cùng tiểu Cẩn ?

”Á. . . Đã nói! Lúc ở vách núi, nàng đã nói với ta.”

Thành thực đáp, hy vọng có thể vượt qua kiểm tra, chớ chọc giận mèo nhỏ tiểu Vũ.

Đã nói? Tiểu Vũ cau mày suy nghĩ một chút, thật giống như đã nói. Nhưng như vậy nàng nói thích không phải cái loại thích đó!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 15: Con dâu xấu gặp cha mẹ chồng (thượng)

Bên cầu Nại Hà, Dương Tiễn hấp ta hấp tập đi theo Bạch Nhưộc. Tính tình Bạch Nhưộc yêu thích yên tĩnh, thường đứng bên cầu, khi đứng là đứng cả ngày. Dương Tiễn liền đứng bên cạnh nàng bầu bạn, ánh mắt thâm tình nhìn nàng chăm chăm.

Ở một góc nào đó, hai bóng dáng một đen một đỏ đứng nhìn họ. Cô gái áo đỏ cắn quả táo trong tay, cùi chỏ đánh ngoặt vào người đứng phía sau.

“Lão Đại à, chàng nói xem, bọn cứ đứng ở đó cả ngày, làm sao có thể có tiến triển gì đây? Ta nhớ rõ tính tình Dương Tiễn rất nôm nóng mà? Sao giờ lại sửa đổi tính khí, trở nên nhả nhận vậy?”

Luru Quang cúi người cắn một miếng vào quả táo của nàng, nhún vai một cái tỏ vẻ không lo lắng.

“Mặc kệ hắn! Hắn thích giả bộ nhả nhận thì cứ để hắn giả bộ. Mặc dù có chút buồn nôn nhưng dù sao cũng không tổn thất gì. Cứ nhắm mắt làm ngơ đi.”

Tiểu Vũ nhăn mày, có chút không đồng tình với lời nói của Luru Quang. Nàng biết trong lòng Luru Quang không có hảo cảm với Dương Tiễn, nhưng Bạch Nhưộc vô tội mà. Hai người trải qua một phen quanh co giờ mới có thể gặp lại nhau. Nhưng Bạch Nhưộc lại quên mất Dương Tiễn là ai.

Mất trí nhớ. Thật sự là một căn bệnh khiến người ta vừa đau lòng vừa nhức đầu.

Nếu là người bình thường thì còn đỡ, mất trí nhớ cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Giống như trong sinh mệnh có một cái màn trống không, chỉ cần không cố ý suy nghĩ, không cần tò mò muốn lấp đầy khoảng trống đó thì nhất định ngày ngày sẽ vui vẻ hạnh phúc. Thế nhưng đối với một dị vong thì đó là điều thê lương nhất.

Giống như người chết và người sống vậy. Người chết đi chưa chắc là điều thống khổ nhất. Thường thì người còn sống mới đáng buồn nhất. Bọn họ phải chịu đựng tất cả đau xót và mất mát.

Luru Quang biết rõ cảm giác của nỗi đau này, bởi vị hắn chính là một ví dụ rành rành. Có trời mới biết, khi hắn cứu được Tiểu Vũ từ đáy song Vong Xuyên ra thì một câu “Người là ai?” của nàng thiếu chút nữa đã bức điên hắn.

Hôm nay hắn vén mây mờ thấy được trăng sáng tỏ. Nếu đổi lại là người khác, hắn nhất định sẽ đồng tình sâu sắc. Nhưng đối tượng là Dương Tiễn thì... Hừ! Đó là do hắn tự tìm! Tên khốn kia nên chịu ngược đãi thật tốt đi!

—

Tiểu Vũ và Luru Quang còn đang tiến hành trao đổi ánh mắt thì một tiểu quỷ sai chạy tới. Nhìn thấy hai người bọn họ liền cúi đầu cung kính nói, “Diêm Vương đại nhân. Yêu quái đại ca mời ngài đến Sinh Tử Môn một chuyện.”

Luru Quang chột nhứ mày, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu quý sai lắc đầu, thần sắc có chút mê mang. “Yêu quái đại ca không nói. Tôi chỉ trùng hợp đi ngang Sinh Tử Môn, yêu quái đại ca cùng quý quái đại ca liền sai tôi đi báo tin cho ngài. Hình như có ai đó đang tới.”

Có người tới? Luru Quang nghe không hiểu. Kỳ quái, rốt cuộc là ai tới chứ? Nếu là người Thiên giới, yêu quái cùng quý quái sẽ biết và trực tiếp đến thông báo cho hắn. Nhưng lần này họ lại ra lệnh cho một tên quý sai đến báo, sợ là người tới cũng không phải là nhân vật tài giỏi gì.

Luru Quang vẫn còn đang suy tư lo lắng người đến là ai. Tiểu Vũ ngược lại đã lên tiếng trước.

“Được, ta đi xem một chút. Dù sao ta cũng là Đại đội trưởng quản lý an ninh của Sinh Tử Môn. Mặc dù ngày ngày trốn việc, nhưng ta vẫn có tinh thần trách nhiệm của mình. Lão Đại cứ tiếp tục ở đây quan sát tình hình. Ta đi xem là đại nhân vật nào tới.”

Luru Quang nâng khóe môi lên, nha đầu này thật hiểu biết nha. Còn biết mình ngày ngày trốn việc à? Vươn tay vuốt vuốt tóc Tiểu Vũ, muốn nói cùng nàng đi xem là ai. Đáng tiếc chưa kịp mở miệng, đã bị Tiểu Vũ đoạt lời.

“Tốt lắm! Cứ như vậy đi. Ta đi trước nhìn xem sau đó quay lại nói cho người biết tình huống. Nếu tới đây gây chuyện, ta liền trực tiếp đánh ra ngoài. Còn nếu là đại nhân vật nào đó thì sẽ sai người tới cầu cứu.”

Tiểu Vũ nhìn Luru Quang chớp chớp con mắt trái, trong mắt thoáng qua một đạo hồng quang. Nhìn thấy mắt phải Luru Quang cũng thoáng qua đạo hồng quang như vậy liền vui vẻ nhếch môi cười khúc khích.

Luru Quang lắc đầu bật cười. Thôi, tiểu nha đầu muốn nào thì cứ để nàng nào đi.

—
Tiểu Vũ đi tới Sinh Tử Môn, vỗ vỗ vai yêu quái hỏi, “Đẹp trai, cái người tới đây đã tới chưa?”

Yêu quái quay đầu nhìn thấy Tiểu Vũ, trực giác hướng phía sau nàng tìm kiếm. Nhìn trái nhìn phải cũng không tìm được người cần tìm, không khỏi nghi ngờ hỏi nàng, “Tiểu Vũ tỷ, lão Đại đâu?”

Tiểu Vũ nhún nhún vai, “Đang tản bộ, có gì nói với ta là được rồi.”

Yêu quái nghe xong, nghĩ lại thấy cũng đúng. Hiện tại chuyện lão Đại và Tiểu Vũ là một cặp cũng đã công khai rồi. Tiểu Vũ liền đại biểu cho lão Đại. Xảy ra tai họa gì, chỉ cần Tiểu Vũ làm nũng, hôn gió vài cái thì cho dù lão Đại có giận tới đâu đều bị dập tắt.

Vươn tay chỉ hai người đang đứng cách đó không xa, yêu quái mở miệng nói, “Ừ, chính là hai người đó.”

Tiểu Vũ thuận thế nhìn qua, hai mắt liền sáng lên. Nữ tử vóc người nhỏ nhắn xinh đẹp, uyển chuyển động lòng người, mắt ngọc mây ngài, da trắng hơn tuyết. Giờ phút này đang ngó trái ngó phải như kiếm gì đó. Bên cạnh nàng, một nam tử đứng yên tay ôm hông nàng. Áo choàng đen phủ kín, mày kiếm đậm sâu, trong mắt như sao. Từ trong cơ thể phát ra cỗ khí thế bức người, hiển rõ phong phạm vương giả.

Ai nha nha, hai người này, nữ đẹp nam khốc. Thật xứng đôi. Tiểu Vũ hâm mộ nhìn họ, chỉ thiếu điều chảy nước miếng, lấy máy ảnh chụp vài tấm, tiến lên xin chữ ký của họ.

“Tiểu Vũ tỷ, ngàn vạn lần đừng bị vẻ ngoài của họ mê hoặc nha.” Yêu quái nhắc nhở bên tai Tiểu Vũ. “Hai người bọn họ không tầm thường đâu. Nàng kia cả người phát ra tiên khí. Ta mặc dù không thường đến thiên đình nhưng những thần tiên ở đó ta đều đã gặp qua cũng chưa từng thấy nàng ấy. Tiên khí trên người nàng ấy lại không phải là giả, điểm này khiến ta rất buồn bực.”

Tiểu Vũ liếc yêu quái một cái, “Đàn. Nói không chừng nàng ấy vừa mới gia nhập hàng ngũ thần tiên thì sao. Người cũng đã lâu lắm rồi không đến thiên đình, chưa nhìn thấy nàng ấy là chuyện bình thường.”

Yêu quái mím mím môi, trong lòng thầm thì, vừa mới trở thành thần tiên không thể nào toát ra tiên khí tinh khiết như vậy được. Nhưng hắn biết phân rõ phải trái với nàng không có kết quả tốt cho nên hắn cũng lười giải thích.

“Được rồi, tạm thời không nói về nàng ta. Nhìn nam nhân bên cạnh đang ôm nàng đi. Nếu không tận mắt nhìn thấy ta thật sự không dám tin. Một tiên, một ma vậy mà có thể ở chung một chỗ. Chuyện lạ hằng năm đều có nhưng năm nay lại đặc biệt nhiều rồi. Cặp vợ chồng tiên ma này không biết tới địa phủ của chúng ta làm gì nữa?”

Ma? Tiểu Vũ kinh ngạc tròn mắt, “Người nói nam nhân kia là ma?”

Yêu quái gật đầu một cái, “Đúng vậy. Không chỉ thế hắn còn là một đại ma đầu đấy. Không thấy trên người hắn tám mắt ra lệ khí nặng như thế sao? Những quý hồn du đang bên ngoài Sinh Tử Môn không dám lại gần hắn. Ngay cả ta cùng quý quái khi mới nhìn thấy hắn cũng bị hoảng sợ. Ta hỏi cũng không dám hỏi liền sai tên tiểu quý đi tìm Diêm Vương mời ngài ấy tới xử lý.”

Tiểu Vũ cau mày, nín thở tai của yêu quái quát, “Hai người các người đúng là không có tiền đồ? Cả nói chuyện cũng không dám nữa. Xem ra Chung lão đại làm hư các người rồi. Nên để Tiểu Hắc ca ca huấn luyện một khóa cho lá gan các người.”

Quý quái núp ở góc tường giả chết, yêu quái che lỗ tai bị nhéo, miệng xin khoan dung, “Tỷ tỷ tốt của ta, người cũng đừng nể chúng ta. Hằng ngày

chúng ta một sống một chết đứng đây canh giữ sinh hồn và tử hồn, đã đủ cực khổ. Ngươi tạm tha cho chúng ta đi.”

Hừ! Tiểu Vũ còn muốn giảng dạy mấy câu, chợt thấy đôi ‘vợ chồng son’ hướng nàng đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 16: Con dâu xấu gặp cha mẹ chồng (hạ)

Mất thấy soái ca thân đầy lệ khí mang theo người vợ xinh đẹp đến gần, yêu quái mặc dù sợ hãi nhưng vẫn theo bản năng đứng trước chắn cho Tiểu Vũ.

Nói giỡn sao! Hiện giờ ở địa phủ, Tiểu Vũ là đối tượng được bảo vệ số một, ai cũng không được dấn thương nàng. Nam nhân trước mặt đương nhiên khiến người ta hoảng sợ, nhưng Diêm Vương lão đại nổi giận lên thì người bình thường ai cũng không thể đỡ nổi. Yêu quái tình nguyện đứng trước che chắn cho Tiểu Vũ, ít nhất tình huống trước mắt cũng không có gì nghiêm trọng. Nếu tình huống không đúng, có thể che cho Tiểu Vũ rồi đi, sau đó thông báo cho lão Đại đến xử lý.

Yêu quái bên này một lòng có ý tốt, ngược lại người nào đó lại không cảm kích chút nào.

Đây yêu quái đang đứng chắn trước người ra, Tiểu Vũ nghiêng đầu chống nạnh. Nhìn hai người đang đi đến trước mặt nàng.

“Hai vị là ai? Đến địa phủ làm gì?”

Bộ dáng có chút cuồng, đó là để cho nam nhân áo đen thấy, cái gọi là thua người không thua trận, trước tiên phải thể hiện khí thế cho người ta thấy. Nhưng căn cứ vào ý niệm hòa bình, Tiểu Vũ hỏi hai câu này với thanh âm điềm đạm lễ phép.

Người vợ mặc thái y (áo nhiều màu như cầu vồng – đây là QH giúp ta, cảm ơn nàng ^^) trương ra nụ cười như hoa nở, vừa định mở miệng nói lại bị nam nhân bên cạnh vượt lên trước một bước.

“Ngươi là thứ gì chứ? Kêu Lưu Quang ra gặp ta.”

—

WOW! Yêu quái trừng lớn mắt. Mặc dù đã sớm nhìn ra lai lịch của nam tử áo đen này không nhỏ, khí thế cường hãn. Nhưng vừa mở miệng đã nói ra câu mười phần phách lối như thế thật sự đủ làm người khác chắc lưỡi hít hà.

Một câu nói thôi đã đủ đắc tội với hai người có thân phận cao nhất địa phủ này. Đầu tiên trực tiếp không xem Tiểu Vũ tỷ là người. Tiếp theo, gọi thẳng tên tuổi của lão Đại. Xem ra người này cũng không để hấn vào mắt?

Lần đầu tiên! Lần đầu tiên có người dám nói sỗ gọng với Tiểu Vũ! Còn kinh bạo như vậy. Tiểu Vũ mặc dù hồ nháo thích trêu chọc người khác, nhưng dù sao cũng là nữ quý sai duy nhất của địa phủ. Trừ mấy trò đùa dai của nàng, ai cũng thích tiểu nha đầu này. Nhiệt tâm thiện lương, hoạt bát đáng yêu. Mà mấu chốt chính là Diêm Vương lão Đại thích nàng, cưng chiều nàng. Bấy quý sai thức thời đều biết tiểu nha đầu này không thể đắc tội, ai bảo nàng có chỗ dựa cường đại làm chi. Nhưng mà trước mặt...

“Ngươi là thứ gì?”

Tiểu Vũ nhún mày, nụ cười cứng ngắt trên mặt. Nàng không phải là người thích gây chuyện, cũng không phải là đại tiểu thư ngạo mạn. Nàng lấy lễ để đối đãi người, cũng hi vọng người khác lấy lễ đối đãi mình. Nhưng hôm nay nàng căn cứ khái niệm ‘khách hàng là thượng đế’ để nói chuyện, cười hi hi hỏi khách khí, vậy mà đối phương chưa nhìn nàng một cái, đã ném cho nàng câu hỏi ‘Ngươi là thứ gì?’

Được rồi! Tiểu Vũ cuộn ống tay áo. Cúi đầu khắc chế cảm xúc của mình. Từ trước tới giờ nàng không phải là người có tính khí tốt. Nhìn nhu nhược đáng thương, nàng sẽ đau lòng. Nhìn ngang ngược càng rõ, nàng sẽ không để yên.

“Ta tên là Tiểu Vũ, không phải là thứ này thứ nọ. Ngươi phải biết cách hỏi cho đàng hoàng còn không thì đừng mở miệng. Tránh cho người khác cười ngươi thiếu văn hóa. Còn nữa, lão Đại nhà chúng ta không phải chó mèo mà ngươi muốn gặp là gặp được. Ngươi có hẹn trước không? Nếu không thì mời về, lần sau lại đến, đừng đứng chặn cửa cản đường người khác đi luân hồi.”

Tiểu Vũ khiêu khích đáp trả, quả nhiên thấy hấn xạ mặt xuống, có dấu hiệu nổi giận.

Yêu quái núp sau lưng Tiểu Vũ, trong lòng thầm cầu nguyện. Ai ui, mẹ nó chứ, Tiểu Vũ thật biết dày vò. Nhìn một cái là biết không phải đối thủ của người ta rồi, vậy mà còn dám sỗ gọng với hấn. Cái gọi là thức thời là trang tuấn kiệt, lúc mấu chốt có thể nhịn thì nên nhịn. Nếu không thì tìm lão Đại đến giúp hả giận cũng được. Nếu nam nhân kia động thù thì biết làm sao chứ?

“Hẹn trước? Ta gặp tiểu tử kia mà còn phải hẹn trước sau chứ?” Sắc mặt nam tử áo đen càng lúc càng thay đổi, lông mày nhíu lên tựa hồ như đang

nghe chuyện cười. Nữ tử mặc thái y ở bên cạnh kéo kéo ống tay áo của hắn, ánh mắt trách cứ.

Giây tiếp theo, nam nhân phách lối khi này liền thu điểm tính khí. Chu mỏ ngoảnh mặt sang một bên. Bộ dáng này khiến Tiểu Vũ kinh hãi một hồi.

Mẹ nó! Tại sao vẻ mặt đó lại giống Lão Đại lúc đùa giỡn như vậy chứ?

Tiểu Vũ vẫn còn đang kinh ngạc thì thấy nữ tử mặc thái y tiến lên một bước, nở nụ cười với nàng.

“Vị tiểu cô nương này, xin ngươi đừng so đo với chàng. Tính khí của chàng không tốt, không biết cách nói chuyện uyển chuyển. Làm phiền cô thông báo với Diêm Vương đại nhân một tiếng, nói là có người quen cũ tới thăm, mong hắn ra đây gặp mặt chúng ta.”

Thanh âm dịu dàng, nụ cười điềm đạm. Bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi khi này của Tiểu Vũ liền biến mất.

Ài nha nha! Đây chính là thực nữ nha! Đây chính là người đẹp thông hiểu tri thức lễ nghĩa nha! Kiểm chế cỡ nào, dịu dàng cỡ nào. Nhìn cái người mặt thối bên kia. Thật là một đóa hoa tươi cắm trên ‘cái gì kia’.

“Thật tốt! Ngươi chờ một chút, ta lập tức giúp ngươi gọi chàng ra.”

Tiểu Vũ chính là người gặp mạnh thì mạnh, gặp yếu thì yếu. Gặp phải nữ tử dịu dàng thiện lương, xinh đẹp động lòng người thì liền mất hồn mất phách. Sớm đem về khó chịu khi này vứt bỏ, vui mừng đi giúp mỹ nhân gọi người.

Đây yêu quái đang núp sau lưng nàng ra, cười híp mắt chạy đi tìm người. Mới vừa đi vài bước liền thấy hoa mắt. Một bóng dáng lớn đã đứng trước mặt nàng.

“Nha đầu? Nàng đang đi đâu?”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Tiểu Vũ cao hứng ngẩng đầu lên.

“Ài nha nha! Lão Đại, chúng ta thật là càng ngày càng tâm ý tương thông rồi. Ta vừa định đi tìm chàng, chàng đã tới.”

Lưu Quang nghe vậy liền nhếch mày lên. Hắn chỉ cảm thấy tiểu nha đầu này đi lâu như vậy cũng chưa trở lại, có chút lo lắng nên đi xem mà thôi. Không nghĩ tới tiểu nha đầu lại muốn đi tìm hắn, chẳng lẽ thật là có nhân vật lớn tới sao?

Không đợi Lưu Quang trả lời, Tiểu Vũ liền nắm tay hắn kéo đến bên ngoài Sinh Tử Môn. Chỉ chỉ vào mỹ nhân mặc thái y, mở miệng giải thích, “Ừ, chính là hai người đó nói muốn tìm chàng, nói là người quen cũ của chàng. Lão Đại? Chàng có người quen cũ sao? Vì sao không nghe chàng đề cập tới?”

So với bộ dáng vui mừng của Tiểu Vũ, Lưu Quang cứ bày ra bộ dáng lười biếng hằng ngày. Nhưng sau khi nhìn thấy hai người kia, vẻ mặt liền chuyển biến thành khiếp sợ. Còn chưa hoàn toàn tiêu hóa sự thật trước mắt, chỉ thấy nữ tử mặc thái y đã nhào vào lòng hắn.

“Quang nhi, đúng là Quang nhi rồi. Thật tốt quá. Còn có thể gặp lại con thật tốt quá!”

Một màn như vậy khiến cho mọi người đều kinh ngạc. Ba giây sau, Tiểu Vũ nhả mày lại, giờ tay níu lấy Lưu Quang. Nam tử áo đen cũng nghiêm mặt kéo nữ tử trong ngực Lưu Quang ra.

“Tại sao có thể tùy tiện ôm người?”

Hai người mới vừa rồi còn thủy hỏa bất dung vậy mà mở miệng cùng hỏi một câu giống hệt nhau.

“Hắn là Quang nhi.”

“Nàng là mẹ ta.”

Câu trả lời bất đồng vang lên, một lần nữa khiến mọi người ở đây bị sét đánh.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 17: Một nhà đoàn tụ

“Hắn là quang nhi, là con của chúng ta. Vì sao không thể ôm hắn! Chàng bị Huyền Băng ngàn năm đông lạnh hồ đồ rồi sao?”

Nữ tử mặc Thái y vừa mới đắm chìm trong cảm động gấp lại, chợt bị người kéo ra, sắc mặt rất khó chịu. Hoàn toàn không có khí chất ôn nhu vừa rồi, rống lớn với nam nhân áo đen.

“Thứ đồ hư Huyền Băng ngàn năm kia cũng có thể che ta lại? Là ta muốn ở cùng nàng, mới không phá băng mà ra. Ta đương nhiên biết tiểu tử thối kia là con của chúng ta, vậy thì sao? Ta cũng không muốn nàng ôm hán!”

Tựa hồ sớm đã thành thói quen với dục vọng chiếm lấy mãnh liệt của nam nhân áo đen, nữ tử mặc Thái y rất bất đắc dĩ thở dài. Bắt đầu chậm rãi giáo dục.

“Hán cũng không phải người xa lạ gì, ôm một chút có sao chứ? Trước đây thiếp cũng chưa từng ôm hán thật tốt, hiện tại lại không thể ôm một chút sao? Chẳng ghen tuông gì chứ? Không phân rõ phải trái cũng nên có giới hạn chứ?”

. . . .

“Nàng là mẹ của chàng? Không phải mẹ chàng đã nhảy xuống Trọng Quang Nhai sao? Sao có thể đứng ở đây? Nam nhân bên cạnh nàng, không phải là cha của chàng chứ?”

Tiểu Vũ trừng mắt, vẻ mặt kinh ngạc cùng khó hiểu. Sao lại có thể? Hai người kia như vợ chồng son, lại là cha mẹ của lão Đại? Không thể nào? Xem ra, quá lắm chỉ là anh chị chồng, sao có thể trực tiếp thăng cấp thành cha mẹ chồng?

Vấn đề này của Tiểu Vũ cũng khiến Lưu Quang khó hiểu. Bởi vì chính hán cũng không biết cha mẹ hán sao có thể đến Địa phủ? Năm đó chính mắt hán thấy mẫu thân nhảy xuống Trọng Quang nhai. Còn có người cha đáng ghét của hán? Thật sự kỳ quái, chẳng lẽ lão già Thiên đế năm đó có việc gạt người không nói cho hán?

“Này? Hối sao chàng không trả lời? Tốt xấu gì cũng phải có phản ứng chứ!”

Tiểu Vũ đẩy Lưu Quang còn ở trạng thái suy tư, một bộ biểu tình: hôm nay nếu không cho ta đáp án vừa lòng, tuyệt đối không bỏ qua.

Lưu Quang lấy lại tinh thần, mỉm cười vuốt vuốt tóc Tiểu Vũ, không trả lời. Hai bước đi đến trước mặt nữ tử còn đang thuyết giáo, mở miệng nói: “Mẹ, vào trong từ từ nói chuyện đi.”

Nghe thấy con ruột nói chuyện, Thái Lam lập tức đình chỉ việc dạy dỗ trượng phu, cao hứng dùng sức gật gật đầu. Cô Diễm nhăn mày lại, rất bất mãn trừng mắt nhìn Lưu Quang.

“Tiểu tử thối! Trong mắt ngươi chẳng lẽ không có phụ thân này sao?”

Lưu Quang nhướng mi, rất vô vị nhún vai.”Trong mắt người, lúc đó chẳng phải cũng không có ta sao.”

Lời này vừa nói ra, chỉ một thoáng, không khí buộc chặt. Hai vị nam tử diện mạo hiên ngang mắt lạnh đứng đối diện nhau, ai cũng không khiếp sợ, ai cũng không thỏa hiệp. Khí phách trời sinh phát tán ra, có loại cao ngạo tôn quý giống nhau của hai cha con có cùng huyết thống, đồng dạng cũng có tính tình giống nhau.

Tiểu Vũ và Thái Lam Đứng ở một bên, trong lòng đều nghĩ có nên tiến lên khuyên nhủ một lời. Bỗng nhiên, Cô Diễm cười lớn ra tiếng.

“Tiểu tử rất tốt! Không hổ là con của Cô Diễm ta! Quả nhiên đủ can đảm, đủ khí thế!”

Cô Diễm!? Vừa nghe được tên này, yêu quái và quỷ quái vẫn thủy chung trốn ở một bên nhất thời cả kinh. Trời ơi! Nam nhân này dĩ nhiên là Ma Tôn Cô Diễm!? Phụ thân của lão Đại? Vậy. . . . Tiên tử xinh đẹp kia chính là công chúa Thái Lam?

Lưu Quang hừ lạnh một tiếng, thần nhiên nói: “Ông già! Ta không biết ngươi và mẹ thoát thân như thế nào, nhưng hơn phân nửa đều cùng cậu không thoát được quan hệ. Bất quá thân phận của các ngươi rất đặc thù, cậu thả các ngươi, chỉ sợ cũng hi vọng các ngươi tận lực không đi rêu rao. Cho nên, không có việc gì tốt nhất không cần tự giới thiệu. Khiến ta và mẹ gặp phiền toái!”

Nhân nhân nói xong một câu, không cho Cô Diễm có cơ hội phản bác, cúi đầu nhìn phía Thái Lam. Thái độ biểu tình lập tức thay đổi. Ôn nhu nói: “Mẹ, vào trước đi. Con biết người khẳng định có rất nhiều việc muốn nói với con, chúng ta có thể ngồi xuống chậm rãi tán gẫu.”

Lưu Quang vươn một tay, nắm bả vai Thái Lam. Ôm nàng đi đến cửa trước. Khi đi ngang qua người Tiểu Vũ, cũng thuận đường dặt tay nàng, cùng nhau rời đi. Nhìn thấy biểu tình nghi hoặc của Thái Lam, Lưu Quang cười chân thành, nói ra lời khiến người sợ hãi không ngớt.

“Mẹ, đây là vợ của con, con dâu của người.”

Thái Lam nghe vậy, cao hứng với tay cẩn thận đánh giá Tiểu Vũ. Ai nha nha, con nàng rất lợi hại nha, tìm được vợ cũng rất tốt. Thật sự là hưởng ứng lời kêu gọi của đạo Thiên quy mới.

Mặt Tiểu Vũ đỏ lên, than thở nói: “Ai là vợ của chàng chứ!”

Lưu Quang cười tà mị, “Hắc hắc! Nhanh thôi. Chờ cuối năm sẽ tiến hành! Vừa vặn mẹ cũng đến đây, người làm chứng cũng không cần mời nữa.”

. . . .

Ba người tán gẫu vui vẻ, bỗng nam nhân bị vứt bỏ liền buồn bực. Vốn dĩ vợ bị người đoạt đi đã đủ rồi rắm, hiện tại tiểu tử thối kia lại nói, tiểu nha đầu mạnh mẽ kia là con dâu của hắn?

Mẹ ơi! Ánh mắt của tiểu tử thối bị hồng rồi sao? Nha đầu kia muốn khuôn mặt không có khuôn mặt, muốn đáng người không có đáng người. Khí chất? Không có. Ôn nhu hơn người? Cùng nàng vô duyên. Hiểu ý người? Nhìn không ra. Đoan trang hiền lành? ... Này, thực không có.

Thật sự là đòi mạng! Rốt cuộc nha đầu kia là có điểm nào đáng coi trọng?

Về mặt Cô Diễm như đi đại tiện, theo phía sau ba người Lư Quang, mày nhăn thành một khối.

Lúc này, Cô Diễm hoàn toàn không thể lý giải vì sao Lư Quang lựa chọn Tiểu Vũ. Bất quá sau đó không lâu, hắn liền triệt để hoàn toàn hiểu được nguyên nhân. Đồng thời cũng hoàn toàn hiểu được ý nghĩa chân chính của những lời “Cha nào con nấy”.

....

Bởi vì Thái Lam mãnh liệt yêu cầu, cho nên mỗi nam tử vĩ đại “nghiêm túc chăm sóc vợ”, phải bắt buộc đi làm bạn với ái thiếp ở lại Địa phủ.

Lư Quang vì không muốn lão già Thiên đế gặp phải phiền toái không cần thiết, cho nên đối với mọi người trong Địa phủ không đề cập tới thân phận chân thật của hai người Thái Lam, chỉ nói là khách quý quan trọng, phải đối đãi thật tốt. Mà hai gã canh cửa yêu quái và quỷ quái duy nhất biết chân tướng, đã sớm bị Lư Quang hạ lệnh cấm khẩu, cười vô cùng mê hoặc nhìn hai người ra về nếu không cẩn thận sẽ mất đầu.

Sau khi khoa chân múa tay, hai kẻ bình thường ngu ngốc lại lập tức hiểu rõ dùng sức gặt gặt đầu. Vuron hai ngón trỏ đặt ở trên môi tạo ra hình chữ x. Còn kém chưa lấy máu mà thề, bọn họ nhất định ngoan ngoãn cam đoan sẽ không nói lung tung.

Lư Quang gặp được cha mẹ ruột, cũng không có nhiều cảm xúc. Dù sao từ lúc còn rất nhỏ, bọn họ đã xa nhau. Hắn là do Vương Mẫu nuôi lớn. Trong trí nhớ, đối với Thái Lam còn có chút ấn tượng. Về phần Cô Diễm, theo hắn, kỳ thật hoàn toàn có thể bỏ qua.

Khác với sự lạnh nhạt của Lư Quang, Tiểu Vũ lại rất nhiệt tâm. Thấy tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp lại là mẫu thân của Lư Quang, ngoại trừ kinh ngạc, còn rất kích động. Trước kia nghe Lư Quang nói, mạng của hắn chính là từ vị mẫu thân vĩ đại này đòi lấy.

Một vị mẫu thân xinh đẹp, ôn nhu, vĩ đại, hay nói, thiện lương, làm cho trong lòng nàng sùng bái không thôi.

Thái Lam không vì Cô Diễm như vậy, mà ngại này ngại kia. Ngược lại nàng rất thích Tiểu Vũ. Nàng biết rõ Lư Quang không chọn những tiên nữ xinh đẹp thích làm ra vẻ có nhiều trên Thiên đình, mà cô tình tuyển tiểu nha đầu đáng yêu trước mắt này. Trong đó nhất định có nguyên nhân nào đó, nàng tin tưởng ánh mắt con mình, hắn chọn trúng nha đầu, nhất định có chỗ đặc biệt.

Lúc này, tuy rằng Thái Lam không quá hiểu được lựa chọn của Lư Quang, nhưng từ đáy lòng đã khẳng định là Tiểu Vũ. Bất quá sau đó không lâu, nàng càng ngày càng khẳng định tiểu nha đầu này bất phàm. Thậm chí cho rằng, nàng và nha đầu Tiểu Vũ nhất định có thể trở thành tuyệt phối mẹ chồng nàng dâu vô cùng ăn ý.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 18: Cha con tranh chấp

Sau khi Thái Lam ở lại Địa phủ, mỗi ngày đều đi tìm Lư Quang. Nói liên miên cần hắn không ngừng, chuyện nên nói, không nên nói, từ đầu đến cuối đều bàn tới, cùng với một ít việc vặt vãnh loạn thất bát tao, về sau thậm chí nói đến việc nàng cùng Cô Diễm biết nhau như thế nào, từng chút mền nhau như thế nào. Lư Quang cũng ngoan ngoãn phối hợp với nàng, làm đứa con ngoan. Nàng nói cái gì hắn cũng thật sự lắng nghe.

Cứ như vậy mà nói, nói cho hết chuyện mà cũng không thôi. Thái Lam vẫn cả ngày tìm Lư Quang. Phòng chừng là mắc chứng “Cuồng yêu con”, cứ như nhìn Lư Quang chăm chăm, nàng liền cảm thấy thực vui vẻ, thực đầy đủ.

Nhưng nàng làm mẫu thân thấy đủ, chỉ là làm khổ con và trọng phụ, hai người đáng thương.

Mỗi khi có tiếng cửa thư phòng bị đẩy ra, đang ở trên sofa vui đùa ầm ĩ với Tiểu Vũ, bỗng Quang liền suy sụp ngã vào trên sofa trực tiếp giả chết. Cuối cùng bắt buộc đi bị Tiểu Vũ dỗ đi bởi mẫu thân đại nhân của hắn nói chuyện phiếm.

Hắn thực không phải là kiểu “Có con dâu đã quên mẹ”, mấu chốt là không thể cứ làm khổ hắn như vậy chứ? Kéo hắn đi ra ngoài ngồi trên sofa ở phòng khách, cứ như vậy vừa nhìn sẽ là một ngày. Cứ liên tục như vậy, chính là không bệnh cũng có thể chinh thành có bệnh.

Lư Quang đang buồn bực, mà nằm trên giường lớn trong phòng, Cô Diễm lại càng buồn bực.

Bình thường lão bà đại nhân thân ái rất thích kẻ cận hần, thích ôm hần cười ngọt ngào, thích ở trong lòng hần cợ cợ. Như thế không tốt sao, có con liền quên trượng phu? Cà ngày chạy không thấy bóng. Quán quít lấy đứa con bảo bối của nàng, vừa tán gẫu là một ngày, thật không biết sao nàng lại có nhiều đề tài tán gẫu như vậy? Nói nhiều như vậy cũng nói không biết mệt?

Hần đường đường là Ma Tôn, cung cấp miễn phí ôm ấp ấm áp, cho nàng nằm dựa vào. Hắc, nàng còn cố tình không cảm kích! Nàng thật không biết điều, tiểu nữ nhân không lương tâm!

Thật không thể nhịn được nữa! Mặc kệ Quang nhi là con hần! Dám cùng hần cướp lão bà đại nhân, dù là con cũng đánh không tha!

Ngon lửa trong lòng Cô Diễm bốc lên, nhảy xuống giường, trực tiếp xuyên tường mà đi tìm ái thể bảo bối.

...

Lưu Quang đang ngồi trên sofa ở phòng khách, tình cảm tràn đầy mỉm cười nhìn mẹ. Chỉ cảm thấy hết sức đau đầu, chợt thấy một bóng đen nhanh chóng đến.

Đã nhận ra người đến là ai, Lưu Quang không có động tác gì. Giấy tiếp theo, cả người từ trên sofa bị kéo lên.

“Chàng làm gì!”

Thấy con trai bảo bối bị người túm lên, Thái Lam lập tức đứng dậy chất vấn.

Mày Cô Diễm vừa nhú, bỏ cổ áo Lưu Quang ra, ôm bả vai Lưu Quang. Biểu tình trên mặt dường như ảo thuật, cười tủm tỉm nhìn Thái Lam.

“Vợ à, chúng ta tới nơi này cũng đã lâu. Mỗi ngày đều là nàng chiếm lấy con. Nàng xem, ta tốt xấu gì cũng là cha của đứa nhỏ này. Hôm nay để ta và con ở cùng nhau một ngày được không?”

Cô Diễm vừa nói, tay khoát lên vai Lưu Quang lặng yên sử dụng lực. Nghĩ rằng, tiểu tử thói nhà người tốt nhất ngoan ngoãn phối hợp cho ta, bằng không hậu quả sẽ thực nghiêm trọng!

Lưu Quang chưa kịp buồn rầu vì việc này, đã nhìn thấy bộ dáng mỡ nam nhân “Cuồng yêu vợ” rốt cuộc nhìn không được, thật sự mừng rỡ ngoan ngoãn phối hợp. Vươn tay khoát lên bả vai Cô Diễm, sử dụng lực, trong ánh mắt nhìn lão cha nhà mình, tràn đầy khiêu khích.

“Đúng vậy, mẹ à. Hôm nay để con ở với cha đi. Đi dạo vài nơi trong Địa phủ. Cha con bọn con có thể trò chuyện với nhau một chút!”

Thái Lam vốn không muốn đáp ứng, nhưng nhìn thấy cảnh “Phụ tử tình thâm” trước mắt, cũng không muốn quấy rầy. Thoáng do dự, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng. Dù sao bọn họ cũng chưa rời khỏi đây, con cũng không chạy trốn. Liền nghỉ ngơi một ngày đi.

Nghĩ thông, Thái Lam liền tự giác thoải mái rời đi, lưu lại không gian thật tốt cho hai cha con bọn hần “Tâm sự”.

Bóng Thái Lam vừa hoàn toàn biến mất, vốn dĩ cha con “Tương thân tương ái” lập tức vứt bỏ tươi cười, đồng thời xuất chiêu đánh nhau.

Chát! Hai chiêu đánh nhau, đều bị lực đạo của đối phương làm kinh sợ, đồng thời lui từng bước về phía sau.

“Ô? Pháp lực không tệ.” Cô Diễm nhướn mày hơi hơi tán thưởng. Lại nhún vai nói: “Có di truyền từ máu của Thái Lam và ta, cũng nên có thực lực như thế này.”

A! Lưu Quang câu môi cười lạnh. “Đừng tự thiếp vàng lên mặt mình, trong thân thể của ta nếu không có một nửa huyết thống của ma, hần là sẽ càng thêm xuất sắc mới đúng.”

Cô Diễm nghe vậy nhướn mày, rất là bất mãn nói: “Tiểu tử, người được tiện nghi còn khoe mẽ! Nhớ thời điểm cha của ngươi là ta khi ở Ma giới, có bao nhiêu con nhóc xinh đẹp khóc nháo muốn cầu ta ở cùng các nàng một đêm, mong có thể hoài thai cho ta, ta cũng không coi trọng liếc mắt một cái. Bằng không làm sao lại có ngày tiểu tử ngươi đứng ở chỗ này tranh luận với ta!”

Lưu Quang không phản bác, cười càng thêm sáng lạn. “Người nói những thứ này chẳng lẽ là muốn chứng minh, mẹ thân ái của ta may mắn cỡ nào mới có thể lọt vào mắt xanh của người sao? Được rồi, ta sẽ đem những lời này từ đầu chí cuối chuyển cáo cho mẹ thân ái của ta.”

Ánh mắt Cô Diễm rùng mình, sắc mặt đen một nửa.

“Ngươi dám!”

Lưu Quang vô vị nhún nhún vai. “Ta sống đến bây giờ, thật đúng là chưa có chuyện gì ta không dám làm.”

Cô Diễm chán nản, linh quang chợt lóe, cười tà mị nói: “Hắc! Đừng tưởng rằng tiểu tử ngươi không có nhược điểm. Máy ngày nay ta thấy rõ. Tiểu nha đầu váy hồng kia, gọi là Tiểu Vũ tiểu lục gì đó. Ngươi thực trân trọng nàng nha?”

Vừa nghe đến tên Tiểu Vũ, sắc mặt Lưu Quang nhất thời cũng thay đổi.

Cô Diễm cười càng vui vẻ, giễu cợt nói: “Người muốn đi cáo trạng với mẹ người thì cứ việc đi. Dù sao nếu ta sống không tốt, cuộc sống của người cũng đừng mong sẽ tốt. Đừng tưởng rằng người phá kết giới có thể tạo được tác dụng gì, nói thật cho người biết, ta không cần động thù, cũng có thể làm cho tiểu nha đầu kia hoàn toàn biến mất trước mắt người.”

Sắc mặt Lưu Quang trầm xuống, mắt lạnh nhìn phía Cô Diễm.

“Người muốn gây sự với ta?”

Muốn có chuyện biến tốt hãy thu tâm tính, nhìn thấy con trai nhà mình thay đổi về mặt, Cô Diễm khó khăn mới có tính tình tốt, lắc lắc đầu.

“Người là con trai ta, ta làm sao có thể gây sự với người? Chỉ là gần đây vợ thân ái của ta, mẹ thân ái của người thật sự không đem ta để vào mắt. Một lòng đều nghĩ đến người! Từ ngày ở lại đây, mỗi ngày vừa mở mắt ra là đi tìm người. Hoàn toàn quên người chồng như ta đẩy qua một bên, khiến lòng ta rất bất bình.”

Lưu Quang đảo cặp mắt trắng dã, tức giận chầm chọc nói: “Vợ của mình cũng không giữ được, còn không biết xấu hổ tổ khổ với ta? Ta còn muốn cùng vợ của ta thân mật kia, nhưng lại không đành lòng không để ý tới mẹ. Nói tóm lại, ngài làm chồng cũng quá thất bại đi!”

“Ta thất bại?” Cô Diễm gầm lên giận dữ, rất giận dữ. “Tiểu tử thói người đi tam giới hỏi thăm xem, ai chẳng biết Ma Tôn Cô Diễm ta là người chồng tốt tiêu chuẩn không thể sánh bằng! Yêu vợ, chiều vợ, chỉ nghe lời vợ. Vợ bảo ta đi hướng tây, ta tuyệt đối sẽ không đi hướng đông, lời vợ nói vĩnh viễn là đúng, cho dù sai cũng là đúng! Vĩnh viễn đem vợ đặt ở vị trí đầu, nghe lời, yêu vợ là nguyên tắc của mỗi việc ta làm!”

Cô Diễm nói đạo lý rõ ràng, Lưu Quang nghe xong, ha ha ngây ngô cười.

A, nói nửa ngày, lão cha là ‘thê nô’ nha.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 19: Tiên nữ tử tử ? Mẹ chồng?

Chẳng qua bị nói một câu là thất bại, thế nhưng lại có thể đem Ma Tôn đại danh鼎鼎 trở nộ khí xung thiên.

“Nam nhân tốt như ta tìm trên toàn bộ tam giới đã gần như tuyệt chủng, người lại dám nói ta thất bại? A? Ta thất bại sao? Ta thấy tên tiểu tử thói nhà người mới là thất bại đó!”

Lưu Quang nhướn mi, nghe đến câu cuối cùng nhất thời không phục nói:

“Bậy bạ! Ta thất bại ở đâu nào? Ta là hình mẫu tiêu chuẩn cho một nam nhân hoàn mỹ! Vũ nha đầu nhà ta vẫn thường khen ta như thế nha!”

Cô Diễm lắc đầu, khinh thường chặc chặc lưỡi.

“Người còn không thất bại? Đến bây giờ còn chưa đem được người biến thành của mình, ta nghe thấy nha đầu kia suốt ngày kêu người là lão Đại, người nghe có thấy khó chịu không? Xem bộ dáng của người, khẳng định còn chưa thu phục được người ta? Chặc chặc chặc ~ Còn dám nói người không thất bại?”

...

Cô Diễm nói một câu này đã đánh trúng tử huyệt của Lưu Quang. Hấn á khẩu không trả lời được. Nghĩ tới đây, Lưu Quang đẩy một bụng hỏa.

Dương Tiễn chết tiệt! Tên hỗn đản người ra mà xem chuyện tốt người gây ra này! Nếu không phải hấn ta đến gây rối, hấn và Tiểu Vũ đã sớm thành đôi rồi. Đâu có bị cái tên thê nô đáng ghét này chê cười chứ!

“Thế nào? Như thế nào? Bị ta nói trúng rồi chứ gì? Nói không nên lời hả? Aizz, thật sự là vô dụng mà! Không phải chỉ là một tiểu nha đầu thôi sao? Cứ trực tiếp hạ gục đi, rồi cho ta một cô con dâu! Ta là cha của người, tâm địa người gian xảo cỡ nào ta đương nhiên biết rõ, không cần phải giả bộ, cứ tốc chiến tốc thắng làm xong chuyện là được.”

Cô Diễm bầm sinh kiêu ngạo, ngoài lão bà đại nhân thân ái, hấn hoàn toàn không để ý sắc mặt người khác. Thấy Lưu Quang không nói gì, lại càng đổ thêm dầu vào lửa.

Lưu Quang nghe vậy, khinh bỉ nhăn mi lại.

“Ngài đừng nghĩ ai cũng vô sỉ như mình! Thế nào? Chẳng lẽ mẹ ta bị ngài trực tiếp hạ ngục? Sau đó bắt đắ dĩ phải đi theo ngài?”

“Ta phi!”

Nhắc đến lão bà đại nhân thân ái, Cô Diễm lập tức đứng đắ trở lại.

“Mẹ nguoi cam tâm tình nguyện ở bên cạnh ta. Không phải bắt đắ dĩ, ta không có nửa phần ép buộc nàng.”

Lưu Quang khinh thường chỉ chỉ chính mình.

“Được, ngài mới nói ngài trong sạch, không có hạ ngục, vậy sao lại có ta? Không thể nghe lời nói từ một bên nha, ai biết ngài có Bá vương ngành thượng cung, ép buộc mẹ ta hay không. Bằng không thì tại sao ngài lại có thể đem bốn chữ ‘trực tiếp hạ ngục’ nói ra một cách đương nhiên như thế.”

Cô Diễm bị nói hai má đã thoáng phẩ hỏ, không kiên nhẫn phát phát tay nói:

“Được rồi được rồi, ta có ý tốt khuyên nguoi, nguoi lại không nghe! Không nói chuyện này nữa, nói chuyện nghiêm túc đi. Tìm biện pháp, làm cho mẹ nguoi đừng cả ngày chỉ quần quýt lấy nguoi nữa.”

Lưu Quang sờ sờ cằm, bắt đầu suy tư,

“Đúng vậy, vấn đề này thật phức tạp nha”

....

Trong phòng khách, hai cha con ngồi đối diện trên sofa suy tư. Tại hoa viên, Thái Lam vừa lúc bắt gặp Tiểu Vũ.

“Tiểu Vũ?”

Thái Lam vốn muốn đi dạo hậu hoa viên, không nghĩ khéo như vậy lại gặp được con dâu tương lai. Hắc hắc, con trai bị nguoi tóm đi, nàng liền tóm con dâu đến tâm sự, không tệ nha!

Tiểu Vũ đang đứng bên bờ sông, lặ lặ nhìn đôi vợ chồng son ở phía đối diện có phát triển gì không. Chợt nghe có nguoi gọi tên nàng, theo bản năng quay đầu lại.

“Tiên nữ tỷ tỷ?”

Tuy biết rằng tiểu mỹ nhân trước mắt là mẫu thân của lão Đại, lão Đại cũng nói với nàng, có thể trực tiếp gọi bà bà (mẹ chồng) hoặc là mẹ. Nhưng vừa nhìn đến dung mạo của Thái Lam, dù thế nào nàng cũng kêu không ra hai tiếng ‘bà bà’ này.

Mỹ nhân trẻ đẹp như vậy, bảo nàng gọi là ‘bà bà’ sao? Mẹ ơi, thật sự là tổn thương mạnh mẽ đến tâm lòng của nàng mà.

Thái Lam mỉm cười bước đến gần, ngay khi nghe thấy Tiểu Vũ gọi một tiếng “Tiên nữ tỷ tỷ”, liền bật lên cười to.

“Con không thể gọi ta là Tiên nữ tỷ tỷ gì đó nha, con là vợ của Quang nhi, hẳn nên gọi ta một tiếng bà bà. Gọi ta là tỷ tỷ, không phải sẽ rối loạn bối phận sao? Đến đây, gọi thử một tiếng bà bà cho ta nghe xem!”

Tiểu Vũ ngẩng ngó cười hai tiếng, xấu hổ vuốt vuốt cái ót già ngu không lên tiếng. Nàng mới không cần kêu bà bà gì đó nha, đối diện là mỹ nhân thoát nhìn không hơn nàng bao nhiêu tuổi này, nàng tuyệt đối gọi không ra nha.

Thái Lam nhìn thấy bộ dáng này của Tiểu Vũ, liền thấy thật sự thú vị. Nhìn nàng một bộ dáng ôn nhu động lòng nguoi, kỳ thật tính tình rất vui vẻ hoạt bát. Cặp đôi Tiểu Vũ và Lưu Quang này, chính là phiên bản của nàng và Cô Diễm.

Tuy bây giờ Lưu Quang chưa chịu thừa nhận, kỳ thực sớm cùng Cô Diễm giống nhau, đều là nam nhân tốt yêu vợ đạt tiêu chuẩn. Mà bề ngoài Thái Lam thoát nhìn dịu dàng ôn nhu, kỳ thật không phải như vậy. Thực chất nàng cùng Tiểu Vũ giống nhau, đều hoạt bát ầm ĩ hơn bất cứ ai. Nhưng bởi thân phận nàng có chút đặc biệt, nên phải đúng mực một chút. Không như Tiểu Vũ, muốn nháo liên nháo, từ trong tới ngoài đều tản ra khí chất mạnh mẽ hoạt bát.

Đây là lý do vì sao vừa thấy Tiểu Vũ, nàng đã rất thích nha đầu này. Huống hồ ngoại trừ bề ngoài, nàng là nha đầu duy nhất dám sắ giọng đối với Ma Tôn Cô Diễm. Thái Lam nhớ tới về mặt lúc đó của ông chồng thân yêu, lại không nhịn được cười.

“Gì? Kia không phải là Nhị Lang Thần Dương Tiễn sao? Hẳn tới Địa phủ làm gì?”

Thái Lam theo ánh mắt Tiểu Vũ, nhìn sang bờ sông bên kia, không nghĩ gặp được nguoi quen.

Tiểu Vũ từ chỗ Tiểu Bạch, Tiểu Hắc biết được chuyện trước khi nàng bị ép nhảy xuống sông Vong Xuyên, nên đối với thân thể của Lưu Quang, nàng biết cũng khá rõ, mẫu thân của Lưu Quang – Thái Lam – nguyên là công chúa trên Thiên giới, cho nên biết Dương Tiễn cũng là chuyện bình thường.

“Dạ, hẳn đúng là Dương Tiễn. Nữ tử bên cạnh hẳn tên là Bạch Nhục, vốn là Quỳnh Hoa Tiên Tử trên Thiên giới. Khi đó bọn họ phát sinh tình cảm, là

trái với luật Thiên Đình, liền bị xử phạt rất nghiêm khắc. Bạch Nhục vì bảo hộ Dương Tiễn, tự nguyện nhảy xuống Trọng Quang nhai, nhận Tình Kiếp trong vòng ba kiếp, chịu mọi đau khổ. Dương Tiễn cũng bị Thiên đế xóa đi trí nhớ.”

Tiểu Vũ thấy Thái Lam tò mò, liền mở miệng giải thích.

“Dương Tiễn bị Thiên Đế xóa đi trí nhớ trước kia, chỉ để lại một giọt Tình Lệ. Lão Đại vội trộm đem giọt nước mắt đó phong ấn trong một cái bình, giao cho ta cất giữ. Sau khi ta bị Dương Tiễn bức phải nhảy xuống sông Vong Xuyên, lão Đại rất tức giận đã đánh thẳng lên Thiên Đình. Nói cho Dương Tiễn cách phục hồi đoạn trí nhớ đã bị xóa đi trước kia, để cho hắn ném thù cảm giác của việc mất đi người mình yêu. Sau đó, lại tới Nhân gian, tìm được Quỳnh Hoa Tiên Tử đã đầu thai, mang nàng đến Địa phủ.”

Tiểu Vũ chưa nói tới phương pháp Lưu Quang đã dùng để đưa Quỳnh Hoa Tiên Tử tới Địa phủ, tuy rằng nàng không đồng ý với cách làm này, nhưng nàng cũng biết lão Đại cực kỳ yêu nàng, nên mới làm ra chuyện cực đoan như vậy. Nàng không trách hắn.

“Con bị ép nhảy xuống sông Vong Xuyên?”

Thái Lam thét lên kinh hãi, Tiểu Vũ kể lại trọng điểm chuyện đã xảy ra, hiển nhiên nàng không nghe hết, chỉ đem tâm tư tập trung ở một câu này.

Tiểu Vũ theo bản năng gật đầu, thành thực nói:

“Dạ, đúng vậy. Có chuyện gì sao?”

Thái Lam trừng lớn hai mắt, cẩn thận đánh giá Tiểu Vũ một lượt từ đầu xuống chân.

“Trời ơi, chỉ sợ con là người duy nhất có thể bước ra từ sông Vong Xuyên. Nước sông Vong Xuyên có tính ăn mòn, thật không biết Quang nhi dùng biện pháp gì để cứu con lên. Hơn nữa nước sông Vong Xuyên là nước Vong Tình, con có bị quên đi ký ức về Lưu Quang không?”

Tiểu Vũ lắc đầu, nhớ lại đoạn thời gian nàng mất đi trí nhớ, Lưu Quang luôn thống khổ ảm đạm, trong lòng luôn dằn vặt tự trách. Nàng có chút áy náy nói:

“Quên, ta đem lão Đại quên triệt để không còn một mảnh. Bất quá sau đó lại mặc danh kỳ diệu (không hiểu tại sao) nhớ ra toàn bộ, đến tận bây giờ ta vẫn chưa hiểu tại sao.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.6 - Chương 20: Tìm được tri kỷ, mẹ chồng nàng dâu hợp tác

Thái Lam nhìn chăm chăm Tiểu Vũ, cau mày không hiểu.

“Cứ vậy nhớ lại, không giải thích được? Không thể nào? Sau khi nước Vong Xuyên xâm nhập, quên đi tình cảm, không thể nào vô duyên vô cớ là có thể nhớ lại. Con đừng nói cho ta biết, sau khi nằm ngủ một giấc, vừa mở mắt ra đó, liền nhớ ra toàn bộ?”

Ặc. Tiểu Vũ lắc đầu một cái.

“Cũng không phải, là lão Đại. Á.”

Lời đến khoe miệng, lại đành nuốt trở vào. Trước mắt đối mặt với đôi mắt đẹp của Thái Lam, Tiểu Vũ ngượng ngùng không thể đem nửa câu sau nói ra.

Cho dù muốn chết! Cũng không thể nói cho nàng biết, thật ra là bị con trai người hung hăng hôn, sau đó trí nhớ liền không giải thích được mà trở lại toàn bộ?

“Ái? Thế nào? Lão Đại? Là chỉ Quang nhi sao?”

Tiểu Vũ càng ấp úng, Thái Lam thì càng tò mò. Phải biết nước Vong Xuyên ở Địa phủ tuyệt không phải là hư danh, trong Nhân giới nhiều hồn phách như vậy, chỉ cần không chịu uống Canh Mạnh bà, toàn bộ sẽ bị ném vào Vong Xuyên Hà khiến cho hoàn toàn tỉnh ngộ. Mất thấy người yêu đã từng kề cận trong lúc hoạn nạn từ Cầu Nại Hà đi qua, rốt cuộc cũng không nhận biết. Như vậy có thể thấy được nước sông rất lợi hại.

Nhưng con dâu tương lai đáng yêu, không chỉ từ Vong Xuyên Hà bình an vô sự đi ra, còn có thể đem trí nhớ hồi phục, đây thật sự không thể không khiến nàng tò mò.

“Á, mẹ chồng à. Chúng ta có thể tạm thời đem chuyện này bỏ qua hay không, tới trước nghiên cứu chuyện quan trọng một chút thì thế nào?” Tiểu Vũ

đảo đôi mắt ti hí, nói sang chuyện khác, hy vọng có thể đem chú ý của Thái Lam hấp dẫn tới đây.

“Chuyện quan trọng hơn?” Quà nhiên, một vị mẹ chồng xinh đẹp tâm rất hiếu kỳ giống một dạng với Tiểu Vũ. Lúc này liền hỏi ra tiếng.

Tiểu Vũ đưa tay chỉ bờ sông bên kia, vẫn như cũ giữ vững trạng thái tĩnh tọa của một đôi vợ chồng son.

“Chính là hai người bọn họ! Không phải ta mới vừa nói với người sao, Dương Tiễn khôi phục trí nhớ, nhưng Bạch Nhưộc luân hồi quên mất tất cả. Hiện tại Dương Tiễn ở lại Địa phủ, ngày ngày đi theo bên cạnh Bạch Nhưộc. Giống như kẻ ngu, không thổ lộ, cũng không có hành động gì. Bạch Nhưộc ngồi, hắn an vị ở bên cạnh nhìn nàng. Bạch Nhưộc ngẩn người, hắn cũng ngẩn người theo. Bạch Nhưộc khuyên can người không chịu qua sông, hắn dựa vào bên cạnh ngây ngốc nghe. Lâu như vậy, giữa hai người bọn họ, một chút tiến triển cũng không có. Thật là hoàng đế còn chưa vội thái giám đã vội, ta nhìn mỗi ngày cũng thấy rồi rắm!”

Thái Lam nghe vậy, ánh mắt cũng dời về phía bờ sông bên kia. Tự lẩm bẩm: “Không phải chứ. Trong ấn tượng của ta, tiểu tử Dương Tiễn kia trời sinh một bộ dáng khi phách, rất phách lối. Cùng Quang nhi nhà ta có điểm giống nhau. Sao gặp vấn đề tình cảm, lại trở nên ngu dại như vậy? Theo tính tình hắn trong quá khứ, tuyệt đối sẽ không yên lặng chờ đợi. Nên trực tiếp cưa đổ, tuyên bố chủ quyền!”

Khụ khụ. Tiểu Vũ suýt chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc. Lần đầu nghe được từ trong miệng cô gái xinh đẹp, tám chữ trực tiếp cưa đổ, tuyên bố chủ quyền, thật sự là đủ mạnh, đủ hung hãn.

“Ặc, mẹ chồng. Có biện pháp để cho bọn họ có thể phát triển thêm một bước hay không? Ngài là công chúa của Thiên giới, thần tiên nói yêu thương như thế nào, ngài sẽ tương đối rõ ràng chứ?”

Thái Lam mờ mịt nghiêng mặt sang bên nhìn về Tiểu Vũ, lắc đầu một cái.

“Giới luật của trời mới vừa thay đổi, trước kia thần tiên không được nói yêu thương.”

Đúng nha! Tiểu Vũ vỗ ót, nàng quên chuyện này.

“Chỉ là, những ngày trước đối với ta vô dụng, ta đều mặc kệ. Hiện tại cũng là thời đại nào rồi, còn không cho phép Thần tiên nói yêu thương? Ta lúc ấy liền đối với điều Thiên Quy này đặc biệt ghét, cho nên len lén chạy ra Thiên giới một lòng muốn tìm người hữu duyên mà gả. Sau lại liền gặp được cha của Lưu Quang.”

Nói đến đây, Thái Lam giống như là nhớ lại quá khứ tốt đẹp, nở nụ cười.

“Giới luật của trời rất nghiêm nghị, huống chi ta còn là công chúa, ca ca chính là Thiên đế. Vốn là thần cùng thần không thể động tư tình, chớ đừng nói là thần cùng ma. Chẳng qua ta cùng Diễm ở chung một chỗ rất vui vẻ, mặc kệ giới luật hay Thiên Quy của trời. Về sau có Lưu Quang, chuyện càng náo càng lớn. Ca ca dần dà trở về Thiên giới, Diễm vì tìm ta cùng Quang nhi về liền một mình giết đến tận Thiên Đình. Nhưng mà một mình Diễm dù có lợi hại hơn nữa, cũng không phải là đối thủ của chúng thần, ta nhìn tận mắt chàng bị đánh xuống Trọng Quang nhai, mấy lão thần tiên cổ lỗ còn không tha cho ta và Quang nhi, ta bị bắt đày đọa, mới nguyện một mạng đổi một mạng, lựa chọn vĩnh viễn ở đây hộ bảo vệ Quang nhi, rồi cũng nhảy xuống Trọng Quang nhai.”

Tiểu Vũ nghe mà ngây ngốc, nhìn thấy ánh mắt Thái Lam có chút cô đơn, vừa định mở miệng nói chút lời an ủi thì liền thấy Thái Lam bỗng nhiên lại đổi một biểu tình sức sống bắn ra bốn phía.

“Được rồi! Chúng ta liền thay Nguyệt lão đầu làm việc miễn phí. Làm bà mai đáng yêu một lần! Tiểu Vũ! Chúng ta phải lên tinh thần đi thôi. Nhiệm vụ là: khiến Dương Tiễn cùng Bạch Nhưộc có thể phát triển một bước. Mục đích là: đem Dương Tiễn cùng Bạch Nhưộc trong thời gian nhanh nhất gom thành một đôi! Có lòng tin hay không?”

Nếu như bị Cô Diễm hoặc Lưu Quang nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của Thái Lam lúc này – giờ cao quả đầu nhỏ nắm chặt, hai mắt tỏa ánh sáng – bảo đảm cười phun. Nhưng mà bọn họ vẫn còn im lặng ở phía sau.

Cũng nhiệt tình bốn phía, tiểu nha đầu giống như rót cuộc đã tìm được tri kỷ, ánh mắt hưng phấn lờ lờ. Còn kém chưa tiến lên ôm lấy mẹ chồng tương lai của nàng, hô to một câu, “Đồng chí! Rót cuộc ta cũng tìm được người!”

.....

Đang ở trong phòng khách nào đó, hai cha con rót cuộc thương lượng tìm ra đối sách, sau đó hài lòng rời đi. Hôm sau, không ngờ tình huống thay đổi khiến cho hai cha con bọn họ không khỏi mở rộng tầm mắt, vỗ ngực liên tục.

Cô Diễm ở trên giường, ngủ có chút mơ hồ, xoay người trực tiếp hướng bên cạnh mà ôm. Lại phát hiện vị tiểu nữ nhân nên vui ở bên cạnh hắn ngủ say, lại không thấy bóng dáng.

Lập tức thanh tỉnh, ngồi dậy. Nhấn máy khạc ra một câu.

“hnd. Lại đi tìm cái tiểu tử thú kia rồi sao?”

Chịu không nổi nữa, một vị Ma Tôn đại nhân uy nghiêm xuống giường, trực tiếp hướng phòng khách phóng tới.

Đáng chết! Hôm nay hán nhất định bắt được tiểu nữ nhân đó, dạy dỗ thật tốt một phen. Chưa đến khi nàng không xuống giường được tuyệt không bỏ qua! Xem nàng còn dám đem ông chồng thân ái như hán không xem ra gì hay không!

.....

Lưu Quang ở thư phòng đợi nửa ngày, cũng không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Vũ, nghĩ thầm, chẳng lẽ nha đầu này ngủ nướng còn chưa tỉnh? Không phải chứ, tinh thần tiểu nha đầu cực kỳ tốt, ngủ đối với nàng mà nói ngược lại là bị tội.

Trong lòng kinh ngạc, cũng ở đây yên lặng tính toán thời gian. Ngày hôm qua cùng cha – cả người và thần đều ghét – thương lượng đối sách, hi vọng lão đầu tử có thể cuốn lấy mẹ, đừng để nàng trở lại quấy rối hán tiền hành hèn hồ yêu đương.

Đứng lên rời thư phòng, Lưu Quang đi tìm bóng dáng của Tiểu Vũ.

Phòng ngủ, không có, phòng khách, không có, vườn hoa, không có, trở về thư phòng, vẫn không có. Hỏi yêu quái cùng quỷ quái giữ cửa, cũng không nghe nói Tiểu Vũ chạy ra ngoài.

Vậy thì kỳ quái? Lưu Quang nằm xuống sofa phòng khách, đầu hồi đầy đầu, tiểu nha đầu rốt cuộc chạy đi đâu rồi?

Tiểu Thôi ngồi ở trước máy vi tính, nghiêm túc làm việc. Nhìn thấy Lưu Quang buồn bực ngồi trên ghế sofa, trong lòng suy tư, có nên nói cho lão Đại, sáng sớm hôm nay hán liền nhìn thấy Tiểu Vũ cùng vị Thái Y cô nương kia cùng nhau len lén chạy đến Bạch phòng của Nhược hay không.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 21: Mẹ chồng chỉ giáo, ái thiê thủ tục

“Tiểu tử thú, ngươi.”

Cô Diễm vừa đến phòng khách, nhìn thấy Lưu Quang nằm trên ghế sofa liền há mồm muốn mắng chửi người. Nhưng trong tầm mắt không có bóng dáng lão bà đại nhân thân ái nhà hán thì câu nói liền nuốt xuống họng.

“Gi? Lam Nhi không có ở đây?”

Lưu Quang tức giận liếc mắt một cái, miễn cưỡng nói: “Thế nào? Hôm nay mẹ không tới, đổi thành ngài chạy tới? Ngài đừng nói với ta hai người các ngài hoán đổi, về sau đều là ngài ngày ngày tới tìm ta?”

“Ta nhỏ vào!” Cô Diễm khẽ gắt một tiếng, ngẩng đầu hướng bốn phía đại sảnh tìm kiếm.

Thật là lạ, Lam Nhi chưa tới tìm tiểu tử thú này, nàng chạy đi đâu rồi?

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là hỏi chủ nhân Địa phủ một chút, gã con trai cả người và thần đều chán ghét kia.

“Tiểu tử thú, có thấy mẹ ngươi không?”

Lưu Quang trợn mắt lần nữa, nói lầm bầm ” Lam Nhi của ngài không thấy, vậy thì chính ngài phải đi tìm. Vũ nhi của ta cũng không thấy, ta còn phiền lăm.”

. Trong lúc nhất thời, hai Đại lão gia ngồi trên ghế sofa, trong lòng buồn bực không thôi.

Trong đầu Tiểu Thôi lóe một cái, ngẩng đầu lên, suy tư một lát, còn tốt bụng giơ tay lên.

“Lão Đại, có chuyện muốn báo cáo với ngươi.”

Lúc này Lưu Quang đang phiền, cho là Tiểu Thôi lại muốn báo cáo cái số liệu gì với hán. . . Chuyện ngổn ngang, phát phát tay, phiền não nói: “Chớ báo cáo, chính ngươi quyết định là tốt rồi, đừng phiền ta.”

Tiểu Thôi nghe vậy, bình tĩnh buông tay xuống nhún vai một cái.

Được rồi, ngươi đã không để ta nói, vậy ta tiếp tục an tĩnh làm biểu đồ báo cáo của ta thôi.

.....

Trong phòng của Bạch Nhục, có hai vị khách không mời mà đến mới sáng sớm đã xông vào.

Tiểu Vũ thì nàng nhận ra, ngược lại vị Thái Y cô nương bên cạnh Tiểu Vũ thì lần đầu nàng thấy.

“Tiểu Vũ, vị cô nương này là?”

Tiểu Vũ cười nham, nhiệt tình giới thiệu: “Mẹ chồng ta.”

À?

Cho dù Bạch Nhục là cô gái trầm ổn bình tĩnh, cũng bị câu mẹ chồng này của Tiểu Vũ dọa sợ.

Mẹ chồng? Có mẹ chồng trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp vậy sao?

Mà nghe Tiểu Vũ giới thiệu, vị Thái Y cô nương kia chẳng những không tức giận, ngược lại dùng sức gật đầu một cái, cười rục rờ nói: “Đúng vậy. Đúng vậy, ta là mẹ chồng của nàng. Bây giờ mặc dù còn danh không chính, chỉ là qua ít ngày nữa sẽ thành chính.”

Bạch Nhục nhìn thấy hai người này một xướng một họa, liền gật đầu không hỏi nhiều. Từ trước đến giờ nàng không xen vào việc của người khác, huống chi tên chẳng qua là danh hiệu, chỉ cần hai bên nguyện ý, vậy nghĩ thế nào liền kêu thế ấy thôi.

“Các người tới tìm ta sao? Có chuyện gì không?”

Nhìn thấy hai người này sáng sớm trực tiếp xông vào phòng nàng, Bạch Nhục cũng không tức giận, ngược lại mỉm cười khách khí hỏi. Tiểu Vũ từ trước đến giờ đều không để ý quy củ, sống ở Địa phủ lâu như vậy, nàng cũng sớm thành thói quen. Chẳng qua không nghĩ tới, Thái Y cô nương dáng vẻ cao quý đoan trang bên cạnh, nhưng trong đôi mắt lộ ra ánh sáng giáo hoạt, thấy thế nào cũng vô cùng giống ánh mắt của Tiểu Vũ.

Chẳng lẽ, là vật hợp theo loài? Là nàng nhìn nhầm?

Tiểu Vũ nghe hỏi, vẫn còn suy tư làm thế nào uyển chuyển nói chuyện. Ngược lại Lam Nhi ở một bên một tay chống nạnh mở miệng nói thẳng: “Ta hỏi người, người rốt cuộc có thích tiểu tử Dương Tiễn kia hay không?”

Lời này vừa nói ra, Bạch Nhục nhất thời ngẩn ra.

Tiểu Vũ cũng sợ hết hồn, kinh ngạc nhìn về phía Lam Nhi. Wow, mẹ chồng chính là mẹ chồng, câu hỏi như vậy cũng không quanh co, trực tiếp vào chủ đề, một chút cũng không ướm át bẩn thỉu. Cường hãn!

Ánh mắt của Bạch Nhục hơi có vẻ hốt hoảng, đảo mắt nhìn quanh. Trong miệng chỉ lẩm bẩm nói thầm một chữ ta, chưa nói những lời khác.

Lam Nhi có chút không nhịn được, phát phát tay nói: “Ta ta cái gì chứ, thích chính là thích, không thích chính là không thích. Chỉ là hai ba chữ, có cần thiết do dự như vậy không? Ta nghe Tiểu Vũ nói, người cùng Dương Tiễn đều ở Địa phủ chung sống một khoảng thời gian dài rồi, nhưng một chút tiến triển cũng không có. Lại nói yêu thương vốn là chuyện vui vẻ, nhìn vợ chồng son các người sao lại rối rắm như vậy?”

Bạch Nhục nghe vậy đem mặt nhìn sang bên cạnh, lại khẽ mở miệng, trong ánh mắt thoáng qua vẻ đau thương.

“Ta vốn hoàn toàn không có tâm muốn người, cũng không quá coi trọng tình cảm. Là hắn đột nhiên xuất hiện trên chóc ta, vẫn nói ta là Quỳnh nhi gì đó. Cùng hắn chung sống nhiều ngày như vậy, khi rảnh rỗi ta đã hỏi quá khứ của hắn một chút. Hắn nói cho ta biết hắn là thượng tiên trên Thiên giới, cũng nói hắn và Quỳnh nhi đó từng có tình cảm. Nhưng một chút ấn tượng ta cũng không có. Hắn vẫn kêu ta là Quỳnh nhi, mà ta căn bản không phải! Ta là Bạch Nhục, không phải Quỳnh nhi. Mà hắn thích cũng là Quỳnh nhi, không phải Bạch Nhục. Như vậy, dù ta thừa nhận ta có tình cảm với hắn, thì có thể sao? Ta không phải người hắn yêu trong lòng, từ đầu tới cuối chẳng qua là hắn nhận lầm người.”

Tiểu Vũ cùng Lam Nhi nhìn nhau, đều không hiểu mở trừng hai mắt.

“Nhưng người chính là Quỳnh nhi mà. Quỳnh nhi chính là Bạch Nhục, Bạch Nhục chính là Quỳnh nhi. Chẳng qua là tên khác nhau mà thôi.”

Tiểu Vũ gãi gãi lỗ tai, mơ hồ có chút bị nhiễu.

Lam Nhi sờ sờ cằm, ngược lại giống như làm rõ vấn đề mấu chốt.

“Ý của người là, tiểu tử Dương Tiễn kia vẫn luôn kêu người là Quỳnh nhi? Cũng không hướng Bạch Nhục biểu đạt tình ý?”

Bạch Nhục cắn cắn môi dưới, gật đầu một cái.

Không sai, Dương Tiễn kia mặt tràn đầy thâm tình, nàng đã sớm nhìn ra. Nhưng mỗi khi hắn mở miệng kêu nàng là Quỳnh nhi thì nàng luôn có loại cảm giác thể thân. Dương Tiễn yêu là Quỳnh nhi, không phải nàng. Dù nàng động tình, cũng không có kết quả.

“Mẹ nó! Thì ra mấu chốt vấn đề vẫn còn ở trên người tiểu tử Dương Tiễn kia. Gã si tình ngốc ngếch đó, nhìn bộ dáng thông minh thấu hiểu, thì ra cũng là kẻ ngu. Mất nửa ngày, hắn còn chưa thổ lộ! nnd! Tiểu Vũ, đi, chúng ta đi tìm hắn nói chuyện một chút.”

Lam Nhi cuộn tay áo khẽ kêu một tiếng, lời Tiểu Vũ xông ra ngoài.

Bạch Nhược ngần ngừ, nhìn thấy Mỹ Nhân Nhi kia tràn đầy tư thái cao quý dám nói ra lời này, thật sự làm người ta rung động.

.....

Lam Nhi lôi kéo Tiểu Vũ vừa đi vừa dạy dỗ.

“Tiểu Vũ à, con ngàn vạn lần đừng học nha đầu ngốc Bạch Nhược kia, có uất ức khổ tâm gì đừng chôn toàn bộ trong lòng mình chịu đựng. Phải phát tiết ra ngoài! Trên người chồng có chỗ để dùng, ngàn vạn lần không thể lãng phí quyền sử dụng.”

Tiểu Vũ nghe vậy sững sốt, ngây ngốc đáp lại: “Àc, xin mẹ chồng chỉ giáo?”

Lam Nhi phất tay một cái, “Đừng nói chỉ giáo gì, chủ yếu cũng phải xem tuýp đàn ông thế nào. Giống như ba chồng con, đường đường là Ma Tôn, đứng đầu Ma giới. Cố tình dây dưa cuốn chặt lấy ta. Chuyện gì ta cũng sẽ nói với hắn. Vui vẻ hay không vui vẻ, việc lớn việc nhỏ, lộn xộn lung tung phiền lòng. Chưa bao giờ đem tâm sự giấu trong lòng. Xem ra, là hắn cả ngày vây quanh ta, thật ra thì, YES ta vẫn luôn rất lệ thuộc vào hắn.”

Nói xong, từ trong túi tiền lấy ra một quyển sách nhỏ đưa cho Tiểu Vũ.

“Đây là lúc ta cùng Diễm kết hôn, định ra ái thể thủ tục (quy tắc yêu thương vợ ^^), những năm gần đây, từ từ thực hiện, nếu không xảy ra chuyện cũng đã có 180 con rồi, con có thể sao chép một phần đưa cho Quang nhi xem. Bất hân nghiêm khắc theo quy tắc mà thi hành, nếu không sẽ để hân ngủ ở thư phòng, không cho về phòng!”

Ặc. Tiểu Vũ đỏ mặt, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Ta, chúng ta còn chưa có cùng phòng.”

Lam Nhi nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo mắt khẽ cong, cười tà mị.

“Vậy thì càng tốt, liền trực tiếp nói cho hắn biết, phải học thuộc tất cả các quy tắc, rồi mới tính ‘chuyện khác’!”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 22: Yêu thì phải lớn tiếng nói ra khỏi miệng

Tiểu Vũ khéo léo nhận lấy “Ái thể thủ tục” cất vào trong túi, nghĩ thầm, phía trên có mẹ tài năng như vậy, cộng thêm nàng dâu đáng yêu này, số mạng lão Đại thật không biết là vui hay buồn nha.

“Mẹ chồng, ba chồng cũng đã đem nội dung trong sổ tay này học thuộc toàn bộ rồi sao?”

Hỏi vấn đề này, đơn thuần là Tiểu Vũ rất hiếu kỳ. Bởi vì nàng thật sự không tưởng tượng ra, một ba chồng đẹp trai khí phách uy nghiêm như Ma Tôn, đáng thương cầm cuốn sách nhỏ ngồi chồm hổm trên mặt đất im lặng hỏi ông trời.

Trên mặt Lam Nhi đỏ ửng, cười nhàn nhạt.

“Đúng vậy, chàng thật rất thương ta. Nói cũng không sợ ngượng ngùng, ta cũng thật rất ưa thích chàng. Con người của ta từ trước đến giờ tùy tâm sở dục, chàng lại thương ta cứng chịu ta. Đối với tình cảm, ta vô cùng thấu đáo. Lần đầu tiên ta nhìn thấy Diễm thì cũng biết hắn chính là nam nhân ta muốn tìm. Cho nên bất kể người ta phản đối bọn ta ở chung một chỗ thế nào, ta cũng tuyệt không buông tha. Ta yêu Cô Diễm, đối với phần tình cảm này ta chưa bao giờ giấu giếm, ngay trước mặt một đám yêu ma, ta lớn tiếng tỏ tình với Cô Diễm. Ha ha, về mặt Diễm lúc ấy, cả đời này ta sẽ không quên.”

Tiểu Vũ nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng tái diễn lần nữa, thật không hồ là mẹ chồng, quả nhiên cường hãn!

“Ta thật ra rất không ưa những người đem tình cảm giấu trong lòng, thích thì nói ra, dù bị cự tuyệt, cũng không có gì đáng hối hận, như vậy sẽ không làm trễ nãi cơ hội lương duyên. Giống như Bạch Nhược cùng Dương Tiễn vậy, hoàn toàn là tự làm khổ mình. Người trẻ tuổi bây giờ, thật là càng ngày càng không hiểu nổi.”

Trong lòng Tiểu Vũ cảm khái, mẹ chồng à, loại cường hãn như ngài, người bình thường chỉ có thể sùng bái, bắt chước cũng bắt chước không nổi.

.....

Hai người trò chuyện một chút, liền tới bờ Cầu Nại Hà. Xa xa đã nhìn thấy bờ sông bên kia có một người, áo trắng giáp bạc, hiên ngang mạnh mẽ. Lam

Nhi nắm vai Tiểu Vũ, tung người liền tới trước người Dương Tiễn.

Tầm mắt Dương Tiễn chỉ dừng trên người Tiểu Vũ một giây, liền dời về phía Thái Y cô nương. Chống lại hai mắt đẹp của nàng thì trong đầu hiện ra cảm giác quen thuộc.

“Có chuyện gì sao?”

Nhàn nhạt khạc một câu ra miệng, tựa hồ không muốn cùng người ngoài nói chuyện nhiều.

Lam Nhi tiến lên một bước, một tay kéo cổ áo Dương Tiễn.

“Chuyện lớn!”

Dương Tiễn nhướn mày, cúi đầu nhìn gò má của Thái Y cô nương.

“Vị cô nương này? Ta và ngươi có biết nhau không?” Bởi vì cả ngày đều ở bờ Cầu Nại Hà cùng Bạch Nhưộc, cho nên việc Lam Nhi cùng Cô Diễm đến, Dương Tiễn không biết. Huống chi Địa phủ này cả ngày ra ra vào vào nhiều Quỷ Hồn như vậy, hần lười phải chú ý.

Hàaa...! Lam Nhi tùy ý mà cười cười.

“Nói không biết, thật ra thì cũng có thể biết. Nói biết, cũng không quá quen thuộc. Dù sao khi ta ở Thiên giới, ngươi chỉ là đứa trẻ cái gì cũng không hiểu của Trang lão ở Tiểu thành. Nói thật, Thiên giới nhiều tiểu thần tiên như vậy, ta liền xem ngươi không thuận mắt.”

Tiểu Vũ nghe lời này, không khỏi bật cười. Hôm nay cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao Lưu Quang ghét Dương Tiễn như vậy, thì ra đồ chơi này cũng là di truyền.

Dương Tiễn nghe Lam Nhi nhắc tới Thiên giới, cũng nhận ra tiên khí từ trên người Lam Nhi. Không khỏi nghi ngờ nói: “Ngươi là thần tiên? Sao ta chưa bao giờ gặp ngươi?”

Lam Nhi mím mím môi, “Tóm lại, ngươi lúc ấy chỉ là một đứa trẻ, huống chi ta đã rời Thiên giới lâu như vậy, ngươi cũng có thể không nhớ rõ ta. Được, hôm nay tìm ngươi không phải tới nhận người quen. Ta hỏi ngươi một câu, ngươi có thích Bạch Nhưộc hay không?”

Dương Tiễn ngẩn ra, không kịp phản ứng. Sao lại chợt nhắc tới Bạch Nhưộc?

Phản ứng của Dương Tiễn cũng có chút tương tự Bạch Nhưộc, cũng khiến Lam Nhi hơi tức giận. Trong tay vừa dùng lực, dùng sức lôi cổ áo Dương Tiễn lắc lắc.

“Này! Ngươi nghe hiểu tiếng người không? Hỏi ngươi đấy! Một đại nam nhân, cũng đừng coi thường bà mai như ta!”

Đối mặt với mẹ chồng cường hãn, Tiểu Vũ chỉ ngoan ngoãn đứng một bên, làm người xem nhiệt tình là tốt rồi.

Dương Tiễn chau mày, sáng sớm bị người quấy rầy như vậy đã không giải thích được, trong lòng chưa kịp cảm giác. Hần đương nhiên là ưa thích Bạch Nhưộc, nhưng tại sao lại cùng Thái Y cô nương trước mắt này kể lể?

Một chút ngạo khí trong lòng xông ra, chỉ cần không phải đối mặt với Bạch Nhưộc, sắc mặt hần cũng sẽ không tốt.

“Vị cô nương này, ta tôn trọng ngươi là nữ tử, cho nên không muốn cùng ngươi so đo. Chuyện ta cùng Bạch Nhưộc không cần người khác nhúng tay, càng không cần hướng tới người khác nhờ vả cái gì, mời buông tay ra rồi đi, nếu không cũng đừng trách ta vô lễ.”

Ai ui!

Nếu người khác nhìn thấy bộ dạng khó chịu của Dương Tiễn lúc này, đã sớm thức thời tránh người. Nhưng Lam Nhi lại khác, nàng là người nào? Đường đường là công chúa Thiên Giới, từ nhỏ lớn lên trong sự nâng niu. Anh ruột là Thiên đế, lão công thân ái là Ma tôn. Vẫn luôn được sủng ái đến bây giờ, từ trước đến giờ đều là người khác nhìn sắc mặt nàng, nàng cần gì nhìn sắc mặt người khác mà làm việc?

Tiểu Vũ biết Dương Tiễn lợi hại, dù sao đây nàng xuống sông chính là hần, hơn nữa nàng nhớ rất rõ ràng, lúc ấy Chung lão đại, Tiểu Hắc, Tiểu Bạch cùng Tiểu Thái, bốn người đều không phải là đối thủ của hần. Lam Nhi là mẹ lão Đại, là mẹ chồng đã man tương lai của nàng. Cũng không thể chịu khi dễ.

Thoáng bước lên trước, muốn khuyên Lam Nhi buông tay ra trước, đàm phán thật tốt. Vừa nói đến khoe miệng, liền bị Lam Nhi lấy tay ngăn lại, đẩy về sau.

“A, sớm nghe nói Nhị Lang thần Dương Tiễn pháp lực bất phạm, hôm nay ta muốn thử một lần, xem ngươi vô lễ rốt cuộc có thể làm khó dễ gì được ta?”

Nhìn thấy trong đôi mắt Thái Y cô nương tràn đầy ý khiêu khích, Dương Tiễn cũng không nhẫn nại nữa. Chợt vươn tay nắm chặt tay Lam Nhi đang níu cổ áo hần, lúc này liền muốn ném nàng đi.

Dương Tiễn chuẩn bị có động tác thì liền nghe bờ sông đối diện truyền đến một hồi rống giận.

“Khôn kiếp! Lại dám bắt tay Lam Nhi! Ta giết chết ngươi!”

Tiếng nói vừa dứt, một giây kế tiếp, người đã đi tới bờ sông bên kia. Tiếng gió gào thét, một chường đánh úp về phía vai trái Dương Tiễn, thuận thế đem Thái Y mang về trong ngực của mình.

Dương Tiễn run sợ, theo bản năng phòng ngự. Lại không nghĩ rằng người tới tốc độ nhanh, mặc dù tránh kịp thì vẫn bị chường phong đánh trúng, lui về phía sau mấy bước, một ngụm máu tươi tràn ra khóe miệng.

Chuyện tiến triển khiến cho mọi người không ngờ được, Tiểu Vũ che miệng thở nhẹ, lại một đạo bóng dáng thoáng qua đi tới bên người, đưa một tay đem nàng câu vào trong lòng.

Tiểu Vũ quay đầu nhìn lại, “Lão Đại?”

Lưu Quang cứng chịu vuốt vuốt tóc của nàng, cười nói: “Nàng câu kết với mẹ ta từ lúc nào?”

Không để ý Lưu Quang trêu cười, Tiểu Vũ vội vàng lo lắng nói: “Lão Đại, cũng không thể để cho cha chàng đánh nhau với Dương Tiễn.”

Đuôi lông mày Lưu Quang nhảy lên, vô vị nói: “Yên tâm đi, không có chuyện gì.” Một kẻ người thần đều chán ghét, một kẻ đáng chết, đánh nhau mới phải, tiết kiệm công sức của hân.

“Chàng làm cái gì vậy!” Lam Nhi từ trong ngực Cô Diễm giẫy ra, tức giận thét.

Cô Diễm đầy bụng lửa giận, chỉ chỉ Dương Tiễn nói: “Ta làm cái gì? Tên khốn kia lại dám cầm tay của nàng, ta muốn chặt hân!”

“Bấm cái đầu chàng! Mau đến kia đợi đi, chuyện này không cho ai nhúng tay vào!”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 23: Thiên đế lên vũ đài, hoa lệ xuất hiện.

Dương Tiễn lau khóe miệng đang tràn máu tươi, ngẩng đầu nhìn về phía Cô Diễm.

Mới vừa rồi hân không chú ý, giờ phút này tập trung tinh thần. Không nghĩ tới, Địa phủ của Lưu Quang đúng là người nào cũng dám thu. Trước đó, hai tiểu yêu ở trong hoa viên thì cũng thôi đi, không nghĩ tới hôm nay còn có ma. Hơn nữa nhìn công phu pháp lực cũng không đơn giản.

Đối với hai tiểu yêu kia, bởi vì biết bọn chúng không hại người, hơn nữa hân muốn cầu cạnh Lưu Quang, ít nhiều sẽ cho chút mặt mũi, không đáng truy cứu. Ma quỷ trước mắt này không chỉ kiêu căng phách lối, còn ra tay tổn thương hân, xem ra không thể lưu hân lại.

Một tay buông xuống, hào quang trong tay mở ra. Thoáng chốc Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao xuất hiện ở trong tay.

Vung tay một cái hướng Cô Diễm ở trước mặt, Dương Tiễn lạnh lùng nói: “Yêu nghiệt lớn mật, đừng quá phách lối. Dương Tiễn ta muốn thỉnh giáo một chút, rốt cuộc là ngươi chặt ta, hay là ta chặt ngươi!”

A! Cô Diễm càng thêm can rở châm biếm, “Ngươi cứ phóng ngựa lại đây, lão tử bây giờ không đùa chết ngươi liền sẽ theo họ ngươi.”

Lưu Quang ở phía sau cổ động huyết sáo, thấy ánh mắt Tiểu Vũ nhìn mình chỉ trích, cho nên ngoan ngoãn không mở miệng nói chuyện. Nhưng trong lòng đã sớm vui sướng ngất trời.

Đánh đi đánh đi, tốt nhất một đao dứt khoát đánh chết. Sau đó toàn bộ rút ra khỏi Địa phủ của ta, như vậy hân cũng có thể an tĩnh thật tốt.

Dương Tiễn nắm chặt binh khí, hung hăng hướng Cô Diễm đánh tới. Cô Diễm đem người trong ngực đẩy về hướng Lưu Quang, tay không cùng Dương Tiễn đánh nhau.

Cuộc chiến đầu này, dù thế nào Dương Tiễn nhất định cũng phải thua. Nhớ ngày đó, Cô Diễm một mình xông lên thiên đình cứu Thái Lam thì chúng thần ngăn lại cũng bị hân đánh đến thê thảm, sau đó Thiên đế ra tay liên hiệp với lực lượng của chúng thần, mới đem hân đẩy xuống vách đá.

Hôm nay chỉ là một Nhị Lang thần, hân sẽ không để vào mắt. Vốn Thái Lam đã mở miệng khuyên can, hân trái lại vẫn muốn gây chuyện. Có người có tình muốn suy xét, hân đường đường là Ma Tôn, hiếu chiến đã thành thói quen, dĩ nhiên là vui lòng phụng bồi.

Lưu Quang một tay ôm Tiểu Vũ, một tay ôm Thái Lam, thanh thoi đứng xem kịch hay.

Chợt cúi đầu, mới phát hiện hai người đều đang nhìn hân.

”Sao vậy? Trên mặt ta dính gì hả? Tại sao các người lại nhìn ta chăm chú như vậy?”

Tiểu Vũ tức giận liếc mắt, Thái Lam trực tiếp đánh một cái vào gáy Lư Quang.

”Tiểu tử xấu xa, cũng biết ở chỗ này xem cuộc vui sao? Còn không tách hai bọn họ ra, bảo bọn họ đừng đánh nữa!”

”Đúng vậy. Đúng vậy, tại sao phải đánh nhau, Dương Tiễn sẽ rất thảm. Dương Tiễn thê thảm, Bạch Nhược lại thương tâm.”

Lư Quang chu mỏ, giả bộ đáng thương nói: “Các người thật không có lương tâm. Hai người bọn họ đánh nhau kịch liệt như vậy, còn bắt ta đi ngăn cản. Nếu ta bị thương, các người chẳng lẽ không đau lòng?”

Ta khinh! Thái Lam lại vỗ vỗ đầu Lư Quang, khinh thường nói: “Con đừng ở nơi này giả bộ với ta, ta đã nghe cậu con nói rồi, ban đầu ta còn không biết là người nào, một người một kiếm xông lên Thiên giới, vừa đánh người vừa mở đường. Đừng ở chỗ này thử trí thông minh của ta, nhanh tách bọn họ ra đi.”

Tiểu Vũ cũng nhất trí gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy khẩn cầu.

Lư Quang đối với hai nữ nhân rất bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái, để cho mẹ chồng và nàng dâu đứng ở chỗ an toàn mới tung người, bay đến cạnh hai người đang đánh nhau kịch liệt.

Nhanh chóng xuất chiêu thức tách hai người ra. Một tay bắt được cánh tay Cô Diễm, một tay nắm chặt sống đao của Dương Tiễn.

”Tiểu tử thôi, người tới đây làm loạn cái gì? Ở bên cạnh mẹ người mà ngoan ngoãn đợi đi.” Cô Diễm lạnh lùng mở miệng, không hiểu tại sao Lư Quang lại gia nhập cuộc chiến.

Dương Tiễn vốn đang ở thế bất lợi, giờ phút này lại bị Lư Quang dính vào, rất tức giận. Nên hoàn toàn không chú ý tới lời Cô Diễm nói vừa rồi, nhắc tới chữ mẹ.

”Lư Quang! Người buông thả tiểu yêu ... Ở Địa phủ ta còn chưa tính, hôm nay thậm chí lại để yêu ma lợi hại này vào Địa phủ. Thế nào? Người muốn tạo phản sao?”

Một người một tiếng chất vấn, khiến Lư Quang im lặng.

”Thôi đi, các người cho là ta muốn dính vào sao. Ta ước gì các người chết sớm để sớm siêu sinh. Nhưng hai vị xinh đẹp bên kia yêu cầu ta tới ngăn cản các người tiếp tục đánh nhau. Tin ta đi, ta hoàn toàn là bị ép buộc và bất đắc dĩ. Thật muốn trở mặt nhìn các người bên sức càn, bên gãy gọng.”

”Người!”

Cô Diễm cùng Dương Tiễn bị lời nói của Lư Quang làm cho tức giận, đều âm thầm vận công phá vỡ ngăn cản của Lư Quang.

Lư Quang không chú ý, bị lực đạo bất thành linh của hai người đẩy lui về sau mấy bước, mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

”Ai da! Giờ thủ đoạn sau lưng ta! Các người muốn đánh nhau như vậy đúng không? Tốt! Ta bồi các người vui đùa một chút!”

Lư Quang hóa khí bùng bùng, cũng là liễu mạng. Lúc này tham dự vào trận đánh cùng Cô Diễm và Dương Tiễn.

.

Tiểu Vũ mang theo Thái Lam đi tới bên cầu, quý hồn xếp hàng để đầu thai đều không thấy, ngay cả Mạnh bà cùng quý sai cũng không biết đi đâu. Tiểu Vũ có chút nghi ngờ nhìn một phía, mới phát hiện chỗ ngồi của Mạnh bà để một tấm bảng nhỏ.

”Hôm nay có sự kiện bạo lực, cố ý nghỉ ngơi một ngày.”

Tiểu Vũ nhú mày, Mạnh bà bà này, chỉ cần gặp phải chuyện đánh nhau nào động, từ trước đến giờ đều lẫn mất rất xa.

Thái Lam ngồi trên băng ghế, xoay người nhìn lại. Lúc này mới phát hiện, con trai ngoan vốn nên đi khuyên lại cũng tham gia đánh nhau. Ba người đánh khí thế ngất trời.

Tiểu Vũ cũng chú ý tới, cùng Thái Lam liếc mắt nhìn nhau, không nói nên lời.

.

Cô Diễm một chiêu đánh hướng Dương Tiễn, Lư Quang lại ra tay tách ra. Dương Tiễn vung đao đánh úp về phía cổ họng Cô Diễm, cũng bị Lư Quang một cước đá văng.

Cái gọi là đạo cao một thước, Cô Diễm dù sao cũng đường đường là một Ma Tôn, thân thủ không cần phải nói nhiều. Vốn chỉ muốn ôm chuyện đùa chơi tùy tiện đánh đánh, không nghĩ tiểu tử này lại đến phá rối. Hơn nữa nhìn tiểu hồn dẫn áo giáp bạc kia tựa hồ là thật sự đánh.

Được rồi, hần cũng không hiểu cái gì gọi là điểm dừng! Muốn chơi, liền chơi đi!

Lưu Quang nhận thấy được cha mình thật sự đánh ròi, mới âm thầm vận lực, cũng không mơ hồ. Dần dần, Dương Tiễn là người đầu tiên chống đỡ không nổi, không hạ thủ Lưu Tình bị đánh bay ra ngoài.

Cô Diễm nhân cơ hội tốt, không dây dưa cùng Lưu Quang nữa, mà phi thân đánh về phía Dương Tiễn đang ngã xuống đất.

Con mắt Lưu Quang lạnh băng, cũng phi thân theo. Đùa gì thế! Mặc dù hần hi vọng Dương Tiễn chết sớm sẽ tốt hơn, nhưng người ta dầu gì cũng là một thượng tiên đại quan, hơn nữa hần là ở Địa phủ xảy ra chuyện, hậu quả rất phiền toái. Hần ghét nhất là phiền toái.

Thân hình Cô Diễm và Lưu Quang cùng lúc đến trước mặt Dương Tiễn, chỉ vừa vận nghiêng đầu một cái. Cô Diễm lập tức tung chưởng, trong ánh mắt lộ ra tia tàn nhẫn. Lưu Quang cả kinh, con mẹ nó, chơi ác vậy?

Dương Tiễn té xuống đất ôm ngực, đã không còn sức chống đỡ. Lưu Quang mắt thấy cứu không kịp, trong lòng thoáng bối rối.

Chợt, trước người Dương Tiễn xuất hiện ánh vàng mãnh liệt. Trong ánh sáng trong, lộ ra một nhân ảnh.

Cô Diễm và Lưu Quang đồng thời giơ tay lên che mắt. Hai người nhất thời bất động khê nguyên rủa.

”Chết tiệt! Lão già nguoi, mỗi lần xuất hiện có cần hoa lệ như vậy không?”

Ngồi ở trên băng ghế gần cầu, Thái Lam đột nhiên đứng lên, nhìn ánh vàng chói mắt kia. Thần sắc kích động nói: “Ca ca!”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 24: Thiên đế và Ma Tôn

“Lâu rồi ha! Mọi người khỏe chứ! Đã lâu không gặp ta, có phải rất nhớ hay không?”

Ánh vàng tiêu tán, nam tử mặc áo bào màu vàng sáng vẫy tay cười sáng lạn.

Cha con Cô Diễm và Lưu Quang rất ấn ý đảo cặp mắt trắng dã, nghiêng đầu xoay qua một bên, lựa chọn trực tiếp bỏ qua. Mà Dương Tiễn thấy rõ người tới, nhanh chóng muốn bò lên hành lễ. Lại lòng có dư mà lực không đủ, ngực bị thương làm cho hần hần mặt nhăn nhó.

Thiên đế ngồi xổm người xuống, ý bảo Dương Tiễn không cần đa lễ. Vươn tay qua giúp Dương Tiễn kiểm tra thương thế, sau khi xem vết thương ở ngực hần, lắc đầu phát ra âm thanh chắc chắn.

“Ta nói muội phu này, một chương của nguoi không nhẹ nha. Thế nào? Muội muội ta lại khiến nguoi tức giận? Chọc nguoi phát ra lửa giận lớn như vậy?”

Hừ! Cô Diễm đối với mỗ Thiên đế, hoàn toàn không phát giận. Một là vì hần là ca ca mà Thái Lam kính yêu nhất, hai là vì mỗ lão nhân này là lão già không biết xấu hổ, giả ngu giả si đã thành thần, giả ngây giả dại là cao thủ, cao hứng thì phần phần **, thời điểm tức giận thì khóc lóc om sòm xấu lắm. Tóm lại, hần vừa thấy mỗ lão nhân, trong lòng liền không thoải mái. Nếu có thể, thật muốn đem đầu hần mở ra, nhìn xem bên trong là cái gì.

Thiên đế thấy cô Diễm không thèm nhìn hần, mím mím miệng, đem tầm mắt dời về phía Lưu Quang.

“Ai nha nha, đây không phải là cháu trai nhỏ đáng yêu của ta sao! Thật là một ngày không gặp như cách ba thu. Con là tiểu tử thôi không lương tâm, có con dâu liền quên cậu. Nhớ ngày đó, ta và mẹ con ngâm đắng nuốt cay đem con nuôi lớn, chịu đủ bao nhiêu ánh mắt lạnh, đã bị bao nhiêu tra tấn. Con thì ngược lại, hiện tại đủ lông đủ cánh, liền trực tiếp trở mặt, người cậu anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng như ta đây đã bị quên không còn một mảnh. Ô ô ô, sao số ta khổ vậy, nuôi dưỡng con sói mặt trắng như con.” (bác Thiên đế này ko có chiến gì làm sao, đóng kịch dễ sợ ^^)

Lưu Quang đối với ông cậu già thích diễn trò không biết xấu hổ này, thật sự không có bao nhiêu hảo cảm. Nay thấy hần một phen nước mắt, một phen nước mũi rõ ràng là giả vờ giả vịt, liền đem mặt nghiêng sang một bên, nhắm mắt làm ngơ.

“Thiên đế! Diễm vương quân hạt Địa phủ thế nhưng lại xuất hiện yêu ma, hành vi này, đã phạm vào Thiên Quy, thỉnh Thiên đế hạ lệnh xử trí!”

Dương Tiễn lão đảo đứng lên, chấp tay hành lễ bẩm báo với Thiên đế. Lời này vừa ra khỏi miệng, lập tức khiến cho mỗ ba người chú ý.

Cô Diễm khinh thường cười lạnh một tiếng, liếc mắt qua Thiên đế trong ánh vàng chói mắt, nghĩ rằng, còn không biết ai xử trí ai đâu.

Lưu Quang vô vị nhún vai, vuốt cằm chắc chắn thành tiếng. Ôi, cái gì gọi là lấy oán báo ơn, hôm nay hắn đã hoàn toàn lĩnh ngộ. Cho nên nói vì sao hắn nhìn gã ba mắt chỉ thấy khó chịu chính là nguyên nhân này. Có người nha, chính là trời sinh lang tâm cầu phế, đặc biệt gã ba mắt này lại thích làm bạn với chó. Cho dù trước kia đối xử với hắn không tệ. Xảy ra chuyện hắn sẽ đối phó người.

Thần sắc Thiên đế nghiêm túc nhìn Dương Tiễn, vươn tay vỗ vỗ vai hắn.

“Ta biết rồi, đứa nhỏ à. Chuyện này ta đến xử lý là tốt rồi, người nên làm gì thì làm đi thôi.”

Phun ra một câu làm cho Dương Tiễn hoàn toàn không nói gì được, Thiên đế nghiêng người đối mặt với Cô Diễm và Lưu Quang. Mắt vừa chớp, lại nở nụ cười.

“Ta nói tốt xấu gì ta cũng là Thiên đế, hơn nữa Thần cùng Ma hướng đến thế không cùng tồn tại. Hôm nay nếu để ta gặp được các người, ta sẽ không thể ngồi yên không để ý, càng không thể ở trước mặt thần tử của ta làm mất bổn phận, các người thấy là cùng tiến lên hay là một đấu một?”

Lời này vừa nói ra, lúc này khiến cho mồ cha con tròng trắng mắt.

Đuôi lông mày Cô Diễm nhíu lại, “Ta nói lão già kia, người thật đúng là đừng nói chuyện không đau thắt lưng. Thế nào? Muốn đánh nhau phải không? Đến đây, ta vẫn chờ đánh với người một trận. Nay vừa vặn đúng tâm nguyện của ta!”

Hai tay Lưu Quang ôm ngực, húng trí cười lên tiếng.

“Lão già, ngài thật sự là càng sống càng không ra gì. Được rồi, vì thể hiện đức tính tốt đẹp kính già yêu trẻ, con đứng qua một bên xem cuộc chiến là được. Tốt xấu gì các ngài đều là người thân của con, nếu ai bất hạnh chết đi, con cũng có thể giúp đỡ thu dọn thi thể.”

Thiên đế đảo ánh mắt, tựa hồ không muốn để cho Lưu Quang rời khỏi như vậy, vừa mới chuẩn bị ngấm lại biện pháp, chỉ thấy một đạo khí thể đánh qua. Vội vàng nâng tay mà chắn.

“Thêm vào! Bà nội người! Còn chưa hô bắt đầu người đã ra chiêu, cái này gọi là phạm quy người biết không?”

Thiên đế gầm lên giận dữ, đáng tiếc lời nói rống ra hoàn toàn làm cho người ta không nói được lời nào.

Mày Cô Diễm vừa kéo, thật sự cùng mồ Thiên đế tư tưởng khác hẳn người thường, không có lời nào để nói. Rõ ràng mắt diếc tai ngơ, lại ra tay đánh tới. Tức khắc, ánh sáng nổi lên bốn phía, hai người nhào tới đấu với nhau.

...

“Gi? Sao lại đánh nhau?”

Ở bờ sông đối diện, Thái Lam vừa chuẩn bị bay qua chào hỏi Thiên đế, chỉ thấy tướng công thân ái cùng ca ca thân ái nhà mình đánh nhau.

Bạch Nhược không biết là đến khi nào, sau khi thấy bóng người bờ bên kia đánh nhau, thần sắc hơi kinh ngạc. Mà tầm mắt đảo qua, khi nhìn thấy bộ dáng Dương Tiễn khoe miệng đầy máu ôm ngực đứng một bên tựa hồ là bị trọng thương, sắc mặt liền thay đổi. Cũng không nề hà bờ bên kia nhiều nguy hiểm, vội vàng chạy vội qua.

Lúc này Dương Tiễn cũng nhìn thấy Bạch Nhược. Vì để nàng không bị hai người đang đánh nhau vô tình làm bị thương, chạy nhanh đến bên người nàng.

“Nàng tới làm gì? Không thấy bên này rất nguy hiểm sao? Nhanh chạy qua bờ bên kia đi.”

Đến trước người Bạch Nhược, Dương Tiễn liền nghiêm túc mở miệng. Nói xong liền lôi kéo Bạch Nhược hướng bờ bên kia kéo đi. Thế mà dưới chân Bạch Nhược giống như mọc rễ, ở tại chỗ không nhúc nhích. Cứ như vậy bình tĩnh nhìn Dương Tiễn.

Dương Tiễn xoay người, nhìn nàng không rõ. “Sao vậy?”

“Người bị thương.”

Bạch Nhược nhẹ nhàng mở miệng, giọng điệu che giấu chút lo lắng.

Dương Tiễn nghe vậy, tùy ý xoa xoa máu tươi bên môi, không thèm để ý nói: “Không có việc gì, bị thương nhẹ chút thôi. Đừng lo cho ta, nàng về trước đi. Tới bên Tiểu Vũ mà đợi. Bên này rất nguy hiểm.”

Bạch Nhược không để ý, không hề báo động trước, nước mắt liền tràn ra hốc mắt. Tâm Dương Tiễn cả kinh, thần sắc thay đổi.

“Làm sao vậy? Bị thương sao?”

Hai người lúc này đứng trên cầu Nại Hà, hai bên bờ sông Vong Xuyên, một bên ánh chớp nổi lên bốn phía, hùng hục khí thể đánh nhau. Một bên an an tĩnh tĩnh, đứng cách xa xem hai người diễn.

Người áo trắng lắc lắc đầu, cũng không biết lấy đầu ra quyết tâm cùng đứng khì, nhìn mỡ nam tử anh tuấn một ngày kia bắt đầu, liền vẫn đi theo phía sau quần quít lấy nàng. Lâm bầm nói: “Người thích, rốt cuộc là Quỳnh nhi hay là Bạch Nhược?”

Dương Tiễn ngẩn ra, hiển nhiên không dự đoán được Bạch Nhược sẽ hỏi loại vấn đề khó hiểu này vào giờ phút này. Đột nhiên, ánh sáng lóe lên trong óc.

Đúng vậy, hẳn biết Bạch Nhược chính là Quỳnh nhi, Quỳnh nhi chính là Bạch Nhược. Cho nên vẫn gọi tên cũ. Nhưng Bạch Nhược luân hồi mất trí nhớ, cho dù nói với nàng, nàng chính là Quỳnh nhi, nhưng nàng không chút có cảm giác. Bởi vì trong trí nhớ của nàng, hoàn toàn không có Quỳnh nhi tồn tại. Nàng ở đây, chính là Bạch Nhược.

Trách không được Bạch Nhược mặc dù không bài xích hẳn theo bên người, nhưng mỗi khi nghe thấy hắn gọi nàng là Quỳnh nhi, luôn không muốn để ý tới. Trách không được mỗi ngày hắn đi theo bên người nàng, nói những chuyện liên quan đến Quỳnh nhi, một chút nàng cũng không hứng trí. Trách không được biết rõ nàng có cảm tình với hắn, nhưng vẫn không muốn nhận hắn. Bởi vì, nàng không biết hắn yêu rốt cuộc là Quỳnh nhi, hay là nàng Bạch Nhược.

Dương Tiễn tràn ra một tiếng than nhẹ, hai tay nắm lấy Bạch Nhược. Nét mặt bị thương tái nhợt chợt biểu lộ một chút cười nhạt.

“Ta thích, là nàng! Mặc kệ nàng là Quỳnh nhi, hay là Bạch Nhược. Ta thích chính là người này! Thực xin lỗi, tha thứ cho ta vì không thấu hiểu tâm tình của nàng, không nghĩ đến cổ kỵ trong suy nghĩ của nàng. Nếu nàng không thích cái tên Quỳnh nhi, từ nay về sau, ta gọi nàng là Nhược Nhi có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 25: Đoàn viên, thật tốt

Bà nội nó!

Thái Lam nhăn mi lại, tay liền vỗ một chưởng lên bàn. Chỉ nghe răng rắc một tiếng, cái bàn Mạnh bà vẫn dùng để bày mấy cái bát liền tan tành.

Tiểu Vũ kinh ngạc trừng lớn hai tròng mắt, vẻ mặt không thể tin được. Thật là nhìn không ra, tiên nữ bà bà (mẹ chồng) lợi hại như vậy?

“Dám ở trước mắt ta ra tay đánh nhau, bọn họ là muốn tạo phản sao?”

Đuôi lông mày Thái Lam nhếch lên, cuộn cuộn kéo tay áo lên một cước đá ra, cái ghế gỗ bà bà dùng để ngồi nháy mắt tan tành.

“Bà bà! Đừng kích động! Kích động sẽ mau già, trăm ngàn lần không được kích động! Cái kia, cái kia, hai người bọn họ nói không chừng là đánh nhau chơi, đại khái chính là luận võ mà thôi.”

Tiểu Vũ ôm cổ Thái Lam nhắm phía bờ bên kia, nói lời khuyên bảo.

Thái Lam vừa nghe hai chữ mau già, thần sắc ngẩn ra, sắc mặt thay đổi. Theo bản năng đè ép cảm xúc kích động, nhưng nhìn thấy hai người ở đối diện đánh kịch liệt, vẫn nhịn không được lo lắng, nói: “Tiểu Vũ, con không biết. Hai người bọn họ trời sinh đối đầu, không ai nhìn ai vừa mắt. Nếu bọn họ đã ra tay, tuyệt đối không chỉ là luận võ mà thôi. Nếu tâm tính hai người tốt, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì. Nếu vạn nhất người nào tức giận, con và Quang nhi, liền chuẩn bị thu thập hành lý đi nơi khác đi.”

Tiểu Vũ cả kinh, nghiêm trọng như vậy?

....

Hoa Bỉ ngạn rơi xuống thành hai hồn phách một xanh, một tím, sau khi hóa ra hình người đến bên người Lưu Quang.

“Hai vị này là?”

Tiểu Cẩn lên tiếng hỏi, lần đầu tiên thấy có người giương oai ở Địa phủ, nhưng Diêm Vương đại nhân lại chẳng quan tâm, thậm chí mặt mang bộ dáng xem kịch vui.

Lưu Quang nhếch môi, cười đến thành thói.

“Gã quần áo màu vàng sáng, là Thiên đế Huyền Dật. Gã quần áo màu đen, là Ma Tôn Cô Diễm.”

Di Hân hơi kinh ngạc nhíu mi, “A, đều là đại nhân vật khó gặp nha.”

Lưu Quang từ chối cho ý kiến, mặt mỉm cười nhìn Dĩ Hân và Tiểu Cẩn, mở miệng nói: “Hai người các ngươi biến ảo hình người đi ra, vì xem diễn?”

“Với người chúng ta nhàm chán như vậy sao.” Dĩ Hân liếc liếc mắt, với ân nhân cứu mạng Lưu Quang này không tồn chút tâm cảm kích. Trong lòng hẳn rõ ràng biết, nếu Tiểu Vũ không lo lắng khổ sở, mỗi nam nhân không tìm không phải đó tuyệt đối sẽ không phát thiện tâm cứu hắn.

Tiểu Cẩn ở bên túm túm ống tay áo Dĩ Hân, dùng ánh mắt hơi trách cứ nhìn hắn, mỉm cười giải thích với Lưu Quang: “Diêm Vương đại nhân, kỳ thật ta và Dĩ Hân bị Thiên đế và Ma Tôn cả giận gây nhiễu, cho nên mới rời Hoa ký thân đi ra tạ nạn.”

Tiểu Cẩn vừa nói xong, Dĩ Hân liền bổ sung: “Sợ tự nhiên chết oan chết uổng, cho nên còn thỉnh Diêm Vương đại nhân chỉ dẫn một chút đường sống.”

Lưu Quang thật ra đối với châm chọc khiêu khích của Dĩ Hân không cho là đúng, giờ tay chỉ chỉ bờ bên kia.

“Đi qua bên người Tiểu Vũ đi, nơi đó an toàn nhất.”

Hai người nhìn theo ngón tay Lưu Quang, mới phát hiện đứng ở bờ bên kia là Tiểu Vũ và một nữ tử khác không biết tên. Dĩ Hân không hỏi thêm gì, tự nhiên nắm tay Tiểu Cẩn liền nhanh chóng lướt người nhẹ nhàng rời đi.

Động tác nhỏ thân mật như vậy của hai người làm đuôi lông mày Lưu Quang nhướng lên. Ôi uy, hai người này? Thông đồng khi nào vậy?

....

Cô Diễm một chương đánh về phía vai phải của Thiên đế, mà khoe mắt Thiên đế thoáng nhìn hai người ôm nhau trên cầu Nguyệt Hà, động tác rõ ràng chậm nửa nhịp. Sau khi lấy lại tinh thần, vội vàng thối lui về phía sau. Cô Diễm đầu cúi dễ dàng bỏ qua, nâng chương tới gần.

Chợt, một bóng người hiện lên, tóm lấy Thiên đế, khẽ nâng tay phải đón đòn đánh tới, thân hình vừa chuyển, cả người chắn trước người Thiên đế, liền như vậy bình tĩnh mặt hướng Cô Diễm đang nâng chương đánh úp lại.

“Bà bà!”

Bờ bên kia Tiểu Vũ bị dọa hô to, tức khắc, toàn bộ người ở đây đóng băng.

Đang ôm nhau trên cầu Nguyệt Hà, Dương Tiễn và Bạch Nhược kinh ngạc nhìn lại, vừa tới bờ bên kia, Dĩ Hân và Tiểu Cẩn cũng hoảng sợ. Thân hình Thiên đế và Lưu Quang giật mình tại chỗ,

Tay phải Cô Diễm ở trước mặt Thái Lam ngừng thế. Thần sắc kinh ngạc, cái trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Thế nào? Đánh đi! Không phải chàng rất thích đánh nhau sao, ra tay đi.”

Toàn trường duy nhất một người trấn định tự nhiên mở miệng nhàn nhã nói. Trên mặt mang theo tươi cười mê muội người, cười một cái thật ngọt với mỗi nam nhân đồ mồ hôi lạnh kia.

“Hồ nháo! Nàng có biết đột nhiên nháo đến như vậy sẽ rất nguy hiểm hay không!”

Cô Diễm lấy lại tinh thần, tìm đập lợi hại. Vừa rồi nếu hắn không sớm nhận thấy có người chạy đến, một chương kia đánh xuống, cũng đủ làm cho mỗi tiểu nữ nhân chỉ có nằm trên giường bệnh qua năm mới.

“Ôi? Chàng cũng biết nguy hiểm? Không phải chàng rất thích loại chuyện nguy hiểm này sao?”

Ngữ khí Thái Lam có chút khí thế bức nhân, để lộ ra tâm tình nàng giờ phút này có bao nhiêu không tốt. Vốn dĩ Thiên đế xuất hiện làm cho nàng rất vui vẻ, dù sao từ sau khi rời khỏi Kính Hồ, khả năng gặp lại tính là rất nhỏ. Chẳng qua không nghĩ tới, hai người này vừa thấy mặt liền đầu vồ, khiến cho nàng là thê tử cũng là muội muội rất căm tức!

Buông tay đang nắm Thiên đế, Thái Lam xoay người nhìn ca ca nhà mình.

“Ca! Ngày thường không phải người rất lý trí sao, sao lại cũng đi theo Cô Diễm hồ nháo! Hai người các ngươi muốn đánh nhau phải không? Đến, đến đi ta cùng các ngươi đánh. Hôm nay nếu không thấy máu, ai cũng không cho dừng tay!”

Câu này vừa nói ra, lập tức khiến cho hai lão nam nhân cười làm lạnh lấy lòng.

“Lão bà, là ta sai rồi. Nàng đừng nóng giận. Ta để cho nàng đánh có được không? Trờ về nàng phạt ta cái gì cũng được. Cái kia, ‘ái thê thủ tục’ phạt ta đọc lâu lâu! Đừng nóng giận, đừng nóng giận.”

“Hắc hắc, muội tử ~ ca không phải lão hồ đồ, ngươi đừng so đo với ca ca. Sau khi ca về Thiên đình, tự mình sẽ đi Tư Quả Nhai úp mặt vào vách đá có được không?”

Hai người nam nhân một trái một phải nắm tay Thái Lam, nói lời khuyên bảo. Thế mới chậm rãi làm cho mỗi nữ vương bớt giận.

“Ca, sao người đến Địa phủ?”

Tạm không để ý tới lão công nhà mình, vẫn là cùng ca ca tâm sự việc nhà trước.

Hắc hắc, Thiên đế lại cười ngây ngô một tiếng. “Vốn chính là muốn tới thăm ngươi, bất quá hiện tại lại thuận tiện muốn dẫn hai người trở về.”

Gi? Thái Lam không rõ cho nên tò mò lấy ánh mắt hỏi.

Thiên đế khụ khụ ho nhẹ, xoay người nhìn về phía cầu, nơi hai người nắm ngón tay đan vào nhau gất gao gấn bó nói: “Hai người các ngươi, lại đây cho ta.”

Tay Bạch Nhược khẽ run lên, Dương Tiễn thoáng dùng sức nắm chặt, tựa hồ là muốn cho nàng chút dũng khí. Lập tức nắm Bạch Nhược đi tới trước mặt Thiên đế. Song song cùng kính cúi đầu hành lễ.

“Hai người các ngươi theo ta về Thiên đình. Hiện tại Thiên Quy đã sửa, chuyện trước kia cũng không so đo nữa. Sau khi về Thiên đình, ta sẽ khôi phục tước tiên cho Bạch Nhược, để nàng trở lại Quỳnh hoa Cung trước kia nhậm chức. Vợ chồng son các ngươi, cũng không cần ở Địa phủ lén lút gặp mặt.”

Dương Tiễn và Bạch Nhược nghe vậy mừng rỡ, vội vàng quỳ xuống tạ ơn.

Thiên đế khó có khi mỉm cười đứng đắn, nhìn Thái Lam vẫy vẫy tay, đã muốn cáo biệt.

“Ca? Người đi nhanh như vậy?”

“Aizz, sắp qua năm mới, công việc nhiều. Nhiều thần tiên âm ỹ muốn phát thưởng cuối năm, ta phải đi về chuẩn bị bao lì xì.” Thiên đế nhăn mi lại, vẻ mặt tâm không cam lòng không muốn.

Mọi người ở đây nhất thời đen mặt.

Lưu Quang không biết từ khi nào nắm Tiểu Vũ đi tới, hướng Thiên đế phát phát tay. “Lão nhân, vừa vặn nhờ ngài một chuyện. Qua năm mới này ta sẽ không đi Thiên đình. Chúng ta khó được một nhà đoàn tụ, ngài không có ý kiến gì chứ?”

Thiên đế mỉm mỉm miệng, vô vị nói: “Ta thì không sao cả, chỉ sợ mợ con sẽ khổ sở. Đúng rồi, tiểu tử con khi nào thì làm việc vui? Mợ con mỗi ngày đều hỏi ta.”

Á...

Lưu Quang và Tiểu Vũ nhìn nhau, người trước ánh mắt mang theo mong đợi, người sau biểu tình vô tội, giả ngu ngốc lãng bỏ qua.

Xem ra hôn sự này, hắc hắc....

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.7 - Chương 1: Công cuộc cầu hôn.

Dương Tiễn mang Bạch Nhược theo Thiên đế rời đi. Sau sự kiện ầu đã, Thái Lam muốn ổn định việc nhà, đã liên tục vài ngày không đi tìm con trai bảo bối.

Lưu Quang cao hứng thoải mái, vốn định nhân cơ hội này cùng Tiểu Vũ thoải mái chung đụng, lại đột nhiên nhớ tới câu nói của Thiên đế lúc rời đi.

Đúng vậy, phải tìm ngày tổ chức hôn sự thôi. Nhưng mà vô luận hắn nói bóng nói gió như thế nào, tiểu nha đầu vẫn cùng hắn giả bộ hồ đồ, sống chết không chịu gặt đầu.

Việc này phải làm thế nào cho phải?

.....

Lúc Thần Chung Quý cùng Hắc Bạch vô thường trở về, đã thấy Lưu Quang ngăn người ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Ba người nhìn nhau, quyết định làm như không thấy, không nên để ý tới.

”Đứng lại!”

Ba người này không thèm nhìn, tiểu Diêm Vương cực kỳ không vui. Hai chân bắt chéo, trầm giọng gọi ba người lại.

Tiểu Bạch theo bản năng đem Tiểu Hắc đẩy về phía trước, Tiểu Hắc giơ tay lên, đáp lại: “Lão Đại! Có gì phân phó?”

Hai tay Luru Quang ôm ngực, khẽ nhăn mày lại.

”Các ngươi. Biết cách cầu hôn không?”

. ?

Ba người sững sờ, hiển nhiên không nghĩ Luru Quang sẽ hỏi một câu như vậy. Chỉ là nếu chịu suy nghĩ một chút, sẽ hiểu vì sao.

Lão Đại và Tiểu Vũ cũng đã lui tới một thời gian, nếu muốn danh chính ngôn thuận ở chung một chỗ, là phải tiến hành nghi lễ. . . vân vân. Chỉ là, cầu hôn??? Cái này cần thiết sao?

Luru Quang liếc liếc ba người bọn họ, tựa hồ đoán được trong lòng bọn hắn đang suy nghĩ gì. Chu mỏ nói lầm bầm: “Tiểu Vũ nói, phải theo quy củ của nhân giới mà làm, nhà trai phải yêu cầu cưới, nếu không nàng cũng không gả. Có trời mới biết ta sống đến bây giờ, căn bản cũng không nghĩ tới kết hôn chứ đừng nói gì đến cầu hôn. Sao có thể so với giết người còn phiền toái hơn, thật là làm khó ta.”

Nhìn thấy bộ dạng Luru Quang rối rắm, ba người ngược lại cao hứng. Hắc hắc, ngày thường bị lão Đại khi dễ thành thói quen, khó có dịp được nhìn thấy lão Đại cũng bị ấn, thật là thống khoái!

Tiểu Thôi bưng một bình trà chậm rãi đi tới, Luru Quang phát tay, ý bảo toàn bộ bọn họ ngồi xuống tán gẫu. Cũng sắp bước sang năm mới rồi, hơn nữa những người này cũng coi là người trong nhà, không cần phải làm theo thân phận phép tắc.

Tiểu Hắc là người đầu tiên không khách khí trực tiếp ngồi xuống, tiếp theo ba người Tiểu Bạch, Tiểu Thôi, Thần Chung Quỷ cũng theo sau ngồi xuống.

Tiểu Bạch ngồi xuống, liền nói ra suy nghĩ của mình, “Lão Đại, chưa ăn thịt heo còn chưa thấy qua heo chạy à. Không phải chỉ là cầu hôn sao, cũng đơn giản. Trên ti vi đều đã xem qua, kim cương, hoa tươi, sổ tiết kiệm. Chỉ cần giao ra ba cái này, bảo đảm Vũ nha đầu lập tức gật đầu.”

Tục!

Luru Quang còn chưa có ý kiến, Tiểu Thôi ở một bên liền mở miệng.

”Tiểu Vũ bây giờ không lo ăn uống, không thiếu tiền. Nàng muốn sổ tiết kiệm làm cái gì? Hôn nữa, nơi này là nơi nào? Là Địa phủ nha! Một tiểu quỷ soa như nàng muốn kim cương làm gì? Dùng để đập người sao? Hôn nữa ở Địa phủ ngoại trừ Hoa Bỉ Ngạn, những thứ hoa tươi khác đều không sống được. Ngươi vì mừng năm mới mà bị bắt làm thêm giờ đến nỗi hồ đồ sao, còn có ý nói ra những lời này chứng tỏ chỉ số thông minh của ngươi rất thấp?”

Nghe Tiểu Thôi nói xong Tiểu Bạch không nói được lời nào. Chỉ không phục thì thầm nói: “Chỉ số thông minh của ngươi cao, liền chỉ cho Lão Đại vài chiêu đi!”

Tiểu Thôi không chịu ảnh hưởng bởi phép khích tướng của Tiểu Bạch, vẫn nâng ly trà lên uống.

Bên này không trả lời, ngược lại Tiểu Hắc nhiệt liệt giơ tay thỉnh cầu lên tiếng.

Tất cả mọi người không trông cậy vào ý kiến từ trong miệng Tiểu Hắc, nhưng thấy bộ dạng hần nhao nhao muốn nói, vẫn có chút không đành lòng đã kích hắn.

”Tiểu Hắc, ngươi có ý kiến gì?”

Thần Chung Quỷ nhìn Tiểu Hắc, mở miệng hỏi. Cái chữ ‘tốt’ trong miệng, nói cực kỳ to. Ý tứ rất rõ ràng, nếu như không phải là ý kiến “Tốt” thì tốt nhất không nên mở miệng.

Tiểu Hắc dùng sức gật đầu một cái, buông tay kích động nói: “Ta có rất nhiều ý kiến, lão Đại có thể tùy tiện chọn một!”

Ồ?

Luru Quang nâng lông mày nhìn Tiểu Hắc, khuôn mặt không tin. Trình độ của Tiểu Hắc hần rất rõ ràng. Nếu như hắn nghĩ ra ý tốt thì heo mẹ cũng có thể trèo cây. Chỉ là chuyện cho tới bây giờ, ngựa chết cũng có thể biến thành ngựa sống. Nói không chừng người ngốc có chiều ngốc, vẫn có thể dùng được!

”Được, ngươi nói xem, ngươi có chiều gì?”

Hai mắt Tiểu Hắc sáng chói, “Thứ nhất, một đường tán công! Dù sao Lão Đại cả ngày rảnh rỗi không có việc gì làm, liền ngày ngày bám theo Tiểu Vũ, giây nào phút nào cũng nói với nàng, gả cho ta đi, gả cho ta đi. Qua mấy ngày, bảo đảm Vũ nha đầu không chịu nổi, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng!”

Về ~

Một trận gió lạnh thổi qua, mọi người đều ăn ý liếc mắt nhìn Tiểu Hắc. Ừ, đây đúng là một chiêu, là một tuyệt chiêu nha! Tính của Vũ nha đầu kia chính là gặp mạnh là mạnh, gặp yếu là yếu. Càng gặp lưu manh chơi xỏ lá, nàng bảo đảm có thể vô lại hơn.

Pass! (bỏ đi)

Tiểu Hắc nhìn phản ứng của mọi người, cũng biết chiêu này bị phủ quyết. Không nổi giận, không buông tha, tiếp.

”Thứ hai, nhiều người tấn công! Lão Đại ngươi ra lệnh cho toàn bộ tiểu quý soa Địa phủ ra vườn hoa hái một đóa Hoa Bỉ Ngạn. Sau đó Vũ nha đầu đi tới đâu, cũng sẽ xuất hiện một quý soa tặng hoa cho nàng. Nói với nàng, gả cho Lão Đại đi! Cuối cùng Lão Đại ngươi ra sân, thâm tình nói một câu, gả cho ta đi! Tiểu Vũ bảo đảm cảm động đối với người ôm ấp yêu thương, gặt đầu xong chuyện!”

Phi!

Tiểu Bạch tức giận trực tiếp mở miệng nói: “Đưa Hoa Bỉ Ngạn? Tiểu tử ngươi thật có sáng ý! Có từng thấy ai cầu hôn mà tặng Hoa Bỉ Ngạn chưa? Đòi lại là người yêu của ngươi, tặng cô nương nhà người ta Hoa Bỉ Ngạn, nói một câu, A! Tình yêu của chúng ta tựa như Hoa Bỉ Ngạn này, hoa và lá không bao giờ gặp nhau, có nàng không có ta, có ta không có nàng! Cô nương người ta nếu không trở mặt với ngươi, ta liền đem cả vườn hoa Bỉ Ngạn nuốt toàn bộ!”

Pass!

Lưu Quang vuốt trán, im lặng. Thần Chung Quỷ đồng tình nhìn hắn, sớm biết từ trong miệng Tiểu Hắc nói ra là không có gì tốt, Lão Đại còn đối với hắn ôm hi vọng. A, thật là tội lỗi.

Tiểu Hắc lau mồ hôi lạnh trên đầu, thần sắc có chút nóng nảy.

”Vây. . . . chiêu cuối cùng! Mỹ Nam Kế! Hay nói trắng ra, chính là trực tiếp tấn công cho xong chuyện! Ặc, nội dung chính thế nào ta không tiện nói nhiều, Lão Đại chính ngươi lĩnh ngộ mới tốt!”

Tiểu Hắc nói xong liền cúi đầu, không dám đối mặt mọi người. Mấy ý kiến vừa rồi hắn nói, là do lúc trước hắn lang thang trên nhân giới thấy người ta cầu hôn. Mà chiêu cuối cùng, người kia cũng chấp nhận nha. Hắn hoàn toàn không nói bừa, bởi vì hắn nghe qua Mỹ Nhân Kế, mặc dù không hiểu điển tích trong đó, nhưng nếu mỹ nhân có thể sử dụng Mỹ Nhân Kế, tại sao mỹ nam lại không thể dùng Mỹ Nam Kế chứ. Hơn nữa Vũ nha đầu dường như đối với điểm này không có sức chống cự. Đặc biệt Lão Đại còn có dáng dấp yêu nghiệt điên đảo chúng sinh.

Bốn phía đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh, mọi người lâm vào trầm tư. Tiểu Thôi cảm tách trà trong tay để lại trên khay, khẽ nhắm mắt.

”Ý kiến cuối cùng, rất đáng thử một lần.”

Gì chứ?

Tiểu Bạch cùng Thần Chung Quỷ ngẩn ra, không dám tin nhìn Tiểu Thôi.

”Ngươi nói muốn Lão Đại dùng Mỹ Nam Kế?”

Tiểu Thôi rất nghiêm túc gật đầu một cái, cho mọi người thấy hắn không phải đang nói đùa.

”Dù sao Vũ nha đầu cùng Lão Đại đều có tình cảm với nhau, Mỹ Nam Kế này nếu thành, Lão Đại thực có thể sắc dụ thành công, cũng là biện pháp tốt nhất. Nhất cử lưỡng tiện, khiến Tiểu Vũ gặt đầu đáp ứng lập gia đình, thuận tiện ngay cả tân hôn động phòng cũng đã xong xuôi. Không phải vẹn cả đôi đường sao.”

Tiểu Bạch chép chép miệng, suy nghĩ một chút sau đó cũng không phản đối. Tiểu Hắc hưng phấn ngẩng đầu lên nhìn Lưu Quang.

Khóe mắt Thần Chung Quỷ giật giật, hiển nhiên vẫn không thể tiếp nhận ý kiến này. Nhẹ nhàng ho khan một cái, mặt ngó Lưu Quang đang không lên tiếng, dò hỏi: “Lão Đại? Ngươi? Sẽ không thật dùng cái Mỹ Nam Kế gì chứ?”

Lưu Quang nâng khóe môi, hướng Thần Chung Quỷ ném đi một mị nhãn.

”Ngươi nói thử xem?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 2: Đêm ba mươi ở Địa phủ

Đêm ba mươi, Nhân giới vô cùng náo nhiệt, Thiên giới cũng vô cùng náo nhiệt. Về phần Ma giới, bởi vì đám chó săn đã nghỉ lễ về nhà mừng năm mới, cho nên tạm thời không có tin đồn truyền ra, chờ ngày sau sẽ báo!

Trong địa phủ, một đường giăng đèn kết hoa. Đèn lồng đỏ lớn treo thật cao, câu đối xuân đỏ thắm dán đầy vườn. Tất cả mỗi câu đối đều do mẹ chồng nàng dâu mười phần ăn ý đưa ra.

Năm nay Địa phủ cực kỳ náo nhiệt, bởi vì không chỉ có nhà đầu Tiểu Vũ, còn có hai vị ‘khách quý’ là Thái Lam và Cô Diễm. Hơn nữa đối với quan hệ của Lưu Quang và Tiểu Vũ, chúng tiểu quý cũng biết rõ trong lòng. Tin tưởng sau lễ này, chuyện vui của Lão Đại cũng sẽ không xa.

Không giống Nhân giới: cả nhà đoàn viên, vui vẻ hòa thuận. Bốn người này ngồi chung một chỗ, chỉ có thể dùng không khí quái dị để hình dung. Bởi vì đôi mắt lạnh của Cô Diễm chỉ khi đối mặt với người mình yêu thương là lão bà đại nhân thì mới lộ ra bộ dáng dịu dàng. Đối với Lưu Quang cùng Tiểu Vũ, là chẳng thêm ngó tới.

Mà Lưu Quang cũng đối với Lão Cha mà mình ghét cũng không hòa nhã, trên mặt đang mỉm cười, nhưng trong lòng một mực nghĩ tới mưu kế tấn công mà hôm qua cùng bọn Tiểu Thôi thương lượng. A ~ Mỹ Nam Kế nha ~

“Lão Đại! Năm nay lễ mừng năm mới không có hoạt động sao? Năm trước không phải còn có rút thăm trúng thưởng sao?”

Tiểu Hắc hưng phấn hô to lên, hân từ trước đến giờ vận số rất đen, đừng nói giải nhất với giải nhì, ngay cả giải khuyến khích hân cũng chưa từng rút được. Khó gặp được lễ năm nay được thỏa sức vui vẻ, năm nay hân cũng không thể tay không mà về. Cho dù là giấy vệ sinh! Hân cũng muốn rút một bọc mang về!

Đuôi lông mày Lưu Quang nhảy lên, “Chuyện năm trước không phải đều do Tiểu Thôi phụ trách sao?”

Tiểu Hắc gãi gãi gáy, cười khúc khích gật đầu: “Phải ha phải ha, ta vui mừng mà quên mất.”

.....

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, lời này Tiểu Hắc vừa nói xong, Tiểu Thôi liền đang cầm cái hộp đi đến chỗ chúng tiểu quý tùm năm tùm bảy.

Thái Lam hào hứng bừng bừng quan sát, mặt Cô Diễm thì lại khinh thường, tựa hồ đang cười nhạo những người nhàm chán này. Ôm Thái Lam ngồi trên ghế sofa, bộ mặt không muốn nhìn đến.

Tiểu Vũ hào hứng chạy vội ra trước, đây là lần đầu tiên nàng ở Địa phủ ăn tết. Mặc dù gặp qua nhiều đả ngộ phúc lợi, nhưng đây là lần đầu tiên được chính thức chơi đùa.

“Tiểu Thôi, trong hộp là cái gì?”

Tiểu Thôi cũng bị lấy không khí ăn tết vui vẻ, ngày thường bộ dáng bình tĩnh giờ phút này cũng nở nụ cười ấm áp.

“Không có gì, chính là phần thưởng. Rút được cái gì thì lấy cái đó!”

Gi?

Tiểu Vũ tò mò mở to mắt, rút được cái gì thì lấy cái đó? Vậy trong này rốt cuộc có cái gì? Sẽ không phải là các thứ linh tinh như ảnh của Chung lão đại chứ?

Tiểu Bạch đi đến bên cạnh Tiểu Vũ, thần thần bí bí tựa vào bên tai Tiểu Vũ thấp giọng nói: “Bên trong đều là giấy, phía trên có ghi tên phần thưởng, còn có một chuyện thú vị! Vũ nha đầu nguoi ngàn vạn lần không được bỏ qua nha!”

Nhìn về phía Tiểu Bạch đang lộ ra tròng mắt giao hoạt, Tiểu Vũ chợt cảm thấy cả người run run. Cảm giác có chuyện không tốt sắp xảy ra.

“Đến đây, tất cả mọi người tới tham gia náo nhiệt, thử vận may một lần. Nếu như rút được lá thăm may mắn, có thể yêu cầu bất luận kẻ nào làm bất cứ chuyện gì nha!”

Tiểu Bạch hô to một tiếng, lập tức khiến chúng tiểu quý ồn ào nhốn nháo.

Lá thăm may mắn? Tiểu Vũ không hiểu, cái gì là lá thăm may mắn?

Không đợi Tiểu Vũ kịp phản ứng, chúng tiểu quý đã say mê cuồng nhiệt xếp hàng rút thăm. Tiểu Hắc đứng mũi chịu sào, xếp ở vị trí thứ nhất.

“Ta cũng không tin sẽ xui như vậy! Năm nay thế nào ta cũng muốn rút một bọc giấy vệ sinh mang về!”

Tiểu Hắc hô to nói lên quyết tâm, rước lấy một trận cười ầm vang lên.

Tiểu Bạch ở bên chi lắc đầu, “Nhìn người này không có tiền đồ! Một bọc giấy vệ sinh, nguoi cũng đến nỗi không có sao?”

”Ta nói Hắc ca, ngươi có quyết tâm lớn như vậy sao? Phải đấy, ngươi khỏi phải nổi giận, ta mà rút được giấy vệ sinh, liền trực tiếp đưa cho ngươi nha!” Chúng tiểu quý thừa dịp não loạn cũng lớn tiếng tạo phản, cùng nhau vui đùa.

Giương mặt Tiểu Hắc đỏ lên, tức giận lắm lắm, “Ta đây không phải rất xui sao. Hàng năm đều rút, Hàng năm không trúng.”

Tay vươn vào hộp trong ngực Tiểu Thôi, sờ sờ, sờ lại sờ. Cẩn rằng một cái, đã chọn. Lấy ra nhìn.

Cảm ơn đã tới thăm!??

Mặt Tiểu Hắc đen một nửa, nắm tờ giấy kia tay có chút run rẩy. Ánh mắt thẳng tắp nhìn về mặt Tiểu Thôi đang tỏ vẻ vô tội.

”Ta nói tiểu Thôi này ~ không nên đùa như vậy? Ta căn bản không có mua đồ, ở đâu ra cảm ơn đã tới thăm? Cái người này không phải nói nhảm sao?”

Tiểu Thôi nhún vai một cái, bình tĩnh nói: “Năm nay bởi vì tâm tình Lão Đại tốt, cho nên trong cái rương này 99% là có phần thưởng. Cũng không biết nên nói tiểu tử ngươi vận khí tốt, hay là vận khí quá xấu. Duy nhất 1% này thì ngươi lại rút trúng.” Nói xong vẫn không quên đối với Tiểu Hắc giơ ngón tay cái lên, có tài!

Tiểu Hắc thấy chúng tiểu quý cười ồm lên với kết quả của hắn, chán chường cúi gằm đầu. Có tiểu quý còn không sợ chết tiếp tục ồm ào nói: “Hắc ca! Không nên tức giận, ta rút được giấy vệ sinh liền chuyển giao cho ngươi!”

.....

Một đám tiểu quý đã rút xong, để tỏ lòng công chính, Tiểu Thôi không tham gia. Thần Chung Quý cũng bày tỏ đối với hoạt động lần này không thích, nhưng chúng tiểu quý lại nhao nhao nên bắt đầu đi đánh bài rút.

Nhưng chỉ tùy tiện rút một cái lại chính là phần thưởng cao nhất Bản Bút Ký kiểu đáng mới nhất. Khiến Hắc huynh đang tức giận, sắc mặt lại đen lên một tầng.

Lưu Quang cũng không tham dự, bởi vì Địa phủ này thứ gì cũng là hắn. Thái Lam ngược lại rất hứng thú muốn thử một lần, lại bị Cô Diễm gắt gao ôm không buông tay, chỉ đành chịu thôi.

Kết quả là, chỉ còn lại hai người Tiểu Bạch cùng Tiểu Vũ chưa rút. Hơn nữa trong hộp còn có lá thăm may mắn thần bí, cho tới bây giờ, vẫn chưa có người nào rút được.

Tiểu Bạch đối với Tiểu Vũ cười cười, khẽ giơ tay lên làm tư thế xin mời.

”Ưu tiên Nữ sĩ, nha đầu, ngươi trước.”

Tiểu Vũ cũng cười hi hi, “Nếu không thì, cả hai cùng rút một lúc được không? Tranh thủ đem lá thăm may mắn kia rút ra. Ta đối với tám bài đó rất có hứng thú.”

Tiểu Bạch nhún nhún vai, gật đầu đáp ứng. Cũng may miệng cái hộp lớn, hai người cứ như vậy cùng nhau duỗi tay vào.

”Vận khí không tệ, là một máy chụp hình.”

Tiểu Vũ quơ quơ tờ giấy trong tay, cười rất vui vẻ. Chỉ là trong lòng ít nhiều có chút tiếc nuối, dù sao máy chụp hình nàng đã có, hơn nữa nàng đối với lá thăm may mắn kia thật sự rất hứng thú.

Tiểu Bạch đầu tiên là không nói ra tiếng, quơ quơ tờ giấy trong tay, nhếch miệng cười đến cực kỳ mỉa mai.

”Ta đã nói gì nào, vận khí ta luôn luôn tốt. Không có đạo lý không rút trúng lá vương bài này!”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ chúng tiểu quý trong phòng khách nhìn hắn. Thật có lá thăm may mắn? Thật đúng là đã rút ra rồi hả? Bọn họ vẫn cho là lá bài này là hỏa mù, căn bản sẽ không tồn tại. Bởi vì lá thăm may mắn uy lực thật sự khá lớn, có thể yêu cầu bất luận kẻ nào! Nhớ, là bất luận kẻ nào! Bao gồm Diêm Vương Lưu Quang! Có thể yêu cầu bất luận kẻ nào làm bất cứ chuyện gì!

”Ai nha, thật là ngươi đã rút trúng rồi!”

Tiểu Vũ đứng gần Tiểu Bạch, đoạt lấy tờ giấy kia nhìn một chút. Chẳng qua là một tờ giấy trắng, không có gì đặc biệt.

Khụ, khụ.

Có người nhẹ giọng ho khan một cái, mọi người nhìn theo tiếng, thì ra là Lưu Quang.

”Nói đi, hi vọng người nào làm chuyện gì?”

Nghe Lão Đại nói, toàn bộ chúng tiểu quý chỉ một thoáng liền thôi lui. Nếu Lưu Quang đã mở miệng, nói rõ lá thăm may mắn này là thật. Tiểu Bạch ngày

thường xem ai không vừa mắt, vậy thì xong rồi. Muốn cho một người trong bọn họ trần truồng chạy ra, ném hết mặt mũi đi cũng được.

Tiểu Bạch phối hợp với cảnh tượng, cười gian hai tiếng, hai tay ôm ngực đưa mắt liếc về phía Luru Quang. Luru Quang tựa vào trên ghế sofa, bộ mặt vô vị như cũ.

Trong lòng Tiểu Vũ còn suy đoán, chẳng lẽ Tiểu Bạch muốn chinh Lã Đại?

Chợt, ánh mắt Tiểu Bạch lại liếc về hướng Tiểu Vũ, nhất thời khiến Tiểu Vũ cả kinh. dự cảm xấu Mối vừa rồi trong nháy mắt lại đánh úp tới đầu.

Chẳng lẽ?

”Nếu ta rút trúng lá thăm may mắn, vậy ta sẽ nói yêu cầu. Vũ nha đầu, tối nay ta muốn người cùng lão Đại chung đụng một đêm, về phần làm những gì, hai người các người tùy ý.”

A...

Chúng tiểu quý ờn ào lên, gương mặt Tiểu Vũ nung đỏ, cầu cứu nhìn Luru Quang. Vậy mà bộ dạng người này vẫn bình tĩnh, đứng lên ôm chầm lấy Tiểu Vũ.

”Vậy thì cứ làm như vậy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 3: Gạo sống nấu thành cơm chín

Tiểu Vũ vừa mở mắt ra, trong mắt nhìn thấy cảnh tượng xa lạ. Trên là trần nhà màu trắng, một chiếc đèn thủy tinh màu đen treo cực kỳ rõ ràng.

Con người đảo một vòng, có chút không rõ cho nên muốn ngồi dậy. Thân thể thoáng vừa động, mới phát giác có cái gì không đúng.

Đúng!Đúng là sức lực không đúng, rất không thích hợp!

Có cái gì không đúng đến cảm thấy cả người có chút đau nhức, trong khi nhìn lại trên người mình không một mảnh vải.

Gi! Nàng nhớ nàng không có thói quen ngủ trần truồng mà?

Bên hông chợt căng thẳng, Tiểu Vũ đột nhiên ngẩn ra, đầu có chút cứng ngắc nghiêng nhìn lại.

Luru Quang nằm nghiêng ở trên giường, hơi híp mắt nhìn Tiểu Vũ. Bả vai phơi bày ra bên ngoài, bộ dáng như là chưa tỉnh ngủ lộ ra mười phần ý vị đầu độc. Nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Vũ kinh ngạc, sau đó nâng lên khóe môi cười khê.

“Nàng ở đây cùng với ta, hôm nay cũng đừng nghĩ ra khỏi cánh cửa này.”

.....

Oanh một tiếng, một sợi dây trong óc Tiểu Vũ gãy lìa. Toàn bộ trí nhớ lập tức bùng lên.

Tối hôm qua !Đúng, là đêm 30 tối hôm qua!

Tiểu Bạch đáng chết nói tùy ý rút trúng lá thăm, kết quả là hấn đề cho hai người nàng cùng lão Đại ở cùng một phòng chung đụng một đêm. Mà nàng còn vào thời điểm trạng thái mê man không giải thích được, trước một đám tiểu quý Địa phủ ờn ào lên tiếng, liền bị Luru Quang lôi kéo mang đi.

Mặc dù trước kia nghĩ chuyện da thịt thân thiết sớm muộn cũng sẽ xảy ra, nhưng cũng không phải dưới tình huống nàng hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý. Hơn nữa cuối cùng nàng phát hiện, một khi Hắc Sơn Lão Yêu biến hình, tương đối đáng sợ. Chấp niệm tương đối sâu nha.

Giống như muốn đem toàn bộ nhiệt tình lần trước bị cắt đứt bồi thường lại, nàng không giải thích được bị kéo vào phòng của hấn, bước qua cửa, đôi môi rừng rực kia liền hôn xuống.

Cũng không biết là kỹ thuật hôn của Luru Quang cực kỳ quá cao, hay là nàng quá vô dụng. Thậm chí ngay cả một chút ý thức phản kháng cũng không có, liền tùy ý để cho Hắc Sơn Lão Yêu từ hôn nhẹ chuyển thành hôn cạn, hôn cạn chuyển thành hôn sâu. Một đường hôn xuống, đầu óc choáng váng hết sức, cứ như vậy ngã vào giường lớn thoải mái.

Luru Quang lúc này đã có kinh nghiệm, ngay từ lúc đi vào cửa, liền giăng kết giới trên vách tường chung quanh. Hơn nữa đã sớm ra lệnh cùng mấy người

Chung Quý!

Buổi tối đêm 30! Cho dù lão đầu Thiên đế kia tự mình đến đá cửa, cũng liều chết ngăn lại cho ta. Nếu người nào còn dám phá hư chuyện tốt của ta, ta nhất định để cho hắn sống không bằng chết!

Ngón tay bẻ vang răng rắc, bốn người Chung Quý, Tiểu Thôi, Tiểu Bạch, Tiểu Hắc lập tức cùng nhau gật đầu như trống lắc. Còn kém không có giờ tay đến trước đèn mà thề!

Cho nên tất cả cứ như vậy mà diễn ra, cuối cùng Hắc Sơn Lão Yêu cũng đem “Thức ăn” mình mơ ước đã lâu nuốt sống vào bụng, ăn sạch sẽ.

.....

Nhớ tới những thứ lửa nóng triền miên tối hôm qua kia, gương mặt Tiểu Vũ nhất thời nung đỏ. Rất không có cốt khí đem toàn bộ thân thể rút về trong chăn, che hết cả người.

Tâm tình Lưu Quang rất tốt cười lớn, để trần nửa người trên ngồi dậy, ôm một đoàn phình ra trong drap kia, vui vẻ nói: “Thật không dễ dàng nha, khó được thấy Tiểu Vũ vợ ta cũng có một ngày xấu hổ. Sớm biết có thể nhìn thấy bộ dáng nàng thú vị như vậy, ta sớm nên làm thế này rồi! Hôm nay gạo sống cũng đã nấu thành cơm chín, Tiểu Vũ, nàng phải đối với ta phụ trách!”

Vừa nói, vừa nắm cái mền kéo. Muốn đem hình người ẩn núp kéo ra.

“Tốt lắm tốt lắm, cũng không phải là nàng không nhận ra chuyện gì, không cần ẩn núp. Dù sao quan hệ của hai chúng ta toàn bộ Địa phủ đều biết, không! Ngay cả Thiên Đình cũng biết! Nàng sớm muộn cũng là tiểu thê tử của Diêm Vương Lưu Quang ta, là người của ta!”

Tiểu Vũ núp ở trong drap, vẫn còn đắp cùng cái mền với Lưu Quang, cuối cùng đánh không lại hắn, một cái đầu nhỏ lúc này mới không cam không nguyện xông ra.

Lưu Quang ôm nàng, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ở trên môi của nàng trộm hôn một cái. Trên mặt đều là nụ cười thỏa mãn.

Chợt, đôi tay Tiểu Vũ đưa lên vai Lưu Quang, đẩy hắn một cái.

“Nói! Tối hôm qua là người cùng Tiểu Bạch đã thông đồng với nhau rồi có phải không? Có ý thiết kế đối phó ta sao?”

Nhiu cái mũi nhỏ, Tiểu Vũ tức giận tố cáo. Nhất định! Nhất định là một đám người bọn họ đã thông đồng. Nếu không Tiểu Bạch làm sao lại nói lên yêu cầu thái quá như vậy?

Lưu Quang ngã xuống giường, mặc cho Tiểu Vũ đè ở trên người hắn, còn lộ ra một bộ biểu tình rất hưởng thụ. Nghe câu hỏi, sau đó khẽ ngưng nụ cười, làm trạng thái suy nghĩ sâu xa.

“Ừm.Không thể nói là thông đồng. Chỉ là ta cùng hắn đã nói qua chuyện này trước. Đáp ứng nếu như hắn ngoan ngoãn phối hợp, ta sẽ tăng lương cùng với ngày nghỉ cho hắn. A, đúng rồi! Còn có Tiểu Thôi, nếu như không có Tiểu Thôi âm thầm giúp một tay, Tiểu Bạch cũng không nhất định tùy ý rút ra tâm bài.”

Nghe xem! Người ta thần thắng cỡ nào. Trước mặt người không biết gì như nàng đều cung khai tất cả, đạt đến một trình độ nào đó đi !

Tiểu Vũ cắn răng nghiêng lợi, ghé tòm! Cảm giác bị người tính kế thật không tốt! Ngày khác nàng nhất định sẽ đòi lại gấp nhiều lần, chợt cả người bị ôm, tiếp theo xoay người một cái, liền bị đặt ở phía dưới.

Một yêu nghiệt tỏa ra mùi phấn nam nhân lộ ra răng trắng với nàng, nở một nụ cười được kêu là mị hoặc chứng sanh.

“Ta thấy tinh thần nàng rất tốt, không bằng, đem chuyện chúng ta làm tối hôm qua ôn lại một lần?”

.....

Trong đại sảnh, bốn người ngồi ở trên ghế sofa không lo lắng mà uống trà.

Tiểu Bạch bắt nắm hạt dưa mà cắn, cười đến tà mị. “Tự nhiên ngủ thẳng giờ này không xuất hiện, xem ra tối hôm qua tình huống rất kịch liệt nha.”

Tiểu Thôi nghe vậy khẽ nhăn mày, bụng ily trà chậm rãi để lại trên khay trà.

“Tiểu Bạch, ta biết rõ người luôn luôn nói chuyện, làm việc cũng rất lớn mật, nhưng có mấy lời tốt nhất để ở trong lòng là tốt rồi, đừng nói rõ ràng như vậy, dạy hư trẻ nhỏ.”

Tiểu Bạch kinh ngạc nháy mắt mấy cái, quá kinh ngạc cũng không kịp nói ra, cứ như vậy ngây ngốc nhìn bốn phía một chút, không hiểu nói: “Dạy hư? Hài tử? Địa phủ ở đâu ra hài tử?”

Tiểu Thôi lắc đầu một cái, không lên tiếng. Chung Quý ở một bên ngược lại rất tốt bụng ho khan một cái, sau đó ánh mắt như là vô ý liếc về hướng một chỗ ngồi, Tiểu Hắc đang ngăn người ôm cuộn giấy vệ sinh trong tay.

Tiểu Bạch lập tức tỉnh ngộ, từ trong miệng thốt ra kinh ngạc, đi qua ôm chặt Tiểu Hắc một cái. Trêu ghẹo nói: “Huynh đệ, sao thế? Mới mừng một năm mới, sao buồn bã ỉu xìu vậy?” Chợt trừng lớn hai mắt, bộ mặt thể hiện kinh ngạc. “A! Ngươi cũng đừng nói cho ta biết, thật ra thì ngươi len lén thăm mền Vũ nha đầu từ lâu, giờ này nhìn thấy nàng cuối cùng vẫn bị lão Đại độc chiếm, cho nên ngươi rất rối rắm?”

Ta thêm vào! ~

Tiểu Hắc tức giận ném tới một cái liếc mắt, thờ dài nói: “Ta vẫn xem Vũ nha đầu như là muội muội, cũng không có bất kỳ ý nghĩ mơ tưởng. Ta đây đang rối rắm là bởi vì, ngay cả kẻ cả ngày mang kính mắt Tiểu Chính Thái cũng có thể rút được giấy vệ sinh, vậy mà vận khí của ta cứ kém như vậy sao?”

..... Ba người Tiểu Bạch, Tiểu Thôi cùng Chung Quỷ, trên đầu toát ra ba vạch đen. Nói nửa ngày, đứa nhỏ này vẫn còn vì một cuộn giấy vệ sinh mà rối rắm..... Thật là bi kịch.....

Bốn người vẫn còn ở trạng thái giằng co, chợt nghe một loạt tiếng bước chân truyền đến. Nhìn theo tiếng bước chân, hẳn là một trong các yêu quái giữ cửa, Tiểu Chính Thái!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 4: Ai đưa tin?

“Các vị đại ca! Tiểu đệ chúc các người năm mới Haaaa...! Chúc các người trong năm mới, công việc càng ngày càng rảnh rỗi, cuộc sống càng ngày càng tốt! Mỹ nữ càng ngày càng thích, tiền mặt càng ngày càng nhiều!”

Một phen đưa tới bốn người trên ghế sofa cười âm lên, Tiểu Thôi nâng lên khoe môi, lạnh nhạt nói: “Tốt lắm, nói chánh sự đi.”

Yêu quái đối với Tiểu Thôi giờ ngón tay cái lên, tán thưởng nói: “Không hổ là kim bài thư ký của Địa phủ chúng ta! Ánh mắt làm việc hiệu suất rất cao! Liếc mắt liền nhìn ra ta tìm các ngươi là có chuyện! Ủ, mới vừa rồi Thiên giới cho người đến, nói là vâng lệnh đem phong thư này giao cho lão Đại xem qua. Liên giao cho các ngươi xử lý, ta tiếp tục đi giữ cửa đây.” Nói là đi giữ cửa, nhưng thật ra là ba thiếu một, chờ hẳn nhanh nhanh trở về.

Cách yêu quái gần nhất, Tiểu Bạch thò tay mà tiếp nhận phong thư, tò mò liếc nhìn sau đó ném cho Tiểu Thôi. Thư từ của Địa phủ luôn luôn là do Tiểu Thôi quản lý, hẳn lười phải nhìn, đợi chỉ cần thuận miệng hỏi một chút cũng biết là chuyện gì rồi.

Tiểu Thôi nhận lấy phong thư mở ra, thoáng liếc một cái, sau đó đem thư tiện tay nhét vào trên khay trà. Nhìn động tác như bình tĩnh, nhưng chỉ cần quan sát rất nhỏ, là có thể phát hiện trong mắt sắc bén dưới mắt kính gọng đen kia, rất rõ ràng lóe lên một cái.

Tiểu Bạch hắt cằm lên, trêu ghẹo nói: “Thôi thư ký, theo chúng ta báo cáo tình huống thế nào đi?”

Không giống quá khứ ngoan ngoãn trả lời, lần này Tiểu Thôi ngược lại giống như là có ý sĩ diện, như không có chuyện gì xảy ra bùng ly trà lên uống, hoàn toàn bỏ quên câu hỏi mới vừa rồi của Tiểu Bạch.

“Cát ~ bước sang năm mới rồi, ngươi cũng học được sĩ diện rồi hả?” Tiểu Bạch khinh thường nói ra, nhưng mà Tiểu Thôi bất đắc dĩ nâng cằm. Không thể làm gì khác hơn là để hai chân xuống, đưa tay qua từ trên bàn trà cầm lá thư lên.

Hắn cũng không phải là không mở to mắt kính! Không nói hẳn liền tự mình nhìn!

Tiểu Hắc cũng tò mò đem đầu vươn qua, cùng với Tiểu Bạch xem nội dung bức thư.

Tiểu Quang đáng yêu thân ái!

Hôm nay Thiên đế ta gần đây rảnh rỗi cùng Vương Mẫu đọc “Tân Bạch Xà Truyện”, làm cho ta cùng Vương Mẫu cảm động chết đi sống lại. Ô ô ô ~ cái tên Pháp Hải chết tiết kia thật sự là quá ghê tởm! Người ta nói yêu thương, hẳn quản cái chuyện khi gió gì? Đáng hận nhất chính là trong miệng lúc nào cũng nói cái gì là thay trời hành đạo! Thay trời hành đạo? Ta nhô vào! Thật là muốn cỡi giấy đập hắn! Ta sao lại để cho hắn đi chia rẽ đôi vợ chồng người – yêu đó chứ? Cho nên! Hôm nay ta quyết định, muốn phải con đi thu phục hắn! Cho hắn biết dùng danh hiệu của ta làm loạn sẽ trả giá rất cao!

Ặc, nói đến thủ đoạn chinh người, cháu trai nhỏ đáng yêu của ta nếu như nhận thứ hai, vậy thì không ai dám nhận mình là thứ nhất! A! Cháu dâu nhỏ dường như cũng có chút tài năng. Ít nhất có thể học cho Văn Khúc Tinh Quân tức học máu, đem con trị thành ngoan ngoan ngoan ngoan. Chắc cũng là Cao thủ! Vậy cũng tốt, cứ quyết định như vậy đi. Nói với các con đến đây thôi! Từ khi nhận được phong thư này, các con liền bắt đầu hành động! Dầu gì Tây Hồ cũng là địa phương có cảnh sắc không tệ, coi như là mang theo cô dâu nhỏ của con đi hưởng tuần trăng mật đi!

A ha ha ha ha ha ~ Ta ở trên trời sẽ thời khắc đều chú ý đến các con ~ Phải nhanh lên một chút hoàn thành nhiệm vụ nha ~ Nếu như tiểu tử con dám đem phong thư này thiêu hủy làm như không nhìn thấy, vậy ta sẽ tức giận ~ Khi ta tức giận, hậu quả cũng sẽ tương đối nghiêm trọng đấy?

Ta nghĩ, nếu như ta nói ra. Hôn sự của con..... Vẫn có thể dễ dàng bị phá hư ?

A ha ha ha ha ha ~ Tiểu Quang quang thân ái của ta, ta chờ đám các con báo tin tức tốt ~ hết ~

Siêu cấp đẹp trai Thiên Hạ Vô Song, đáng yêu vô địch Vạn Người Mê ~ được sủng bái mê luyến nhất ~ cậu của con. (bác Thiên đế này tự ki thấy ớn ^^)

.....

Tiểu Bạch nhủ mảy vừa rút ra, ngay sau đó giống như là nhớ tới cái gì, vội vàng đem thư ném lên trên khay trà

Tiểu Hắc còn có chút không rõ chân tướng, theo bản năng lăm bắm mở miệng. “Hôm nay mới là mừng hai nha, dĩ nhiên làm cho ngày nghỉ cũng không có, thật bị kịch.”

Tiểu Bạch im lặng, trọng điểm không phải ngày nghỉ có được nghỉ hay không!!!!

“Trong thư nói những gì vậy hả?” Tiểu Thôi mím môi nhấp một ngụm trà, mở miệng nhàn nhạt hỏi.

Tiểu Bạch nháy mắt mấy cái, “Gi, không phải ngươi mới vừa xem sao?”

Tiểu Thôi nâng tay đỡ mắt kính gọng đen, mặt bình tĩnh vô tội nói. “Không xem toàn bộ. Chỉ thấy được cái ký tên cuối cùng đó liền trực tiếp quên mất. Trực giác của ta nói cho ta biết, thường thường Thiên đế viết thư tới, cũng sẽ có chuyện không tốt xảy ra.”

.....Sâu sắc !

Tiểu Bạch âm thầm nói thầm trong lòng, nhẹ nhàng ho khan một cái, sau đó mặt ngó sang Chung Qùy – Chung lão đại đang ngồi lộ ra một vẻ mặt bình tĩnh.

Á, Chung lão đại! Chẳng lẽ ngươi không tò mò trong thư viết những thứ gì sao?”

Chung Qùy nghe vậy sắc mặt trầm xuống, nhìn về mặt Tiểu Thôi biểu tình không đếm xỉa đến, đang nhìn nhìn Tiểu Bạch ánh mắt giảo hoạt kia. Trong lòng chợt cảm thấy lạnh, có loại dự cảm xấu.

“Ta.....Không có muốn biết. “Nói thật, mặc dù không có can đảm nói, nhưng lại không thể không thừa nhận, Tiểu Thôi quả thật nói rất đúng. Thường Thiên đế viết thư tới, mười phong thì có đến 11 phong đều là không tốt! Hẳn chỉ thật sự rảnh rỗi nhàn chán hoặc là lại có âm mưu quỷ kế gì thì mới có thể tìm đến “Cháu ngoại đáng yêu” để tiêu khiển.

Tiểu Bạch thoáng một cái đứng lên, vén vén tóc cười đến ngây thơ nói: “Ta đột nhiên nhớ tới, có mấy tiên nữ ngày hôm qua cho hạc đem giấy đưa tin cho ta, hẹn ta hôm nay cùng các nàng tụ họp một chút. Xem chừng cũng sắp đến thời gian rồi, để thực nữ chờ cũng không phải là phong cách của ta, cho nên ta liền đi trước một bước. Phong thư này, các ngươi tự làm thôi.” Mím cười phất tay một cái, thân hình lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Tiểu Hắc không rõ chân tướng gãi gãi đầu, lại ôm lấy cuộn giấy vệ sinh kia đi vào trong góc trầm tư. Tại sao? Tại sao ta ngay cả cuộn giấy vệ sinh cũng không rút được?

Chân mày Chung Qùy đen đặc run lên, nhìn thấy bóng dáng Tiểu Bạch nhanh chóng rời đi, sau đó theo bản năng cũng muốn kiểm soát rồi đi. Nhưng vừa mới há mồm, liền bị người chặn lại.

“Chung lão đại, trước đây tất cả phong thư quả thật đều là do ta đi đưa cho lão Đại. Nhưng mắt thấy ngày nghỉ sắp sửa kết thúc, công việc của ta lại rất nhiều. Tỷ như bây giờ hai người chúng đụng, ngay sau đó nói không chừng Địa phủ sẽ phải làm chuyện vui. Nếu như mà ta nghĩ tới điều gì tốt một chút, nói không chừng trong năm sau, thừa dịp lão Đại hết sức cao hứng, có thể thuyết phục hắn đem tiền lương nâng lên, ngày nghỉ cộng thêm một ngày. Chuyện quan trọng hơn, có thể cho phép chúng ta cùng với các tiên nữ tỷ tỷ ở Thiên Đình qua lại, ngươi cũng có thể tìm cho chúng ta một Chung đại tẩu.”

Tiểu Thôi vừa nói xong, bèn chậm rãi để ly trà xuống đứng lên. Cúi người xuống muốn cầm phong thư trên khay trà kia lên, trong miệng vẫn nói: “Chỉ là ngươi biết, con người của ta luôn luôn tùy tâm tình làm việc. Nếu tâm tình không tốt, cái chuyện kia cũng không làm được. Ta thì không sao cả, cùng lắm thì ít đi mấy con số, đem ngày nghỉ toàn bộ không dùng đến mà thôi. Có các ngươi cùng với ta chịu tội, ta cũng cảm thấy vui vẻ một chút.”

Giọng nói bình thường, âm thanh nhàn nhạt. Nhìn dáng dấp một chút cũng không có tính nguy hại, nhưng lại làm cho người ta cảm giác có chút rợn cả tóc gáy.

Pằng! Tay Tiểu Thôi tiếp xúc với lá thư này thì bàn tay Chung Qùy lập tức trùn lên trên phong thư kia.

“Phong thư này.....Ta đi đưa sẽ tốt hơn.”

Tiểu Thôi nhếch miệng, đứng thẳng người. Nhìn Chung Qùy lộ ra mỉm cười âm áp, “Vây, liền làm phiền ngươi rồi!”

Trên trán Chung Qùy tuôn ra gân xanh, tiểu quỷ này có một cái đầu thật là đáng sợ! Biết rõ lão Đại cùng Tiểu Vũ còn trong phòng đang “Đã tỉnh mạ tiểu” (câu này mình không hiểu nên để nguyên), lúc này đi trêu chọc hắn, không thể nghi ngờ chính là đi tìm chết. Thôi khắc mấu chốt, từng cái một ngược lại

sẽ bỏ bởi vì mấy chuyện này.

Aizz, chấp nhận cảm thư tiên trên khay trà lên, trong lòng Chung Quỳnh thăm thán.

Làm đầu lĩnh của bọn tiểu quý này, ta thật khổ làm sao!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.7 - Chương 5: Được rồi, đón lấy nhiệm vụ!

Tiểu Thôi cùng Tiểu Bạch núp ở khúc quanh, nghe trong phòng người khác truyền ra tiếng rống giận dữ, đủ để lật ngược nóc nhà biệt thự. Chung Quỳnh đứng ở cửa phòng, sắc mặt giống như bị một đồng cút chim đánh trúng rất khó coi.

Hai người nhìn có chút hả hê ôm bụng nhin cười, không có một chút đồng tình.

Một lát sau, Luru Quang từ trong phòng đi ra, nhìn Chung Quỳnh ném đến một cái liếc mắt, gương mặt giống như đi đại tiện. Chung Quỳnh biết giờ phút này nói gì đều là tìm chết, dứt khoát ngậm miệng không nói. Cúi đầu cung kính đưa thư tiên lên.

Luru Quang tức giận không nói nhận lấy, thoáng nhìn nội dung một chút, sau đó từng sợi gân xanh một bạo khởi. Bá bá bá ~hai ba lần thì trực tiếp xé nát bấy lá thư.

Lão già đáng chết kia!

“Không phải nói với các ngươi rồi! Trong lúc nghỉ, tắt điện thoại di động, ẩn giấu hành tung, cực tuyệt bất kỳ phong thơ lui tới! Thiên Đình đưa tin tới, biết rõ sẽ không có chuyện gì tốt, không trả lại cho ta còn ngậy ngốc nhận lấy? Bình thường ta dạy các ngươi như thế này hay sao? Ngươi đã đi theo ta một thời gian dài, sao lại phạm sai lầm cấp thấp này đây?”

Chung Quỳnh há miệng, theo bản năng liền muốn thay mình giải thích. Nhưng nghĩ lại, nếu giải thích, thì yêu quái tiểu tử kia sẽ không tránh được trách phạt. Aizz, thôi thôi. Hay là đừng nói chuyện, chờ lão Đại hết giận thôi. Nếu mình đã thành người chịu tội thay, vậy thì tốt bụng đến cùng thôi.

“Thế nào? Không trả lời? Ta hỏi thế mà ngươi cũng không để ý tới?” Luru Quang lúc này là nín một bụng hỏa, vốn chuyện đem gạo sống nấu thành cơm chín, là một chuyện thật cao hứng. Vốn là hắn còn muốn ôn tồn thật tốt, lần này giao việc cho hắn. Hắn đầy đủ hoài nghi lão đầu tử là cố ý! Là cố ý đấy! Hắn xác định không phải là người rồi rãnh, người không nhận ra ân ái. Cái gì là Bạch Xà Truyền? Cái gì Pháp Hải? Quan hắn khi gió chuyện gì chứ? Hắn chính là muốn làm một Diêm Vương nhân nhả tự tại, cùng Tiểu Vũ của hắn ở trong Địa phủ này tác uy tác phúc là đủ rồi!

Đầu gối Chung Quỳnh khê cong, trực tiếp quỳ xuống. Trước kia có nghe người ta nói, nam nhân chưa thỏa mãn dục vọng là đáng sợ nhất, hôm nay hắn cuối cùng cũng lãnh giáo.

“Thuộc hạ biết tội, cam nguyện bị phạt!”

Thái độ Chung Quỳnh mềm mỏng vừa quỳ xuống, Luru Quang ngược lại kinh ngạc, chu mỏ có chút ngượng ngùng. Chung Quỳnh lớn tuổi hơn so với hắn, bình thường cũng vẫn thay hắn chia sẻ các việc lớn nhỏ trong địa phủ, mới có thể đề cho Diêm Vương như hắn lúc này được nhẹ nhàng như thế. Chung Quỳnh làm việc từ trước đến giờ đâu ra đấy, Thiên Đình đưa tin, hắn nên nhận lấy. Chuyện này hắn lại tức giận, hình như có chút quá mức.

Hắn nghĩ đến đây, có chút xấu hổ sờ sờ vành tai, ngay lập tức giọng nói hòa hoãn rất nhiều.

“Á..... Ta chỉ phải..... Ngươi không biết sao! Trong người ta bị huyết áp thấp, rất nghiêm trọng khi xuống giường! Ta ngủ bị ngươi đánh thức, khó tránh khỏi tâm tình không tốt. Á, ngươi mau dậy đi, nay đã sang năm mới, ngươi quỳ xuống như vậy, ta lại không có bao lý xì cho ngươi.”

Chung Quỳnh kinh ngạc ngẩng đầu lên, mặt không khỏi nhìn về Luru Quang. Không hiểu hắn tức sao lại nhanh như vậy tiêu tán? Theo thường lệ trong quá khứ, Luru Quang không dễ dàng nổi giận, nhưng chỉ cần một khi phát hỏa, là rất khó trấn an. Cho nên theo kinh nghiệm bọn họ làm thuộc hạ mà nói, chỉ cần một khi Luru Quang phát hỏa, bọn họ một là không thể lên tiếng, hai là không thể giải thích, ba là cúi đầu nhận lỗi. Như vậy mới có thể miễn bị càng nhiều tội hơn.

Mà một lần?..... Chung Quỳnh mặc dù không chắc chắn, nhưng hắn nhìn thấy rõ ràng, tựa hồ ngay từ lúc bắt tri bắt giác, Luru Quang thay đổi. Thay đổi không cực đoan như vậy, không thể nói lý như vậy. Trước kia Luru Quang phách lối cuồn cuộn, hoàn toàn sẽ không quan tâm cảm thụ của bất kỳ người nào. Mà Luru Quang bây giờ, sẽ thay người suy nghĩ, thay đổi thành dịu dàng?.....

Chung Quỳnh còn quỳ trên mặt đất suy nghĩ, cánh tay chợt bị người khác bắt được. Nghiêng đầu nhìn lên, chính là Tiểu Vũ.

“Chung lão đại? Cái người này sao sáng sớm lại quỳ gối ở nơi này? Phạm tội rồi hả? Chẳng lẽ tối hôm qua say rượu, xông vào phòng của một tiểu quý có ý đồ bất chính?”

Tiểu Vũ ngồi xổm người xuống, cùng Chung Quỳnh mặt đối mặt. Trong đôi mắt tròn trịa lộ ra mấy phản ánh sáng giao hoạt. Quan tâm ngoài ra cũng mang theo niềm vui hứng thú trên vầng trán.

Chung Quỳnh nhìn người váy hồng trước mắt, một lúc sau liền tỉnh ngộ.

Thì ra là..... Là bởi vì nàng thôi.....

Tiểu Vũ lôi cánh tay Chung Quỳnh để cho hắn đứng dậy, quay đầu liền cười với Lưu Quang: “Lão Đại, sang năm mới rồi, cũng đừng trách phạt Chung lão đại. Nhìn hắn bình thường làm được nhiều việc như vậy, quả thật có thể ban huy hiệu chiến sĩ thi đua cho hắn rồi. Coi như hắn phạm vào bao nhiêu chuyện cũng đều cười một tiếng mà cho qua, từ từ xử lý nhẹ thôi. Có được hay không?”

Lưu Quang cười vuốt vuốt Tiểu Vũ một cái, thật ra thì hắn căn bản không nghĩ trách phạt người nào. Cũng chỉ là ôn tồn bị cắt đứt, lại nhìn thấy lão già đáng chết kia gỏi thư, lập tức không thuận mà thôi.

“Ta không muốn trách phạt hắn, ngược lại chúng ta thật là bị kịch rồi. Lão già kia phái nhiệm vụ xuống, chỉ đích danh muốn hai chúng ta hoàn thành. Cho nên từ khoảnh khắc này, ngày nghỉ của chúng ta không có rồi.”

Cái gì!?

Tiểu Vũ kinh ngạc ra tiếng, không hiểu nhìn về phía Lưu Quang. Người sau vừa định đem thư tiên cho nàng xem, vờn tay, mới phát hiện thư tiên kia sớm đã bị mình xé thành mảnh vụn. Thở dài, dứt khoát tự mình diễn tả.

“Lão già kia nói, hắn và vợ ở trên Thiên Đình xem ‘tân Bạch Xà Truyện’, đối với cái kẻ được kêu là Pháp Hải vô cùng tức giận, nói hắn giả mượn uy danh Thiên giới, đi chia rẽ vợ chồng son người ta..... Tóm lại một việc, chính là để cho hai chúng ta đi Tây Hồ, đi trừng trị con lừa ngọc kia, cứ như vậy!”

Bạch Xà Truyện?? Không phải là truyện rất nổi danh giữa người và yêu sao?

Thấy Tiểu Vũ không nói lời nào, rũ cụp đầu nhỏ, cho là nàng bị mất hứng. Lưu Quang vội vàng an ủi: “Á, thật ra thì nhiệm vụ này cũng xem là tốt. Coi như chúng ta sớm đi hưởng tuần trăng mật đi. Dù sao nghe nói phong cảnh Tây Hồ rất đẹp, chúng ta nên đi xem một chút cảnh đẹp, giải sầu một chút cũng rất tốt không phải sao?”

Chợt, Tiểu Vũ nâng đầu nhỏ lên nhìn về Lưu Quang. Tròng mắt chớp như sao, khiến Lưu Quang một hồi cũng không nói gì. Tình huống gì thế này?

“Ta hận thấu xương đối với tên hòa thượng thôi đó. Không làm được gì tốt mà trong miệng luôn nói chuyện thanh cao. Hai người Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh kia quản hắn chuyện khi gió gì? Hắn đâu cần phải chen vào giữa, làm người ta chia lìa không thể gặp nhau. Lão Đại, chúng ta lập tức lên đường đi đến cái niên đại kia gặp bọn họ trên cầu nhỏ ở Tây Hồ đi, ta thật sự là rất ưa thích nhiệm vụ lần này!”

Lưu Quang có chút không phản ứng kịp, chỉ có thể phối hợp gật đầu một cái.

“Á, được, được. Chúng ta liền lên đường?”

Tiểu Vũ ôm cánh tay Lưu Quang, lôi kéo hướng Sinh Tử Môn mà chạy. Trục tiếp đem chuyện của Chung Quỳnh mới vừa rồi vứt bỏ sau ót.

Lên đường lên đường! Go go! Chúng ta đi dạy dỗ người kia nên nói đằng hoàng với Hứa Tiên! Cái tính cách kia, giải thích kia, cũng chỉ có thể sinh tồn tại cái thập niên đó. Hắn không biết bị coi thường thành cái dạng gì rồi. Hay không khác gì một kẻ ngu. Thật ra nói dễ nghe thì, người kia gọi là đằng hoàng, nói có chút khó nghe, liền gọi là thiếu não!.....

Tiểu Vũ lôi kéo Lưu Quang, một đường nói xong rồi đi. Chung Quỳnh còn đứng ở cửa, có chút giật mình.

Ở khúc quanh, Tiểu Bạch sờ lên cằm tự nhủ: “Ai nha nha, lão Đại lại lọt vào trong tình yêu cuồng nhiệt. Chỉ cần Tiểu Vũ cười một tiếng, hắn lập tức cứ vui vẻ nở hoa. Sức mạnh của ái tình..... Thật là đáng sợ!”

Đôi tay Tiểu Thôi ôm ngực, cũng lâm bầm: “Xem ra Mỹ Nam Kế đã thành công, nhưng mà người bị bắt, hình như là lão Đại?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.7 - Chương 6: Ta nói trời mưa, liền nhất định sẽ mưa!

Bốn phía Tây Hồ, cảnh lá vây quanh, sắc núi xanh um, liễu rủ bên cầu, bóng cây râm mát.

Đời trước Tiểu Vũ chưa từng đến Chiết Giang, tự nhiên chưa thấy qua cảnh đẹp lần này. Hơn nữa phong cảnh thời cổ, không trộn lẫn những thứ tạp nham, tỷ như buồn bán đạo, liền phá hủy vẻ đẹp vốn có.

Nhìn thấy biểu tình Tiểu Vũ si mê, trong lòng Lưu Quang nhất thời cảm thấy nhận nhiệm vụ này thực giá trị. Ít nhất thấy bộ dáng tiểu nha đầu thực thích, cũng không tệ.

Chợt, Tiểu Vũ mất hứng.

“Xong rồi! Lão đại, chúng ta không biết bộ dạng Bạch Tổ Trinh và Hứa Tiên trông thế nào? Làm sao tìm bọn họ?” Nàng chỉ xem “Bạch Xà Truyện” bản cũ trên tivi, nhưng đối với diện mạo thật của bọn họ, nàng hoàn toàn không biết.

Lưu Quang vuốt vuốt đầu Tiểu Vũ, mỉm cười nói: “Nàng cũng quá coi thường nam nhân của nàng rồi, Bạch xà và Thanh xà là hai yêu nghiệt, ta liếc mắt một cái có thể nhận ra. Về phần Hứa Tiên, đợi thấy Bạch xà kia muốn quyến rũ ai, thì là người đó.”

Tiểu Vũ gật gật đầu, ra vẻ là có chút đạo lý. Bất quá lời này nghe sao không được tự nhiên?

....

Hai người Lưu Quang và Tiểu Vũ tựa vào thành cầu, nhìn người qua đường lui tới, tìm kiếm mục tiêu của bọn họ.

Trong lúc đó, không ít ánh mắt vụng trộm của các cô nương qua lại đều nghiêng đầu tò mò, không ít người, ánh mắt lý đều lộ ra **. Thật đáng buồn là, quý đối tượng hoàn toàn không chú ý tới. Hoặc là nói, trực tiếp bỏ qua. May mà tà chết một phen ôm chầm lấy Tiểu Vũ mặt không chớp mắt bên cạnh, tựa hồ không tiếng động tuyên cáo:

Thực xin lỗi, các người không cơ hội. Tuy rằng các người không muốn thừa nhận, nhưng ta vẫn nói. Đúng vậy, nha đầu váy hồng bên người ta khiến các người nghĩ lầm là tiểu nha hoàn, không khéo, kỳ thật là thê tử của ta.

Thời khắc mấu chốt, thần kinh Tiểu Vũ đa phần sẽ có phát sinh. Ví như giờ phút này, nàng hoàn toàn không chú ý từng đạo ánh mắt cứ bắn phá, mà đang liều mạng tìm kiếm hai đạo nhân ảnh một trắng, một xanh.

Lưu Quang chợt vỗ vỗ nàng bả vai, nâng tay lên chỉ chỉ hai đạo nhân ảnh mới vừa đi đến giữ cầu.

“À, người chúng ta muốn tìm đã xuất hiện.”

Cái gì?

Tiểu Vũ kinh ngạc chu chu cái miệng nhỏ nhắn, theo bản năng thốt ra: “Là các nàng? Sao đều là quần áo màu tím. Không phải là một trắng một xanh sao?”

Trán Lưu Quang nổi ba vạch đen, tiểu nha đầu bình thường thoát nhìn rất thông minh, sao mà ta ở phương diện này lại chấp nhất như vậy? Ai quy định Bạch xà, Thanh xà phải mặc quần áo màu trắng và màu xanh? Bánh dứa không có dứa, chẳng phải vẫn gọi là bánh dứa sao. Còn có bánh lão bà, cũng không có lão bà đó thôi!

“Không sai đâu, chính là hai nàng ấy. Chúng ta theo sau đi.”

Không đợi tiểu nha đầu phản ứng, Lưu Quang liền lôi kéo Tiểu Vũ đi qua. Đương nhiên, chỉ tạm thời đảm đương vai người qua đường mà thôi. Hiện đại mà nói, chính là đến làm nhen. Pháp Hải chưa xuất hiện thì chưa có việc gì, bọn họ mừng rỡ thưởng thức tình tiết của câu chuyện.

....

Ai nha ~

Mỗ Bạch xà cùng mỗ nam “lơ đãng” đụng phải một chút, sau đó trao cho nhau ‘mị nhãn’, đi qua sát bên người. Tiếp theo, mỗ nam phát hiện mỗ Bạch xà “lơ đãng” rơi trâm gài tóc, nhanh chóng căn cứ lòng tốt không lấy của rơi, xoay người đuổi theo. Tiếp theo, chính là đưa trâm gài tóc, lại cho nhau ‘mị nhãn’. Cho đến khi cả người mỗ nam một trận run run, ngây ngốc lên thuyền.

Tiểu Vũ bặc bặc: đây chẳng lẽ chính là cái gọi là nhất kiến chung tình, nhị kiến khuyên tâm, tam kiến đính chung thân? (vừa gặp đã thích, gặp lần hai sẽ yêu, gặp lần ba sẽ cưới)

Lưu Quang khinh thường: Hừ! Bộ dạng Bạch xà giống như hoa, ta thấy người nào đó còn chưa kịp nhất kiến chung tình, đã định chung thân!

Bạch xà xoay người rồi đi, Hứa Tiên cũng lên thuyền.

Gi? Không đúng nha?

Tiểu Vũ lay tay áo Lưu Quang, “Lão Đại, không đúng nha!”

Lưu Quang không rõ cho nên hỏi, “Cái gì không đúng?”

“Bọn họ sao liền như vậy đã tách ra? Bạch Tố Trinh còn chưa đưa ô cho Hứa Tiên! Trời cũng chưa mưa! Sau đó Hứa Tiên còn dưới danh nghĩa mượn ô, hỏi gia cảnh, địa chỉ của Bạch Tố Trinh, như vậy hai người mới có thể phát triển đến bước tiếp theo!”

Phải không?

Lưu Quang nghi hoặc, bản nhân hẳn đối với ‘Bạch Xà Truyện’ linh tinh không có hứng thú gì, chỉ nhớ rõ là một xà yêu cùng một con người thành thân còn sinh đứa nhỏ, cái khác cũng không hiểu biết.

“Làm sao bây giờ? Kỳ thật cũng không sao cả? Dù sao Bạch xà là yêu, Hứa Tiên tìm không thấy nàng, nàng phải đi tìm Hứa Tiên. Dù sao loại trùng hợp ngẫu nhiên gặp lại này, vẫn có thể tạo ra.”

“Không được!” Tiểu Vũ là người mê tivi, cự tuyệt hết thấy trường hợp cùng diễn xuất trên TV không phù hợp. Chỉ chỉ lên trời, Tiểu Vũ mở miệng nói: “Lão Đại, chàng có thể hô phong hoán vũ không? Làm một lần là tốt rồi.”

Lưu Quang gật gật đầu, cái này đơn giản, thực dễ làm được.

“Vậy thì ~” Tiểu Vũ hi hi cười, kiễng mũi chân tiến đến bên tai Lưu Quang. “Đợi ở đây, ta phải đi tìm Bạch Tố Trinh mượn ô, sau đó sau đó...?”

Mỗ Quang nháy mắt mấy cái, tuy rằng không hiểu những diễn biến này, nhưng tiểu nương tử thân ái lên tiếng, hẳn cũng vui vẻ ngoan ngoãn làm theo.

Tiểu Vũ nhếch miệng cười, sửa sang lại quần áo, hướng về phía mục tiêu chạy tới.

Đi tới trước mặt Bạch Tố Trinh, Tiểu Vũ mới cẩn thận nhìn rõ dung mạo nàng.

Một thân quần áo bằng lụa mỏng màu đỏ tía, tóc mai buông xuống được cài trâm Phụng bằng ngọc bích, lộ ra thân thể thon dài xinh xắn đẹp đẹp câu hồn phách người. Không hổ là xà yêu, đáng người thật đẹp. Eo thật nhỏ, tuyệt .

Tiểu Vũ âm thầm thương thức, còn kém không phối hợp chảy ra vài giọt nước miếng, bộ dáng nàng giờ phút này rất đáng khinh.

“Cô nương? Xin hỏi, người có việc gì sao?”

Giọng nói mềm nhẹ uyển chuyển vang lên, nháy mắt làm cho mỗ Vũ hồi thần. Khụ khụ ho nhẹ, chống lại con người xinh đẹp của Bạch Tố Trinh.

“Á, xin hỏi cái ô trong tay các người, có thể cho ta mượn dùng một chút không?”

Vừa nói, tay vừa chỉ chỉ cây dù trong tay tiểu Thanh ở một bên mặc quần áo lụa mỏng màu tím nhạt.

“Hử? Cô nương này thật là kỳ lạ, chúng ta và người không biết nhau, vì sao lại cho người mượn ô? Hơn nữa, trời trong nắng ấm, người mượn ô làm cái gì?”

Bạch Tố Trinh không mở miệng, nhưng tiểu Thanh đã giành nói. Hé miệng, liền khiến Tiểu Vũ biết được mồm miệng nàng lợi hại.

Bạch Tố Trinh dùng ánh mắt hơi hơi trách cứ nhìn tiểu Thanh, như là trách nàng lỗ mãng. Tiếp theo hướng Tiểu Vũ mỉm cười nói: “Cô nương, nếu người cần, cái ô này, liền cho người mượn.”

Vẫy vẫy tay, ý bảo tiểu Thanh đem ô đưa cho Tiểu Vũ. Tiểu Thanh mỉm miệng, tâm không cam lòng không muốn đưa ô qua.

“Vậy thì cảm ơn các người. Á, có thể cho ta biết chỗ ở của các người hay không? Ngày khác ta bảo người đem ô đưa trả lại cho các người.”

Bạch Tố Trinh lắc đầu, “Một cái ô mà thôi, cô nương không cần quan tâm.”

“Không được! Ta luôn luôn không quên ân huệ của người, hơn nữa từ nhỏ mẹ ta đã dạy, mượn gì đó nhất định phải trả lại.” Tiểu Vũ nói chân thành tha thiết, như sự thật. Bạch Tố Trinh thấy cũng không nên thoái thác, đành phải nói địa chỉ. Sau đó liền cùng tiểu Thanh rời đi.

Tiểu Vũ cảm ô, vui vẻ chạy đến bên người Lưu Quang. Mắt thấy thuyền sẽ nhỏ neo, nhanh chạy vội đến. Hướng người trên thuyền hô lớn: “Hứa công tử? Vị nào là Hứa Tiên – Hứa công tử?”

Nghe tiếng, có một nam tử từ trong khoang thuyền đi ra. Ngẩng đầu nhìn phía Tiểu Vũ, vẻ mặt thanh tú.

“Cô nương? Gọi ta có chuyện gì?”

Tiểu Vũ đưa ô qua, cười tủm tỉm nói: “Tiểu thư nhà ta bảo ta đem cái ô này giao cho người, nói là thời tiết bất thường, công tử nên mang theo.”

Về mặt Hứa Tiên không hiểu nhìn trời, trời trong nắng ấm, sao có chuyện thời tiết bất thường?

Tiểu Vũ cười đến vô tà, “Ta nói trời mưa, liền nhất định sẽ mưa!” Nàng kiên quyết không thừa nhận, loại hành vi này của nàng mang theo uy hiếp bắt buộc!

Hứa Tiên bắt đắc dĩ, phải tiếp nhận ô. “Vây, xin hỏi quý phủ của tiểu thư nhà ngươi ở đâu? Ngày sau ta sẽ trả lại cái ô này.”

Hắc hắc, mỗ Vũ thích ý, ta là chờ những lời này của ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 7: Đây là duyên phận nha

Hai người Tiểu Vũ và Lư Quang ngồi ở thành cầu, nhìn chiếc thuyền chậm rãi đi xa.

Đoán đã đến giờ, Tiểu Vũ lắc lắc cánh tay Lư Quang, nháy mắt mấy cái nói: “Lão Đại, đến lúc chàng ra tay rồi.”

Lư Quang hiểu rõ, đứng lên nắm tay niệm thần chú.

Thời tiết chợt thay đổi, trời vốn trong xanh bỗng nhiên mây đen dày đặc. Xa xa truyền đến từng trận tiếng sấm, chỉ chớp lát sau, động thành từng giọt mưa lớn rơi xuống.

Người đi đường lui tới đi lại trên cầu kinh ngạc thấy thời tiết biến đổi thất thường, nhanh chóng ôm đầu cuống quýt chạy đi. Một lúc sau, chỉ để lại hai người Lư Quang và Tiểu Vũ.

Người đi đường lo lắng chạy đi đều không chú ý, giọt mưa rơi xuống, cũng không làm ướt hai bóng dáng đen và đỏ, mà thực kỳ diệu chảy xuống quanh mình bọn họ.

“Lão Đại, đây là pháp thuật gì? Đầu ngón tay điểm ra mưa gió?”

Hai mắt Tiểu Vũ tỏa ánh sáng, rất sùng bái nhìn Lư Quang. Trong tivi hoặc là tiểu thuyết, chỉ thấy vài trường hợp có thể kêu mưa gọi gió. Hôm nay chính mắt thấy, hiệu quả thật đúng là rất lớn nha.

Lư Quang nhún nhún vai, câu nói đầu tiên đem ảo tưởng của Tiểu Vũ đánh trở về nguyên hình.

“Kỳ thật, căn bản không phải là pháp thuật gì. Ta cùng tứ Hải Long Vương đều có một chút giao tình bí mật không muốn người biết. Khiến cho bọn họ có đôi khi không thể không nghe lệnh ta. Cho nên kêu mưa gọi gió là việc nhỏ, không đáng kể chút nào. Vừa rồi ta chỉ chào bọn họ một chút thôi. Nhìn xem, hiệu quả thật rõ rệt!”

Mây của Tiểu Vũ nhần nhần. Một ít giao tình bí mật không muốn người biết?

...

Bên này hai người thảo luận vấn đề mưa gió, Hứa Tiên Hứa tướng công bên kia đã muốn xuống thuyền. Vốn thời tiết tốt, trời trong nắng ấm, cảm ô thật sự cảm thấy kỳ quái. Không nghĩ tới vừa xuống thuyền đi vài bước, tự nhiên trời lại nổi lên biến hóa. Mây đen dày đặc, sét đánh vang trời, chỉ chớp lát sau mưa liền rơi xuống.

Hứa Tiên hoàn toàn choáng váng, aizzz? Thật đúng là trời mưa ?

Nhớ tới vị cô nương áo hồng vừa đưa ô cho hắn, ánh mắt nàng chắc chắn nói: ta nói trời mưa, liền nhất định sẽ mưa! Thân mình không khỏi run lên, có chút sợ hãi. Cô nương kia chẳng lẽ là thầy tướng số? Thần kỳ như vậy?

Bị mưa to làm ướt thân mình, hắt xì một cái, lúc này Hứa Tiên mới chú ý tới mình lại ngây ngốc quên mở ô. Thấy ánh mắt khó hiểu của những người nhanh chóng chạy đi trú mưa nhìn hắn, không khỏi xấu hổ vô ót, nhanh chóng mở ô, đi trở về nhà.

Ai nha nha, đến khi thời tiết tốt hơn, phải nhớ đem ô trả lại cho người ta mới được.

...

Ngày hôm sau, Tiểu Vũ và Lư Quang đi vào nơi gọi là Bạch phủ, trực tiếp xuyên tường mà vào.

Sân Bạch phủ rất lớn, hành lang, mái đình, ao cá, hoa viên, mọi thứ đều có. Tiểu Vũ nhường mi, không nghĩ tới, yêu quái này cũng rất biết hưởng thụ.

“Các ngươi là ai? Sao lại tự tiện xông vào nhà dân?” Một tiếng mạnh mẽ kêu lên, hai người theo tiếng nhìn lại, trên mặt không chút kinh hoảng.

Nhìn lên thấy người đến là tiểu Thanh, Tiểu Vũ không phản ứng lại, nhưng Luru Quang phì cười ra tiếng trước.

“Nhà dân? Chút đạo hạnh này của Bạch xà, còn không xứng ở trước mặt ta làm càn!”

Một lời đã vạch trần thân phận, tiểu Thanh kích động. Nghe giọng điệu Luru Quang không tốt, không khỏi phẫn nộ quát: “Ngươi là ai? Dám chê bai tỷ tử của ta!”

Phi!

Lần này Tiểu Vũ thực không nể mặt cười ra tiếng. Là lần đầu tiên? Lần đầu tiên có người dám ở trước mặt Luru Quang, nói ra lời nói lớn mật với hắn như vậy. Thanh xà à, thực là loại người nào cũng dám trêu, chẳng qua hôm nay, nàng hiển nhiên đã chọc sai người.

Quả nhiên, như để xác minh suy nghĩ trong lòng Tiểu Vũ. Mày Luru Quang vừa nhú, trầm mặt. Không nhìn lợi kiếm trong tay tiểu Thanh, nhanh như chớp, một chưởng đánh ra trước mặt.

Chỉ nghe một âm thanh ầm ầm vang lên, đất vỡ ra. Sắc mặt Tiểu Thanh cả kinh, muốn phi thân tránh né. Dưới khe nứt chợt vuren một bàn tay, túm mất cá chân nàng, liền như vậy mạnh mẽ đem nàng tha xuống. Ngay sau đó cái khe khép lại, hết thấy chỉ trong chớp mắt.

Nếu không rõ ràng biến mất một người, Tiểu Vũ thực cảm thấy chính mình có phải đang nằm mơ hay không?

“Á. . . . Lão đại? Chàng đem nàng đi đâu vậy?”

Luru Quang đảo cặp mắt trắng dã, “Không đi đâu cả, nhìn chừng mắt, trước hết cứ quăng về Địa phủ một thời gian.”

Tiểu Vũ không nói gì, lão Đại nhà nàng nha, thật sự là một chút cũng không hiểu ý nghĩa của thương hương tiếc ngọc.

“Lão Đại! Tuy rằng ta đối với biểu hiện vừa rồi của chàng rất sùng bái. Nhưng chúng ta là đến tìm người ta bái phỏng thương lượng công việc, còn chưa gặp mặt, liền đem chị em tốt của người ta đẩy đi. Xin hỏi, kế tiếp nên làm thế nào cho phải?”

Hai tay Luru Quang ôm ngực, không thềm để ý nói: “Còn không đơn giản sao, nàng biến thành tiểu Thanh, đi theo cạnh Bạch xà. Vừa thấy Pháp Hải liền ngăn hẳn lại, ta âm thầm bảo hộ nàng. Chuyện gì cũng có thể giải quyết!”

Tiểu Vũ trừng lớn đôi mắt, hướng Luru Quang gờ ra ngón tay cái.

“Cao! Thật sự rất cao minh!”

. . . .

Đẩy cửa ra, trong phòng khách chính nhìn thấy chánh chủ đang uống trà.

Tiểu Vũ biến hóa thành Thanh xà đi tới, thật cẩn thận đứng bên người Bạch Tổ Trinh. Ngậm miệng không nói, sợ bị nàng nhìn ra manh mối.

“Tiểu Thanh, sao hôm nay em yên lặng như vậy?”

Bạch Tổ Trinh buông ly trà, ngược mặt nhìn Tiểu Vũ. Trên mặt là vẻ mỉm cười thân nhiên.

Tiểu Vũ ngẩn ra, vội vàng nói: “Á. . . . Cô hòng muội đau, hình như bị nhiễm trùng. Cho nên không muốn nói chuyện.”

Lời này vừa nói ra, Tiểu Vũ đã muốn cho mình một cái tát. Phi! Nay nàng là yêu quái, cô hòng đau gì chứ? Còn nhiễm trùng? Tiểu Thanh biết cái gì gọi là nhiễm trùng sao?

Vụng trộm liếc nhìn Bạch Tổ Trinh, lại phát hiện thần sắc nàng chưa thay đổi, không kinh ngạc, cũng không nghi hoặc. Trên mặt vẫn duy trì mỉm cười thân nhiên như trước.

Qua thật lâu sau, Bạch Tổ Trinh đứng lên đi đến cửa trước, Tiểu Vũ nhanh chóng nhắm mắt theo đuôi bên cạnh nàng.

Khi đi tới cửa, chợt dừng bước. Tiểu Vũ khó hiểu ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Bạch Tổ Trinh quay sang giáp đối mặt nàng, mở miệng nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi trên cầu, chỉ biết ngươi cũng không phải là người phạm. Mà vị nam tử bên cạnh ngươi, cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ. Ta không biết các ngươi tiếp cận ta là muốn làm cái gì, nhưng xin các ngươi chớ thương tổn tiểu Thanh, nàng chỉ theo ta tu luyện. Hai tỷ muội chúng ta mặc dù là yêu nghiệt, nhưng đã từng ở trước mặt Quan Âm đại sĩ giờ tay thề rằng, tuyệt sẽ không tổn hại đến tánh mạng người phạm.”

Tiểu Vũ choáng váng, phí công nàng vất vả giả vờ, thì ra sớm đã bị vạch trần. Thôi, nếu trình diễn không nổi nữa. Liền trực tiếp làm rõ đi.

“Bạch tỷ tử, ngươi đừng hiểu lầm, kỳ thật chúng ta tới đây cũng không phải là ác ý. Lại nói, còn vì giúp ngươi, mới đến đây cùng ngươi gặp mặt. Tiểu Thanh chính là bị lão Đại của ta tạm thời. . . . Mời đến nơi khác ở một thời gian mà thôi, đến thời cơ thích hợp, chúng ta sẽ đưa nàng trở về gặp mặt ngươi.”

Tiểu Vũ giải thích mơ hồ không rõ, nhưng Bạch Tố Trinh tựa hồ hiểu được một ít. Quan Âm đại sĩ từng nói với nàng, nàng đến nhân gian du ngoạn, sẽ gặp rất nhiều ma quỷ, nhưng sẽ có nhiều người giúp đỡ nàng. Nàng nghĩ, vị cô nương áo hồng trước mắt này, có lẽ chính là một vị quý nhân sẽ giúp đỡ nàng?

Thùng thùng thùng! Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa. Ánh mắt Tiểu Vũ đảo nhanh, vui vẻ chạy đi mở cửa.

“Á... Xin hỏi nơi này có phải là phủ của Bạch cô nương, Bạch Tố Trinh hay không? Ta đến trả ô.”

Một công tử áo trắng đứng ngoài cửa, cúi đầu ôm ô. Nói xong lời này đợi mà không được đáp lại, mới nghỉ hoặc ngẩng đầu lên nhìn lại.

“Là người!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, Tiểu Vũ vừa định tự kỷ thuyết mình gì đó, thân mình bị người nhẹ nhàng lôi kéo. Lấy lại tinh thần, mới phát giác, thì ra ngốc tiểu tử đứng ở cửa, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng... Phía sau là Bạch Tố Trinh nhìn lại. Mà Bạch Tố Trinh cũng thực kinh ngạc nhìn Hứa Tiên, không rõ vì sao hắn xuất hiện ở nơi này.

Tiểu Vũ vỗ tay một cái, thực phù hợp cảnh tượng hô to một tiếng.

“Đây là duyên phận nha “

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 8: Chạm mặt Pháp Hải

Loại duyên phận này, thật sự thực thần kỳ.

Ví như nói Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh. Vốn dĩ là hai người xa lạ, cứ vậy mà gặp lại. . . . Khụ khụ, ánh mắt đưa tình nhìn nhau mấy cái, liền phát ra mồ không khí ái muội.

Chính cái gọi là một lần biết hai lần quen thôi! Gặp nhau vài lần, liền dần dần trở thành người quen. Bạch Tố Trinh là xà yêu ngàn năm, tất nhiên trở nên xinh đẹp. Mà Hứa Tiên mặc dù là người có chút ngu dốt, nhưng là người thành thật, bộ dạng cũng là mi thanh mục tú. Thấy hai người liếc mắt nhìn nhau, nội tâm Tiểu Vũ cũng âm thầm vụng trộm vui sướng.

Làm nửa ngày, nàng đã đảm đương vai bà mối sao?

Két một tiếng, cửa mở ra, đứng ở cửa, quả nhiên lại là ngốc tử ngây ngốc kia.

“Tiểu Thanh cô nương, mấy ngày trước ta thấy Bạch cô nương có chút ho khan, cho nên cố ý cắt mấy thang thuốc cho nàng. À, làm phiền người đưa giúp ta.”

Tiểu Vũ cũng lười nghe mấy cái đưa giúp linh tinh vô nghĩa, trực tiếp giơ tay lúm lấy Hứa Tiên lôi vào phủ, tự mình quay người đi ra.

“Aizz, Hứa công tử! Theo đuổi nữ nhân sao lại theo đuổi như vậy. Nói người ngốc, người lại rất thông minh. Biết mỗi ngày lấy các loại lý do tới thăm tỷ của ta. Nhưng nói người thông minh, người lại thường xuyên vờ ngớ ngẩn. Muốn gặp tỷ tỷ của ta cứ việc nói thẳng, có gì phải thẹn thùng ngượng ngùng. Các người nha, chính là trời sinh một đôi. Là duyên phận trời định, trốn cũng trốn không xong. Sợ hãi rụt rè, do do dự dự, sợ đông sợ tây như vậy, không bằng cứ yên tâm lớn mật mà yêu. Trời có sụp xuống, tiểu Thanh ta sẽ chống thay các người, nhanh chóng hành động đi!”

Tiểu Vũ cười tủm tỉm nói một mạch, không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Hứa Tiên, két một tiếng, đẩy cửa ra.

Dù sao nàng cũng không nguyện làm bóng đèn, không bằng ra đường đi dạo. Tâm vừa động, quay người lại, biến trở về bộ dáng vốn dĩ của mình.

....

“Bắt kẻ trộm! Mau bắt kẻ trộm! Hắn trộm túi tiền của ta!”

Vừa đi đến chợ náo nhiệt, chợt nghe một tiếng hét chói tai. Lỗ tai Tiểu Vũ giương lên, ôi a, kẻ trộm ở cổ đại đúng là không có kỹ thuật. Trộm túi tiền cũng dễ cho người ta phát hiện, còn bây giờ, chỉ một nhát dao, ra tay chỉ chú ý đến nhanh, độc, chuẩn! Hết thấy trong lúc bất tri bất giác mà xong việc!

Trong óc mặc dù nghĩ như vậy, nhưng còn muốn phát huy tinh thần tốt đẹp giúp người làm niềm vui. Ngay khi kẻ trộm kia va vào nàng, ngón tay liền búng một cái, “Lão Đại, cho chàng cơ hội biểu hiện?”

Thèm vào ~

Lưu Quang khinh thường, tựa hồ là lời quạu chuyện bình thường này.

Tiểu Vũ thấy đồng chí tiểu Quang lại nhể cái tính trẻ con này, không khỏi cười như mẹ hiền, chuẩn bị trấn an hai câu.

Chợt, một đạo bóng dáng bay qua đỉnh đầu hai người, đứng thẳng trước người Tiểu Vũ và Lưu Quang, ngăn cản đường đi của kẻ trộm kia.

“A di đà Phật! Thí chủ, bề khổ vô biên, quay đầu là bờ.”

Tiểu Vũ và Lưu Quang đều sửng sốt. Hòa thượng?

Kẻ trộm kia ngừng bước, ngược mắt nhìn lại, trên mặt tràn đầy thần sắc lo lắng.

“Mau cút ngay cho ta, lão già ngu ngốc!”

Lão hòa thượng một tay chấp trước ngực, có chút lễ phép cúi đầu, mới thành thoi nói: “Thí chủ, thiện ác chỉ tồn tại trong một ý niệm. Nhớ là không thể có tà niệm. Phải nhớ kỹ, thiện ác đầu chung hữu báo (thiện ác cuối cùng cũng sẽ có hồi báo). Vẫn nên sớm làm quay đầu, không nên để lại hậu quả xấu về sau.”

Lão hòa thượng lăm bắm nói xong, bả vai bị người chợt chợt.

“Á. . . . Đại sư! Cái kia. . . . Kẻ trộm đã chạy. . . .”

Tiểu Vũ ở bên thiếu chút nữa cười không ngừng, không nghĩ hòa thượng thú vị như vậy. Người ta trộm tiền chuẩn bị chạy trốn, hắn còn chặn đường lại nhai lăm bắm không để yên, có người để ý đến hắn mới là lạ!

Lão hòa thượng xoay người, nhìn thấy bóng người càng chạy càng xa, không khỏi lắc đầu thở dài. Tiếp theo nhảy lên, thả người đuổi theo.

Tiểu Vũ rất phối hợp huyết sáo một cái, không nghĩ tới lão hòa thượng nhìn bình thường, thân thủ lại rất rất cao. Lưu Quang đảo cặp mắt trắng dã, quay đầu chuyển hướng về một bên.

Chỉ một lát sau, lão hòa thượng liền bắt một người bay trở về. Chân vừa chạm đất, đem kẻ trộm kia cũng đẩy xuống.

Vài quan sai đã chạy tới, một phen ngăn chặn tên trộm. Xong xuôi liền cảm tạ người tốt có lòng giúp đỡ. . .

Tiểu Vũ lắc đầu, cảm thấy không thú vị. Khoát cánh tay Lưu Quang chuẩn bị rời đi. Một cánh tay giơ ra, chặn đường đi của hai người bọn họ.

Đuôi lông mày Lưu Quang nhíu lại, giương mắt nhìn lên, đúng là lão hòa thượng vừa rồi.

“A di đà Phật! Hai vị thí chủ nhìn hơi lạ, không giống như người ở nơi này.”

Tiểu Vũ câu môi cười hi hi, hai tay chấp lại tạo thành hình chữ thập cúi chào. “A di đà Phật! Ánh mắt của Đại sư không tệ, chúng ta xác thực không phải người nơi này. Thế nào? Không phải người nơi này chẳng lẽ sẽ kỳ thị sao?”

Lão hòa thượng cũng bình tĩnh tươi cười khả ái.

“Sẽ không, chỉ là nếu như hai vị đến huyện Tiền Đường này không vì chuyện quan trọng gì, lão nạp vẫn khuyên hai vị nhanh chóng rời đi thì tốt hơn. Dù sao nơi này là nơi núi sông xinh đẹp, không chấp nhận được ngoại tộc dây vào. Lão nạp thấy hai vị cũng không có ý hại người, cho nên khuyên giải an ủi trước một câu, miễn cho ngày sau chống lại, cũng đừng vội oán lão nạp không nể mặt lưu tình.”

Ôi uy ~?

Ánh mắt Tiểu Vũ chớp chớp, trên mặt không có chút thần sắc e ngại. Ngược lại cười càng thêm sáng lạn, mở miệng hỏi nói: “Á, xin hỏi đại sư họ gì?”

“Bần tăng, Pháp Hải!”

A a ~ thật sự là bỗng nhiên quay đầu, người nọ lại tự mình tìm đến nha.

“Thất kính thất kính! Thì ra ngài chính là Pháp Hải!”

Cái trán Tiểu Vũ trướng ba vạch đen, trừng mắt nhìn kẻ sớm biết chân tướng ở một bên - Lưu Quang.

“Người? Biết ta?” Pháp Hải không rõ, nghe giọng điệu Tiểu Vũ nói chuyện, như là sớm biết hắn.

“Á, bây giờ còn chưa biết. Bất quá về sau, chúng ta sẽ càng ngày càng quen!”

Tiểu Vũ vươn tay, muốn cùng Pháp Hải bắt tay. Nhưng nghĩ lại, hiện tại hình như không lưu hành loại phương thức chào hỏi này? Phần nọ rút tay về, lại đổi thành chấp hai tay.

Pháp Hải vừa nghe lời này, mày không tự giác hơi hơi nhú, sắc mặt nổi lên biến hóa.

“Thí chủ, theo ý tứ của ngươi. Các ngươi sẽ không nghe ta khuyên bảo, không chịu rời đi?”

Tiểu Vũ không nói chuyện, nhưng thật ra Lưu Quang đã mở miệng.

“Không phải chúng ta không chịu rời đi, là ngươi không chịu rời đi?”

Lời Lưu Quang vừa thốt ra, thần sắc Pháp Hải nhất thời ngẩn ra. Tiểu Vũ có chút sùng bái nhìn về phía Lưu Quang, lão Đại không hổ là lão Đại, câu nói đầu tiên có thể kinh sợ toàn trường. Lưu Quang liếc mắt nhìn Tiểu Vũ, trong lòng thâm than, không phải ta lợi hại, chính là nàng có chút loạn thất bát tao gì đó.

....

Sau khi chia tay Pháp Hải, hai người lại nhớ tới Bạch phủ. Tiểu Vũ đảo đảo bên cạnh Lưu Quang, tức giận nói: “Lão Đại! Kỳ thật chàng sớm biết hấn chính là Pháp Hải?”

Lưu Quang gật gật đầu, thành thực đáp.

“Vậy sao chàng còn giả vờ giả vịt, một bộ biểu tình ngây thơ không biết gì theo giúp ta xem diễn! Chàng cố ý! Tuyệt đối là cố ý!”

Lưu Quang bắt đầu dĩ nhún nhún vai, “Ta không cố ý, thật ra ta muốn nói cho nàng từ trước. Ai kêu nàng hoàn toàn quên mất tồn tại của ta! Nếu đã quên ta, vậy thì hoàn toàn quên mất ta luôn đi.”

A ~~~~ Tiểu Vũ hiểu rõ, thì ra là người nào đó ghen tị? Á, ăn dấm chua của Pháp Hải sao? Này, có chút kỳ cục nha?

Aizz, thôi. Nếu nhân vật chính đều đã hiện thân. Như vậy, trò chơi cũng nên chính thức bắt đầu! Hi vọng Hứa Tiên có thể có chút thực lực, đừng giống trong phim truyền hình làm cho người ta không thể nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.7 - Chương 9: Bán thuốc giả?

Cả huyện Tiền Đường đều nói tới vị Bạch nương tử, đáng đáp phải nói là vô cùng xinh đẹp. Lại nói ở Bảo Chi đường có một vị tiểu sinh, cứ hai ngày ba bữa thì chạy đến Bạch phủ. Hiện tại tất cả bách tính trong thành Hàng Châu, trong lúc trà dư tửu hậu đều nói những điều này.

Có người mang thái độ xem kịch vui, cứ như vậy bàng quan ở bên cạnh. Có người lại chỉ chỉ trò trò, vừa nói không biết thẹn, không ăn được quả nhỏ thì nói nhỏ còn xanh.

Bất tri bất giác, một đôi Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh, nghiêm nhiên trở thành đề tài chuyện phiếm lớn nhất trong huyện Tiền Đường. Mà hai người trong cuộc lại có biểu hiện rất bình tĩnh.

Bất kể người khác lưu ngôn phi ngữ, họ không quan tâm ánh mắt khác thường của mọi người. Cứ như vậy thuận theo tự nhiên mà yêu nhau.

Cho đến một ngày, Hứa Tiên ở Bảo Chi đường rảnh rồi thì chợt nói với chương quỹ muốn xin phép nghỉ một ngày. Lão chương quỹ hỏi hấn nguyên nhân, Hứa Tiên có chút ngượng ngùng sờ sờ đầu, cười nói, hấn phải thành thân.

Trong lúc nhất thời, tất cả dân chúng tới tiệm hốt thuốc, mắt đều choáng váng. Mặc dù mọi người đã đoán được người Hứa Tiên cưới là ai, nhưng vẫn có người không xác định được mà hỏi.

“Hứa công tử, ặc, xin hỏi ngươi muốn cùng cô nương nhà nào thành thân vậy?”

Hứa Tiên hào phóng đáp: “Là cô nương Bạch Tố Trinh ở Bạch phủ. Nếu ngày mai các vị rảnh rồi, có thể tới uống một ly rượu mừng, càng thêm náo nhiệt.”

Dân chúng cả huyện Tiền Đường đều bị chuyện chung thân này làm cho hoảng sợ. Nhưng mọi người cũng từ đáy lòng mà chúc phúc cho đôi tân giai nhân. Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh đều là người hiền hòa, dân chúng huyện Tiền Đường thuần phác, đối với người thiện tâm rất có hảo cảm. Hứa Tiên mặc dù nhà nghèo, nhưng xác thật là một nam tử đáng giá phó thác cả đời.

Lúc Hứa Tiên vừa đến Bảo Chi đường học việc thì có không ít cô nương xem vừa mắt, len lén nhờ bà mai tới làm mai. Đáng tiếc, toàn bộ đều bị tiểu tử ngốc đẩy trở về, nói là đã có ý trung nhân.

Tất cả mọi người đều nói Hứa Tiên treo cao, dù sao Bạch cô nương người ta xinh đẹp như vậy, phủ đệ lại hoa lệ như vậy, làm sao có thể nhìn trủng một tiểu tử ngốc như hắn?

Nhưng hiện tại, sự thật thảng thốt cả. Hai người bọn họ vẫn thật sự thành thân.

So với dân chúng huyện Tiền Đường kinh ngạc, duy nhất không sợ hãi, chính là một cặp đôi dờ hoi đến từ địa phủ.

Tiểu Vũ mới vừa nghe được Hứa Tiên nói với nàng, muốn cùng tỷ tỷ của nàng thành thân. Lúc này liền cầm tay hắn, kích động nói: “Cuối cùng người cũng hành động! Thật đúng là để cho ta đợi lâu nha”

Nói xong, liền như một làn khói chạy đi, đi tìm lão Đại nhà nàng, chuẩn bị nói cho hắn biết tin tức tốt này. Lưu lại Hứa Tiên mặt mũi mờ mịt khó hiểu.

.....

Hôn lễ làm vô cùng đơn giản, cha mẹ của Hứa Tiên đều đã mất, chỉ còn lại một người chị ruột và anh rể. Bên này của Bạch Tố Trinh lại càng không có người thân nào, chỉ có Tiểu Thanh cùng Tiểu Vũ, còn có Lưu Quang bị Tiểu Vũ cứng rắn kéo tới.

Hai người báai đường, liền trực tiếp bị đưa vào động phòng. Vốn là ít người cũng không có không khí, mọi người cũng lười phải náo cái động phòng gì. Hơn nữa căn cứ vào trí nhớ từng có mấy lần ân ái bị người ta làm gián đoạn khiến không thoải mái. Lưu Quang càng cảm thấy khinh thường đối với việc náo động phòng này. Còn kém không đi bóp chết người đầu tiên đưa ra cái việc náo động phòng này.

Thành thân, có tiệm thuốc của mình. Mỗi ngày Hứa Tiên mở cửa làm việc, Bạch Tố Trinh cũng giống như tất cả hiền thê lương mẫu khác, ở nhà làm thức ăn chờ chồng phu trở về.

Thật ra thì nàng là yêu, căn bản không dùng cơm. Lưu Quang cùng Tiểu Vũ đối với chuyện ăn cơm này cũng không có bao nhiêu hứng thú. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt Bạch Tố Trinh vội vàng mà là vui mừng, dịu dàng, hai người cũng lười nói nhiều, mặc cho nàng bận rộn.

Mỗi một ngày qua đi, từ lần trước cùng lão già Pháp Hải kia gặp qua, sau đó cũng không gặp nữa. Ngày lại ngày trôi qua, mắt thấy cũng nhanh đến tiết Đoan Ngọ, Tiểu Vũ đi lòng vòng, đôi mắt hạt châu nghĩ tới tình tiết trong phim truyền hình.

Tựa hồ... tiết Đoan Ngọ sẽ có chuyện không tốt xảy ra thì phải?

.....

Mùng năm tháng năm âm lịch, cảnh tượng trên đường cái của huyện Tiền Đường một mảnh vui mừng.

Tiểu Vũ ngồi ở đầu tường của Bạch phủ, ánh mắt lờ lờ nhìn về phương xa. Lưu Quang không hiểu nghiêng đầu nhìn nàng.

“Nha đầu? Xem mặt nàng kia, tại sao không trực tiếp đi dạo chơi một chút? Làm gì cứ phải ngồi ở chỗ này hứng gió?”

Tiểu Vũ nhếch miệng, rất vô lực mở miệng.

“Aizzz, chàng nghĩ là ta không muốn sao. Ta nhớ được trên TV nói, tiết Đoan Ngọ sẽ có người đến hại Bạch tỷ tỷ. Ta muốn ở chỗ này coi chừng, tuyệt đối không cho bất luận kẻ nào có cơ hội hạ độc thù!”

Lưu Quang trợn mắt một cái, trên TV nói sao? Trên TV nói có thể tin được sao? Ban đầu không phải trên TV nói hai người sẽ có một đoạn đưa ô, kết quả cả nửa ngày, cái ô là do bọn họ đưa. Đây không phải là bọn họ gián tiếp se tơ hồng à.

Tiểu Vũ thấy vẻ mặt khó chịu của Lưu Quang, nhất thời cả giận.

“Này! Chàng làm bộ dạng gì thế này? Ta cũng không mất hứng, chàng bày ra cái sắc mặt gì đấy? Chàng cho rằng ta muốn thủ ở chỗ này à? Chàng cho rằng ta thích ở chỗ này hứng gió à? Nếu không phải là ông cậu khốn kiếp kia khi không gây chuyện, ta đã đi nghỉ phép rồi! Ta muốn cùng bà bà đi du lịch Tam Á, đi nhặt vỏ ốc, đi uống nước dừa, đi đón gió biển!”

Mặt Lưu Quang đỏ mớ hôi lạnh, hắn nào có bày ra sắc mặt gì đâu? Hắn nào dám! Mắt thấy Tiểu Vũ càng nói càng dừng cảm, vội vàng một đường xoay vai nàng lại, trực tiếp lấy môi hôn mà che lại.

Hai người thật lâu không âu yếm, nụ hôn này vô cùng triền miên. Hôn đến khi hai người thở hồng hộc, mới tách ra. Tròng mắt Lưu Quang thâm thúy, sờ nhẹ môi đỏ mọng của Tiểu Vũ, thờ nhẹ nói: “Chờ chúng ta làm xong chuyện này, liền bỏ đi! Ta mang nàng đi chu du thế giới, khiến cho lão già khốn kia cũng không tìm được chúng ta nữa”

Khóe môi Tiểu Vũ cười ngọt ngào: “Được! Chờ chuyện này xong xuôi, chúng ta liền bỏ trốn!”

Lưu Quang mỉm cười, nhìn chăm chăm môi đỏ mọng của Tiểu Vũ. Trong lòng ngứa ngáy, định lại hôn thêm lần nữa, hôn thật thỏa mãn. Tiểu Vũ nhìn vào tròng mắt của Lưu Quang, biết ý nghĩ của hắn, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Thời điểm cánh môi hai người sắp sửa chạm vào nhau, Lưu Quang chợt đem Tiểu Vũ kéo vào trong lòng, trong miệng làm bầm gì đấy. Tiểu Vũ nghe

được, đó là tiếng nguyên rửa.

“Lão Đại, chuyện gì?” Tròng mắt Tiểu Vũ chớp chớp, ý muốn hỏi ra.

Lưu Quang nhếch môi cười đến mê người: “Người muốn hạ độc thủ mà nàng nói đã tới”

.....

“Sur phụ? Trên đường thật náo nhiệt, chúng ta lén lút tới nơi này làm gì?”

Một tiểu hải tử mặc trang phục đạo đồng đi theo một lão đạo sĩ, cau mày, vừa hỏi vừa thỉnh thoảng quay đầu lại hướng nơi náo nhiệt bên đường cái nhìn lại.

“Người biết cái gì! Chúng ta là người tu đạo, nhiệm vụ là hàng yêu phục ma, há có thể tham luyến vui mừng nhất thời.”

Lão đại sĩ néo bên tai tiểu đạo đồng, một đôi mắt già như tên trộm nhìn một chút bốn phía, giống như đang muốn xác định có người đi qua hay không.

Tiểu đạo đồng đáng thương vượt vượt tai, bất mãn nhìn phủ đệ trước mắt một chút. Thầm nói: “Sur phụ ~ người nói bắt yêu, chẳng lẽ trong phủ đệ này có yêu tinh?”

Lão đạo sĩ móc ra một bọc đồ từ trong ngực, vừa mở ra vừa nói: “Nào chỉ là yêu tinh, mà là một con yêu xà ngàn năm. Tòa phủ đệ này chính là do ả biết ảo mà thành (chỗ này muội dùng từ ả, để thể hiện sự khinh miệt của Pháp Hải đối với Bạch Tố Trinh á!), người đi cửa sau, đem cái túi bột hùng hoàng này rải đầy dọc theo đường đi. Vì sư ta hiện tại khai đàn, tất yếu sẽ thu được con yêu nghiệt này!”

Tiểu đạo đồng gạt đầu một cái, nhận lấy bột hùng hoàng chạy ra cửa sau.

Lưu Quang cùng Tiểu Vũ ngồi ở đầu tường nhìn thấy, đôi tay Tiểu Vũ nâng cằm lên, nhìn lão đạo sĩ kia lấy ra kiếm gỗ, dán lên lá bùa, ở đó một mạch gạt gù đắc ý lăm bầm cái gì đó.

Lưu Quang néo néo cằm, hỏi: “Nha đầu, lão già này làm cái gì vậy?”

Tiểu Vũ nhún vai một cái, nhìn tiểu đạo đồng đang cực kỳ cao hứng rải bột hùng hoàng. Cười hi hi nói: “Ta thấy có kẻ bán thuốc giả.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.7 - Chương 10: Giải quyết nhẹ nhàng

Lão đạo sĩ ở trước cửa Bạch phủ, nâng kiếm niệm niệm thao thao. Tiểu đạo đồng rải xong bột hùng hoàng, trở lại bên cạnh lão đạo sĩ.

“Sur phụ, kẻ tiếp nên làm cái gì bây giờ?”

Hừ! Lão đạo sĩ biến sắc: “Hiện tại không phải là ép cho xà yêu kia hiện nguyên hình, sau đó nhân cơ hội mà thu phục à sao!”

“Ai nha nha ~ vậy cũng không được nha ~”

Một giọng nói nũng nịu lười biếng từ đầu tường vang lên, tiếp theo đó là hai bóng người từ trên tường nhảy xuống.

Lão đạo sĩ cùng tiểu đạo đồng ngẩn ra, tất cả lui về phía sau hai bước.

“Người? Các người là ai? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Lão đạo sĩ chột dạ, mới vừa rồi hắn đã cố ý cẩn thận kiểm tra, xung quanh Bạch phủ này không có lấy một ai mà. Vì sao hai người này lại đột nhiên nhảy ra, còn im hơi lặng tiếng như vậy? Không nên nha.

Tiểu Vũ đưa ngón trỏ ra lắc lắc, dí dỏm nhìn lão đạo đang trừng mắt nhìn.

“Này, lão đạo sĩ, người đang làm gì đấy?” Chỉ chỉ bột hùng hoàng trên đất “Nhìn người nhiều tuổi như vậy, sao còn dạy hư thiếu niên ném đồ lung tung rồi bỏ chạy? Không biết ở trước phủ đệ của người khác mà vứt đồ là hành động không tốt sao?”

Lão đạo sĩ bị nói như vậy, sắc mặt khế biến thành đỏ. Giờ kiểm gỗ lên chỉ hướng Tiểu Vũ.

“Tiểu nha đầu nguoi nói xằng nói bậy gì đấy! Mau rời khỏi đây! Không nên ở chỗ này gây chuyện.”

Chắc chắn chắc, mỗ Vũ rất bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Lão già ~ những lời này nguoi nên nói với chính nguoi mới đúng. Nơi này không phải là nơi nguoi đến gây chuyện, nhanh chóng mang tiểu đồ đệ đáng yêu rời đi, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng ~”

Lão, lão già!?

Lão đạo sĩ bị những lời này của Tiểu Vũ mà giận đến đỏ mặt. Lão già cái gì! Năm nay hắn mới chỉ hơn bốn mươi tuổi mà thôi, theo như cấp bậc mà nói, nhiều lắm cũng xem như cấp bậc đại thúc, làm sao có thể dùng đến hai chữ lão già! Ặc, đời đã nào...! Đây không phải là trọng điểm.

“Đã khẳng định một mực như vậy, thì đừng trách bản đạo không khách khí!” Lão đạo sĩ trả lời liền chuẩn bị vung tay.

Chợt, bên trong Bạch phủ truyền ra một tiếng gào thét tê tâm liệt phế. Con nguoi của Tiểu Vũ co rụt lại, thậm chí kêu không tốt! Âm thanh này là của Bạch Tổ Trình, hình như rất thống khổ.

Lão đạo sĩ liền mỉm cười. Cảm thấy cơ hội không thể để mất lần nữa, lúc này ra lệnh cho tiểu đạo đồng phụ trách ngăn Lư Quang và Tiểu Vũ lại, còn mình thì lấy ra pháp khí chuẩn bị xông vào trong phủ.

Tiểu Vũ kinh ngạc, trên TV không phải nói Bạch Tổ Trình rất lợi hại sao? Uống rượu hùng hoàng mới hiện nguyên hình, bột hùng hoàng này cũng không thể làm cho nàng bị như vậy chứ?

Mỗ Vũ vẫn còn đang hết sức buồn bực, một cánh tay đã ôm vai nàng.

Một tay kia của Lư Quang đỡ trên cổ vịn vẹo uốn éo: “Lúc này cũng không thể phân thân ~ già thì để ta đối phó, nhỏ thì giao cho nàng đi dạy dỗ một chút.”

Tiếng nói vừa dứt bóng dáng liền biến mất không thấy. Trong chớp mắt xuất hiện ở trước mặt lão đạo sĩ, gương mặt nhìn về mặt của lão đạo sĩ, không lo lắng mà ngăn cản đường đi của lão.

Lão đạo sĩ cả kinh, mới vừa rồi hiển nhiên không chú ý, lúc này mới nghiêm chỉnh quan sát người trước mặt. Tốc độ có thể nhanh như vậy, chẳng lẽ nam nhân này cũng là yêu? Không đúng! Trên người của hắn hoàn toàn không có yêu khí. (Đúng rồi, anh ấy không phải là yêu mà là boss của yêu!!)

Từ trước đến giờ Lư Quang không phải là người hay nói lời nhảm nhí, không để ý đến ánh mắt quan sát của lão đạo sĩ, lười biếng vươn hai ngón tay.

“Hai con đường. Thứ nhất, đến như thế nào về như thế ấy. Thứ hai, ta tự mình động thủ tiễn nguoi đi một đoạn.”

Lão đạo sĩ nghe lời này, lông mày cũng tức giận đến dựng lên. Nghĩ thầm người trẻ tuổi bây giờ sao lại không đáng yêu như vậy! Thái độ sao lại lớn lối như vậy?

“Ta nhõ vào! Mụ nội nó! Bây giờ lão tử không phát uy, tiểu hài tử các nguoi cũng không biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ! Xem chiêu!”

.....

“A... Người bạn nhỏ. Cái đó... Chúng ta hòa nhau được không?”

Tiểu Vũ ngồi chồm hồm trên mặt đất, cùng tiểu đạo đồng đáng yêu mặt đối mặt nhìn nhau.

“Không cần!” Tiểu đạo đồng bày ra tư thế công kích. Mặt nghiêm túc đối mặt với Tiểu Vũ: “Sư phụ ta nói rồi, bảo ta ngăn cản các nguoi! Nguoi không cần phải hối lộ ta!”

... Chân mày của Mỗ Vũ rút rút. Nàng còn chưa hối lộ có được hay không!

“Á... Nguoi phải ngoan ngoãn nghe lời, tỷ tỷ ra ngoài mua xôi hồ hồ đường cho nguoi ăn. Nguoi thấy có được không?”

Tiểu đạo đồng nhú mày, giống như là đang cố gắng suy tư cái gì.

“Hai xôi!”

“... A?”

“Hai xôi mứt quả! Không trả giá, thiếu một xôi đều không thỏa hiệp!”

“... Đồng ý?”

.....

Lưu Quang vỗ tay một cái, liếc nhìn lão đạo sĩ té xuống đất đang trợn to cặp mắt, mặt lộ vẻ không thể tin được, miễn cưỡng ngáp một cái.

“Sẽ cho người thêm một cơ hội chọn lựa nữa, là muốn tự đi hay là ta tiễn người đi?”

Lão đạo sĩ vọt một cái từ trên mặt đất đứng lên, không biết vì sao, rõ ràng đối phương là một nam tử đẹp mắt, giờ phút này cũng là một nụ cười đẹp mắt. Nhưng hắn chỉ cảm thấy kinh sợ cả người, toát ra mồ hôi lạnh. Cúi người xuống cung kính chào một cái: “Không dám làm phiền anh hùng phí tâm. Tự ta đi! Ta đi! Là tiểu nhân có mắt như mù, là tiểu nhân không thức thời. Không dám hướng Bạch phủ đánh chủ ý nữa, tiểu nhân liền dẫn đồ đệ rời khỏi huyện Tiền Đường, sẽ không bao giờ quay trở lại nữa!”

Lời vừa nói ra, vội vàng chuẩn bị chạy trốn. Vậy mà vừa mới xoay người, cả người trong nháy mắt hóa đá.

Tiểu đạo đồng đáng yêu vốn nên ngăn cản người khác, giờ phút này đang cùng người nọ ngồi chung trên một tảng đá lớn. Mỗi tay cầm một xâu mít quả, liếm liếm.

Lão đạo sĩ cúi đầu xuống, triệt để im lặng.

.....

Lại một âm thanh thảm thiết thê lương vang lên, Tiểu Vũ lo lắng nhìn Lưu Quang, ý muốn bảo hắn suy nghĩ biện pháp một chút.

Lúc này Lưu Quang vùng bàn tay lên, nhất thời tình cảnh giống như bên cầu ở Tây Hồ lần trước. Mây đen giăng đầy trời, mây cuốn gió nổi lên. Sấm sét xẹt qua, mưa xối xả như trút nước, trong nháy mắt, nửa trời đi bột hùng hoàng xung quanh Bạch phủ.

Tiểu Vũ vọt vào phòng ngủ của Bạch Tổ Trinh, thấy cả người nàng vô lực té ở bên mép giường. Vội vàng tiến lên đỡ nàng.

“Bạch tỷ tỷ, người không sao chứ?”

Bạch Tổ Trinh hừ nhướn mày lắc đầu một cái: “Không sao, bột hùng hoàng quả nhiên lợi hại, ta thiếu chút nữa thì bị ép đến hiện nguyên hình. May mà được hai người giúp đỡ một tay, thật là đa tạ.”

Tiểu Vũ lắc đầu một cái, đỡ Bạch Tổ Trinh dậy nằm trên giường. Vừa định nói gì đấy, còn chưa mở miệng liền nghe bên ngoài truyền đến một hồi tiếng chân dồn dập, người chưa tới lời nói đã đến trước.

“Ai nha, nương tử! Mấy ngày nay khí trời biến hóa thật là lợi hại. Ta mới vừa mua chút món ăn cùng rượu, muốn quay lại gặp nàng. Không nghĩ tới trời liền thay đổi, hoàn hảo ta chạy kịp thời, nếu không đã ướt sũng rồi.”

Hứa Tiên một đường chạy chậm vào phòng, còn có chút khê thờ hồn hèn. Xoay người lại nhìn thấy nương tử nằm ở trên giường, hơn nữa sắc mặt có chút trắng bệch, tiểu Thanh ở bên cạnh đỡ nàng.

“Nương tử! Nàng làm sao vậy?”

Than oán vừa rồi trong nháy mắt chuyển thành ân cần. Vội vàng chạy tới bên giường hỏi thăm.

Trong lòng Bạch Tổ Trinh cảm động, vỗ nhẹ tay Hứa Tiên, miệng nói không sao. Hứa Tiên không yên lòng, kéo tay nàng qua thay nàng bắt mạch. Một đường không có bệnh tình gì, ngược lại đem đến kinh hãi.

“Nương tử! Nàng! ... Nàng có tin vui...”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.7 - Chương 11: Rốt cuộc là ngày quan trọng gì?

Vợ chồng son liếc mắt đưa tình, bộ dáng ngọt ngào khiến Tiểu Vũ run rẩy, thức thời vội vàng rời đi, nhân tiện đóng cửa phòng để bọn họ được ở riêng với nhau.

Phù ~

Bên tai thổi một luồng khí lạnh khiến Tiểu Vũ nổi hết da gà, tức giận quay lại hét lên, “Lão Đại! Chiêu biến thái này chàng học từ ai!!!”

Lưu Quang nhún vai, ánh mắt vô tội, thành thực đáp, “Tiểu Bạch dạy. Hẳn nói đây là phương pháp ** cơ bản nhất, rất có tác dụng”

Trần Tiểu Vũ hiện ba vạch đen, lắc đầu im lặng.

“Nha đầu ~ Đi với ta một chút nào.”

Lưu Quang chợt mở miệng, ngậm mỉm cười nghiêm túc nói. Tiểu Vũ có chút kinh ngạc nhưng vẫn gật đầu theo bản năng. Lưu Quang thuận thế dắt tay nàng, hai người liền hướng hành lang đi tới.

Nói là đi một chút thật ra thì không phải thế. Dọc theo đường đi, Lưu Quang không nói câu nào khiến Tiểu Vũ cảm thấy không khí có chút lúng túng, nghĩ muốn nói gì đó. Nhiều lần há miệng nhưng rồi lại nuốt trở vào. Cứ như vậy đi thẳng phía trước, xuyên qua mái nhà cong đến bờ hồ ở hậu viện, lúc này Lưu Quang mới dừng bước.

Tiểu Vũ nghiêng đầu nhìn Lưu Quang, không hiểu dừng ở đây để làm gì. Tầm mắt Lưu

Quang nhìn vào nước hồ dưới chân cầu, nhìn chằm chằm một lát nhẹ giọng nói, “Mấy ngày nữa là ngày gì nàng biết không?”

À? Tiểu Vũ không hiểu, mấy ngày nữa? Á, nàng suy nghĩ một chút. Hôm nay là tiết Đoan Ngọ, mấy ngày nữa... Á... Ngày quốc tế thiếu nhi hả? Không đúng, tiết Đoan Ngọ là ngày đầu năm, ngày quốc tế thiếu nhi đã qua rồi.

“Á... Không phải là sinh nhật của chàng chứ?”

Tiểu Vũ thận trọng hỏi, bình thường khi một người nghiêm túc hỏi người khác mấy ngày nữa là ngày gì liền đại biểu ngày đó rất quan trọng! Nàng tính toán một chút, gần đây cũng không có ngày lễ quan trọng gì, cho nên duy nhất còn lại chỉ có thể là sinh nhật của Lưu Quang thôi.

Lưu Quang lắc đầu, “Không phải! Suy nghĩ tiếp đi.”

..... Tiểu Vũ rối rắm, cái này kêu nàng nghĩ làm sao? Á, chẳng lẽ là ngày đầu tiên họ gặp nhau? Á, nếu không là ngày họ hôn nhau lần đầu tiên sao? Aizz ~ đây là tạo cái nghiệt gì, nàng không muốn nghĩ tiếp nữa.

“Á..... Là ngày chàng được thụ phong làm Diêm Vương?”

Đình đầu Lưu Quang xuất hiện ba vạch đen, giọng nói có bất đắc dĩ, “Không đúng! Nghĩ tiếp đi!”

Tiểu Vũ vò đầu bứt tai, chân mày nhíu lại thành đoàn.

“Á... Chẳng lẽ lễ kỷ niệm một ngàn năm thành lập âm phủ?” (Té ghé với tỷ.)

Trần mơ hồ nổi gân xanh, Lưu Quang cắn răng nghiêng lợi, cũng không giữ phong độ nữa.

“Là lễ tình nhân! Lễ tình nhân! Tại sao lại có nữ nhân không hiểu phong tình như nàng chứ? Ngay cả chuyện này cũng quên! Này! Nhìn kỹ lại người bên cạnh nàng đi, nam nhân ưu tú như ta đầu năm nay đã muốn tuyệt chủng rồi. Nàng có biết nam nhân như ta đáng giá bao nhiêu không? Ta mà cười với các tiên nữ xinh đẹp trên thiên đình một cái họ sẽ xô đẩy nhau chen tóe trước mặt ta đó. Trong đầu nàng rốt cuộc đang giả bộ gì vậy hả?”

Có thể thỉnh nàng, cầu xin nàng thỉnh thoảng cũng nhớ tới ta, nhớ những việc liên quan tới chúng ta hay không. Nàng, tiểu ngu ngốc này, thật là hồ đồ mà!”

Lưu Quang rống một hơi khiến Tiểu Vũ đứng phát ngốc tại chỗ. Mắt nhìn mất, cứng ngắc phát ra hai tiếng.

“Bình tĩnh!”

Lưu Quang bình tĩnh liếc Tiểu Vũ, nhướn mày bỏ tay nàng xuống. Xoay người rời đi. Chưa đi được hai bước, phía sau liền có người gắt gao ôm lấy.

Đây là một trong những tuyệt chiêu thường dùng của Tiểu Vũ, không biết từ lúc nào, chỉ cần nàng ôm Lưu Quang như vậy thì hẳn liền sẽ thỏa hiệp.

Quả nhiên Lưu Quang dừng chân, thân thể có chút cứng nhắc. Hai tay nắm chặt, thầm nghĩ, đáng chết! Không thể bị nha đầu này điều khiển như vậy hoài được, hẳn muốn phản kháng! Đúng, phản kháng!

Đưa tay lên muốn đẩy hai tay đang ôm hắn ra. Lúc này, sau lưng truyền đến tiếng nói của Tiểu Vũ.

“Thật xin lỗi. Dừng nên tức giận như vậy nữa có được không?”

Hồ... Động tác đẩy tay nàng ra của Lưu Quang bỗng chốc cứng nhắc. A!!! Hắn không cam lòng, không cam lòng! Hắn không thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy được!

“A, thật ra cũng không thể trách ta. Chúng ta ở dưới địa phủ, ngày nào cũng như ngày nào. Bởi vì thời gian hỗn loạn nên ta cũng lười nhớ ngày tháng.”

Hừ! Còn tìm lý do! Lấy cớ mà, đây đều là lấy cớ! Lưu Quang tức giận, kiên quyết không thỏa hiệp, tiếp tục phản kháng!

“Chàng nhắc nhở, ta liền nhớ ra. Ta nhất định sẽ chuẩn bị quà tặng cho lão Đại mà.”

Trong lòng Luru Quang mặc dù còn cây mạnh, nhưng ý niệm đã dao động mạnh. Hai tay muốn đẩy tay nàng ra bắt tri bắt giác đã che phủ lên tay nàng.

“Nàng muốn tặng quà gì cho ta?”

Tiểu Vũ đứng tựa vào lưng Luru Quang, thiếu chút nữa đã cười ra tiếng. Lão Đại thật lợi hại, chỉ số chiến đấu đứng nhất, cấp bậc phúc hắc hạng nhất, tướng mạo hạng nhất, thân thể bối cảnh cũng hạng nhất. Nhưng lão Đại hạng nhất như vậy khi đứng trước mặt nàng lại trở nên ngoan ngoãn bị nàng nắm gọn trong tay.

Nhón chân lên, Tiểu Vũ ghé bên tai Luru Quang, hơi thở nàng thơm như hoa lan.

“Tặng ta cho chàng, như vậy có được không?” (Sao có hoa, có nơ, có nến bay là là trước mắt vậy ta?????)

—

Oanh một tiếng, pháo đài phản kháng trong lòng ai đó thật vất vả mới xây dựng được, chỉ vì một câu nói đã bị nổ tung tan thành mây khói. Xoay người, đem Tiểu Vũ ôm chặt vào lòng.

Bốn phía chìm trong yên tĩnh, không khí tràn ngập hơi thở ngọt ngào. Cho đến khi người bị ôm vào trong ngực truyền đến một câu, “Lão Đại, chàng mà dùng thêm sức nữa, ta sẽ thành người đầu tiên vì ôm quá độ mà hít thở không thông dẫn đến tử vong đó.”

Luru Quang hậm hực buông lỏng tay, nhìn Tiểu Vũ thở mạnh không khỏi quay đầu sang một bên, trên mặt ửng đỏ đầy khả nghi.

Nhìn thấy Luru Quang khác thường, Tiểu Vũ neho neho mắt lại, “Lão Đại? Bây giờ chàng đang suy nghĩ đến những hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi à?”

“Không có, không có!”

Luru Quang gờ tay phải lên thề, trong nháy mắt sắc mặt liền tái nhợt đi. Bộ dáng động tay này, miệng nói không có, thật là một chút sức thuyết phục cũng không có mà.

Tiểu Vũ cười hi hi, tự động tiến vào trong ngực Luru Quang. Dung nhan có chút hồng hồng nhỏ giọng nói, “Ta cứ cho là không cần nói lão Đại cũng sẽ hiểu. Những việc chúng ta đã trải qua đều khắc sâu trong đầu ta. Trong lòng ta tràn đầy hình bóng của chàng. Ta thật sự... thật sự rất yêu thích lão Đại.”

Luru Quang ngẩn người, trong lòng rung động không dứt. Lau lau gò má của Tiểu Vũ, nhìn thẳng vào mắt nàng mới phát hiện mắt của hai người, một trái một phải, đã nhuộm thành đỏ tươi.

Tình niệm vừa động, cúi người xuống muốn đặt một nụ hôn lên cánh môi đỏ tươi, mềm mại.

A!!!!

Một tiếng từ nơi nào đó truyền đến. Phá tan khung cảnh màu hồng ân ái của Luru Quang cùng Tiểu Vũ.

Luru Quang cúi đầu, vô lực vuốt vuốt tóc. Chẳng phải chỉ là một nụ hôn thôi sao, cũng đâu phải giết người phóng hỏa gì, có cần thiết phải kêu như vậy không?

Ánh mắt Tiểu Vũ rét run, nghiêng đầu nhìn nơi phát ra tiếng hét. Nếu nàng nghe không lầm, giọng nói này hình như là của Hứa Tiên.

“Không tốt! Nhất định đã xảy ra chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 12: Bạch xà hiện hình

Tiếng kêu thảm thiết cắt ngang khung cảnh thân mật của hai người. Tiểu Vũ bản thân lôi kéo Luru Quang chạy về phía tiếng kêu.

Đẩy cửa nhìn vào liền thấy Hứa Tiên hoa hoa lệ lệ ngã bên cạnh giường. Trên giường giờ có một con vật không lồ đang chuyển động.

Vốn chỉ một con rắn nhỏ cũng đủ làm cho người ta sợ hãi. Mà Bạch Tố Trinh lại là một con yêu xà ngàn năm, nguyên hình của nàng không phải người

thường nào cũng chịu nổi. Cờ Lưu Quang thì còn có thể chịu nổi. Tiểu Vũ vừa vào cửa nhìn thấy nguyên hình của Bạch Tố Trinh liền bị hù dọa ngây ngẩn cả người.

Đùi của Tiểu Vũ vốn đã mềm nhũn, bị người đẩy một cái liền lao đảo ngã ra ngoài.

Lưu Quang nhìn thấy bạch xà dường như có chút nổi điên liền không chút gì gọi là thương hương tiếc ngọc. Vung tay lên, một làn gió thổi tới đưa Tiểu Vũ đến chỗ an toàn. Nhìn người một cái liền ra ngoài phòng.

Bạch xà liền phóng tới đuổi theo Lưu Quang. Hai người đánh nhau giữa không trung, Lưu Quang cố kị thân thể nàng cũng không dám ra tay mạnh. Hiện giờ bạch xà kia là phụ nữ có thai, nếu lỡ tay sẽ trở thành một xác hai mạng.

Tiểu Vũ nóng nảy đứng núp ở một bên. Lưu Quang chỉ thủ chứ không tấn công, khắp nơi đều là bạch xà, chỉ có thể luồn qua lách lại né nàng. Thình thoảng vài lần lỡ ra tay thì cũng chỉ để khiến nàng lui lại, tránh xa nàng ra. Nhìn bạch xà nổi điên, Tiểu Vũ không hiểu chuyện gì đã xảy ra? Mới vừa rồi còn cùng với Hứa Tiên chàng chàng thiếp thiếp, tại sao vừa chớp mắt lại trở thành như vậy?

Giữa không trung, bạch xà yếu dần đi, thân hình không lồ sắp ngất xỉu. Lay động một hồi liền từ không trung ngã xuống. Tiểu Vũ hét lên một tiếng, Lưu Quang bắt đặc đi giờ tay ra, miệng niệm chú.

Thân hình nặng nề của bạch xà sắp rơi xuống đất bỗng xuất hiện ánh sáng, đỡ nàng từ từ hạ xuống.

Tiểu Vũ muốn tiến lên nhìn xem, nhưng đối với quái vật khổng lồ kia vẫn có chút sợ hãi, chần chừ không dám tiến lên. Lưu Quang lắc đầu cười yếu ớt, tiến lên vỗ vào đỉnh đầu bạch xà. Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, sau đó Bạch Tố Trinh liền khôi phục hình người.

Á...

Bạch Tố Trinh rất nhanh liền khôi phục ý thức, vượt trán ngồi dậy, có chút kinh ngạc nhìn bốn phía. Tiểu Vũ lúc này mới an tâm chạy tới, ân cần hỏi, “Bạch tỷ tỷ, ngươi không sao chứ?”

Bạch Tố Trinh lắc đầu, có chút mơ hồ hỏi, “Tại sao...? Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao ta lại ở trong sân?”

Tiểu Vũ tức giận nhăn mày lại, lầm bầm nói, “Chúng ta còn muốn hỏi ngươi đã xảy ra chuyện gì nữa là. Chỉ nghe thấy tiếng kêu từ phòng ngươi phát ra, chạy lại thì nhìn thấy ngươi... hiện nguyên hình.”

Cái gì?!

Bạch Tố Trinh cả kinh, trí nhớ bắt đầu quay lại, “Ta nhớ được sau khi ngươi đi, tướng công vì muốn ăn mừng chuyện ta có thai liền lấy rượu vừa mua ra uống nói muốn cùng ta ăn mừng. Sau khi uống xong, ta liền cảm thấy có chút chóng mặt sau đó... ta không còn nhớ được chuyện gì nữa.”

Nghe nàng kể xong, Tiểu Vũ bắt đặc đi tròn mắt. Không cần suy nghĩ cũng biết nàng uống rượu gì. Uống cho ngươi là yêu xà ngàn năm. Vậy mà đưa ngươi cái gì ngươi cũng uống... ngươi không sợ có độc sao? Khi này bột hung hoàng còn chưa đủ sao mà còn đi uống rượu hung hoàng. Yêu quái giống ngươi quả thật là thất bại mà!

“Không tốt! Tướng công!”

Bạch Tố Trinh đột nhiên kinh hãi hét lên, lập tức hướng trong nhà chạy tới. Tiểu Vũ vỗ ốt, lúc này mới nhớ ra. Đúng rồi, này giờ chỉ lo đánh nhau, đã quên mất tên Hứa Tiên. Đáng chết mà!

Chờ Tiểu Vũ kéo Lưu Quang chạy đến chỉ thấy Bạch Tố Trinh ngồi chồm hổm trên đất, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm Hứa Tiên đang bị nàng ôm chặt trong ngực.

Nhìn sắc mặt nàng so với “tiểu bạch kiểm” còn muốn trắng hơn. Tiểu Vũ run sợ, sợ hãi không chỉ sợ, cứ vậy bị dọa mà chết. Thật là bi kịch.

“Ta muốn cứu chàng! Ta không thể để tướng công chết như vậy được. Tiểu Thanh, ngươi hộ pháp giúp ta, không được để cho quỷ sai đến câu hồn mất hồn phách của tướng công. Ta đi núi Côn Lôn cầu xin cô tiên giúp tướng công cải tử hồi sinh.”

Bạch Tố Trinh lau nước mắt, đôi mắt sáng quắc. Đem Hứa Tiên đặt lên giường xong liền bắt đầu làm phép.

Tiểu Vũ vỗ ngực bảo đảm, “Bạch tỷ tỷ, ngươi cứ yên tâm đi xin thuốc. Ta nhất định bảo vệ hần thật tốt, mấy tên quỷ sai ở âm phủ nhất định không dám đến câu hồn hần đâu.”

Tiểu Vũ mạnh miệng nói, những điều nàng nói tuyệt đối là thật. Quỷ sai âm phủ gì chứ, đó là nhà nàng nha. Vừa đúng lúc xem thử lát nữa có ai đến câu hồn liền lưu hần lại uống chung trà tâm sự.

Bạch Tố Trinh nghe Tiểu Vũ khẳng định như vậy nhất thời liền yên tâm hơn. Lúc này ngồi xếp bằng niệm chú làm phép. Chốc sau hồn liền rời khỏi xác, nhìn Tiểu Vũ gật đầu một cái liền biến mất.

Mắt thấy đi thì đi, ngủ thì ngủ. Tiểu Vũ rảnh rỗi nhàm chán liền lôi kéo Lưu Quang ngồi xuống uống trà.

Lưu Quang nâng chung trà lên không nói, chợt cười cười, ngẩng đầu hứng thú nhìn Tiểu Vũ. Đến khi Tiểu Vũ nổi hết da gà, chịu không nổi nói, “Lão Đại, ta biết trong mắt người tính hóa Tây Thi, nhưng chàng cũng không nhất thiết phải nhìn ta như vậy? Chàng cũng đừng có ý định bắt lương gi, chúng ta còn phải coi chừng Hứa Tiên đó.”

“Cần thiết sao?” Lưu Quang nhún nhún vai, vẻ mặt vô vị.

Tiểu Vũ suy nghĩ một chút, cũng đúng! Căn bản không cần thiết. Đợi quý sai tới, bất kể là ai họ cũng sẽ biết. Nghĩ đến đây, vừa định nói gì trước mắt liền xuất hiện khuôn mặt anh tuấn.

“Lão Đại Chàng, chàng muốn làm gì?”

Lưu Quang cười tà mị, đưa tay lau gò má ửng đỏ của Tiểu Vũ.

“Không làm gì cả, chỉ là muốn tiếp tục chuyện ở trên cầu thôi.”

Tiểu Vũ vừa định phản kháng tay liền bị giữ chặt, ót cũng bị chế trụ. Mắt thấy gương mặt tuấn tú, nụ cười đầu độc tiến tới gần. Chợt bên tai truyền đến tiếng hét kinh hãi.

“Vũ nha đầu? Lão Đại?”

—

Lưu Quang nhíu mày ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Tiểu Hắc vừa bước vào, tay cầm ống khóa tròn mắt nhìn chăm chăm bọn họ. Tựa như có chút không tin lấy tay dụi dụi mắt. Lúc này mới phát giác được đây không phải là ảo giác.

“Lão Đại? Sao các ngươi lại ở chỗ này?” Tiểu Hắc không hiểu, nghi ngờ hỏi. Xem bộ dáng đã quên mất vì sao đến đây.

Lưu Quang buông Tiểu Vũ ra, bắt đầu đi lắc đầu, nâng chung trà lên uống một ngụm lớn. Hắn trêu ghẹo ai sao? Một nụ hôn sao lại cần phải lao lực như vậy chứ?

Tiểu Vũ giống như gặp được cứu tinh, lập tức bật người dậy, cao hứng tiến lên nắm tay Tiểu Hắc.

“Đồng chí! Rốt cuộc ngươi đã đến!”

???

Đầu Tiểu Hắc đầy dấu hỏi, có ý gì? Tình huống này là sao? Hắn tới câu hồn mà.

Tiểu Vũ không để ý đến bộ dáng ngu ngốc của Tiểu Hắc, vội vàng kéo hắn tới bên bàn ngồi xuống. “Đã lâu không gặp, ngồi xuống uống ly trà đi.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 13: Vũ lão sư tọa đàm: bất bình thay yêu.

Uống thuốc, ngủ. Cái mạng nhỏ của Hứa Tiên coi như được nhật lại.

Thần sắc Bạch Tố Trinh ngồi ở mép giường có chút bất an. Đại khái nghĩ tới lúc Hứa Tiên tỉnh lại phải làm sao để giải thích với hắn.

Tiểu Vũ cùng Lưu Quang tiếp tục ngồi bên cạnh uống trà, nói giỡn với nhau, không chút quan tâm tới hai kẻ trên giường.

Lát sau, người trên giường dần dần tỉnh dậy. Mở mắt nhìn thấy Bạch Tố Trinh, theo bản năng liền lui người về sau. Đôi mắt nhìn Bạch Tố Trinh tràn đầy sợ hãi.

Lưu Quang liếc nhìn Hứa Tiên, khoe miệng chợt giương lên, ‘rất không cẩn thận’ tuột tay. Ly trà hoa hoa lệ lệ bị ném xuống đất kêu vang.

A!!!

Người ở trên giường tựa như phát điên, kêu loạn lên.

Bạch Tố Trinh nghiêng thân tới muốn trấn an nhưng lại khiến Hứa Tiên càng kêu la thêm lợi hại. Tay quơ lung tung mất hết vẻ nho nhã ngày thường.

Tiểu Vũ nhìn Lưu Quang với ánh mắt trách cứ. Hắn nhún nhún vai ra vẻ vô tội. Hai người nhìn nhau, sau đó đều đứng lên đi tới trước giường.

Lưu Quang tiến tới bắt lấy cổ áo của Hứa Tiên. Tiểu Vũ kéo Bạch Tố Trinh lại, ý bảo nàng không cần nhúng tay, chuyện này cứ giao cho bọn họ xử lý.

Hứa Tiên lúc này đang trong trạng thái bất an, trong lòng vô cùng sợ hãi, trong đầu toàn hình dáng lúc Bạch Tố Trinh hóa thành mãnh xà. Bây giờ rõ ràng chưa khôi phục lại như cũ nên nhìn ai cũng đều thành yêu quái. Thấy Lưu Quang bắt lấy hắn, càng hoảng sợ kêu la thêm nữa. Đôi tay không ngừng quờ quào muốn tránh thoát.

Tiểu Vũ gãi gãi tay, trấn an nói, “Được rồi, được rồi. Người kêu lên cho có thôi phải không? Kêu một chút cho có ý tứ là đủ rồi, không cần phải kích động hoài như thế. Bình tĩnh lại nói chuyện một chút đi.”

Hứa Tiên vẫn như cũ kêu la không thôi. Tay không ngừng quờ quào, lần này ngay cả chân cũng dùng tới, chỉ muốn thoát khỏi Lưu Quang.

Lưu Quang cũng không hiểu cái gì gọi là trấn an cùng an ủi, hơn nữa hắn cũng không có hứng thú trấn an một tên nam nhân. Nhướn mày mở miệng nói, “Nín. Người còn la nữa ta sẽ kéo lưỡi người ra đánh lên đó sau đó đem người treo ngoài cửa phủ. Bảo đảm ngày thứ hai người sẽ thành người nổi danh nhất huyện Tiền Đường này.”

—

Thí nghiệm chứng minh, ở thời điểm một người đang hô to gọi nhỏ, đe dọa thường sẽ có hiệu quả hơn trấn an.

Hứa Tiên ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đôi mắt đầy nước, đáng thương nhìn Lưu Quang. Không hiểu vị nam tử tuần mỹ ở trước mắt này là từ đâu xuất hiện.

Tiểu Vũ hướng Lưu Quang giơ ngón tay cái, lợi hại! Quả nhiên ở thời khắc mấu chốt, phải chính Lưu Quang ra tay mới được.

Đem Bạch Tố Trinh đỡ đến ngồi bên bàn, Tiểu Vũ hai bước đi tới bên giường. Ý bảo Lưu Quang buông tay, nghe răng cười với Hứa Tiên. Trong mắt Hứa Tiên, nụ cười kia muốn bao nhiêu tà ác có bấy nhiêu tà ác.

“Bây giờ người đang suy nghĩ gì? Đang sợ cái gì? Chúng ta đều là người thân và bạn bè của người. Chẳng lẽ chúng ta lại làm người bị thương sao? Người cũng đừng quên nương tử người giờ đang mang thai hài tử của người đó.”

Vừa nghe đến hai chữ hài tử, Hứa Tiên nhất thời thanh tỉnh. Đúng vậy, nương tử mới vừa có thai.

Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Tố Trinh chỉ thấy hai mắt nàng đầm lệ, bộ dáng nóng nảy. Trong lòng không khỏi căng thẳng theo bản năng muốn tiến lên an ủi nàng. Nhưng trong đầu chợt thoáng qua hình ảnh bạch mãng xà. Hứa Tiên chợt dừng lại, cúi đầu ngậm miệng không nói.

Tiểu Vũ nhìn ra nam nhân này nhất định bị dọa không nhẹ. Nếu không thoát khỏi bóng ma này, sợ là vĩnh viễn không an lòng.

Cũng được thôi. Muốn coi chuông thì phải do người buộc chuông làm. Quay đầu nhìn Bạch Tố Trinh muốn hỏi nàng xử lý chuyện này thế nào. Vậy mà con bạch xà ngàn năm kia đã sớm rối loạn, ngồi bên bàn dùng sức nắm chặt áo, thân thể run rẩy.

Tiểu Vũ không nói gì. Dù gì cũng là yêu xà ngàn năm, vì sao có chút sóng gió lại chịu không được vậy chứ? Bàn tay vỗ giường một cái, nàng quyết định phải xử lý cho xong chuyện này mới thôi.

“Người đừng có suy nghĩ lung tung nữa, để ta nói cho người biết. Chúng ta không phải là người. Là yêu. Nương tử của người chính là yêu xà ngàn năm, ta là thanh xà. Cái người nhìn thấy trước khi hôn mê chính là hình dạng thật sự của nàng ấy, không phải là ảo giác.”

Hứa Tiên nghe nàng nói xong hô hấp liền chậm nửa nhịp. Mới vừa rồi hắn cứ suy tư những gì hắn nhìn thấy có phải là ảo ảnh hay không. Lúc này nghe Tiểu Thanh nói vậy liền trở nên bất động.

Không trách được tại sao nương tử không bao giờ nói quê quán của nàng ở đâu, không trách được tại sao Bạch phủ to lớn như vậy lại chỉ có nương tử cùng Tiểu Thanh. Không trách được vì sao y thuật của nương tử siêu việt như vậy, thậm chí người trúng kịch độc cũng có thể cứu sống. Thì ra là... Thì ra nàng không phải là người.

Thấy bộ dáng sững sờ của Hứa Tiên, Tiểu Vũ liền tát cho hắn một bạt tay. Cái tát này khiến cho tất cả mọi người đều bất ngờ.

Tiểu Vũ một cước giẫm lên giường, hai tay chống nạnh tạo thành bộ dáng người đàn bà chanh chua, “Biểu tình của người như vậy là sao? Kì thị chủng tộc à? Xem thường yêu sao?”

Hứa Tiên bị đánh có chút mộng mị nhưng vẫn theo trực giác lắc đầu. Hắn không xem thường yêu quái, chỉ là có chút khiếp sợ chưa tiếp thu nổi thôi.

Tiểu Vũ xoắn tay áo lên, tiếp tục giáo dục Hứa Tiên.

“Người có mẹ sinh ra, yêu cũng có mẹ sinh ra. Cũng do mẹ sinh vì sao yêu quái lại bị con người kì thị chứ? Yêu thì thế nào? Ta còn hi vọng làm yêu nê, chỉ tiếc là ta không có phúc phận đó thôi. Người nhìn xem, nhìn nương tử của người đi. Xinh đẹp dịu dàng động lòng người. Khổ công tu luyện ngàn năm, bỏ không làm thần tiên chỉ muốn theo bên cạnh phục vụ tên tiểu tử ngốc như người. Còn vì người mà hoài thai mười tháng vất vả. Những chuyện nàng đã làm người cho là dễ lắm sao?”

Nhìn sắc mặt tức giận bất bình của Tiểu Vũ. Hứa Tiên chỉ biết lắc đầu trả lời, không dễ dàng.

“Đừng vậy! Đâu chỉ là không dễ dàng, là cực kỳ không dễ mới đúng. Người cẩn thận suy nghĩ một chút, đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ. Là yêu quái nhưng nàng căn bản không hề làm gì xấu, một không giết người, hai không cướp bóc, ba không phóng hỏa, bốn không làm tiểu tam. Chỉ bởi vì là yêu nên bị người kì thị sao? Thật oan uổng cho nàng nha. Người nhìn lại mình xem, một không tiền, hai không mạo, ba không nhà, bốn không xe. Người phải may mắn biết bao mới có được người nương tử tốt như vậy. Người còn muốn ghét bỏ nàng sao? Người còn bắt mất cái gì chứ?”

Tiểu Vũ đồng dạng nói văng cả nước miếng. Hứa Tiên nghe được hai câu cuối liền khoát tay phủ nhận.

“Ta không ghét bỏ, không có bắt mất gì.”

Tiểu Vũ nhất quyết không tha, “Vậy hồi nãy người kêu bấy cái gì vậy chứ! Tại sao lại tránh nương tử người như tránh khủng bố vậy chứ? Không phải vì ghét bỏ nàng là yêu, cảm thấy nàng không xứng với người sao?”

Hứa Tiên ăn nói vụng về, gây gổ đương nhiên không thể làm đối thủ với Tiểu Vũ. Chỉ có thể khoát tay lắc đầu, lo lắng nói, “Ta không có, ta thật sự không ghét bỏ nàng ấy. Ta... ta chỉ là trong nhất thời không thể tiếp thu nổi mới có chút hoảng sợ. Ta... ta về sau sẽ quen. Đúng! Về sau nhất định sẽ quen! Chỉ cần nương tử trước khi biến thân, nói với ta một tiếng, để cho ta chuẩn bị tâm lý là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.7 - Chương 14: Nhẹ gật đầu, ta gả đi

Bạch Tố Trinh ngồi ở bên cạnh bàn nghe xong lời này, lập tức chạy vội tới bên giường, nhào vào trong ngực Hứa Tiên khóc rống lên.

“Thật xin lỗi! Tướng công, thật xin lỗi! Thiếp không có ý lừa gạt chàng, hù dọa chàng. Thiếp chỉ không biết phải nói thế nào với chàng, sợ chàng hiểu rõ chân tướng sẽ ghét bỏ thiếp, sẽ rời thiếp đi.”

Giờ phút này Hứa Tiên đã khôi phục lại, đầu tiên là ngớ ngẩn, ngay sau đó nâng lên nụ cười, nhẹ nhàng ôm chầm người trong ngực.

“Ta nên nói xin lỗi mới đúng. Nương tử, là ta không tốt! Ta không nên có ý sợ hãi với nàng. Nàng vẫn thiện lương như vậy, vẫn đối đãi với ta cực tốt. Vô luận nàng là người hay là yêu, đều là thê tử của Hứa Tiên ta. Ta thề, cuộc đời này tuyệt đối sẽ không phụ nàng!”

“Tướng công.”

“Nương tử.”

Tiểu Vũ thấy thế, biết chuyện đã chuyển biến tốt. Kéo Lưu Quang vẫn còn xem kịch vui, nhấc chân đi. Lưu lại không gian cho một đôi vợ chồng son.

.

Hai người ra khỏi phòng, nhìn thấy sắc trời đã tối. Cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, liền cười, tay trong tay tản bộ trong sân.

“Nha đầu, biết hôm nay là ngày mấy chứ?”

Đi tới bên cầu, Lưu Quang dừng bước. Dắt tay Tiểu Vũ thoáng nắm thật chặt, nhẹ giọng mở miệng hỏi.

“Không biết.” Tiểu Vũ giả vờ ngây ngốc, tựa hồ là có ý muốn nhìn bộ dáng người khác giận dữ, hoàn toàn không phối hợp mà trả lời.

Quả nhiên, khi Lưu Quang nghe thấy hai chữ không biết, trán hiện lên gân xanh, hít một hơi thật sâu, thật có ý nghĩ rung động bóp chết người khác.

Chợt, Lưu Quang xoay người, đôi tay vận vai Tiểu Vũ. Dưới ánh trăng, thần sắc chưa bao giờ nghiêm túc cùng dịu dàng như thế.

“Tiểu Vũ! Nàng biết. Con người của ta từ trước đến giờ. Từ trước đến giờ sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt. Cũng không biết làm thế nào dỗ con gái vui vẻ. Ta biết ngay lần đầu tiên nhìn thấy nàng thì liền. Liền đối với nàng thật tò mò. Sau đó, từ từ phát hiện mình không tự giác quan tâm nàng. Ta.”

Ngôn từ của Lưu Quang có chút không thuận, bình thường Diêm Vương đại nhân không sợ trời không sợ đất, thế nhưng cũng có thời khắc khản trương. Tiểu Vũ nhìn chằm chằm Lưu Quang, một đôi mắt tròn mắt như sao. Không nhận lời cũng không giễu cợt, cứ như vậy lẳng lặng nhìn hẩn.

“Ta không hiểu cái gì là tình cái gì là yêu. Từ nhỏ ta liền bị rút tình căn, không hiểu cái gì là lời thề cùng nắm tay đến lúc già, ta chỉ biết lúc nàng bị Hoa Yêu bắt đi, ta lại rất lo lắng. Lúc nàng ở đáy vách đá, lúc Thiên Khiển gián xuống, ta lại sẽ liều mạng đi đến bảo vệ nàng. Vách đá Trọng Quang, nàng bị Dương Tiễn ném xuống, ta cơ hồ tựa như phát điên nhảy xuống theo nàng. Đúng, không sai! Ta nghĩ ta là điên rồi. Bởi vì chỉ có điên rồi, mới có

thể giải thích tất cả, mới có thể khiến ta đây – người vốn không có tình căn, cũng hiểu biết cảm giác của Tình yêu.”

Nâng tay lên, dung nhan này không tính là thật đẹp. Ánh mắt Luru Quang lập lòe nở nụ cười say lòng người.

“Tiểu Vũ, nàng đã từng quên ta một lần, ta khắc sâu ghi nhớ. Khi nàng tỉnh lại hỏi ta là ai, ta lại không biết nên trả lời nàng thế nào.”

Tiểu Vũ chu mỏ, nho nhỏ nói thầm. Thật là nhỏ mọn, còn mang thù như vậy đây.

Luru Quang nghe tha thiết, cũng không phản bác gì. Vừa nói xong đem Tiểu Vũ bên cạnh kéo vào trong ngực.

“Nàng đã nói nàng yêu thích ta, nàng đã nói sẽ chờ ta trở lại. Cho nên, ta lại nói một lần, ta đã trở về. Cho nên, gả cho ta có được hay không?”

Tiểu Vũ kinh ngạc, vừa định nói gì, cái miệng nhỏ nhắn liền bị chặn lại. Đôi môi ẩm áp đặt lên, triền miên có chút dã man. Tựa hồ quyết tâm không cho nàng bất kỳ cơ hội cự tuyệt nào.

A. Thật là một người bá đạo.

.....

Đội hai người hôn đến thở không nổi, lúc này mới thoáng tách ra. Mắt thấy gương mặt tuần tú của người kia lại nhích đến gần, Tiểu Vũ vội vàng hét lên: “Hoa tươi đâu? Nhẫn kim cương đâu?”

À? Luru Quang như rụng mảy, thần sắc một mảnh mờ mịt.

Tiểu Vũ thoáng đẩy Luru Quang ra, đưa ra tay trái của mình giật giật ngón áp út.

“Bản cô nương cũng không tốt giống như bạch xà. Hôm nay không thấy hoa tươi cùng nhẫn kim cương, ta tuyệt đối sẽ không gật đầu!”

Luru Quang gãi gãi lỗ tai, thấy Tiểu Vũ một bộ dạng không chịu dễ dàng thỏa hiệp, chỉ đành phải bắt đắc dĩ nói: “Vây, đáp ứng trước một điều cho nàng có được không? Sau này lại đền bù cho nàng.” Nói như vậy, chợt đuôi lông mày giương lên, “A! Ta nhớ ra rồi, còn có chiêu có thể dùng.”

Nói xong búng tay, tay trái một bó hoa hồng hiện ra, tay phải nắm một cái hộp nho nhỏ màu hồng.

Tiểu Vũ trừng mắt, “Chàng lấy ở đâu vậy?”

Luru Quang nhún nhún vai, “Cách không dời vật, Pháp thuật nhỏ. Nếu nàng có hứng thú hôm nào ta dạy cho nàng.”

Đem hoa tươi kín đáo đưa cho Tiểu Vũ, tự mình động thủ mở ra cái hộp màu hồng. Lấy chiếc nhẫn ra vứt bỏ cái hộp, hướng đến ngón trỏ của Tiểu Vũ.

“Đội đã nào...!”

Tiểu Vũ hét lớn một tiếng, Luru Quang dừng lại động tác.

“Sao vậy?”

Tiểu Vũ nhún mảy rút tay ra, vô lực chỉ chỉ chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trong tay Luru Quang.

“Ta nói lão Đại à! Cách không dời vật cái gì? Cái này là trộm cắp biết không? Chàng dời đồ của người ta, chàng thì cao hứng, người ta là bị kịch đó.”

Dáng vẻ Luru Quang vẫn vô tư như cũ, mở miệng nói: “Ta đâu cần quan bọn hần có cái bị kịch khi gió gì, chỉ cần ta cao hứng, nàng cao hứng là được. Được rồi, được rồi, ngoan ngoan đeo nhẫn, sau đó gật đầu đáp ứng gả cho ta đi.”

Tiểu Vũ lắc đầu một cái, đem hoa trả lại cho Luru Quang, tiếp đem đem chiếc nhẫn cũng cời ra. Vẻ mặt nghiêm túc nói: “Trả lại.”

Tuy Luru Quang không hiểu, nhưng thấy bộ dáng Tiểu Vũ nghiêm túc, liền không thể làm gì khác hơn là vỗ tay phát ra tiếng, lại đem đồ tặng trở về.

.....

Bốn phương một mảnh yên tĩnh, không khí có chút cứng ngắc.

Luru Quang bình tĩnh liếc nhìn Tiểu Vũ, xoay người rời đi. Vừa đi vừa giận dữ nói thầm

Mỗi lần đều là ta chủ động, mỗi lần đều là ta chờ đợi nàng. Mỗi lần đều là ta theo nàng. Nha đầu đáng chết! Hôm nay là lễ tình nhân! Có biết ta xuống quyết tâm thật to mới mở miệng cầu hôn với nàng hay không, nhưng mà một chút nàng cũng không để ý. Rõ ràng cũng đã có da thịt chi thân rồi, rõ ràng hai bên tình nguyện. Tại sao không thể ngoan ngoãn gật đầu, cứ như vậy không tình nguyện gả cho ta sao?

“Ta nguyện ý!”

. ?

Lưu Quang kinh ngạc dừng bước. Hắn. . . . Hắn nghe thấy cái gì? Mới vừa rồi có người nói chuyện đúng không? Là nói ba chữ đúng không? Là Tiểu Vũ nói đúng không? Chẳng lẽ là nghe nhầm?

“Ta nguyện ý!”

Tựa hồ biết tư tưởng của Lưu Quang, người nào đó sau lưng lại tức thời mở miệng nói lần nữa.

Lưu Quang chợt quay đầu lại, thấy người đứng cách đó không xa, giờ phút này đang cười hi hi nhìn về phía hắn. Lại một lần nữa trước mặt hắn, nhấn mạnh từng chữ: “Ta. Nguyện. Ý!”

Lần này người nào đó rút cuộc xác định, lần này người nào đó không hoài nghi là mình bị ảo giác. Lần này người nào đó rút cuộc cười lên.

Người nào đó vẫn còn cười khúc khích, Tiểu Vũ liền chạy tới nhào vào trong ngực của hắn. Nhón chân lên đến gần bên tai của hắn, nghiêng người nói: “Mới vừa rồi là ta trêu chàng. Ta biết rõ hôm nay là lễ tình nhân. Ta còn nhớ mấy ngày trước ta đã đáp ứng tặng quà cho chàng. Cũng không biết, chàng còn cần hay không?”

Quà tặng? Không phải là.

Lúc này Lưu Quang cúi người xuống đem Tiểu Vũ ôm lấy, cười hồi hộp. “Muốn! Đương nhiên là muốn! Ăn sạch sành sanh, tuyệt không trả lại hàng!”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.7 - Chương 15: Gặp lại Pháp Hải

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh lại là vợ chồng son hòa hảo như lúc ban đầu, Lưu Quang cùng Tiểu Vũ cũng ngọt ngào ngào ngào.

Đối với việc trong phủ đột nhiên xuất hiện Lưu Quang, Hứa Tiên ngược lại cũng không hỏi gì. Dù sao ngay cả nương tử mình là xà yêu ngàn năm hắn cũng đón nhận, tin tưởng cũng không có chuyện gì có thể đã kích hắn.

Vốn là cuộc sống an toàn hạnh phúc, hôm sau, lại bị một vị khách không mời mà đến phá hư sạch sẽ.

.

“Ồ, con lừa già ngốc. Rất có bản lĩnh nha, ngươi cũng tìm được nơi này.”

Tiểu Vũ trừng mắt trước khách không mời mà đến, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ khiêu khích. Nàng thấy người này chỉ cần nhìn lần đầu không thoải mái, đó chính là cả đời không thoải mái. Thấy thế nào cũng không thoải mái, tốt nhất không nhìn mới thoải mái.

Ngược lại, mặt Pháp Hải bình tĩnh, không chút nào vì người vấy hồng gây sự mà bị ảnh hưởng. Giờ phút này thấy nàng chính là bộ dáng thanh xà, trong lòng có chút hiểu rõ.

Hừ! Thay đổi hóa thuật, quả nhiên không phải là loài người!

Tiểu Vũ thấy Pháp Hải coi nàng như không khí, thái độ cố ý coi thường, nhất thời liền bùng lên lửa giận.

“Này! Cha mẹ ngươi không dạy ngươi không có việc gì thì đừng đập loạn cửa sao? Gõ cửa lại không nói lời nào, ngươi giả vờ lãnh khốc hay là thiếu não đây? Ta thấy ngươi vẫn nên ngoan ngoãn trở về ăn chay niệm Phật gõ mõ đi, đừng đi khắp nơi gây chuyện sinh sự.”

Tiểu Vũ lời nói này, nửa là giễu cợt nửa cảnh cáo. Nàng dĩ nhiên biết dụng ý Pháp Hải khi chạy tới nơi này, nhưng nàng không muốn thấy cảnh tiểu vợ chồng ân ái bị chia rẽ. Mặc dù sự thật không thể thay đổi, nhưng nàng vô ý giữa vẫn muốn làm một cái gì đó.

Phanh một cái đóng cửa lại, chuẩn bị nhắm mắt làm ngơ sau đó lách người. Vậy mà cửa lớn mới vừa đóng, liền lại truyền tới tiếng gõ cửa rầm rầm rầm.

Bất đắc dĩ lại mở miệng, Tiểu Vũ không thể làm gì khác hơn là lần nữa đi mở cửa. Cũng lười phải đi giữ cửa, đứng ở cửa trực tiếp mở miệng nói: “Đại sư có việc gì?”

“Ta tìm Hứa Tiên – Hứa công tử!”

. À?

Nên tới luôn là muốn tới, xem ra con lừa già ngốc rớt cuộc bắt đầu có hành động rồi. Tiểu Vũ không ngăn trở, để Pháp Hải vào phủ.

Khách khí dẫn hán vào đại sảnh ngồi xuống, chuyển thân liền đi đem Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh kêu tới. Dĩ nhiên, mình cũng cùng lão Đại đi theo vào.

Khi Bạch Tố Trinh nhìn thấy Pháp Hải thì sắc mặt nhất thời thay đổi thành trắng bệch. Hứa Tiên dĩ nhiên không biết Pháp Hải là người phương nào, vì sao tới đây. Nhưng thấy dung nhan nương tử mình tái nhợt, lập tức ân cần nói: “Nương tử? Nàng làm sao vậy? Có phải không thoải mái hay không? Nhanh ngồi xuống để ta xem mạch.”

Bị Hứa Tiên nói như thế, Bạch Tố Trinh ngược lại khôi phục mấy phần tỉnh táo. Lắc đầu một cái ngồi xuống, chỉ nói chính mình không có việc gì, chỉ là có chút choáng váng mà thôi.

Hứa Tiên không thuận theo, vẫn kiên trì muốn thay nàng bắt mạch. Trong miệng nói thầm: “Hôm nay nàng là người có thai, tuyệt không thể khinh thường qua loa, thân thể không thoải mái phải nói cho ta biết.”

Hứa Tiên nói tình chân ý thiết, Bạch Tố Trinh nghe cảm động không dứt. Tiểu Vũ cùng Lưu Quang tiếp tục xem đùa giỡn. Chỉ có Pháp Hải nghe câu có thai thì chân mày cũng rói rắm lại với nhau. Lúc này liền không ngồi yên, bật đứng lên nhìn chăm chăm Bạch Tố Trinh chất vấn: “Người có thai?”

Bạch Tố Trinh gật đầu một cái, có chút không tự nhiên đem mặt hướng tới bên cạnh. Nàng biết Pháp Hải đang suy nghĩ gì, một xà yêu làm sao có thể có thai? Nhưng nàng thật mang thai, nàng muốn thay Hứa Tiên sinh hạ đứa bé này.

Nhìn thấy vẻ mặt Bạch Tố Trinh, Hứa Tiên lúc này mới đem ánh mắt hướng tới vị khách trong nhà. Thấy đôi con người hán hung ác nhìn chăm chăm nương tử mình, lúc này trong lòng hơi động, có chút bức tức.

“Đại sư! Nương tử của ta có thai có gì không thỏa sao? Đáng để cho người kinh ngạc đến vậy? Ta xem người là khách, không cùng người so đo. Nếu Đại sư đến phủ hóa duyên, sẽ bảo tiểu Thanh dẫn người đi phòng bếp, nương tử của ta thân thể không thoải mái, ta mang nàng đi nghỉ ngơi trước, xin lỗi không tiếp được rồi.”

Hứa Tiên nói xong lời này, đỡ Bạch Tố Trinh dậy liền muốn rời đi. Nhưng hòa thượng làm sao có thể dễ dàng để cho bọn họ đi, lập tức đem ba bước làm hai bước, ngăn phía trước hai người.

“Công tử xin dừng bước!”

Hứa Tiên vốn là có ấn tượng không tốt chút nào với Pháp Hải, chỉ là dù sao cũng đã đọc qua sách thánh hiền, hiểu được nên có lễ độ. Thấy Pháp Hải ngăn ở trước mặt bọn họ, vẫn lễ phép nói: “Đại sư còn có chuyện gì?”

Pháp Hải một tay lập ôm trước ngực chào một cái, coi là đáp lễ. Sau đó một tay kia nâng lên chỉ hướng Bạch Tố Trinh, nói thẳng: “Công tử có biết vị nương tử này của người là người phương nào? Không! Phải nói là thân phận như thế nào?”

Hứa Tiên khẽ cau mày, không biến sắc hỏi lại: “Đại sư nói thế là có ý gì? Hứa Tiên ngu muội, mong đại sư nói rõ một chút.”

“Ý tứ chính là, nương tử nhà người căn bản không phải người bình thường, chính là xà yêu ngàn năm tu luyện trong núi sâu. Nếu người còn muốn sống, nên sớm rời đi cho thỏa đáng! Tránh đến lúc đó nàng đem người ăn tươi nuốt sống cũng không biết!”

Nghe lời nói này của Pháp Hải, Bạch Tố Trinh lập tức hoảng loạn. Liền vội vàng giải thích: “Ta sẽ không! Ta sẽ không! Ta sẽ không làm thương tổn tướng công! Tướng công, chàng đừng nghe hán nói bậy!”

Hứa Tiên kéo vai Bạch Tố Trinh qua, nhẹ giọng an ủi nàng. Nếu là mấy ngày trước hòa thượng này nói với hán lời này, hán còn có thể kinh ngạc một phen, chẳng qua hiện nay hán đã biết rõ chân tướng. Hơn nữa Bạch Tố Trinh là người hán rất rõ ràng, cô ấy là loại tâm địa thiện lương, làm sao có thể làm thương tổn hán.

“Đại sư, nếu người tới phủ chính là vì nói lời này với ta, vậy người có thể rời đi. Tiểu Thanh, tiễn khách!”

Yes Sir ~

Một mực bên cạnh găm quả táo xem cuộc vui, Tiểu Vũ nào đó rớt cuộc có cơ hội ra sân, từ chỗ ngồi bật lên, cười hi hi đi tới bên cạnh Pháp Hải nói: “Đại sư, ta tiễn ngài một đoạn.”

Pháp Hải tiếp tục đem người nào đó xem như không khí, một đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Hứa Tiên. “Chẳng lẽ người không sợ hãi? Mẹ của con người không phải là người, là yêu! Người còn muốn tiếp tục lưu lại bên người nàng?”

Thần sắc Hứa Tiên thông dong, “Bất kể nàng là người hay là yêu, ta đều yêu nàng.”

Bạch Tố Trinh ở bên nghe cảm động, Tiểu Vũ cũng muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, lời nói này thật sự là quá tăng lực rồi.

Pháp Hải bất khuất không buông tha, tiếp tục khích bác nói: “Được! Người đã khẳng khái một mực như vậy, ta cũng vậy không muốn nhiều lời. Nhưng người cho rằng cùng yêu quái yêu đương có thể có kết quả tốt sao? Hiện tại người không sao, không có nghĩa là về sau không sao. Hơn nữa người không nghĩ ngờ đứa con trong bụng thật chính là hài tử bình thường sao? Chỉ sợ sinh ra cũng là một Tiểu Xà Yêu!”

Wase! Lời nói ác độc như vậy cũng nói ra? Tiểu Vũ kêu lên, nhìn thấy Hứa Tiên nghe câu nói sau cùng thì sắc mặt rõ ràng thay đổi. Aizz, đứa nhỏ này, thật là không nhịn được chuyện.

“Coi như sinh ra là một tiểu xà yêu, cũng so với lão hòa thượng tuyệt tử tuyệt tôn như ngươi còn tốt hơn nhiều.”

Vốn dĩ Lưu Quang không mở miệng, thỉnh thoảng lại toát ra một câu như vậy. Lúc này rung động toàn trường.

Tiểu Vũ lại một lần hướng hân giờ ngón tay cái lên. Lợi hại! Lão Đại không hổ là lão Đại, không nói thì thôi, hề nói là khiến người kinh ngạc!

Lưu Quang hướng Tiểu Vũ phóng đi một mị nhãn, tiếp tục cùng người nào đó như không sao tiếp tục gặm quả táo. Giống như mới vừa rồi hân nói chẳng qua là các loại “Hôm nay thời tiết thế nào?” thông dong nhàn nhả.

Hòa thượng giận đến lông mày cũng nhăn lại, giận dữ trừng mắt nhìn Lưu Quang, ngay sau đó vung áo bào, xoay người rời đi. Nếu hân có lòng tốt khuyên bảo, bọn họ không nghe, liền đừng trách hân dùng thủ đoạn cực đoan.

Bạch Tố Trinh! Ta thề phải bắt ngươi trấn ở tháp Lôi Phong!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.7 - Chương 16: Nước ngập Kim Sơn

Ngày ngày trôi qua, cuộc sống vẫn như bình thường. Tiểu Vũ cùng Lưu Quang tiếp tục mặt dày ở lại Bạch phủ. Dù sao sau khi Hứa Tiên đến tiệm thuốc, mọi người ở trong phủ thích làm gì thì làm.

Trong viện mà bản, bản tay nhỏ bé vung lên liền giải quyết xong. Lúc rảnh rồi, đôi vợ chồng son liền đánh đánh vì tình mắng mắng mà cười, cũng vui vẻ tự tại thoải mái. Nhưng quan trọng nhất, chính là nơi này tuyệt đối sẽ không bị người ngoài quấy rầy!

Lưu Quang thấy Tiểu Vũ ngồi trên cầu, bộ dáng đáng yêu đang đưa chân nhỏ gặm quả táo, trong lòng mới nảy ra ý định muốn đến đánh lén một chút. Chưa kịp hành động, một hồi tiếng kêu la liền cắt ngang tà niệm mới hình thành của hân.

“Không xong, không xong! Tiểu Thanh, Tiểu Thanh ngươi ở đâu?”

Bạch Tố Trinh giờ quần áo lên, một đường vừa chạy vừa kêu. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, vị xà yêu ngàn năm này liền đem Tiểu Vũ hóa thành Tiểu Thanh, trở thành kim bài miễn tử. Một khi có việc xảy ra, lập tức mở miệng kêu người.

Tiểu Vũ bắt đầu cảm thấy buồn bực. Trên TV không phải nói rõ ràng là Bạch Tố Trinh rất lợi hại sao, Tiểu Thanh cũng nghe theo ý nàng, là người hầu của nàng sao? Sao nàng thay đổi bộ dáng hoàn toàn? Ngược lại mọi chuyện Bạch xà kia đều dựa vào nàng.

Chuyện phát sinh như vậy, Tiểu Vũ tự nhiên cũng không biết có nên trách hay không. Dù sao thân phận của nàng bây giờ là Tiểu Thanh, hơn nữa giúp người vui vẻ mà thôi, mặc dù đó không phải là người, mà là yêu. Vậy cũng phải giúp một tay không phải sao!

“Tới đây, tới đây! Ở chỗ này đây!”

Nghe Bạch Tố Trinh kêu gọi, Tiểu Vũ vút quả táo trong tay đã gặm đến hột, giờ tay nhỏ bé lên quơ múa. Ý chỉ cho người khác vị trí của nàng. Lưu Quang chu mỏ tựa vào một bên, sắc mặt rõ ràng khó coi.

Bạch Tố Trinh nghe đáp lại, lập tức hướng phía Tiểu Vũ chạy tới. Tựa hồ là đã xảy ra chuyện lớn gì, thần sắc rất nóng nảy. Vừa chạy vừa lớn tiếng nói: “Tiểu, Tiểu Thanh! Không xong! Tướng công bị Pháp Hải bắt đi!”

..... ? Cái gì!

Hai người trên cầu vốn thanh thoi, lúc nghe xong lời này, ngẩn ra. Con lừa già ngốc thế nhưng thâm theo chân bọn họ, không nói một tiếng, cứ như vậy bắt người mang đi?

Bạch Tố Trinh đi tới trước mặt hai người, hốc mắt hồng hồng đáng thương. “Tiểu Thanh, tiểu Thanh làm sao bây giờ? Ngươi mau giúp ta suy nghĩ biện pháp cứu tướng công. Ta. . . . Ta thật không có chủ ý gì.”

Tiểu Vũ trấn an vỗ vỗ vai Bạch Tố Trinh, nghĩ thầm, ngươi không phải là không có chủ ý, mà căn bản ngươi cũng chưa nghĩ được chủ ý gì!

“Tỷ tỷ ngươi đừng hoảng hốt, ta cùng Lão Đại đi trước thăm dò tình huống. Lúc trở lại sẽ thảo luận nên làm như thế nào, ngươi ở nhà chờ tin tức của chúng ta.”

Tiểu Vũ nói xong, nhảy mất với Lưu Quang. Hai người liền rất ăn ý, thân hình lóe lên rồi biến mất không thấy gì nữa.

Bạch Tố Trinh lúc này tâm hoảng ý loạn, làm sao có thể an tâm ở nhà chờ đợi tin tức. Suy tư chốc lát, quyết định theo sau, đi xem tình huống của tướng công như thế nào trước. Con lừa già ngốc nếu đơn giản chỉ không chịu buông người, cũng đừng ép nàng dùng thủ đoạn nham hiểm!

Lúc Tiểu Vũ cùng Lưu Quang đi tới Kim Sơn Tự thì Pháp Hải đang ngồi ở cửa chùa, giống như đang đợi bọn họ đến.

Quả nhiên, vừa thấy bóng dáng của hai người, vốn là đang nhắm mắt tĩnh tọa Pháp Hải chậm rãi mở mắt ra.

“Hai vị thí chủ, bản tăng đã sớm khuyên qua hai vị, tốt nhất nên rời huyện Tiền Đường, không cần nhiều chuyện chỗ mồm vào. Ta hiểu rõ hai vị không phải người phạm, cũng không phải là yêu nghiệt. Cho nên không muốn cùng hai vị dây dưa. Chuyện của Bạch xà cùng hai vị không có liên quan, mong rằng hai vị thí chủ không cần nhúng tay vào.”

Tiểu Vũ có chút phiền não phát tay một cái, “Ta nói đại sư à, chuyện của Bạch Xà đúng là không liên quan đến chúng ta. Nhưng người ta là vợ chồng son tự nguyện muốn chơi nhân – yêu, cùng người cũng không có bất kỳ quan hệ gì! Người sao lại chặn ngang một gậy, chia rẽ người đang sống sờ sờ làm gì? Cái này cần thiết sao?”

Hừ!

Pháp Hải hừ nhẹ một tiếng, mắt lộ vẻ khinh thường. “Người cùng yêu mến nhau, thế tục không chỗ để dung! Loại hành động nghịch thiên này, ta thân là người xuất gia, là đệ tử của Phật tổ, có thể mặc kệ! Bạch Xà không biết liêm sỉ, quyến rũ người phạm. Hứa Tiên lại ngu muội không biết, dứt khoát phải dạy dỗ. Hai người này nhất định phải bị trừng phạt, mới biết mình phạm vào tội lớn như thế nào!”

Mắt Tiểu Vũ tròn trắng, sự thật chứng minh, cùng người xuất gia nói đạo lý, chẳng khác nào đánh rắm! Trong đầu của bọn hắn toàn chứa những thứ như “Sắc tức là không, không tức là sắc” ... Nói nhảm.

Không nhịn được nắm tóc, Tiểu Vũ cũng lười cùng hắn nói nhảm.

“Được rồi, ta với người khác nhau, nói liền không được! Một câu thôi, thả người!”

Tiểu Vũ nói nhanh, nhưng Pháp Hải lại hoàn toàn thờ ơ làm như không nghe thấy. Tựa hồ cũng chẳng thèm nói chuyện cùng hai người trước mắt. Nhắm hai mắt tiếp tục ngồi thiền.

Bộ dạng Pháp Hải vẻ mặt hồ hững hờ rõ ràng sẽ không tha người, lần này làm Tiểu Vũ hoàn toàn phát bực. Hai tay chống nạnh, tức giận nói: “Lão Đại! không cần nói nhảm, trực tiếp cướp người!”

Mắt Lưu Quang tròn trắng, hắn nói nhảm lúc nào? Một câu hắn cũng chưa từng nói qua. Chẳng qua là động thủ cướp người.

“Tiểu Vũ, ta ra tay không có vấn đề. Nhưng nàng phải suy nghĩ một chút, lần này chúng ta cứu người ra. Nhưng con lừa già ngốc kia lần sau lại đem người bắt trở về. Cũng không thể mỗi một lần chúng ta đều cùng hắn chơi trò bắt người rồi cứu người chứ?”

Tiểu Vũ nghe vậy gật một cái. Đúng vậy, tư tưởng của con lừa già ngốc không thay đổi, cho dù cứu người, ngày sau hắn nhất định lại bắt trở về.

“Đâm lao thì phải theo lao! Trực tiếp giết!”

Cái gọi là không nói khiến người kinh ngạc đến chết thì không ngừng, chính là nói Tiểu Vũ lúc này. Lưu Quang vô lực nhún vai một cái, thờ dài nói: “Giết? Ai dám giết? Luật trời mặc dù đã sửa lại, nhưng luật về người mang tội giết người không thay đổi. Giết người phạm hậu quả rất nghiêm trọng. Nhẹ thì trừ đi tiên tịch, phạt luân hồi năm đời. Nặng thì cả đời không được làm người, chỉ có thể làm súc sinh thôi.”

Cái gì? Tiểu Vũ nuốt ngụm nước bọt, giết người lại nghiêm trọng như vậy sao? Á, vậy hay là đừng giết.

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ trở mắt nhìn con lừa già ngốc này nhốt Hứa Tiên? Nếu không cứu được người trở về phải nói với Bạch tỷ tỷ thế nào đây?”

A.

Lưu Quang than nhẹ một tiếng, “Tiểu Vũ, thật ra ta nghĩ nàng nên hiểu rõ. Có một số việc không thể thay đổi. Cho dù ta trở lại trước kia, nhưng chuyện tình cũng đã phát sinh rồi, dù là quá trình không đúng, hoặc là trải qua bất đồng. Nhưng kết cục sẽ không thay đổi, chỉ có thể có một. Như hiện tại, Hứa Tiên bị vậy là chính xác. Cho dù có cứu hay không cứu hắn ra ngoài, cuối cùng, Bạch Xà cũng bị Pháp Hải trấn ở tháp Lôi Phong, sự thật này, ai trong chúng ta cũng không cải biến được.”

Tiểu Vũ hiểu, nàng hiểu! Nhưng mà, cứ trở mắt để như vậy sao.

“Pháp Hải! Người tạm thời đứng ở đó mà ra về! Ta chỉ hỏi người một câu, người rút cuộc không thả tướng công nhà ta!”

Chợt, giữa không trung truyền đến một tiếng kêu khẽ. Tiểu Vũ cùng Lưu Quang đồng thời ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy Bạch Tố Trinh chẳng biết xuất hiện lúc nào, giờ phút này đang đứng trên đám mây, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng Pháp Hải.

Pháp Hải mở mắt đứng lên, bộ dạng vẫn bình tĩnh thong dong như cũ.

“Bạch Tố Trinh! Người vẫn khẳng khái một mực! Còn vọng tưởng cùng người phạm thành thân sống chết! Ta chính là thay trời hành đạo, nếu người ngoan ngoãn chịu trời, ta liền thả Hứa Tiên.”

“Phi! Cái con lừa ngựa này miệng giả nhân giả nghĩa. Ta cùng Hứa Tiên lưỡng tình tương duyệt kết thành vợ chồng, chưa từng làm chuyện hại người. Người tội gì cần phải gắt gao dây dưa! Tốt! Thế nào cũng nói không được, vậy thì đừng trách ta vô tình!”

Thần sắc Bạch Tố Trinh biến đổi, lật đôi tay, bầu trời vốn trong xanh chợt giăng đầy mây đen.

Loại cảnh tượng quen thuộc này nhất thời làm trong lòng Tiểu Vũ cả kinh, còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã bị người ôm lấy nhanh chóng rời đi.

“Lão Đại! Mau ngăn cản nàng! Nàng muốn yểm Kim Sơn Tự!”

“Không ngăn cản được, tất cả đều là định mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.7 - Chương 17: Chuyện kết thúc, chúng ta về nhà

Tiểu Vũ ngồi một chỗ trên nóc nhà, nhìn một mảnh hôn độn dưới đường cái vì lũ lụt mà tàn đi. Tiếng la khóc của mọi người, tiếng kêu rên không dứt bên tai.

“Chúng ta trở về thôi.”

Giọng buồn buồn vang lên, nói với nam tử áo đen bên cạnh.

Lưu Quang ngồi ở bên cạnh Tiểu Vũ, vỗ vỗ vai nàng trấn an.

“Nghĩ thông chưa, lúc chúng ta tới đây, cũng biết có một số việc nhất định sẽ xảy ra đúng không? Sinh tử do mệnh, giống như tình yêu của Bạch Xà và Hứa Tiên, cho dù chúng ta có giúp bọn hắn loại bỏ hết mọi trở ngại, nhưng cuối cùng bọn họ cũng sẽ bị tách ra.”

Tiểu Vũ từ đầu gối ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ đỏ.

“Lão Đại, ta phát hiện ta thật sự rất vô dụng. Cũng đã làm quỷ soa lâu như vậy rồi, lại vẫn không nhìn những sinh tử này được. Còn có cái gọi là tình cảm. Rõ ràng hai người thật lòng yêu nhau, bọn họ chỉ muốn gần nhau sống an ổn qua ngày. Nguyên vọng này chẳng lẽ rất quá đáng sao? Chẳng cũng biết Bạch Tố Trinh rất yêu Hứa Tiên, Hứa Tiên cũng rất yêu nàng. Chẳng lẽ vì một là người một là yêu, thì không thể ở chung một chỗ sao? Tại sao? Tại sao!”

Lưu Quang kéo Tiểu Vũ vào trong ngực, chạm nhẹ mái tóc của nàng. Lành đạm nói: “Đây chính là số mạng mỗi người. Có người nhất định cả đời sẽ thuận lợi. Có người nhất định cả đời rất đau khổ. Nhưng không phải tất cả mọi người đều tin vào số mạng. Trong bọn họ nếu có người không tin, bị bắt lợi mà vẫn quật khởi hướng về phía trước, nói không chừng có thể thay đổi bước ngoặt của vận mạng. Hứa Tiên thật ra vẫn coi như là một ví dụ. Hắn không quan tâm Bạch Tố Trinh là người hay là yêu, hắn nhớ đến tình yêu của nàng là được. Cho nên coi như bọn họ tách ra, lòng của bọn họ vẫn gắn liền. Như vậy cũng đủ rồi.”

Tiểu Vũ nghe xong, cái hiểu cái không, mơ hồ gật đầu một cái. Hít mũi một cái, nghĩ tới nhiệm vụ bọn họ lần này là do một lão già nào đấy, trong lòng tức khắc liền phát hỏa.

“Lão Đại! Cậu của người là Thiên Đế nha, thật là rất xấu! Minh ngày ngày ở trên thiên đình uống rượu nhìn nhân tình thế thái, để cho hai người chúng ta ở nơi này! Hừ! Lần này nếu ông ta không tự nhiên nhớ đến, bảo chúng ta đến chỉnh sửa Pháp Hải này. Ta căn bản sẽ không thương tâm như vậy! Ta rất hoài nghi ông ta có ý chính chúng ta! Chính là không để chúng ta ở Địa phủ thông thả sống qua ngày, ngọt ngào ân ái, liền cố ý tìm một chút chuyện cho chúng ta làm! Tuyệt đối là như vậy!”

Tiểu Vũ càng nói càng tức giận, thậm chí đem chuyện Bạch Tố Trinh bị trấn áp, Hứa Tiên làm hòa thượng toàn bộ đẩy cho ông cậu Thượng đế của một người nào đó.

Trong lòng Lưu Quang vui vẻ, phối hợp dùng sức gật đầu một cái.

“Đúng! Toàn bộ đều là lỗi của ông ấy! Chính là ông ấy không muốn để chúng ta thoải mái ân ái, mới cố ý làm ra chuyện xấu này để giày vò chúng ta.”

Ừ!

Tiểu Vũ cũng dùng sức gật đầu một cái, đảo qua tâm tình lo lắng vừa rồi, chột xấn tay áo lên, Tiểu Vũ bạo phát.

“Vừa nhắc tới người cậu kia, đầu ta liền đau! Lúc bắt đầu đã xác định không vừa mắt ta, bảo ta đi chia rẽ Dương Quá và Tiểu Long Nữ, sau lại còn bảo con mắt thứ ba kia đây ta xuống Vong Xuyên Hà! Ông ấy chính là một lòng muốn ngăn cản ta và chàng ở chung một chỗ! Sau khi chúng ta trải qua khổ tận cam lai, ông ta còn chưa muốn bỏ qua cho chúng ta, gần sang năm mới tìm chuyện cho chúng ta làm. Làm hại lẽ tình nhân một đóa hoa hồng ta cũng không nhận được! Còn không giải thích được tại sao lại đáp ứng lời cầu hôn của chàng! Ngẫm lại cảm thấy không cam lòng!”

Lúc Lưu Quang mới bắt đầu nghe Tiểu Vũ nói thầm, thì thừa nhận gật đầu một cái. Nhưng càng nghe càng cảm thấy không đúng, đầu cũng không chịu nổi nữa.

“Này! Tại sao có thể nói không giải thích được lại đáp ứng lời cầu hôn của ta! Ta chính là rất có thành ý. Hơn nữa nàng cũng gật đầu nói với ta là nàng nguyện ý, ta không quản nàng cam lòng hay không cam lòng, đã đáp ứng như vậy thì không thể đổi ý! Đi thôi, bây giờ chúng ta trở về Địa phủ tổ chức hôn sự!”

Một phen dặt tay Tiểu Vũ, lôi kéo trở về Địa phủ. Lưu Quang càng nghĩ càng thấy phải nhanh một chút tổ chức hôn sự, tránh cho đêm dài lắm mộng. Ai biết tiểu tổ tông này ngày nào đó như một con gió, đánh chết không nhận, hẳn cũng không biết tìm ai mà than nữa.

“Ta rất tốt, Lão Đại! Chàng bị trúng gió à? Chàng nhìn xem hiện tại cả huyện Tiền Đường có nhiều người bị chìm như vậy, chàng còn có ý định thành thân với ta? Chàng có lương tâm hay không? A! Đúng rồi, ta quên mất. Lương tâm của chàng sớm đã bị ném xuống sông rồi. Tội lỗi, được rồi, ta thừa nhận, chàng vô song!”

Vỗ vỗ bả vai Lưu Quang, Tiểu Vũ xoay người chuẩn bị rời đi. Lưu Quang vội vàng kéo lại, hỏi: “Nàng đi đâu?”

Tiểu Vũ quay lại mỉm cười với hắn, “Ta đi biến thân, trở về đối phó chàng!”

. Biến thân?

Tiểu Vũ đi tới Kim Sơn Tự, tìm được Hứa Tiên đã xuất gia quy y. Vốn muốn nói lời an ủi, nhưng vừa há miệng, lại nuốt xuống.

“Hứa công tử, ta phải đi, ngươi phải bảo trọng.”

Hứa Tiên đưa lưng về phía Tiểu Vũ, nghe giọng nói, biết là Tiểu Thanh. Nhưng không quay đầu lại, cho nên không phát hiện giờ phút này Tiểu Vũ đã khôi phục hình dạng của mình.

“Tiểu Thanh, ta biết ngươi cùng nương tử tỷ muội tình thâm. Hôm nay nương tử bị nhốt ở đây thấp, ngươi cũng nên rời đi. Nhớ trước kia nương tử có nói qua, nếu ngươi chịu tu luyện thật tốt, nhất định có thể thành người tài, đăng nhập tiên ban. Nếu như thật sự có một ngày như vậy, nhớ quay lại thăm tỷ tỷ ngươi.”

Ừ! Tiểu Vũ gật đầu một cái. Nhìn bóng lưng Hứa Tiên lần nữa, xoay người rời đi.

Bên ngoài chùa, Lưu Quang đứng lẳng lặng ở đó chờ nàng. Khi nàng đi qua không hỏi câu nào, chỉ vờn tay nhẹ nhàng nắm tay nàng, nói, “Chúng ta về nhà thôi.”

Chính là nghe xong câu nói rất quen thuộc này, hốc mắt Tiểu Vũ liền đỏ.

Giống như đêm đó lúc cầu hôn Lưu Quang đã nói, hắn không hiểu tình yêu là gì, hắn cũng không biết nói lời ngon tiếng ngọt. Hắn không có học qua những thứ này, hắn cũng không nghĩ sẽ có một ngày hắn đối với một nữ nhân lại nóng ruột nóng gan như thế. Nhưng hắn không biết, thế gian này có một số lời, so với lời ngon tiếng ngọt càng bù tai hơn, say lòng người hơn.

Tiểu Vũ dừng bước lại, xoay người nhìn Lưu Quang, đôi mắt sáng kinh người.

“Lão Đại! Chàng mới vừa nói với ta những gì, ta nghe vào tai trái lại ra ở tai phải mất rồi. Ta không muốn giống như Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh, cái gì mà chỉ cần tâm hợp là tốt, người có thể không cần gặp mặt. Ta cho chàng biết! Nếu ngày nào đó ta không thấy chàng, để ta chờ chàng năm năm hay mười năm, ta nhất định không làm! Ta là một tiểu nữ nhân bụng dạ hẹp hòi, nên nghe không vào những đạo lý lớn. Ta chỉ muốn cùng người trong lòng vĩnh viễn ở chung một chỗ, cho dù có rất nhiều người muốn ngăn trở, chỉ cần chàng không bỏ cuộc, ta nhất định cũng không vứt bỏ. Chỉ cần chàng ở bên cạnh ta, cái gì ta cũng thấy đủ!”

Lưu Quang mỉm cười, đưa tay nhéo cái mũi nhỏ của Tiểu Vũ. Nắm tay đi về phía trước.

“Rất đúng, ta cũng là một người lòng dạ hẹp hòi. Cũng nghe không vào cái gì tương cứu trong lúc hoạn nạn không bằng quên nhau chốn sông hồ. Nói nhầm. Nếu yêu, vậy thì phải ở chung một chỗ. Chỉ cần có người dám nhảy ra ngăn trở, ta thấy một người giết một người! Sau đó cho ném toàn bộ xuống Vong Xuyên Hà làm mồi cho cá!”

“A! Lão Đại, chàng không nói ta cũng quên! Chàng lại dám gạt ta, Vong Xuyên Hà căn bản không có cá!”

“. Á. Phải ha, ta cũng quên nàng đã từng ở đó.”

Hai người cứ như vậy tay nắm tay, nói nói cười cười càng chạy thì càng xa. Tiếng cười cũng lay động theo.

“Chàng ngu ngốc, thật ra nếu như thực sự có người ngăn trở, cần gì giết người. Chỉ cần mang Mạnh bà đến nơi đó, cho hắn uống một chén m Dương Lưỡng Cực canh, bảo đảm hắn sống không bằng chết.”

“..... Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà.”

“Chàng nói ai? Chàng muốn chết, không muốn sống nữa rồi hả ?”

“..... Hai cái cũng không chọn được không?”

“Đó chính là muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong!”

“..... Ta sai rồi”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.7 - Chương 18: Sính lễ là cái gì?

Tiểu Vũ đang đưa cánh tay của Lưu Quang, đôi mắt hạt châu tí hí chuyển một cái, chợt mở miệng nói.

“Lão Đại! Chúng ta không quay về, có được hay không?”

Đuôi lông mày của Lưu Quang giương lên, lại cho rằng Tiểu Vũ muốn cùng hắn chơi trò gì.

“Không quay về? Vậy không được! Lần này nói thế nào cũng không thể để nàng chạy nữa. Chúng ta trở về Địa phủ lập tức thành thân! Sau đó đi đến cây cầu của Nguyệt lão lấy dây tơ hồng quấn chặt, xem nàng có thể chạy đi đâu được nữa!”

Tiểu Vũ cau mày, giải thích “Không phải vậy! Không phải ta muốn đào hôn! Mà là ta lo lắng ông cậu Thiên Đế kia không có việc gì lại kiểm chuyện cho chúng ta làm. Chàng cũng không phải là chưa nếm mùi bản lĩnh của ông ta. Cái gì mà tình yêu thầy trò, gần như đều là trò bịp bợm của ông ấy lôi ra để lừa gạt. Chúng ta đã trải qua hai lần, ai biết ông ta sẽ không làm rối tung chuyện của chúng ta lần nữa!”

Lưu Quang nghe Tiểu Vũ vừa nói như thế, trực giác quay về nói: “Vậy chúng ta không nhận là được! Để cho Đầu Trâu Mặt Ngựa cùng hai xú tiểu từ kia về sau không nhận lệnh của cấp trên nữa, xem hắn còn trêu chọc chúng ta thế nào.”

Aizz. . . . Tiểu Vũ rất bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng.

“Lão Đại! Ta biết rõ bản lĩnh của chàng rất lớn, không sợ trời không sợ đất. Nhưng mà thủ hạ của chàng, có thể ngăn cản một lần, hai lần không thành vấn đề, nhưng chàng vẫn từ chối nhất định là không được. Hôn nữa chàng cho rằng với tính cách của cậu chàng, ông ta sẽ từ bỏ ý đồ sao? Mặc dù ta không muốn nói, nhưng không thể không thừa nhận, ở phương diện nào đó, chàng cùng với ông cậu Thiên Đế kia đúng là giống nhau như đúc. Tỷ như nhận định một chuyện, liền tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Cho nên, dứt khoát không quay về. Để cho bọn họ náo loạn đi, chờ chúng ta vui chơi đã đời rồi mới quay về.”

Lưu Quang nghe vậy, cẩn thận suy nghĩ. Đột nhiên trông mắt sáng lên, vỗ tay phát ra tiếng.

“Nàng xem như vậy được không. Chúng ta trở về Địa phủ thành thân trước, sau đó ta sẽ mời cậu cùng Mọi tới. Không cần làm long trọng, chỉ cần để tất cả tiểu quỷ ở Địa phủ cùng nhau tụ tập náo nhiệt là tốt rồi. Ta sẽ nhân cơ hội này nói với Lão đầu từ (lão già sắp chết ^^) rằng chúng ta muốn đi du lịch tuần trăng mật, bảo hắn cho chúng ta nghỉ. Vừa công vừa tư như thế, hắn nhất định sẽ đáp ứng. Cuối cùng, chúng ta liền nghênh ngang đi ra ngoài du ngoạn, về phần khi nào trở về, còn tùy vào tâm tình của nàng.”

Tiểu Vũ nhìn Lưu Quang, đôi mắt chớp chớp. Nói đi nói lại, Lão Đại không phải còn đang lo nàng sẽ quyệt nợ sao. Thôi thôi, thành thân thì thành thân, nàng thừa nhận nàng có chứng u buồn trước hôn nhân, nhưng nhìn người nào đó chân thành như vậy, nàng cũng không muốn chạy trốn nữa. Huống chi rất nhớ bố mẹ chồng, vẫn còn ở Địa phủ chờ bọn họ.

Đầu nhỏ nghĩ thông suốt, rồi rấm trong lòng đã được giải quyết.

“Được rồi! Làm theo lời chàng, về Địa phủ thành thân trước đi!”

.....

Hai người vừa về tới Địa phủ, một bóng người liền chặn đầu. Lao vào trong ngực Lưu Quang khóc rống lên.

“Quang nhi à ~ rớt cuộc con cũng trở lại. Mẹ cứ tưởng con đã chết rồi! Sang năm mới, vợ chồng son các con sao lại chạy mất dạng. Nếu không phải là Diễm ngăn lại, ta sớm đã đi Nhân giới tìm các con rồi. Lần này thì tốt rồi, rớt cuộc các con đã trở lại. Ô ô ô ~ ta còn tưởng rằng con cũng không muốn mẹ nữa.”

Lưu Quang có chút xấu hổ vỗ nhẹ người trong ngực, thoáng đẩy nàng ra nói: “Đây cũng không phải là lỗi của con. Là ca ca tốt của mẹ, cậu tốt của con, phải người đưa thư tiên tới, bảo con cùng Tiểu Vũ đi xử lý một chuyện. Con thấy mẹ còn ngủ, nên không muốn quấy rầy. Liên cùng Tiểu Vũ đi trước.”

Thái Lam nháy mắt mấy cái, bộ dạng mới vừa khóc đến lợi hại, kì thực không có một giọt nước mắt.

“Ca ca? Sang năm mới, hán đưa cho các con nhiệm vụ khẩn cấp gì?”

Tiểu Vũ nghe vậy tròn trắng mắt, tức giận nói: “Mẹ chồng à, chuyện này thì khỏi phải nói. Không phải là cái nhiệm vụ khẩn cấp gì. Chỉ đơn thuần là ông cậu đó ăn no rồi việc đi gây chuyện thôi.”

A?

Thái Lam không rõ chân tướng, nhưng thấy vẻ mặt của Tiểu Vũ và Lưu Quang liền không hỏi nữa. Cô Diễm đúng lúc đi đến kéo Thái Lam qua một bên, nhàn nhạt liếc nhìn hai người đối diện, cũng lười phải chào hỏi. Thái Lam bất mãn, khề trừng hăn. Một vị nô lệ của vợ lúc này mới bắt đầu phát tay một cái, lạnh nhạt nói: “Hoan nghênh trở lại.”

Phì! Tiểu Vũ nghe bốn chữ này thiếu chút nữa cười ra tiếng. Rõ ràng bốn chữ này thường cho cảm giác rất ấm áp, nhưng từ miệng người nào đó nói ra, cảm thấy giống như là một lão bản nào đó quanh năm bị nhân viên chèn ép, rất không tình nguyện chào hỏi khách nhân nhìn không thuận mắt, nói câu, “Hoan nghênh đến chơi.”

“Được rồi, chuyện nhiệm vụ không nhắc lại nữa. Con có sự kiện muốn tuyên bố.”

Lưu Quang hắng giọng một cái, sắc mặt giống như vô vị lại rõ ràng ửng đỏ. Thần Chung Quỷ và Hắc Bạch vô thường đang ngồi trên sofa ở Đại sảnh, nhanh chóng đặt ly trà xuống quay đầu nhìn lại. Ngay cả Tiểu Thôi đang cắm mặt vào máy tính, cũng rất hứng thú ngẩng đầu lên.

“À. Tiểu Vũ đã đáp ứng lời cầu hôn của ta. Cho nên Tiểu Thôi đi chọn ngày tốt, càng nhanh càng tốt. Chung Quỷ đi Thiên Đình thông báo với Thiên Đế cùng Vương Mẫu, nói cho bọn họ biết ngày cụ thể, hỏi bọn họ có muốn tới dự lễ hay không. Tiểu Hắc Tiểu Bạch liền trang trí đơn giản cho Địa phủ. Cứ như vậy đi!”

.

Lưu Quang nói xong lời này, hiện trường ước chừng dừng lại năm giây. Sau đó mọi người mới từng người tỉnh lại.

Ngón tay Tiểu Thôi dừng gõ bàn phím, mở miệng đầu tiên nói: “Lão Đại, người trở về thật đúng lúc, ngày mai vừa hay chính là ngày rất tốt.”

Một câu, thỏa mãn mong muốn càng sớm càng tốt của Lưu Quang. Quay đầu ngắm nhìn Tiểu Vũ, chỉ là hăn chưa vui được... chính chủ còn chưa gật đầu, hăn có suy nghĩ gì cũng vô dụng!

Thái độ của Tiểu Vũ rất khác thường đột nhiên không gây kho khăn, chỉ ho khan một tiếng, cười đến rục rờ nói: “Ngày mai tốt lắm, chỉ là trước tiên, sinh lễ của ta đâu?”

Sính, sinh lễ?

Hai chữ này khiến Lưu Quang bối rối. Ngay sau đó suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, Nhân giới kết hôn nhà trai đều đưa sinh lễ cho nhà gái. Thái Lam đứng ở bên cạnh thấy con mình đang sững sốt, vội vàng dần xếp nói: “Không phải là sinh lễ sao! Con dâu hiền, con muốn cái gì cứ nói, nếu như muốn một tấm khăn trải giường, ta lập tức sẽ giúp con đặt mua! Trước ngày mai, nhất định sẽ đưa đến tay con!”

Thái Lam nói ra lời này không phải là khoác lác, bản thân nàng chính là công chúa trên Thiên giới, có rất nhiều đồ tốt. Hơn nữa phu quân là Ma Tôn, châu báu gì cũng đều có thể lấy được đến tay.

Tiểu Vũ lắc đầu cười, “Mẹ chồng, con chỉ muốn một thứ là tốt rồi. Hơn nữa sinh lễ này ta chỉ muốn chính Lưu Quang tự tay đưa cho con.”

Lưu Quang nhú mày, nhất thời trong tim dâng lên dự cảm xấu.

“Á. Nàng muốn cái gì?”

“Muốn chàng ở trước mặt của mọi người, bứt một sợi ria mép của ông cậu Thiên đế cho ta!”

. A? Không thể nào?

Lưu Quang giật mình, Tiểu Bạch ưu nhã từ trên ghế salon đứng lên, hất mái tóc cười, nói toạc ra. “Xem ra tu thành chánh quả nhất định phải trải qua thiên tân vạn khổ nha. Đi thôi Tiểu Hắc, chúng ta đi bố trí đại sảnh thôi.”

Ó a ~ Tiểu Hắc đứng bật dậy từ trên ghế sofa, nở nụ cười thật tươi.

“Lão Đại, ngươi hãy yên tâm đi! Ta nhất định đem Địa phủ của ngươi bố trí thật xinh đẹp.”

Thái Lam cười đến nhìn có chút hả hê, cũng không để ý đến con trai cùng phu quân của mình, kéo cánh tay Tiểu Vũ vừa đi vừa nói: “Đến đây, ta sẽ giúp con mặc thật đẹp, nhất định biến con thành tân nương tử xinh đẹp nhất!”

Cô Diễm liếc nhìn Lưu Quang, khó có được nổi lên chút đồng tình, vỗ vỗ bờ vai của hắn, thờ dài nói: “Ngươi. . . . Cố gắng lên đi!”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.8 - Chương 1: Sợi râu của Thiên đế?

Tối nay, khắp nơi trong địa phủ giăng đèn kết hoa, trang phục đẹp đẽ.

Tiểu Thôi chủ trương hôn sự phải kết hợp Trung – Tây, kết quả là, bên ngoài trang hoàng theo tiệc cưới phong cách Đông Phương, đèn lồng đỏ lớn treo thật cao, chữ hỷ đỏ thắm dán khắp nơi. Nghi thức hôn lễ lại áp dụng theo nghi thức Phương Tây, vào giáo đường chờ Mục Sư làm lễ.

Chỗ tốt nhất để cử hành hôn lễ, chính là hậu hoa viên Địa phủ. Mặc dù hoa khác không có, nhưng từng đám lớn Hoa Bỉ Ngạn như lửa đỏ, thấy rất là vui mừng.

Đường luân hồi thường ngày phải đi qua cầu Nại Hà, lúc này cũng cho trang hoàng đăng-ten lụa trắng. Đội tân lang cô dâu sẽ từ bờ sông đối diện tay nắm tay đi tới.

Lưu Quang mặc tây trang màu đen, hiển thị rõ thân hình thon dài cao ngất. Bởi vì Thái Lam không cho hắn cùng cô dâu từ gặp mặt trước, cho nên chỉ đành phải bắt buộc đi đứng ở bờ sông, cùng Tiểu Bạch chỉ huy trấn giữ. Tiểu Hắc mang theo chúng tiểu quý nhanh chóng chạy đông chạy tây, vội mà vui mừng. Cô Diễm ở bên nhàm chán mốc mốc lỗ tai, mặt không thú vị. Nếu không phải lão bà đại nhân thân ái nhà hắn đem hắn đuổi đi, hắn sẽ không ở chỗ này nói mớ.

Tiểu Thôi nâng mắt kính gọng đen, chuyên chú nhìn sách trong tay. Hôm nay hắn là người chủ trì hôn lễ kiêm luôn chức Mục Sư, mấy ngày trước đã tập luyện một phen.

Tiểu Vũ ở trong phòng, Thái Lam cùng Bạch Nhược mới từ Thiên Đình chạy tới, giúp Tiểu Vũ trang điểm. Tiểu Vũ giầy giũa không có hiệu quả, để cho nàng bôi hết một tầng lại một tầng trên mặt mình. Nhàm chán hết sức, há mồm hỏi: “Bạch Nhược, sao con mất thứ ba không đi cùng với ngươi?”

Con mất thứ ba trong miệng Tiểu Vũ nói tới ai, tin tưởng trong lòng mọi người đều biết rõ. Bạch Nhược nghe cũng không tức giận, mỉm cười nói: “Chàng muốn bảo vệ Thiên đế cùng Vương Mẫu an toàn, nên phải theo chân bọn họ đến đây.”

Thái Lam ở một bên bận rộn không ngừng nghe lời này, theo bản năng bật thốt lên: “Anh ta còn cần hắn bảo vệ? Nếu như thực xảy ra chuyện, ta thấy là anh ta bảo vệ hắn.”

Một câu điên cuồng này, nhất thời khiến không khí cứng ngắc. Tiểu Vũ cười đến nghẹn, nghĩ thầm, ta nói lão công người ta là con mất thứ ba, đã có chút cảm thấy quá mức. Mẹ chồng ngược lại uy vũ hơn, một câu nói đem người ta cách chức không đáng giá một đồng.

Ặc. Thái Lam dừng động tác trong tay lại, chợt nghĩ đến. Cảm giác lời nói của mình có hơi quá, vội vàng hướng Bạch Nhược cười nịnh nọt mà nói: “Thật ra thì tiểu tử Dương Tiễn này cũng thật không tệ. Trừ tính tình không tốt, hơi bướng bỉnh một chút, đáng đáp so với Quang nhi nhà ta kém một chút, kỳ thật là cũng được.”

Phi! Cuối cùng Tiểu Vũ nhịn không được cười ra tiếng. Vị mẹ chồng nhà nàng thật mới lạ, không giải thích thì thôi, giải thích xong khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Nhược cũng tối một nửa.

“Á, ta thấy sắp đến giờ rồi, anh trai cùng chị dâu cũng sắp đến. Mau xem lại tóc, chuẩn bị đi ra ngoài rồi. . .!”

Thái Lam kịp thời đổi chủ đề, bảo Bạch Nhược bôi tóc cho Tiểu Vũ. Bạch Nhược cũng biết rõ đạo lý, không nói thêm gì, với tay búi tóc.

.

Thiên đế cùng Vương Mẫu chạy tới Địa phủ thì tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng. Cô Diễm cùng Thiên đế vừa thấy mặt, liền bắt đầu chê cười. Vương Mẫu ở một bên cười cười không khuyên can, làm như sớm thành thói quen với loại phương thức chào hỏi này của hai người bọn họ.

Ở nơi này hai kẻ dở hơi hàn huyền tới đồ mặt tía tai, chuẩn bị vung tay Quyết đầu Sinh Tử thì Tiểu Thôi hô to một tiếng, kịp thời ngăn trở một cuộc chiến.

“Hôn lễ bắt đầu! Xin các vị khách ngồi xuống!”

Vương Mẫu kéo Thiên đế qua, ngồi ở bên trái Hàng thứ nhất. Cô Diễm ném tới một cái liếc mắt, ngồi ở bên phải Hàng thứ nhất. Chỉ chốc lát sau Thái Lam liền đi tới, ngồi cùng hân. Nhìn thấy Thiên đế cùng Vương Mẫu bên kia liền cao hứng phát tay chào hỏi.

Chung Quỷ cùng mấy người Tiểu Hắc Tiểu Bạch không dám can rờ, cung kính ngồi ở Hàng thứ hai. Mặc dù đã sớm nói qua hôm nay có thể chẳng phân biệt lớn nhỏ không đề cập tới thân phận, nhưng để cho bọn họ cùng Thiên đế hoặc là Ma Tôn ngồi một Hàng, trong lòng vẫn có mấy phần kiêng kỵ. Dương Tiễn vốn là đứng ở một bên nhìn chung quanh giống như là tìm kiếm cái gì. Khi bóng dáng màu trắng quen thuộc xuất hiện thì hân mới nâng nụ cười, dặt lẩy tay Bạch Nhược ngồi ở hàng thứ hai sau lưng Thiên đế. Mà chúng tiểu quỷ thấy Chung lão đại bọn họ cũng ngồi xuống, lúc này mới dám nhất nhất ngồi xuống.

Tiểu Thôi nhẹ nhàng ho khan một cái, nâng mắt bắt đầu nói ra những lời dài dòng. Cho đến khi một đám tiểu quỷ ngủ gật thì lúc này mới nghe Tiểu Thôi háng giọng, hô to chú rề cùng cô dâu đến.

Tiểu Vũ mặc một bộ lụa trắng, trên mặt xoa phấn, có vẻ linh động xinh đẹp. Luru Quang một thân tây trang màu đen, cười thực hạnh phúc.

Tiếng huýt sáo cùng tiếng hoan hô của mọi người cùng tiểu quỷ vang lên, hai người cất bước đi qua Cầu Nại Hà, đi thẳng đến trước người của “Thôi Mục Sư”.

Về mặt Thôi Mục Sư nghiêm túc, bắt đầu đọc lời thề:

“Luru Quang, ngươi có nguyện ý tiếp nhận Tiểu Vũ trở thành thê tử hợp pháp của ngươi, theo pháp lệnh của Thượng Đế cùng với nàng chung sống, cùng với nàng lập thành hôn ước thần thánh ** cùng cuộc sống không? Cũng cam kết từ nay về sau thủy chung yêu nàng, tôn kính nàng, an ủi nàng, trân ái nàng, thủy chung trung thành với nàng, đến chết cũng không đổi?”

Luru Quang theo bản năng sẽ phải mở miệng nói ba chữ ta nguyện ý. Nhưng không há mồm, một người ở chỗ ngồi sau lưng liền bật dậy.

“Mẹ nó! Thiên đế vẫn ngồi ở đây, ngươi lại nói cái gì theo pháp lệnh của Thượng Đế? Sợ râu của thượng đế? Ta mới chính là lão Đại!”

Thiên đế vừa nói ra lời này, một tiếng cười nhạt liền theo vang lên. Cô Diễm khinh thường ném tới một cái liếc mắt, “Ngươi cũng dám nói? Ta thật sự không nhìn ra ngươi điểm nào giống lão Đại.”

“Ngươi”

Thái Lam cùng Vương Mẫu chia ra nắm tay lão công mình kéo xuống, ánh mắt ý bảo bọn họ cầm miệng, nếu không gia pháp liền thực thi. Mà thí nghiệm chứng minh, hai vị nam nhân xưng bá một phương này, đều là nô lệ của vợ.

.

Thôi Mục Sư xoa xoa mồ hôi lạnh, vội vàng mở miệng nói: “Ta sai rồi, ta sai rồi. Ta nói lại!”

“Luru Quang, ngươi có nguyện ý tiếp nhận Tiểu Vũ trở thành thê tử hợp pháp của ngươi, theo pháp lệnh của Thiên đế, cùng nàng chung sống, cùng nàng lập hôn ước thần thánh ** cùng cuộc sống? Cũng cam kết từ nay về sau thủy chung yêu nàng, tôn kính nàng, an ủi nàng, trân ái nàng, thủy chung trung thành với nàng, đến chết cũng không đổi?”

Lần này đọc lên, không có người lên tiếng. Thiên đế hài lòng, mà Cô Diễm bị Thái Lam áp bách, cũng ngoan ngoãn ngậm miệng không nói. Luru Quang thở phào một cái, nhìn về con người Tiểu Vũ, kiên định nói: “Ta nguyện ý!”

“Tiểu Vũ, ngươi có nguyện ý tiếp nhận Luru Quang trở thành trượng phu hợp pháp của ngươi, theo pháp lệnh của Thiên đế, cùng hân chung sống, cùng hân lập hôn ước thần thánh ** cùng cuộc sống? Cũng cam kết từ nay về sau thủy chung thương hân, tôn kính hân, an ủi hân, trân ái hân, thủy chung trung thành với hân, đến chết cũng không đổi?”

Tiểu Vũ nhìn về Luru Quang, không nói gì, chỉ hướng hân ném qua một mị nhãn.

Luru Quang không hiểu, nhỏ giọng thúc giục: “Nói đi.”

Tiểu Vũ tiếp tục cười nhân nhả, cắn răng nghiêng lợi nói nhỏ, “Đừng nghĩ lừa dối ta, không thấy sinh lý, ba chữ này ta không nói.”

Nghe vậy, Luru Quang tỉnh ngộ, lúc này mới nhớ tới còn có chuyện sinh lý chưa giải quyết. Thấy thái độ Tiểu Vũ một bộ quyết không thỏa hiệp, hạ quyết tâm, liền cất bước đi tới trước người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.8 - Chương 2: Đem động phòng chạy ra

Cử động này của Luru Quang, nhất thời làm mọi người hiếu kỳ chú ý.

“Cậu, hôm nay con kết hôn, cậu có thể đưa quà tặng gì cho con?”

Thiên đế nháy mắt mấy cái, thành thực lắc đầu. Hắn vừa nghe Chung Quý báo cáo Luru Quang muốn kết hôn, liền dẫn Vương Mẫu chạy tới. Hoàn toàn quên quà tặng.

Trong mắt Luru Quang thoáng qua ánh sáng tính toán, trước mặt Thiên đế khéo léo giả vờ.

“Cậu như vậy là không được, cậu đường đường là Thiên đế, cháu ngoại duy nhất kết hôn cũng không đưa chút quà tặng bày tỏ, chuyện này truyền đi, sẽ khiến người người tức giận, đúng không?”

Người nào đó cho là Luru Quang muốn kiểm chuyện với hắn, liền phóng khoáng nói: “Không phải là quà tặng sao, nói đi, con muốn cái gì cậu đều có thể cho con!”

Luru Quang nhìn bộ dáng Thiên đế dương dương đắc ý, hẳn là cho rằng hắn sẽ muốn các loại Kỳ Trân Dị Bảo. Mặc dù bình thường đối với ông cậu Thiên đế này rất không tôn kính, nhưng nhờ râu ở trước mặt mọi người, thật không phải là chuyện giỡn. Nhưng bất đắc dĩ, cô dâu Tiểu Vũ không thấy râu thì không chịu mở miệng thỏa hiệp, cho nên cậu thân ái à, cậu chịu ủy khuất thành toàn cho con đi.

“Nhìn kia, có gì đó!”

Luru Quang học được một số chiêu vô lại, chợt vươn tay hướng bên phải chỉ lên. Mọi người nhất thời theo dấu tay cùng nhau nhìn lại.

Bởi vì từ trước đến giờ Luru Quang rất nghiêm túc, chưa bao giờ lừa gạt người. Hơn nữa căn cứ tính tình ngang ngược càn rỡ, cũng không dễ dàng nói giỡn. Cho nên lúc này vừa nói “có gì đó”, tự nhiên lừa gạt mọi người như rơi vào trong sương mù, không một chút hoài nghi. Mà đúng lúc này, Luru Quang ra tay nhanh như chớp, vào lúc Thiên đế hoàn toàn hết sức mê man, nhanh chóng bứt một chùm râu của hắn. Động tác như nước chảy, không chút nào chần chừ.

Đại khái là do thủ pháp quá tốt, cho đến khi Thiên đế bởi vì không có nhìn thấy cái gì “có gì đó” mà quay về thì chỉ cảm thấy chỗ dưới cằm một hồi ngứa ngứa, sau đó tiện tay sờ sờ, không phát hiện bất kỳ điểm bất thường nào.

Lúc này Luru Quang đã trở lại bên cạnh Tiểu Vũ, rất là đắc ý quơ quơ “Sinh lễ” trong tay. Chọc người nào đó một hồi không nói gì.

Thì ra lão Đại cũng có mặt đó nha?

.....

Một chút nhạc đệm vừa qua, Tiểu Thôi nhìn thấy mọi người còn vườn trong sự kiện ” có gì đó ” trong miệng Luru Quang, không khỏi lớn tiếng ho khan một cái, sau đó gọi về sự chú ý của mọi người, mới tiếp chủ trì hôn lễ.

Đem hai tờ tờ giấy chia ra đưa cho Luru Quang cùng Tiểu Vũ, nhỏ giọng nói: “Dựa theo phía trên này học một lần là được rồi. Lão Đại, người trước.”

Luru Quang không rõ chân tướng, nhưng phối hợp nhận lấy tờ giấy, bắt đầu đọc chậm:

Ta, Luru Quang, trịnh trọng thề, lấy danh nghĩa Thiên đế tiếp nhận Tiểu Vũ trở thành thê tử của ta, kể từ hôm nay, bất luận họa phúc, giàu nghèo thế nào, bệnh tật hay khỏe mạnh, cũng yêu nàng, tôn kính nàng, quý trọng nàng, đến chết cũng không đổi.

Luru Quang đọc xong, thâm tình nhìn về phía Tiểu Vũ. Mà Tiểu Vũ vẫn vì chuyện râu kia mà có chút rối rắm. Vốn nghĩ nghịch ngợm lão Đại một phen, không nghĩ tới hắn ra chiêu ” có gì đó ” để lừa dối, thật là không cam lòng.

Thôi Mục Sư thấy một vị cô dâu tương đối không phối hợp vẫn còn ngây ngô, không khỏi khe khẽ đẩy đẩy nàng. Cẩn rằng nghiêng lợi nhỏ giọng nói: “Bà cô Tiểu Vũ à, hôm nay là người kết hôn! Cảm phiền phối hợp một chút có được hay không? Người không biết còn tưởng rằng người cô ý tới phá hoại hôn lễ này đây!”

Tiểu Vũ bị đẩy như vậy, hoàn hồn một cái. Aizz, mặc dù có chút không cam, nhưng lão Đại là nam nhân tốt như vậy, quả thật không nên bỏ qua. Thôi thôi.

Ta, Tiểu Vũ, trịnh trọng thề, lấy danh nghĩa Thiên đế tiếp nhận Luru Quang trở thành trạng phu của ta, kể từ hôm nay, bất luận họa phúc, giàu nghèo thế nào, bệnh tật hay khỏe mạnh, cũng yêu chàng, tôn kính chàng, quý trọng chàng, đến chết cũng không đổi.

Lần này Tiểu Vũ vừa nói xong tuyên ngôn, con ngươi của chú rể ở đối diện nhất thời lóe sáng.

Thôi Mục Sư rên sất khi còn nóng, vì không muốn có chuyện xảy ra. Vội vàng kéo tay phải chú rể cùng cô dâu, mở miệng nói: “Ta tuyên bố các người là

vợ chồng do thần linh phối hợp, bất luận kẻ nào cũng không thể đem các người tách ra.”

Lưu Quang cùng Tiểu Vũ bèn nhìn nhau cười, thời Mục Sư cũng cao hứng nói tiếp: “Dùng một cái hôn xác định lời thề của các người đi.”

Chúng tiểu quý nghe vậy, toàn bộ từ trên chỗ ngồi bật lên. Cũng không quản Thiên đế Vương Mẫu, Ma Tôn ở chỗ này, rồi rít ồ ào kêu lên.

“Hôn một cái! Hôn một cái!”

Lúc này cô dâu rất cuộc có phản ứng e lệ, khẽ đỏ mặt, cúi đầu, ánh mắt lơ đãng bất định.

Lưu Quang cũng không ngăn cản tiểu quý hồ nháo, ngược lại hào phóng vươn tay nâng cằm Tiểu Vũ lên, cúi người hướng cánh môi đỏ tươi của nàng ấn xuống một nụ hôn.

Kết quả là, đang lúc mọi người huyết sáo, cười vui. Thời Mục Sư cao giọng rống một tiếng “Đưa vào động phòng!” Một hôn lễ kiểu phương Tây lợi dụng phương pháp kiểu Trung Quốc đưa tới cái kết hoàn mỹ.

.

Lưu Quang cùng Tiểu Vũ vừa về tới gian phòng, Tiểu Vũ liền đóng cửa, còn bảo Lưu Quang tạo kết giới.

Mặc dù Lưu Quang không hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Cơ hồ kết giới vừa mở, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa bang bang. Chúng tiểu quý lúc này hoàn toàn mất hết tôn ti trật tự, la hét muốn náo động phòng.

“Đừng cho bọn hán vào!” Tiểu Vũ hướng Lưu Quang ném ra những lời này, liền chạy đến phòng vệ sinh.

Lưu Quang ngồi trên ghế sofa sờ lên cảm có chút suy nghĩ. Hôm nay là ngày vui, mặc dù không hi vọng người khác quấy rầy đêm động phòng hoa chúc của hán, nhưng Địa phủ khó có được náo nhiệt như vậy, mọi người làm ồn ào cũng không quá đáng chứ?

Vừa nghĩ nên nói với Tiểu Vũ một chút, muốn cho mọi người đi vào náo nhiệt một chút. Vừa đứng lên, chỉ thấy Tiểu Vũ từ trong phòng vệ sinh đi ra. Trên người áo cưới màu trắng đã rút đi, đổi thành trang phục nhẹ nhàng.

“Nàng?”

Lưu Quang chỉ chỉ trang phục trên người Tiểu Vũ, hoàn toàn mờ mịt. Thay quần áo hán có thể hiểu, nhưng một thân y phục nhẹ nhàng như vậy, hán đã không thể hiểu cho lắm rồi.

“Nàng cái gì mà nàng? Còn đứng ngốc ở đó làm gì? Nhanh một chút nghĩ làm thế nào xông ra đi!”

Tiểu Vũ sửa lại y phục trên người một chút, đi tới bên cạnh Lưu Quang vỗ vỗ đầu của hán.

“Xông? Xông ra?”

Những lời này khiến Lưu Quang càng thêm mê hoặc. Bây giờ là cái tình huống gì? Không phải đêm động phòng hoa chúc sao? Sao tiểu thê tử của hán một bộ dạng muốn chạy trốn vậy?

Tiểu Vũ nháy mắt mấy cái, thấy vẻ mặt Lưu Quang khốn hoặc, dứt khoát giải thích rõ.

“Lúc trước không phải đã nói, sau khi chúng ta kết hôn liền nghỉ phép bỏ trốn sao? Thiếp muốn đi, nếu ông cậu Thiên đế kia lấy chúng ta làm thú vui, vậy nhất định sẽ không dễ dàng thả chúng ta đi. Cho nên không bằng hiện tại liền chạy ra! Lúc chúng ta ở bên ngoài chơi, ông ấy cũng không thể làm gì.”

Lưu Quang tỉnh ngộ, thì ra là tiểu thê tử của hán quả nhiên muốn chạy trốn. Nhưng mà.

“Muốn chạy ngày mai cũng có thể chạy. Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta mà!”

Muốn hán buông tha cơ hội Quang Minh Chính Đại đồng sàng cùng tiểu thê tử, một chút hán cũng không vui!

Mất Tiểu Vũ tròn trĩnh, “Đêm động phòng hoa chúc gì chứ? Không phải đã sớm động phòng rồi sao. Hiện tại chúng ta chạy ra, về sau còn nhiều đêm mà động phòng, chàng nhịn một chút đi! Lão công tốt của thiếp ~”

. Lão ~ công ~ tốt?

Nếu nói một giây trước lòng Lưu Quang còn tràn đầy không muốn, nhưng mà một câu lão công tốt của Tiểu Vũ giờ phút này, liền hoàn toàn làm tê dại tất cả thần kinh hán.

“Được, được! Chúng ta đi! Lập tức đi! Đi xa, không để cho bất luận kẻ nào tìm được, ta cùng lão bà, hai người thoải mái chung đụng!”

Dứt lời, Lưu Quang ôm chặt hông của Tiểu Vũ, thân hình lóe lên liền biến mất không thấy. Tiểu Vũ núp ở trong ngực hán cười như tên trộm.

Nhìn xem! Lão công nhà nàng thật tốt. Lại dễ dụ, dễ gạt. Thật là một lang quân như ý.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.8 - Chương 3: Hiện đại lại gặp chuyện

Bên này vợ chồng son mới vừa kết hôn sớm không thấy bóng dáng, nhưng ngoài cửa phòng chúng tiểu quý vẫn còn kêu la náo động phòng. Trong tiếng huyền não, chợt nghe một giọng nói trầm thấp lạnh lùng: “Àm ỹ gì thế! Tất cả đều mau tránh ra cho ta! Một kết giới rách mà thôi, cũng muốn ngăn được ta!”

Chúng tiểu quý mặc dù vẫn không rõ Cô Diễm rốt cuộc là thân phận như thế nào, những điều bị khí phách bẩm sinh kia chắn trụ. Ngoan ngoãn tản ra hai bên nhường đường.

Cô Diễm vươn tay, vỗ lên vách kia. Nhất thời tia ánh sáng trắng vừa hiện, kết giới cứ như vậy dễ dàng bị phá. Đơn giản giải quyết như vậy, ngược lại làm cho trung tâm nổi lên ngọn lửa nghi ngờ.

Có nên không? Bây giờ là đêm động phòng hoa chúc của tiểu tử thú, theo đạo lý mà nói, hẳn khẳng định không muốn người ngoài quấy rầy. Lập kết giới là nhất định, nhưng cũng sẽ không ngu ngốc đến nỗi lập loại kết giới rách nát này nha.

Nội tâm Cô Diễm nghi ngờ, ý định chuyển một cái vươn tay nhanh chóng mở cửa phòng ra. Chúng tiểu quý sau lưng hẳn cũng nhân cơ hội thò đầu ra nhìn lại. Trong phòng Lư Quang vốn chỉ có hai loại sắc điệu trắng đen, giờ phút này sớm bị bố trí hồng hồng đỏ đỏ vui sướng. Nhưng mấu chốt là, hai vị chủ nhân không thấy bóng dáng.

“Đáng chết!” Thiên đế nào đó đẩy một tiểu quý cản đường ra, lập tức vọt vào phòng.

“Ta sớm đoán được bọn họ sẽ chạy trốn, chẳng qua không thể nghĩ lại nhanh đến như vậy! Ngần tính vạn tính, không tính đến tiểu tử Lư Quang kia thậm chí ngay cả đêm động phòng hoa chúc cũng chịu hy sinh, liền mang theo cô dâu bỏ trốn.”

Thiên đế giận đến tổn hại thừa lời, liếc nhìn Cô Diễm bộ dáng lười biếng ở một bên, không khỏi vỗ vỗ vai hắn, cảm khái nói: “Con trai của ngươi so với ngươi có tiền đồ nha. Biết cái gì gọi là nhện! Bây giờ chuyện phải thay đổi là ngươi, ngươi tuyệt đối là chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu chứ?”

Cô Diễm tròn trĩnh mắt, kinh thường nói: “Ta nhỏ vào! Đi chết đi, lão già không biết thẹn nhà ngươi!”

.....

Địa phủ náo thành một mảnh, một đôi với vợ chồng son cũng đang trong KFC gặm cánh gà cắn Hamburger.

Nhìn Tiểu Vũ đối diện bộ dáng ăn như hổ đói, Lư Quang buồn bực.

“Nàng rất đói sao?”

Người nào đó đã ăn hai phần gia đình, hút một hơi nước uống mồm miệng không rõ nói: “Không đói bụng, cũng đã lâu chưa từng ăn loại thức ăn này rồi, có chút hoài niệm mà thôi.”

Lư Quang cầm lên một cọng khoai tây cắn cắn, nhũn mảy lắc đầu một cái. Không hiểu loại thức ăn này có cái gì để hoài niệm chứ?

Tiểu Vũ gặm nửa cái bánh cuối cùng, lúc này mới thỏa mãn đứng lên. “Đi! Đi tản bộ với thiếp, trợ giúp tiêu hóa!” Tiếng nói vừa dứt, cũng không quản Lư Quang đang cùng một bọc sốt cà chua so tài, lôi kéo hắn ném ra ngoài tiệm.

Lần này bọn họ bỏ trốn đến hiện đại, dù sao bàn về chỗ chơi đùa, hiện đại tương đối nhiều. Lư Quang cũng không có ý kiến gì, thật ra thì hắn có chút ghét nơi đông người, nhưng nếu thế tử hắn thích, hắn cũng chỉ có thể theo cùng.

Sắc trời đã sớm tối đi, trên đường cái, đèn nê ông lóe lên không ngừng, cũng có một phen tình vận. Hai người nắm tay cứ như vậy đi không mục đích, rồi đi đám người, lệch khỏi đường phố. Dừng bước nhìn chung quanh, lại phát hiện bất tri bất giác đi tới bên ngoài một khu giáo đường.

Nhớ tới cảnh tượng bọn họ mới kết hôn vừa rồi, trong nội tâm Tiểu Vũ không khỏi vui lên. Lôi kéo Lư Quang đi vào giáo đường.

Trong giáo đường treo đồng hồ treo tường hiện hơn chín giờ, thời gian này cũng coi là đêm khuya. Nói như vậy, lúc này trong giáo đường sẽ không có người mới đúng. Nhưng khi Tiểu Vũ cùng Lư Quang “Xuyên tường vào” thì nhìn thấy trong đại sảnh lại lóe lên ánh đèn, lập tức ngồi xổm người xuống núp vào.

Tiểu Vũ thoáng ngẩng đầu lên quan sát, phát hiện có một nam tử trẻ tuổi đứng ở tượng Jesus ngắm nhìn. Luru Quang từ bên cạnh nằng ló đầu, nhủ thầm: “Có cần thiết như vậy không? Không phải một người đàn ông sao, ta còn sợ hấn hay sao?”

Tiểu Vũ một tay che miệng Luru Quang, mắt nhìn chăm chăm ý bảo hấn không cần nói lớn tiếng như vậy.

“Thiếp dĩ nhiên tin tưởng chàng không sợ hấn, là thiếp sợ hấn bị chàng hù dọa. Chàng suy nghĩ một chút, nếu người ta nhìn thấy hơn nửa đêm có hai người từ ngoài cửa đi vào. Thiếp sợ Địa phủ của chàng lại có nhiều hơn một oan hồn vô tội rồi.”

Luru Quang nhướn mắt, không nói nữa. Lão bà đại nhân cũng đã lên tiếng, hấn còn có thể nói gì! Nghĩ thầm, nếu không muốn bị người phát hiện, thực hiện phép ẩn thân không được sao, làm gì cần phải trốn ở chỗ này? Thật là không hiểu!

Trong lòng Luru Quang suy nghĩ không nói ra, cho nên không biết về tới hiện đại liền hoàn toàn quên mình là người phương nào, hoàn toàn quên còn có phép ẩn thân vừa nói. Hai người cứ như vậy ngây ngốc núp ở hàng cuối cùng, nghe lời trầm thấp của người nam nhân phía trước truyền đến.

“Ta chưa bao giờ tin thần Phật, không tin trời, không tin nhiệm chúa, không tin chuyện tâm linh. Thế nhưng lần đầu tiên, lần đầu ta cầu tin! Cầu xin người giúp ta một chút. Cho ta thêm chút thời gian, cho ta xem tay nằng sau khi phẫu thuật thành công, dù phải thu đi mạng của ta. Van cầu người.”

Nam tử đưa lưng về phía Tiểu Vũ cùng Luru Quang, lẩm bẩm nói với tượng Jesus. Giọng nói có chút khàn khàn mang theo giọng mũi nồng đậm, nói xong hai đầu gối khẽ cong, thân hình chán chường quỳ xuống.

Tiểu Vũ không sao nghe rõ, đầu nhỏ vẫn còn suy tư có muốn trông nom chuyện này hay không thì chợt nơi cửa chính giáo đường đóng chặt truyền đến m Phong Trận, giương mắt nhìn lại, thế nhưng nhìn thấy một quý sai?

Quý kia xuyên tường vào, trong tay cầm ống khóa chậm rãi đi về phía trước. Chợt bước chân ngừng ra, giống như phát hiện ra cái gì tựa như quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy Luru Quang cùng Tiểu Vũ nháy mắt ngây ngốc theo dõi nhìn hấn.

Quý sai ngớ ngẩn, hé miệng kinh ngạc nói: “Các người thấy được ta?”

Tiểu Vũ không để ý quý kia, ngược lại giữu cột nói với Luru Quang bên người: “Cái người này làm lão Đại thật đúng là đủ thất bại, thuộc hạ chàng cũng không biết chàng.”

Luru Quang lúng túng ho khan một cái, sờ trong túi, sau đó móc ra một đồ vật ném cho tiểu quý kia. Quý sai theo bản năng thò tay mà tiếp nhận, giang hai tay vừa nhìn, là một lệnh bài.

Mặc dù hôm nay Địa phủ đã xuất hiện đường ray hiện đại, càng ngày càng tân hóa. Nhưng có ít thứ vẫn còn tuần hoàn cổ xưa như cũ. Ví như nói lệnh bài tượng trưng thân phận. Cho nên vị tiểu quý sai này mặc dù chưa từng thấy qua bộ dáng Diêm Vương đại nhân của Địa phủ, nhưng vừa thấy lệnh bài, hấn liền hoàn toàn lĩnh ngộ.

“Tham kiến Diêm Vương đại nhân!”

Đầu gối Quý sai khẽ cong, lúc này quỳ hành lễ với Luru Quang. Tâm tình vừa kích động lại hưng phấn. Nhớ hấn là một quý sai nho nhỏ tuần tra bên ngoài, nếu có thể có may mắn nhìn thấy bốn tôn Diêm Vương, thật là quá trnd có phúc phần.

Tiểu Vũ phát tay một cái miễn lễ cho tên quý sai, cũng không muốn để ý tới cái quan hệ tôn ti này, trực tiếp mở miệng hỏi: “Người tới câu hồn phách người nam nhân kia sao?”

Tiểu quý sai không biết Luru Quang, cũng tự nhiên không nhận ra được Tiểu Vũ là ai. Chỉ là thấy Luru Quang cùng nằng thân mật như vậy, nói vậy cũng là chủ nhân không thể đắc tội. Vì vậy ngoan ngoãn trả lời: “Dạ. Hấn gọi là Lục Tử, một khắc đồng hồ trước cùng vị hôn thê của hấn bị tai nạn xe cộ đưa đến bệnh viện. Hấn chỉ còn dư lại một hơi, vị hôn thê của hấn trong đang phòng cấp cứu. Ta đi bệnh viện câu hồn thì phát hiện không thấy hồn phách hấn, lúc này mới tìm tung tích đuổi kịp tới nơi đây.”

Tiểu Vũ nghe đến đó trong lòng chợt lạnh, kinh ngạc nói: “Ý của người là nói, hiện tại chúng ta thấy là hồn phách của hấn?”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.8 - Chương 4: Bảy đêm cuối cùng: đêm đầu tiên

Quý sai gạt đầu một cái, Tiểu Vũ nghiêng đầu nhìn về Luru Quang, thần sắc rất nghiêm trọng. Luru Quang nhìn lại nằng với một ánh mắt tương đối vô tội, nhún vai một cái nói: “Ta vừa bước vào cửa liền phát giác, là nằng bị miệng ta, không để cho ta nói lời nào, không thể trách ta!”

Tiểu Vũ tròn trắng mắt, cũng lười dây dưa cái đề tài này. Con người đảo vòng vòng giống như là suy tư cái gì. Luru Quang nhất thời ngừng ra, thời điểm Tiểu Vũ xuất hiện loại vẻ mặt này, thì hấn có loại dự cảm bất thường. Bọn họ dù mới vừa kết hôn, nói trón ra coi như là đi hưởng tuần trăng mật, cũng

không thể cho phép nàng gây ra chuyện gì!

Tâm niệm nhất định, Luru Quang vươn tay bắt lấy Tiểu Vũ, theo bản năng liền muốn trực tiếp rời khỏi đất thị phi này. Tiểu Vũ trong lúc nhất thời cũng không lấy lại tinh thần, cứ như vậy mặc cho Luru Quang kéo đi. Nhưng không nghĩ tới hai người bước chân mới vừa di động, liền thấy nam tử mới vừa đứng ở trước tượng thần đột nhiên quay người lại, lạnh giọng quát lên: “Là ai?”

Luru Quang không để ý đến, cũng không muốn để ý. Tiếp tục lôi kéo Tiểu Vũ chuẩn bị xuyên tường mà qua. Quý sai câu hồn kia cũng không hàm hồ, lúc này bỏ ống khóa ra, lạnh lùng nói: ” Lục Tử Ngôn, tuổi thọ của ngươi đã hết, mau cùng ta trở về Địa phủ luân hồi thôi.”

Lục Tử Ngôn vừa nhìn thấy bộ dáng quỷ sai kia, liền thất sắc. Hắn được đưa ra khỏi tai nạn xe cộ, cùng vị hôn thê của hắn được đưa đến phòng cấp cứu, thương thế hắn nghiêm trọng cơ hồ mất mạng tại chỗ, vừa đến bệnh viện hôn phách liền rời khỏi cơ thể. Mắt thấy vị hôn thê yêu mến còn có một chút hi vọng, hắn đang bên cạnh yên lặng khích lệ nàng. Mà lúc này hắn lại nhìn thấy quỷ sai câu hồn tới trước, hắn thất kinh, liều mạng chạy trốn, cứ như vậy tới chỗ giáo đường nhỏ này.

“Anh..... Tôi van cầu anh, van cầu anh để cho tôi đợi một chút. Tâm Nhi vẫn còn đang cấp cứu, chỉ cần nhìn thấy cô ấy còn sống, tôi liền đi theo anh! Van cầu anh, van cầu anh.” (Tiểu Vũ và Luru Quang thì ta vẫn dùng xưng hô cổ đại còn Lục Tử Ngôn và Tâm Nhi là người hiện đại nên ta cho họ xưng hô theo hiện đại nha ^^)

Ánh mắt Lục Tử Ngôn tràn đầy khẩn cầu, nhưng quỷ sai không chút nào thấy mềm lòng.

“Hừ! Diêm Vương muốn ngươi canh ba chết, sao có thể lưu ngươi đến canh năm? Tuổi thọ một người ngay từ lúc sinh đã được ghi lại trên Sổ Sinh Tử, há là ngươi nói ở lâu là có thể ở lâu. Ít nói lời vô ích, mau mau theo ta đi thôi.”

Tiếng nói vừa dứt, quỷ sai kia không cho Lục Tử Ngôn bất kỳ cơ hội chạy trốn nào nữa, ống khóa trong tay vung ra. Hai chân Lục Tử Ngôn giống như bị đồ chì, mắt thấy ống khóa đánh tới nhưng cũng không thể động đậy. Tuyệt vọng hết sức, chỉ đành phải nhắm nghiền hai mắt thật chặt. Trong lòng nói thầm, Tâm Nhi, em nhất định phải tiếp tục sống thật tốt!

.....

Kèm theo một tiếng thấp giọng hô, một bóng dáng màu hồng thoáng qua. Đứng ở trước người Lục Tử Ngôn, mặc cho ống khóa kia đem nàng mạnh mẽ trôi lại.

Quý sai kinh ngạc trừng lớn mắt, tình huống vừa rồi có chút không rõ ràng lắm. Nháy mắt quay đầu nhìn về Luru Quang, hi vọng lão Đại chỉ cho một con đường sáng.

Giờ phút này nhìn thái độ Luru Quang cũng không được khá lắm, căn bản trừ im lặng chính là hết ý kiến. Thật là hắn sợ nhất cái gì thì sẽ tới cái đó.

Là hắn biết sẽ xảy ra chuyện như vậy! Là hắn biết một nữ nhân đáng chết không đời nào được tính tình gây chuyện! Hắn không oán được ông trời, chỉ trách hắn phản ứng vẫn chậm nửa nhịp như cũ, nên ngay từ lúc phát hiện nam tử kia là một luồng hồn phách thì liền đem cô gái đáng chết đó lôi đi! Hiện tại khỏe rồi, chuyện gì tới đã tới.

“Nhìn cái gì vậy! Còn không mau đem ống khóa thu hồi lại cho ta! Đó là lão bà của ta!”

Luru Quang tức giận dừng lại rống quỷ sai kia, trực tiếp đem tức giận ném lên trên người của quỷ sai vô tội. Một quỷ sai vừa nghe hai chữ lão bà, hoàn toàn tỉnh ngộ. Theo bản năng nghiêng đầu nhìn nha đầu Váy hồng bị khóa trôi cứng ngắc.

Thì ra đây chính là cô gái trong miệng chúng huynh đệ xôn xao loan truyền, nói Diêm Vương đại nhân đầu óc choáng váng vì mê muội! Rõ là..... Chân nhân bất lộ tướng, lộ tướng thì không phải chân nhân..... Sao hắn không xác định ra chỗ tốt nào?

Bên này Tiểu Vũ bị khóa trôi lại không có bất kỳ gãy gập nào, dù sao có lão Đại ở đây, lập tức sẽ mở trời cho nàng. Tứ chi có chút cứng ngắc không thể nhúc nhích, đối với Lục Tử Ngôn lộ ra nụ cười rất thân thiết.

“Ta nói anh đẹp trai à, không phải sợ! Có vấn đề gì nói ra để mọi người cùng thảo luận một chút, nếu ta cảm thấy đáng tin được, vậy ngươi ở lâu một chút, ta liền làm chủ đáp ứng cho ngươi.”

Lục Tử Ngôn có chút hoảng hốt, còn chưa có kịp phản ứng đối với chuyện tình trước mắt. Nha đầu che ở trước người hắn nói gì? Cô ấy nói cô ấy có thể làm chủ cho hắn đi hay đi sao?

Tuy nói là thái độ không ôm quá nhiều tin tưởng, nhưng thấy cô gái trước mắt căn ống khóa cho hắn, hơn nữa thấy quỷ sai tới bắt hắn cũng dừng động tác. Trong lòng Lục Tử Ngôn nhất thời ở có loại cảm giác ngựa chết làm thành ngựa sống. Há miệng vừa mới chuẩn bị nói chuyện, chỉ thấy cô gái váy hồng kia chợt quay đầu lại rống to một tiếng.

“xxd! Cái người này tháo ống khóa ra, muốn trôi đến lúc nào hả? Còn không mở trời cho lão nương!”

.....

Ánh đèn Giáo đường có chút mờ mờ, giờ phút này một hồn phách cùng ba quỷ hồn ngồi chung một chỗ nhìn lẫn nhau, cảnh tượng này, phải nói không phối hợp thì có bao nhiêu không phối hợp.

“Vị tiên sinh này, người có thể lên tiếng.”

Tiểu Vũ đánh vỡ không khí ngột ngạt, Lục Tử Ngôn có chút vâng vâng dạ dạ cúi đầu, bắt đầu nói chuyện.

“Tôi cùng Tâm Nhi quen biết là ở một cuộc họp lớp. Từ nhỏ cô ấy không có cha mẹ, cô ấy sống với bà ngoại. Mà cha mẹ của tôi cũng sớm ly dị, có cuộc sống riêng của từng người. Tháng trước bà ngoại của cô ấy mới vừa qua đời, trước khi chết đã phó thác Tâm Nhi cho tôi, để cho tôi chăm sóc thật tốt cho cô ấy. Trước mặt bà ngoại của cô ấy tôi cam kết sẽ cho Tâm Nhi hạnh phúc. Tuần trước, tôi cùng Tâm Nhi đi lấy giấy hôn thú, bởi vì cả hai đều không có thân nhân, cho nên hôn lễ đơn giản, chuẩn bị bảy ngày sau ở lễ đường này cử hành hôn lễ. Chẳng qua là không nghĩ tới.....”

Lục Tử Ngôn vừa nói xong, nước mắt liền rớt xuống. Nam nhi có lệ cũng không rơi, thế nhưng hắt lại vào thời khắc này khóc thương tâm như vậy. Tiểu Vũ nghe vậy, cũng không nhận được bi thương.

Đây là trời xanh làm cho người có tình đau khổ sao? Trải qua thiên tân vạn khổ rốt cuộc được ở cùng nhau, rồi lại đối với bọn họ mà đùa giỡn như vậy. Hôm nay một hôn phách rời thân thể, đã coi như là người chết. Một người khác vẫn còn ở trong phòng cấp cứu. Nhân tình làm sao mà chịu nổi?

Tiểu Vũ chợt đứng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Lục Tử Ngôn nói.

“Bảy ngày sau sao? Ta liền cho người thời gian bảy ngày.”

.....Cái gì?

Tiểu quỷ sai câu hôn ở một bên là theo bản năng liền hô lên một tiếng, “..... Cho hắn? Cho hắn thời gian bảy ngày?” Đây Làm sao có thể

Tiểu Vũ không để ý gì đến bộ dạng giật mình của quỷ sai cùng với Lục Tử Ngôn, đem tay để trên vai Lưu Quang, nghiêm túc nói: “Bảy ngày. Thời gian bảy ngày.”

Lưu Quang ngẩn đầu nhìn Tiểu Vũ, mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của nàng giờ phút này, nhưng nghe được nàng nghiêm túc. Nàng mới vừa nói những lời này thật ra là khẩn cầu hắn, để hắn giúp một tay, để hắn cho Lục Tử Ngôn thời gian bảy ngày.

Aizzzz

Thoảng lại mở miệng, Lưu Quang mang theo chút biểu tình chấp nhận đứng lên. Đem Tiểu Vũ một bên kéo vào trong ngực, sờ sờ đầu của nàng, trấn an tâm tình nàng giờ phút này có chút kích động.

“Ta liền cho người thời gian bảy ngày, bảy ngày sau bất kể thế tử người sống hay chết, người phải đến Địa phủ luân hồi.”

Quỷ sai nghe vậy mắt choáng váng, Lục Tử Ngôn cũng hoảng thần. Nhưng trực giác nói cho hắn biết có thể tin cậy người đàn ông trước mắt này, liền dùng sức gật đầu một cái.

Lúc này, sắc trời đã từ từ sáng ngời. Quỷ sai câu hôn tới trước Lưu Quang hành lễ, sau đó cung kính cáo lui.

Từng tia mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh rơi vào trong giáo đường, Lưu Quang khẽ nhủ thầm, đối với Lục Tử Ngôn còn đang sững sờ ở tại chỗ nói: “Mau trở lại bệnh viện đi, quay về bên trong thân thể trước. Hôm nay người còn lưu lại một hơi, ta sẽ độ người chút tinh lực, để cho người duy trì chút ngày giờ. Ban ngày liền làm thân thể yếu không có sức, đến ban đêm mới xuất hiện đến xem thế tử của người. Nhớ, người chỉ có thể ở lại bảy ngày đêm. Vừa ra khỏi đây, chính là đêm đầu tiên!”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.8 - Chương 5: Bảy đêm cuối cùng: đêm thứ hai

Lưu Quang cùng Tiểu Vũ đi tới chỗ bệnh viện Lục Tử Ngôn nói thì đúng lúc nhìn thấy hắn và vị hôn thê của hắn từ phòng cấp cứu được đẩy ra.

Có một vị phụ nhân trang phục quý phái vội vã chạy tới, lo lắng hỏi tình huống từ y sĩ trưởng. Tiểu Vũ nghe không hiểu thầy thuốc kia nói cái gì, chỉ thấy hắn ý vị lắc đầu, cuối cùng nói ra bốn chữ ‘mặc cho số phận’.

Trong thâm tâm cũng không che giấu được vẻ tuyệt vọng trên mặt của phụ nhân (người phụ nữ). Giờ phút này ánh mắt bà chán chường, yêu thương nhìn hai người đang hôn mê bất tỉnh, cúi đầu xoay người rời đi.

Sau đó Tiểu Vũ mới biết, phụ nhân này là mẹ của Lục Tử Ngôn. Là một nữ cường nhân, thường ra bên ngoài làm việc. Sau khi ly dị với ba của Lục Tử Ngôn, gả cho một doanh nhân, cũng vì hắn mà sinh ra một đứa con trai. Đối với Lục Tử Ngôn, bà không có bao nhiêu tình thương của mẹ. Nhưng dù sao cũng là con trai của mình, nghe nói bị tai nạn xe cộ, cũng lo lắng không thôi.

Mẹ Lục Tử Ngôn bảo đem hai người bọn họ chuyển vào phòng bệnh đơn cao cấp, bác sĩ nói câu mặc cho số phận, liền đã sớm nói rõ kết quả. Bọn họ sống không được bao lâu, giờ phút này toàn bộ hơi thở đều rất mong manh, một chút hy vọng sống cũng không có, sinh mạng cũng sẽ nhanh chóng kết thúc. Hiện tại mẹ của Lục Tử Ngôn để cho hai người bọn họ ở cùng nhau trong phòng bệnh, cũng là hy vọng bọn họ có thể an tĩnh ở chung một chỗ cùng nhau vượt qua ngày giờ cuối cùng.

Lưu Quang cùng Tiểu Vũ cũng không có rời đi, sẽ ở lại trong phòng bệnh cao cấp bốn phía bày từng đạo kết giới. Người trong bệnh viện đi lại nhiều, đạo kết giới này chủ yếu là vì phòng ngừa dương khí quá thịnh, khiến Lục Tử Ngôn hồn phách không cách nào rời thân thể.

Màn đêm buông xuống, Lưu Quang cùng Tiểu Vũ vì không muốn làm kỳ đà cản mũi, thức thoi đi đến lầu cuối bệnh viện, vai kề vai ngồi trên lan can nhìn ánh sao sáng trên trời.

Lưu Quang vừa ôm nàng vừa nói với nàng, vì sao kia đại biểu cái gì, giữa mấy vì sao kia có liên hệ gì.

Bọn họ vốn cho là, còn dư lại sáu đêm, Lục Tử Ngôn sẽ phải quý trọng thật tốt mà ở bên cạnh vị hôn thê của hắn. Dù là lẳng lặng nhìn nàng, cũng thỏa mãn.

Lại không nghĩ rằng, một người xuất hiện, hoàn toàn phá vỡ bình tĩnh của bọn họ, cũng lần nữa làm bọn họ kinh ngạc.

.....

“Tôi tên là Lâm Tâm Nhi, là vị hôn thê của Lục Tử Ngôn. Ha ha, không cần kinh ngạc nhìn tôi như vậy, các người có thể tiếp nhận hồn phách Lục Tử Ngôn rời thân thể, nên cũng có thể tiếp nhận tôi mới phải.”

Tiểu Vũ còn chưa lấy lại tinh thần, chỉ thấy Lưu Quang ở một bên nhăn mày lại, ôm Tiểu Vũ rời khỏi lan can, một cái lắc mình tiến lên liền bắt được cánh tay Lâm Tâm Nhi.

“Hồn phách rời thân thể không phải là chuyện đùa! Nhanh một chút trở lại trong thân thể đi!”

Lâm Tâm Nhi mặc cho Lưu Quang nắm cánh tay cũng không gãy giữa, trên mặt mặc dù mang theo nụ cười nhàn nhạt, lại lộ ra vẻ hết sức thê lương.

“Không trở về được. Anh cũng biết mà, không phải sao? Thật ra thì tôi đã sớm không trở về được.”

“.....”

Lưu Quang nhìn chằm chằm Lâm Tâm Nhi, ánh mắt lóe lên, cuối cùng buông cánh tay của cô ra.

Lúc này Tiểu Vũ cũng đi tới, nghe lời nói đó của Lâm Tâm Nhi, có chút không hiểu.

“Có ý tứ gì? Người nói không thể quay về là có ý gì? Thương thế của người, Lục Tử Ngôn nói không có nặng như vậy, nên còn có thể cứu được mà. Nhanh một chút trở lại trong thân thể đi.”

Lâm Tâm Nhi lắc đầu một cái, cảm kích ngắm nhìn Tiểu Vũ cùng Lưu Quang. “Các người đều là người tốt, cho nên hãy giúp đỡ tôi một chút được không?”

Lưu Quang không nói gì, Tiểu Vũ nhanh miệng, “Muốn chúng ta giúp gì cho người?”

“Bây giờ Lục Tử Ngôn còn chưa biết chuyện hồn phách tôi rời khỏi thân thể, cho nên tôi muốn các người nói dối giúp tôi. Nói là các người không đành lòng thấy hắn một thân một mình, để hồn phách tôi tạm thời rời thân thể cùng anh ấy gặp nhau. Tôi biết các người đáp ứng cho anh ấy thời gian bảy đêm, nếu như có thể, hãy để cho tôi gặp anh ấy, được không? Tôi đã đồng ý với Lục Tử Ngôn, bảy ngày sau sẽ trở thành cô dâu của anh ấy, tôi biết rõ là xa vời, nhưng tôi thật sự muốn thực hiện nguyện vọng này, van cầu các người, để cho chúng tôi cưới nhau đi, được không?”

Tiểu Vũ giống như là đã hiểu ra cái gì, trong một lúc đã hồng vành mắt.

Thì ra thứ Lục Tử Ngôn muốn bảo vệ, đã sớm không tồn tại. Mà Lâm Tâm Nhi cũng muốn bảo vệ Lục Tử Ngôn, cho nên mới phải gượng chống đỡ, mới có thể tìm bọn họ nhờ giúp một tay.

“Được, ta đáp ứng người.”

Lưu Quang nhàn nhạt mở miệng. Dắt lấy tay Tiểu Vũ, nắm chặt trong chính tay mình.

“Cám ơn.”

Lâm Tâm Nhi cười rồi đi, trở lại phòng bệnh nàng ở cùng Lục Tử Ngôn. Lục Tử Ngôn giương mắt mà nhìn, vẻ mặt ngạc nhiên, cô tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy cậu ta. Nói với cậu ta, cô không sao, chẳng qua là thấy quá nhớ cậu ta, hồn phách tạm thời rời thân thể mà thôi.

.....

“Lão Đại, là thiếp không tốt, luôn gây ra phiền toái cho chàng?”

Tiểu Vũ cùng Luru Quang ngồi trở lại trên lan can, tiếp tục nhìn ánh sao sáng trên trời. Chỉ là giờ phút này tâm tình đã sớm không giống mới vừa rồi nữa.

Vốn là, nghe Tiểu Vũ nói mấy lời này, Luru Quang chắc chắn châm chọc một phen. Nhưng mà giờ phút này cũng không nói gì, nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Vũ nhỏ nhắn cô đơn, hẳn hoàn toàn nói không ra lời nói trêu chọc.

“Không có. Nàng cũng không gây cho ta phiền toái gì. Ngược lại, bình thường ta quá mức lười biếng, không muốn đi đề ý mọi chuyện mà thôi. Vừa đúng lúc nàng xuất hiện, mang ta đi khắp nơi, lôi kéo ta dính vào. Thật ra thì như vậy cũng tốt vô cùng, cuộc sống chính là phải bận rộn một chút mới không cảm thấy nhàm chán.”

Tiểu Vũ trừng mắt nhìn, núp vào trong ngực Luru Quang. “Sẽ không sao? Giống như cho đến tận lúc này, cùng thiếp liên lụy nhiều chuyện, không có một kết cục hoàn mỹ. Từ Huyền cùng Quân Thập mặc dù sống lại, đó cũng là Dĩ Hân dùng mạng đổi lấy. Mà Dương Tiễn cùng Quỳnh hoa tiên tử, một bị mất đi trí nhớ, một phải vào luân hồi trải qua tình kiếp ba đời. Sau lại còn có Mị Nguyệt, cũng là Bạch Nhục một mạng đổi một mạng.”

Luru Quang ôm sát người trong ngực, vừa định nói cái gì, Tiểu Vũ lại nói tiếp: “Lão Đại. Thiếp thật sự may mắn khi mình bị Tiểu Hắc Tiểu Bạch câu sai hồn. Như vậy mới có thể gặp được chàng, mới không cần đi đổi mạng sanh ly tử biệt. Chàng nói thiếp sao lại không có tim không có phổi, có phải sẽ bị trời phạt hay không?”

Núp ở trong ngực Luru Quang, giọng nói Tiểu Vũ có vẻ buồn buồn. Không nhìn ra tâm tình trên mặt nàng giờ phút này.

Bầu trời thỉnh thoảng có anh sao xẹt qua, Luru Quang ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt sáng chói.

“Đưa ngọc..... Chuyện nàng nghĩ không ra, ta sẽ nghĩ thay nàng. Nàng không muốn đổi mạng sanh ly tử biệt, vậy thì nhắm mắt lại, ta thay nàng đổi mạng. Bị trời phạt liền càng không cần sợ, có ta ở đây, nàng cứ tiếp tục cuộc sống không có tim không có phổi. Ta một mực bên cạnh nàng, sẽ không rời đi.”

Vẫn bị gắt gao bắt lấy, Tiểu Vũ chôn ở trong ngực Luru Quang, bả vai có chút run rẩy.

“Thiếp thật sự rất vô dụng, đã trải qua nhiều sanh ly tử biệt như vậy, lại vẫn không chấp nhận được. Làm sao bây giờ? Trong mắt bị hạt cát rơi vào, đau đến nỗi thiếp sắp muốn khóc rồi. Lão Đại, không cho giữu cọt thiếp.....”

Luru Quang không nói, nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu Vũ. Chợt thân thể nhảy một cái, cứ như vậy từ tầng cao chót của bệnh viện rơi xuống dưới.

Ban đêm gió từ bên tai gào thét, lướt qua gò má hơi đau.

Tiểu Vũ dựa vào trong ngực Luru Quang, cảm giác thân thể vô lực rơi xuống, trong lòng không hề sợ. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, chỉ cần Luru Quang ở bên người nàng, nàng sẽ rất an lòng.

Nàng chẳng biết mình lúc nào lại trở nên yếu ớt như vậy. Nói nàng mềm yếu cũng tốt, vô năng cũng được. Từ vong cùng cô độc, nàng càng sợ chính là người sau.

Bây đêm cuối cùng: đêm thứ hai, trời đầy sao, trăng sáng, lại ngoài ý muốn lộ ra không ít thể lương.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.8 - Chương 6: Bảy đêm cuối cùng: đêm thứ ba

Bởi vì ánh mặt trời quá sáng, cho nên hồn phách Lục Từ Ngôn cùng với Lâm Tâm Nhi chỉ có thể bám vào trong thân thể không thể tùy ý rời khỏi. Chỉ có màn đêm buông xuống thì bọn họ mới có thể đi ra ngoài gặp nhau ngắn ngủi.

Hôm nay, là đêm thứ ba!

Lần này, Luru Quang cùng Tiểu Vũ không rời đi trước. Mà là an vị ở trong phòng bệnh chờ trời tối, chờ hồn phách hai người rời thân thể.

Khi màn đêm vừa xuống, hồn phách Lục Từ Ngôn từ trong thân thể thoát ra, xuống giường trực tiếp đi tới một bên giường ngủ của Lâm Tâm Nhi. Khi nhìn thấy Luru Quang cùng Tiểu Vũ cũng ở đây thì đầu tiên là mỉm cười lên tiếng chào, tiếp theo, giống như là nghĩ tới điều gì, có chút nóng nảy hỏi: “Đúng rồi, có chuyện tôi muốn hỏi các người. Hồn phách Tâm Nhi tới hôm qua sao cũng rời thân thể. Cô ấy nói không sao, bởi vì quá nhớ tôi cho nên mới có thể ra ngoài gặp tôi, Tâm Nhi nói là sự thật sao? Cô ấy sẽ không có chuyện gì chứ?”

Y theo ước định tối hôm qua đáp ứng Lâm Tâm Nhi, Lưu Quang cùng Tiểu Vũ cũng không nói gì. Dưới con mắt lo lắng bất an của Lục Từ Ngôn, yên lặng gặt đầu một cái.

Lục Từ Ngôn lấy được đáp án, lập tức an tâm không ít. Quay đầu lại thì thấy hồn phách Lâm Tâm Nhi vừa vặn cũng xuất hiện. Lục Từ Ngôn không nói gì, tiến lên cầm tay Lâm Tâm Nhi, dịu dàng nói: “Tâm Nhi, hồn phách rời thân thể đối với thân thể rất tổn thương. Anh biết em muốn gặp anh, nhưng anh không muốn em bị thương, em hiểu chứ?”

Lâm Tâm Nhi mỉm cười lắc đầu một cái, “Không đâu. Em sẽ thật tốt, anh cũng sẽ thật tốt. Không nên quên còn có bốn ngày, chỉ còn bốn ngày, chỉ còn bốn ngày chúng ta sẽ chính thức là vợ chồng. Đến lúc đó chúng ta đều tỉnh lại, sau đó thật cao hứng tay dắt tay đi vào giáo đường cử hành hôn lễ.”

Ánh mắt Lục Từ Ngôn lóe lên, nhìn ánh mắt chờ đợi của Lâm Tâm Nhi, anh không nói ra bất kỳ lời nào. Chẳng qua là theo bản năng gặt đầu một cái, trong cổ họng giống như bị thứ gì chặn lại rất khó chịu. Anh không thể nói cho Tâm Nhi, thật ra thì anh đã chết, toàn bộ hơi thở bây giờ đều do ý chí chống đỡ. Có người cho anh thời gian bảy ngày, để cho anh làm xong tâm nguyện cuối cùng. Bảy ngày sau, anh sẽ rời đi. Mà Tâm Nhi, em phải sống thật tốt!

Lục Từ Ngôn cùng với Lâm Tâm Nhi cả hai đều nói những lời nói dối có thiện chí, xây dựng một cuộc sống xinh đẹp trong tương lai cho cả hai. Thật ra thì cả hai bọn họ cũng biết giấc mộng này cuối cùng cũng không có kết quả, chẳng qua là không muốn phá bỏ. Dù sao cuộc sống có hy vọng mới có thể có tương lai. Lục Từ Ngôn hiện tại hy vọng, chính là Lâm Tâm Nhi có thể sống thật tốt. Mà Lâm Tâm Nhi hy vọng, là cùng với Lục Từ Ngôn hoàn thành hôn lễ cuối cùng của bọn họ.

Rõ ràng cả hai đều ở đây nói dối lừa gạt đối phương, cũng không oán không hối. Tiểu Vũ biết tất cả chân tướng, đứng ở một bên không khỏi đỏ hai mắt.

Khẽ nghiêng đầu đến gần trong ngực Lưu Quang, muốn hắt mang theo nàng rời đi. Để cho Lục Từ Ngôn cùng với Lâm Tâm Nhi có thể một mình ở chung. Vừa mới chuẩn bị mở miệng, lại thấy Lục Từ Ngôn dẫn Lâm Tâm Nhi đi tới bên cạnh bọn họ, nhiệt tình nói: “Tâm Nhi, em có thể nhìn thấy bọn họ chứ? Bọn họ..... Bọn họ là bạn của anh. Ặc..... Chính là sẽ làm cái loại pháp thuật kia..... Hồn phách của anh có thể rời thân thể, là dựa vào bọn họ giúp một tay.”

Lâm Tâm Nhi nghe vậy có chút bật cười. Lục Từ Ngôn chính là dạng người đáng hoàng như thế, nói dối liên tục mà lại kém cỏi như vậy. Trước tai nạn xe cộ anh vẫn cùng cô ở chung một chỗ, làm sao có thể kết giao bạn bè có phép thuật? Hơn nữa sau tai nạn, cả hai vẫn ở vào trạng thái hôn mê, bạn bè của anh sao có thể đi tới nơi này?

Lâm Tâm Nhi biết điều không đi vạch trần những lời nói dối này. Tựa hồ chính là lần đầu tiên gặp mặt, mỉm cười chào hỏi Lưu Quang cùng Tiểu Vũ.

Lưu Quang cùng Tiểu Vũ hiểu đạo lý trong đó, vẫn gặt đầu một cái giữ vững trầm mặc.

Tiểu Vũ mở trừng hai mắt, tiến lên nắm tay Lâm Tâm Nhi. Giống như bạn tốt nhiều năm không gặp, mở miệng cười nói: “Thì ra cô chính là người trong lòng của Lục Từ Ngôn. Thật là nghe danh không bằng gặp mặt. Bởi vì bình thường chúng ta không thích cùng người ngoài tiếp xúc, cho nên không để anh ấy nói cho cô biết sự hiện hữu của chúng tôi. Thật là ngượng ngùng. Chỉ là Lục Từ Ngôn cơ hồ mỗi lần gặp chúng tôi cũng đều đề cập đến cô, anh ấy thật rất yêu thương cô.”

Tiểu Vũ nói những lời này, khiến Lục Từ Ngôn cùng Lâm Tâm Nhi đều ngẩn ra. Sau lại hiểu đây là đang vì bọn họ mà giải vây. Không khỏi cười cười, có chút xấu hổ.

Tiểu Vũ đi tới bên cạnh Lưu Quang, thân mật nắm cổ tay của hắn. Vẫn giới thiệu: “Tâm Nhi không biết chúng tôi, tôi liền tự giới thiệu mình vậy. Tôi tên là Tiểu Vũ, đây là cấp trên kiêm lão công của tôi, Lưu Quang! Lại nói chúng tôi sẽ làm pháp thuật, thật ra thì cũng chính là thích nghiên cứu các loại đồ vật thần quái. Cũng tỷ như các người bây giờ, chúng ta liền nhìn thấy. Các người thì sao? Nói một chút tình huống của mình cho chúng tôi đi? Công tác gì cũng không cần nói, nghe nói bốn ngày sau các người muốn kết hôn phải không? Có nghĩ tới sau khi kết hôn đi đâu hưởng tuần trăng mật hay không.....?”

Lục Từ Ngôn có chút xấu hổ sờ sờ đầu, mở miệng nói: “Cái này chúng tôi đã sớm thương lượng qua rồi. Chúng tôi vốn định sau khi kết hôn, liền tạm thời buông công việc trên tay, đi ra ngoài du lịch một phen. Tâm Nhi vẫn muốn đi Venice, cho nên trạm thứ nhất chúng tôi liền đi đến đó. Sau đó phải đi Nhật Bản ngắm Hoa Anh Đào, đi Provence nhìn hoa Lavender.....”

Lục Từ Ngôn vui vẻ nói, Lâm Tâm Nhi đang ở một bên mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng nhớ tới cái gì hoặc là Lục Từ Ngôn nói bỏ sót, cô liền cao hứng chen và đôi câu.

Lúc này hai người đã sớm quên mình đang ở phương nào, bọn họ gặp gỡ qua cái gì. Quên bọn họ hiện tại cũng là hồn phách, thân thể của bọn họ còn nằm ở trên giường bệnh, dựa vào dương khí để duy trì. Bọn họ vừa cười vừa nói, có vẻ vui vẻ như vậy.

Tiểu Vũ cũng ở bên cạnh nghe liền cười, cười cười mà lỗ mũi đau xót, rất vô dụng cúi đầu. Nắm cánh tay Lưu Quang gặt gao níu lấy ống tay áo của hắn. Lưu Quang hiểu được, nói một tiếng, ôm chặt lấy nàng. Cắt đứt sự vui vẻ của hai người, giống như trêu nói: “Tốt lắm, chúng ta sẽ không quấy rầy thời gian vợ chồng son các người ở cùng một chỗ, vợ chồng chúng ta đi ra ngoài dạo một chút, các người tiếp tục nói chuyện.”

Lưu Quang nói xong, ôm chặt hông của Tiểu Vũ đi ra ngoài, từ bộ cửa sổ nơi này nhảy xuống.

Lục Từ Ngôn cùng với Lâm Tâm Nhi ở phòng bệnh trên tầng thứ ba mươi của bệnh viện, từ nơi này nhảy xuống, người bình thường đã sớm mất mạng. Nhưng hần nhìn bộ cửa sổ nơi Lưu Quang cùng Tiểu Vũ vừa biến mất, không có một người mở miệng nói ra vấn đề này.

Giống như trong chỗ u minh tự có qui tắc riêng, hai người chỉ cần ai cũng không phá đi, như vậy mà có thể xem như tất cả đều không xảy ra.

Trầm mặc chốc lát, Lục Tử Ngôn tiếp tục đề tài mới vừa rồi, hỏi bọn họ còn muốn cùng nhau đến đâu. Nói xong liền cúi đầu, nước mắt từ trên mặt chảy xuống.

Lâm Tâm Nhi đưa tay lau gò má Lục Tử Ngôn, đầu tựa vào trên vai của anh, lẳng lặng ôm nhau.

Nhẹ nhàng hát ra một ca khúc cô thích nhất:

‘Yêu thật là đáng cảm, tin tưởng sẽ ở cùng nhau. Trong biển người chật chội em có thể cảm giác được anh, đặt ở trong lòng bàn tay em, biết anh thật lòng.

.....

Bây đêm cuối cùng: đêm thứ ba, có thể để cho bi thương dừng bước, dừng lại ở chỗ hạnh phúc cũ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.8 - Chương 7: Bảy đêm cuối cùng: Đêm thứ tư

“Lão Đại, có thể hay không.” Giúp bọn hắn một chút.

Từ trên bệ cửa sổ nháy xuống, Tiểu Vũ chôn mình trong lồng ngực Lưu Quang, giọng nói mang theo vài phần ghen ngào.

Mặc dù Tiểu Vũ chưa nói xong, nhưng Lưu Quang đã sớm hiểu nàng muốn nói những gì. Thân thể chợt bay lên cao, thẳng tắp đi tới tầng cao nhất bệnh viện.

Bệnh viện này nằm ở thành phố, có điều kiến trúc tương đối cao, tổng cộng có 56 tầng. Đứng trên đỉnh nhìn xuống dưới sẽ cảm thấy tất cả đều nhỏ bé.

Lưu Quang ôm Tiểu Vũ, đứng trên lan can của tầng cao nhất. Nhẹ nhàng đẩy nàng ra, từ phía sau dùng tay che kín mắt của nàng.

“Tiểu Vũ, ta hiểu rõ trong nàng vẫn luôn tồn tại tình cảm của nhân loại. Sự cô đơn tịch mịch, sự sinh ly tử biệt. Chính nàng không muốn đối mặt, cũng không hi vọng người khác đối mặt với nó. Nàng có một trái tim lương thiện, nhưng có đôi khi xử trí theo cảm tính là không được.”

Lưu Quang tựa vào bên tai Tiểu Vũ, nhẹ nhàng nói. Hắn thương yêu Tiểu Vũ, nếu có thể, Tiểu Vũ nói hắn sẽ tự nguyện giúp nàng thực hiện. Nhưng dù sao bọn họ cũng không phải loài người, bọn họ cũng có chức trách. Cho nên có một số việc, vẫn cần phải nói rõ ràng.

“Thử không dùng mắt để nhìn, mà dùng tâm lắng nghe đi. Thế giới này, mỗi một ngày đều có người chết đi, mà mỗi một ngày cũng có người được sinh ra. Sinh Lão Bệnh Tử là ứng hữu tuần hoàn, mỗi người đều có vận mệnh của riêng mình. Không nên tin rằng người tốt sẽ sống không lâu, tai họa do trời định. Phải tin tưởng thiện hữu thiện báo! Ta hiểu nàng cho là thế giới này đối với Lục Tử Ngôn và Lâm Tâm Nhi như vậy là không công bằng, rõ ràng không làm sai điều gì lại còn đánh mất tánh mạng. Nhưng nàng suy nghĩ cẩn thận một chút, hai người bọn họ thật ra thì cũng không bị ai.”

Tiểu Vũ đem tay Lưu Quang từ trên mắt bỏ xuống, cặp mắt ửng hồng nghi hoặc nhìn Lưu Quang, không hiểu câu hắn nói sau cùng.

Lưu Quang nhìn thấy nghi ngờ của nàng, mỉm cười dịu dàng nói: “Bọn họ vào lúc cuối cùng không phải đã gặp gỡ chúng ta sao? Người đời thường nói, không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ cầu chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Lời thề ấy so với bất kỳ lời thề non hẹn biển khác gian nan hơn nhiều. Lục Tử Ngôn và Lâm Tâm Nhi có thể chết cùng một ngày, cũng coi như có kết cục tốt đẹp nhất. Huống chi chúng ta không phải đã đáp ứng bọn họ, để cho bọn họ hoàn thành tâm nguyện cuối cùng trước khi đi rồi sao? Nếu như đối lại là Tiểu Vũ nàng, nàng còn cảm thấy tiếc nuối sao?”

Lỗ mũi Tiểu Vũ đau xót, đưa tay qua ôm chặt lấy Lưu Quang.

“Không tiếc nuối. Chỉ cần chàng ở bên cạnh thiếp, vô luận xảy ra chuyện gì, thiếp đều không cảm thấy sợ hãi.”

Lưu Quang mỉm cười, ôm chặt người trong ngực, vuốt vuốt tóc của nàng.

“Cho nên, bọn họ vẫn luôn hạnh phúc.”

.....

Sau khi Lục Tử Ngôn và Lâm Tâm Nhi phát sinh tai nạn xe cộ, trên căn bản không có người nào tới thăm. Chỉ có cha mẹ Lục Tử Ngôn tới thăm vài lần, bởi vì cả hai cũng đã xây dựng gia đình của riêng mình, hơn nữa đều có việc gấp, liền thương lượng mượn vị bảo mẫu tới chăm sóc hai người bọn họ.

Thật ra thì Lục Tử Ngôn và Lâm Tâm Nhi sớm đã bị bỏ qua trị liệu, hôm nay toàn bộ sự sống đều dựa vào hơi thở hỗn hển này. Chỉ cần hơi thở này tắt, cũng chính là lúc tuyên bố tử vong. Vị bảo mẫu kia thấy hai người trẻ tuổi này thật đáng thương, chăm sóc rất tận tâm tận lực. Mỗi ngày đều giúp bọn họ lau chùi thân thể, thỉnh thoảng còn cảm thán cầu nguyện với họ mấy câu.

Tối hôm qua, sau khi Tiểu Vũ nghe Lưu Quang nói với nàng mấy lời nói kia, rốt cuộc tâm tình cũng tốt hơn nhiều. Đúng vậy, thế gian này có bao nhiêu người có thể cùng đồng sinh cộng tử? Lục Tử Ngôn và Lâm Tâm Nhi sẽ hạnh phúc thôi. Vì hai người đều vì đối phương mà lo lắng, suy nghĩ.

Tối nay là đêm thứ tư.

Tiểu Vũ vốn đợi trong phòng bệnh, chuẩn bị tâm tình thật tốt sẽ cùng mấy người Lục Tử Ngôn tâm sự trò chuyện, vậy mà đợi hơn nửa ngày trời cũng không thấy hồn phách bọn họ xuất ra! Lưu Quang lại không có ở đây, nàng cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Hôm nay, bọn họ ở trong bệnh viện gặp được người quen. Ấc, chính xác mà nói là gặp được quý! Chính là đoạn thời gian trước mới vừa vì bọn họ chủ trì hôn lễ “Thôi Mục Sư” – Thôi thương quân – Thôi Phán Quan của địa phủ!

Nếu không phải bọn họ bởi vì chuyện tình Lục Tử Ngôn mà tạm thời quên hết thảy, khi Tiểu Thôi xuất hiện trước mặt, ngay cả chút phát hiện bọn họ cũng không có. Nhớ lúc đó Tiểu Thôi kia cười đến vẻ mặt ngây thơ, trong lòng Tiểu Vũ liền phát lạnh. Cũng may Lưu Quang nhanh tay lẹ mắt, một cái đem Tiểu Thôi quật ngã. Cùng Tiểu Vũ lên tiếng chào hỏi sau đó trực tiếp đem Tiểu Thôi tha đi, nói là đi xử lý hậu sự.

Dĩ nhiên, giết Quý diệt khẩu là chuyện không thể. Dù sao Thôi thư ký là một nhân tài, còn phải trở về Địa phủ tiếp tục vì Lưu Quang phân ưu giải nạn. Nói vậy Lưu Quang kéo hẳn đi, là muốn cảnh cáo không cho phép hãn tiết lộ hành tung của bọn họ thôi.

Một lát sau, Lục Tử Ngôn tỉnh lại đầu tiên. Tiểu Vũ lo lắng tiến lên hỏi: “Anh không sao chứ?”

Lục Tử Ngôn lắc đầu một cái, vuốt trán xem ra có chút không thoải mái.

“Không có việc gì, chính là cảm thấy đầu có chút nặng nề. Tồn thật nhiều khí lực mới có thể tỉnh lại.”

Thốt ra lời này xong, Lục Tử Ngôn liền theo bản năng nhìn về phía giường Lâm Tâm Nhi. Quả nhiên, hồn phách Lâm Tâm Nhi cũng không ra ngoài, xem ra tình huống cùng hãn hãn là không khác biệt lắm.

Lục Tử Ngôn giống như loáng thoáng cảm giác được điều gì. Xuống giường nhanh chóng đi tới giường Lâm Tâm Nhi nằm, nắm tay nàng lên lo lắng nói: “Tâm Nhi, anh biết em có thể nghe được lời nói của anh. Em phải nhớ, về sau hồn phách không cần rời thân thể đi ra gặp anh nữa. Em phải cố gắng sống thật tốt, nhất định một ngày nào đó sẽ tỉnh lại! Anh vẫn ở bên cạnh em, bồi bên cạnh em!”

Bộ dáng Lục Tử Ngôn hốt hoảng khiến Tiểu Vũ nhất thời cả kinh. Đi nhanh đến cũng nói theo: “Đúng vậy, Tâm Nhi. Hôm nay cô nghe lời nói của Tử Ngôn, không cần đi ra. Cố gắng lên, chờ thân mình khôi phục, chân chính mở mắt cùng Tử Ngôn đoàn tụ!”

Lời Tiểu Vũ nói uyển chuyển, thật ra chỉ có nàng biết, Lâm Tâm Nhi căn bản sẽ không chân chính tỉnh lại. Hi vọng của Lục Tử Ngôn đã sớm không tồn tại. Nàng không đành lòng vạch trần niềm tin của bọn họ nên đành nói dối. Bởi vì có lúc sự thật tương đối tàn nhẫn, hiện tại chỉ có thể hi vọng tất cả như lời Lưu Quang nói, đến cuối cùng, bọn họ có thể hạnh phúc.

Hồn phách Lâm Tâm Nhi vẫn không rời thân thể, Lục Tử Ngôn ngồi bên giường Lâm Tâm Nhi, vẫn cúi đầu nắm tay của nàng, thần thái rất bất an. Tiểu Vũ cũng không biết nên làm thế nào cho phải, lo lắng đứng ở một bên, mong mỏi Lưu Quang sớm trở lại, mắt trái trong nháy mắt đỏ ngầu.

Chợt, máy điện tim giám hộ của Lâm Tâm Nhi trong giây lát liên tiếp nhảy lên thật lợi hại, thậm chí còi báo động vang lên chói tai. Lục Tử Ngôn và Tiểu Vũ giật nảy mình, tay chân luống cuống không biết nên làm gì cho tốt.

Trong chốc lát, một y tá chạy tới. Nhìn thấy điện tim đồ nhảy lên bất thường, vội vàng chạy đi gọi bác sĩ trực ban tới.

Lại chỉ chốc lát nữa, mấy bác sĩ đi vào phòng bệnh, tay chân lưu loát kiểm tra tình hình. Một bác sĩ sai y tá đem bệnh nhân chuyển qua băng ca, nhanh chóng đưa vào phòng cấp cứu.

Lục Tử Ngôn vội vàng đi theo, xuyên qua cửa lớn phòng cấp cứu, vẫn đi theo bên cạnh Lâm Tâm Nhi. Tâm tình suy sụp, miệng vẫn lầm bầm

Không có việc gì, Tâm Nhi không có việc gì. Nhất định không có việc gì.

.....

Bây đêm cuối cùng: Đêm thứ tư, cứ như vậy Lục Tử Ngôn hoảng loạn bất lực lặng lẽ vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.8 - Chương 8: Bảy đêm cuối cùng: Đêm thứ năm

Tiểu Vũ vô lực núp ở góc tường phòng bệnh, mắt trái một mảnh nóng rực, chột trên bệ cửa sổ xuất hiện một đạo bóng dáng quen thuộc. Lưu Quang nhảy xuống lan can, vội vàng đi vào trong phòng bệnh. Tiểu Vũ đi tới mấy bước ngồi xổm người xuống bên cạnh ân cần nói: “Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Vũ gặp được Lưu Quang, trong nháy mắt an tâm. Hốc mắt hồng hồng nói: “Là Tâm Nhi, Tâm Nhi đã xảy ra chuyện.”

Lưu Quang nghe vậy khẽ cau mày, quả nhiên hán không đoán sai, lúc trước hồn phách Lâm Tâm Nhi rời thân thể thì hán còn có điều hoài nghi. Theo đạo lý mà nói, chỉ cần có người chết đi, quỷ soa Địa phủ sẽ tới đây trước tiên để thu hồn. Lục Tử Ngôn bởi vì gặp được hán và Tiểu Vũ, mới có thể thoát thân. Mà Lâm Tâm Nhi cũng không bị quỷ soa bắt đi.

Bây giờ nhìn lại, lúc xảy ra tai nạn, khi Lâm Tâm Nhi không còn hơi thở, hồn phách rời thân thể đúng lúc này gặp gỡ cao nhân, mới có thể tạm thời ở lại Nhân giới.

(xin các vị thân môn chú ý một chút cái từ “Cao nhân” này, về sau có một cái hồ, chính là đào vì cao nhân này).

.....

Hoàng hôn phủ xuống, từng đợt từng đợt ánh sáng từ bệ cửa sổ nhẹ nhàng chiếu vào. Ngoài cửa truyền đến từng trận tiếng bước chân, sau một khắc, cửa phòng bệnh bị mở ra, mấy y tá đẩy Lâm Tâm Nhi trở lại phòng bệnh, mấy người đem nạng chuyển qua giường bệnh, các loại dụng cụ liên tiếp theo sau lặng lẽ thối lui ra khỏi phòng bệnh.

Lục Tử Ngôn thất hồn lạc phách đứng ở cửa, không dám nhìn Lâm Tâm Nhi sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh. Ngồi xổm người xuống cúi đầu vào giữa hai đầu gối.

Sắc trời càng ngày càng sáng, ánh mặt trời chiếu sáng gian phòng, hồn phách Lục Tử Ngôn lập loè, cơ hồ thay đổi thành trong suốt. Ánh mắt Lưu Quang rét lạnh, chột đi tới trước người hán chặn lại ánh mặt trời.

“Ta đáp ứng cho ngươi thời gian bảy ngày, nhưng không nói ở nơi này trong bảy ngày ngươi có thể tùy ý làm bậy. Dù sao bây giờ ngươi là hồn phách, ban ngày dương khí quá thịnh, trở lại trong thân thể mới tốt. Nếu không ngay cả ta cũng không dám bảo đảm ngươi có thể bình an vượt qua những ngày cuối cùng.”

Lục Tử Ngôn vui đầu không nói, Lưu Quang có chút nổi cáu. Vươn tay lập tức tóm lấy Lục Tử Ngôn đang ngồi trên mặt đất, cau mày vừa định nói, lại nhìn thấy con ngươi đối phương đầy tràn nước mắt, có chút tức cười.

“Các người còn muốn gạt tôi?”

Lục Tử Ngôn nhìn Lưu Quang, miệng lắp bắp nói, biểu tình bất lực.

“Thật ra Tâm Nhi đã sớm chết rồi có đúng không? Cô ấy cũng giống tôi, thời điểm xảy ra tai nạn cũng đã chết rồi! Thế nhưng các người cùng cô ấy gạt tôi, nói cô ấy không sao! Tôi cũng thật là ngốc nghếch! Có người nào hồn phách có thể tự do rời thân thể, tôi lại là một người ngu ngốc bị lời nói dối lừa gạt. Tôi lại còn tâm tâm niệm niệm nghĩ tới có thể đợi đến sau khi Tâm Nhi tỉnh lại, mà an tâm rồi đi. Bây giờ nhìn lại, rốt cuộc tôi đang làm gì?”

Lưu Quang cau mày không nói, Tiểu Vũ bước nhanh đi tới lên tiếng trấn an: “Không nên như vậy. Nếu như Tâm Nhi biết như anh vậy, cô ấy cũng sẽ rất khổ sở đúng không? Các người, các người.”

Tiểu Vũ có chút cứng họng, bởi vì nàng cũng thật sự không nghĩ ra lời tốt lành gì để an ủi Lục Tử Ngôn. Từ nhỏ cũng chưa thể nghiệm cái gì là thân tình giữa hai người, thật vất vả mới quen biết yêu mến nhau, cho là sau này sẽ có cuộc sống hạnh phúc với nhau. Mơ ước như vậy đành bị đánh nát. Tai nạn xe cộ bất ngờ làm cho bọn họ cùng mất sinh mạng,

Tai nạn xảy ra, Lục Tử Ngôn liều mạng che Lâm Tâm Nhi, bị người đưa đến bệnh viện cấp cứu mặc dù anh mất đi ý thức, nhưng trong lòng hi vọng, chờ đợi Lâm Tâm Nhi có thể bình an. Hồn phách rời thân thể, anh không chịu theo quỷ soa rời đi. Anh muốn nhìn cô gái anh yêu bình an sống tiếp, anh mới có thể an tâm.

Mà Lâm Tâm Nhi mặc dù được Lục Tử Ngôn bảo vệ, nhưng kỳ thật ngay tại chỗ liền mất mạng. Cô cũng giống Lục Tử Ngôn, chấp niệm trong lòng quá mạnh mẽ, lúc hấp hối cũng hi vọng Lục Tử Ngôn có thể bình an sống tiếp. Sau như lời Lưu Quang nói, lúc hồn phách rời thân thể gặp được một vị cao nhân, đoán chừng cũng là nhìn Lâm Tâm Nhi đáng thương, mới ra tay vội giúp.

Bọn họ đều ở đây chờ đợi bên kia có thể sống sót thật tốt, lại không biết đối phương đã chết đi. Lâm Tâm Nhi chắc là đã biết chân tướng, nhưng sợ Lục Tử Ngôn nghĩ không thoáng, cho nên thỉnh cầu bọn Lưu Quang giữ bí mật, hy vọng có thể gạt Lục Tử Ngôn đến ngày cuối cùng, đợi sau khi bọn họ kết hôn, ở chung một chỗ nên đối mặt hãy đối mặt.

Lâm Tâm Nhi rất dũng cảm, nhưng Lục Tử Ngôn lại không chấp nhận nổi. Giờ phút này đôi mắt đỏ của anh tức giận nhìn Lưu Quang. Thống hận ban

đầu cho anh hi vọng, để rồi lúc này anh đầy tuyệt vọng.

Lưu Quang xem thường, nắm lấy cổ áo Lục Tử Ngôn lạnh lùng nói: “Một nữ nhân còn có dũng khí chịu đựng chuyện này, ngươi là một người đàn ông lại mềm yếu như vậy. Được! Ngươi đã biết, không bằng nói rõ với ngươi! Là Lâm Tâm Nhi tìm chúng ta, muốn chúng ta thay nàng giấu giếm. Nàng sợ ngươi lo lắng, sợ ngươi không chịu nổi nàng đã chết là sự thật, cho nên muốn chúng ta gạt ngươi. Để cho các ngươi có thể vui vẻ qua hết những ngày cuối cùng này!”

Lục Tử Ngôn Ngôn thất thanh khóc rống, đột nhiên như phát điên dùng sức tránh ra khỏi Lưu Quang. Hét lớn: “Anh biết cái gì? Anh thì biết cái gì! Anh hiểu cảm nhận từ nhỏ đến lớn vẫn khát vọng âm áp cuối cùng cũng có thể thực hiện được thì lại bị một chuyện ngoài ý muốn làm tan vỡ sao? Anh hiểu cảm nhận anh muốn bảo vệ người mình yêu mà lại không bảo vệ được, cứ như vậy chết trước mắt anh sao?”

Không khí trong phòng bệnh lập tức căng thẳng, Lưu Quang bình tĩnh đứng tại chỗ, ánh sáng lạnh trong mắt hiện lên. Một cái lắc mình liền đi tới trước mặt Lục Tử Ngôn, khi hắn còn chưa kịp có phản ứng, liền đưa tay qua bóp cổ hắn, hung hăng nhắc thân thể của hắn lên, đè hắn vào trong thân thể của hắn.

“Đứng! Ta không hiểu rõ, cái gì ta cũng không hiểu! Chỉ là loại nhát gan không dám đối mặt sự thật như ngươi, có tư cách gì nói người khác! Trở về thân thể của ngươi mà tỉnh lại đi! Tối nay, ngươi cũng không cần phải đi ra!”

Hồn phách Lục Tử Ngôn còn muốn giãy giụa, lại bị Lưu Quang ngăn lại. Ngay sau đó một bóng màu hồng thoáng qua, liền mất đi tất cả ý thức.

Tiếp đó, Lưu Quang lại đi tới bên giường ngủ của Lâm Tâm Nhi, vươn ngón tay ra, vẽ vẽ ở trên mu bàn tay cô. Nhìn nét mặt Tiểu Vũ mê hoặc, lại nói với Lâm Tâm Nhi trên giường bệnh: “Tạm thời ta ngăn hồn phách Lục Tử Ngôn lại, để hắn không thể rời thân thể. Hắn có thể nghe thấy ngươi nói chuyện, tối nay sau khi ngươi ra ngoài hãy cùng hắn nói một chút. Các ngươi còn thời gian ba đêm, hi vọng lúc các ngươi rời đi, không mang theo tiếc nuối.”

Lưu Quang nói xong lời này, liền nắm tay Tiểu Vũ rời đi. Cối chuông phải do người buộc chuông, hi vọng Lâm Tâm Nhi có thể làm cho lòng Lục Tử Ngôn Ngôn bình tĩnh một chút.

.....

Tiểu Vũ ngồi bên cạnh Lưu Quang, nhìn chân trời đỏ lửa, ánh nắng dần dần tiêu tán, sắc trời ngày càng mờ nhạt, rất nhanh chỉ còn khoảng không gian đen kịt.

Một ngày cứ như thế mà trôi qua. Sau khi Lưu Quang mang nàng từ trong phòng bệnh ra ngoài, liền cùng nàng ở tầng cao nhất bệnh viện ngồi suốt một ngày, một câu cũng không nói.

Lúc này, Lâm Tâm Nhi đã đi ra chứ?

Tiểu Vũ biết lời nói của Lục Tử Ngôn hôm nay, có hơi quá. Lưu Quang làm sao không hiểu loại đau đớn này? Tình cảm của nàng cùng Lưu Quang cũng không phải là xuôi gió xuôi nước.

Tình cảm với Lưu Quang, cũng là chờ đợi với tương lai. Nhưng mà không đợi được hắn trở lại, Tiểu Vũ liền bị Dương Tiễn đẩy xuống Vong Xuyên. Cái loại nói phải bảo vệ nhưng bất lực không bảo vệ tốt, Lưu Quang so với ai khác đều hiểu. Thậm chí sau đó cứu người về, nhưng lại được cho biết nàng đã quên mất tất cả. Nỗi đau của Lục Tử Ngôn, Lưu Quang làm sao không hiểu.

Tiểu Vũ cầm lấy tay Lưu Quang, tay nhỏ bé âm áp chạm đến một bàn tay lạnh như băng. Tiểu Vũ cười cười, dứt khoát kéo đôi tay kia qua, dùng tay ra sức chà xát tay Lưu Quang.

“Lão Đại. Người ta đều là lão công suối ảm cho lão bà, xem ra chàng may nhất, được thiếp suối ảm tay như vậy. Nghe người khác nói tay của một người lạnh liền cho thấy hắn không có tình cảm với ngươi, không phải chàng sẽ không có tình cảm với thiếp chứ?”

Lưu Quang nghiêng mặt sang bên, nhìn thấy Tiểu Vũ nhú cái mũi nhỏ bộ dạng đáng thương, không khỏi bật cười ra tiếng.

“Nói lời ngu xuẩn gì đấy.”

Tiểu Vũ nhìn thấy Lưu Quang rớt cuộc cũng cười, vội vàng tiếp tục giả bộ đáng thương nói: “Không phải lời nói ngu xuẩn. Bằng không, làm sao suốt cả một ngày chàng cũng không để ý đến thiếp?”

Lưu Quang vuốt ve Tiểu Vũ, nhìn về bầu trời đầy sao.

“Không phải không để ý tới nàng. Chẳng qua là đột nhiên cảm thấy, Nhân giới thật là một nơi đáng ghét. Chờ chuyện tình Lục Tử Ngôn kết thúc, chúng ta liền rời đi thôi. Đợi ở chỗ này nữa, ta cảm giác mình có điểm không như chính mình rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.8 - Chương 9: Bảy đêm cuối cùng: đêm thứ sáu

Tiểu Vũ cùng Lưu Quang ở tầng cao nhất của bệnh viện suốt cả đêm. Một đêm này, cái gì hai người cũng chưa nói, cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở trên lan can, nắm tay lẫn nhau, mặc cho gió lạnh thổi qua.

Đợi đến sau khi mặt trời mọc, hai người mới trở lại phòng bệnh. Khi Lưu Quang nhìn thấy tình hình trong phòng bệnh, kinh ngạc mở to mắt.

Lục Tử Ngôn ôm Lâm Tâm Nhi vui ở góc tường, hai người cứ như vậy dựa vào nhau thật chặt. Lưu Quang thế nào cũng không nghĩ đến, Lục Tử Ngôn có thể xông ra khỏi phòng ản của hắn.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu xạ lên người bọn họ, khiến cho hai người đang ôm nhau mất vốn nhắm lại lập tức thức tỉnh. Đợi sau khi nhìn thấy Lưu Quang cùng Tiểu Vũ, hai người rõ ràng có chút ngượng ngùng, hơi đỏ mặt đứng lên.

“Thật xin lỗi, ngày hôm qua là tôi không tốt, không nên đối với anh hô to gọi nhỏ. Là tôi không nói đạo lý, thật xin lỗi.”

Lục Tử Ngôn tiến lên một bước cúi người xuống hướng Lưu Quang nói lời xin lỗi. Lưu Quang từ trong kinh ngạc khôi phục như cũ, đem mặt nghiêng về hướng bên cạnh, tựa hồ không muốn để ý đến hắn.

Tiểu Vũ từ một bên đi qua, cười híp mắt phát phát tay nói: “Không sao, không có sao, chàng sẽ không trách anh.”

Lục Tử Ngôn xin lỗi cười cười, xoay người cầm tay Lâm Tâm Nhi. Nói với Tiểu Vũ cùng Lưu Quang: “Tâm Nhi tối qua nói rất nhiều, thật làm cho tôi xấu hổ không dứt. Đúng như lời các người nói, Tâm Nhi đã có dũng khí chịu đựng nhiều chuyện, mà tôi lại mềm yếu không chịu đối mặt như vậy. Hiện tại tôi đã thông suốt rồi, không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng có thể chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, cũng xem như là một chuyện hạnh phúc. Mặc dù chúng tôi còn có rất nhiều mơ ước không thực hiện được, nhưng bảy ngày cuối cùng này, đã cho tôi rất thỏa mãn. Ít nhất tôi hiểu rõ Tâm Nhi làm sao yêu tôi, ít nhất đến cuối cùng Tâm Nhi vẫn ở bên cạnh tôi. Cho nên, cảm ơn các người! Chúng tôi đã không hối tiếc nữa”

Lâm Tâm Nhi nghe Lục Tử Ngôn nói ra lời này, bên cạnh cũng chân thành gật đầu một cái. Hai người thâm tình nhìn nhau, trong đôi mắt cũng lóe lên một ít nước mắt.

“Có muốn lại thêm một buổi hẹn hò nữa không?”

Lưu Quang chợt nói ra một câu, tất cả mọi người tại chỗ đều kinh hãi.

Lục Tử Ngôn cùng Lâm Tâm Nhi cũng không kịp phản ứng, không hiểu hỏi: “Có... có ý gì?”

Đôi tay Lưu Quang ôm ngực, cười mê hoặc nói: “Chính là ý đó, ta có thể để cho hai người các vị trở lại ước hẹn ngày xưa tốt đẹp. Dĩ nhiên, muốn đi hay không, phải xem ý của các người.”

Lâm Tâm Nhi tức cười, Lục Tử Ngôn có chút lơ mờ phát giác ra, chỉ chỉ thân thể chính mình nằm ở trên giường bệnh.

“Nhưng, nhưng mà chúng tôi làm sao mà đi được?”

Lưu Quang bắt đầu đi lắc đầu: “Mặc dù ta không có biện pháp để cho thân thể các người phục hồi như cũ, nhưng hồn phách của các người, ta có thể làm chủ một chút. Nhưng mà đối với những thứ ngoại giới này, chỉ có thể nhìn nghe được, nhưng không có biện pháp chạm vào được.”

Lục Tử Ngôn vẫn mê hoặc như cũ, tiếp tục hỏi: “Nhưng không phải anh nói ban ngày dương khí quá thịnh, tốt nhất không thể rời xa thân thể sao? Huống chi hiện tại ánh sáng mặt trời bên ngoài lợi hại như vậy, chúng tôi có thể đi ra ngoài sao?”

Lưu Quang bị hỏi có chút phiền não, phát phát tay tức giận nói: “Lấy ở đâu ra nhiều vấn đề như vậy! Một câu nói, rốt cục có muốn đi ra ngoài hay không?”

“Muốn!”

Lâm Tâm Nhi phản ứng nhanh chóng kéo Lục Tử Ngôn qua, mở miệng nói. Lục Tử Ngôn ngay sau đó cũng hồi hồn, ý vị gật đầu nói: “Muốn, muốn! Đương nhiên là muốn!”

Lưu Quang cười cười, đưa tay vỗ một cái phát ra tiếng. Đây không phải là xong rồi sao!

.....

Hồn phách Lục Tử Ngôn cùng Lâm Tâm Nhi đã đi ra khỏi bệnh viện. Lần đầu thử, trước kia chưa bao giờ thử qua chuyện này. Tỷ như, từ tầng ba mười trực tiếp nhảy xuống.

Vốn hai người đang lo sợ bất an, sau khi rơi xuống mặt đất phát hiện mình không có sao thì nhìn thẳng vào mắt lẫn nhau cười cười, nói so với nhảy Bungee còn kích thích hơn.

Lưu Quang trợn trắng mắt, hai người không để ý đã vậy còn người khúc khích, ặc, hai hờn. Kéo Tiểu Vũ bên cạnh, miễn cưỡng nói: “Đi thôi, chúng ta cũng đi hẹn hò.”

Bởi vì lo lắng hờn phách Lục Tử Ngôn cùng Lâm Tâm Nhi sẽ bị tiểu quỷ nào đó đi ngang qua thu đi, Lưu Quang dắt Tiểu Vũ cũng không dám đi xa. Cùng đi bên cạnh bọn họ. Nhìn bọn họ cười đến ngọt ngào như vậy, tâm tình Lưu Quang không tốt cũng biến thành rất tốt. Đem Tiểu Vũ nào đó đang cười khúc khích kéo qua bên cạnh. Lắm bầm mồm nói: “Hôm nay tay ta rất ấm áp chứ?”

Tiểu Vũ đầu tiên ngăn ra, ngay sau đó liền hiểu Lưu Quang nói là có ý gì. Cười hi hi nhào tới ngực Lưu Quang cọ xát. Vui mừng nói: “Ấm áp thì không! Nhưng mà Lưu Quang nhà ta là lão công tốt nhất!”

Lưu Quang nâng lên nụ cười nơi khóe môi không ngừng. Gương mặt khề ửng hồng cậ mạnh nói: “Làm ơn! Chớ làm ta ghê tởm có được hay không?”

Hôm nay tâm tình Tiểu Vũ thật tốt, cũng lười cùng người nào đó khó chịu so đo. Vui vẻ tiếp tục nói: “Liền ghê tởm chàng! Ghê tởm đến về sau chàng nghe lời nói của thiếp liền muốn nôn. Sau đó sẽ không dám hôn thiếp, cũng không dám đối với thiếp có suy nghĩ không chính đáng!”

Lưu Quang vừa nghe hai chữ suy nghĩ không chính đáng, nhất thời không vui. Vội vàng hét lên: “Cái gì suy nghĩ không chính đáng?! Bây giờ nàng là lão bà của ta, ta là chồng nàng! Chúng ta là vợ chồng hợp pháp. Làm gì còn phải có suy nghĩ không chính đáng, ta muốn là muốn, trực tiếp liền... liền. Tốt rồi.”

Nói đến cuối cùng, giọng nói lại càng nhỏ. Mặt Tiểu Vũ đỏ lên, cảm thấy giờ phút này cái đề tài thảo luận này thật sự rất không hợp. Vội vàng ho khan một cái, lôi kéo Lưu Quang đuổi theo đôi vợ chồng son ngọt ngào trước mặt.

.....

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, đặc biệt là đối với những người vốn cũng không có nhiều thời gian.

Lục Tử Ngôn cùng Lâm Tâm Nhi nắm tay đi tới bờ biển, nhìn có người để lửa khói, đêm đen nhá nhòang qua ánh sáng hoa mỹ, thật làm cho người ta mê hoặc.

Hôm nay là đêm thứ sáu, ngày mai chính là ngày cuối cùng.

Hai người cũng biết sắp sửa phải gặp việc này, tuy nhiên cũng thức thoi không nhiều lời. Bọn họ ngồi trên thảm, vai kề vai nhìn làn khói lửa mê hoặc giữa không trung nở rộ.

“Tâm Nhi, có mấy lời anh vẫn chưa nói với em. Bởi vì em cũng biết anh là người theo thuyết vô thần, chưa bao giờ tin tưởng sẽ có cái gì là luân hồi chuyển thế. Nhưng hôm nay anh lại tin, hơn nữa tin tưởng thật sâu. Anh biết rõ thế giới này vốn không công bằng, nhưng anh chưa bao giờ từng oán hận qua cái gì. Bởi vì ít nhất anh còn có em. Đời này, coi như là anh nợ em. Nợ em một tương lai, nợ em một gia đình mỹ mãn. Kiếp sau, kiếp sau anh nhất định trả lại em! Nghe nói uống canh Mạnh bà sẽ phải quên đi kiếp trước, anh không sợ, anh tin tưởng kiếp sau chỉ cần chúng ta gặp lại, liền nhất định có thể nhận ra em. Sau đó cho em một ngôi nhà, cho em một tương lai tốt đẹp.”

Lục Tử Ngôn lặng lẽ nói, Lâm Tâm Nhi ở bên cạnh lặng lẽ lắng nghe. Chợt giống như nghĩ đến điều gì, cười ra tiếng.

“Tử Ngôn, anh nói nếu kiếp sau chúng ta đều là con trai, hoặc đều là con gái. Vậy phải làm thế nào? Anh còn lấy em sao?”

Lục Tử Ngôn vốn là thâm tình lại bị câu hỏi này của Lâm Tâm Nhi đánh gãy. Cũng bị hỏi đến trọng điểm, trong lúc nhất thời anh cũng không biết nên trả lời như thế nào mới tốt.

Nhìn bộ dạng Lục Tử Ngôn sững sờ ngây ngốc. Lâm Tâm Nhi cười khi khi một tiếng. Lục Tử Ngôn rất khổ não nhăn mày lại, ai oán nói với Lâm Tâm Nhi: “Này, Tâm Nhi... Em còn cười được. Nếu thật giống như em nói, vậy phải làm sao mới tốt bây giờ?”

Lâm Tâm Nhi càng cười càng lớn tiếng, trực tiếp rơi vào trong ngực của Lục Tử Ngôn. Lục Tử Ngôn vuốt vuốt tóc của Tâm Nhi, rất bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

“Tử Ngôn. Cần gì khổ não vậy? Nếu đời sau chúng ta đều là con trai, chúng ta liền làm anh em tốt. Nếu là con gái, vậy thì làm chị em. Em tin tưởng, đời kiếp kiếp luân hồi, sẽ có một kiếp chúng ta sẽ kết làm vợ chồng. Trời cao sẽ không tàn nhẫn như vậy, chắc chắn sẽ có thời điểm mở mắt. Em sẽ nhớ lời hứa của anh, sẽ nhớ”

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.8 - Chương 10: Bảy đêm cuối cùng: đêm thứ bảy

Lục Tử Ngôn cùng Lâm Tâm Nhi cứ như vậy lẳng lặng ngồi bên bờ biển. Nhìn mặt trời mọc từ phía mặt biển dâng lên thì hai người bèn nhìn nhau cười.

“Một đêm lại đi qua nữa rồi”. Lâm Tâm Nhi gối đầu tựa vào trong ngực của Lục Tử Ngôn, nhìn phương xa suy nghĩ mải hồn.

“Ừ” Ánh mắt Lục Tử Ngôn cũng nhìn hướng phương xa, nhàn nhạt đáp trả một tiếng.

Lâm Tâm Nhi hướng trong ngực Lục Tử Ngôn cọ một cái: “Nhớ lời em đã nói chứ, em sẽ chờ anh tới tìm em.”

“Ừ...”

Lục Tử Ngôn cúi đầu, nhìn Lâm Tâm Nhi trong ngực đang cố gắng kiên cường, ánh mắt lóe lên, cúi đầu hôn lên môi cô.

Mặt trời mọc càng ngày càng sáng, hai bóng dáng xuất hiện chắn trước mặt bọn họ.

Tiểu Vũ tiến lên một bước, cười hi hi nói: “Chúng ta cũng không cố ý tới quấy rầy các người. Chẳng qua là muốn cùng các người nói một tiếng, hôm nay các người nghỉ ngơi thật tốt. Chuẩn bị tinh thần thật tốt, buổi tối còn đi giáo đường cử hành hôn lễ!”

Lục Tử Ngôn cùng Lâm Tâm Nhi ngẩn ra, ngay sau đó bật cười. Đúng rồi, hôm nay là ngày bọn họ kết hôn.

“Được! Tâm Nhi, chúng ta trở về bệnh viện. Buổi tối đi giáo đường cử hành hôn lễ!”

Lâm Tâm Nhi dùng sức gạt đầu một cái, khóe mắt chảy xuống lệ không biết là vui mừng hay là đối với ngày hạnh phúc cuối cùng này bi thương.

.....

Đêm cuối cùng.

Ban đầu gặp Lục Tử Ngôn chính là trong cái giáo đường kia, Tiểu Vũ dẫn cô dâu xinh đẹp một thân lụa trắng chậm rãi đi tới bên cạnh Lục Tử Ngôn.

Lục Tử Ngôn sửa sang lại âu phục màu đen của mình, cao hứng từ trong tay Tiểu Vũ dắt lấy Lâm Tâm Nhi.

“Thật sự cảm ơn các người. Không nghĩ đến các người còn giúp chúng tôi chuẩn bị lễ phục, thật rất cảm ơn.”

Tiểu Vũ phát tay một cái, vui vẻ nói: “Không có gì, không có gì, thật ra thì những thứ lễ phục này là của chúng ta vừa mới kết hôn đem đến. Các người không ngại là tốt rồi.”

Lâm Tâm Nhi cười lắc lắc đầu, cảm kích nhìn Tiểu Vũ nói: “Làm sao ghét bỏ đây. Còn có thể mặc vào áo cưới, cùng Tử Ngôn đứng ở chỗ này kết hôn, đã làm cho chúng ta rất thỏa mãn. Thật rất cảm ơn mọi người.”

Tiểu Vũ có chút ngượng ngùng, cười khúc khích: “Không có gì, không có gì, các người vui vẻ là được rồi, vui vẻ là được rồi.”

Lục Tử Ngôn nắm hai tay của Lâm Tâm Nhi, đứng ở trước tượng Chúa Jesus thâm tình nhìn nàng. Hơi xin lỗi nói: “Thật xin lỗi Tâm Nhi, vốn là muốn chuẩn bị cho em một cuộc hôn lễ tốt đẹp. Hiện tại lại... nhưng ngay cả một người làm chủ hôn cũng không có. Anh...”

Lâm Tâm Nhi vừa mới chuẩn bị nói không có gì, liền nghe sau lưng truyền đến một tiếng đáp.

“Ai nói không có!”

Mọi người nghe vậy xoay người nhìn lại, chỉ thấy Lưu Quang hai tay nhét vào túi quần miễn cưỡng đi tới, đi theo phía sau là một nam tử bộ dạng lịch sự. Tiểu Vũ vừa nhìn thấy, bật thốt kêu lên: “Tiểu Thôi!”

Tiểu Thôi vươn tay hướng Tiểu Vũ giờ giờ, coi như là chào hỏi. Một tay từ trong túi lấy ra mắt kính gọng đen đeo lên, một tay cầm ra một quyển sách, thẳng đi tới dưới tượng thần, đứng trước bục làm chứng.

Lưu Quang dắt lấy tay Tiểu Vũ đi tới bên cạnh ngồi xuống. Lục Tử Ngôn cùng Lâm Tâm Nhi giống như đã hiểu ra cái gì, nhưng vẫn ôm thái độ hoài nghi nhìn nam tử lịch sự trên bục làm chứng.

Tiểu Thôi không để ý đến ánh mắt nghi hoặc kia, nâng mắt ho khan một cái nói: “Lục Tử Ngôn, con có nguyện ý nhận Lâm Tâm Nhi trở thành người vợ hợp pháp của con, theo lệnh của Thượng Đế cùng cô ấy chung sống? Cũng cam kết từ nay về sau thủy chung yêu cô ấy, tôn kính cô ấy, an ủi cô ấy, trân ái cô ấy, thủy chung trung thành với cô ấy, đến chết cũng không đổi?”

Hai người thấy nam tử lịch sự nói từng lời, không khỏi lập tức hoàn hồn lại.

Lục Tử Ngôn thâm tình nhìn Lâm Tâm Nhi, nghiêm túc nói: “Con nguyện ý!”

Tiểu Thôi thấy không khí không tệ, tiếp tục thì thào:

“Lâm Tâm Nhi, con có nguyện ý nhận Lục Từ Ngôn Ngôn trở thành người chồng hợp pháp, theo lệnh của Thượng Đế cùng anh ấy chung sống? Cũng cam kết từ này về sau thủy chung thương aanh ấy, tôn kính anh ấy, an ủi anh ấy, trân ái anh ấy, thủy chung trung thành với anh ấy, đến chết cũng không đổi?”

Lâm Tâm Nhi bỗng chốc con mắt đã ươn ướt, rõ ràng nói không cho phép khóc, nhưng đến thời khắc cuối cùng vẫn là nhịn không được. Dùng sức găt đầu một cái, nước nờ nói: “Con nguyện ý!”

Tiểu Thôi khép lại sách ngẩng đầu lên, trên mặt nổi lên cười khê.

“Tốt! Ta tuyên bố bắt đầu từ giờ khắc này, các con chính là vợ chồng chân chính, bất luận kẻ nào cũng không thể đem các con chia lìa. Dùng một nụ hôn để chứng minh lời thề của các con đi.”

Lục Từ Ngôn cùng Lâm Tâm Nhi mặt đối mặt mà đứng, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn nhau, mang theo nụ cười hơi có vẻ xấu hổ, hốc mắt đều đỏ.

Lục Từ Ngôn đưa tay lau nước mắt ở trước gò má của Lâm Tâm Nhi, hôn lên môi của cô.

“Anh nhất định sẽ đi tìm em. Nhất định!”

.....

Tiểu Vũ ngồi ở một bên lễ đường, cuối cùng không đành lòng nhìn nữa, lấy tay bịt miệng đem mặt hướng đến bên cạnh.

Có người từ phía sau ôm lấy nàng, đem cả người nàng ôm vào trong ngực. Ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Ta đã nói với Chung Quý, giúp hai người bọn họ tìm hai nhà môn đăng hộ đối. Không cần chính bọn họ phí tâm đi tìm lẫn nhau, kiếp sau, bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc ở chung một chỗ.”

Tiểu Vũ chợt quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lưu Quang, trong con ngươi nhìn nàng tràn đầy dịu dàng.

Không biết nên nói cái gì, một hướng nhào vào trong ngực của Lưu Quang.

“Lão Đại, chàng thật sự là quá tốt...”

Lưu Quang bật cười, vuốt vuốt tóc của người trong ngực, cổ tình đáng thương nói: “Bây giờ nàng mới biết à? Thật là quá làm tổn thương lòng của ta rồi.”

Đáp lại hắn, là bị người trong ngực ôm chặt hơn. Lưu Quang nâng lên khóe môi, không nói thêm cái gì.

.....

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh, khi ánh mặt trời sáng sớm xuyên thấu qua giáo đường chiếu vào. Tiểu Thôi lấy mắt kiếng xuống, trước mặt hai người nói: “Tốt lắm, tâm nguyện của các người cũng coi là đã hoàn thành. Liền trực tiếp theo ta đi.”

Lục Từ Ngôn cùng Lâm Tâm Nhi đều nghi hoặc nhìn Tiểu Thôi, không hiểu hỏi: “Cùng? Đi theo anh?”

Tiểu Vũ lôi kéo Lưu Quang đứng lên, đi tới bên cạnh hai người nói: “Đúng vậy, đi cùng hắn là được. Hắn sẽ giúp các người an bài. Yên tâm đi!”

Nghe lời nói mới vừa rồi của Lưu Quang, tâm tình của Tiểu Vũ lập tức tốt lên nhiều. Sau khi Lục Từ Ngôn cùng Lâm Tâm Nhi nghe lời của Tiểu Vũ, mặc dù vẫn còn mê hoặc, nhưng mà thuận theo găt đầu một cái, tay nắm tay theo Tiểu Thôi rồi đi.

Thân thể ba người xuyên qua cửa lớn của giáo đường, nhất thời biến mất không thấy gì nữa. Mà trong bệnh viện, điện tâm đồ của Lục Từ Ngôn cùng Lâm Tâm Nhi cũng ngừng chạy.

Còi báo động vang lên, hai hộ lý vội vã đi vào. Nhìn trên điện tâm đồ đã hiện một đường thẳng, hộ lý chạy ra ngoài gọi bác sĩ trực. Không đến một chốc, một bác sĩ đi vào. Nhìn hai bệnh nhân trẻ tuổi trên giường bệnh cứ như vậy không còn sinh mạng, khê mở miệng. Thoáng kiểm tra lần nữa, sau khi đã xác định không còn hơi thở, nhìn đồng hồ nhận lấy báo cáo tử vong hộ lý đưa đến, vung bút viết xuống chứng minh.

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.8 - Chương 11: Chúng ta về nhà đi (Đại kết cục)

“Lão đại, chúng ta cũng trở về đi.”

Ánh mặt trời rải vào, Tiểu Vũ nhìn phương hướng bọn người Tiểu Thôi biến mất, chợt mở miệng nói ra những lời này.

Lưu Quang có chút kinh ngạc, héch mảy lên nghi ngờ nói: “Trở về? Hiện tại? Không phải nàng vẫn luôn kêu la nói muốn ra ngoài chơi, tại sao lại quay về? Không phải nàng sợ sau khi trở về lão già sắp chết lại tìm chúng ta gây phiền toái?”

Hắc hắc, Tiểu Vũ nhếch miệng cười một tiếng: “Ông ấy không dám!”

Ồ? Nghe ba chữ này, ngược lại Lưu Quang rất hăng hái: “Ông ấy không dám?? Nhưng ông ấy là Thiên đế, thế gian này cũng chưa có chuyện ông không dám làm”

Tiểu Vũ liếc nhìn ánh mắt không tin của Lưu Quang, cũng lười cùng hắn nói nhảm. Trực tiếp kéo tay Lưu Quang che ở bụng của mình.

“Có nghe qua một câu nói, trời đất bao la phụ nữ có thai là lớn nhất chưa! Thiếp cũng không tin hắn dám làm gì phụ nữ có thai như thiếp!”

... Phụ nữ có thai?

Nụ cười Lưu Quang cứng ngắc ở trên mặt, bình thường phản ứng cực kỳ nhanh nhưng chính hắn vào thời khắc này hoàn toàn bối rối.

Tiểu Vũ thấy Lưu Quang có chút lâm vào trạng thái hóa đá, trong lòng nhất thời nổi lên vui mừng.

“Này! Làm gì mà không nói lời nào? Không muốn có đứa bé này, thiếp đi phá là được! Dù sao bệnh viện cũng gần đây.”

Những lời này vừa ra khỏi miệng, người hóa đá trong nháy mắt từ tảng đá bật đi ra.

“Đùa gì thế! Hải tử của ta nàng cũng dám phá! Nàng... nàng... nàng... khi nào thì phát hiện mang thai?”

Tiểu Vũ xem thường nhún nhún vai: “Mấy ngày trước khi ở bệnh viện, thiếp cảm thấy thân thể có chút không thoải mái liền hiện nguyên hình đi làm kiểm tra. Sau đó bác sĩ liền chúc mừng thiếp.”

Lưu Quang hoàn toàn không nói gì, lôi kéo tay Tiểu Vũ đi về phía trước.

“Đi đâu?” Tiểu Vũ không hiểu, lên tiếng hỏi.

“Trở về! Bây giờ nàng là phụ nữ có thai, không thể chạy loạn khắp nơi. Cũng nên nói với nương, để người tạm thời cũng đừng rời đi. Lưu lại chăm sóc nàng. Nếu nàng cảm thấy nhảm chán, ta có thể đi Thiên giới báo Bạch Nhục xuống chơi cùng nàng. Còn nữa..., Tiểu Cần tu luyện cũng không tệ lắm, có thể đi ra ngoài thời gian dài cùng nàng nói chuyện phiếm”

Lưu Quang một đường nói lảm nhảm, Tiểu Vũ sau lưng hắn cười tươi tắn. Đây chính là nam nhân của nàng, vô luận lúc nào cũng thay nàng đem toàn bộ chuyện tình suy tính tốt nhất, chăm sóc tốt nhất. Sợ nàng trở về sẽ cảm thấy nhảm chán, lập tức liền nghĩ đến Bạch Nhục cùng Tiểu Cần.

“Đúng rồi! Lão Đại, chàng họ Lưu đúng không?” Tiểu Vũ chợt nghĩ tới điều gì, mở miệng hỏi.

Lưu Quang không kịp phản ứng, thật lâu mới nói: “... Sao lại hỏi như thế?”

“Bởi vì phụ thân của chàng gọi là Cô Diễm, còn chàng lại gọi là Lưu Quang. Ai biết chàng rốt cục họ gì.”

Lưu Quang bắt đắc dĩ mà lắc đầu, giải thích: “Thiên giới không có dòng họ. Hơn nữa đối với tên mà nói, đều chỉ cho rằng đó là danh hiệu mà thôi. Nàng cảm thấy cái gì dễ nghe liền lấy họ đó, không có hạn chế gì.”

Tiểu Vũ gãi gãi lỗ tai, cau mày nói: “Như vậy sao. Vậy thật không tốt! Thiếp mặc kệ, con của chúng liền theo họ Lưu của chàng, tốt lắm.”

Lưu Quang nghe vậy cười cười: “Không sao cả. Họ Lưu cũng tốt vô cùng.”

Ừ! Tiểu Vũ gật đầu một cái, đầu nhỏ bắt đầu suy tư. Trong miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm.

“Họ Lưu nha... Nên kêu là Lưu gì mới tốt đây? Lưu Thủy?”

Lưu Quang ném tới một cái liếc mắt: “Tục!”

“Vậy... Lưu Liên?”

“Sầu riêng???” Hải tử của ta tại sao có thể lấy cái thứ đồ thối để đặt tên chứ!” (Quả sầu riêng trong tiếng Trung gọi là lưu liên quả viết là 榴莲, còn Lưu Liên mà Vũ tỷ nói viết là 流连 nghĩa là tiếp nối, cả hai đều đọc như nhau nên Quang ca bị nhầm. Thật ra thì chẳng ai đặt tên con mình là sầu riêng đâu ca ơi!)

A? Tiểu Vũ nháy mắt. Đầu toát ra dấu chấm hỏi. Đồ thối? Cái gì đồ thối? Thôi thôi, nếu cha không thích, vậy thay đổi tên khác vậy.

“Lưu... Lưu... Lưu Mạnh...” (Ồ! Mẹ ơi! Mai mốt ai có con đừng để chị đặt tên nhé! Nghe mà phun nước như vòi hoa sen)

Lưu Quang dừng bước lại, xoay người nhìn về về mặt vô tội của mỗ Vũ.

“Ta nói này, mẹ của bọn trẻ, nàng ít nhiều cũng bình thường một chút có được hay không? Nào có ai gọi con mình là Lưu Manh chứ hả? Cái người này không phải rõ ràng làm cho hấn sau khi lớn lên đi làm xã hội đen sao? Nhà chúng ta đã có cha là thủ lĩnh xã hội đen bị người ngoài chán ghét rồi, ta không nghĩ tới hải tử của ta về sau cũng giống ta” (Chú thích: xã hội đen chỗ này hãy hiểu là Ma giới)

Tiểu Vũ cong miệng lên, bất mãn nói: “Thật sao, thật sao, không gọi là Lưu Manh cũng được. Vậy chàng biết thưởng thức, chàng đặt đi?”

Lưu Quang bị Tiểu Vũ một câu hỏi phản lại, nín thật lâu mới quật cường nói: “Nàng đột nhiên nói cho ta biết nàng mang thai, làm sao ta có thời gian suy nghĩ tên của hải tử! Thôi thì giao lại cho Tiểu Thôi suy nghĩ! Không nghĩ ra thì ta liền trừ tiền lương cùng ngày nghỉ của hấn!”

Hai người tay trong tay, bóng dáng dưới ánh mặt trời dần dần biến mất không thấy gì nữa. Chỉ còn lưu lại tiếng cười đùa.

—
“Cắt...”

“Nàng cắt cái gì... Có ý kiến sao?”

“Thiếp nào dám...! Chàng là Diêm vương đại nhân nha!”

“Ta thấy nàng chính là một bộ dạng rất bất mãn!”

“Thiếp nào có! Tốt lắm, tốt lắm. Bé con cười với chàng một cái! Lão công nhà chúng ta tốt nhất, lợi hại nhất, thông minh nhất rồi!”

“... Cái này thì không sai.”

.....

Tiểu Thôi dẫn Lục Tử Ngôn và Lâm Tâm Nhi đi dọc đường đến Địa phủ, chợt hắt hơi một cái. Trong lòng nhất thời nổi lên một loại dự cảm bất thường. Mẹ nó! Hay là lão Đại lại muốn tìm hấn gây phiền toái?

Lục Tử Ngôn tò mò nhìn Tiểu Thôi, cuối cùng không nhịn được mở miệng nói: “Á, xin hỏi anh rốt cục là...?”

Tiểu Thôi chu mỏ, lười biếng nói: “Ta là phán quan của Địa phủ, Thôi Liên Quân”

Cái gì?! Phán quan??

Lục Tử Ngôn và Lâm Tâm Nhi giật mình tròn to cặp mắt, chợt nhớ tới cái gì, vội vàng hỏi: “Kia, Lưu Quang và Tiểu Vũ. Bọn họ là ai?”

Tiểu Thôi nhún nhún vai, bình tĩnh nói: “Một người nhân nhĩ ở Địa phủ của chúng ta đi chơi, cả ngày không có việc gì, nhìn mặt cười đến ngây thơ, kì thực trong lòng tràn đầy hắc tâm Diêm vương đại nhân! Một người còn lại thì đi gây chuyện, cả ngày ăn no rồi việc, cuối cùng thế nhưng bắt cóc Diêm vương đại nhân làm chỗ dựa, chính là Diêm vương phu nhân!”

Cái gì! Bọn họ lại là...

Lục Tử Ngôn cùng Lâm Tâm Nhi có chút không dám tin, không nghĩ đến mấy ngày nay trợ giúp bọn họ lại là Diêm vương đại nhân của Địa phủ? Thật là không nghĩ đến. Vừa mới bắt đầu nhìn thấy Lưu Quang thì còn tưởng rằng hấn là vị quan cấp cao của nơi nào đấy...

Tiểu Thôi nâng lên khóe môi cười cười: “Các ngươi cũng coi là phúc khí tốt, trước khi chết gặp được quý nhân. Yên tâm đi, kiếp sau của các ngươi đã an bài xong rồi, không cần lo lắng gì cả. Chỉ là ngàn vạn lần không được cảm tạ Diêm vương đại nhân của chúng ta, muốn tạ cũng nên tạ tiểu nha đầu thích gây chuyện bên cạnh hấn. Nếu không có nàng, đại nhân của chúng ta tuyệt đối sẽ không ra tay chỗ mồm vào.”

Lục Tử Ngôn cùng Lâm Tâm Nhi mỉm cười không nói. Mấy ngày nay ở chung, bọn họ biết Lưu Quang tuyệt đối không phải là loại người máu lạnh như trong miệng Tiểu Thôi.

Thật ra thì, có chút bất tri bất giác bị cuốn hút, bị cái biến.

Tin tưởng người thiện lương cuối cùng sẽ được kết quả tốt, tin tưởng hạnh phúc thuộc về nhau sẽ luôn luôn kéo dài mãi. Tin tưởng quần quýt nắm tay nhau sẽ không buông ra, tin tưởng mưa gió đi qua, nhất định sẽ xuất hiện ánh sáng hồng xinh đẹp.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Diêm Vương Phúc Hắc Vương Phi Gây Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

